

Hoa Anh Thảo Muộn

Contents

Hoa Anh Thảo Muộn	2
1. Chương 1: Tên Hâm Trở Về	2
2. Chương 2: Nhánh Hoa Kỳ Lạ	7
3. Chương 3: Nụ Hôn Đầu	12
4. Chương 4: Trong Cái Rủi Có Cái May	17
5. Chương 5: Trò Chơi Bảy Ngày	21
6. Chương 6: Ngày Thứ Nhất	28
7. Chương 7: Ngày Thứ Hai	34
8. Chương 8: Ngày Thứ Ba	39
9. Chương 9: Ngày Thứ Tư	44
10. Chương 10: Ngày Thứ Năm (1)	49
11. Chương 11: Ngày Thứ Năm (2)	54
12. Chương 12: Ngày Thứ Sáu	60
13. Chương 13: Ngày Thứ Bảy	65
14. Chương 14: Trò Chơi Kết Thúc	69
15. Chương 15: N Cầm Xúc	74
16. Chương 16: Trưởng Thành	80
17. Chương 17: Người Bạn Cũ	85
18. Chương 18: Tình Ngay Lý Gian	90
19. Chương 19: Chào Hối Hàng Xóm Mới	94
20. Chương 20: Căn Hộ 419	99
21. Chương 21: Những Lời Chưa Nói	105
22. Chương 22: Điều Bất Ngờ	112
23. Chương 23: Hạ Màn	119
24. Chương 24: Kiêu Ngạo Như Nhau!	124
25. Chương 25: Có Lẽ Vì Tôi Yêu	130
26. Chương 26: Cầm Cưa	136
27. Chương 27: Phép Thử	141
28. Chương 28: Một Lát Thôi...	147
29. Chương 29: Chăm Sóc Phụ Nhân	153
30. Chương 30: Đại Thiểu Đáng Thương	159
31. Chương 31: Khoảnh Khắc Ở Bên Nhau	165
32. Chương 32: Nhầm Lẫn Mỹ Nhân	170
33. Chương 33: Cá Voi Bị Say Rồi	176
34. Chương 34: Vỡ Òa	181
35. Chương 35: Cảm Xúc Bị Bỏ Quên	187
36. Chương 36: Thở Lộ Trong Đêm	193
37. Chương 37: Anh Em Trai	198
38. Chương 38: Mẹ Chu Nổi Giận	203
39. Chương 39: Tình Yêu Của Tôi	208
40. Chương 40: Sóng Trở Tài Ca Hát	213
41. Chương 41: Có Một Tên Ngốc Gọi Là Sóng	219

42. Chương 42: Quyết Định	223
43. Chương 43: Chim Về Trời Đoàn Tụ	228
44. Chương 44: Chào Mừng Về Nhà	233
45. Chương 45: Quán Coffee Rose	238
46. Chương 46: Nỗi Lòng Người Sao Hỏa	242
47. Chương 47: Tái Ngộ Bất Ngờ	247
48. Chương 48: Sau cơn Mưa Trời Lại Quang	252
49. Chương 49: Lưu Manh Cùng Lưu Manh	257
50. Chương 50: Lửa Bén	263
51. Chương 51: Tranh Cãi	268
52. Chương 52: Giọt Nước Trần Ly	272
53. Chương 53: Thương Tâm	278
54. Chương 54: Nhân Quả	285
55. Chương 55: Đừng Quên Tôi, Được Chứ?	291
56. Chương 56: Vẫn Có Phép Nhiệm Màu	299
57. Chương 57: Phiên Ngoại 1: Chuyện Chưa Kể	307
58. Chương 58: Phiên Ngoại 2: Cùng Nhau Sang Việt Nam	315
59. Chương 59: Phiên Ngoại 3: Nhật Ký Trưởng Thành Của Chim Chim	323

Hoa Anh Thảo Muôn

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ hiện đại, 1x1, góc nghề ngạo kiều NIÊN HẠ công x tuần mỹ si tình ĐẠI THỨC thụ, hường, người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-anh-thao-muon>

1. Chương 1: Tên Hâm Trở Về

Tề Ôn nằm trên giường ngủ say như chết. Quanh người cô đều bị bao phủ bởi nhiều cuốn tiểu thuyết đam mỹ nổi tiếng. Lúc này, khóe môi cô nhếch nhẹ lên, như đang cười vậy.

Miệng nói mớ khe khẽ, " Mau hôn nào, thế quái nào vẫn không chịu cho người ta hôn nhau vậy. Mụ tác giả này đúng là trên người nha...A...ừ, hử? Tiếng gì thế?"

Hàng mi Tề Ôn run nhẹ lên một chút, cô mơ màng quơ quào mấy cuốn tiểu thuyết làm nó rơi bịch xuống đất. Ngồi dậy, Tề Ôn cào cào mái tóc vàng óng của mình, quay đầu nhìn chung quanh.

Đây vẫn là phòng cô, nhưng âm thanh rồn rảng bên dưới bếp là gì thế nhỉ?

Ba mẹ đều đi công tác cả rồi, chỉ còn mình cô và người quản gia ở nhà thôi. Tề Ôn chớp chớp mi, với tay cầm lấy đồng hồ nhìn qua.

Mẹ nó ơi, mới có năm giờ rưỡi sáng hà!!!

Chú ấy chắc không dậy sớm như vậy đi?!!

Tề Ôn lê cái thân đồ ngủ màu tím của mình đi xuống bếp kiểm tra. Lọ mọ trong bóng tối, Tề Ôn nheo nheo mắt, phát hiện có cái bóng đen đang loay hoay gần bếp gas.

Trộm?

Tề Ôn bình tĩnh nghiêng đầu dò xét, một lúc sau vớ lấy cây chổi gần đó, bất thành linh mở đèn và một cái uỳnh trên lưng kẻ đột nhập kia.

Tất nhiên, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thương.

” Arrg!! Đau quá!!!”

Cái giọng này quen nè...

Tề Ôn phòng má lui lại một bước, cẩn thận dòm ngó tên kia. Mái tóc xoăn như cọng mì giờ được nhuộm lại màu đen rồi. Còn có đôi mắt màu ngọc bích, chiếc mũi cao. Đặc biệt là cái giọng bị vỡ do tuổi dậy thì.

Nghĩ một hồi, Tề Ôn mới chặc lưỡi, nhún vai, ” Xin lỗi nha, tưởng trộm.”

Nói rồi cô nàng ngoảnh hông định đi lên phòng ngủ tiếp thì bị cái tên kia túm áo kéo lại. Ôi, con gái mà người nọ cũng không nường tay tí nào đâu.

Tề Ôn đen mặt ngồi xuống ghế, rất không vừa lòng liếc mắt thằng em trai nhà mình:

” Còn tưởng bám dính ở bên đó luôn rồi chứ? Về đây sớm thế hử?”

Tề Lăng ngồi bên kia vẫn như cũ, không mở lời, chỉ cúi gầm mặt uống hết cốc nước lọc trừ...đói. Cái bộ mặt của cậu sau một ngày dài bay từ Trung Quốc về Mỹ nó thật là mệt mỏi mà.

Cả người chỉ muốn nằm dài ra giường, chẳng làm cái gì sất. Nhưng bây giờ bao tử của cậu nó đang reo tung bừng thế này, ngủ làm gì nổi chứ?

Nâng mi mắt nhìn Tề Ôn một cái rồi hạ xuống, Tề Lăng vầu môi:

” Em đói quá, chị làm cái gì ăn đỡ đi.”

Tề Ôn vừa uống ngụm nước liền phun hết vào mặt em trai mình. Mà hành động này cũng quá đỗi quen thuộc rồi nên cô nàng chỉ cười một tiếng coi như cho qua mọi chuyện.

Khép hai tay lên bàn, Tề Ôn cẩn trọng nói, ” Chị không biết nấu ăn.”

Dừng lại, cô nàng chớp mắt, ” Em còn không biết hả?!”

Hai chị em một lần nữa lại nhìn nhau, chẳng thể thốt nên lời. Ôi cái cuộc tái ngộ này thật là nhạt toẹt như nước ốc mà.

Tề Lăng ngửa mặt lên trần nhà, muốn hét thật to để giải bày nỗi lòng nhưng cậu chẳng biết nên hét cái gì bây giờ.

Nửa tiếng sau, âm thanh lép bép của dầu mỡ vang lên không ngừng. Trước bếp là một người đàn ông cao ráo, vóc dáng chuẩn không thể chỉnh gì nữa và hai tay hoạt động thuần thục.

Người đó là quản gia của nhà họ Tề.

Một người tài sắc vẹn toàn.

Tề Ôn sau khi thấy mình có chút vô dụng nên liền lê dép chạy lên phòng của Sebastian lôi anh dậy xuống bếp nấu ăn cho hai người bọn họ. Nhìn thao tác nhuần nhuyễn kia, Tề Ôn búng ngón cái, chả ngại gì hơ lên:

” Sebastian, sau này cháu sẽ chọn chồng giống như chú.”

Tề Lăng ngồi lướt điện thoại, nghe thế liền nhếch nhếch môi cười khinh bỉ.

” Cái đứa con gái suốt ngày chui đầu vô đồng truyện thể loại nam nam yêu nhau say đắm kia thì lấy được chồng sao?”

Tề Ôn quay lại, lườm nguýt, ” Cứ đá đều chị mày đi. Sau này chị mày ném vô mặt cái thiệp mời thì ở đó mà khóc nhé.”

Dừng lại, cô nàng chống cằm, bĩu môi, ” Chứ như ai kia đeo đuổi suốt từ lúc cấp một đến cấp ba cũng chả nhằm nhò gì. Ủi, chị bảo này, mi đúng là dở tệ.”

Ngón tay lướt trên điện thoại của Tề Lăng cứng nhắc. Cậu dùng dùng liếc một cái tóe lửa. Nếu như không có Sebastian bước ra ngăn chặn thì cái bếp này thành hỗn chiến rồi.

Sebastian đặt lên bàn thật nhiều món ngon, sau đó nhìn Tề Lãng:

” Cậu chủ, đừng so đo với cái người kia nữa. Thức đêm nhiều quá nên gây ra tâm tình khó chịu ý mà.”

Lúc nhỏ khi mà Tề Lãng còn sống chung với gia đình Tề Ôn thì Sebastian là một người mà cậu rất ngưỡng mộ.

Giọng nói êm tai dịu dàng, phong thái lịch thiệp nhã nhặn, vốn kiến thức sâu rộng và mưu trí cũng không kém. Tóm lại thì Sebastian hoàn hảo trong mắt Tề Lãng.

Cho nên mọi điều anh nói, cậu đều nghe cả. Chỉ có điều, Sebastian mới ba mươi thôi, Tề Ôn cũng hai mươi rồi, hai người chỉ cách nhau mười tuổi nhưng cô cứ thích gọi anh bằng chú.

Tề Lãng chẳng hiểu nổi.

Nhưng cũng may, hai người khi nói tiếng Trung mới gọi nhau chú chú chứ tiếng Anh thì cứ ném I và You thôi.

Cắm nĩa xuống miếng trứng rán thơm nức, Tề Lãng gật gù, ” Tôi biết mà. Chắc đêm qua lại thức khuya để đọc truyện rồi.”

Tề Ôn bị một lúc hai người công kích, cái mặt đanh lại, tập trung ngồi ăn cho bỏ ghét. Seb lúc này không đứng trong bếp nữa mà bắt đầu đi ra ngoài, chuẩn bị cho một ngày làm việc của mình.

Căn nhà thoáng tí đã tĩnh lặng.

Tề Lãng lấp xong cái bao tử của mình rồi liền đi lên phòng, ngã vật ra giường. Mi mắt nặng trĩu chậm chậm khép lại. Trong gian phòng ấm áp ấy chỉ còn sót lại những hạt nắng của ngày mới.

Ở một căn phòng khác, Tề Ôn đang phải dọn dẹp những cuốn truyện nằm bừa bãi trên sàn và gấp lại chăn gối. Hôm nay cô đích thân làm những việc này không phải là tình nguyện gì cả đâu.

Tất cả đều là do...

Tề Ôn liếc mắt ra ngoài cửa phòng, Seb đang khoanh hai tay chăm chú quan sát từng động thái của cô.

Bất mãn quay đầu thở dài thườn thượt, Tề Ôn uể oải đặt chồng sách lên kệ, sau đó ngồi phịch xuống ghế.

” Sao hôm nay chú lại hành cháu quá thế!”

” Đây là việc mà con gái phải làm, không đúng sao?” Seb nhướn mi mắt.

Tề Ôn phòng má nhìn Seb, ” Chú vào đây, nói chuyện một chút nào.”

Seb vẫn không nhúc nhích nửa bước. Mặc kệ Tề Ôn kêu bao nhiêu lần thì anh vẫn đứng im một chỗ như chẳng nghe thấy gì cả. Một lúc sau, Tề Ôn bất mãn xua tay.

” Được rồi được rồi. Chú không vào thì tùy chú. Cháu chỉ muốn nói hôm nay là sinh nhật của Tề Lãng đó.”

” Tôi biết.” Seb điềm đạm đáp.

” Chú chuẩn bị gì chưa?” Tề Ôn quay đầu nhìn Seb, ” Cháu nghĩ Tề Lãng cũng không nhớ hôm nay sinh nhật nó đâu. Nó đang thất tình mà.”

Seb không dựa người vào cửa nữa mà đứng thẳng dậy, bộ dáng nghiêm túc đoan chính nhìn Tề Ôn. Tựa như anh đang suy nghĩ gì đó rồi mỉm cười.

” Thất tình cũng không hẳn là chuyện gì quá tệ. Tình yêu không màu hồng vẫn là tình yêu mà.”

Tề Ôn nghe anh nói chuyện văn vẻ, cô nàng chun chun mũi, cười khê:

” Chú lúc nào cũng lạc quan thế cả. Tình yêu màu xám vẫn là tình yêu sao?”

” Miễn là còn màu sắc thì tình yêu vẫn còn, thưa tiểu thư.”

Nói rồi Seb quay người, dặn dò những lời cuối, ” Hãy đặt vài bó hoa đến nhà đi. Phần còn lại tôi sẽ chuẩn bị.”

Hoa sao?

Tề Ôn mím môi nghĩ vẩn vơ. Tiếng đóng cửa khe khẽ vang lên, cô mới xoay người nhìn ra ngoài đó, mi mắt nhanh chóng rũ xuống.

Chú vẫn là không muốn đặt chân vào căn phòng này nhỉ?

#

Đến quá trưa, Tề Ôn mới lôi Tề Lăng dậy để cùng cô đến tiệm hoa. Vốn đang yên giấc nồng như thế, bị người chị tính tình ngỗ nghịch lôi nhai bên tai, Tề Lăng cảm thấy đầu mình nổ tung mất.

Sau một hồi hai chị em đôi co với nhau bằng võ mồm, cuối cùng cũng có thể rời khỏi nhà đi đến tiệm hoa gần đó.

Nhà của bọn họ nằm ngay trung tâm nên muốn mua thứ gì đó thì rất dễ dàng. Chiếc xe rẽ sang một khu phố khác yên tĩnh hơn. Tề Ôn liếc mắt ra ngoài, cảm thấy người dân ở đây thật đáng yêu.

Trẻ con quần quýt với người lớn nhiều lắm.

"Tại sao chị không đi một mình?" Tề Lăng bực dọc nói.

Tề Ôn thu lại tầm mắt, cốc lên đầu em trai mình một cái:

"Không còn muốn đi cùng chị nữa à? Nghe tổn thương quá đấy. Mau bù đắp đi."

Tề Lăng liếc xéo một cái, "Bù đắp cái gì hử?"

Dựa cả vào người cậu em trai, Tề Ôn híp mắt suy nghĩ. Sau đó ô lên một tiếng, nhanh nhẩu nói, "Hôm bữa chị thấy có một cuốn truyện vừa ra mắt nha. Tậu cho chị một quyển đi."

"Biết ngay mà!" Tề Lăng xoa xoa trán, "Được rồi, về nhà ném cho em cái tên. Qua ngày hôm nay mà không có tên thì miễn nhé."

"Wayne, I love you"

"Tề Ôn kể môi gần má cậu định hôn thì chiếc xe phanh một tiếng.

Tề Ôn bị đẩy mạnh ra một cái. Tề Lăng mở cửa xe bước xuống, trước mặt là một tiệm hoa nom rất đáng yêu, cũng có chút ấm áp kỳ lạ.

"W&W..." Tề Lăng đọc thầm cái tên cửa hiệu, sau đó bị Tề Ôn huých vào tay một cái.

Liếc mắt nhìn, cậu thấy cô nàng cười láu lỉnh.

"Cái tên lạ ha. Chị đến đây mua hoa hoài mà vẫn chưa hỏi được ý nghĩa tên cửa tiệm này nữa."

Tề Lăng ngược mắt nhìn tên cửa tiệm một lần nữa rồi nhún vai, "Chắc người ta ghi tắt tên của họ."

Tề Ôn theo sau cậu, tiếp tục nói, "Cái ký tự & ở giữa đó không phải là sự kết hợp à? Có khi là người yêu á ha."

"Chị lảm chuyện ghê nhỉ?!" Tề Lăng trừng mắt, sau đó đẩy cô chị sang một góc, "Chị lựa hoa gì lựa mau đi."

Tề Ôn bị hất hủi đến thương, cô nàng bịu môi một cái rồi ngoảnh mặt đi lựa hoa. Lúc này bên trong có một người con gái người Mỹ lai chạy ra. Thấy khách hàng liền cúi đầu chào thân thiện:

"Kính chào quý khách đã ghé tiệm hoa chúng tôi~"

Vì Tề Ôn thường đến đây nên cả hai người cũng có quen biết đôi chút. Vừa nhìn thấy người kia, Tề Ôn liền quay người, vui vẻ mở lời:

"Hi Jin~."

Cô gái gọi là Jin chớp chớp mắt với Tề Ôn, "Hôm nay chị đến mua hoa gì ạ?"

”Ồ, tiếng Trung của em tốt hơn rồi nhỉ? Em luyện tập dữ lắm ha.” Tề Ôn lại gần kéo tay cô, xuýt xoa trò chuyện.

Tề Lãng ở một bên coi như là không khí. Một chút can hệ cũng không có. Mà bản thân cậu cũng chẳng có hứng thú gì với chuyện con gái cả. Đi loanh quanh nhìn ngắm một chút, Tề Lãng nhận ra trong cửa hàng này có nhiều loại hoa lạ lắm.

Ở phía bên kia, Tề Ôn cùng Jin tiếp tục trò chuyện rôm rả.

”Em nói tốt như vậy chính là nhờ ông chủ của em cả. Ông chủ em là người Trung Quốc, định cư bên đây cũng lâu rồi.” Jin vui vẻ kể cho Tề Ôn nghe.

Cô bé còn không ngớt lời khen ông chủ của mình rất đẹp trai, rất phong độ, rất lịch lãm, rất nhu hòa và vân vân mây mây các thứ nữa.

Tề Ôn nghe kể thôi đã ghiền chết rồi. Ngặt nỗi, trong đầu Tề Ôn chỉ đang nhìn ông chủ kia bằng một hình tượng khác mà thôi. Cô đang nghĩ xem, liệu ông chủ nọ hợp với vai top hay là bot ý nhỉ?

Mơ màng một lúc, Jin cùng Tề Ôn nghe giọng Tề Lãng. Cậu ta hướng mắt đến hai người, đôi mắt lạnh lùng siêu mê tình kia khiến tim của Jin bị lệch tone nặng nề.

Cô bé hai má ửng đỏ, mặc dù người nước ngoài nhưng nhìn thấy Tề Lãng đẹp trai lãng tử như vậy, ai chẳng mê chứ!!

Tề Lãng chỉ tay vào một loài hoa, hỏi Jin, ”Đây là hoa gì thế?”

Jin lại gần xem một chút, sau đó vui vẻ giải thích:

”Đây là hoa Păng – xê, tiếng anh gọi là Pensy, tiếng Pháp là Pensée, có ý nghĩa tượng trưng cho sự nhớ nhung, hay còn gọi là Hoa tương tư. Pensy có nguồn gốc từ hoa Violet màu tím, có một tên gọi khác gọi tình hơn là “Heartsease”. Người ta tin rằng loài hoa này có một phép thuật kỳ diệu, có thể chữa lành mọi vết thương trong tình cảm. Trước đây, người dân còn đem cánh hoa làm một thành phần của bùa yêu nữa.”

Jin là một cô bé yêu thích hoa, cho nên mọi thứ về hoa cô bé đều tìm hiểu kỹ lắm. Bên cạnh, Jin còn phụ giúp ông chủ mình trông chừng tiệm hoa này nữa, nên phải thuộc những điều kia để giải thích cho khách hàng.

Tề Ôn đứng cạnh nghe Jin giảng đến say mê. Cô chớp mắt, ồ lên một tiếng rồi nói:

”Nghe hay quá Jin bé bỏng à~. Như vậy, nếu chị lấy một cánh hoa rồi ngâm vào nước uống thì nó có biến thành bùa yêu không nhỉ?”

Jin nghe hỏi, cô hơi ngẩn ra rồi cười ngốc, ”Cái này đợi ông chủ em về rồi em hỏi.”

”Haha, chị đùa đó mà.” Tề Ôn cười lên sảng khoái, sau đó quyết định, ”Bọc giúp chị năm bó Pensy đi. Sau đó em giao đến nhà chị được không? Vì lát nữa bọn chị còn mua đồ, sợ trên xe lâu hoa sẽ bị hư.”

Jin gật gù, ”Dạ được ạ. Chị ghi địa chỉ cho em nha.”

Hai chị em cứ mãi mê nói chuyện không để ý đến cái tên oắt con bên cạnh vẫn đang đi nhìn ngắm mấy cành hoa. Bước chân Tề Lãng dừng lại trước một nhánh hoa màu đỏ cam, nhìn cũng bình thường nhưng lại tạo cho cậu một cảm giác kỳ lạ.

Quay người lại, Tề Lãng gọi Jin, ”Cô này, đây là hoa gì nhỉ?”

Jin vừa ghi xong cái địa chỉ liền bay tới chỗ Tề Lãng. Hôm nay cô bé đã làm hết công suất của mình khi mà toàn phải giải thích ý nghĩa tên hoa cho người kia nghe.

Cô bé chớp chớp mắt, đang cố nhớ lại kiến thức mình đọc được.

”Đây là hoa anh thảo muộn. Tên tiếng anh là Evening Primrose. Giống như cái tên của nó đã nói, hoa này chỉ nở vào ban đêm, khi mà trăng xuất hiện. Khi đêm xuống, không gian yên tĩnh thì những cánh hoa sẽ tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dịu. Vì hoa chỉ nở vào ban đêm, ở cái không gian tĩnh lặng như thế nên nó được tượng trưng cho một tình yêu thầm lặng.”

” Tình yêu thâm lặng?” Tề Lăng mơ màng chạm tay vào cánh hoa, cảm giác mềm mại tựa như nhung khiến cậu mỉm cười.

Nó cũng giống với tình cảm của cậu quá ý chứ.

” Nè, tiệm hoa của cô có giao một nhánh hoa đến tận nhà không?”

Câu hỏi này không chỉ làm cho cô bé Jin bối rối mà còn khiến cô chị Tề Ôn bật ngửa. Tề Ôn chẳng thể theo nổi cái logic của ông em trai nhà mình.

Đi đến đánh một cái lên đầu Tề Lăng, Tề Ôn lừ nhẹ, ” You“re freaky, Wayne.”

Tề Lăng không quan tâm đến chị mình, tiếp tục nhìn Jin như chờ đợi.

” Tại sao chỉ giao một nhánh?”

” Chẳng vì sao cả. Có được không?”

“...Cái này...” Jin bối rối lắm, cô bé cứ nhìn Tề Ôn hoài.

Cuối cùng Tề Ôn đành phải ra tay, kéo mạnh lỗ tai ai kia, ” Xin lỗi Jin, thằng em của chị bị thần kinh nhẹ. Đừng để ý.”

Nói rồi Tề Ôn kéo mạnh Tề Lăng ra đến cửa tiệm hoa. Trước khi đi, cô nàng quay lại nhìn Jin, ” Giao giúp chị trong nửa tiếng nữa nhé. Cảm ơn em.”

Jin nhìn cánh cửa chậm rãi đóng lại, một tiếng chuông gió kêu lên rồi tắt lịm.

Một lúc lâu, cô bé mới thở hắt ra, nghĩ thâm, giá như có ông chủ mình ở đây thì cậu ta khỏi mà đòi hỏi kỳ quặc nhỉ?

2. Chương 2: Nhánh Hoa Kỳ Lạ

Cô bé Jin vừa mới quay người định vào trong chuẩn bị năm bó hoa cho Tề Ôn thì cánh cửa một lần nữa được mở ra. Tiếng leng keng kêu lên nghe thật vui tai.

Jin theo phản xạ xoay lại cúi người, ” Kính chào quý...”

Lúc này cô bé mới chợt nhận ra đôi giày với bộ y phục quen mắt. Ngẩng mặt lên, Jin cười toe toét, ” Ông chủ mới về~~”

Người gọi ông chủ kia ánh mắt ôn hòa hết như một thiên sứ phiên bản nam vậy ý. Trên tay anh là một giỏ hoa rất đẹp. Anh bước gần lại chỗ Jin, cúi nhẹ vào trán cô bé:

” Đã bảo đừng gọi chú là ông chủ rồi mà?”

Jin cười láu lỉnh, xoa xoa trước trán, ” Gọi như vậy nghe oách lắm mà.”

” Nghe xa cách lắm, Jin à.”

” Được rồi, cháu sẽ gọi là chú Walton.” Jin bĩu môi, vươn tay ra cầm hộ anh giỏ hoa, ” Cháu cầm giúp chú cho. Mau nào, cháu còn phải chuẩn bị đi giao hoa cơ ý.”

Hoắc Kinh nghe thế liền nhào người xem cái địa chỉ mà Jin sắp sửa đi đến đó giao hoa. Liếc nhìn, lẩm nhẩm trong miệng, lục lọi trí nhớ siêu phàm của mình, anh chợt giật mình nhú mày.

Rất nhanh, Hoắc Kinh kéo Jin lại hỏi, ” Jin, người đặt hoa tên gì nhỉ?”

Jin trên tay là một đồng hoa Pensy, cô bé mím nhẹ môi nghĩ nghĩ.

” Chị ấy gọi là Tề Ôn ạ. Cháu phát âm chuẩn rồi đấy nhé. À, khi nãy người đi cùng chị ấy siêu đẹp trai luôn đó chú Walton. Cháu nhìn mãi mà không ngán ý ạ.”

Jin cười rất vui vẻ, sau đó bắt đầu công việc của mình.

Hoắc Kinh vẫn còn đứng im tại một chỗ như thế. Có lẽ là anh đang bận suy nghĩ.

Tề Ôn sao? Họ Tề à?

Khỏe môi anh hơi cong lên một chút. Nếu như anh không làm, mà đương nhiên là anh không thể làm được rồi.

Hôm nay chính là sinh nhật của người mà anh thầm đem lòng yêu mến bao lâu nay cơ mà. Tất nhiên, đừng ai đặt cái mốc vào khoảng người kia học cấp một nhé.

Chỉ đơn giản là...tình cảm nó thuận theo thời gian mà phát triển từng chút thôi.

Hoắc Kinh nghĩ vẫn vợ một lúc rồi nhún vai, bước vào trong phụ giúp Jin gói hoa.

” Cái người mà cháu bảo đẹp trai đấy, có nói gì không?” Hoắc Kinh đột nhiên lên tiếng.

Cô bé Jin hươ hươ một nhánh hoa trước mặt, sau đó nhăn mày, thuật lại tất cả cho anh nghe.

” Cái con người ấy quái đản chú nhỉ? Khi không lại chỉ đặt một nhánh hoa, lại còn là cái hoa anh thảo muộn nữa.”

” Chắc là vì cậu ta cũng yêu ai đó thầm lặng.” Hoắc Kinh cúi thấp mặt, cười nhẹ.

Jin nhìn thấy nụ cười của anh nhưng không lên tiếng. Cô bé ở cùng với anh lâu rồi, cho nên phần nào hiểu được con người của anh.

Hiểu được nụ cười nào là hạnh phúc thật, nụ cười nào là che đi nỗi đau.

Jin tăng hắng, ” Thật ra yêu thầm cũng tốt đó chứ. Sau này mà người ta hiểu ra tình cảm của mình, có khi động lòng rồi chấp nhận bên cạnh mình luôn.”

Hoắc Kinh ngẩng mặt nhìn Jin, ánh mắt có chút dao động.

” Cuộc sống không như cuốn tiểu thuyết đâu, Jin. Nó khiến người ta đau đớn hơn nhiều lắm.”

” Chú sai rồi! Tiểu thuyết ý hử, còn khiến nhân vật đau hơn gấp nghìn lần.”

Hoắc Kinh chỉ nhướn mi, không trả lời.

Trước khi Jin đi giao hoa cho Tề Ôn, anh còn dặn cô bé một số thứ khác làm cô bé khó hiểu cực kỳ nhưng mà không dám thắc mắc gì cả.

#

Ở trong một thương mại mua sắm nổi tiếng, Tề Lăng bị bắt đi theo Tề Ôn chỉ để làm một chân sai vặt cho cô. Trên tay cậu lúc này đã có rất nhiều túi xách khác nhau rồi.

Hậm hực theo phía sau, Tề Lăng găm gừ, ” Nè, chị còn muốn mua thêm cái gì nữa?”

Tề Ôn vẫn còn ngó nghiêng chọn lựa quầy hàng để ghé vào thì nghe em trai hỏi. Cô dừng bước, xoay người cười toe toét:

” Wayne này, em thích quà gì nhỉ?”

Quà?

Tề Lăng có hơi sững sốt một chút khi mà được người ta hỏi mình thích quà gì. Nhưng vài giây sau, cậu lại tỏ thái độ thờ ơ thấy ghét.

” Chị hỏi làm gì? Hôm nay cũng có dịp...” Nói đến đây, cậu dừng lại như sợ nhớ gì đó.

Hôm nay là 25/03, hôm nay không phải là sinh nhật mình sao?

Tề Lăng nhíu mày, nhận ra bản thân còn quên luôn cả ngày sinh nhật vui vẻ kia. Trước đây, ngày này là ngày mà cậu không bao giờ quên được hết. Tất nhiên là vì cậu sẽ được mọi người tặng cho nhiều quà mà.

Nhưng đó cũng là thời còn trẻ con nghịch ngợm rồi. Bây giờ cậu cũng đã lớn tòng ngồng như vậy, quà sinh nhật cũng không cần thiết lắm.

Tề Ôn đứng đối diện quan sát biểu tình trên mặt Tề Lãng. Một lúc sau cô xoay người, hướng đến cửa hàng quần áo dành cho nam.

Vào trong đó, Tề Ôn lựa thật kỹ từng chút một. Cuối cùng cũng vừa mắt được một chiếc áo sơ mi màu đen cực kỳ nam tính. Quay đầu, Tề Ôn ngoắc Tề Lãng lại.

” Hey Wayne, lại đây mau.”

Tề Lãng dẹp bỏ suy nghĩ của bản thân, đi lại gần chỗ chị mình. Nhíu mày nhìn cái áo sơ mi đang ướm trước ngực, Tề Lãng ho khan:

” Gì đây?”

” Quà cho em đó. Cầm từ chối.” Tề Ôn lừ lẹ một cái rồi mỉm cười ôn hòa.

Con người này thái độ thay đổi nhanh như chong chóng vậy đó. Tề Lãng chớp mắt nhìn chị mình bước ra tính tiền.

Lúc này cậu mới khẽ cười một tiếng.

Thật ra thì từ nhỏ, khi mà đến ngày sinh nhật, Tề Lãng thường được nhận quà nhiều hơn là sự chúc mừng hay một bữa tiệc ấm áp.

Cậu từng hy vọng một ngày nào đó, mình sẽ cùng với người mình thích tổ chức một buổi tiệc sinh nhật thật vui vẻ và hạnh phúc.

Ngặt nỗi, người cậu thích ấy, hiện tại đã có một nửa của mình rồi.

Tề Lãng cậu đôi khi không thể hiểu nổi suy nghĩ của chính mình nữa. Nhất là trái tim của cậu đó.

Cấp một yêu thích vu vơ. Cấp hai xa cách nửa vòng trái đất vẫn ôm lấy niềm yêu mến kỳ diệu kia. Cấp ba quyết định quay trở về để tìm người đó, định sẽ tỏ tình thật hoành tráng nhưng rồi nhận ra, từ lâu rồi, người kia đã không còn chỗ dành cho mình.

Nghĩ lại càng làm nơi nào đó trong cơ thể cậu đau nhói. Mãi đến khi Tề Ôn đi lại gần, búng tay một cái, cậu mới chịu tỉnh ra.

” Đang nghĩ gì thế?” Tề Ôn hỏi.

Cô phát hiện Tề Lãng không vui nữa. Mặc dù trước đó có hơi thờ ơ lạnh nhạt nhưng không đến mức buồn bã. Lẽ nào lại đang nghĩ linh tinh cái gì?

Tề Lãng liếc mắt nhìn chị mình, lắc đầu bình thản nói:

” Không có gì đâu. Chỉ đang thắc mắc là...tại sao chị mua tận hai chiếc áo lần?”

Tề Ôn chun chun mũi nhìn lại túi đồ của mình, liếm môi cười lấp đi sự ngượng ngùng.

” Áo đẹp như vậy, mua cho một mình em thì không phải lắm đâu.”

Nói rồi cô nàng đi trước. Tề Lãng vẫn là theo ở phía sau, lăm bằm:

” Chứ không phải hôm nay là sinh nhật của mình sao chứ?!!!!”

#

Về đến nhà, Tề Lãng bị Seb cùng Tề Ôn làm cho một cú bất ngờ đến cảm động. Phía sau khu vườn nhà bọn họ đang có một bàn tiệc thật tuyệt vời.

Thức ăn trên đó nhìn là chỉ muốn ăn ngay thôi. Tất nhiên là đều do tay nghề thần thánh của Seb cả.

Tề Lãng bị Tề Ôn bịt kín mắt rồi kéo ra ngoài đó. Khi cô bỏ tay ra, Tề Lãng mở mắt thì đã thấy mọi thứ được chuẩn bị chu đáo hết rồi.

Giống như một loại cảm xúc nói không nên lời, Tề Lăng chỉ đứng đó nhìn mãi thôi. Cho đến khi Tề Ôn cầm tay cậu kéo lại gần bàn tiệc, cậu mới xoa nhẹ viền mắt của mình.

Đôi khi cậu thấy bản thân mình rất ngốc nghếch. Chỉ vì tình cảm không suôn sẻ mà có thể quên mất những điều hạnh phúc nhường này.

” Thế nào? Có phải rất cảm động không nói nên lời đúng chứ?” Tề Ôn chấp hai tay ra phía sau lưng, cười rạng rỡ.

Chiếc bánh kem mà Seb làm là vị chocolate cùng với bạc hà the mát. Trên mặt bánh khắc chữ, ” Happy Birthday Little Wayne~.”

Đại khái chính là, chúc mừng sinh nhật Wayne bé bỏng.

Kiểu khắc chữ này sao lại quen quá thế?

Tề Lăng nhú mày nhìn Tề Ôn vui sướng cực kỳ, cậu tầm ngằm hiểu ra. Seb là một người tương đối chính trực và lạnh lùng, anh chẳng bao giờ khắc mấy cái lời đầy đầu.

Ngồi xuống bàn, Seb đốt nến lên, đẩy bánh sinh nhật lại gần Tề Lăng.

Giọng anh vẫn nhẹ nhàng như thế, ” Ước rồi thôi nào.”

Những điều đang diễn ra làm cho Tề Lăng nhớ đến bữa tiệc sinh nhật lúc mình được chín tuổi. Khi đó cậu được mời bạn dự tiệc cùng. Và sáng ngày hôm đó, cậu còn nhận được một món quà bí mật nữa.

Nghĩ lại, hình như cậu vẫn còn giữ cái món quà bí mật đó. Nhưng người tặng là ai, cậu chưa tìm ra được.

Hôm nay cũng thế. Mọi người đều khiến cho Tề Lăng cảm động đến vui sướng. Chỉ là cậu không thích tỏ ra mà thôi.

Nhắm mắt lại, Tề Lăng chấp hai tay, cầm đặt lên đó, thầm ước nguyện.

Cậu ước ba điều lần.

Thứ nhất là, cậu ước cho người chị Tề Ôn dị hợm mà luôn một lòng đối xử tốt với người nào đó sẽ được hạnh phúc. Ít nhất thì hy vọng ai kia sẽ bớt lạnh lùng với chị hơn.

Thứ hai là, cậu ước cho người mà cậu thầm đem lòng yêu mến bao lâu nay sẽ luôn đạt được những điều may mắn. Vì Tề Lăng luôn nhớ lại quá khứ mà Quách Mạch An từng chịu đựng. Đó là nỗi đau của Quách Mạch An, nhưng cũng là nỗi lòng của Tề Lăng.

Khi yêu, con người ta thường cảm nhận được sự vui mừng hoặc đau khổ của người mình yêu mà.

Cuối cùng là, cậu hy vọng một ngày nào đó, mình sẽ tìm ra được chủ nhân của món quà vào chín năm trước. Đó chắc chắn không phải Mạch An, không phải Dĩ Khang, không phải mấy người bạn mà cậu từng chơi. Tề Lăng cảm thấy, người đó rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi cậu sẽ khó mà chạm tới được.

Ước xong, Tề Lăng mở mắt, thổi phù một cái, nến tắt lịm.

Hình thức như thế là xong rồi. Tề Ôn cùng Seb ngồi bên cạnh vỗ tay. Tề Lăng ngược nhìn bọn họ, trong lòng càng hy vọng điều ước thứ nhất sẽ thành hiện thực.

” Chúng ta ăn thôi nào. Đi từ trưa đến giờ, chị đói lắm rồi.” Tề Ôn bữu môi, gấp thức ăn vào đĩa mình.

Seb đứng dậy thủ vai phục vụ cho hai chị em họ Tề kia.

Bữa tiệc tuy ít người nhưng lại ấm áp hơn tất cả. Mặc dù không có mặt ba mẹ, nhưng Tề Lăng vốn đã quen rồi. Huống hồ gì mẹ của Tề Ôn đâu phải là mẹ của cậu, mối quan hệ xa cách đó khó hàn gắn lắm.

Tàn tiệc, Seb cùng Tề Ôn dọn dẹp. Thật ra thì cô nàng bị Seb bắt dọn dẹp cùng mình chứ cô không tình nguyện mấy việc này đâu.

Còn Tề Lăng thì bước lên phòng.

Khi mà cậu vừa mở cửa phòng ra thì đột nhiên bị mấy nhánh hoa ở cửa tiệm W&W dọa cho đứng hình. Nếu cậu không nhầm thì đó là hoa Pensy.

Cái bà chị đáng chết này...

Tề Lăng chau mày, thở hắt ra. Bước lại gần, Tề Lăng cầm một nhánh hoa lên nhìn ngắm một chút. Chợt nhớ lại lời mà Jin nói, đây là hoa chữa trị vết thương trong tình cảm.

Tề Ôn biết rõ cho nên đã mua tặng cậu cả căn phòng hoa Poong - xê, tốt cho việc khâu lại vết thương lòng ý mà.

Đặt hoa xuống, Tề Lăng bật cười một tiếng.

Quan tâm đôi khi chỉ là những việc kỳ lạ mà nhỏ nhặt như vậy thôi. Dù sao thì Tề Ôn đã thật sự khiến cho Tề Lăng cảm thấy nhẹ nhõm hơn một tí.

Cậu ngồi xuống giường, mặc kệ căn phòng của mình đang đầy ắp những cánh hoa kia. Nằm vật ra, Tề Lăng nhìn trần trần lờn trần nhà, cố gắng loại bỏ những vấn vương tình cảm trong lòng mình.

Khoảnh khắc cậu gặp lại Quách Mạch An, trái tim của cậu đã mừng rỡ đến mức nào. Nó đập mãnh liệt tựa như đang hạnh phúc lắm.

Nhưng rồi cũng chính Quách Mạch An là người khiến nó như tan vỡ thành trăm mảnh vụn. Liếc nhìn chiếc ví của mình, Tề Lăng mở ra, phát hiện đến giờ mình còn giữ kỹ tấm hình của Quách Mạch An lúc còn học cấp một.

Nụ cười kia thật là giết người ta mà...

"Cậu thì hạnh phúc, còn tôi thì đau..." Tề Lăng thì thầm với chính mình, sau đó ném mạnh chiếc ví xuống đất.

Ngồi bật dậy, Tề Lăng xoa hai mắt, cảm thấy bản thân đúng là không thể ổn thật rồi. Lúc này cậu xoay người, mới nhận ra được mình đã bỏ quên một thứ.

Trên giường không biết lúc nào thì có một nhánh hoa màu đỏ cam thể kia. Cầm nhánh hoa đó lên, cậu không thể lờn được.

Đây là hoa anh thảo muộn, hoa tượng trưng cho tình yêu thầm lặng.

Gì chứ?

Tề Ôn đâu có đặt hoa này. Tề Lăng nhú mày nghĩ, ngón tay lại vô thức mân mê từng cánh hoa mịn màng kia.

Xem một lúc, cậu đặt hoa xuống, mò lấy tấm thiệp màu xanh dương gần đó. Hình như là nó đi kèm với nhánh hoa kia.

Tề Lăng thâm nghĩ, sau đó mở thiệp ra.

"Happy Birthday Wave Wave - W"

Wave Wave? O, nhưng tên mình là Wayne cơ mà?

Khoan đã nào, Wave kia còn không phải là sóng sao? Nó đồng nghĩa với chữ Lăng trong tên của mình.

Như sự nhớ đến chuyện khác nữa, Tề Lăng đặt tấm thiệp kia xuống, chạy đến bên học tủ, lục lọi cái món quà mà chín năm trước cậu được nhận.

Đó là một hộp nhạc, bên trong là con sóng màu xanh biển, rất đẹp. Trên hộp nhạc có khắc ba chữ, For you - W.

W là ai nhỉ?

W liệu có phải là người mình đang tìm không?

Nếu như là cùng một người, thì người đó rất gần mình, biết chỗ ở của mình, biết mình từ lúc còn học cấp một.

Người như thế, còn có thể nhầm lẫn được với ai khác sao?

Tề Lăng nhắm chặt mắt. Đến lúc này cậu mới nhận ra mình hình như vừa mới lãng quên một người.

Một người mà lúc nhỏ, cậu từng hậm hực mỗi khi thấy người đó. Một người mà lúc nhỏ, cậu từng khóc lớn khi bị người đó chọc giận. Một người mà lúc nhỏ, cậu từng thờ ơ mỗi khi được người đó quan tâm.

Lẽ nào...là thầy ấy ư?

Thầy ấy...đã biết mình trở về Mỹ rồi?

3. Chương 3: Nụ Hôn Đầu

Như lời của Jin nói về loài hoa anh thảo muộn, cứ đêm xuống, trong không gian yên tĩnh thì từng cánh hoa sẽ tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dịu.

Tề Lăng ngồi trên giường, khuôn mặt vẫn còn vì kinh ngạc mà cứ nghếch ra trông thật ngốc nghếch. Cậu cầm trên tay trái là nhánh hoa anh thảo muộn mà người tên W gửi tặng, còn tay phải chính là hộp nhạc vào sinh nhật chín tuổi, cũng cùng một người tặng.

Nhìn chăm chú vào hai món quà kia, phác họa lại khuôn mặt nọ, nụ cười nọ khiến cho Tề Lăng nhú mày.

Nếu như không phải cậu du học Mỹ cùng với Tề Ôn thì có lẽ là hai người vẫn còn liên lạc với nhau. Nhưng đến giờ cậu vẫn không hiểu lý do gì khi mà mình đã sang đến tận bên đây mà người kia vẫn còn có thể xuất hiện trước mặt cậu.

Ít nhất thì vào ngày hôm đó, người nọ đã suýt nữa đặt chân vào cuộc sống của cậu luôn rồi.

Đó là vào một ngày đầu thu, gió mát rượi thổi qua từng kẽ lá.

Tề Lăng nhập học ở một học viện nổi tiếng tên Ambassador. Những ngày học đầu tiên của cậu trôi qua một cách yên bình. Bản thân cậu cũng đã tự chỉnh đốn lại tính cách ngỗ nghịch của mình rồi.

Chẳng như hồi còn là đứa học sinh tiểu học, suốt ngày toàn lấy cớ để gây sự với bạn bè. Đến khi bị thầy giáo bắt được, cậu lại bảo là mình ra tay nghĩa hiệp, giúp bạn này bạn kia khỏi bị ăn hiếp.

Nhưng mà Tề Lăng quên rằng, Hoắc Kinh anh là ai chứ? Là cái người luôn quan sát mỗi động tĩnh của cậu từ khi bước chân vào lớp cho đến khi tan học ra về.

Thế mà Tề Lăng vẫn luôn chối bầy bầy mới ghê cơ.

Quay trở lại khoảng thời gian nhập học bên Mỹ. Phong cách ăn mặc khi đi học của cậu cũng khiến không ít cô nàng Tây Âu mắt xanh lý tóc nâu để ý đâu. Kết hợp với bộ dáng lạnh lùng hay người ta còn gọi là “cool ngầu” ý, cậu càng được người ta để mắt hơn.

Thế rồi chuyện gì đến nó cũng đến.

Tề Lăng cả ngày chỉ biết đến trường, ghi chép bài vở rồi lẳng lặng ra về. Chỉ có thể thôi mà cậu bị gán cái mác là canh me chiếm đoạt người yêu của anh đại của trường.

Tên của hắn là Joe, một cái tên quá tầm thường đi. Ít nhất thì trong mắt Tề Lăng chính là như thế.

Một hôm nọ, cái ngày mà gió thu mát rượi đã nói đến ở đoạn trước trước nữa, đây cũng là ngày mà Tề Lăng bị Joe chặn đường đòi đánh.

Joe kéo cả đồng bọn của nó gồm ba, bốn đứa gì đó ngang nhiên chặn đường của Tề Lăng. Bọn nó bộ mặt khinh khỉnh nhìn cậu, đôi mắt xanh biếc mặc dù nhìn rất đẹp nhưng Tề Lăng thấy chướng mắt lắm.

Cậu thề là chỉ muốn đâm vỡ mắt nó mà thôi.

” Hey, thằng kia, mày có biết Jessi là bạn gái tao không?”

Jessi, ok, một cái tên cũng tầm thường hệt như Joe vậy.

Tề Lãng đảo mắt, cười thâm trong bụng.

” Jessi là con nào, tao không quan tâm.” Tề Lãng vốn đang rất bực bội, bèn ném một câu rồi quay người định đi.

Không nghĩ đến việc Joe nó có máu lỳ, quyết tiến lên túm cổ áo của Tề Lãng kéo ngược lại. Nó đâm mạnh vào ngực cậu, quát lên:

” Hey thằng ngu, mày thật sự không quan tâm à? Thế mà còn có thể nhận lời của Jessi đến tiệc của nó sao? Còn cười đùa sao?”

Tề Lãng ngược mắt, ” Mày không biết Jessi thân mến đáng yêu quý giá của mày đã cười đùa với bao nhiêu thằng hay sao? Không biết?”

Joe phun ngụm nước bọt, tức tối bay tới túm cổ áo Tề Lãng, ” Thằng chó này mày im ngay cho tao!!”

Tề Lãng cúi mặt liếc nhìn đốt xương tay của nó nổi lên, cậu khá buồn cười. Nhanh chóng bắt lấy bàn tay thoải tha kia, Tề Lãng dùng lực bẻ mạnh vào, co gối lên thúc mạnh vào bụng nó rồi đến bẹn sườn của nó.

Mấy tiếng rắc rắc kêu lên mới đã tai làm sao.

Joe tạm thời ôm ngực thở hồng hộc. Tề Lãng bẻ khớp tay, nhướn mi nhìn bốn đứa còn lại.

” Lên hay lui?” Tề Lãng cười.

Joe mắt nổi lửa, hét lớn, ” Shit, đánh chết m* nó cho tao! Cái lũ ngu tụi bây còn trơ mắt làm gì chứ!”

Lời dứt, cả bọn tiến hẳn lên cùng một lúc. Bốn thằng vây đủ bốn phía đông, tây, nam, bắc. Tề Lãng đứng giữa, liếc trái liếc phải, cuối cùng nhún vai, phó mặc cho ông trời định đoạt.

Nếu chơi một chọi bốn thế này thì cậu cũng chịu thua đấy. Nhưng lỡ rồi, không thể rút lui.

Chỉ chán ghét một cái, Tề Lãng cậu làm cái quái gì có hứng với con gái đâu chứ?

Shit.

Tiếng đánh vun vút trong gió cùng với mấy lời chửi tục liên hồi vang lên, chấn động cả cái khu đất trống đó.

Ngay lúc này, trên vỉa hè có một người thanh niên cỡ chừng hai mươi chín tuổi đang đi ngang qua khu vực ẩu đả kia.

Có lẽ ông trời đã không muốn Tề Lãng phải kết thúc cuộc đời mình ngay tại bãi đất dơ bẩn kia. Cho nên ông mới phái một thanh niên khác cứu trợ.

Chiếc áo thun của anh có một cái bảng tên bên ngực trái, vừa vặn ghi hai cái tên. Một cái tiếng anh chính là Walton. Cái còn lại là phiên âm của tiếng trung, Huo Jing, tức Hoắc Kinh.

Hoắc Kinh nghe tiếng động lớn dội đến làm anh có chút tò mò. Nấp sau bức tường, anh thấy có một đám thanh niên khác đang hội đồng một người nào đó.

” Một chọi bốn?” Hoắc Kinh làu bàu trong miệng, sau đó nảy sinh lòng tốt, muốn giúp đỡ.

Nhưng anh nhớ rằng mình không giỏi đánh đấm cho lắm, nếu như bây giờ trườn mặt ra thì có mà chết chung luôn.

Chậc lưỡi một cái, Hoắc Kinh lục lọi trong túi của mình, mò được một cái còi thổi. Còi thổi màu cam sáng chói, anh nhún mày, chắc lại là bọn trẻ bỏ vào rồi.

Sau đó, anh tìm thêm một vật khác nữa, cuối cùng mò được một cái cây gậy màu đen. Trông khá là lưu manh nha, cũng cool nữa.

Đầy đủ rồi, Hoắc Kinh nhắm mắt, dồn hơi thổi mạnh vào cái còi, tay còn lại giơ cao cây gậy lên.

Tiếng còi hết như mấy tiếng mà cảnh sát hay thổi ý, làm cho bọn kia đang đánh hăng say cũng phải dừng tay ngẩng mặt. Trông thấy Hoắc Kinh cầm gậy, môi giữ còi, bọn nó giật bắn mình, bỏ của chạy lấy người.

Joe cũng chạy nốt, vì nó không muốn dính phốt với cảnh sát.

Tề Lãng chịu đòn no nê, ngược mắt thấy tụi Joe chạy tóe khói, cậu phun một ngụm máu xuống đất, rống lớn:

” Bitchy!!! Bỏ mày đ* có thích con gái nhé!!! Cái lũ đàn bà!!!”

Chửi xong, cậu hắt hê nhưng cũng tiếc nuối. Biết vậy đã chửi sớm hơn rồi.

Ôm ngực ôm bụng đau đốn rên rỉ, Tề Lãng thấy mắt mình suýt nhòa đi. Nhưng cậu không thể nhắm được là lúc này đang có người bước lại gần mình.

Nheo mắt quan sát, Tề Lãng cảm giác người kia không phải cảnh sát. Khuôn mặt anh nhu hòa lắm, làm sao có thể là cảnh sát hung tợn được?

Cả mấy món đồ trên tay anh đều là đồ chơi cả.

Mẹ nó ơi, tụi Joe bị lừa rồi.

Tề Lãng mặc kệ cơn đau mà cười lớn tiếng một cách sảng khoái. Hoắc Kinh lúc này ngồi xổm trên đất, nghiêng đầu nhìn thật lâu vào gương mặt kia.

Ánh mắt anh dần trở nên ôn hòa hơn, khóe môi cũng cong lên một chút.

Tề Lãng thấy người kia nhìn mình mãi, cậu cũng trừng lớn mắt nhìn lại. Nhưng chỉ vài giây sau, cậu đã giật bắn mình đứng dậy. Hoàn toàn tránh né đôi mắt xinh đẹp kia.

Khuôn mặt này giống như mình đã gặp ở đâu đó rồi vậy?

Không phải đâu nhỉ? Không phải đâu, là mình nhầm rồi.

Nhưng...mình làm gì thương trộm nhớ trộm người đó đâu mà lại lầm được chứ?

A, cái quái gì vậy nè?

Tề Lãng bỗng dưng bực bội trong người, tay cào tóc, chân đã muốn nhấc lên bỏ chạy thật xa. Nhưng Hoắc Kinh nhanh hơn, vịn lấy vai cậu giữ lại.

Hai người lần nữa đối mặt với nhau. Tề Lãng nuốt khan, rất không bằng lòng thừa nhận rằng, người đang đứng trước mắt cậu đây chính là vị thầy giáo trẻ trung nhưng đáng ghét lúc cấp một.

” Sao lại bị đánh thế?” Hoắc Kinh lên tiếng.

Trông anh bình thản lắm, hoàn toàn không có vẻ gì ngạc nhiên.

Tề Lãng nghe hỏi, ho khan một tiếng, ” Chuyện nhầm nhí thôi.”

Nói rồi cậu đảo mắt nhìn Hoắc Kinh, ” Cái này...anh có phải tên...”

Anh sao? Ôi, mình vừa xưng hô kiểu gì thế?

Tề Lãng nhăn mày, định chỉnh lại thì Hoắc Kinh đã nói trước:

” Tôi là Hoắc Kinh, chắc em chưa quên đâu nhỉ?”

” Hoắc Kinh? À à, cái bạn khác lớp bên cạnh tôi đúng không? Đúng rồi, là cái bạn tóc nâu nhưng bị hói ấy nhớ...” Tề Lãng nghiêng đầu tỏ vẻ cố nhớ.

Nhưng cái biểu hiện của cậu chỉ làm cho Hoắc Kinh buồn cười thôi.

” Đâu phải, Hoắc Kinh là cái bạn đẹp trai đấy chứ. Ai cũng mê hết. Nhớ chưa?”

Nghe anh nói, Tề Lãng lườm lạnh một cái, phì cười, " Cái bạn vạn người mê tên là Tề Lãng. Thầy nhầm rồi, thầy Hoắc."

Hai tiếng thầy Hoắc cũng tương đối khiến cho Hoắc Kinh vui vẻ.

Hai người đột nhiên im lặng, nhìn nhau nhưng không nói gì. Cho đến khi Hoắc Kinh thản nhiên nắm lấy tay Tề Lãng, kéo đi.

" Về nhà tôi, mặt mũi em xấu quá."

Tề Lãng đi song song với Hoắc Kinh, lúc này cậu mới nhận ra là chiều cao của mình phát triển vượt bậc ghê cơ. Hiện tại thì đã nhỉnh hơn Hoắc Kinh một chút rồi.

Như vậy càng tốt, đi cạnh sẽ không thấy thua kém.

Tề Lãng hả hê trong bụng.

Ngồi trong phòng khách nhà của Hoắc Kinh, Tề Lãng kinh ngạc vì bản tính sạch sẽ của anh. Con người này bao nhiêu năm cũng không thay đổi gì hết.

Liếc mắt thấy Hoắc Kinh bước ra với hộp sơ cứu trên tay, Tề Lãng chỉnh lại tư thế ngồi cho lịch sự.

Cậu xoa xoa mũi, " Thầy cho tôi cái gương nhỏ đi, tôi tự làm."

Hoắc Kinh thản nhiên bảo, " Tôi không có gương. Tôi giúp em cho."

Nói rồi anh ngồi xuống bên cạnh, quay khuôn mặt kia qua, cẩn thận sát trùng vết thương. Tề Lãng nhắm một mắt lại, còn một mắt thì lặng lẽ quan sát Hoắc Kinh.

Bao nhiêu năm như vậy mà người kia không thay đổi gì nhiều. Khuôn mặt nom vẫn trẻ trung chán ý. Tề Lãng chớp chớp mắt, không hề kêu đau một tiếng.

Mặc dù vẻ ngoài của Hoắc Kinh trông bình thản thế thôi, nhưng ai nào biết trái tim của anh đang đập loạn xạ cả lên rồi.

Chưa bao giờ anh nghĩ mình sẽ có cơ hội gặp lại Tề Lãng như thế này đâu. Dù có ở dưới cùng một bầu trời nước Mỹ thì cơ hội gặp được nhau cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Thế nhưng ngày hôm nay khiến anh vừa kinh ngạc lại vừa hạnh phúc. Đó là toàn bộ những gì mà trái tim anh đang phải chịu đựng.

Tiếng đập ngày càng lớn hơn trong cái không gian tĩnh lặng này.

Tề Lãng nheo nheo mắt, đột nhiên lên tiếng:

" Có phải tiếng tim đập không thế?" Nói rồi cậu liếc xuống ngực Hoắc Kinh, nhìn không biết xấu hổ, " Tim thầy đập đúng không?"

Cái độ ngu si mặt dày của Tề Lãng càng được nâng lên khi mà cậu áp cả bàn tay mình lên ngực trái của anh, " Đúng rồi. Nó đập mạnh ghê á!!!"

Ngón tay Hoắc Kinh đóng băng ngay trong không khí. Anh nhúu mày, cố gắng tránh né bàn tay kia nhưng mà Tề Lãng tên ngố kia không chịu tha.

" Thầy ổn chứ hả? Tim đập mạnh quá."

Càng nói, tên điên kia càng ấn mạnh hơn.

Hoắc Kinh anh chưa bao giờ cảm thấy tức tối buồn bực bất mãn đến mức này. Trong đầu anh chỉ đang rỗng to một câu.

Mẹ nó, cậu cứ ấn ấn vào ngực tôi thì làm sao nó không đập mạnh được cơ chứ? Bỏ mẹ cái tay cậu ra cho tôi xem!!!

Hoắc Kinh bất mãn nghĩ, sau đó trực tiếp bắt lấy tay Tề Lãng, đặt về chỗ của cậu.

" Tim tôi ổn." Anh bình thản nói.

Tề Lãng lúc này mới nhận ra mình hành động hồ đồ, vội xoa xoa hai bàn tay cho đỡ ngượng. Nhưng cậu chả tin nổi ba chữ, tim tôi ổn, của Hoắc Kinh đâu.

” Có phải thầy bị bệnh mà giấu không? Mà sao thầy qua nước ngoài vậy?”

” Tôi trở về nhà thôi. Ba mẹ tôi đều ở bên đây.”

Tề Lãng có chút kinh ngạc, ” Ồ, giống tôi rồi. Nhưng mà, tim thầy ổn chứ hả?”

Hoắc Kinh sầm mặt, tay anh siết lại.

Quay qua nhìn Tề Lãng còn đang trở mắt nhìn mình, anh hạ giọng:

” Tim tôi có bị gì thì liên quan đến cậu sao?”

” Tôi chỉ hỏi thăm thôi mà?”

” Thế cái lý do gì cậu mới thỏa mãn đây hả?”

” Nói đại tôi nghe rồi tôi mới xem xét được.”

Tề Lãng vừa ngu si vừa mặt dày lại còn lý lợm nữa. Hoắc Kinh trầm mặc nghĩ gì đó, rồi đột ngột tiến sát mặt cậu, hôn nhẹ lên môi cậu một cái.

Cái nụ hôn này, đúng ra mà nói thì nó kéo dài cũng lâu lắm. Ít nhất với Tề Lãng thì nó lâu lắm cơ. Tại trước giờ cậu chưa hôn ai hết.

Còn ôm ấp mơ ước sẽ trao nó cho Quách Mạch An nữa cơ.

Nhưng tình hình mọi thứ đã sụp đổ cả rồi.

Hoắc Kinh lùi ra một khoảng, ” Đây là lý do tim tôi đập mạnh.”

” Không hiểu đúng không?”

Tề Lãng nhú mày.

” Trắng ra thì nó đập vì cậu đó.”

Tề Lãng nhú mày chặt hơn.

” Rõ ràng hơn thì là...”

Tề Lãng đứng bật dậy, xoay người đi thẳng ra cửa.

Cuộc tái ngộ của bọn họ chỉ kéo dài trong một tiếng ngắn ngủi như thế, nhưng nó để lại cho Tề Lãng nhiều ký ức lắm, nhiều cảm xúc nữa.

Đứng đối diện cửa tiệm hoa W&W, Tề Lãng dùng cái nón kết kéo sụp xuống che nửa khuôn mặt của mình. Một mình dựa cột đèn mà quan sát.

Phía bên kia có giọng của Jin.

” Chú Walton, cháu đi giao hoa nhé!! Chú nhớ gói thêm hai bó kia nữa.”

Cánh cửa khép lại, tiếng chuông gió reo lên một tiếng.

Tề Lãng nhìn chăm chú vào cánh cửa đó, lại ngược nhìn bảng hiệu W&W mà nhú mày.

Đừng có bảo rằng, ý nghĩa của hai chữ kia chính là Wayne&Walton nhé?

Tất nhiên là tên mình sẽ đứng trước rồi nhưng mà...

Tề Lãng bồn chồn đứng thẳng dậy.

Thầy đừng thừa nhận với tôi rằng, khi đó thầy định tỏ tình với tôi đấy nhé?

Cái con người này, chuyện quái gì xảy ra với thầy thế!!

Tại sao lại thích một tên như tôi chứ?

*Leng keng.

Tiếng chuông gió lần nữa reo lên. Tề Lãng bất ngờ ngẩng mặt nhìn qua, vô tình chạm phải đôi mắt nhu hòa phía đối diện, lại vội vàng quay người bỏ đi.

Hoắc Kinh bên đây đứng lặng một chỗ, đôi mày anh khẽ nhíu lại.

Sao cái dáng ấy trông quen thế nhỉ?

Hoắc Kinh nghĩ đến con người nào đó rồi khẽ thở dài. Chắc là mình bị điên rồi, si tình đến điên rồi.

Tề Lãng, tên ấy làm gì quan tâm là mình có còn tồn tại trên đất nước Mỹ này không cơ chứ?

4. Chương 4: Trong Cái Rủi Có Cái May

Hôm nay là ngày tổng vệ sinh cửa hàng hoa.

Sáng sớm đúng bảy giờ rưỡi, Jin đã lật đật thức dậy để chuẩn bị mọi thứ tẩy rửa cửa hàng rồi. Khi cô bé còn đang loay hoay với mấy cái giẻ không may mắn bị chuột gặm rách lỗ chỗ thì Hoắc Kinh đẩy cửa bước vào.

Hôm nay anh bận một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, khoác ngoài là chiếc áo len màu xanh dương đậm. Thoáng nhìn qua khiến cho người ta cảm thấy ấm áp vô cùng.

Jin quay mặt ra ngoài cửa, giờ đồng hồ bị rách lỗ chỗ kia lên, nói:

” Chú Walton ơi, chuột lại cắn mấy cái giẻ rồi.”

Hoắc Kinh vừa mới đặt túi xuống chuẩn bị làm việc thì bị Jin dời sự chú ý. Anh bước lại gần, neho neho mắt quan sát rồi phì cười:

” Cháu cứ để đồ ăn lung tung thì hỏi sao mà chuột không đến chứ?”

Jin xì mặt, ném đồng hồ qua một bên. Hoắc Kinh lôi trong túi ra một vài cái giẻ mới khác vì anh biết chắc thế nào mấy cái cũ kia cũng sẽ bị hư hỏng thảm hại.

Bữa tổng vệ sinh cửa tiệm của hai người diễn ra hết sức suôn sẻ. Đến khi Jin tình cờ lôi từ trên cái kệ cao lêu nghêu kia một cái hộp giấy đã bị đóng bụi không ít. Cô bé nhắm mắt, thổi phù một cái, bụi bay tán loạn.

Phất phất tay đuổi đám bụi kia đi xong, Jin ngồi phịch xuống cái ghế cao, mở nắp hộp ra nhòm thử. Vừa mới mở ra liền bị mấy món đồ trẻ con làm cho thích thú.

Có cái cuốn sổ màu tím nhỏ nhỏ nè, có mấy miếng băng cá nhân đủ màu đủ hình nữa, còn có cái kéo hình thù kỳ quái, rồi vân vân các thứ khác. Jin mò mẫm một lúc cũng tìm được món đồ đặc biệt. Đối với cô bé thì nó lạ lắm.

Đó là một tấm ảnh được chụp lâu rồi ý, trong ảnh còn là một cậu nhóc nữa. Cười toe toét luôn. Jin nhíu mày, vưỡn môi chăm chú nhìn. Sau đó cô bé leo xuống ghế, khều vai Hoắc Kinh một cái.

” Nè chú, đây là ai thế nhỉ?”

Jin chìa tấm ảnh ra cho Hoắc Kinh xem, chưa đợi anh kịp làm gì thì cô bé đã mau chóng thu về. Còn láu lỉnh cười nhếch môi.

Chỉ là một tấm ảnh thôi đã đủ khiến cho Hoắc Kinh kích động đến thế này rồi. Anh đứng bật dậy, vươn tay tóm lấy Jin, quyết giành lại tấm ảnh. Cô bé la oai oái, cả người lách qua lách lại.

” Nè nè, đây là ai mà chú lại xấu hổ thế?”

Hoắc Kinh cuối cùng cũng tóm được, giành lại tấm ảnh rồi lườm Jin một cái:

” Trẻ con biết cái gì?”

” Uầy, cháu mười sáu rồi chứ bộ. Chú mới không biết gì á!!” Jin lè lưỡi, liếc liếc tấm ảnh, ” Sau mười phút nhìn ý, cháu thấy cậu nhóc kia giống cái người từng đến đây mua hoa ý.”

Dừng một chút, Jin chặc lưỡi, ” Em trai của chị Tề Ôn đó.”

Hoắc Kinh đã nhanh chóng bình ổn tâm trạng mình. Anh quay người, không tiếp chuyện với Jin nữa mà cẩn thận đi vào phòng của mình, cất tấm ảnh vào hộp tủ.

Chẳng hiểu thế nào mà Jin lại theo anh vào đến phòng, cô bé ôm hai tay, quyết hỏi cho ra nhẽ.

” Người đó tên Tề Lãng đúng không ạ?”

Hoắc Kinh thoáng cứng người. Nhưng rồi anh cũng quay người lại, cười bình thản:

” Ừ, thì sao nào? Cháu mê cậu ta à?”

Jin đứng thẳng người, nghiêm túc lắc đầu:

” Không hề. Thật ra thì cháu cũng từng thích thích cậu ta nhưng nghĩ lại rồi, người này không nên đụng vào.”

Hoắc Kinh cũng ôm hai tay, dáng vẻ y hệt Jin, nheo mắt như truy hỏi.

Chỉ tội cho Jin khi phải đứng trước mặt một kẻ đẹp trai như thế kia, mặc cho anh nheo mắt nhú mày hay làm gì đó cũng toát ra vẻ đẹp chết người hết.

Jin thở dài, phẩy phẩy tay, ” Tề Lãng là cái tên cháu từng nghe thấy rồi.”

” Nghe ở đâu?” Hoắc Kinh lập tức hỏi ngay.

Bộ dạng của anh bồn chồn cực kỳ.

” Một hôm nọ chú ngủ lại đây nè, cháu nghe thấy chú nói mơ, Tề Lãng này, Tề Lãng nọ. Thế là cháu nhớ mãi, hehe.”

Dừng lại, nhếch môi cười gian tà, Jin nói, ” Cháu biết rồi nha, biết hết rồi.”

Vừa ngân câu nói theo điệu Jin vừa rời khỏi phòng, cái bộ mặt đúng gọi đòn.

Hoắc Kinh đứng tại chỗ thở ra hít vào, cảm thấy đầu mình quá tải rồi. Sau đó anh ngồi xuống giường, vuốt mặt, cảm thấy chuyện Jin phát hiện tất cả thật ra cũng khó có gì quá ghê gớm.

Hơi ngượng tí thôi nhưng sau này có người cùng anh tâm sự rồi.

Yêu thâm khổ lắm, có người tâm sự cùng chắc sẽ đỡ khổ hơn.

Nhưng chỉ e là nói chuyện với Jin thì có nước đau tim đột quy luôn ý chứ!!

Hoắc Kinh tự nghĩ, sau đó thở dài đánh thượt lần nữa.

#

Thời gian lại tiếp tục hồ hững trôi đi. Nó chẳng đợi chờ một ai cả, cứ thế lướt qua để người ta lỡ biết bao lời hứa và cuộc gặp gỡ.

So với cuộc sống yên bình của Hoắc Kinh thì Tề Lãng có vẻ chật vật hơn.

Sau khi Tề Lãng biết được tình cảm thật sự của Hoắc Kinh. Mà thật ra thì cái chuyện này nó rành rành thế kia, cái tên ngu si như ai đó đến tận bây giờ mới rõ thì...thôi thì bỏ qua vậy.

Thế nhưng Tề Lãng luôn bảo với Tề Ôn rằng, mình chính là đệ nhất chung tình, đã yêu ai là yêu đến khi nước chảy đá mòn.

Thực tế thì đá cũng mòn ấy nhưng lâu thôi, rất rất lâu thôi.

Cậu từng đính đạc nói như thế rồi và cậu đã tìm ra được mối tình đầu của mình từ cái lúc còn chập chững bước vô lớp một. Thời trẻ con ấy cứ nghĩ là thích vu vơ thôi, nhưng chẳng ngờ Tề Lăng đến tận bây giờ vẫn còn ôm ấp tình yêu với cậu bạn họ Quách kia.

Ngày ngày đêm đêm ngồi trên mạng theo dõi từng động tĩnh của người ta. Chỉ đáng tiếc là lệch múi giờ, đôi khi cậu ngủ thì người ta thức, người ta ngủ thì cậu thức. Cho nên Tề Lăng chỉ có thể nhìn ngắm người kia qua từng dòng trạng thái hoặc là hình ảnh.

Ngặt nổi, cậu bạn họ Quách là một con người lạnh lùng, chẳng bao giờ làm mấy cái trò vô vị đó đâu. Nếu có thì là người suốt ngày bên cậu bạn họ Quách đó đó, gọi là cậu bạn họ Tống.

Nhìn hình hai người Tống Quách chụp cùng nhau rồi tag nhau vào mà nhức cả mắt, đau cả mông.

Tề Lăng buồn bực không nhìn nữa, tắt máy, quyết định đi dạo hít thở không khí trong lành.

Tóm lại, hiện giờ, tình cảm của Hoắc Kinh dường như vẫn không đủ sức mạnh khiến cho tên ngu ngốc nào đó động lòng, hay ít nhất là chú ý.

#

Ngay lúc này, Jin cùng Hoắc Kinh mỗi người ôm một thùng đựng đầy hoa thơm cỏ lạ ra đến đầu chợ mà bán. Thường mỗi tháng Hoắc Kinh sẽ trực tiếp đem hoa của mình ra chợ bán, lấy tiền đó mà giúp đỡ một giáo xứ nọ.

Giáo xứ ấy không hẳn là một nơi để người ta đến cầu nguyện hoặc làm lễ, đó còn là nơi nuôi dạy những đứa trẻ không có cha mẹ.

Hoắc Kinh bản tính lại yêu trẻ con nữa nên anh muốn giúp những đứa trẻ đó.

Jin đặt thùng hàng xuống, ngúng nguẩy đứng lên bậc cao, hô lớn:

” Mọi người vào mua hoa đi ạ~ Hoa đẹp hoa thơm lắm~~ Hoa lạ nữa~~ Mau lại mua nào~~ Được ngắm cả trai đẹp miễn phí nha~~”

Mỗi lần đi ra chợ bán hoa thì cô bé đều rao như thế. Cái kiểu rao đúng thiếu đồn mà.

Hoắc Kinh đang bày biện hoa ra kệ thì nghe Jin hô lớn, anh quay ngoắt lườm một cái.

Chẳng mấy chốc, lời hô kia có tác dụng rõ rệt. Từ cô bé nhóc tí ngậm kéo mút đến bà lão chống gậy cũng phải đi đến mua hoa của hai người.

Jin vui vẻ gói hoa, lấy tiền, thối tiền. Hoắc Kinh cũng giúp một tay nhưng chủ yếu là đứng tiếp chuyện.

Trong việc buôn bán thì Jin là người đảm nhận mọi thứ, Hoắc Kinh chỉ cần đứng đó thu hút khách hàng thôi.

Tội nghiệp anh đã nhỉnh hơn ba mươi mà luôn bị cô bé kia điều khiển đủ thứ.

” Cửa chị là 6 đô ạ. Cảm ơn ạ

”

” Vâng, cửa cô là 10 đô. Ayy, hoa này thơm lắm cô ạ, cũng đầy ý nghĩa luôn ý ạ. Hi hi, cô có thể lên google ý ạ, cháu còn bận cả tá việc cơ mà.”

Jin mồm mép lanh lẹ, chẳng mấy chốc đã bán hơn một nửa số hoa. Hoắc Kinh nhìn Jin uống nước ừng ực mà buồn cười.

” Lúc nào cũng hăng hái ghê nhỉ?”

” Làm việc này vui mà. Chỉ tội là không ai bán phụ cháu!!” Jin tức giận.

Hoắc Kinh quá quen với việc này rồi, thật ra anh tiếp chuyện cũng mệt đứt hơi chứ đùa hả. Ngồi xuống ghế, anh kéo tay Jin:

” Chú cũng mỏi miệng lắm đây, có ai phụ chú đâu?”

Jin chống cằm, " Đúng ha. Hai chúng ta đều mỗi mỗi. Ít nhất phải có một người đứng hút khách giúp hai chúng ta cơ."

" Haha, ai lại tình nguyện làm chuyện đó chứ?" Hoắc Kinh phì cười, lắc đầu bất đắc dĩ.

Jin bấu môi, thấy cuộc sống chắc sẽ không có mấy chuyện kỳ diệu đó xảy ra đâu.

Khi hai người định bán nốt số hoa còn lại thì bất ngờ có một đám người lưu manh xuất hiện. Nhìn bọn họ lè lưỡi liếm mép, môi nhếch lên, hình xăm đầy cả tay cả ngực, Jin trợn mắt.

Oh shit, đúng kiểu mấy bộ phim tình cảm hay có luôn. Hy vọng sẽ có anh hùng bay ra cứu.

Cô bé trầm nghĩ, nhưng không hé môi lời nào.

" Nè thằng kia, hóa ra mày bán hoa, chứ không phải là cảnh sát!!"

Giọng của thằng đứng đầu có vẻ láo toét quá mức. Jin hậm hực liếc liếc. Hoắc Kinh ngược lại bình tĩnh hơn, anh ngược mắt nhìn bọn nó, chợt nhớ ra kẻ đã từng ẩu đả với Tề Lăng.

Chính là Joe.

Chẳng hiểu sao Joe lại còn nhớ rõ mặt Hoắc Kinh mà đến gây sự. Nó dùng chân đạp đổ cái rổ đựng hoa. Jin giật mình, định lao tới đạp gãy chân nó thì Hoắc Kinh chặn lại.

Anh ra hiệu cho cô bé dừng mạnh động.

" Cậu muốn gì?"

Joe cười khích, " Muốn gì à? Muốn đánh chết mày đó. Xen vào chuyện người khác là không lịch sự đâu nha."

" Nếu không mua hoa thì mời đi cho. Chúng tôi rất bận." Hoắc Kinh cố gắng nhẫn nhịn để không dẫn tới đánh nhau.

Nhưng mà anh không biết, tụi Joe là lũ não tàn, chuyên gây hấn với người khác. Bọn nó thay nhau đạp đổ mọi thứ trên đất, sau đó Joe tấn tới túm lấy cổ Hoắc Kinh.

Nó dùng lực siết thật mạnh đến mức mặt anh đỏ gay. Hoắc Kinh nắm lấy cổ tay nó, cố gắng đẩy ra nhưng không được.

" Damn it, tụi bây mau thả chú ấy ra!!!" Jin điên cuồng lao đến muốn giúp thì bị giữ chặt lại.

Xung quanh mọi người chỉ thờ ơ liếc qua nhìn một cái rồi thôi.

" Bỏ...ra..." Hoắc Kinh cảm thấy mình sắp không chịu nổi tới nơi.

Mặt anh đã cắt không còn giọt máu.

Jin bên kia vẫn hét lên tán loạn.

Và như cô bé đã hy vọng, anh hùng cứu mỹ nhân đã xuất hiện.

Tề Lăng vốn định đi dạo nhưng không hiểu sao lại đi đến tận chỗ này. Cậu liếc mắt định mua vài món đồ thì thấy có một đám đông đang làm loạn. Nhìn kỹ hơn, cậu nhận ra cô bé Jin ở tiệm hoa.

Bước tới gần, Tề Lăng thấy Joe đang bóp chặt cổ Hoắc Kinh. Người từng bạo dạn cướp đi nụ hôn đầu của cậu hiện đang gặp nguy hiểm.

Chẳng chờ đợi gì, Tề Lăng chạy đến đạp thẳng vào bên hông bệ sườn Joe. Nó đau í ới, đau đến không đứng dậy được. Tụi xung quanh thấy cảnh tượng kia cũng giật thót mình.

" Lũ chó chết, tụi bây chán sống rồi đúng không?" Tề Lăng bỗng tức giận kỳ lạ.

Cậu ta quát lớn, lôi cổ một thằng gần đó, đâm liên tục vô mặt, rồi thúc một cú khiến nó bay mấy thước. Tiếp đến là thằng giữ Jin cũng bị y chàng thế.

Cuối cùng là Joe.

Nó vẫn còn ngồi trên đất vì đau quá. Tề Lãng gườm nó, túm lấy cổ áo nó, liên hoàn đấm vô mặt.

Jin thoát được, chạy đến chỗ Hoắc Kinh.

” Chứ không sao chứ? Chứ từ từ thở thôi. Có khó thở không? Cháu...cháu không mang thuốc đâu...” Jin như muốn khóc.

Hoắc Kinh ôm lấy cổ mình, cố gắng lấy lại nhịp thở. Anh ngồi tựa vào thùng hoa phía sau, thều thào nói:

” Không sao đâu.”

Tụi Joe bị đánh đến mẹ nhận không ra, co giò chạy mất. Tề Lãng lâu rồi mới đánh nhau, cậu ta thở hắt một hơi rồi quay sang nhìn Hoắc Kinh.

Thấy anh có vẻ không thở được, bỗng dưng trong lòng cũng lo lắng một tí.

Ngồi xổm bên cạnh, Tề Lãng chủ động để Hoắc Kinh dựa vào mình. Cảnh tượng ấy đối với ai cũng bình thường, chỉ có Jin là suýt kích động.

Cô bé chẳng ngờ vị anh hùng mình tưởng tượng lại chính là Tề Lãng - người thầm thương trộm nhớ của Hoắc Kinh.

” Chứ ấy mệt lắm ý, cậu mau mau làm gì đi.” Jin nói.

Tề Lãng nghe thế, cái mặt ghêch ra. Liếc nhìn Hoắc Kinh vẫn thở nặng nề, cậu cũng lo lắng.

Vội vàng vuốt nhẹ lên ngực anh vài cái, Tề Lãng khẽ nói:

” Còn đau không?”

Jin ngồi bên cạnh tùm tùm cười suốt. Đúng rồi, hỏi thêm đi, hỏi thêm đi.

Thấy tình hình không khả quan, Tề Lãng xốc cả người Hoắc Kinh lên lưng mình, quay lại nhìn Jin.

” Tôi đưa thầy ấy về tiệm hoa. Cậu có thể thu xếp ở đây không?”

Jin liếc nhìn đồng lõa xộn kia, gật đầu bình thản, ” An tâm, vài phút là xong. Cậu mau đưa chú Walton về tiệm hoa đi, chìa khóa đây.”

Tề Lãng cầm lấy chìa khóa, chào tạm biệt Jin. Sau đó, cậu xoay người, bước chân trở nên thật vội vã.

Trong lòng vẫn còn gợn sóng.

Đừng bị gì nhé, thầy không được bị gì đâu đấy!!!

5. Chương 5: Trò Chơi Bẫy Ngày

Dừng chân trước cửa tiệm hoa, Tề Lãng mới phát hiện là Hoắc Kinh đã nhắm mắt ngủ từ bao giờ. Nhịp thở của anh cũng đã ổn định lại rồi.

Lòng ngực của Hoắc Kinh áp lên trên lưng Tề Lãng càng khiến cho cậu cảm nhận rõ hơn từng nhịp đập của anh. Nó không nhanh cũng không chậm, chỉ có một chút mãnh liệt nào đó xen vào.

Nghĩ đến đây bỗng dưng Tề Lãng nhú mày, lắc mạnh đầu.

Tra chìa khóa vào ổ, cửa lập tức mở ra. Đẩy cửa bước vào, mùi hương thoảng nhẹ của mấy loài hoa xộc vào khoang mũi, Tề Lãng nhẹ nhàng hít sâu vào.

Cửa tiệm này đúng thực là ấm áp mà. Tề Lãng liếc mắt nhìn cái người đang ở trên lưng mình, đột nhiên cũng thấy khá là thú vị.

Ngay cả ông chủ tiệm hoa cũng tạo cho người khác cảm giác ấm áp còn gì.

Đưa Hoắc Kinh lên phòng ngủ, Tề Lăng liếc nhìn xung quanh đánh giá một chút. Căn phòng chỉ sơn một lớp màu trắng tinh khôi, nội thất trong phòng cũng không quá cầu kỳ. Hay phải nói rằng nó quá đơn giản luôn ý.

Chỉ có một cái giường, một cái tủ quần áo cỡ nhỏ, một cái bàn bên cạnh giường ngủ.

Con người này sao mà đơn giản đến thế nhỉ?

Còn đang suy nghĩ linh tinh lang tang, Tề Lăng không biết ai đó nãy giờ đã mở mắt và thăm lặng nhìn ngắm cậu. Có vẻ như Hoắc Kinh không muốn lên tiếng phá đi khung cảnh hiện tại.

Viễn cảnh này đúng thực là anh đã từng mơ thấy rồi. Trong giấc mơ còn có chút ngọt ngào, ấm áp khác nữa. Nhưng mà hiện tại thế này cũng là quá tốt rồi.

Hoắc Kinh trữu mi mắt, khẽ mỉm cười nhàn nhạt.

Lúc này Tề Lăng mới phát hiện anh đã tỉnh, liền gấp gấp hỏi:

” Thầy...thầy ổn rồi chứ?”

Cái điệu hỏi thăm cũng ngượng ngùng nữa.

Hoắc Kinh càng không thể giấu được nụ cười của mình. Anh thở dài, bị phát hiện mất rồi. Sau đó, Hoắc Kinh ngồi dậy, lắc đầu bình thản:

” Tôi không sao cả.”

Tề Lăng nhú mày, cậu nhớ rõ lúc nãy nhìn người kia đến thở còn không được nữa là. Bây giờ có vẻ tốt quá rồi.

Nhưng khi nãy có nghe Jin bảo là không mang thuốc gì đó, Tề Lăng háng giọng, hỏi:

” Khi nãy tôi nghe Jin bảo là không mang thuốc. Thầy có phải bị bệnh gì không?”

Hoắc Kinh có vẻ kinh ngạc lắm, nhưng sau ấy anh lại cười một tiếng, cố gắng xua đuổi vẻ ngượng ngùng của mình.

” Jin nói linh tinh đấy. Tôi rất khỏe mà.”

” Ừm, thầy nên nghỉ một chút nữa đi.” Tề Lăng trầm trầm nói, sau đó định xoay người rời khỏi đó thì bị Hoắc Kinh gọi lại.

Anh có vẻ rất bối rối. Ngón tay bám nhẹ vào tấm chăn bông, Hoắc Kinh cúi mặt, hỏi nhỏ:

” Cậu không ghét tôi chứ?”

Tề Lăng quay ngoắt lại, nghiêng đầu nhìn chăm chú vào ai kia. Câu hỏi của anh làm cậu vừa ngạc nhiên, vừa khó xử mà cũng vừa buồn cười. Chẳng thể ngờ có một ngày cậu lại chứng kiến được vị giáo viên hỏi đó của mình trong bộ dạng này đó.

Thật ra thì...nó cũng đáng yêu phết ý.

Vừa mới nghĩ tới đây, Tề Lăng đã giật mình, ho liên tục hai tiếng rồi xua tay:

” Ghét gì chứ? Thầy cũng linh tinh giống con nhỏ Jin rồi hả? Thôi, nghỉ đi.”

Nói rồi cậu đi đến cửa, chẳng hiểu lý do quái gì lại khiến cậu thốt ra câu này. Mà có lẽ cái câu này sẽ không bao giờ nhạt phai trong tâm trí Hoắc Kinh.

” Cứ nghỉ đi, tôi không đi về đâu.”

Vừa dứt lời, cậu đã đóng mạnh cửa lại.

Hoắc Kinh cũng kịp ngược mắt lên mà nhìn thấy bóng lưng áo đen kia khuất khỏi tầm mắt.

Anh kinh ngạc đấy, thế là rất kinh ngạc, nhưng mà cũng hạnh phúc lắm.

Khi một người mà bạn thầm yêu lại tỏ ra quan tâm bạn như vậy, bạn chưa nhảy cẫng lên vui sướng là hay lắm rồi.

Lớp cửa màu nâu ngăn cách hai thế giới riêng biệt, ngăn cách anh và cậu.

Người bên trong không thể rõ tình trạng của người bên ngoài. Còn người bên ngoài cũng chẳng dám tiến vào trong thêm lần nào nữa.

Cậu nói kia, nghĩ cả vạn lần cũng thấy điểm kỳ quái.

Tề Lăng loay hoay bên ngoài cửa gần ba phút mới định mò xuống bếp, trở tài pha nước chanh nóng. Vì cậu thấy Sebastian hay pha cái nước đó cho Tề Ôn mỗi khi cô bị ốm.

Vừa xoay người định đi thì nghe một tiếng bịch trên sàn nhà, tiếp đến là tiếng than thở ai oán.

” Mệt chết rồi, trời đất ơi, mệt quá cơ!!”

Tề Lăng chẳng cần nhìn cũng thừa biết là ai rồi. Cậu ôm hai tay trước ngực, dựa tường cười khẩy:

” Cậu bảo một mình lo được, bây giờ than cái gì?”

Jin là Jin chẳng quan tâm cái tên hách dịch kia xỉa xối gì đâu. Cô bé mới thở xong là chạy ngay đến phòng Hoắc Kinh, đẩy Tề Lăng ra rồi bay vô trong.

Tề Lăng đứng bên ngoài, nghe Jin ú ớ rồi ớ, cuối cùng hai giây sau liền ra khỏi phòng.

” Chú ngủ dậy giờ hả?” Jin hỏi.

Tề Lăng cũng ậm ừ, ” Chắc là mới ngủ.”

” Ờ.” Jin tự dưng lạnh lùng hẳn ra.

Cô bé ngồi xuống ghế sofa, đập đập xuống bên cạnh, ” Lại đây ngồi nè.”

Lời nói của cô bé như có sức hút kỳ lạ ý. Vừa nói xong là Tề Lăng bay đến đó ngồi xuống ngay. Trong mắt Tề Lăng, Jin là một cô gái cực kỳ mạnh mẽ.

” Cậu là Tề Lăng đúng không?”

Tề Lăng gật đầu, ” Đúng thế. Mà Jin nhiều tuổi vậy?”

” Mười sáu cộng.” Jin cười.

Mười sáu cộng nữa chứ! Không phải mạnh mẽ, mà là bất bình thường mới đúng chứ nhỉ?

Tề Lăng ngán ngẩm nuốt nước bọt.

Jin liếc liếc nhìn Tề Lăng, thầm đánh giá trong bụng.

Mái tóc xoắn cool cool nè, mắt cũng đẹp, mũi cũng ok, miệng duyệt luôn. Dáng dấp không tệ, rất có sức sống, cũng khá đồ con, chắc có tập gym. Phong cách không tồi nha, rất ngẫu.

Ôi, chú Walton nhắm người chuẩn thế cơ!!!! Nhìn phát yêu luôn.

Jin chặc lưỡi, ” Cậu nhiều tuổi nhỉ?”

” Mười tám.”

Ôi trời, nhỏ hơn chú Walton tới mười bốn tuổi cơ. Kiểu này thì...ôi, mình đang nghĩ gì thế nhỉ? Phải hỏi trọng tâm cơ!!

” À tôi nhớ rồi. Chị Tề Ôn có gọi cậu là Wayne phải không? Tôi gọi Wayne ha.”

” Ừm.”

” Thế...Wayne có người yêu chưa?” Jin chớp chớp mắt.

Cái điệu bộ của cô bé làm cho Tề Lăng lạnh cả người. Trong đầu cậu đương nhiên là đang nghĩ đến chuyện Jin để ý cậu rồi.

” Jin hỏi làm gì?”

” Giời ạ, đừng nghĩ tôi tán tỉnh Wayne nha. Hỏi thôi.” Jin vầu môi.

Tề Lãng bị cô bé đưa lên tận chín tầng mây, xong ngay lập tức đập xuống đất một cách thảm thương. Cậu nhú nhú mày, nói chung là cũng không bằng lòng lắm.

Một kẻ đẹp trai như này mà lại...

” Không có.” Tề Lãng nhún vai, ” Chỉ là đơn phương một người.”

Nghe đến đây, Jin mắt sáng rõ như cú mèo, ” Chà, đơn phương ai thế?”

Bị hỏi thẳng, Tề Lãng lườm Jin một cái, không thèm trả lời.

Jin ngược lại mặt dày lắm, cười ngúng nguẩy, ” Thế để tôi đoán nhé. Tôi có nghề lắm đó.”

” Haha, thử xem.”

” Này né, gương mặt xinh đẹp, đúng không?”

” Đúng.”

Jin cười toe toét, ” Mắt đen láy, mũi cao, tóc nâu nâu.”

Tề Lãng trợn mắt, ” Cậu đoán như thần ý.”

Jin càng lúc càng hăng, ” Dáng người thấp hơn cậu tí. Không mập không ốm.”

” Ấy, không đâu, người đó hơi mảnh khảnh.”

Jin chu môi, ” Thế à? Ừm rồi còn...ở gần cậu chứ gì!!”

Mấy cái trước Jin đoán trúng cả, chỉ có cái khoảng cách là sai bét rồi. Tề Lãng cười khẩy, lắc đầu, ” Sai rồi. Người đó với tôi cách nhau đến nửa vòng trái đất.”

Jin im lặng đột ngột.

” Vài tuần trước tôi vừa về thăm người ấy. Mà người ta có người để quan tâm rồi. Theo đuổi lâu như vậy thật là...” Tề Lãng chợt bật cười.

Tâm trí cậu lại tràn về hình ảnh cậu bạn họ Quách.

Jin chống cằm, vẻ mặt lạnh lùng thấy rõ, ” Người ta là hoa có chủ rồi mà còn yêu đương khỉ gì! Ngu ghê á!”

” Gì?” Tề Lãng bị chửi, lập tức nhảy dựng.

Với cậu ý hả, yêu không phải là ngu đâu!!!

Còn với Jin, yêu thầm người có người yêu là siêu ngu luôn.

Jin liếc Tề Lãng, ” Ngu thì nói ngu, mặt dày nữa, ôi thôi, quá trời cái xấu.” Dừng lại, cô bé thở dài, ” Ôi thôi, thiệt là đáng thương mà, haiz...”

Tề Lãng chẳng hiểu Jin đang nói cái gì, chỉ biết mình tức giận khi bị nói là ngu thôi.

” Tình cảm không dễ thay đổi đâu.”

” Thế này nhé. Giả như cậu đang ở trong một căn phòng với bốn bức tường thôi, và có một cái cửa. Bây giờ muốn ra thì cậu làm gì?”

Tề Lãng mặt đầy vẻ khinh thường, ” Tất nhiên là mở cửa rồi.”

” Nhưng nếu mở cửa thì cậu sẽ gặp một căn phòng khác cậu chẳng thích, nhưng mà đâm đầu vào tường thì cậu sẽ gặp được cái cậu thích. Thế chọn như nào?”

Bị hỏi đồ, Tề Lãng chỉ liếc Jin, nào bắt đầu hoạt động tích cực.

Thấy ai kia im lặng, Jin chặc lưỡi:

” Đấy, không trả lời được chứ gì? Cậu xem, cậu là cái thằng ngu bất chấp đâm sầm vô tường chỉ để đến được căn phòng mình thích. Nhưng mà cậu chẳng hiểu, đó là điều không thể. Đôi khi thích không có nghĩa là đạt được đâu. Tại sao lại không an nhàn mở cửa để đến căn phòng khác, biết đâu vui hơn thì sao?”

Tề Lãng nhìn Jin rất lâu, và cậu không “ngu” như Jin nói. Giống như có một thần giao cách cảm khác mách bảo cậu rằng, Jin chính là đang nói đến ai đó nằm trong phòng ngủ kia kia.

” Cậu triết lý quá, não tôi quá tải rồi.” Tề Lãng cười nhạt, đứng dậy, ” Có cậu ở đây rồi, tôi về trước. Hôm sau rảnh rồi sẽ ghé.”

Jin cũng đứng dậy, chào khách khí “đổi”, ” Không ghé cũng được, bye bye.”

Tề Lãng ức dễ sợ, nhưng cũng đành rời khỏi tiệm hoa.

Lúc này cánh cửa kia đột nhiên mở ra, Jin giật mình quay lại. Nhìn thấy Hoắc Kinh đứng đó hoàn toàn tỉnh táo, cô bé nhú mày.

” Chú...không phải đã ngủ sao?”

Hoắc Kinh vẫn giữ nụ cười nhu hòa của mình mà tiến đến chỗ Jin.

” Chú đâu có ngủ, chỉ nhắm mắt thôi.” Anh nhìn Jin, cười khê, ” Nhờ vậy mà nghe hai người trò chuyện đó.”

Jin bĩu môi, biết thừa là Hoắc Kinh không vui rồi mà còn cố gắng tỏ vẻ nữa. Cô bé chặc lưỡi, ” Cháu nhớ có câu như này nè, mưa dầm thấm lâu, nên chú đừng nản lòng.”

” Được ba năm rồi, chú còn có thể nản lòng?” Đôi mắt kia phủ một lớp sương mờ đầy u uất.

Jin chịu không nổi, quay đầu đi, lớn giọng, ” Đơn giản là yêu thôi, đã yêu rồi, trách ai bây giờ? Chỉ trách chúng ta không thuộc về nhau. Thôi thì cứ yêu đi, yêu hết đời này...”

Chẳng hiểu Jin ngâm nga cái gì, nhưng mà Hoắc Kinh đã bị cô bé chọc cho cười. Tâm trạng đôi phần ổn định hơn.

#

Những ngày sau đó, chuyện tình đơn phương vẫn tiếp diễn cho đến ngày Tề Lãng đột nhiên xuất hiện trước cửa tiệm hoa W&W.

Mỗi lần cậu ngược nhìn cái bảng hiệu là khóe môi chẳng hiểu sao nhếch lên.

Đẩy cửa đi vào, Tề Lãng thấy Hoắc Kinh với Jin đang chuẩn bị đi đâu đó. Jin quay đầu định chào quý khách thì thấy Tề Lãng, cô bé trề môi đầy vẻ không chào đón.

Hoắc Kinh ngược lại có chút ngạc nhiên. Anh nhìn Tề Lãng đến hai phút mới có thể mở lời:

” Sao lại đến đây?”

Tề Lãng bỏ hai tay vào túi, cười, ” Đến chơi thôi. Hôm nay buổi chiều tôi được nghỉ ý mà. Hai người định đi đâu vậy?”

Jin chớp mắt, đeo ba lô lên vai, ” Thì đi chơi đó. Thế cậu định ở đây chơi với hoa sao?”

Hoắc Kinh biết Jin ác cảm với Tề Lãng lắm, nên anh bắt đắc dĩ vò tóc Jin, lườm nguýt.

Sau đó lại nhìn Tề Lãng, ” Muốn đi cùng không? Đến nhà thờ thăm trẻ mồ côi.”

Trẻ mồ côi?

Tề Lãng thấy cũng hay nên gật đầu cái rụp. Cả ba sau đó thẳng tiến đến một nhà thờ nọ.

Khi Hoắc Kinh xuất hiện, bọn trẻ con trong đó liền ồa ra ôm lấy anh rất thân thiện. Còn có ôm Jin nữa. Sau đó mấy đứa nhỏ nhìn Tề Lãng, chớp chớp mắt.

Tề Lãng ngại ngùng nhìn Jin, ” Tôi nên giới thiệu nhỉ?”

” Chứ gì nữa. Cậu ở lại đây trông trẻ với tôi ý.” Jin cười gian manh.

Tề Lãng chẳng hiểu ý cô bé, một lúc sau thì cậu hối hận khi đã vác xác đến đây. Hoắc Kinh thường chọn một ngày đến dạy mấy đứa trẻ này về mọi thứ mà anh biết.

Trong khi Hoắc Kinh đi nói chuyện với mấy sơ thì Jin và Tề Lãng trông trẻ. Một lúc lâu nữa, bọn trẻ mới chịu ngồi vào lớp.

Đứng từ xa nhìn Hoắc Kinh giảng dạy, trong lòng Tề Lãng bỗng nảy sinh nhiều cảm giác kỳ quái.

Cậu không chán ghét anh nữa, cũng chẳng muốn tránh né.

Bộ dạng thư sinh đó vẫn y hệt nhiều năm trước đây. Nhưng có vẻ càng ngày anh càng ôn nhu hơn.

Nhìn thấy Hoắc Kinh cười lên, tim Tề Lãng như bị lệch tông í. Cậu ôm ngực mình, không hề muốn chấp nhận sự thật này.

Lúc này Jin ở đâu đi đến, phát ngôn tỉnh bơ, "Nhìn lên xấu dễ sợ. Giờ tôi mới biết cậu nhiều cái xấu vậy ý."

Tề Lãng quay lại, "Cậu ghen tỵ với sắc đẹp của tôi à? Cứ hậm hực tôi miết."

"No no no." Jin lắc lắc ngón trỏ, "Chú Walton đẹp nhất á!!"

"Cậu mê người đó ghê." Tề Lãng khẽ cười.

Nghe thế, Jin cười lớn, "Giờ à, ai mà chả mê chú Walton. Ai mà không mê không yêu ý, là bị ngu rồi."

Tất nhiên, ai đó một lần nữa bị chửi xéo, mặt sầm lại.

Đến lúc cả ba chuẩn bị ra về thì bị mưa xối xuống bất ngờ, ướt không ít. Trở về tiệm hoa, Tề Lãng cũng đi vào trong sưởi ấm ké.

Ngoài trời sụp tối hẳn.

Hoắc Kinh vội vàng thay đồ rồi đưa cho Tề Lãng quần áo của mình.

"Thay mau đi, cảm đấy." Giọng anh lo lắng.

Tề Lãng nhận lấy quần áo, lập tức phóng vô phòng tắm. Mười phút sau, cậu ta sực nhớ một chuyện, liền hé cửa kêu nhỏ. Cũng may, Hoắc Kinh mới bước vô phòng.

Tề Lãng thì thầm, "Nè, quần nhỏ của tôi ướt rồi. Thầy cho tôi mượn một cái được không?"

Hoắc Kinh vốn ghé sát vào cửa mà nghe, rốt cục thì bị người kia dọa một trận. Anh nhú mày, không biết trả lời thế nào.

Tề Lãng hé cửa thêm tí, liếc nhìn anh rồi nói, "Sao mặt thầy đỏ vậy? Tôi mượn mặc thôi, sẽ không làm gì đâu."

"...!!!"

Khỉ thật, thế cậu muốn làm gì với quần nhỏ của tôi chứ?

Hoắc Kinh nén tiếng thở dài, không thèm chấp nhất với cái vốn từ của Tề Lãng.

Trong bữa cơm tối, Jin có bảo một câu mà khiến cho Tề Lãng suy nghĩ mãi.

Jin bảo, "Sao cứ phải chạy theo người trước mà không ngoái lại người sau vốn luôn yêu thương mình?"

Từ sau cái hôm kia là Tề Lãng suy nghĩ nhiều lắm rồi. Hôm nay lại còn bị Jin chơi một vỏ nữa, cậu thở dài.

Đêm nay rất đặc biệt.

Tề Lãng sẽ ngủ lại tiệm hoa, chung một phòng với Hoắc Kinh.

Đơn giản là cửa tiệm chỉ có hai phòng thôi, và cái còn lại là của Jin mất rồi.

Tề Lãng cũng không muốn về nhà, đột nhiên muốn ngủ lại.

Nằm trên cái giường không to cũng không nhỏ, hai người vừa vặn chạm khuỷu tay nhau. Hoắc Kinh có chút căng thẳng. Anh nghiêng người, ngó ra cửa sổ.

Còn Tề Lăng thì bình thường lắm.

” Thầy ngủ chưa?”

Hoắc Kinh giật khê trong lòng, ” Ừm chưa..”

” Thầy thấy lời nói của Jin như nào?”

” Như nào là như nào?” Anh khê cười.

Tề Lăng quay sang nhìn chăm chú vào gáy tóc của Hoắc Kinh, một chút vô ý một chút cố ý chạm ngón tay lên đó.

Hai vật thể chạm nhau bất ngờ như thế, hại Hoắc Kinh quay mặt sang, chẳng thể ngờ lại đối mặt với Tề Lăng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên không khí im lặng.

Tề Lăng lúc này cười khê, ” Xin lỗi, tại tôi thấy da thầy mịn thế cơ.”

Hoắc Kinh cứng họng.

” Nếu như...” Tề Lăng cụp mi mắt, ” Nếu như tôi bảo...chúng ta thử hẹn hò thì sao?”

” Thử?” Hoắc Kinh có chút không vui.

” Ừm, thầy biết trò chơi bảy ngày không? Chúng ta sẽ hẹn hò trong bảy ngày. Nếu sau bảy ngày, thật sự có tình cảm thì sẽ tiến tới. Còn không thì...”

” Vậy cậu nghĩ tôi chỉ yêu cậu trong bảy ngày thôi sao? Đã yêu từ lâu lắm rồi.”

Tề Lăng nhìn anh, ” Đừng tránh né chứ! Rõ ràng thầy không đủ tự tin khiến tôi yêu thầy sau bảy ngày.”

Hoắc Kinh không nói, anh thừa nhận điều đó.

Chỉ bảy ngày, làm sao có thể?

Trò chơi, đến cuối cùng cũng chỉ là trò chơi.

” Thầy không thấy nó nghiêm túc đúng không?”

Hoắc Kinh gật đầu.

” Thử đi. Tôi sẽ không lấu cá quýt lời đâu.”

Hoắc Kinh nâng mi mắt nhìn ai kia.

Một lúc sau, anh lấy điện thoại của mình, rồi mượn điện thoại của Tề Lăng.

Tiếng chuông khe khê vang lên rồi tắt dần.

Tề Lăng khó hiểu nhìn điện thoại của mình.

” Muốn hẹn hò thì phải lưu số điện thoại chứ.” Hoắc Kinh nhẹ buông một lời.

Tề Lăng có chút cảm thán không nên lời. Cậu nhìn dãy số kia một lúc mới cười.

” Tôi lưu thầy là Whale.”

” Cậu thừa biết tôi sẽ lưu gì rồi.”

Tề Lăng quay mặt nhìn anh, không nói gì nữa.

Hoắc Kinh nghiêng một bên, lẳng lặng nhắm mắt.

Bảy ngày yêu, hai người sẽ cùng nhau trải qua những cảm giác thế nào đây? Liệu rằng sau bảy ngày, đóa hoa tình yêu ấy sẽ bùng nổ hay là tàn lụi trong đau đớn?

6. Chương 6: Ngày Thứ Nhất

Tít tít.

Hồi chuông ngân ngủi vang lên đánh vỡ cả không gian tĩnh lặng trong căn phòng tràn ngập hương thơm thoang thoảng của hoa.

Chiếc rèm cửa tung nhẹ theo gió, lùa một ít ánh sáng của ngày mới đến chiếc giường màu xanh bạc hà.

Hoắc Kinh khẽ trở mình, mi mắt vẫn còn bị cơn buồn ngủ níu kéo không ngừng. Ngón tay lướt qua lớp chăn mịn mướt đến chiếc di động của mình.

Nhiệt độ lạnh lạnh của nó khiến anh tỉnh một chút. Hé mắt nhìn, Hoắc Kinh phát hiện vị trí bên cạnh không còn ai nằm nữa. Giống như chuyện hôm qua tựa như một giấc mơ thật đẹp.

Anh nghĩ mình đã thật sự mơ thấy nó.

Khẽ cười một tiếng, Hoắc Kinh ngồi dậy, mở tin nhắn mà xem.

” Bây giờ là 07:00AM, chính thức bắt đầu trò chơi. Thức dậy rồi chứ, Hoắc Kinh?”

Hoắc Kinh đương nhiên có thể nhận mặt chữ, có thể đọc được nó, còn có thể thuộc lòng dòng tin nhắn này và không bao giờ quên được. Anh có thể làm tất cả việc đó vì chính nó đã khiến cho tâm trạng vào buổi sớm của anh cực kỳ vui vẻ.

Đó là một sự hạnh phúc ầm ập, một sự kỳ diệu và đạt được thành tựu gì đó, còn có một chút ngọt ngào mà những cặp đôi hay dành cho nhau.

Màn hình hiện rõ hai chữ Wave Wave.

Hoắc Kinh nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, một ngày mới, đôi khi chỉ cần nhận được một dòng tin nhắn từ người mình thương thôi đã là quá đủ rồi.

Phía bên kia, Tề Lăng đang đứng dựa người vào hành lang. Bây giờ học sinh cũng đến khá đông rồi ấy chứ, mọi người đều bắt đầu cho buổi học đầu tiên của một ngày.

Xoay điện thoại trong tay, Tề Lăng cũng chẳng tin nổi người vừa nãy nhắn cái tin ấy lại chính là mình. Cậu còn không nghĩ mình là cái đứa bạo dạn đề nghị chơi cái trò trẻ con này nữa.

Nhưng mà, cứ thử xem, có khi...sẽ thay đổi một chút.

Tề Lăng hít một hơi rồi thở ra. Lúc này từ xa có cậu bạn cùng lớp chạy đến. Cậu bạn mắt xanh lá cây, đầu tóc cũng xoắn y hệt Tề Lăng chỉ khác màu sắc thôi.

Cậu ta tên Edward, bạn thân nhất của Tề Lăng ở cái trường chỉ toàn mấy đứa dị hợm hách dịch này. Tề Lăng cũng hay tâm sự với Edward lắm nhưng về chuyện của Hoắc Kinh thì cậu giấu nhem luôn.

Edward mới đến trường đã phát hiện thằng bạn thân của mình đứng bơ vơ một mình ở góc hành lang, tay liên tục xoay điện thoại như chờ đợi gì đó ý.

” Hey, chờ tin nhắn người yêu hử?” Edward bay lại, quàng vai bá cổ, cười cười.

Tề Lăng nghe thấy giọng từ xa cũng đủ biết là ai rồi. Cậu nhìn nó bằng nửa mắt, nhếch môi cười, ” Làm như tao giống mày ý.”

Biệt danh của Edward là tên sát gái. Đó là minh chứng rõ ràng cho câu nói trên kia.

Edward bị Tề Lăng mắng xéo riết quen rồi, nó chỉ cười xuề xòa, ” Thôi nào thằng này, mày mười tám tuổi rồi thì yêu đương có gì sai chứ hả? Tao là tao yêu từ lúc bé tí ti rồi.”

Liếc nhìn Edward, Tề Lăng cũng rất hiểu cái cảm giác này. Thật ra thì cậu cũng biết yêu từ lúc tí ti chứ bộ. Nhưng mà...hiện giờ mình không nên nghĩ như vậy nữa đúng không?

Đã chấp nhận trò chơi rồi là phải toàn tâm toàn ý với người ta cơ mà nhỉ?

Tề Lãng lắc mạnh đầu, lôi Edward đi vô lớp.

”Ừ thì tao đang yêu đấy.”

”Nhỏ nào thế? Xinh không?”

”Xinh, nhưng chả phải nhỏ.”

”Gì? Mà lái máy bay hả?”

”Haha, nói thế cũng không sai, nhưng ý tao là máy bay phụ nam ý.”

Hai đứa trên hành lang cứ trò chuyện rôm rả suốt. Edward cũng chả bài xích gì với chuyện Tề Lãng yêu đàn ông cả. Nhưng vì nó lắm mồm lắm, nên Tề Lãng không kể quá nhiều về Hoắc Kinh.

Đơn giản là phiền phức và lười nói thôi.

Cửa tiệm hoa W&W đã bắt đầu mở cửa.

Lúc Jin leo xuống giường, lê thân vô phòng tắm rồi thay đồ đánh răng xong xuôi, cô bé mới phát hiện hôm nay có người dậy sớm hơn cả mình.

Bình thường tiệm sẽ mở cửa lúc tám giờ sáng, thế mà hôm nay ai đó lại mở hàng sớm hơn tẹo cơ. Jin không tin mắt mình, mãi xoa xoa rồi ngược nhìn đồng hồ, cuối cùng phải thốt lên:

”Ôi chú Walton, chú bị mất ngủ ạ?!!!”

Hoắc Kinh đã đeo cái tạp dề ngăn quanh người, tay đang cầm bình tưới cẩn thận chăm sóc từng chậu hoa. Nghe giọng Jin hoảng hốt, anh quay lại, mỉm cười:

”Dậy rồi sao? Có muốn dùng bánh mì ốp la không? Chú làm cho.”

What?

Jin nghĩ mình bị điên rồi ý, hoặc là mình vẫn chưa thoát ra khỏi giấc mơ. Mặc dù thường ngày trông Hoắc Kinh đã vốn ôn nhu thế này rồi, dịu dàng thế này rồi nhưng cái kiểu yêu đời kia thì cô bé chưa thấy bao giờ.

Mọi ngày đều chứng kiến Hoắc Kinh quanh quẩn trong cửa tiệm, có khách thì cũng là Jin lanh mồm lẹ miệng ra bán, anh phụ trách trao đổi tiền mặt thôi. Bên cạnh đó, Hoắc Kinh cũng chẳng đi đâu ra ngoài chơi cả, về mặt luôn chất chứa nỗi buồn kỳ lạ ý.

Nói chung là, hôm nay ai kia thay đổi chóng mặt thế cơ.

Jin vẫu môi, nheo mắt đánh giá rồi liếc mắt vô phòng ngủ, hỏi:

”Thế tên kia về rồi ạ?”

Nhắc đến Tề Lãng, Hoắc Kinh thoáng dừng lại động tác của mình. Anh ngẩng mặt, gật đầu, trong giọng nói rõ ràng có niềm vui nho nhỏ:

”Ừm, đã về từ sớm rồi.”

Jin lắc lư thân người, cô bé không biết là mình nhạy cảm quá mức hay là vì Hoắc Kinh thật sự khác mọi ngày nhỏ?

Nghĩ hoài nghĩ chưa ra đáp án rõ ràng, Jin tạm thời gác nó qua một bên, quay đầu chuẩn bị công việc của mình.

Hôm nay khách hàng đến mua hoa đặc biệt đông đúc. Dường như sau cái vụ ẩu đả ở đầu chợ thì có nhiều người đến chỗ anh mua hoa hơn ý.

Hoắc Kinh ngồi thối tiên, thu tiền liên tục. Jin cũng rất mỗi miệng vì vừa dỗ ngọt khách, vừa giải thích cho khách nghe về ý nghĩa của từng loài hoa.

” Vâng, quý khách đi thông thả ạ

~” Jin cúi gập người chào.

Sau đó cô bé thở hắt ra, quệt mồ hôi trên trán rồi bay lại chỗ Hoắc Kinh, ngồi xuống bên cạnh.

Mệt đứt hơi chứ đùa!!

Jin ôm bụng, thở hù hù, ” Hôm nay tự dưng đông ghê á. Mua hoa nườm nượp cơ.”

Hoắc Kinh vừa sắp xếp lại khay đựng tiền vừa cười cười:

” Đông như thế còn không thích sao? Bán đắt mới có tiền trả lương cho cháu đó.”

Jin lè lưỡi, ” Thì cháu đang vui mừng ý mà. À mà....”

Cô bé đang định huyền thuyên chuyện trên trời dưới đất với anh thì đột nhiên di động của anh có tin nhắn. Nó rung liên hồi hai tin luôn nha.

Jin lén lén liếc mắt nhìn nhưng không thấy kịp. Hoắc Kinh đã nhanh chóng cầm lên, mở tin ra xem rồi. Kỳ thực, cô bé ngồi gần nhưng thấp hơn anh nên chả liếc được miếng nào hết.

Nhưng mà theo dõi mắt diều hâu của Jin, khóe môi Hoắc Kinh cong ngày càng nhiều nhé, rõ ràng là cười luôn rồi. Cười đến vui vẻ ra mặt luôn ý.

” Tôi đang giải lao, thầy chắc đang chăm sóc hoa à?”

” Nè, đang bận lắm sao? Ừm...chiều nay tôi sẽ ghé qua đó.”

Hai tin nhắn như thế này và đã khiến cho Hoắc Kinh vui không nói được gì cả. Hãy thông cảm cho những người đang bước vào lâu đài của tình yêu đi. Vì xung quanh họ lúc này, mọi thứ đều là màu hồng cả.

Thề đấy, chỉ toàn là màu hồng ngọt lịm gắt cổ hòng thôi.

Đặt ngón tay lên bàn phím, Hoắc Kinh nhấn qua một tin:

” Vậy chiều nay có muốn ăn gì không? Tôi sẽ nấu.”

Tề Lãng đang ngồi trong lớp, mắt liếc bảng nhưng tay thì vẫn đang giữ khư khư cái điện thoại. Bộ dạng của cậu làm cho Edward nó nghi ngờ chết đi được.

Ngồi ngay bên cạnh, Edward liếc liếc, suýt một tiếng, ” Hey, tiết giáo sư Witches đấy, mày điên à?”

Tề Lãng đương nhiên nghe được Edward nói gì nhưng cậu làm lơ, cười cười có lệ. Để điện thoại nằm hằn trên bàn, cậu trả lời bằng mấy món mình thích xong liền chăm chú nhìn lên bảng.

Có gì mà sợ chứ? Đơn giản là đang nhắn tin thôi mà!! Giáo sư cũng chả chú ý.

Đang nghĩ thế ngon lành thì đột nhiên giáo sư Witches hắng giọng, gọi:

” Trò Wayne, hãy đứng lên giải thích đoạn văn ở trang 58 có ý nghĩa gì đi?”

Tề Lãng nghe tên mình thì giật thót tim. Cúi nhìn sách, cậu thấy mặt chữ đang nhảy tán loạn, rốt cục thì rầu rĩ trả lời, ” Thưa giáo sư, em không biết.”

” Tốt, một lát ra về gặp riêng tôi.” Witches quyền năng ban lệnh rồi thì chả ai dám cãi nửa chữ.

Edward ngồi dưới cười khịt khịt, thế là cùng số phận với bạn thân luôn.

Tề Lãng quay qua cười cười, ” Thôi thì bạn bè đồng cảm cộng khổ mày ha!”

” F*ck!”

#

Quay về tiệm hoa, Hoắc Kinh nhận được tin nhắn của Tề Lãng bảo muốn ăn gì xong, anh liền đứng dậy, sửa soạn chuẩn bị đi mua một ít thứ.

Jin thấy thế cũng đứng dậy nốt, giả vờ giả vịt hỏi:

” Chú đi đâu đấy ạ?”

Hoắc Kinh khoác một cái áo khác vào, kéo khóa lên quá nửa rồi nói:

” Chú đi siêu thị một chút. Cháu muốn mua gì không?”

Siêu thị?

Jin nhủ mày, ” Hôm nay đột nhiên chú siêng đi ra ngoài thế?”

” Lâu lâu cũng phải hít thở không khí chứ?” Hoắc Kinh cười dịu dàng, sau đó xoay người đi đến cửa.

Lúc anh chuẩn bị rời khỏi thì Jin bỗng cất tiếng, ” Có phải...chú và Wayne có gì rồi không?”

Bầu không khí đột nhiên chùng xuống. Hoắc Kinh bỏ tay khỏi nắm cửa, xoay người, ” Sao cháu nghĩ thế?”

Jin liếm môi, ” Hôm nay chú dậy sớm hơn mọi ngày, khuôn mặt tươi tỉnh vui vẻ, một sự vui vẻ kỳ lạ lắm. Bán hàng tích cực, trò chuyện cùng khách, một cũng không than. Tin nhắn liên tục đến, chú cũng vui vẻ nhắn trả lời. Khi nhắn tin, chú có cười đó.”

Nghe Jin tường tận nói ra từng biểu hiện của mình, Hoắc Kinh kinh ngạc không thôi. Anh không nghĩ bản thân mình ngày hôm nay lại thay đổi quá nhiều như thế.

Bình thường anh sẽ ít cười lắm, mặc dù phong thái vẫn lịch sự với khách nhưng sẽ luôn tìm cách chấm dứt những cuộc trò chuyện không đầu không đuôi đó. Điện thoại của anh mọi ngày đúng là không có tin nhắn nào, nếu có thì chính là tổng đài.

Hôm nay hóa ra mình thay đổi nhiều như vậy?

Mình cười nhiều hơn kể từ khi trở về Mỹ sao?

À không, là kể từ đêm hôm qua nhỉ?

Hoắc Kinh hạ mi mắt, khẽ cười, ” Cảm ơn Jin nhé, vì cháu luôn để ý chú đến từng chút như thế. Phải, hôm nay chú đang vui lắm, rất vui.”

Jin nhìn Hoắc Kinh, đôi mắt cô bé lo lắng, ” Đừng bảo rằng...Wayne nói yêu chú nhé? Hai người có phải đang...”

Lần này Hoắc Kinh có chút căng thẳng. Anh cảm thấy ngực trái mình nhói lên khi nhắc đến chuyện nói yêu.

Thực tế thì...Tề Lãng đã nói yêu anh bao giờ chứ?

Chỉ toàn là anh nói yêu cậu mà thôi.

Nhưng mà không sao, hiện tại hai người được xem như người yêu rồi, sẽ chẳng cần quan tâm đến điều ấy nữa.

” Ừm, bọn chú đang hẹn hò.”

Jin thở dài, ” Có phải chú còn giấu gì không? Nói yêu không dễ đâu, hẹn hò càng không dễ. Chú thừa biết Wayne cậu ta từng...”

” Chú biết!!” Hoắc Kinh đột nhiên lớn giọng, ngón tay anh siết lại, ” Đúng là thế. Bọn chú đúng là hẹn hò nhưng...chỉ trong bảy ngày thôi.”

” Bảy ngày? Hai người đang chơi trò bảy ngày sao?” Jin kinh ngạc lắm, tức giận nữa.

Cô bé lại gần trước mặt Hoắc Kinh, dứt khoát nói:

” Tại sao chú có thể đem tình cảm BA NĂM của mình để chỉ đổi lấy BẢY NGÀY YÊU THỬ của tên đàn đó chứ?!”

Hoắc Kinh không thể nói gì được nữa. Vì Jin vừa mới nói đến một vấn đề thiết thực nhất mà anh vẫn luôn cố gắng tránh né nó.

Sự thật thì luôn đau lòng như vậy mà. Nhưng anh chính là muốn đặt cược, muốn cược cái tình cảm ba năm đó vào trò chơi này. Vì anh tin, người mà anh yêu sâu đậm như thế sẽ không...không thất hứa đâu.

Hoắc Kinh nhếch môi cười chua xót, quay lưng về phía Jin, " Đây là việc chú quyết định, cho nên chú sẽ chịu trách nhiệm. Còn chưa bắt đầu, làm sao biết có thể hay không chứ? Jin, cháu lo lắng quá rồi."

Nói xong, Hoắc Kinh mở cửa, đi đến siêu thị gần đó.

Khi anh mua đồ xong và trở về nhà thì Jin cũng vừa mới bắt nồi cơm chiều. Nhìn dáng vẻ cô bé bận rộn các thứ, anh cũng đau lòng không kém.

Vì Jin hiểu anh lắm, nên cô bé lo lắng cũng đúng thôi.

Nhưng vì lời hứa của Tề Lăng, Hoắc Kinh sẽ đi đến cùng.

Dù sao thì ngày hẹn hò đầu tiên cũng chưa hết mà?

Hoắc Kinh thả lỏng tâm trí, bước vào bếp, chuẩn bị nấu cơm chiều. Jin lúc này đứng nép bên cạnh nhìn anh loay hoay với đồng thức ăn trên bàn. Về mặt khi nấu ăn cũng rất hạnh phúc nữa.

Jin nén tiếng thở dài, chắc là chuẩn bị cơm cho tên đàn đó đây.

" Cháu nhặt rau giúp chú nhé?" Jin bước đến nói.

Hoắc Kinh hoàn toàn bỏ qua chuyện khi này, vui vẻ gật đầu.

Bữa cơm chiều nháy mắt đã xong, cũng vừa lúc Tề Lăng đẩy cửa tiệm hoa bước vào. Bộ dạng học sinh của cậu còn nguyên xì, có chút mồ hôi nữa.

Jin liếc mắt nhìn Tề Lăng một cái rồi quay người đi lên lầu luôn.

" Nè Jin, tới giờ cơm rồi." Hoắc Kinh vội vàng kêu lại.

Jin cười cười, " Cháu lên lấy thun cột tóc thôi mà."

Tề Lăng vì bị cô bé hăm hực nhiều lần nên không để ý nhiều. Cậu cởi một cúc áo sơ mi, nhìn Hoắc Kinh, cười gượng:

" Cho tôi một ly nước lạnh được không?"

Hoắc Kinh gật đầu, đi lấy cho cậu một ly nước đá lạnh. Ngồi xuống ghế, anh nhìn mồ hôi bám đầy trên cổ cậu mà nhũu mày:

" Vừa chơi thể thao sao?"

Tề Lăng tu ừng ực ly nước, " Ừm, tôi vừa mới chơi bóng rổ."

Hoắc Kinh chỉ cười nhẹ, " Đồ ăn xong cả rồi. Đợi tôi lấy."

Anh đứng dậy, định chuẩn bị đồ ăn lên bàn thì Tề Lăng giành phần. Cậu ta bước về trước, chẳng ngờ lại dán sát vào người anh. Cái áo cậu lúc này không sạch sẽ gì cho cam, nó khiến anh nhũu mày.

Tề Lăng hét ầm trong đầu một tiếng rồi vội vàng tách ra, cười xòa:

" Tôi làm cho. Thầy ra ngồi đi." Nói rồi cậu ta lẩn xăn đi làm việc.

Jin từ trên lầu đi xuống, nhìn vô bàn ăn, " Hôm nay được ăn ngon ghê cơ!!"

" Thế thì ăn nhiều vào." Hoắc Kinh gấp vào chén cô bé một miếng cá chiên.

Tề Lăng rất thích ăn cá. Cậu ta ngồi nhìn chăm chú vào con cá chiên xù kia rồi chép miệng, nhưng chưa vội ăn đâu. Ai kia chủ động gấp thức ăn cho vào chén Hoắc Kinh cơ.

Hành động này khiến anh bất ngờ chẳng nói được gì, chỉ biết mỉm cười thôi.

Jin liếc mắt nhìn một chút rồi cúi mặt ăn cơm.

Bữa cơm chiều thế là trôi qua êm ả.

Khi Hoắc Kinh định dọn dẹp thì Jin bảo để cô bé làm hôm nay cho. Tề Lãng khi đó ngay lập tức kéo tay anh, nói nhỏ, " Đi dạo không?"

Hai người đàn ông với dáng dấp chỉ chênh lệch một chút lúc này đang đi dạo khu phố. Không khí buổi tối đúng là không tệ tí nào cả.

Tề Lãng nhìn ngó tứ phía, cũng bày ra nhiều chuyện vui, cả chuyện hôm nay cậu bị giáo sư Witches răn đe. Hoắc Kinh đi bên cạnh cứ mỉm cười không thôi, anh cảm thấy tình tình tên kia chẳng thay đổi chút nào cả.

Vẫn nghịch ghê chứ.

" Hôm nay Jin có vẻ ít nói nhỉ?" Tề Lãng thắc mắc.

Nhắc đến Jin, Hoắc Kinh không khỏi nhớ đến buổi chiều hôm nay. Một cuộc trò chuyện khiến anh khó chịu nhất từ trước đến giờ, cũng rất buồn nữa.

Hoắc Kinh nghĩ một lúc, cuối cùng nói cho Tề Lãng nghe chuyện của Jin. Anh không kể hết đâu, chỉ đến chỗ Jin biết bọn họ hẹn hò thôi.

" Thế Jin có nói gì không?" Tề Lãng dừng bước, nhìn anh.

" Chỉ bất ngờ thôi." Còn anh thì cười che giấu sự thật.

Nghe thế, Tề Lãng cũng tin anh nói thật, hoàn toàn bình thản vui vẻ mà đi dạo tiếp.

Đến đoạn đường khác, hai người bắt gặp một đám đông nọ đang diễn ra màn ảo thuật đường phố. Nom cũng đông vui lắm.

Tề Lãng điem nhiên nắm lấy tay Hoắc Kinh kéo đi đến đó. Nhìn bọn họ trình diễn mà lác cả mắt ý. Nó kỳ diệu lắm cơ.

" Ghê thật." Tề Lãng cười.

Sau đó một cô gái tóc bạch kim đến kéo tay Tề Lãng vào giữa, giúp làm người hỗ trợ cho màn trình diễn. Cô nàng làm nhiều trò hay lắm, đến phút cuối thì biến ra một cành hoa hồng trên ngực áo của Tề Lãng.

Mọi người xung quanh vỗ tay nhiệt tình.

Tề Lãng cúi đầu chào tạm biệt cô nàng, đem cành hoa hồng kia đến trước mặt Hoắc Kinh.

" Gì chứ? Cậu không lẽ muốn một người đàn ông hơn ba mươi như tôi cầm hoa hồng đi dạo sao?" Hoắc Kinh phì cười.

Bộ dạng dâng hoa lên trước mặt của Tề Lãng trông đáng yêu lắm, như một con cún to xác ý.

" Có sao đâu nào? Cũng đâu riêng gì phụ nữ mới nhận được hoa hồng?" Tề Lãng nói, sau đó ấn cành hoa vào tay Hoắc Kinh.

Vì lỗ ắn hơi mạnh nên gai hoa hồng đâm vào ngón tay Hoắc Kinh khiến anh giật mình.

" Gai đâm mất rồi." Anh buồn cười nói.

Tề Lãng ngược lại vỗn vĩa, " Không sao chứ? Gai nhiều thật nha."

" Ừm, hoa hồng kiêu kỳ lắm, xinh đẹp nhưng lại khó động vào." Hoắc Kinh vô tư nói.

Chỉ có Tề Lãng nghe xong đột nhiên lại nghĩ miên man vô định. Tâm trí cậu ta không còn ở một chỗ nào đó trên đất nước Mỹ nữa.

Đảo mắt nhìn người trước mặt, Tề Lãng mơ màng thấy người kia nhìn mình cười nhẹ nhàng. Đôi mắt, cái miệng, mái tóc, mọi thứ tự dưng bị nhòe đi.

Hai môi Tề Lãng mấp má muốn gọi tên ai đó thì bỗng dưng dừng lại. Cậu nhúu mày, nhắm mắt lại rồi mở ra.

Trước mặt mình là Hoắc Kinh, không phải người đó, đồ đàn.

Hoắc Kinh cảm nhận được sự bất thường của Tề Lãng, nhưng anh không nói ra, chỉ khẽ cười, "Được rồi, chúng ta về thôi."

Đến trước cửa tiệm hoa, Tề Lãng vội vàng níu lấy ngón tay út của Hoắc Kinh.

"Khi này tôi chỉ xao lãng một chút, thầy đừng nghĩ gì nhé."

Hoắc Kinh quay người, nhún vai, "Nghĩ nhiều cũng mệt lắm, nên tôi không nghĩ gì đâu." Nói rồi anh giờ cánh hoa hồng lên:

"Cảm ơn cánh hoa này nhé. Hôm nay tôi rất vui. Ngủ ngon."

Dứt lời, Hoắc Kinh bước vào trong. Cánh cửa khép lại, Tề Lãng nhìn một chút rồi vỗ vỗ khuôn mặt mình, buột bản thân phải tỉnh táo lên.

Trong cửa hàng chỉ còn ánh đèn vàng, Jin đã lên lầu từ sớm. Hoắc Kinh bước vào phòng, đặt một lọ thủy tinh cách điệu lên bàn rồi nhẹ nhàng cắm cánh hoa hồng kia vào đó.

Anh mân mê cánh hoa, khoe môi giương cao.

Cảm ơn nhé, ngày hẹn hò đầu tiên.

-

7. Chương 7: Ngày Thứ Hai

Mặt trời đã sớm treo lơ lửng trên đầu ngọn cây ngoài vườn rồi mà Tề Lãng còn chưa chịu dậy. Có lẽ đêm qua cậu ta thức khuya chơi game quá nên mới như vậy.

Đợi đến khi Tề Ôn đích thân bước chân qua trước phòng cậu ta, gõ cửa liên hoàn thì cậu ta mới chịu lết thân ngồi dậy.

Rửa cái mặt, đánh cái răng, thay cái quần, mặc cái áo xong xuôi rồi Tề Lãng mới chịu mở cửa. Đôi mắt âm trầm kỳ lạ làm cho Tề Ôn giật cả mình. Nhưng cô mau chóng lấy lại dáng vẻ bình thản, véo mạnh vào bên má của em trai mình.

"Tối qua sao em về muộn thế?"

Lâu lắm rồi mới nghe chị mình hỏi cung như mấy bà mẹ khó tính khác ý.

Tề Lãng vò đầu, ngán ngẩm nói, "Đi dạo một chút, có gì sao?"

Tề Ôn liếc mắt, bĩu môi, "Chả sao cả. Chỉ là thấy hơi ngạc nhiên thôi. Trước giờ em cũng đâu đi với bạn nhiều."

Hai chị em vừa trò chuyện vừa đi xuống cầu thang. Lúc này bên ngoài cửa phòng khách có một người ghé thăm.

Tề Lãng ngược mi nhìn liền thốt, "Mày qua đây làm gì thế, Edward?"

Edward bộ dạng tươi tắn và siêu hấp dẫn đứng trước mặt hai người họ, lễ phép cúi đầu chào Tề Ôn. Trong mắt nó thì Tề Ôn xinh đẹp ngất ngây luôn, tiếc là không bao giờ cửa sổ được cô ấy cả.

"Định qua đây rủ mày đi chơi bóng?" Edward bước tới cười với Tề Lãng.

Chơi bóng à?

Tề Lãng mới ngủ dậy, nói chung mặt mũi cũng không có tí sức sống gì sất. Cậu ta ngồi xuống ghế, cầm chai nước lạnh trong tủ lạnh ngồi uống một hơi rồi nói:

"Bây giờ luôn sao?"

Edward gạt đầu, " Chứ mày đợi gì nữa?"

" Không có gì." Tề Lãng đột nhiên chột dạ.

Chẳng qua khi này cậu có kiểm tra điện thoại mình rồi nhưng mà không thấy tin nhắn hay cuộc gọi gì hết. Cứ nhủ trong lòng là người kia bận rộn lắm, với hôm nay là chủ nhật nữa nên càng bận hơn.

Nghĩ thế cho đỡ ảm ức thôi chứ Tề Lãng biết, mọi việc đều có Jin lo cả rồi.

Ấy thế mà điện thoại vẫn chưa có mẫu tin nhắn nào hết.

Lần nữa cầm điện thoại lên, ngó nghiêng, rồi lại đặt xuống. Hành động của Tề Lãng làm cho Edward nó muốn nổi điên.

" Hey, mày có định đi không?"

Tề Lãng liếm môi, " Một chút nữa xem."

" Sh..." Edward vừa định chửi tục liền nhớ có Tề Ôn ngồi phía xa xa kia liền ngậm mồm lại, " Mày đợi cái quỷ gì vậy?"

" A!" Tề Lãng đột nhiên a một tiếng vui mừng khiến Edward không khỏi tò mò.

Điện thoại đột nhiên sáng đèn làm cho cậu vui mừng hẳn ra. Kiểu gì chứ trong lòng cũng mong ngóng một chút. Chẳng phải hai người còn đang hẹn hò đó sao?

Hôm nay cũng mới có ngày thứ hai thôi à.

Liếc mắt nhìn qua màn hình, thấy hiện con số ngắn ngủn, mẫu tin cũng nhảm nhí, Tề Lãng tức rần người, ném điện thoại qua một bên.

Edward mặt ngu, " Mày thật sự đợi tin nhắn?"

" Ờ."

" Thế thì mày có định đi với tao không?" Edward gần méu mặt.

Tề Lãng liếc nó một cái, vỗ vai dỗ dành, " Tao nghĩ là tao sẽ đi với mày."

Hai đứa vừa mới đi ra đến cổng, một tin nhắn lại đến ngay sau đó. Tề Lãng trong đầu nghĩ đó là tin của tổng đài nên cũng chưa mở ra xem vội.

Đợi đến khi hai người có mặt tại sân bóng rồi, Tề Lãng vừa lấy điện thoại ra khỏi túi quần, định bỏ vào cái balo thì màn hình sáng lên, đã có hai tin nhắn chưa đọc.

Cậu lười nhác liếc mắt xuống nhìn, giật mình với cái tên trên đó.

Whale: Jin vừa đưa tôi hai chiếc vé đến khu vui chơi. Jin bảo không muốn đi nên bảo chúng ta đi thư giãn. Thế nào?

Whale: Ừm...Nếu cậu bận thì thôi vậy.

What? Ấy, đợi đã...

Tề Lãng quên luôn cái bọn đang đợi mình vào trận mà vội vàng gọi điện sang. Tiếng títt títt nhảm chán kêu hoài, cuối cùng mới có người bắt máy.

May thế, đó là Hoắc Kinh.

Giọng anh vẫn trầm ổn như trước.

" Sao thế, Tề Lãng?"

Thịch.

Ủầy, khi không lại gọi tên người ta như thế!!

Tề Lăng nuốt khan, " Bây giờ tôi mới nhận được tin nhắn. Thầy...cái vé khu vui chơi ấy, thầy có đi với ai chưa?"

Hoắc Kinh bên đây vốn đang chăm sóc lại mấy chậu hoa ban, nghe thế liền bật cười, " Không đi cùng cậu thì tôi đi làm gì nữa. Đi với người khác sẽ khó coi lắm nha."

Hôm nay Hoắc Kinh cũng biết đùa nữa...

Tề Lăng cười trong vô thức.

" Đợi tôi một chút, năm phút nữa tôi sẽ có mặt."

Cúp máy, Tề Lăng đeo balô lên vai rồi quay lại nhìn Edward:

" Tề Ôn bảo tao về nhà có chuyện gấp lắm. Chị ấy bị ngã, không nặng lắm nhưng tao về trước nhé. Xin lỗi."

Nói dối trơn tru như ăn sushi trứng cá ý, nên Tề Lăng tạm thời được Edward cho phép rời bỏ trận đấu.

#

Hoắc Kinh vừa nghe cái tin giật gân kia liền vội vàng dẹp hết mọi việc sang một bên. Anh bước vào phòng, nhìn ngắm cái tủ quần áo của mình cũng hơi lâu một tí rồi mới chọn được bộ đồ ưng ý.

Đầu tóc, ổn rồi.

Mặt mũi, không thể chê nữa.

Quần áo, duyệt luôn.

Mặc dù mọi thứ đã hoàn hảo rồi nhưng chẳng hiểu sao anh lại cảm thấy hồi hộp ghê cơ. Biết rằng ngày hôm qua cũng cùng nhau đi dạo ấy, nhưng hôm nay lại còn đi đến khu vui chơi vốn dĩ chỉ dành cho mấy đứa teen teen thôi, mình đã ba mươi mấy rồi mà lại...

Thôi thì không sao, vé miễn phí, người yêu cũng xứng thế, không đi sẽ uổng mất.

Nghĩ ngợi cũng gần mấy phút, Hoắc Kinh mới dần tỉnh lại, rời khỏi phòng.

Mới đóng cửa lại thì nghe thấy tiếng chuông gió kêu lên. Tề Lăng chạy một quãng khá xa đến đây, tất nhiên là ló năm phút mất rồi.

Cậu ta thở hồng hộc, trán ướt đầm mồ hôi.

" Hộc...Xin lỗi...Khi này...khi này tôi..."

Hoắc Kinh nhìn bộ dạng vội vã kia mà bật cười. Anh đi lại gần, lấy cái khăn tay lau hết mồ hôi trên trán cậu, sau đó nói:

" Có gì mà lại vội như vậy? Tôi cũng đâu có đi cùng người khác."

Bị ai kia nói trọng tâm vấn đề, Tề Lăng cứng họng, cười gượng gạo.

Sau khi đã thở lại bình thường rồi, hai người bắt đầu lái xe đến khu vui chơi mà Jin nói.

Hiện tại thì khu vui chơi này không đông lắm. Nhìn xung quanh toàn thấy mấy cô cậu trẻ tuổi đến đây, hoặc mấy nhóc tí có phụ huynh nắm tay đưa đi nữa.

Miền là có người lớn thì Hoắc Kinh đỡ ngại rồi.

Tề Lăng thấy anh không nói gì bèn đung đung ngón tay.

" Không ngại đấy chứ?"

Cái tên này, đã bị Jin bảo ngu si mà cứ không chấp nhận.

Hoắc Kinh rõ ràng đang rất ngại, nhưng anh cố gắng không để ý rồi mà tên kia còn cố tình hỏi đến.

Anh nhúu mày, bắt lực thở dài.

” Cậu không ngại đi cùng tôi thì được rồi.”

” Gì chứ? Nhìn thầy không già đâu, còn rất trẻ ý.”

Hoắc Kinh bật cười, ” Tôi thừa biết mà.”

Nghe thế, Tề Lăng đột nhiên mừng quýnh lên ý. Cái mặt trông rất là gian, cậu ta cười ha ha ngu ngốc, vò đầu bứt tai, xong mới thì thầm:

” Thế...tôi gọi thầy là anh nhé?”

Hoắc Kinh còn đang nhòm ngó chỗ soát vé thì nghe vậy, anh bị giật mình. Rõ ràng là bị tên kia dọa cho rồi.

Quay qua nhìn Tề Lăng còn đang cười ngu ngốc, Hoắc Kinh có hơi trầm tư suy nghĩ, sau đó cũng gật đầu, ” Ừm, gọi anh cũng trẻ thêm nên không sao cả.”

Dễ thế sao? Tề Lăng kinh ngạc.

Hai người loay hoay một lúc mới chịu chính thức bước vô thế giới kỳ diệu của trẻ con. Khi đến chỗ trò chơi, ông chú bán vé nhìn trân trân Tề Lăng với Hoắc Kinh, chẳng nói gì nhưng trong đầu chắc nghĩ nhiều lắm.

Cả mấy đứa nhóc xung quanh cũng hay nhìn bọn họ nữa.

Trò chơi đầu tiên của hai người là tàu lượn siêu tốc.

Đến với khu vui chơi mà không chơi trò này thì uống phí ghê chứ nhỉ? Tề Lăng hý hửng mua hai vé, sau đó kéo tay Hoắc Kinh ngồi lên tàu.

Anh thất đại kỹ lưỡng lắm, còn tên kia chỉ cài một cái rồi bắt đầu tinh thần la hét.

Hoắc Kinh nhìn xung quanh, có hơi nhíu mày, ” Cái này cao thật đấy.”

Tề Lăng cũng gật đầu đồng tình, ” Ừm, cao như vậy mới thú vị chứ.”

Dứt lời, tiếng động cơ cũng vang lên.

Tàu bắt đầu di chuyển chậm chạp, về sau càng lúc càng tăng tốc. Nó lượn lên rồi lượn xuống cả mấy vòng. Con đường ngoằn ngoèo nhìn chóng hết cả mặt.

Ai trên tàu cũng hú hét rất thoải mái.

Tề Lăng cũng vậy.

Chỉ có Hoắc Kinh là mặt trắng bệch, ngón tay anh bám chắc vào thành ghế. Đến cả mở miệng của không dám.

” Aaaaa....Đã thế chứ!!!! Hoắc Kinh, sao anh...uuuu...không nói gì....”

Tề Lăng hét như tên ngốc.

Hoắc Kinh kỳ thực rất sợ độ cao, nhưng vì nhìn cậu ta có vẻ thích thú quá nên anh liều đi một chuyến. Nào ngờ khi tàu lượn lên xuống chóng mặt thì anh biết mình cũng không ổn.

Bản thân Hoắc Kinh không dễ sợ mấy cái này, nhưng vì trước kia có một sự cố nhỏ khiến anh bắt đầu sợ độ cao mà thôi.

Chuyến tàu dần chậm lại rồi kết thúc.

Hoắc Kinh cùng Tề Lăng rời khỏi tàu lượn. Vừa đi đến ghế ngồi, cậu ta bỗng tức giận nói:

” Anh mắc chứng sợ độ cao đúng không? Thế sao không bảo tôi một tiếng? Nếu như anh bị gì thì làm sao đây?”

Hoắc Kinh ngẩn ngơ nhìn tên kia nóng giận.

Kỳ lạ, anh chẳng giận, chẳng khó chịu mà toàn thấy vui thôi.

” Tôi muốn ăn kem.” Hoắc Kinh chuyển chủ đề chóng mặt hết như tàu lượn ý.

Tề Lăng vốn dùng dùng nỗi điên thế kia mà vẫn phải mỉm lòng, thở hắt ra. Cậu nhìn ngó tứ phía, nhắm được một nơi bán kem liền bảo:

” Đợi một chút nhé.”

Sau đó lần xăn đi mua kem.

Nhìn bóng dáng cậu ta chen chúc với mấy đứa nhỏ mà Hoắc Kinh thấy mắt mặt ghê chứ. Nhưng không sao, có lẽ chen chúc là vì không muốn anh đợi thôi mà?

Nghĩ lại thì, bọn họ đúng là đang hẹn hò, như vậy có nghĩa anh sẽ được đòi hỏi một tỷ đúng không?

Nhưng khoan đã...

Hoắc Kinh có chút khó hiểu trong lòng.

Chẳng hiểu sao mình lại cảm thấy...vị trí này có gì đó không thích hợp. Sao mình lại thấy tên ngố kia...làm top chứ?!!

Hoắc Kinh giật mình khi nghĩ đến chuyện này, lát sau anh liền lắc mạnh đầu.

Mình nghĩ gì vậy chứ? Chỉ mới hẹn hò thôi, cũng chỉ có bảy ngày...Làm sao có thể xảy ra chuyện kia chứ?

Aish...

” Nè, nè nè...” Tề Lăng từ bao giờ đã xuất hiện trước mặt Hoắc Kinh với hai cây kem mát lạnh.

Nhìn anh ngẩn ngơ ngược mắt, Tề Lăng bỗng phì cười, chạm vào trán anh một cái.

” Đang nghĩ gì vậy? Kem chảy hết rồi này.”

Hoắc Kinh tỉnh lại, vội lắc đầu, ” Không có gì. Ừm, cảm ơn nhé.” Anh nhận lấy cây kem vị chocolate.

Tề Lăng ngồi xuống bên cạnh, liếm mút cây kem một cách thỏa thích.

” Sau này còn sợ gì cứ nói với tôi, đừng giấu.” Tề Lăng lên tiếng, mắt liếc liếc qua phải.

Hoắc Kinh cúi mặt mút một miếng kem lạnh, cảm thấy lồng ngực thật mát mẻ. Anh vui vẻ cười mỉm:

” Ừm, biết rồi. Nhưng đàn ông mà sợ độ cao thì mắt mặt lắm.”

” Trên đời đầy người sợ mà. Có gì mà mắt mặt chứ. Với lại, mặt anh hoàn hảo thế này, mắt nó là uống lắm.”

Hoắc Kinh hôm nay được tên ngố kia khen miết, anh vừa vui vừa ngượng.

” Jin cũng hay bảo như thế.”

Tề Lăng đột nhiên quay qua, lắc đầu, ” Thế này đi, về sau ai khen anh đẹp trai thì cũng đừng nói gì. Tôi khen thì hăng nói.”

” Tôi còn tưởng là ngược lại cơ?” Hoắc Kinh cười một tiếng, sau đó đứng dậy.

Tề Lăng bị trêu, cái mặt đen lại. Cậu ta cắn mạnh vào cây kem, sau đó đuổi theo Hoắc Kinh.

Khi hai người sóng vai đi với nhau, một tên ngố nào đó cứ mãi lợi dụng thời cơ đụng vào ngón tay người còn lại. Mỗi lần chạm được rồi thì liền bị hệt. Đã hơn ba, bốn lần chứ ít a.

Cuối cùng, Tề Lăng chợt lên tiếng, ” Nhìn kia!”

Hoắc Kinh giật cả mình nhìn theo hướng Tề Lăng chỉ, ngay lập tức cảm nhận được bàn tay mình ẩm ơ là ẩm.

Anh liếc mắt nhìn xuống tay mình, lại ngược lên nhìn Tề Lăng, phì cười:

” Bị hệt nhiều quá nên dùng chiêu cũ này sao?”

Tề Lăng cũng mặt dày, nắm chặt hơn, ” Gì? Cũ mà cũng có người dính.”

Khuôn viên rộng lớn, giữa biển người lại có một đôi tình nhân đang lồng chặt bàn tay vào nhau, yên yên ổn ổn mà sóng vai bước đi.

8. Chương 8: Ngày Thứ Ba

Ngày hôm qua, đối với Tề Lãng và Hoắc Kinh mà nói thì đó là một bước tiến tuyệt vời trong mối quan hệ có phần trẻ con của bọn họ.

Mặc dù rằng không ai nói rõ lời yêu, nhưng cái nóng giận vì quan tâm, cái dằng lặn xấn đi mua kem hay chỉ đơn giản là cái nắm tay cũng đủ khiến tình cảm của bọn họ tốt hơn rất nhiều rồi.

Thời gian cứ thế lướt qua, một ngày nữa lại đến.

Thế nhưng hôm nay thiếu gia họ Tề không gặp may lắm với cái môn lịch sử trời đánh. Cậu hiện tại đang bị giáo sư môn Sử giữ lại trong lớp, khảo bài đến khi thuộc lòng mà thôi.

Từ nhỏ đến giờ, cái môn mà Tề Lãng ghét nhất là Lịch Sử đó. Huống hồ gì Lịch Sử này còn là bằng tiếng Anh nữa nha. Đọc một hồi thì hai mắt cậu cứ phải nói là lặn tròn vo luôn ý.

Chợt nhớ hồi nhỏ khi còn tám, chín tuổi. Tề Lãng học môn Lịch Sử được đích thân Hoắc Kinh dạy, không thể phủ nhận là ai kia dạy hay lắm, không hề gò bó ép buộc như mấy giáo sư này đâu.

Hoắc Kinh thường kể chuyện xưa, còn đem vài mô hình lên cho bọn trẻ con lúc đó coi nữa. Mà Tề Lãng là cái đứa tấy mảy tò mò nhất. Nhìn mô hình thôi là chưa đủ thỏa mãn đâu, phải sờ, phải mò, phải cầm, phải nặn các kiểu mới chịu nổi.

Thế là tranh thủ lúc Hoắc Kinh không để ý, Tề Lãng đã nhướn người lên chồm lấy một mô hình, ngấm ngấm nó đến mòn mắt rồi bắt đầu nghịch phá. Hậu quả chính là cái mô hình đó đi đời ngay từ giây phút bị bẻ càng gãy cánh.

Tề Lãng mặt mũi không mếu, không sợ trời sợ đất mạnh dạn đứng trước mặt Hoắc Kinh nhận lỗi. Cậu còn bảo đính đạc:

” Thầy tiếc thì em sẽ đền cho thầy mười cái mô hình khác, nhé?”

Cái giọng điệu tưởng chừng khoe khoang ấy thế mà lại dễ ngọt bằng từ nhẹ cuối câu. Tề Lãng lúc nào cũng thế cả, nên Hoắc Kinh đôi khi không thể nổi giận được.

Với lại cũng chỉ có cái mô hình thôi, anh không tiếc, còn tặng hết cái đồng bị gãy càng kia cho Tề Lãng làm kỷ niệm nữa.

Nói chung, ký ức đó rất đẹp nếu như không có giọng nói giáo sư Hosrit chen vào làm phá hỏng cả tâm trạng.

” Trò Wayne, tôi bảo em ngồi học thuộc mà đứng đó nhìn gì vậy hả? Mơ mộng gì đó?”

Tề Lãng rầu rĩ vô hạn thu tầm mắt lại, giở cuốn sách lên trước mặt giáo sư Hosrit, cười gượng, ” Em học đây, vẫn đang học đây này.”

Nói rồi cậu ngồi phịch xuống cái ghế, cầm quyển sách xoay hai, ba vòng rồi lật ra đọc dòng đầu tiên, xong lại xoay tiếp. Cái quá trình đó cứ lặp đi lặp lại và Tề Lãng cũng chỉ mới thuộc được một đoạn gồm ba câu ngắn ngủn.

Điện thoại trong túi lúc này rung nhẹ rồi ngừng lại.

Tề Lãng liếc mắt nhìn giáo sư H, rồi lén lút lấy điện thoại ra. Ngay lập tức, cái tên Whale Whale đã đập vào mắt cậu.

Ngày hôm qua, Tề Lãng chính thức đổi từ Whale sang Whale Whale, chỉ thêm một chữ nhưng nghe đáng yêu hơn nhiều.

Whale Whale: Đang làm gì đó? Hôm nay học cả buổi chiều sao?

Bình thường thì giờ học của Tề Lãng kết thúc vào lúc mười một giờ trưa. Và sau đó hai tiếng thì cậu sẽ bay đến tiệm hoa, gặp Hoắc Kinh tiện thể ăn ké cơm trưa luôn.

Chính vì thế mà dạo này Sebastian đỡ việc hơn rất nhiều, nấu mỗi phần của anh với Tề Ôn thôi hà.

Tề Lãng lúc này mới sực nhớ đến giờ giấc, bèn ngược lên nhìn đồng hồ. Đã hai giờ chiều rồi đó. Cậu nhũn mày, đứng dậy, hướng đến giáo sư H, nói:

" Giáo sư Hosrit, em muốn đi vệ sinh ạ."

Giáo sư H ngẩng mặt, lạnh lùng nhìn một cái rồi nói, " Đi mau rồi về lớp."

Tề Lãng cười cười, mau chóng chạy vụt ra khỏi lớp. Kỳ thực, cậu chính là đi vô nhà vệ sinh thật đó, nhưng không giải quyết mà lại gọi điện thoại.

Đứng trong căn phòng của một mình mình, Tề Lãng thông thả rút điện thoại ra, gọi cho Hoắc Kinh.

" Hoắc Kinh, là tôi đây."

Hoắc Kinh vừa mới dọn dẹp xong đồng bát đĩa, liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Nghe giọng người kia, anh liền mỉm cười.

" Ừm, hôm nay không đến sao?"

Tề Lãng dựa tường, cười đầy vui vẻ, " Sao thế? Tôi chỉ đến trễ thôi mà anh nhớ tôi rồi sao?"

Nhớ?

Hoắc Kinh bên đây cảm thấy chuyện đó trẻ con thật đấy. Anh cũng không phải dạng người thích ép buộc người yêu mỗi ngày phải ở cạnh mình. Chỉ là anh thắc mắc một chút thôi.

Người ta yêu là vô thời hạn, còn anh chỉ có bảy ngày.

Còn không thể cho người ta đòi hỏi một chút?

Hoắc Kinh ngồi xuống ghế, điềm nhiên trả lời:

" Vậy là tôi không được nhớ cậu đúng không? Thế thì sau này tôi..."

" Được, được chứ!" Tề Lãng vội vã ngắt lời, " Thế này đi, tôi sẽ lên chuồn khỏi trường rồi đến với anh."

Phì...

Hoắc Kinh hoàn toàn bị chọc cho cười. Lời lẽ hết như con nít vậy.

" Nè, làm sao lại phải chuồn khỏi lớp? Giờ này người ta đã về hết rồi."

Nhắc đến đây, Tề Lãng có hơi ngượng ngùng trả lời:

" Tôi bị giáo sư môn Sử bắt lại học thuộc. Anh biết đó, môn này rất trời đánh mà."

" Chỉ có việc thuộc bài thôi, không phải sao?"

" Ừm thì là thế. Nhưng nó vẫn khó nhai lắm." Tề Lãng thở dài, sau đó bỗng đứng thẳng chỉnh tề, hắng giọng:

" Thế...Hoắc Kinh tài giỏi toàn diện đây có thể giúp tôi vượt qua môn Sử không? Kỳ thi trước mắt cũng sắp tới rồi đó. Tôi chỉ sợ mình sẽ ở lại lớp chỉ vì môn Sử."

Hoắc Kinh nghe lời đề nghị kia, đôi mày hơi nhướn lên rồi hạ xuống.

Dạy học là chuyên môn của anh cả rồi. Ngặt nổi, trước giờ anh toàn dạy học cho trẻ con thôi. Còn Tề Lãng đã mười tám rồi, còn dạy cái môn Lịch Sử chỉ đơn giản là ngồi học thuộc thôi mà?

Anh trầm ngâm nghĩ, sau đó quyết định:

" Nghe không tệ. Nhưng tôi được trả công chứ?"

Công ấy à?

Tề Lãng gãi gãi chân mày, cười vô tư, " Có, tất nhiên rồi. Thế đợi tôi một chút nhé."

Dứt lời, cậu liền cúp điện thoại, bước ra khỏi phòng vệ sinh. Định rửa mặt một chút thì gặp Edward mới chơi thể thao đi vào. Người ngợm nó toàn là mồ hôi thôi.

Nhìn phát ớn.

Tề Lãng liếc một cái rồi nói, " Tao cứ tưởng mày về rồi cơ."

Edward đưa cả đầu nó dưới vòi nước, thỏa mãn rửa mặt.

" Hôm nay chơi hăng quá nên chơi tới giờ luôn. Mày được thả trại rồi hả?"

Tề Lãng lắc đầu, " Chưa, nhưng tao sẽ cúp."

" What? Mày điên rồi. Giáo sư nào mày cũng đùa được vậy hả?"

Tề Lãng thở dài bất đắc dĩ, " Có ở lại tao cũng không học được nên là cứ chuồn thôi. Với lại, tao có hẹn rồi."

" Hẹn?" Edward nhú mày nhìn Tề Lãng, " À, cái ông chú mày đang hẹn hò đó hả? Người đó trông như nào vậy? Có râu ria các thứ không thế?"

Râu ria?

Tề Lãng trợn ngược mắt, cậu nghĩ, Hoắc Kinh mà có để râu cũng chỉ càng thêm khí chất chết người thôi.

Hay là mình cũng để râu trông cho ngầu một tí?

Aish, mình nghĩ cái quái gì thế chứ.

Tề Lãng xua đi mấy hình ảnh quái đản trong đầu, nhìn Edward cười cười:

" Mày chỉ cần nhìn một lần là nhớ hoài luôn. Thề đấy."

" Thế cho tao gặp một lần đi. Ra mắt tao thôi mà." Edward tiến sát lại, quàng vai bá cổ.

Nghe giọng điệu nài nỉ của nó làm cho Tề Lãng có chút khó chịu. Chẳng hiểu sao khi nghe thằng bạn sát gái của mình đòi gặp Hoắc Kinh thì cậu ngay lập tức không muốn rồi.

Nhưng vì nó nài nỉ quá, lại còn thách thức bảo, chắc hẳn ông chú đó già xấu rồi nên mày mới giấu.

Chính vì vậy mà Tề Lãng tức giận gật đầu đồng ý.

Có điều, sau khi đến trước cửa tiệm hoa rồi, Tề Lãng mới hối hận với quyết định ngu ngốc của mình. Nóng giận quá là hóa ngu mà.

Không biết liệu người kia có đồng ý cùng mình đi gặp không nhỉ?

Lỡ như người kia khó chịu thì sao?

Lỡ như gặp rồi, Edward nó... Ôi, không thể đâu nhỉ?

Tề Lãng xoa xoa mũi, tạm thời bỏ chuyện đó qua một bên rồi đi vào trong. Nhìn dưới bếp thấy bóng dáng Hoắc Kinh đang làm gì đó, cậu vội vàng chạy đến.

Ngó nghiêng một chút, cậu phát hiện anh đang làm sushi đó. Con người này khéo tay quá, còn có thể giỏi đến mức nào thế?

Tề Lãng hơi chu môi, khen, " Còn biết làm cả sushi sao?"

Hoắc Kinh tập trung làm đồ ăn mà không mấy may để ý xung quanh, đến khi giọng nói người kia vang lên làm anh suýt rơi cả cuộn sushi trên tay.

Quay lại, anh lờ mờ nhẹ, " Vào nên chào một tiếng đã chứ."

" Hi, tôi quên." Tề Lãng cười híp mắt vô tội, sau đó tiến sát lại gần, thì thầm:

” Đói bụng ghê ý. Bị nhốt hơn ba tiếng rồi.”

Hoắc Kinh làm xong cuộn sushi cuối cùng, đặt lên đĩa rồi bưng lên bàn. Anh tháo tạp dề, cười nói, ” Biết rồi. Ngồi xuống ăn đi, tất cả đều của cậu.”

” Thật sao?” Tề Lãng mắt sáng rực, ngồi xuống gấp ngay một cuộn bỏ vào miệng.

Vị mềm dẻo của cơm, vị thanh thanh của rong biển và mấy gia vị khác nữa. Tất cả đều đang tan trong miệng của Tề Lãng. Bao tử cậu càng réo lớn hơn.

Hoắc Kinh ngồi đối diện, nhìn người kia ăn sảng khoái mà buồn cười.

Chợt sức nhớ đến chuyện Tề Lãng bảo chuồn khỏi lớp, anh lo lắng hỏi:

” Như vậy, cậu chuồn khỏi lớp thật đấy chứ?”

Tề Lãng chỉ lo ăn, cái đầu gật gật.

” Chọc giận giáo sư là không tốt đâu.” Hoắc Kinh nhủ mày.

Tề Lãng nuốt miếng sushi xuống bao tử, uống ngụm nước rồi cười nói:

” Tôi chỉ sợ chọc giận giáo sư Whale thôi, chẳng sợ ai khác.”

Giáo sư Whale?

Cái người này...

Hoắc Kinh không còn lời nào để nói nữa, anh bắt đầu đi lấy đồ.

Bữa cơm trưa ngon miệng của Tề Lãng đã kết thúc. Cậu được Hoắc Kinh cho phép đi vào phòng anh mà ngã lưng một tí.

Khi Hoắc Kinh xong việc bên ngoài, bước vào đã thấy người kia nằm ngủ mất rồi. Cả dép còn chưa cởi ra nữa, tướng nằm thì xấu ơi là xấu.

Anh thở dài, bước đến nhẹ nhàng cởi dép cậu ra, đặt một góc gọn gàng. Vừa định cúi người chỉnh lại tư thế nằm rồi đắp chăn cho tên đàn đó thì chẳng hiểu sao anh bị chao đảo ngã lên ngực người kia.

Rõ ràng Hoắc Kinh đứng vững lắm, cũng không bị vướng gì hết. Anh ngã sấp lên ngực Tề Lãng, sau đó mới biết là mình bị tên kia kéo xuống một cách vô duyên cớ như vậy.

Nằm như thế này, cả hai người đều căng thẳng chết đi được. Hoắc Kinh anh còn bất mãn hơn.

Anh chống hai tay xuống giường, nâng người lên rồi nhìn xuống. Đối diện đôi mắt màu nâu kia đang nhìn chăm chú vào mình, anh nhất thời liếc sang chỗ khác.

” Tìm anh lại đập nhanh nữa rồi.”

Tên ngu si nào đó một lần nữa ấn lên ngực anh, thử.

” Bỏ tay ra nào.” Hoắc Kinh lườm nguýt.

Tề Lãng mặt dày cười híp mắt, ” Nó đập là vì tôi đúng không? Tôi biết mà.”

” Còn cậu, trái tim cậu có đang đập vì tôi không?”

Không khí đáng lý rất vui vẻ thì Hoắc Kinh hỏi thẳng như thế. Đối với một tên luôn lấy nụ cười làm bia đỡ như Tề Lãng còn phải cứng họng.

Cậu cứ ngẩn mặt ra nhìn anh, một hồi lâu cũng chưa trả lời.

Hoắc Kinh tự biết bản thân đã đào hố chôn mình, tự lấy dao đâm thẳng vào vết thương trần trụi kia. Anh thở dài, tách ra khỏi người Tề Lãng, định ra ngoài thì bị cậu ta níu lại.

Hoắc Kinh xoay người, vẫn điềm nhiên nói, ” Sao thế? Thấy có lỗi khi không trả lời được hử?”

” Lại đây một chút đi.”

“...” Vẫn đứng im.

” Một chút thôi, lại gần tôi đi.”

“...” Đã nhích một chút.

” Gần nữa, cúi xuống một chút.”

“...” Cúi xuống thật.

Rất nhanh, Tề Lăng in môi mình lên môi Hoắc Kinh.

Bàn tay cậu cố tình giữ chặt cằm anh lại, tiếp tục cố tình len lỏi vào bên trong khám phá tư vị kỳ diệu khác.

Hai người, một kẻ vụng về chủ động, một người không hẳn vụng về nhưng lại bối rối quá.

Cứ nghĩ nụ hôn của những người đàn ông trưởng thành sẽ thuần thực lắm, nhưng Hoắc Kinh lại chẳng biết phải làm gì tiếp theo.

Còn với Tề Lăng tuổi nhất quỷ nhì ma, đáng lý sẽ sành sỏi lắm nhưng cậu ta còn vụng về hơn bất kỳ ai.

Chỉ đơn giản là Tề Lăng cảm thấy thích hôn lắm. Khi hôn, tâm trí cậu nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hoắc Kinh dần nhắm mắt lại, bắt đầu phối hợp với tên vụng về kia.

Mất một lúc lâu, khi tiếng gõ cửa phòng vang lên, Tề Lăng mới dừng lại.

Cậu nhìn đôi mắt như ngây dại đi của Hoắc Kinh mà trong lòng nổi lên rất nhiều cảm xúc.

Cửa phòng chậm rãi mở ra, Jin đứng đó, liếc nhìn một cái, đủ hiểu cả quá trình trước đó. Cô bé không thấy ngượng lắm, chỉ ho một tiếng:

” Xin lỗi, vì cháu thấy không có ai nên vào phòng chú xem thử.”

Nói rồi Jin đóng cửa lại. Ở bên ngoài, cô bé nghiêng đầu, suy nghĩ gì đó rồi thở dài.

Tự nhủ với mình rằng, có lẽ mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi, Wayne cậu ta chắc không xấu tính như thế.

Nhưng mà chắc chắn một điều, cậu ta dám khiến cho một sợi tóc chú Walton rơi xuống, mình sẽ xử đẹp cậu ta.

Hoắc Kinh nhìn cửa phòng đóng lại, anh mới bừng tỉnh, vội vàng đứng thẳng người, vừa muốn đi ra khỏi phòng thì Tề Lăng kêu lại:

” Khoan đã.”

Tề Lăng bước đến chỗ anh, nghiêng người cười khê:

” Cứ nghĩ anh hôn sành sỏi lắm cơ, không ngờ...”

Hoắc Kinh như bị động chạm tự ái, quay qua lạnh giọng:

” Thì làm sao? Tôi vụng về lắm, chưa bao giờ hôn ai cả.”

Tề Lăng khóa môi anh lại bằng ngón trỏ, ” Nè, người ta còn chưa trêu mà, nổi giận cái gì? Thật ra thì tôi cũng lần đầu hôn người khác đó thôi. Với lại, tôi bị anh cướp nụ hôn đầu, còn chưa nổi giận đó nha.”

” Quý hóa quá.” Hoắc Kinh lần đầu gỡ giọng khinh bỉ.

Có lẽ hôm nay anh bị tên kia làm cho căng thẳng lắm.

Tề Lăng cũng không giận, chỉ càng cười tươi hơn:

” Thật ra tôi muốn hỏi, chúng ta hôn lần nữa được không?”

Hoắc Kinh hoàn toàn chẳng dự được tên kia sẽ đòi hỏi thế này đâu. Anh chỉ hé môi mà không biết nói gì. Đến khi tên kia sắp lại gần, muốn cưỡng hôn thì bị anh đẩy ra.

Tức giận mà mắng, ” Đi mà hôn cái gối ấy, tên lợi dụng.”

Tề Lãng bị bỏ lại trong căn phòng, chẳng hiểu sao đầu óc cậu bị treo lơ lửng ở trên trời. Đặt tay lên ngực trái mình, cậu thầm nghĩ.

Tim của mình, rốt cục là có đập vì người kia không?

Bao nhiêu phần trăm là có...

Tề Lãng chống cằm, ngẩn ngơ lẩm nhẩm, " Có...hay là không?"

9. Chương 9: Ngày Thứ Tư

Năm giờ rưỡi sáng, trước cửa tiệm hoa W&W đã có một bóng dáng đứng bên cạnh chiếc xe đạp thể thao của mình mà chờ đợi ông chủ mở cửa.

Kỳ thực, con người kia căn bản có thể bước đến bấm chuông và chờ người bên trong ra mở nhưng chẳng hiểu sao lại đi làm cái trò ngu ngốc khác.

Tề Lãng cầm điện thoại nhắn tin cho Hoắc Kinh, bảo với anh rằng hãy ra ngoài cửa tiệm một chút đi mà chẳng nói lý do gì cụ thể.

Cậu soạn tin, gửi đi cũng gần hai mươi phút rồi mà vẫn chưa có được cái hồi âm nào. Cứ nghĩ Hoắc Kinh đang còn ngủ không biết, cậu lại trực tiếp gọi điện thoại.

Bên kia chỉ thoáng một cái là có người bắt máy, còn là giọng đang say ngủ.

Tề Lãng rụt hai vai lại vì trời lạnh, sau đó nói:

" Hoắc Kinh, anh mau dậy đi, không đọc tin nhắn của tôi sao?"

"..." Hoắc Kinh còn mơ ngủ lằm, căn bản anh nhìn điện thoại một cái rồi gục xuống giường lần nữa mà không hay.

Chỉ hại cho tên ngốc kia đứng ngoài trời lạnh mà a lô đến cả ba, bốn lần. Cuối cùng Tề Lãng cúp máy, trực tiếp đi đến ấn chuông cửa.

Cậu ấn liên tục không ngừng nghỉ, cứ tưởng cái chuông đó bị đứt dây hồng luôn rồi. Và chốc lát, bên trong đèn bật sáng và bất ngờ, một cô gái đầu xù tóc rối mở cửa, cầm sẵn bình tưới nước.

Phụttttttttt.

Tề Lãng vừa định quay qua giả vờ mặt lạnh nói chuyện thì đã hứng sẵn một đồng nước vô mặt. Cậu quơ quào hai tay mình, hét toáng lên:

" Ngừng lại, mau ngừng lại, cái người kia!!!"

Cả khu phố một nửa còn chìm trong giấc ngủ, một nửa đã thức dậy bắt đầu tập thể dục. Người người lướt qua đều nhìn cậu một cách buồn cười.

Jin tỉnh ngủ rồi, tay vẫn còn cầm bình xịt nước, lườm lạnh:

" Có bị điên không? Năm giờ rưỡi sáng và ấn chuông liên tục, phá nhà người khác sao? Hả? Nói xem, cần tôi đưa đi bệnh viện tâm thần đúng không?"

Đạo này Jin nói tiếng Trung thành thạo gớm, mắng mà không vấp nửa chữ luôn.

Tề Lãng phàn trên ướt nhem, cậu khổ sở lau nước trên mặt, hậm hực nói:

" Tôi muốn gặp Hoắc Kinh!!"

Chú Walton?

Jin hơi ngẩn ra một tí, sau đó chặc lưỡi về tiệc nuôi:

” Tiếc thế! Hôm qua chú ấy về nhà ngủ cơ, không có ngủ ở đây.”

Về nhà?

Tề Lãng ngẩn như Jin khi nãy. Thật ra trước đến giờ cậu cứ nghĩ đây là nhà anh cơ. Vì cái hôm anh cứu cậu khỏi đám Joe cách đây hai năm ý, thì cũng là căn nhà này nhưng không có trưng hoa ra bán.

Hai năm sau, Tề Lãng quay lại chỗ này cũng không nhớ rõ đây từng là nhà của Hoắc Kinh. Vì cậu thấy một tiệm hoa xuất hiện nên cứ nghĩ người kia chuyển đi đâu đó rồi.

Hóa ra bây giờ cậu mới biết, Hoắc Kinh còn có một căn nhà khác nữa.

Ngẩn người xong, Tề Lãng định thần lại, hỏi:

” Vậy cậu biết nhà người đó không?”

Nghe hỏi, Jin hơi do dự, sau đó lắc đầu, ” Tôi làm công, sao biết mấy chuyện này?”

Cũng phải...

Tề Lãng thở dài.

Sáng sớm hôm nay còn định đến rủ Hoắc Kinh cùng mình đạp xe tập thể dục cơ. Nhưng mà cuối cùng mọi thứ đều bị phá sản hết rồi. Quần áo cũng ướt nhem thế này.

Chẳng trách con nhỏ kia hung dữ quá đó mà...

Jin thấy Tề Lãng đứng mãi, cuối cùng cũng cho cậu ta bước vô tiệm hoa. Lấy cái khăn lông ném thẳng tới, Jin nói:

” Lau đỡ đi. Xịt có tí xịu, chắc không sao đâu ha!”

Không sao cái rắm á!!

Tề Lãng hậm hực không nói gì, cầm khăn lau điên cuồng. Jin cũng ngồi xuống ngay bên cạnh, chân vắt chéo, ra dáng một tiểu thư đài các lắm nha.

” Nghe bảo hai người chơi trò bầy ngày?” Jin vu vơ nói.

Tề Lãng hạ khăn xuống, ngẩng mặt nhìn Jin.

” Ừ...ừm, đúng rồi. Hôm nay là ngày thứ tư rồi.”

Jin không nhìn cậu, chỉ cầm ly nước lọc lên uống mấy ngụm.

” Nói tôi nghe xem, cậu hy vọng trò chơi này sẽ mau kết thúc hay là sẽ kéo dài?”

“ ... ”

Tề Lãng lại bị Jin kéo vô thế khó rồi. Cậu cứ liếc nhìn cô bé mãi, sau đó im lặng suy nghĩ thật cẩn thận.

Thật lòng mà nói, ngày hôm nay hai người cũng đã đi được hơn nửa chặng trò chơi rồi. Bốn ngày qua cùng Hoắc Kinh hẹn hò như vậy, cậu không thấy thì đúng là nói dóc rồi.

Rõ ràng cậu đã cười nhiều như vậy mà, còn tỏ ra lo lắng cho Hoắc Kinh khi biết anh sợ độ cao nữa, còn lăn xăn đi mua kem khi anh nói muốn ăn.

Tất cả Tề Lãng đều đã làm hết rồi, và cậu cũng khiến Hoắc Kinh cảm thấy vui mà, đúng không?

Nhưng hình như chưa bao giờ cậu tự hỏi bản thân mình rằng, liệu những việc kia là mình tự nguyện làm, hay chỉ đang thực hiện theo nhiệm vụ của trò chơi mà thôi?

Mỗi lần đặt ra câu hỏi này, Tề Lãng đều muốn tránh né nó.

Đến hôm nay nghe Jin hỏi, cậu càng do dự hơn.

Mong muốn kết thúc nhanh chóng hay mong muốn nó kéo dài hơn?

Tề Lăng nhú mồm, vừa mở miệng định trả lời thì bên ngoài Hoắc Kinh đột nhiên bước vào. Dáng vẻ anh cũng có chút vội vã nữa.

Jin thấy anh liền đứng dậy, xem như câu hỏi vừa rồi không tồn tại. Cô bé treo nụ cười trên môi mình, vui vẻ như mọi khi nhưng lại khéo léo lờ đi Tề Lăng một cái.

” Xin lỗi, khi này tôi đã cúp máy đột ngột...” Hoắc Kinh có vẻ ngượng ngùng với việc mình làm.

Tề Lăng cũng đứng dậy, lắc đầu cười cười, ” Không sao mà. Vì tôi cứ nghĩ anh ở đây nên mới...đứng chờ.”

Hoắc Kinh nhìn chăm chú Tề Lăng, thấy tóc cậu bị ướt không ít liền có chút lo lắng. Còn Jin vì chưa truy hỏi xong nên cô bé có hơi bất mãn, bèn quay lưng đi lên lầu.

” Sao tóc lại ướt vậy?” Hoắc Kinh tiến lại, khẽ cười.

Anh còn thản nhiên vuốt lại tóc cho Tề Lăng nữa. Hai người đứng gần như vậy đột nhiên lại khiến cho ai kia căng thẳng. Hoắc Kinh chỉnh tóc xong liền lùi về sau, nghiêng đầu bảo:

” Đẹp lại rồi đây.”

Tề Lăng ho khan một tiếng, ” Nè, hóa ra đây không phải nhà anh nhé. Thế...nhà anh ở đâu? Tôi thật lòng tò mò lắm.”

Dường như nhắc đến ngôi nhà thực sự của mình, Hoắc Kinh có chút e ngại kỳ lạ. Anh chần chờ vài giây rồi bảo:

” Tôi cũng có biết nhà cậu đâu chứ? Coi như huê đi.”

” Ể? Nói vậy mà nghe được sao?”

” Được chứ.” Hoắc Kinh cười qua loa, sau đó hỏi, ” Chiếc xe đạp thể thao ngoài kia là sao vậy?”

Liếc mắt ra ngoài đó, Tề Lăng vò đầu, ” Tôi định cùng anh đạp xe tập thể dục nhưng cuối cùng vỡ hết kế hoạch.”

Đạp xe tập thể dục sao?

” Cậu bị ngốc à? Tôi không có xe đạp thể thao để tập đâu.” Hoắc Kinh thở dài.

Tề Lăng ngược lại bỗng bật cười, kéo tay anh đi ra ngoài cửa, chỉ tay vào phía sau:

” Nhìn cho rõ đi ông chủ Hoắc ạ, đây là xe đạp đôi đấy, có thấy không? Tôi ngồi phía trước, anh ngồi phía sau, cùng nhau đạp, cùng nhau tập thể dục.”

Hoắc Kinh chăm chú nhìn chiếc xe đạp đôi kia. Thế quái nào anh lại không để ý nhỉ? Nó to thế kia mà!!!

Hiểu ra rồi, Hoắc Kinh mới gạt đầu, ” Được rồi. Thế chúng ta đạp một chút đi?”

” Ồ, anh vẫn muốn sao?”

Hoắc Kinh nhún vai, đi đến chỗ phía sau xe đạp, ” Ai kia có lòng như vậy, làm sao tôi từ chối được chứ? Không phải chúng ta đang hẹn hò à!”

Khi nói xong, anh còn mỉm cười.

Nụ cười của anh luôn nhẹ nhàng như thế, mặc dù ít thấy anh cười lắm.

Tề Lăng gạt gù đồng tình, tiến tới ngồi lên yên xe trước, dồn sức lấy đà đạp trước. Hai người một trước một sau cứ thế đi vòng quanh cả khu phố.

Buổi sớm như thế thôi là đủ ấm áp rồi.

Chuyện tập thể dục buổi sáng tạm thời khép lại.

Tề Lăng đưa đến trước mặt Hoắc Kinh một hộp sữa lạnh với cái bánh mặn đóng bao.

” Sáng sớm ăn cái này cũng ngon lắm. Uống sữa bò còn tuyệt hơn.”

Tề Lăng vừa nói vừa khui hộp sữa uống ngon lành. Hoắc Kinh cũng làm giống cậu, uống một miếng sữa, ăn một miếng bánh.

Hai người ngồi ở ghế đá trong công viên, cùng nhau ăn sáng, cùng nhau trò chuyện đến khi đồng hồ điểm chín giờ.

Trong lúc đạp xe trở về, Tề Lăng có gợi ý:

” Chiều nay chúng ta đi đến quảng trường X không? Ở đây có nhiều thứ hay lắm.”

Hoắc Kinh ngồi phía sau có chút mệt, anh không đạp nữa mà để cho một mình Tề Lăng ôm “sô” hết.

” Quảng trường X ỷ hờ? Nghe cũng được đó. Nói thật, từ khi hẹn hò với cậu, tôi đi ra ngoài nhiều hơn rồi đó.”

” Trước đây anh toàn trong nhà à?” Tề Lăng cười rộn ràng, ” Hoắc Kinh hóa ra là trạch nam.”

Hoắc Kinh bị trêu cũng không nổi giận, chỉ hơi mím môi.

” Vì tôi không thích nơi ồn ào, náo nhiệt cho lắm.”

Nghe thế, Tề Lăng thoáng im lặng. Sau đó lại ngu ngốc hỏi:

” Thế tôi có được xem là một thành phần ồn ào không thế?”

“...” Mặt người phía sau nghếch ra.

Bỏ đi, đồ ngốc nói thế nào vẫn là đồ ngốc.

#

Đúng sáu giờ chiều, hai người cùng nhau đến Quảng Trường X.

Đây là thời điểm ăn chơi của mọi người, khoảng thời gian mà người ta bắt đầu rũ bỏ vẻ mệt mỏi và áp lực từ công việc ban sáng mà hòa mình vào cuộc vui.

Tề Lăng bận một thân cây đen với chiếc áo choàng cổ màu xanh đậm, hệt như màu nước biển vậy đó. Ngạc nhiên thay, Hoắc Kinh hôm nay cũng ăn bận gần giống với Tề Lăng.

Nhìn thoáng qua thì suýt nữa tưởng hai người bận áo đôi không ý.

Tề Lăng liếc mắt nhìn xung quanh, ngón tay lại bắt đầu động đậy kỳ quặc. Hoắc Kinh bên cạnh cũng cảm nhận được nhiệt độ âm ảm, không tránh né nữa mà để cho ai kia nắm lấy tay mình.

Giữa biển người đông đúc, hai người cứ thế lồng tay nhau vào đi dạo quanh Quảng trường X. Khi dừng lại trước một cửa hàng quần áo, Tề Lăng mau chóng đi vào trong, lấy một cái nón len màu xám đội lên đầu Hoắc Kinh.

Còn cẩn thận chỉnh lại một chút.

Xong xuôi, Tề Lăng như bị đứng hình trước người kia.

Vẫn là đôi mắt đó, chiếc mũi, đôi môi đó, còn nụ cười kia nữa. Nhìn mê mẩn một lúc lâu, Tề Lăng mới tỉnh lại, cúi thấp đầu.

” Nhìn được đó.” Cậu nhún vai, thì thầm rồi đi chọn cái nón khác cho mình.

Hoắc Kinh lúc này mới đến trước cái gương nhìn ngắm một chút, thấy màu sắc với kiểu dáng thích hợp nên cũng ưng luôn cái nón. Với lại, đây là món quà đầu tiên mà Tề Lăng lựa chọn cho anh đó, phải giữ kỹ mới được.

” Hoắc Kinh, cái này được không?” Tề Lăng đội trên đầu cái mũ hình con mèo, cái mặt còn giả vờ đáng yêu các kiểu nữa.

Hoắc Kinh liếc nhìn tai mèo rồi mắt mèo, cuối cùng phì cười. Bước lại gần, anh chỉnh cho chiếc mũ nằm ngay ngắn, sau đó gật đầu:

” Ừm, đáng yêu lắm. Nhưng cậu có hợp với mèo không nhỉ?”

Tề Lăng vươn người lấy cái mũ hình con cá, thay cho cái mũ màu xám khi nãy mà đội lên đầu Hoắc Kinh.

” Thấy gì không?” Tề Lăng cười gian tà.

Hoắc Kinh nhất thời không hiểu, vô tư nói, ” Ừm, là cá?”

” Phải đó. Anh là cá, tôi là mèo. Mèo ăn cá.” Tề Lăng giải thích cực kỳ đơn giản mà hiệu quả.

Xong xuôi, cậu tự động đem hai cái nón đi tính tiền. Hoắc Kinh đứng ngốc một chỗ, cảm thấy vừa rồi tư cách đàn ông của mình bị xúc phạm nặng nề luôn.

Cái gì mà mèo ăn cá chứ? Cũng chưa đoán được là mèo ăn hay cá rửa nha.

Hoắc Kinh khẽ lườm một cái, sau đó đi đến kéo tay Tề Lăng đi đến chỗ khác. Hai người lúc này đội lên đầu hai chiếc mũ khi nãy, trông rất đáng yêu.

Đi với nhau một quãng nữa, một quán ăn nhanh xuất hiện. Chủ quán đang chiên xào món gì đó trông rất hấp dẫn nhưng có vẻ cay lắm.

Tề Lăng liếc nhìn Hoắc Kinh, ” Ăn cay được không?”

Hoắc Kinh gật đầu.

Sau đó hai người cùng nhau ăn một xiên que đồ cay. Không khí lạnh cộng với đồ ăn nóng khiến cho cơ thể ấm áp hơn.

Hoắc Kinh hít hà một chút, Tề Lăng thì bình thường lắm. Cậu ta ăn đến hai xiên, sau đó đi mua một cốc nước ngọt cho Hoắc Kinh.

” Thế mà bảo ăn cay được.”

“...Nó cay quá mức chịu đựng thôi.”

” Haha, được rồi, được rồi.”

Tề Lăng cười sáng khoái, sau đó bỗng kéo tay anh lại, bắt anh đối mặt với mình. Hai người nhìn nhau giây lát, rồi đột nhiên tên ngốc nào đó cúi xuống hôn cái chốc.

Giữa chốn đông người mà Tề Lăng dám làm cái chuyện trời đánh này.

Hoắc Kinh mặt cứng nhắc như bị đóng băng cấp tốc vậy. Mất một lúc thật lâu, anh mới tỉnh lại.

” Hết cay ha.” Tề Lăng cười híp mắt như vừa làm việc có ích cho đời ý.

” Còn có thể khen sao?”

” Không cần đâu. Khen lại hôn nữa đó.”

“ ... ”

Hoắc Kinh không nói nữa, xoay người bỏ đi. Tề Lăng vui vẻ đuổi theo, bắt kịp tay anh rồi kéo qua phía bên trái.

Chẳng qua từ nãy giờ cậu đã nhắm được cái quầy hàng kỳ lạ này rồi. Chỗ bọn họ đang đứng gọi là Chiêm Tinh Ái.

Nói cho dễ hiểu thì là chỗ coi bói ý mà.

Không nghĩ ở Quảng Trường còn có mấy cái này đó.

Hoắc Kinh kinh ngạc nhìn xung quanh. Tề Lăng kéo tay anh đi vào. Hai người cẩn thận nhìn ngắm một chút.

Trong đây có nhiều thứ hay ho lắm. Giả như quả cầu thủy tinh có một người phụ nữ ngồi đó chờ đợi, hay bên kia là một người khác xem bói bằng bài Tarot. Nhưng mấy cái đó có vẻ nghiêm trọng quá nên hai người không ghé vào.

Chỉ có một chỗ khác thú vị hơn. Nó gọi là trắc nghiệm tình yêu ý.

Tề Lãng đọc hàng chữ trên tường: Chọn một con số mà bạn thích trong những số bên dưới, nó sẽ nói cho bạn biết suy nghĩ của bạn lúc này về tình yêu.

“...Mấy này lừa trẻ con đó.” Hoắc Kinh nhú mày nói.

Tề Lãng ngược lại thích thú lắm. Cậu ta bảo anh chọn một số đi. Năn nỉ mãi anh mới đành chọn một số trong những số có sẵn.

” 7800.” Tề Lãng gỡ miếng giấy ra, đọc kết quả tương ứng, ” Hơn bao giờ hết, bạn rất cần sự yêu thương và bao bọc từ người yêu.”

Đọc xong kết quả, hai người đều im lặng nhìn nhau.

Tề Lãng không biết anh nghĩ gì về câu này nhưng mà...cậu lại cảm thấy hình như mình chưa làm đủ lắm. Có vẻ...vẫn thiếu chút gì đó quan trọng.

Hoắc Kinh thấy im lặng quá liền lên tiếng:

” Tới cậu đó. Mau chọn đi.”

Tề Lãng giật khê người, vội vã nhìn một loạt số rồi chọn.

Hoắc Kinh lần này giành đọc, ” 8561, bạn đang do dự và lưỡng lự trong tình cảm.”

“...” Khoảng lặng chợt ủa đến.

Hoắc Kinh thả miếng giấy kệ cho gió cuốn nó bay đi, mi mắt anh khê hạ.

Ngu ngốc, đây là trắc nghiệm lừa đảo mà, mắc gì phải tin chứ?

Tề Lãng cảm thấy như mình vừa hít phải khí lạnh. Cậu cắn môi, xoay người kéo tay Hoắc Kinh rời khỏi Chiêm Tinh Ải.

” Trắc nghiệm đúng là nhảm nhí!” Tề Lãng tức giận nói.

Liếc nhìn cánh tay vẫn còn bị nắm chặt của mình, Hoắc Kinh khê cười.

” Là vì nó đúng nên cậu tức giận, hay vì nó thật sự nhảm nhí thế?”

Tề Lãng liếc nhìn anh, trong lòng cả nghìn câu nói không nên lời. Cuối cùng, cậu thở mạnh ra, kéo Hoắc Kinh về phía trước.

” Đừng có tin mấy thứ đó chứ. Chỉ thư giãn một chút thôi. Anh bị cái gì vậy? Trời lạnh rồi, chúng ta về thôi.”

Hoắc Kinh bị cậu kéo về trước cũng không nói gì. Anh cảm thấy bản thân mình cũng thật ấu trĩ.

Đơn giản là trò chơi thôi. Trò chơi nào cũng như nhau thôi. Bắt đầu là trò chơi thì kết thúc...không thể nào là một cuốn tiểu thuyết được.

10. Chương 10: Ngày Thứ Năm (1)

Tề Lãng đang ngồi nhìn chăm chú vào cuốn lịch trên bàn. Trên tờ lịch còn có mấy dấu vết màu đỏ được đánh thành chữ X.

Chữ X đó bắt đầu từ ngày mà hai người chơi trò bảy ngày, chỉ còn ngày hôm nay với hai ngày nữa là kết thúc rồi.

Không hiểu lý do gì khiến cho Tề Lãng cứ nhìn cuốn lịch đó mãi. Mà đầu óc cậu cũng như treo lơ lửng trên trời ý.

Nhất là cái đáp án ở Chiêm Tinh Ải. Mặc dù cứ tự nhủ đó là trò đùa lừa trẻ con dễ tin người nhưng xét lại, hình như nó cũng giống với cảm giác của cậu hiện giờ lắm.

Trở ngón tay vào dấu X màu đỏ kia, Tề Lăng khẽ thở dài.

Cứ nhớ tới nụ cười của Hoắc Kinh đêm hôm qua lại làm cho tim cậu nhức nhối thật chứ. Như kiểu cậu đang rắp tâm lừa dối một người yêu cậu vậy.

Cốc, cốc.

Tề Lăng hướng mắt ra ngoài cửa, thấy Tề Ôn đứng đó cười toe toét.

” Nè, đi biển không?”

“...” Lời đề nghị này hơi bất ngờ.

Nó rất giống phong cách của Tề Ôn. Cô làm chuyện gì cũng ngẫu hứng hết, khiến cho người ta nhiều khi không kịp đỡ. Tề Lăng nhủ vậy, cậu thật lòng không muốn đi cho lắm vì hôm nay vẫn được tính là một ngày hẹn hò với Hoắc Kinh mà.

Nghĩ thế, cậu liền từ chối:

” Em không đi đâu. Chị đi với Seb đi.”

Tề Ôn dựa người vô tường, ôm hai tay trước ngực:

” Gì chứ? Có ba người đi cùng mới vui chứ!”

Nói rồi cô khẽ nhướn mi, nhìn thấy Tề Lăng đang cầm cuốn lịch trên tay liền nhanh chân tiến đến, giành lấy mà xem qua. Cô phát hiện mấy dấu tích màu đỏ kia, liền cười:

” Đánh dấu gì vậy? Nhìn như mấy con nhỏ mới lớn đánh dấu “ngày này mỗi tháng” á, hoặc là sinh nhật, hoặc là...”

Tề Ôn còn đang đoán thì Tề Lăng giành lấy cuốn lịch, ném qua một bên:

” Chị nhiều chuyện thế!!”

” Nói xem, em đang hẹn hò với ai đúng không?” Tề Ôn trực tiếp hỏi thẳng.

Đạo gần đây cô cũng để ý đến động tĩnh của Tề Lăng lắm. Sáng sớm dậy sớm bảo rằng tập thể dục, đến chiều tối thì bảo đi chơi cùng bạn. Mấy ngày trước cũng dậy rất sớm, chẳng biết đi đâu đến tối mới về.

Còn cả cái hôm thẳng quỳ nhỏ này dám nói dối là mình bị té để chuẩn về nhà. Mà thực chất thì mình có bị té đâu, cả cũng không về nhà mà đi đâu đâu ý.

Hành tung khả nghi như thế, Tề Ôn không tò mò cũng lạ.

Bây giờ có cơ hội hỏi thẳng, cô rất mong chờ câu trả lời đó.

Em trai cô dù sao cũng đã mười tám tuổi rồi, hẹn hò với một người cũng đâu có gì to tát. Mặc dù là cô biết rõ em trai mình yêu thích loại người gì nhưng cô vẫn luôn ủng hộ hết mình.

Chẳng trách cô là một hủ nữ đích thực.

Tề Lăng bị hỏi thẳng nên có chút ấp úng. Cậu cũng chưa có ý định ra mắt Hoắc Kinh cho Tề Ôn biết mặt đâu. Ngay cả Edward, cậu cũng quỵt lời hứa với nó luôn rồi.

Nói chung, người yêu của cậu hiện tại đối với mọi người vẫn là một ẩn số.

” Chị chỉ cần biết là em bận rồi. Chị cứ đi với Seb đi.”

Tề Ôn biết mình không tra hỏi được liền thở dài, gật đầu rầu rĩ:

” Biết rồi. Thế chị chuẩn bị đồ đây.”

Nói xong, cô nằng rời khỏi phòng cậu.

Cầm chiếc điện thoại lên, Tề Lãng bấm số Hoắc Kinh, nhấn nút gọi.

Cả buổi sáng hôm nay thấy anh im ắng kỳ lạ, không tin nhấn cũng không cuộc gọi nào. Không lẽ ngủ vẫn chưa dậy?

Đầu dây bên kia hoàn toàn không có động tĩnh gì. Tề Lãng tắt rồi gọi lại một lần nữa thì mới gặp được anh.

Giọng anh có vẻ không vui.

” Sao thế, Tề Lãng?”

“...À ừm, anh dậy rồi chứ?”

Hoắc Kinh lúc này mới khẽ cười, ” Ừm, đã dậy từ sớm rồi.”

Dậy từ sớm rồi?

Thế mà cũng không cho mình cái tin nhắn nào sao? Giả như chào buổi sáng, cậu dậy chưa, đi ăn sáng không hay đại loại thế.

Mà...mình chờ mong mấy thứ này từ bao giờ thế nhỉ?

Tề Lãng mơ màng một lúc mới trả lời lại:

” Ừ, tôi cũng thế. Anh đang ở đâu đó? Chúng ta ra ngoài đi chơi không?”

Dường như anh đang bận gì đó, tiếng loạt xoạt chen ngang cuộc nói chuyện, một lúc sau Hoắc Kinh mới nói được.

Tề Lãng cứ cảm thấy hôm nay anh cư xử thật là kỳ quặc nhưng cũng không dám nói ra.

” Hôm nay tôi bận rồi. Có vẻ...hôm nay chúng ta không hẹn hò hôm nay được rồi.”

” Ếh...” Tề Lãng nhất thời không biết nói gì, trong lòng thoáng hụt hẫng, ” Anh bận gì sao?”

” Ừm, hôm nay bận một chút.” Dừng lại, anh cười trêu ghẹo, ” Không buồn đó chứ? Nếu thấy nhớ tôi thì cứ nhắn tin, tôi sẽ trả lời.”

” Không gọi được sao?”

“...Cũng được.”

” Thế được rồi. Anh cứ làm việc đi.” Tề Lãng nói xong liền cúp máy, nằm dài ra giường.

Cứ nghĩ hôm nay sẽ lại có một cuộc hẹn hò đúng nghĩa để ghi vào bộ nhớ của cậu, thế mà cuối cùng lại hỏng bét.

Trong lòng Tề Lãng hoàn toàn không yên tâm khi nghe anh bảo mình có công việc bận. Mọi hôm nhìn Hoắc Kinh ngồi trong tiệm hoa rất nhàn nhã cơ mà?

Thắc mắc trong lòng cứ thế tăng lên mà chẳng được giải đáp cụ thể. Tề Lãng buồn chán lẩn qua lẩn lại trên giường, rốt cục cũng phải đi sang phòng Tề Ôn.

” Hai người chuẩn bị xong rồi hả?”

Tề Ôn kéo khóa vali lại, ” Xong cả rồi.”

Lại nhìn đến bộ dạng buồn chán của Tề Lãng, cô cười, ” Sao thế? Người yêu cho leo cây hả?”

Người yêu, leo cây gì chứ?

Bà chị hách dịch này.

Tề Lãng mặt mày u tối lờ mờ, sau đó thở dài nói, ” Vậy đợi em soạn vài bộ đồ rồi cùng đi biển.”

” Ừm, thế đi.” Tề Ôn đương nhiên rất vui vẻ chấp thuận.

Dù sao thì kế hoạch ban đầu vẫn là ba người đi biển mà.

#

Hoắc Kinh cất điện thoại vào túi, đôi mắt nhu hòa hướng ra ngoài cửa sổ. Ánh nắng soi rọi xuống mặt nước càng khiến nó trở nên lấp lánh diệu kỳ.

Anh đang đứng trong một căn phòng được trang hoàng rất hiện đại và thanh nhã. Một màu trắng bao phủ cả không gian khiến cho tâm tình người khác như lắng đọng lại.

Bên cạnh bỗng có tiếng nói, " Cậu có thể ra ngoài dùng bữa sáng được chưa ạ?"

Hoắc Kinh xoay người, nhìn cô gái với chiếc khăn đội trên đầu kia mà mỉm cười:

" Được rồi, tôi ra ngay đây."

Chẳng bao lâu, anh đã ngồi xuống một bàn ăn rất sang trọng mặc dù đây chỉ mới là bữa sáng mà thôi. Nhưng bầu không khí ở đây lại đủ bức chết người ta chỉ vì cái lịch thiệp trang trọng đến cầu kỳ.

Hoắc Kinh ngồi xuống, lời nói trở nên lễ phép:

" Mời mẹ dùng bữa."

Nói rồi anh cẩn thận cắt miếng thịt trên đĩa của mình.

Người phụ nữ được anh gọi là mẹ lúc này chậm rãi nâng mi mắt nhìn thoáng qua anh. Đôi môi bà khép hờ, như muốn nói gì đó rồi lại im lặng.

Cầm ly nước lên uống một ngụm, bà mở lời:

" Rất lâu rồi chúng ta mới có bữa ăn cùng nhau thế này."

Hoắc Kinh chỉ cười nhẹ, tiếp tục dùng bữa.

" Khi nào thì con mới chịu về nhà đây?" Bà ấy lại lên tiếng, lần này có xen lẫn tức giận.

Thế nhưng người phụ nữ được mệnh danh là lòng dạ sắt đá đó đến khi nổi giận thì khuôn mặt vẫn chẳng thay đổi một tí nào. Chỉ có lời nói là chất chứa sắc lệnh ban cho người khác mà thôi.

Hoắc Kinh dừng lại, ngược mắt nhìn bà:

" Không phải con vẫn về rất thường đó sao? Con đã lớn thế này rồi, con chỉ đang muốn tạo dựng một cuộc sống của riêng mình thôi."

" Ý của mẹ không phải là thế!"

Hoắc Kinh bỗng đứng dậy, đặt khăn ăn lên bàn, cúi thấp đầu nói:

" Con no rồi, con xin phép đứng lên trước."

Xoay người đi một quãng, anh dừng lại, " Đã đến đây rồi thì mẹ cứ nghỉ ngơi cho thật thoải mái đi. Đừng nên bận tâm quá về con như thế."

Dứt lời, anh rời đi.

Bữa ăn sáng sớm đáng lý ấm cúng thì lại trở nên lạnh nhạt như vậy. Chuyện này không phải xảy ra một lần mà đã rất nhiều lần rồi. Đến mức người hầu kẻ hạ trong nhà đều biết, phu nhân nhà họ Hoắc và con cái của bà không bao giờ hợp tính nhau.

#

Cả ba người nhà họ Tề cuối cùng cũng đến bãi biển.

Không khí của biển mang đến khiến cho người ta luôn háo hức như thế. Tề Ôn đứng trên phía cao, tay giữ lấy nón tai bèo, hứng gió biển mát rượi.

Rất lâu rồi cô cũng chẳng đến biển chơi, hôm nay lại nổi hứng nên liền khởi hành ngay. Phía sau, Seb đang xách mấy cái balô của Tề Ôn và anh. Còn Tề Lăng thì tự thân vận động.

Cậu quyết định đi biển cũng chỉ vì nhàm chán quá thôi. Liếc mắt nhìn chị mình vui vẻ hào hứng như thế, cậu cũng bị phần khởi lây.

Cả ba đặt phòng khách sạn xong liền ai nấy về phòng của mình.

Tề Lãng ném cái balô lên giường rồi xoay người đi đến cửa sổ, kéo rèm, mở cửa ra. Gió biển ngay lập tức thổi ùa vào hất tung cả mái tóc của cậu.

Hít một luồng khí mát mẻ, Tề Lãng cảm thấy mình đã khỏe hơn nhiều rồi. Bất chợt, trong tầm mắt thu về một bóng dáng của một người con trai đang đi dạo biển.

Con trai tắm biển thì cậu thấy nhiều rồi, nhưng đằng này người kia chỉ dạo ở mép bờ, sóng vỗ đến lại có vẻ rất vui vẻ mà đùa cùng nó.

Tề Lãng bị hình ảnh người kia thu hút đến quên cả trời đất. Cậu nhìn người đó mãi, vì khoảng cách cũng khá xa nên cậu không nhìn rõ mặt. Trong lòng đột nhiên dấy lên hứng thú muốn chạy ra nhìn thử một cái nhưng cuối cùng cậu đã không làm thế.

Tề Ôn thay đồ xong xuôi liền lao xuống biển xanh. Cô nàng khoái chí ngâm mình dưới đó, bơi qua bơi lại một hồi mới thôi.

Tề Lãng bận cái quần đùi, giẫm chân lên nền cát, cảm thấy nhồn nhột và mát rượi. Hôm nay trời không có tí nắng, gió thổi như vũ bão.

Nhìn quanh một lúc, cậu phát hiện hôm nay biển vắng tanh, ngoài bóng dáng Tề Ôn ra thì chỉ có vài người khác, đếm trên đầu ngón tay.

Đứng ngay bên mép bờ cát, sóng vỗ đến làm ướt bàn chân rồi lại thụt lùi ra ngoài đó. Tề Lãng cúi nhìn, bỗng bật cười khi nhớ lại hình ảnh người con trai nọ.

Ngẩng mặt, cậu cố tình nhìn quanh để tìm thử thì không thấy bóng dáng đó đâu nữa.

” Wayne, xuống đây tắm một chút đi.”

Tề Ôn bên dưới hét to lên. Tề Lãng quay đầu nhìn chị mình, nhìn dòng biển xanh, sóng vỗ rì rào kia, khoe môi nhếch nhẹ lên.

Cậu rũ bỏ hết mọi cảm xúc trong lòng mình, cứ thế hòa mình xuống dưới nước. Thả trôi cơ thể bồng bềnh trên mặt biển, Tề Lãng nhắm hờ mắt, cảm thụ sự thư giãn lâu lắm rồi cậu mới có được.

Chẳng lo nghĩ gì hết, chỉ còn có biển và ta thôi.

Tề Lãng mặt phớn cười cười.

” Tôi bảo ông tránh ra, ông già say xỉn.”

” Đừng trách tôi không nói trước.”

Mặc dù đã ngâm mình dưới nước rồi nhưng tai Tề Lãng vẫn cứ đang hướng đến nơi có âm thanh kia. Một giọng nói cực kỳ quen thuộc, cậu nghe mỗi ngày cơ mà.

Chậm rãi mở mắt, Tề Lãng giữ thăng bằng trong nước, hướng mắt đi tìm cái nơi phát ra âm thanh đó. Nhìn quanh một lúc mới phát hiện ở dưới cây cọ nọ có hai người đang giằng co thì phải.

Từ khoảng cách này, cậu chỉ thấy được một người con trai ăn vận rất có khí chất. Quần áo của người đó là màu trắng.

Tề Lãng vô thức bơi nhanh vào bờ. Tâm trí tự dừng lại bị bắn loạn kiểu gì ý, chẳng hiểu thế nào cậu lại đang đứng ngay chỗ hai người bọn họ rồi. Và điều cậu bất ngờ là người con trai kia vừa quật thẳng một tên say xỉn nằm dài ra cát.

Còn kinh ngạc hơn nữa là, người kia...chính là Hoắc Kinh.

Đúng thế, không sai đâu, là Hoắc Kinh, người đang hẹn hò với cậu đó!!

” Này, anh...anh đang ở đây sao?”

Hoắc Kinh quay mặt sang, nhìn thấy Tề Lãng, anh cũng bất ngờ lắm nhưng sau đó liền mỉm cười.

” Trùng hợp đến thế sao?”

“...” Tề Lãng liếc nhìn người đàn ông kia, lại nhìn đến anh, ho khan, ” Anh biết cả võ?”

Hoắc Kinh xoa hai bàn tay, ” Một chút thôi. Thật ra thì, chỉ mỗi chiêu hồi này.”

” Ừm...mà, anh bảo bạn sao lại đến biển thế?”

Hoắc Kinh nhìn Tề Lãng, anh đang tìm lý do nào đó hợp lý để nói thì từ xa, giọng của cô gái mười sáu cộng đội đến.

” Chú Walton!!!!!!!!!!!!!!”

Tề Lãng quay đầu, chỉ có thể thấy một bóng dáng mang tên Jin đang như tên lửa mà phóng hết tốc lực đến đây.

11. Chương 11: Ngày Thứ Năm (2)

Jin lao đến với một tốc độ chóng mặt chỉ để xem xem Hoắc Kinh anh có bị cái gì hay không.

Cô bé hết nâng tay này lại nâng tay kia, nhìn qua nhìn lại khuôn mặt của anh rồi mới thở phào.

” Chú không bị gì cả, thế mà cháu cứ tưởng...”

Hoắc Kinh nhìn bộ dạng của Jin mà khẽ cười. Còn Jin quay đầu đá mạnh vô cái xác say xỉn nằm dưới cát, mặt khinh bỉ rõ rệt.

” Cho mày chết nhá, thằng say xỉn!! May là chú ấy không sao đấy!!!”

Tề Lãng nhìn Jin mà lạnh cả sống lưng. Giả như chỉ cần Hoắc Kinh bị thương một tẹo thôi thì chắc, tên say kia đi chầu trời rồi ý.

Jin nhìn Hoắc Kinh, ” Chú có phải vừa làm cái chiêu cháu chỉ không?”

” Ừm, hần ta hơi nặng nên khó khăn một tí.” Hoắc Kinh nhú mồm.

Jin còn muốn nói nữa thì bị chen ngang.

” Khoan đã, hai người làm gì lại ở đây thế? Không lẽ nào hai người cùng nhau ra biển tắm?”

Nhận ra giọng của Tề Lãng, Jin wow một tiếng rồi cười khinh khịch. Cô bé có vẻ vui lắm khi nhìn cái mặt ngốc nghếch của cậu ta.

” Sao nào? Chúng tôi đi ra đây để tắm biển đó, thì sao nào?”

“...” Tề Lãng lườm nguýt một cái, kéo tay Hoắc Kinh, ” Xin lỗi, người này của tôi mà?”

” Ừi giờ, hôm nay còn chơi cái trò người của tôi nữa cơ ý.” Jin trề môi, ” Thôi bớt diễn đi thiếu gia ạ. Ai thèm giành với tên đàn như cậu chứ!!”

Jin cười khẩy.

Tề Lãng ngậm phải cục tức không thể nuốt trôi cũng không cách nào giải tỏa, cậu bắt đầu dĩ thử mạnh ra. Hoắc Kinh bị tên kia nắm chặt làm đau mà nhú mồm.

” Được rồi, buông tay tôi ra nào.”

Tề Lãng giật mình thả tay anh ra, để ý chỗ kia đã đỏ lên mà không khỏi ngượng ngùng.

” Xin lỗi, tại Jin chọc tôi giận quá.”

“...” Cậu là trẻ con à?!

Jin nhìn hai người họ, đột nhiên cô bé cảm thấy có chút lo lắng.

” Chú Walton, không sao chứ?”

Gì mà không sao chứ?

Tề Lăng hoàn toàn không hiểu Jin nói gì cả. Hoắc Kinh vẫn khỏe thế mà, đâu có sao chứ? Con nhỏ này lo lắng quá rồi đi.

Cậu nhìn Jin rồi nhìn Hoắc Kinh, thấy anh cũng cúi mặt nghĩ gì đó rồi nói:

” Không sao đâu. Jin về trước đi.”

” Vâng.” Jin gật đầu, xoay người chạy đi mất.

Tề Lăng rõ ràng không hiểu mô tê gì, chán nản ngồi xồm trên cát, chọt chọt dã tràng. Thấy bọn chúng chạy tán loạn, cậu ta nhếch môi cười đều.

Hoắc Kinh cũng ngồi xồm xuống đối diện, mỉm cười ôn nhu:

” Sao vậy? Không phải đã gặp nhau rồi sao?”

Tề Lăng rầu rĩ nói, ” Ừm, thì gặp rồi.”

” Thế sao lại còn...” Hoắc Kinh không đoán ra tâm tình người kia bèn dùng ngón trỏ khều khều tay người kia.

Cả hai cứ ngồi xồm như thế mà nói chuyện.

” Chẳng sao cả. Chỉ là...tự định anh lại ở đây, trong khi bảo mình bận.”

” Tôi đến đây giải quyết công việc, mà giải quyết xong rồi.”

Tề Lăng nhìn anh, ” Thật sao?”

” Ừm.”

Tề Lăng vẫn nhìn anh chăm chú rồi bất ngờ nhướn người tới hôn lên môi anh một cái. Dáng vẻ này nếu bị người ta bắt gặp thì hai người có mà ngại ngùng chết mất thôi.

” Lần thứ mấy hôn mà không nói trước rồi hở?”

Hoắc Kinh cảm thấy thẹn mà đứng dậy, xoay người đi trước.

Tề Lăng vội vàng đuổi theo sau, nài nỉ, ” Gì chứ? Hôn một cái mà cũng nóng giận là sao? Thích thì hôn...”

Đang nói thì bị ai kia lườm một cái, im luôn.

Hoắc Kinh khề thở dài, nắm lấy tay cậu, ” Hẹn hò được rồi chứ? Ngày thứ năm rồi đúng không?”

” Ừm.” Tề Lăng có hơi ngập ngừng, ” Có hồi hộp không khi trò chơi sắp kết thúc rồi?”

” Kết thúc thì đương nhiên phải kết thúc rồi. Có cuộc chơi nào lại không tàn chứ?” Hoắc Kinh khề cười, ” Quan trọng là quyết định của cậu thôi.”

” Ừ thì...ngày cuối cùng tôi sẽ...”

” Waynee!!!!”

Một lần nữa cuộc trò chuyện của họ lại bị cắt ngang. Nhìn qua, Hoắc Kinh phát hiện đó là một cô gái bận một bộ đồ tắm rất chi là nóng bỏng.

Tề Ôn này giờ cứ tìm thằng em trai của mình mãi mà không thấy đâu. Đến khi cô đi lên bờ mới thấy Tề Lăng đang trò chuyện cùng với một người đàn ông khác.

Nhìn từ xa, người này đã rất đẹp rồi. Nhìn gần lại, Tề Ôn còn bị thu hút hơn nữa.

Tề Lãng thấy chị mình liền cười gượng, " Chị, có chuyện gì vậy?"

" Đây là chị gái cậu?" Hoắc Kinh hỏi.

Tề Lãng nhìn anh, gật đầu rồi nói tiếp, " Tề Ôn, đây là bạn của em, Hoắc Kinh."

Tề Ôn mắt chớp chớp nhìn chăm chú Hoắc Kinh, nhìn thật lâu rồi cô mới đảo mắt, cười nói, " Hóa ra là bạn em hả? Sao trùng hợp thế!!"

Dừng lại, cô nói tiếp, " Cậu cũng là người Hoa đúng không? Tôi là Tề Ôn, chào cậu~"

Lúc này, Tề Lãng mới khẽ nháy mắt với chị, " Người này lớn hơn chị đó."

"...Thế sao? Thật xin lỗi anh." Tề Ôn cười ngượng.

" Không sao đâu." Hoắc Kinh lên tiếng.

Cả ba người trò chuyện làm quen một lúc, Tề Ôn chợt nói:

" Vì trước giờ tôi chưa từng nghe Tề Lãng nói đến người nào tên Hoắc Kinh cho nên không biết anh."

Đến đây, vẻ mặt của hai người kia biến đổi kinh ngạc.

Tề Lãng giống như một đứa trẻ vừa mắc phải lỗi sai cực kỳ lớn ý, cái mặt hoảng hốt đáng thương. Muốn ngăn Tề Ôn lại nhưng không được.

Còn Hoắc Kinh lại như bất ngờ xen lẫn hụt hẫng. Anh cười nhẹ, chẳng biết mình phải trả lời thế nào.

Giống như lúc nhỏ, Tề Ôn cũng đường đường chính chính thay mặt cậu bảo với Quách Mạch An là cậu thích tên nhóc con đó.

Hôm nay chẳng khác gì. Nhưng so với lúc trước thì hiện tại, sóng lớn hơn nhiều lắm.

Tề Lãng bất mãn kéo tay chị mình, " Chị linh tinh quá đi! Chị còn linh tinh nữa thì sau này có đến mua hoa thì em bảo người đó lấy giá cắt cổ đấy."

A, mà y dọa chị!!!

Tề Ôn trợn trừng mắt, hồi sau mới bắt kịp câu nói của Tề Lãng. Hóa ra người trước mặt mình đây chính là ông chủ tiệm hoa. Cô liếc mắt nhìn anh, môi nhếch lên cười gian manh rồi đột nhiên tiến tới muốn ôm một cái "thân thiện".

Xui xẻo là Tề Lãng nhanh hơn. Cậu ta hoàn toàn chắn ngang thân người Hoắc Kinh, Tề Ôn chẳng có cách nào xâm phạm được dù chỉ một chút nhỏ nhoi.

"... Xi." Tề Ôn bĩu môi nhìn hành động khả nghi của em trai.

Tề Lãng vẫn còn chắn ngang Hoắc Kinh, thở dài, " Chị về với Seb đi, khổ quá!"

Hai chị em tròng mắt nhau một hồi mới chịu ngừng cuộc chiến. Tề Ôn quay về bên Seb cùng ăn trưa.

Tề Lãng với Hoắc Kinh thì dạo quanh bờ biển một chút nữa.

Lúc xoay người, Hoắc Kinh nặng nề nói:

" Hóa ra cậu chưa bao giờ kể cho chị mình nghe về tôi."

Trong giọng điệu rõ ràng xen lẫn giận dữ. Tề Lãng cắn môi, ngửa cổ than trời rồi đuổi theo.

" Dối sao? Cái đó...là vì chưa có cơ hội thôi. Dù sao cũng không thể đường đột giới thiệu anh là người yêu.."

" Tư cách bạn bè cũng không được sao?" Hoắc Kinh dừng bước, quay đầu nhìn.

Chưa bao giờ Tề Lãng thấy biểu hiện này của anh, một biểu hiện rất cố chấp và khó chiều đó.

Đột nhiên trong đầu lại cảm thấy anh rất giống với...ừm, mà thôi vậy.

Tề Lãng lắc mạnh đầu cho tỉnh táo, sau đó kéo tay Hoắc Kinh đến một tảng đá to. Hai người ngồi trên đó, cùng nhau ngắm sóng biển vô rì rào.

Hoắc Kinh vẫn không mở lời nói thêm câu gì. Anh vẫn còn giận đó. Người ta cũng biết giận mà.

Tề Lãng nhìn biển rồi lại nhìn anh, hồi lâu mới lôi trong túi quần ra một cây kẹo mút vị dâu. Cái này khi nãy trên xe, Tề Ôn có cho cậu một cây ăn cho đỡ chán nhưng cậu không thích đồ ngọt.

Chợt nhớ đến Edward từng nói, đồ người yêu thì chỉ cần đem kẹo thôi. Kẹo ngọt dễ dỗ lắm.

Nghĩ rồi Tề Lãng đẩy cây kẹo qua, " Hết giận nha?"

Hoắc Kinh liếc nhìn cây kẹo, trong lòng có một cảm xúc không nói rõ được. Anh vừa buồn cười, cũng vừa giận, lại vừa bất đắc dĩ.

" Cậu xem tôi là trẻ con à?"

Tề Lãng nghiêm túc nói.

" Anh giống trẻ con thật mà!"

"..." Lườm một cái.

" Kẹo này không quá ngọt đâu. Ăn đi, sẽ bớt giận đó. Trút hết vô nó, cắn một cái, nuốt xuống là hết giận ngay." Tề Lãng mặt dày lột sẵn vỏ kẹo, đưa đến môi anh.

Hoắc Kinh bị ép đến bước cùng, không thể tránh né hay từ chối mà chỉ còn có thể hé miệng ngậm kẹo.

Vị dâu chua chua ngọt ngọt, đúng là rất ngon.

Tề Lãng nhìn Hoắc Kinh ngoan ngoãn ăn kẹo mình đưa, đột nhiên cũng vui sướng không kém. Nhìn môi anh bị chất đường ngọt bám đầy lại muốn hôn một cái.

Mẹ nó, mình lại thế rồi...

Tề Lãng mỗi khi nghĩ đến việc muốn hôn anh thì luôn mắng mình như vậy. Cậu ta thở dài đánh thượt, lại nghe thấy anh lên tiếng.

Hoắc Kinh: " Có thể kể tôi nghe về gia đình cậu không? Tôi cũng nên biết một chút chứ?"

Tề Lãng nghe thế, ngẫm cũng đúng nên liền tâm sự.

" Kể từ đâu thì thích hợp nhỉ? Ừm...Thật ra thì, tôi là đứa con ngoài giá thú."

Chỉ một câu này đã làm cho tâm tình Hoắc Kinh xao lãng. Anh quay mặt nhìn cậu, thấy được đôi mắt kia rất bình thản hết như chuyện đó không có gì ghê gớm.

Tề Lãng mở đầu được rồi liền kể tiếp:

" Lúc nhỏ tôi luôn trốn tránh việc mời phụ huynh đến trường dự họp là vì ông ta không bao giờ thích điều đó. Mẹ tôi không được coi là người vợ danh chính ngôn thuận, mà ông ta cũng chỉ muốn mẹ sinh tôi ra mà thôi. Sau này, ông ta đem tôi về chỉ với một mục đích là nối dõi tông đường, vì thế mà tôi mang họ Tề. Kỳ thực, trong căn nhà ấy, chỉ có Tề Ôn là yêu thương tôi mặc dù chúng tôi chỉ cùng cha."

Tề Lãng ngừng lại một chút.

Hoắc Kinh nhẹ hít sâu một hơi, mỉm cười nói, " Tề Ôn đáng yêu thật đúng không? Sau này phải yêu thương cô ấy nhiều vào."

" Haha...đúng là đáng yêu nhưng lâu lâu cũng hách dịch lắm. Ông ta có một công ty riêng, vợ ông ấy tức mẹ của Tề Ôn cũng có một công ty riêng. Gia tộc họ Tề này nói ra thì quá là giàu có rồi, nhưng tôi cảm thấy mình một chút cũng không thuộc về nơi đó. Gia sản giàu sụ ấy...có lẽ không bao giờ thuộc về tôi đâu."

Tề Lãng chợt nhìn anh, " Tôi cũng không thích động đến gia sản của bọn họ."

" Không thích không có nghĩa là ba cậu cũng thế. Ông ấy đã để cho cậu mang họ Tề, tức sau này ông ấy muốn cậu thừa kế rồi. Mà, nếu tôi cũng có một tài sản như thế, tôi cũng không thích thừa kế tí nào. Nó quá bó quai."

" Đúng đấy, haha..."

Tề Lãng chặc lưỡi, " Được rồi, bây giờ kể chuyện của anh cho tôi nghe đi. Gia đình anh đó, cũng bí ẩn lắm nha!!!!"

" Ừm, ba tôi mất lâu rồi, chỉ còn mẹ thôi."

" Có anh em không?"

" Cậu hỏi làm gì?" Hoắc Kinh cười đều.

Tề Lãng nghe vậy liền nhảy dựng, " Nè, khi này tôi kể anh nghe chi tiết lắm mà!!"

" Tôi đâu bảo cậu kể chi tiết. Tôi chỉ nói cậu kể một chút, ai ngờ cậu kể tận tình như vậy."

Đúng là thầy giáo, miệng lưỡi giảo hoạt!!

Tề Lãng bắt mắt thở ra, liếc nhìn cây kẹo, giành lấy, ngậm vào.

Hoắc Kinh nhìn hành động trơ tráo kia mà trừng lớn mắt. Anh đương nhiên không giành lại cây kẹo đó, chỉ cảm thấy quá là tức giận.

" Muốn hôn tôi cũng không cần quá lộ liễu như vậy." Hoắc Kinh ném lại một câu rồi đứng dậy.

Tề Lãng bị anh nói trúng tim đen, cậu thẹn đến mức suýt nuốt luôn miếng kẹo tròn. Một lần nữa đuổi theo phía sau, ai kia nài nỉ:

" Lại dối nữa. Nè, Hoắc Kinh, anh là đồ trẻ con!!!"

" Tôi không phải cậu đâu."

Hoắc Kinh chợt xoay người định cười tên ngốc kia một cái thì phát hiện từ xa có một đám người xông đến. Bọn họ giống như là dân cư ở đây, nhưng có chút...lưu manh.

Tề Lãng cũng xoay đầu nhìn, thấy bọn nó hằm hằm tiến tới, cậu liền thủ sẵn thế, kéo Hoắc Kinh ra sau mình.

" Tụi bây là ai?" Tề Lãng lên tiếng.

Bọn nó vẫn đang gườm gườm người sau lưng cậu như có thù oán lâu năm vậy. Một tên trong đó nhanh như chớp tiến lên, duỗi tay định tấn công thì khiến cho Hoắc Kinh lùi nhanh về sau.

Anh không khéo bị ngã một cái, không đứng dậy nổi nữa. Chân anh đột nhiên đau không thể cử động được.

Tề Lãng biết mình gặp phải bọn chó điên rồi, cứ thế liều mạng xông lên. Khi xong trận, bọn kia cũng bị thương rồi chạy mất, như kiểu rút lui. Còn cậu cũng te tua lắm.

Ngồi xồm xuống, Tề Lãng nâng cổ chân anh lên nhìn qua, " Trật khớp rồi."

Hoắc Kinh biết chứ, anh đang đau muốn chết đây.

" Đỡ tôi dậy đi."

Tề Lãng vươn tay đỡ anh đứng dậy.

Hoắc Kinh cúi nhìn chân mình rồi nói, " Hồi nhỏ khi bị thương, tôi thường được công."

"..." Tề Lãng ngờ vực nhìn anh, lát sau phì cười.

" Cười gì chứ?"

" Muốn tôi công thì cứ nói thẳng ra, sao phải vòng vo chứ? Mà, lẽ nào anh nghĩ tôi sẽ để anh đi bộ về?"

Hoắc Kinh nghiêm túc nhìn cậu.

" Có thể lắm chứ, vì tôi đâu phải người cậu đơn phương nhiều năm."

Giọng anh nghiêm túc quá làm cho tiếng cười kia nhỏ dần. Tề Lãng nhìn anh, trong lòng không biết đang là cảm xúc quái gì nữa.

Chẳng nói chẳng rằng, Tề Lãng ngồi xồm xuống đất, xoay lưng về phía anh:

” Ngồi lên đi, tôi sẽ công anh.”

Hoắc Kinh cũng không nói thêm câu nào, ngồi trên lưng Tề Lãng, hai tay ôm hờ quanh cổ cậu. Cầm anh tựa nhẹ lên bả vai cậu.

” Nặng không?”

” Không nặng lắm.”

” Kỳ lạ nhỉ? Trước đây tôi có đọc cuốn sách của Jin.”

Trong đó có ghi thể này:

- Công em nặng không?

- Nặng chứ.

- Thật sao?

- Thật, vì anh đang công cả thể giới trên lưng mình mà.

Nghe xong, Tề Lãng phì cười một trận. Cánh tay cậu lại dồn thêm lực mà giữ vững Hoắc Kinh trên lưng.

” Bà chần chừ cũng đọc thể loại lãng mạn đó sao? Nghe không tin nổi.”

Hoắc Kinh cũng cười, ” Ừm, nhiều lắm đó.”

” Những lời đầy đều là dối trá đấy. Anh nhẹ như quả bóng bay ý, nó mong manh, nhìn có vẻ tự do tự tại, mạnh mẽ muốn làm gì cũng được nhưng chỉ cần một tác động nhỏ sẽ vỡ ngay. Tôi cảm thấy anh giống như thể đấy.”

Tề Lãng hôm nay thông minh kiệt xuất.

Hoắc Kinh cứ ngăn cả người nghe cậu nói, cánh tay không chủ ý lại càng ôm chặt lấy cậu.

” Vì thế mà tôi cần một cơn gió luôn mang tôi đi khắp nơi, tránh đi những tác động đó.”

“...Nhưng tên tôi là Sóng, không phải Gió?!”

Ngu si lại rồi.

Hoắc Kinh dối, không nói gì khác mà chỉ thúc giục cậu mau mang anh về nhà.

Gần đến nơi, Hoắc Kinh bảo muốn xuống. Tề Lãng nói cách nào cũng không ngăn được người kia.

Hai người đứng cách một quãng so với căn nhà rộng lớn kia. Tề Lãng nhìn một hồi lại cảm thấy có chút tò mò.

Hoắc Kinh lấy điện thoại ra nhắn một tin cho Jin.

” Jin sẽ ra ngay. Cậu về trước đi.”

” Jin ra tôi sẽ về. Lỡ bà chần ầy không ra thì sao.”

Hoắc Kinh cũng gật đầu đồng ý. Sau đó, trước khi Tề Lãng xoay người đi, Hoắc Kinh đã gọi cậu lại. Anh bỗng dưng không kiểm soát được tâm tình của mình.

Hai môi mấp máy thành lời, ” Kỳ thực, tôi đã lại yêu cậu thêm một chút rồi.”

Nói xong, anh còn mỉm cười chua xót.

Tề Lãng xoay người tiến đến gần anh. Áp tay mình ở một bên mặt, cậu cười:

” Đừng nói yêu với vẻ mặt như vậy chứ? Nhìn như...muốn khóc vậy.”

Hoắc Kinh chỉ cười mà không nói gì.

Jin từ trong nhà đi nhanh ra, chứng kiến được cảnh đó, cô bé không biết nên tiến tới hay không. Một hồi lâu khi thấy Hoắc Kinh cúi mặt, cô bé quyết định đi đến.

” Chú Walton!”

Hoắc Kinh xoay người, ” Được rồi, ngày mai chúng ta gặp nhau.”

Jin đỡ lấy anh, hai người đối lưng với nhau, bước đi về mỗi nơi khác nhau.

” Tại sao chân chú lại ra như vậy?” Jin có chút lo lắng.

Hoắc Kinh cười, ” Chú cũng không biết. Có một đám người đột nhiên lại đến gây sự.”

Hai người bước vào trong nhà, lúc này Hoắc Kinh mới phát hiện người anh trai của mình đang ngồi ở đó.

Nghe tiếng động, anh trai họ Hoắc quay qua, cười khẩy:

” Không bị gãy chân chứ?”

Hoắc Kinh tỏ ra lạnh nhạt khi nghe lời hỏi thăm gây hấn kia. Anh chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng trở về phòng của mình. Jin đang đỡ anh cũng quay lại nhìn tên kia một cách khinh bỉ.

Vào phòng rồi, Jin mới cần môi nói:

” Cháu biết ngay, biết ngay tên khốn đó lại làm chú bị thương!!”

Hoắc Kinh ngẩng mặt nhìn cô bé, anh không ngạc nhiên về chuyện kia cho lắm. Chỉ cảm thấy lồng ngực mình thật khó chịu.

” Được rồi, chú không sao đâu. Cháu ra ngoài đi.”

Jin rời khỏi phòng. Hoắc Kinh đứng dậy, đi đến cửa sổ, kéo rèm ra nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài.

Gió mơn man thổi qua, đôi mắt ấy lại thẳng thẳm kỳ lạ.

Đến nửa đêm, Hoắc Kinh như bị kích động mà nhắn tin cho Tề Lăng.

Hoắc Kinh: Tôi thấy thật khó chịu, tôi không muốn ở đây nữa.

12. Chương 12: Ngày Thứ Sáu

Một buổi sáng dầm nắng cùng dạo biển với Hoắc Kinh và ăn một bữa no nê với Tề Ôn lẫn Seb đã khiến cho Tề Lăng không còn chút sức lực nào mà nằm dài trên giường.

Cậu đi ngủ từ rất sớm rồi.

Trước khi nhắm mắt chính thức chìm vào giấc ngủ, Tề Lăng còn nhắn tin cho Hoắc Kinh, đơn giản là hỏi anh đang làm gì nhưng mãi cũng không trả lời.

Đến khi cậu không chờ được nữa thì bèn nhắn tin chúc ngủ ngon rồi kéo mền ngủ luôn.

Nửa đêm, Tề Lăng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Mặc dù tiếng khê nhưng cậu khá tỉnh táo. Có lẽ trong tiềm thức vẫn chưa muốn ngủ mà mong đợi tin nhắn trả lời từ ai đó.

Cậu mò mẫm trong bóng tối với lấy chiếc di động, mở tin nhắn ra xem.

Whale: ” Tôi thấy rất khó chịu. Tôi không muốn ở đây nữa.”

Cái quái gì thế?

Tề Lăng ngồi bật dậy, mở đèn bàn, đọc kỹ tin nhắn kia rồi xốc chăn dậy. Cậu không cần biết người kia vì sao lại nhắn như thế, đến khi bình tĩnh lại thì cậu thấy mình đã thay đồ hết rồi.

Ấn số gọi qua, Tề Lăng cứ mãi đi tới đi lui trong phòng đến mấy vòng.

Hoắc Kinh một mình rời khỏi ngôi biệt thự kia mà đi dạo quanh bờ biển. Ban đêm, sóng vỗ mạnh hơn, ập sâu vào trong bờ.

Anh bận chiếc áo phông màu trắng mỏng manh, dạt dờ như một con ma vậy. Ngặt nỗi, đây là một con ma xinh đẹp khiến cho người ta nhìn cũng không khiếp sợ, có khi còn muốn bắt lấy nữa.

Hoắc Kinh dừng lại trước mép bờ, mặc sóng đã ra sức lấn đến làm ướt cả đôi chân trần của anh.

Điện thoại trong túi lúc này reo điên cuồng. Anh dám chắc đó là Tề Lãng, khoe môi đột nhiên nhếch lên cười mỉm.

Rút điện thoại ra, anh trả lời:

” Tôi nghe.”

Tề Lãng sốt ruột từ nãy đến giờ, cậu ta không còn nói chuyện bình thường được nữa:

” Anh đang ở đâu đấy? Nói mau nào, anh đang ở đâu?”

Hoắc Kinh nghe giọng điệu lo lắng kia, trong lòng càng ảm áp hơn bao giờ hết. Anh ngồi xổm xuống, di chuyển ngón tay trên mặt cát, vẽ ra hai chữ Tề Lãng trông ngoằn ngoèo rồi cười khê:

” Nè Tề Lãng, cậu có bao giờ nghĩ đến cái chết chưa? Có bao giờ cảm thấy cuộc sống này quá đáng sợ đến mức phải...”

” Điên rồi!!!” Tề Lãng hét thật lớn vô điện thoại, ” Hoắc Kinh, anh mà dám làm gì, tôi thề tôi lột xác anh lên mà tính sổ đó!! Mau nói, anh đang ở đâu hử?”

Đầu dây bên kia bỗng dưng im lặng.

Tề Lãng tình cờ nghe được tiếng sóng vỗ. Tai cậu quá thính đi mà!!!

Lập tức định hình được vị trí của Hoắc Kinh, Tề Lãng thở phào, nói gấp:

” Đợi một chút, đợi tôi đây.”

Cúp máy, cậu lao ra khỏi khách sạn.

Hoắc Kinh cũng dập máy, bỏ vào túi quần. Anh đứng dậy, hít một luồng khí lạnh buốt vào phổi rồi từng bước bắt đầu di chuyển ra ngoài khơi.

Sóng biển cứ hờ hững vỗ ập đến, Hoắc Kinh lại thản nhiên đi ngược hướng với từng con sóng lớn đó.

Nước biển lạnh, nhiệt độ đó truyền từ dưới bàn chân lên đến lồng ngực.

” Khoan đã, Hoắc Kinh, tên điên kia, anh làm gì đó!!! Khốn khiếp, không được đi nữa!!!”

” Đứng lại!!!”

Từ đằng xa, Tề Lãng phóng đến như một tên lửa cao cấp. Lội nước như một con kinh ngư, bắt lấy được cánh tay của Hoắc Kinh, ra hết lời anh vào bờ.

Anh cũng thực ngoan ngoãn theo cậu vào trong đó.

Chưa đợi nửa giây tiếp theo cho Hoắc Kinh được thở, tên ngu si thường ngày đã mắng to:

” Anh chán sống hả?! Điên chết mất thôi!! Muốn chết lắm đúng không? Bị cái quái gì phải tự tử chứ hả? Nước biển lạnh như vậy, anh muốn làm con ma chết cóng hả? Mặt mũi tím ngắt trông gớm ghiếc đó hả?”

Mắng một tràng không thở, Tề Lãng ngừng lại, quay đầu tức giận.

Hoắc Kinh lần đầu nghe có người mắng mình đến ngơ cả mặt. Anh thất thần một lúc mới tỉnh lại được.

Vội nói, ” Tôi chỉ muốn xuống biển một chút, đâu có bảo là tự tử?”

Tề Lãng điên tiết quay lại, ” Thế hồi này ai hỏi tôi có nghĩ đến cái chết bao giờ chưa hả?”

“...Chỉ thuận miệng hỏi như vậy.” Hoắc Kinh cười nhẹ như vô tội.

Tề Lãng đau đầu nhìn Hoắc Kinh, cậu hoàn toàn không nghĩ đến có ngày sẽ thấy một Hoắc Kinh cần được che chở như thế này.

Nhìn người kia hai tay ôm lấy thân thể xoa xoa, Tề Lãng nhìn không được cởi áo khoác của mình ra quàng lên người anh. Hai bàn tay cậu chà xát vào nhau tạo hơi ấm rồi áp nó lên mặt Hoắc Kinh.

Động tác thân mật này bỗng dưng xảy ra làm cho hai người đều bất ngờ.

Hoắc Kinh hạ mi mắt, khoe môi hơi giương lên.

” Lạnh hết cả rồi này!!”

Tề Lãng cũng còn tí bực mình nên kéo tay Hoắc Kinh về phòng khách sạn của mình.

Tại bờ biển đêm đó, trên mặt cát vẫn còn in hai chữ Tề Lãng Hoắc Kinh. Chỉ tiếc một điều, sóng lớn quá, vỗ mạnh vào vô tình xóa đi mất chữ Tề Lãng.

Về đến khách sạn, Hoắc Kinh được Tề Lãng mang đến một ly cacao nóng với một cái bánh mặn. Cậu còn đưa cho anh một cái áo khoác khác ấm hơn nhiều nữa.

Ngồi ở giường, Hoắc Kinh chậm rãi thưởng thức vị cacao thơm nức mũi, lại còn ấm cả trái tim nữa.

” Sao lại đi ra biển nửa đêm như vậy?” Tề Lãng bắt đầu hỏi tội.

Hoắc Kinh liếm đi vệt cacao bên khóe miệng, ” Vì trong nhà ngọt ngọt.”

” Chân còn đau không?” Tề Lãng chợt nhớ đến vết thương hồi chiều liền hỏi.

Cậu ngồi xổm trên đất, nâng cổ chân anh lên nhìn qua. Vết thương đã bớt sưng rồi, có lẽ được chườm nước đá hay gì đó rồi.

” Jin làm nó bớt sưng với đau rồi.” Hoắc Kinh ăn tiếp món bánh mặn.

Dáng vẻ anh trông rất bình thản. Tề Lãng cảm thấy khó hiểu bèn đứng dậy, dí sát mặt mình vào mà hỏi:

” Rốt cục là muốn gì đây? Nếu không muốn ở đây thì muốn ở đâu?”

Hoắc Kinh để nửa cái bánh qua một bên, uống thêm một tí cacao rồi mới trả lời:

” Ở bên cậu.”

“ ... ”

Hoắc Kinh ngẩng mặt, ” Tôi nói gì sai sao? Hôm nay là ngày thứ sáu rồi. Tôi muốn ở bên cậu.”

Tề Lãng nghe xong, dường như thấm rồi mới chịu bật cười.

Đúng nhỉ, hôm nay là ngày áp cuối rồi, thời gian nhanh thế cơ chứ?

Trong lòng cậu, cảm xúc còn rối tung lên thế này mà đã là ngày gần cuối rồi sao?

Tề Lãng nghĩ ngợi một chút liền đứng thẳng dậy, đưa cho Hoắc Kinh cái áo khoác kia rồi bảo:

” Được rồi. Vì ngày gần cuối, chúng ta đi xa một chuyến đi.”

Hoắc Kinh bận áo khoác vào, trong đầu vẫn chưa hình dung được đi xa là đi đến nơi nào. Nhưng nếu nơi đó có Tề Lãng thì anh không ý kiến gì đâu.

Hai người một trước một sau rời khỏi khách sạn lần nữa.

Tề Lãng nhìn ngó quanh khu vực bãi biển, phát hiện một chỗ để những chiếc xe moto nhìn rất máu lửa. Cậu liếc trái liếc phải, lấy ra cây kẹp tăm của Tề Ôn hay để lung tung.

Hoắc Kinh một mực nhìn cậu chăm chú, chưa hiểu được người kia định làm gì.

Đến khi một thứ ánh sáng phản chiếu đến trước mắt, Hoắc Kinh mới bừng tỉnh phát hiện Tề Lãng vừa mới cuوم xe moto của người ta bằng một cách nhiệm màu nào đó.

Tề Lãng rồ ga chạy đến bên Hoắc Kinh, đội nón bảo hiểm lên đầu anh rồi cười:

” May thật, chiếc xe này dễ bẻ khóa với có sẵn nón nữa.”

“...” Hoắc Kinh không còn lời gì bình luận.

Anh đang thông đồng với tên nhóc này mà làm chuyện xấu mất rồi.

Hai người ngồi trên xe moto, thoáng cái đã mất dạng.

Hiện tại đã hơn một giờ sáng.

Tề Lãng cứ thế chở Hoắc Kinh đi qua nhiều chỗ. Con đường dài phía trước như đang chào đón họ một cách nhiệt tình.

Gió ban đêm sượt qua da, lạnh buốt.

Hoắc Kinh ngồi sát vào lưng Tề Lãng, hai cánh tay có ý thức mà ôm chặt lấy eo cậu. Một bên mặt anh áp xuống áo khoác da, khoe môi mỉm cười.

Chẳng cần gì nhiều cả, chỉ cần hàng giờ bên cạnh người mình yêu đã là quá đủ rồi.

Đến rạng sáng, hai người dừng chân tại một ngôi làng nhỏ. Chỗ này thật sự trông rất đáng yêu với mấy ngôi nhà đủ màu sắc nằm sát nhau.

Người dân không đông lắm.

Hai người sóng vai nhau đi thăm quanh ngôi làng đó, thử một ít thức ăn ở đây và một số phong tục kỳ lạ.

Hoắc Kinh thấy Tề Lãng cái gì cũng hòa vô chơi được, còn anh phải tùy cái cơ. Con người anh rất khó thích nghi, chỉ khi nào có lý do cần thiết buộc anh phải chấp nhận thì thôi.

Vui chơi nửa ngày cùng với dân làng, Tề Lãng chở Hoắc Kinh tiếp tục chạy đến một nơi khác. Bọn họ băng qua một con đèo tương đối nguy hiểm. Nhìn từ đây xuống dưới chỉ thấy được cỏ xanh um.

” Có một cái hồ kia.” Tề Lãng dừng xe, chỉ tay về phía xa xa.

Hoắc Kinh kéo mũ bảo hiểm lên, hướng mắt đến đó.

Đây là lần đầu tiên anh đi xa đến như vậy. Trong cuộc đời anh, nếu như không ở nhà thì sẽ quanh quẩn trong trường học.

Từ Mỹ sang Trung Quốc làm thầy giáo chính là bước ngoặt lớn trong đời anh. Đó là khoảng thời gian mà anh cảm thấy mình tự lập nhất.

So với đứa con ngoài giá thú như Tề Lãng thì Hoắc Kinh anh còn nhiều thứ khổ tâm lắm.

Tề Lãng kéo tay anh ra cái hồ kia.

Nước trong vắt thấy được cả đáy. Chỉ có một vài con cá nhỏ. Xung quanh là đá sỏi chồng lên nhau. Nơi này rất đẹp.

Hoắc Kinh ngồi xuống, đưa tay vớt một ít nước rửa mặt. Nước mát lạnh, thanh khiết.

Bỗng bên tai vang lên một tiếng tách.

Hoắc Kinh quay qua, phát hiện Tề Lãng vừa mới chụp hình mình. Anh đứng bật dậy, nhú mào:

” Đã bảo muốn làm gì cũng phải xin phép mà?”

Tề Lãng hoàn toàn phớt lờ sự khó chịu của anh, chậm rãi bước đến, đưa máy ảnh ra:

” Nhìn đi, cái con người này, góc nào cũng đẹp như vậy.”

Cậu ta nói một cách vui vẻ.

Hoắc Kinh lén nhìn biểu tình của cậu, sau đó nhìn mình trong máy ảnh, bỗng cũng mỉm cười nhàn nhạt.

” Chụp thật nhiều mới được.”

Đột nhiên Tề Lãng quyết định sẽ tạo một pô ảnh ở ngay tại nơi này. Coi như là lưu giữ kỷ niệm của hai người.

Cậu ta có tay nghề chụp ảnh lắm nhé. Từ khi đến ngôi làng, từng khoảnh khắc Hoắc Kinh bước đi hay tham gia cùng người dân, cậu đều chụp lại hết.

Bây giờ ở đây cũng thế.

Tiếng tách tách liên tục vang lên.

Hoắc Kinh toàn bị cậu chụp đến thẹn.

” Đủ rồi, tôi cũng muốn chụp.”

Tề Lãng không so đo gì liền ngồi lại gần chỗ anh, tỉ mỉ bày cho anh hiểu cách chụp.

Hai người ngồi sát nhau, hai cái đầu chụm lại, chỉ cần ngược lên là có thể hôn ngay.

Vừa mới nói thì cả hai cùng lúc ngẩng mặt. Mắt nhìn mắt, môi kề môi, chẳng biết từ khi nào lại đã dính chặt vào nhau, ngọt ngào mê người.

Tề Lãng mân mê cánh môi kia một cách thích thú. Bàn tay chậm rãi vuốt ve sườn mặt Hoắc Kinh, nâng niu dịu dàng từng chút một.

Nụ hôn nồng đậm chấm dứt. Tề Lãng nhích người ra một chút, chăm chú quan sát Hoắc Kinh.

Dường như anh vẫn còn bị nụ hôn kia làm cho đầu óc mơ màng. Mất một lúc, anh mới xấu hổ nói:

“...Đang bày cách chụp lại thành như thế kia!”

Tề Lãng cười vô tội, ” Anh cũng tự nguyện lắm mà.”

Ngay lập tức, bị lườm, bị liếc đến ngậm miệng luôn.

Hoắc Kinh rõ cách chỉnh máy với chụp rồi liền không bỏ sót khoảnh khắc nào của Tề Lãng.

Trong máy ảnh đã chứa rất nhiều hình của hai người rồi.

” Chụp hai người nhiều rồi, nhưng thiếu mấy tấm tình cảm rồi.” Tề Lãng chắc lưỡi.

Hoắc Kinh còn chưa kịp hình dung tấm hình tình cảm nên làm cái gì thì đã bị tên kia kéo lại, bất ngờ ôm ngang eo.

Chiếc máy ảnh đặt cố định phía trước, theo hẹn giờ, tách.

Lần lượt những tấm hình sau đó, hai người đứng thực tình cảm.

Chuyến đi chơi không kế hoạch này đã dần kết thúc.

Tề Lãng cùng Hoắc Kinh trở về bãi biển kia để còn trả lại xe cho người ta nữa. Chuyện này mà để bị phát hiện thì chỉ có nước vô tù thôi đấy.

Đến nơi, Tề Lãng cẩn thận trả xe mà không bị phát hiện. Hoắc Kinh đứng từ xa chờ đợi.

Bọn họ đi hơn nửa ngày, hiện tại trời đã sụp tối mất rồi.

Tề Lãng trả xong liền chạy vọt ra, bỗng bước chân khựng lại. Ánh mắt cậu chăm chú theo dõi đám người áo đen phía trước đang vây quanh Hoắc Kinh.

Vừa chạy được mấy bước thì Tề Lãng nghe Hoắc Kinh quát lớn:

” Bỏ tôi ra! Mấy người dám động vào tôi thì chết đấy!”

Bọn người kia lập tức dừng tay, kiêng dè.

” Nhị thiếu gia, xin hãy nghe theo chúng tôi. Đừng khiến chúng tôi khó xử như vậy.”

Hoắc Kinh giận run người. Anh quay đầu, thấy Tề Lãng đang đứng đó, bất giác lạnh người.

Bọn người áo đen cũng nhận ra Tề Lăng bèn mạnh tay đem Hoắc Kinh trở về ngôi biệt thự sáng nay.
Khoảnh cách của cả hai cứ thế dần xa hơn.
Đến khi không còn thấy Hoắc Kinh đâu nữa, Tề Lăng mới tỉnh lại.
Sự xuất hiện của bọn người kia làm cậu thật sự lo lắng cùng tò mò.
Tại sao bọn họ lại gọi Hoắc Kinh là nhị thiếu gia?
Rất cục...gia đình người đó là như thế nào?
Hoắc Kinh có phải vẫn đang giấu mình chuyện gì không?
Tề Lăng bị nhấn chìm trong hàng tá câu hỏi không lời giải đáp.

13. Chương 13: Ngày Thứ Bảy

Tề Ôn soạn đồ chuẩn bị trở về nhà sau chuyến đi biển đầy ngẫu hứng. Cô để một đồng hành lý của mình cho Seb giải quyết, còn mình thì chạy tọt sang phòng của Tề Lăng mà hỏi tội.
Chẳng ngại ngần đẩy cửa đi vào, Tề Ôn đến trước mặt Tề Lăng, hỏi:
” Cả ngày hôm qua em đi đâu thế?”
Tề Lăng bên đây cũng đang soạn đồ, nghe thấy giọng Tề Ôn liền ngẩng mặt. Đôi mắt cậu ta có chút thâm quầng do thiếu ngủ, vẻ mặt cũng mệt mỏi không kém.
” Đi dạo một chút.”
Tề Ôn nhú mày, ” Cái gì mà đi dạo? Đi dạo mà đi gần hết một ngày trời sao?”
Giọng Tề Ôn khi truy hỏi có hơi lớn làm cho Tề Lăng cảm thấy khó chịu. Cậu ta đứng dậy, không nường tình kéo tay Tề Ôn ra khỏi cửa phòng rồi đóng sập lại.
Nhìn cánh cửa đóng cái rầm, Tề Ôn khẽ giật thót mình. Trong lòng không hiểu nổi thằng em trai kia rốt cục là đang bị cái gì nữa.
Cô nghĩ một lúc thì lẳng lặng quay về phòng của mình.
Tề Lăng đóng cửa lại rồi mới thở hắt ra một hơi. Tối hôm qua đến sáng hôm nay cậu chẳng thể ngủ ngon được. Chẳng trách hôm nay chính là ngày cuối cùng của trò chơi rồi.
Ngồi thụp xuống giường, Tề Lăng ôm mặt nghĩ ngợi.
Sự việc đêm qua đến giờ vẫn còn luẩn quẩn trong tâm trí cậu. Nó không thoát ra được, nhất là ba chữ nhị thiếu gia kia, nó không thoát ra được. Về mặt bắt đắc dĩ của Hoắc Kinh cũng khiến cậu rất tò mò nữa.
Rất cục thì vì sao Hoắc Kinh lại giấu mình thân phận thật của anh ta chứ?
Nếu là một thiếu gia thì có sao đâu chứ?
Chẳng phải bản thân mình cũng là một thiếu gia mang họ Tề đó sao?
Aishhh...
Tề Lăng bực bội la lên một tiếng rồi đứng dậy, chẳng nói gì đã đem cái balô của mình qua bên chỗ Tề Ôn nhờ cô giữ giùm. Sau đó, cậu lao thẳng ra khỏi khách sạn, chạy ừ đến trước ngôi biệt thự kia.
Chạy một quãng đường dài, Tề Lăng khom người thở hồng hộc. Cậu đưa tay quệt đi mấy giọt mồ hôi trên trán, bắt đầu bình ổn nhịp thở.
Rút điện thoại ra, Tề Lăng gọi cho Hoắc Kinh.

Ngặt nỗi, mỗi lần cậu ấn gọi sẽ lại nghe thấy giọng nói đầy máy móc của tổng đài. Hoắc Kinh khóa máy, biến mất triệt để.

Tề Lãng thoáng tức giận ngược nhìn lên tầng lầu bị rèm che kín mít. Cậu siết chặt điện thoại, gửi lại một lời nhắn thoại rồi buồn bực trở về khách sạn.

Hoắc Kinh đã khóa máy như thế, còn lặng mất tăm như vậy, cậu cũng chẳng thể vô cơ xông vào nhà người ta được. Huống gì Hoắc Kinh bảo đó là nhà của người bác anh ấy.

Xông vào là một hành động thất lễ.

Ngồi trên xe, trên đường trở về, Tề Ôn liên tục quan sát biểu tình của em trai mình. Cô không rõ lý do làm sao mà cái mặt kia hệt như mặt than, nhưng chính cô cũng không dám mở lời hỏi nữa.

Khi này bị đẩy ra khỏi phòng rồi, cô cũng què lăm chứ bộ.

Nhưng ngồi bên cạnh một tảng băng mà phía trên lại bốc khói ngùn ngụt thế này, Tề Ôn nào chịu cho nổi.

” Wayne...” Tề Ôn nhỏ giọng gọi, ” Em ổn chứ hả?”

Tề Lãng đang đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe hỏi liền thờ ơ đáp:

” Em không sao hết.”

”...Chị cảm thấy em không ổn lắm.” Tề Ôn cúi thấp mặt, lén liếc nhìn tên đàn kia.

” Haiz...” Tề Lãng chột thổ dài, quay đầu nhìn Tề Ôn:

” Chị có biết vì sao một người lại giấu thân phận của mình không?”

Giấu thân phận?

Tề Ôn có chút ngốc lảng khi nghe hỏi như thế. Nhưng cô cũng tận tình suy nghĩ giúp cho cậu em trai nhà mình.

” Một người mà muốn giấu thân phận ỷ là vì người đó sợ bị xa lánh hoặc là cô lập. Còn không sẽ sợ bản thân người đó tổn thương một người khác.”

Cô nói hơi sâu sắc làm cho tên kia chưa bắt kịp.

Tề Lãng ngẩn người nhìn Tề Ôn, một lúc sau mới ồ một tiếng nhàn nhạt rồi nhắm mắt lại, vờ ngủ.

Ngay cả một câu cảm ơn cũng không nói luôn.

Tề Ôn trừng lớn mắt, vờ đánh Tề Lãng một cái rồi hậm hực nghịch điện thoại của mình.

Che giấu thân phận chỉ để tránh tổn thương người khác sao?

Hoắc Kinh, lẽ nào lý do anh giấu tôi chính là như vậy?

Quãng đường từ bãi biển về đến nhà cũng khá xa. Đến khi xe dừng lại thì Tề Lãng mới tỉnh ngủ. Cậu cũng không biết bản thân mình ngủ quên từ lúc nào nữa.

Đôi mắt mơ màng, Tề Lãng bước xuống xe, uể oải mang balô lên phòng của mình. Cậu nằm vật ra giường, dường như việc nhìn ngó điện thoại và chờ đợi đã sớm thành một thói quen rồi.

Nhưng hôm nay hoàn toàn chẳng có gì cả.

Tề Lãng nhìn màn hình điện thoại vẫn trống ngoác, màn hình sắp tối lại, cậu khẽ cười một tiếng.

Ngày thứ bảy rồi, ngày cuối cùng rồi đó, sao anh lại trốn tôi như thế?

Hoắc Kinh, anh không đủ can đảm nhận lấy câu trả lời hay sao?

Mà, câu trả lời của mình là gì nhỉ?

A, đồ ngu si này, mày còn chưa biết phải trả lời thế nào nữa sao lại đi trách người ta được chứ nhỉ?

Còn đang trách mình trách người thì điện thoại Tề Lãng bỗng rung lên. Liếc mắt nhìn qua, cậu vô cùng kinh ngạc với dòng tin nhắn kia.

#

Về tới nhà chẳng được bao lâu thì Tề Lãng đã tức tốc lao ra khỏi khu biệt thự.

Đứng trước cửa tiệm hoa W&W, cậu hít một hơi thật sâu, đẩy cửa đi vào. Tiệm hoa hôm nay không có khách đến, bên ngoài cửa còn treo biển nghỉ hôm nay.

Trong lòng thoáng chút bất an, Tề Lãng nhìn quanh phòng khách, gọi một tiếng.

” Có ai không?”

Từ trong bếp lúc này bước ra là một cô gái ăn vận rất xinh xắn. Bím tóc được tết gọn gàng và dịu dàng.

Tề Lãng đưa mắt nhìn qua, không thể tin được cái bà chằn thường ngày hôm nay bỗng dưng xinh xắn lạ thường.

Jin bước ra ngoài, ngồi xuống ghế rồi nói:

” Ngồi đi, hôm nay chỉ có tôi với cậu thôi.” Giọng điệu Jin lạnh lùng hẳn.

Mà, vốn từ trước người kia cũng đã lạnh nhạt với cậu như thế rồi.

Tề Lãng tâm tình vẫn bồn chồn mà ngồi xuống ghế. Cầm cốc nước mà Jin đưa, Tề Lãng uống một ngụm rồi nói:

” Không phải cậu bảo Hoắc Kinh muốn gặp tôi sao?”

Jin vẫn duy trì một gương mặt lãnh đạm, cô bé từ từ cất giọng:

” Hôm qua hai người đi cùng nhau có vui không?”

Hôm qua?

Tề Lãng chỉ bị bất ngờ vài giây thôi, về sau cũng không kinh ngạc lắm khi mà Jin biết chuyện đi chơi xa của bọn họ.

Cậu vẫn vô tư cười, ” Đương nhiên là vui rồi. Hoắc Kinh trông rất vui.”

” Ừm, trước tôi có hỏi cậu, cậu mong trò chơi này sẽ kéo dài hay kết thúc, còn nhớ không?”

” Còn nhớ.”

Jin quay mặt sang nhìn Tề Lãng, ” Bây giờ trả lời tôi nghe xem. Hôm nay là ngày cuối rồi, cậu định nói cái gì với chú Walton?”

Nhìn vào đôi mắt xanh ngọc kia, Tề Lãng tựa như thấy được sự lo lắng của chính mình. Vốn dĩ khi này cậu cũng đang tự hỏi bản thân vấn đề này thì lại nhận được tin nhắn của Jin.

Chẳng nghĩ gì, Tề Lãng đã tức tốc chạy đến đây. Bây giờ bị Jin hỏi thẳng, Tề Lãng thực sự không biết phải nói cái gì nữa.

Cậu ngập ngừng, ” Tôi...hiện tại vẫn chưa...”

” Đủ rồi.” Jin lạnh giọng, ” Cậu chưa từng yêu chú ấy. Nếu có, tôi bảo nếu có, thì chính là cái cảm giác thoáng qua khi cậu được một kẻ khác quan tâm mà thôi. Hay tệ hơn, tôi bảo, cậu chỉ đang mượn thể xác của chú Walton ghép vào hình bóng của người cậu đơn phương nhiều năm mà thôi.”

Tề Lãng lúc này hoàn toàn đứng hình.

Cậu kinh ngạc không? Có, có chứ.

Những lời Jin nói hết như biến thành từng mũi dao bén nhọn đang bóc trần sự thật tâm can cậu vậy.

Yêu, chưa, cậu...chưa thể gọi là đã yêu đâu.

Tề Lãng nhú mảy, muốn mở miệng phản kháng nhưng lại cảm thấy quá hổ thẹn.

” Khi yêu một người, cậu sẽ rất quan tâm người đó. Quan tâm từng chút một, từng chi tiết nhỏ nhất nhất. Cậu có biết chú ấy là người thế nào không? Có biết chú Walton thích ăn món gì, ghét ăn món gì, dị ứng với cái gì, sở thích ra sao hay không? Cậu có bao giờ thực sự quan tâm đến mấy điều đó chưa? Cậu có bao giờ nghĩ đến tâm trạng cảm xúc của chú Walton không? Có biết gia đình chú ấy thế nào không? Chú ấy là một người bình thường hay là một thiếu gia giàu có ngang ngửa một tỷ phú?”

Tề Lãng im lặng, hoàn toàn bị những lời nói của Jin đánh bại.

Cậu không biết cái gì cả. Cậu không hề biết một chút gì về Hoắc Kinh cả.

Jin có vẻ mất bình tĩnh, cô bé đứng dậy, lòng bàn tay nắm chặt lại:

” Chú Walton thích ăn sushi trứng cá, rất ghét hành tây, dị ứng với cua, chú ấy thích vẽ, luôn muốn người yêu sau này của mình sẽ mua tặng một hộp bút vẽ. Đừng bảo người đó trẻ con, vì từ nhỏ đến lớn, chú ấy chưa bao giờ thoát được cái vỏ bọc của gia đình. Nhưng trẻ con thì sao chứ? Ít ra thì chú ấy biết yêu, biết yêu một cách trọn vẹn một người, biết cách quan tâm và bảo vệ người mình yêu...”

” Chú Walton còn sợ độ cao vì trước đây chú ấy chứng kiến ba mình nhảy lầu tự tử. Chú Walton sợ biển vì có một lần chú ấy suýt chết đuối. Nhưng rồi thì sao? Chú ấy vẫn chơi tàu lượn siêu tốc chỉ vì cậu thích. Chú ấy vẫn dạo biển cùng cậu vì khi đó, chú ấy được ở bên cậu...”

” Tình yêu của chú Walton...chính là như thế.” Jin hít sâu một hơi.

” Tôi...” Tề Lãng cảm thấy đầu óc mình trống rỗng.

Những sự thật mà cậu chưa bao giờ được biết khiến cho tâm tình cậu tụt dốc thảm hại.

Nhưng không thể trách Hoắc Kinh đã không nói cho cậu nghe, mà phải trách chính cậu đã chưa bao giờ thực sự muốn biết những điều đó.

Trò chơi bấy ngày sao? Chỉ là một sự ngẫu hứng của cậu tạo ra để khiến mình có thể bớt chán ngán hơn. Chỉ là một thứ gì đó có thể khiến cậu quên đi người kia một chút.

Nhưng rồi thì sao?

Cậu vẫn chưa thể dứt ra khỏi hình bóng đó. Cậu vẫn không yêu Hoắc Kinh một cách trọn vẹn.

Cậu...chẳng làm được cái gì cả.

Jin liếc nhìn Tề Lãng không nói gì, cô bé tức giận cắn chặt môi mình, ném vào người cậu một tấm hình.

Tề Lãng cầm tấm hình đó lên, kinh ngạc khi người trong hình lại chính là...

” Cậu nghĩ thế nào khi mà một người lại giữ bức hình của tình địch như thế?”

Nhìn vào tấm ảnh, Tề Lãng vô thức giương cao khóe môi.

Đôi mắt, chiếc mũi, cái miệng, nụ cười, mái tóc, biểu tình trên mặt, tất cả đều là của Quách Mạch An.

Giở ra mặt sau của tấm hình, Tề Lãng thấy một dòng chữ.

[Tôi sẽ không bao giờ xem học trò của mình là một tình địch. Chỉ là, tôi vẫn có một chút ghen tỵ.]

Mắt Jin đỏ hoe.

” Cậu là đồ tồi tệ. Tại sao lại có thể làm như vậy? Thà rằng cậu ngoại tình khi đang yêu một người, còn hơn là đem hình bóng của một người gắn lên một người khác, khiến người ta vui vẻ, còn cậu lại chỉ đang ảo tưởng một thứ tình yêu mù quáng.”

Jin dụi mắt, xoay người bước lên lầu. Trước khi đi mất, Jin nói:

” Đêm qua vì hai người về muộn, chú Walton sẽ rất khó ra khỏi nhà. Về mau đi, cậu còn ở đây, tôi thề, tôi sẽ giết chết cậu.”

Mất một lúc thật lâu, Tề Lãng cũng đã đứng dậy, thất thần rời khỏi tiệm hoa.

Cậu cứ giữ mãi tấm hình kia trong tay mình, khiến nó bị vò nát đến méo mó. Tề Lãng hết như một người bị mất hồn, trên đường đi cậu liên tục va phải người khác.

Xung quanh một số người nhìn cậu với một ánh mắt khó hiểu.

Cứ đi như thế, đến một lúc cậu cũng chịu dừng lại. Ông trời có lẽ rất biết khiến người ta thỏa mãn.

Trước mặt Tề Lãng là một quán rượu. Cậu thở ra một hơi nặng nề, sau đó bước vào trong.

Uống thật nhiều, uống đến mất đi lý trí. Cậu nghĩ, uống nhiều vào, có khi bản thân sẽ suy nghĩ được thứ gì đó hay ho.

Nhưng khi say rồi, Tề Lãng chỉ gục mặt, lấy ra tấm hình của Quách Mạch An, mơ màng nhìn đến mê mẩn.

” Tôi ích kỷ lắm, đúng không?”

” Cậu cười mãi thế, nói gì đi chứ!!”

Tề Lãng một mình độc thoại với tấm hình. Người con trai kia ngoại trừ mỉm cười thì chẳng nói được gì.

Chủ quán thấy cậu say khướt, bèn nghĩ ý gọi tắc xi cho cậu đi về. Ngả nghiêng trên tắc xi, Tề Lãng cố mở mắt nhìn ra ngoài mới biết là trời xé chiều rồi.

Cậu áp tay lên kính, đột nhiên tròng lớn mắt, quay đầu bảo tài xế đổi hướng.

Trả một xấp tiền dày, Tề Lãng chẳng quan tâm là có dư hay không. Cậu xoay người, loạng choạng đi đến gần một cánh cửa màu xanh nhạt.

Cửa bị khóa, cậu đứng đó, gõ mãi, gõ thật mạnh, thật mạnh nhưng không có ai trả lời.

Sức lực bị ma men điều khiển, Tề Lãng trượt chân ngồi bệt trên sàn. Rút điện thoại ra, cậu mơ màng ấn số, gọi đi.

Kỳ lạ, bây giờ thì tiếng nói tổng đài không còn nữa rồi.

” Tề Lãng?” Bên kia, giọng nói có vẻ bất ngờ.

Tề Lãng nghe loáng thoáng tên mình liền bật cười, nói vọng vô điện thoại:

” Nè, ra đây, anh mau ra đây. Tôi đến tiệm hoa rồi, mau ra đây...Mau đi chứ, mau nào...” Giọng say nhè nhè của Tề Lãng làm cho Hoắc Kinh lo lắng.

Anh lập tức cúp máy, khoác vội chiếc áo da rồi đi xuống lầu. Khi đang bước đến cửa trước, một giọng nói phía sau cản bước anh lại.

” Đêm qua đã đi suốt như thế, con còn định đi đâu nữa, Hoắc Kinh?”

14. Chương 14: Trò Chơi Kết Thúc

Ánh mắt sắc lạnh của người phụ nữ đứng trên lầu làm cho Hoắc Kinh phải dừng bước. Anh xoay lại, thấy mẹ mình đứng đó với một vẻ mặt không hài lòng.

Mỗi lần anh trở về ngôi nhà này đều là như thế. Anh tựa như một con búp bê bị người ta nhốt vào trong lồng kính một khi có cơ hội.

Biết rằng bản thân anh nếu như bị ném ra ngoài xã hội ghê gớm kia, có khi sẽ không thể đủ sức chống chọi. Trong người anh, vốn dĩ đã chứa rất nhiều thứ nguy hiểm rồi.

Nhưng vì sự nghiêm ngặt và bao bọc quá mức từ mẹ mình, Hoắc Kinh đôi lúc chỉ cảm thấy ngột thở.

Đôi lúc anh còn nghĩ mình chưa được tới hai mươi tuổi nữa là. Sự thật thì anh đã hơn ba mươi rồi còn gì nữa?

Chuyện này mà kể ra có lẽ ai cũng phải bật cười.

” Con có việc ở tiệm hoa, con phải đi ngay bây giờ.” Hoắc Kinh thành khẩn đáp, sau đó xoay người bước nhanh ra đến cổng.

Mặc kệ phía sau, người phụ nữ vẫn kiên quyết không cho phép anh rời khỏi nhà nửa bước.

Đợi đến khi bóng dáng anh khuất khỏi tầm mắt mình rồi, Chu Sa mới liếc mắt đến chiếc ghế sofa màu trắng kia. Ở đó từ lâu đã sớm có một bóng người nằm dài, tay bấm điện thoại có vẻ bận rộn.

Chu Sa nhìn một chút rồi lạnh lùng nói, ” Hoắc Ứng, con có biết Hoắc Kinh hiện tại đang qua lại cùng ai không?”

Người gọi Hoắc Ứng lúc này lười nhác nhấc đầu lên nhìn mẹ mình. Đây là người anh trai của Hoắc Kinh, một kẻ có thể gọi là không đội trời chung với anh.

Hắn ta, ghét anh lắm.

Vì nhiều thứ trên đời này.

Nghe mẹ mình hỏi, Hoắc Ứng chán ngán trả lời:

” Sao mẹ không hỏi thẳng nó? Con nghĩ, mẹ đi tìm hiểu thì có lẽ thú vị hơn.”

Nói rồi Hoắc Ứng còn nhếch môi cười khẩy.

Chu Sa nhìn đứa con trai cả, trong lòng âm ỉ giận dữ. Chẳng trách ngày trước bà lại đặt tên cho hai đứa con trai một cách đối lập như vậy.

Một đứa là chim ưng trên trời.

Một đứa là kinh ngư dưới biển.

Trời và biển vốn là hai nơi tách biệt nhau cơ mà?

#

Hoắc Kinh vội vã bắt tắc xi chạy thẳng đến tiệm hoa. Trên đường tới đó, anh tựa như ngồi trên đồng lửa vậy.

Trong lòng lo lắng cực độ, hôm nay Jin cũng trở về ngôi biệt thự kia nên căn bản ở tiệm hoa chẳng còn ai cả. Mà anh vì cả ngày hôm qua mất tích không một chút liên lạc, khiến cho Chu Sa sốt ruột nên đã bị bà ấy cấm túc.

Nghe có vẻ trẻ con quá nhưng chuyện cấm túc là một việc bình thường đối với Hoắc Kinh rồi.

Cho dù lúc nhỏ hay là đã trưởng thành, anh đều bị bó buộc trong sự giám sát của mẹ mình. Chính vì điều đó mà anh đâm ra chán ghét việc thừa kế tài sản của gia đình.

Có một lần anh bảo với mẹ là mình không muốn tiếp nhận nó, cứ giao hết cho anh cả đi.

Còn bản thân anh sẽ đi làm những gì mình yêu thích.

Năm đó, mẹ anh vì yêu thương cưng chiều mà đồng ý hết. Không nghĩ rằng ngay sau đó, Hoắc Kinh bắt chuyến bay sang Trung Quốc, biệt tăm biệt tích đi làm giáo viên tiểu học.

Đến khi Chu Sa tìm được tung tích của Hoắc Kinh thì anh lập tức bị bắt về Mỹ.

Đương nhiên, chuyện gặp gỡ Tề Lăng ở bên Mỹ là một chuyện anh không lường trước được đâu. Anh còn dự định sẽ ở mãi bên Trung Quốc, chờ ngày cậu trở về nữa cơ.

Nhưng có lẽ ông trời có mắt, biết cách đẩy con người ta vào cái hoàn cảnh buộc phải chấp nhận mà không còn biết làm gì khác.

Duyên phận là thế đó.

Trớ trêu lắm.

Đến nơi, xe dừng lại, Hoắc Kinh hấp tấp trả tiền rồi xoay người lại. Chúng kiến được một kẻ say khướt không biết trời trăng mây gió gì đang ngồi một đống trước cửa hàng.

Một giây ngắn ngủi nhìn cảnh đó, Hoắc Kinh anh đã đau lòng đến nhường nào.

Thật sự anh chỉ lo lắng, không biết cậu có bị cảm lạnh hay không, có khó chịu ở đâu hay không? Hay đơn giản là xảy ra chuyện gì lại trở nên say xỉn thế này.

Hoắc Kinh nhanh chóng đi đến đỡ lấy tên say mềm kia, mùi rượu nồng nặc xông đến làm anh nhúm mày. Mò chìa khóa trong túi quần, mở cửa, hai người đi vào trong.

Cửa tiệm hôm nay khá sạch sẽ và trống trải. Có lẽ buổi sáng Jin đến dọn dẹp cất mấy chậu hoa đi, để lại một phòng khách rộng rãi, thoáng mát.

Đặt Tề Lãng nằm xuống ghế sofa, Hoắc Kinh ngồi bên cạnh, tận tình cởi giày giúp cậu, cởi bớt một khuy áo trên cổ rồi đi xuống bếp pha một ly chanh nóng giải rượu.

Trong lúc đợi nước sôi, Hoắc Kinh mới sực nhớ ra hôm nay chính là ngày cuối cùng của trò chơi. Đến sáng ngày mai, bọn họ chính thức không còn là người yêu của nhau nữa.

Nghĩ đến đây, một chút đau lòng lại nhen nhóm trong tim.

Hoắc Kinh biết rõ, đáp án của Tề Lãng là cái gì mà. Anh đều chuẩn bị tinh thần cả rồi, nhưng sự thật cho thấy rằng, cả ngày hôm nay anh đã trốn cậu.

Anh khóa máy một buổi sáng, anh chỉ ở trong nhà không chỉ đơn giản là nghe lời của Chu Sa. Anh không muốn gặp cậu, anh sợ phải nhận lấy cái đáp án đau lòng kia.

Nghĩ mãi đến khi nước sôi sùng sục, anh tắt bếp, pha một ly chanh nóng ngon lành.

Đặt ly nước lên bàn, Hoắc Kinh cẩn thận dùng khăn lạnh lau qua gương mặt say mềm kia. Lại dịu dàng đỡ lấy người cậu ngồi dậy.

Bất thành linh, Tề Lãng tỉnh dậy, đôi mắt mở ra rồi trấn áp người bên cạnh mình xuống bên dưới. Vị trí của hai người thoáng cái đã thay đổi với tốc độ chóng mặt.

Hoắc Kinh ngẩn người nhìn đôi mắt vì say mà trở nên mê tình của Tề Lãng. Cậu dùng đôi mắt màu nâu xinh đẹp đó mà nhìn anh thật chăm chú.

Ngón tay lạnh lạnh vuốt bên sườn mặt anh, chậm rãi trườn xuống cổ, mân mê từng chỗ một.

Hoắc Kinh cảm thấy lồng ngực mình phập phồng không còn theo quy luật. Chuyện này xảy đến với anh quá bất ngờ.

Trước khi để anh phải suy nghĩ thêm điều gì nữa thì Tề Lãng đã nhanh chóng cúi mặt ấn mạnh lên môi anh. Cậu ta như bị dục vọng cùng ma men chiếm lấy hết lý trí tỉnh táo.

Cậu ta hôn điên cuồng, như chỉ muốn hôn nát đi đôi môi của anh, khiến cho nơi đó thật đỏ, thật ướt át, thật bỏng rát mới thôi.

Hoắc Kinh nằm bên dưới đã rất mất thế, anh chỉ còn có thể thuận theo ý cậu mà làm theo từng động tác mạnh bạo.

Chiếc áo phong mỏng manh bị xé toác một tiếng, lộ ra một bờ ngực trắng không có tí vết nào.

Tề Lãng dừng lại hai giây, rồi chậm rãi cúi mặt, nhắm nháp từng chút tư vị trên cơ thể anh.

Bàn tay cậu luân động nhiệt tình từ bẹn sườn đi xuống bên dưới. Lớp vải cách một tác thịt vẫn không làm khó cậu.

” Ừm...Đừng cần, được chứ? Tề Lãng...” Hoắc Kinh không dám nói quá lớn, vì anh cảm giác được mình sẽ dễ dàng bật ra tiếng rên rỉ xấu hổ kia.

Tiếc là, Tề Lãng đang rất muốn nghe thấy những âm thanh đó. Cậu nhào người lên, hôn mạnh xuống cổ anh, để lại vài vết hôn đỏ hồng.

Tề Lãng quần lấy Hoắc Kinh không một chút nói lỏng. Bàn tay kia vuốt mạnh xuống thắt lưng của anh khiến nơi đó lạnh buốt và tê dại. Một cảm giác mà anh chưa bao giờ nghĩ đến trước đây.

Chịu liên tiếp những đợt kích thích thế này, Hoắc Kinh nghiêng một bên mặt thở mạnh ra, cánh tay bắt đầu duỗi tới ôm lấy cổ Tề Lãng.

Sự ấm áp này chính là thứ mà anh mong đợi từ rất lâu rồi.

Anh không phải là một đứa oắt con nữa, cho nên anh thành thật thừa nhận, mình từng nghĩ đến chuyện gần gũi ân ái với Tề Lãng để mà giải quyết dục vọng.

Cảm giác lúc đó không tệ.

Mỗi lần làm xong, Hoắc Kinh cảm thấy rất thoải mái, nhưng cũng đau đớn lắm.

Còn hiện tại, Tề Lãng đang rất gần anh, cậu ta còn vừa hôn anh đến điên đảo, quần lấy anh như một chú chó lớn xác, liên tiếp thôi thúc cho anh dục vọng ngấm ngấm bên dưới.

Một tay của Tề Lãng mau chóng vói vào trong quần, giữ chặt lấy dục vọng kia mà vuốt ve. Nó mơn trớn và ướt át hơn cậu nghĩ.

Nâng mi mắt mê tình của mình, Tề Lãng khẽ mỉm cười. Nụ cười nhẹ nhàng mà ôn nhu biết bao nhiêu.

Hoắc Kinh hoàn toàn bị đẩy ngã vào lưới tình lỏng lẻo. Anh không cần biết sáng ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì. Anh chỉ biết hiện tại mình đang rất hạnh phúc.

Chạm một bên mặt cậu, Hoắc Kinh nhướn người lên hôn một cái.

” Tề Lãng, tôi yêu cậu.”

” Tôi cũng thế...” Tề Lãng đột nhiên kích động, mau chóng ấn mạnh vào tiểu huyệt khiến nơi đó khít chặt.

Hoắc Kinh vì động tác bất ngờ của cậu mà giật mình. Anh có hơi nhúc nhích nhưng liền bị Tề Lãng ghì chặt lại.

Khoảnh khắc Tề Lãng vừa khuếch trương nơi đó bằng ba ngón tay, vừa mân mê đôi môi của anh không biết chán đã khiến anh cảm động đến mức nào.

Đó là sự dịu dàng mà anh cảm nhận được từ Tề Lãng.

Cánh tay ôm lấy cổ cậu, Hoắc Kinh bật hơi ra mà nói:

” Tề Lãng, Tề Lãng...”

Anh thích gọi tên cậu.

Lúc bị tiến vào, Hoắc Kinh đau đớn tựa như cơ thể bị xé đôi. Hai người làm chuyện này bất ngờ nên không hề chuẩn bị thứ gì. Cứ như vậy mà tiến vào, Hoắc Kinh đau đến đổ mồ hôi ướt đầm trán.

Anh cắn môi, nén đi cơn đau trong thân thể.

Tề Lãng không nhẫn nại. Cậu ta hóa điên mất rồi khi liên tục ra vào bên dưới. Thân thể của Hoắc Kinh liên tiếp bị đưa đẩy mệt mỏi.

” Chậm, chậm một chút...”

” Tề Lãng, có thể chậm được...không? Được không...A...”

Tề Lãng ôm ghì lấy người Hoắc Kinh, giọng nói cậu ta khàn khàn cất lên.

” Tôi muốn...cậu...”

” Ừm...”

” Tôi thích cậu...rất thích...”

Hoắc Kinh mơ màng lắng nghe, ngón tay đều đã đan chặt vào nhau.

Ngay từ phút ban đầu, Hoắc Kinh đã không còn sức lực để nói nên lời nữa. Nghe những lời này, anh rất vui, chỉ có điều, trong lòng có chút mơ hồ không rõ.

Tề Lãng trở nên kích động như vậy là vì cái gì cơ chứ?

” Đến bên tôi, ở bên tôi...”

“ ... ”

Đau đớn đầy vơi cùng hạnh phúc len lỏi trong những cử động mãnh liệt. Nụ hôn dần rời rạc, chuyển động cũng đứt quãng, thanh âm càng lúc càng trầm lắng.

” Tôi yêu cậu...”

” Tiểu Mạch...”

Ngón tay đang đan chặt vào nhau của Hoắc Kinh đột nhiên rời lỏng. Hay nói rằng, anh bị đả kích rất nặng đến mức không còn sức lực.

Đôi mắt mở to nhìn con người phía trên mình.

Hoắc Kinh run rẩy gọi, ” Tề Lãng...”

” Mạch An...”

Tề Lãng mê loạn kêu lên, ” Mạch An...Mạch An...”

Mạch An?

Hoắc Kinh hết như một tảng băng, mặc cho sức người phía trên chưa ngừng đưa đẩy. Anh hiện tại chỉ như một con búp bê tình dục dành cho kẻ kia thỏa mãn dục vọng mà thôi.

Cánh tay ngã trên ghế, cơ thể lạnh ngắt.

Hoắc Kinh nhẹ nhắm mắt lại, anh có thể thấy trái tim mình đập rất mãnh liệt. Nó đang đau đớn, nó muốn giải thoát khỏi sự bức bối đó.

Làm sao đây?

Anh nên làm gì đây?

Cứ giả vờ bản thân mình là Quách Mạch An để cho Tề Lãng có thể hạnh phúc trọn vẹn chẳng?

Tiếng cười chua xót cất lên cùng với giọt nước mắt mặn chát bên khóe nhỏ xuống.

Hóa ra Hoắc Kinh anh đã làm như thế.

Giết chết trái tim mình chỉ để cứu vớt lấy một trái tim khác.

Đến khi mở mắt tỉnh dậy, Hoắc Kinh mới biết mình đã ngủ quên đến tận sáng. Đôi mắt nặng nề đảo một vòng, anh phát hiện Tề Lãng đang ngồi im lặng trên giường.

Lúc này, Hoắc Kinh ngồi dậy, mặc kệ cho cơn đau xé toạc thân thể kia, anh vẫn đứng lên, tìm kiếm quần áo của mình mà bận vào cho thật tươi tắn.

Ngón tay run rẩy vì đau đớn. Anh cố che giấu nó, ngẩng mặt nhìn vào gương.

Tề Lãng lúc này ngẩng mặt, ” Hoắc Kinh, đêm qua tôi đáng lý không nên làm thế.”

Hoắc Kinh bật cười một tiếng.

Anh cười ha ha như một tên ngốc. Xoay người lại, anh đến trước mặt Tề Lãng, nhìn thật lâu vào đôi mắt kia.

Chát!

Tiếng bạt tai chưa chát vang lên xé tan cả sự im lặng trong căn phòng. Tề Lãng không nghĩ việc mình say rượu làm loạn lại khiến Hoắc Kinh tức giận như vậy.

Căn bản, cậu không rõ cái bạt tai này là dành cho việc gì.

” Hoắc Kinh, tôi thật sự xin...”

” Im đi!” Hoắc Kinh lạnh nhạt nói.

Anh lùi lại về sau hai bước, cẩn thận sắp xếp từ ngữ trong đầu mình.

” Cậu nghĩ rằng tôi tức giận như thế là vì cái gì?”

Tề Lãng nhìn anh, ngập ngừng nói, ” Tôi đã làm điều không đúng với anh.”

” Haha, điều không đúng, ý cậu là làm tình với tôi sao? Đối với cậu, đó là điều không đúng, nhưng với tôi, đã là điều hạnh phúc...”

Còn chưa để cậu nói, anh bước đến giữ lấy khuôn mặt kia, tiếp lời:

” Nhưng khổn nạn thay, chính cậu, chính khuôn mặt đẹp đẽ này, đã gọi tên một người khác trong lúc làm với tôi.”

” Đúng thế! Cậu đã gọi rất nhiều chữ Mạch An. Cậu đã gọi cái tên đó nhiều đến mức, tôi nghĩ rằng, tim tôi hỏng mất rồi...”

” Hoắc Kinh, chuyện đó...” Tề Lãng có vẻ kích động mà đứng dậy.

Nhưng Hoắc Kinh đã lãnh đủ sự đau đớn mà mối tình này dành cho anh. Lạnh nhạt hất mạnh tay cậu ra khỏi người mình, anh nói:

” Từ nhỏ đến lớn, chưa một ai dám cười cợt tôi, dám trêu chọc tôi, dám sỉ nhục tôi. Từ nhỏ đến lớn, tôi cũng không biết nhường nhịn là gì, nhẫn nhục là gì, quan tâm một người là gì...Cho đến khi tôi gặp cậu. Cho đến khi gặp cậu, tôi đều ném trải qua hết.”

” Ngay cả việc bị gọi tên người khác giữa lúc làm tình, việc nhục nhã đó, đêm qua tôi cũng đã tự trải nghiệm qua.”

Hoắc Kinh quay mặt đi, hờ hững nói:

” Bấy giờ sáng ngày thứ tám, trò chơi kết thúc. Vì từ trước đến nay tôi chỉ nói yêu với mỗi mình cậu, tự ái của tôi rất lớn cho nên tôi sẽ nói điều này trước.”

Tề Lãng đến giờ vẫn không biết phải nói gì. Bàn tay cậu siết chặt lại, muốn giữ lấy bả vai người kia cũng không còn đủ can đảm nữa.

Đối mặt với cậu, anh nói, ” Chúng ta chia tay thôi!”

” Còn nữa, đây là lần đầu tôi van xin một người. Tôi van cậu, hãy ra khỏi cuộc sống của tôi ngay từ giây phút này đi.”

15. Chương 15: N CẢM XÚC

Bảy ngày trôi qua quả thật rất nhanh.

Và điều khiến Tề Lãng bất ngờ hơn cả chính là cảm xúc bộc phát của Hoắc Kinh. Cậu không nghĩ rằng, một người điềm tĩnh như anh sẽ có ngày nổi giận như thế, mắng nhiếc như thế.

Đêm hôm qua Tề Lãng biết bản thân đã uống rất say, còn làm loạn với Hoắc Kinh. Nhưng cậu không ngờ rằng mình thật ra còn đốn mạt hơn như thế khi mà đã gọi tên một người khác trong lúc...ân ái với một người đã rất yêu cậu.

Cảm giác đó, nếu như không trực tiếp ném trải thì có giả vờ đau khổ hàng nghìn lần cũng không thể sánh bằng những người đã trải qua.

Tề Lăng vẫn siết chặt nắm tay, trái tim đột nhiên nhói lên một chút khi nghe những lời lẽ van xin kia từ Hoắc Kinh.

Đúng là cậu thảm hại quá rồi.

Ngay cả người đã từng yêu cậu nhiều thế kia còn van xin cậu đừng làm phiền cuộc sống của họ nữa cơ mà?

Tề Lăng vuốt mặt cho tỉnh táo, cố gắng hít lấy một luồng khí thật trong lành buổi sáng để có thể bình tĩnh lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai người đã bỏ lỡ rất nhiều lời để có thể nói với nhau nghe.

Rốt cục thì động lại trong căn phòng ấy chỉ còn là ba chữ tôi xin lỗi thoát ra từ miệng Tề Lăng.

Cậu cảm thấy mình không còn xứng đáng đặt chân trong căn phòng này nữa, cho nên đã vội vàng rời khỏi đó.

Khép cửa lại, Tề Lăng điên loạn chạy thật nhanh trên con đường vắng vẻ buổi sớm.

Lúc này, tia ý chí cứng rắn cuối cùng của Hoắc Kinh cũng đã bị đứt mất.

Sự đau đớn cùng tức giận cùng một lúc lấn át lồng ngực của anh. Trái tim như quện lại thành một chỗ, đau nhói tột cùng.

Hoắc Kinh trượt dài xuống sàn nhà, một tay ghì chặt ngực mình, cố gắng không nặn ra tiếng khóc yếu đuối.

Nhưng biết phải làm sao đây?

Mối tình đơn phương nhiều năm của anh rốt cục cũng đã tan thành bọt biển. Những gì anh chịu đựng, anh chờ đợi và hy vọng đều cùng một lúc sụp đổ trước mắt.

Ngay cảnh khoảnh khắc anh nghĩ mình là người hạnh phúc nhất trên đời này cũng đã bán đứng trái tim anh.

Quách Mạch An sao?

Quách Mạch An là gì chứ?

Rốt cục...Hoắc Kinh anh phải làm thế nào, phải làm cái gì thì mới bị được một người như thế kia?

Anh không muốn, căn bản anh không muốn mình phải thay đổi tất cả chỉ để làm hài lòng một kẻ mình yêu.

Tất cả rồi cũng chỉ là một thứ ảo ảnh mù quáng.

Hoắc Kinh cảm thấy tầm nhìn của mình nhạt nhòa dần, mọi thứ đã còn không rõ nữa. Cả hơi thở cũng đứt quãng, rời rạc.

Bên ngoài, Jin bước vào thì nghe thấy những âm thanh khó hiểu xuất phát ở trong phòng ngủ của Hoắc Kinh. Cô bé bước nhanh đến đó, đẩy cửa ra liền thấy anh đang co gối lại, đầu vục giữa hai gối mà nén khóc.

Hình ảnh này thật sự rất quen thuộc đối với Jin.

Có một lần ban đêm, Jin đã thấy Hoắc Kinh trong bộ dạng thế này khi anh vừa gặp phải cơn ác mộng.

Nhiều lần rồi, anh luôn mơ thấy cảnh ba mình nhảy từ trên lầu cao xuống đất. Cảnh tượng năm đó đã đeo bám suốt cả quãng đời sau này của anh.

Tiếng thét xé toạc cả trời đêm ngày ấy, tiếng khóc nức nện trong lòng, mọi thứ rõ ràng như thế kia.

Jin vội vàng ném túi xách qua một bên, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Kinh. Cô bé ghì chặt vai anh, quýnh quýnh nói:

” Chú Walton, chú ổn chứ? Có chuyện gì thế? Chú...”

Hoắc Kinh nghe thấy giọng Jin, sự yếu đuối ngày ấy dần trở nên rõ rệt hơn. Anh ngẩng mặt, ôm chặt lấy Jin như một người cứu hộ đáng mang ơn.

Chưa bao giờ Jin thấy anh khóc như thế này. Chưa bao giờ Jin thấy anh đau đớn đến như vậy. Từng giọt nước mắt chực trào thấm cả vai áo.

Jin ôm chặt Hoắc Kinh.

” Chứ làm sao thế? Chứ bình tĩnh được chứ? Bệnh sẽ tái phát đấy.”

Jin cực kỳ lo lắng.

Cô bé biết rõ tình trạng của anh như thế nào mà.

Hoắc Kinh vẫn như không nghe không thấy, quần lấy Jin, nói những lời lẽ đứt quãng:

” Jin, chú thua rồi...Cuối cùng, chú cũng...buông rồi...Không, là chú...là chú chưa bao giờ có được...người đó...”

Jin chẳng nói thêm một lời nào, chỉ biết rằng mình đang cảm thấy rất tức giận. Chắc hẳn đêm qua ở đây đã xảy ra chuyện gì rồi.

Mà, sáng hôm nay cũng đã chấm dứt trò chơi hẹn hò rồi đi?

Jin thấy hốc mắt mình ngày càng nóng theo từng tiếng ghen ngào của người bên cạnh. Một lúc sau, căn phòng chợt lặng xuống đến ngột ngạt.

Jin bưng tỉnh, đẩy Hoắc Kinh ra một khoảng thì thấy anh đã ngắt đi từ lúc nào. Cô bé hoảng loạn cực kỳ, chỉ biết lay anh không ngừng nghỉ.

Sau đó, Jin loay hoay mở tất cả hộp tủ trong phòng anh, tìm lọ thuốc màu trắng. Tìm được rồi, cô bé đổ ra tay hai viên thuốc, đưa đến chỗ Hoắc Kinh.

Vì anh ngắt đi rồi rất khó nuốt xuống. Jin làm mọi cách để thuốc có thể trôi xuống nhưng có vẻ không thành công.

Hoắc Kinh vẫn bất tỉnh. Jin gấp rút gọi xe cấp cứu.

Ngồi xuống nhìn gương mặt chỉ mới một đêm mà tiêu tụy của anh, Jin cắn chặt môi, lòng thầm nói, là cháu không chăm sóc tốt cho chú, Walton...

#

Tề Lăng về đến nhà liền bị Tề Ôn kéo tay hỏi tới tấp. Đêm qua lại là một đêm cậu không ở nhà ngủ mà lang thang bên ngoài.

Cô chị gái Tề Ôn cực kỳ lo lắng cho cậu em trai nhà mình. Cô không rõ dạo gần đây Tề Lăng đang gặp phải chuyện gì lớn khó giải quyết, nhưng mỗi lần hỏi thì đều bị tên kia quát cho một trận.

Hôm nay nhìn thấy Tề Lăng trở về mà gương mặt như người chết sống lại, Tề Ôn cô vội vàng chạy đến, hỏi cho ra nhẽ.

” Đêm qua em đã ở đâu hả? Chị gọi điện không thấy trả lời.”

Tề Ôn giữ lấy khuôn mặt Tề Lăng:

” Nói chị nghe, em có chuyện gì rồi đúng không? Tại sao trông em phờ phạc quá vậy?”

Tề Lăng tâm trí vẫn còn bị treo ngược trên cành cây. Tề Ôn phải lay đi lay lại mấy lần, cậu mới tỉnh lại mà nhìn cô một cái.

Bây giờ cậu mới biết là mình về nhà rồi. Người ngợm mồ hôi ướt đầm cả lưng áo. Tề Lăng thất thần lắc đầu, toang cởi áo mình ra.

” Em không sao cả. Để em yên một lát.” Tề Lăng thấp giọng nói, sau đó bước lên lầu.

Tề Ôn vẫn kiên quyết theo phía sau.

Thật ra hôm nay cô đợi Tề Lăng về là để nói một chuyện rất quan trọng. Đối với cô thì không sao nhưng nếu như là Tề Lăng thì nghiêm trọng lắm đó.

Nghĩ rồi Tề Ôn lên tiếng:

” Khoan đã, chị có chuyện nói với em.”

” Chị có im lặng được không hả?” Tề Lãng bất ngờ quay người nạt cô một tiếng.

Bầu không khí giữa hai chị em đột nhiên trở nên căng thẳng. Tề Lãng quát xong liền cảm thấy ngượng nghịu, cậu quay đầu, định bước vào phòng thì Tề Ôn cũng nói lớn:

” Gì chứ? Chị đây muốn nói với em chuyện của Mạch An đó.”

Bước chân Tề Lãng dừng hẳn lại.

Cái tên kia quá đổi quen thuộc với cậu mà, đúng không?

Nhưng tại sao bây giờ khi nghe cái tên ấy, trong lòng cậu lại khó chịu vô bờ như vậy chứ?

Cảm giác yêu thương trĩu mền trước kia đâu cả rồi? Tại sao...cậu lại thấy trái tim mình rỗng tuếch thế này?

Quay người, Tề Lãng hờ hững hỏi, ” Chuyện gì thế?”

Lần đầu tiên đối với chuyện của Mạch An, Tề Lãng có cái vẻ mặt không vui vẻ và hứng khởi này.

Tề Ôn lần đầu chứng kiến đã vô cùng kinh ngạc.

Cô không rõ là do mình nhạy cảm hay vì...Tề Lãng đã thay đổi rồi?

Tề Lãng chờ không được lại thúc giục, ” Chị không nói thì em vào đây.”

” Được, được rồi.” Tề Ôn thở dài, ” Chị nghe Mạch An bảo Dĩ Khang với em ấy vừa gặp tai nạn xe. Mạch An thì không sao, nhưng Dĩ Khang có vẻ rất nặng.”

” Làm sao chị biết?”

” Chị thấy tin tức trên mạng bảo Dĩ Khang tạm ngừng mọi hoạt động nên liền hỏi thăm Mạch An.”

Tề Ôn dừng lại, quan sát biểu tình của Tề Lãng, ” Wayne...Em, em không thấy gì sao?”

Tề Lãng nghe chị mình hỏi, đôi mắt đột nhiên mở to hơn. Cậu cũng đang tự vấn bản thân câu hỏi đó.

Mình, không cảm thấy gì sao?

Mạch An vừa gặp tai nạn đấy, mà không thấy gì sao Tề Lãng?

Tim mày hồng rồi hay vì...cảm giác lo lắng trước đây vốn đã không còn?

Mà, người kia liệu ở một mình trong phòng có ổn không? Đáng lý mình nên ở lại mới đúng chứ?

Mình là người có lỗi mà...

Nhưng khoan đã, tại sao tình cảnh này mình lại quan tâm cho Hoắc Kinh thay vì là Mạch An vừa gặp tai nạn chứ?

“...Wayne.” Tề Ôn nhẹ nhàng đi đến, chạm vào vai cậu.

Cô thấy Tề Lãng cứ đứng đực ra thế kia, không biết nghĩ gì trong đầu nhưng người kia hoàn toàn không có lo lắng gì cả.

Tề Lãng hạ mi mắt, thì thầm, ” Chị.”

“...Sao hả?”

” Tại sao...em lại cảm thấy mình nhẹ nhõm như thế?”

“...”

” Tại sao em không còn lo lắng nữa? Mạch An rõ ràng gặp tai nạn xe cơ mà? Chị, tại sao em lại như thế? Tim của em...bị hồng rồi đúng chứ?”

Tề Lãng vừa đọc thoại vừa mỉm cười ngu ngốc.

Cậu đưa tay lên ngực trái, thấy nơi đó vẫn còn đập đều đặn lại càng bật cười lớn hơn.

”Chị à, em khôn nạn quá đúng không?”

“...” Tề Ôn bị Tề Lãng làm cho choáng váng đầu óc.

Cô nhú mày, đánh một cái lên đầu cậu.

”Đủ rồi. Vào phòng tắm rửa cho tỉnh táo đi!”

Tề Lãng lại bật cười, thất thần xoay người đi vào phòng ngủ. Tắm rửa xong, Tề Lãng nằm vật ra giường ngủ một giấc thật dài.

Khi tỉnh dậy, cậu thấy trời đã sụp tối.

Tâm trạng vẫn chưa thể tốt lên. Cậu vẫn cảm thấy bản thân mình đang lo lắng gì đó nhưng lại không rõ ràng được đó là điều gì.

Đứng dậy, Tề Lãng xuống bếp nấu một tô mì gói ăn chống đói. Một bên nước đã sôi, một bên cậu với lấy cái tô thủy tinh. Chẳng biết do tay trơn hay vì cái gì mà cái tô ấy mất thăng bằng rơi xuống đất.

Tiếng vỡ chan chất vang lên làm Tề Lãng giật cả mình. Cậu bỗng đứng bực bội ngồi khụy gối hốt lấy từng mảnh thủy tinh. Vì quá vội vàng mà một mảnh thủy tinh đã cứa vào tay cậu.

Vết thương nhỏ này nói ra thì chẳng có gì to tát. Nhưng nổi bất an trong lòng cậu ngày càng lớn hơn.

Không định hình rõ được lúc này nhưng Tề Lãng biết, mình phải đến một nơi để chứng thực lại.

Chẳng nghĩ ngợi thêm điều gì, cậu tắt bếp, không mặc cả áo khoác mà cứ thế lao ra khỏi nhà.

Vẫn nghĩ rằng sáng nay mình bỏ đi là một điều hổ thẹn, cho nên Tề Lãng quyết định sẽ đến gặp Hoắc Kinh, nói một lần cho thật rõ.

Trên đường chạy đến tiệm hoa, cậu bỗng ôm lấy một niềm hy vọng nhỏ nhoi.

Nếu như bây giờ đứng trước mặt anh, cậu bảo rằng cậu thật sự yêu anh, vốn dĩ từ rất lâu rồi nhưng vì đầu óc cùng trái tim ngu ngốc này đã không nhận ra thì anh có tha thứ không?

Anh yêu cậu mà, đúng chứ?

Anh sẽ tha thứ, phải không?

Tề Lãng càng nghĩ càng thấy sốt ruột. Khi thấy cửa tiệm dần hiện ra trước mặt, cậu mới khom người gấp rút thở.

Ngẩng mặt lên, vẫn là cái bảng hiệu ngày nào, khóe môi đột nhiên mỉm cười. Nhưng ngay sau đó, hai chữ CẦN BÁN lại khiến lòng cậu gợn sóng.

Sao lại cần bán? Cái này là ai ác ý treo lên thế?

Tề Lãng đi đến đó, vứt cái bảng chữ kia xuống đất rồi đẩy cửa bước vào. Căn phòng chỉ bật mỗi một bóng đèn.

Cửa còn không khóa, bán cái gì chứ?

Còn đang nghĩ ngợi, Tề Lãng lại nghe thấy tiếng bước chân từ trên lầu đi xuống. Qua ánh đèn nhàn nhạt, cậu nhận ra đó là Jin.

Jin lúc này mang một khuôn mặt sắc lạnh, tựa như đã đóng băng.

”Cậu còn đến đây làm gì? Xin lỗi, nhưng cậu bước chân vào đây sẽ làm chỗ này dơ bẩn lắm, tôi bán nhà không được đâu.”

Lời lẽ của Jin đánh đá và bèn nhọn hắc.

Tề Lãng cũng thừa biết vì sao Jin trở nên như thế. Cậu từng bị Jin răn đe nhiều lần rồi, không ngờ đến cuối cùng, cậu vẫn khiến Hoắc Kinh tổn thương.

Nhìn Jin một cái, Tề Lãng nói:

” Tôi đến vì muốn nói với Hoắc Kinh một số chuyện. Tôi biết cậu ghét tôi lắm, tôi biết tôi đã làm cho Hoắc Kinh tổn thương nhưng...tôi thật sự muốn gặp anh ấy.”

Nhắc đến Hoắc Kinh, đôi mắt Jin đảo nhanh, ngày càng trở nên lạnh nhạt.

Cô bé nhàn nhạt phun ra mấy chữ, ” Không còn ở đây nữa.”

” Sao chứ?”

” Chú Walton không còn ở đây nữa.”

Tề Lãng nghe thế, cứ nghĩ rằng anh trở về nhà thật của mình rồi nên mới hỏi:

” Thế sao? Ừm, cậu biết anh ấy ở đâu đúng chứ? Tôi thật sự thật sự muốn gặp...”

” Đủ rồi!” Jin hồ hững lên tiếng rồi quay sang nhìn Tề Lãng.

” Nếu như...chú ấy thật sự trở về ngôi biệt thự ngọt ngào ấy, tôi cũng rất mừng. Nhưng mà đáng tiếc...”

Tề Lãng nghe không hiểu, tâm trí rối tung. Cậu bước đến gần Jin, buộc cô bé nói rõ ràng một chút.

” Có phải cậu cũng không biết chú Walton có bệnh đúng chứ?”

“...” Tề Lãng im lặng.

Một lần nữa cậu thừa nhận bản thân chẳng biết gì về người kia cả.

Bây giờ mà đi nói yêu người ta thì có quá hồ thẹn không chứ?

Jin bỗng bật cười, ” Tôi biết ngay mà! Cậu, cái thứ khốn nạn như cậu làm sao biết cái gì cơ chứ!!! Haha...”

Jin mất bình tĩnh, nắm tay siết chặt lại, ” Chú Walton bị bệnh tim đấy, đồ khốn nạn ạ!!!”

” Jin, cậu đang nói cái gì? Đừng ngắt ngừng nữa, tôi muốn biết rốt cục chuyện gì đã xảy ra!!” Tề Lãng giữ lấy vai Jin, bóp chặt lại.

Liếc nhìn bàn tay kia, Jin cười khẩy, hất mạnh ra khỏi người mình.

” Còn nhớ lần chúng tôi bị bọn côn đồ phá quầy ở ngoài chợ chứ? Khi đó bọn chúng bóp cổ chú Walton quá chặt đã khiến chú ấy không thở được, bệnh tái phát ngay lúc tôi không mang thuốc. Lạy chúa, tôi thề tôi đã rất hoảng loạn nhưng tôi không nghĩ rằng chú ấy đã thở lại được bình thường. Căn bệnh kia rất nặng đấy, vì chú ấy bệnh từ nhỏ rồi.”

” Mỗi lần xúc động mạnh, bệnh đều sẽ tái phát. Những lúc đó, chú Walton phải uống thuốc kịp lúc thì mới qua được. Nhưng hôm nay, khi tôi đến đây thì phát hiện chú ấy đang ngồi trên sàn nhà mà khóc đến đau lòng. Chú ấy khóc mà không nói được gì, nếu nói được cũng chỉ toàn nhắc đến đồ khốn nạn là cậu thôi!”

” Sau đó, bệnh tim tái phát. Chú Walton bị ngất, tôi đưa thuốc nhưng...nó không tác dụng. Cậu có hiểu tôi muốn nói gì không? Thuốc không có tác dụng. Tôi gọi xe cấp cứu, nhưng rồi...”

Cả người Tề Lãng bắt đầu run rẩy. Cậu không muốn nghe nữa nên đã buộc Jin phải im lặng.

Tề Lãng ôm kín mặt, ” Hãy nói rằng cậu chỉ đùa ác ý với tôi đi, Jin. Xin cậu, tôi xin cậu hãy nói như thế đi. Được không?”

Tề Lãng cảm thấy hơi thở mình thật nặng nề. Cậu giữ lấy tay của Jin, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Đôi môi vì hoảng loạn mà run rẩy.

” Xin cậu, xin cậu nói rằng cậu đùa đi. Xin hãy chỉ chỗ cho tôi biết đi. Tôi muốn gặp Hoắc Kinh, tôi thật sự muốn gặp...”

Jin cúi mặt, không nói thêm một lời nào.

Biểu tình của Jin làm cho Tề Lãng càng điên loạn hơn nữa. Cậu gần như kéo mạnh tay Jin, quát lớn:

” Đừng có như thế!!! Tôi van cậu, đừng nói như thế! Cậu không muốn tôi quay về bên người đó nên mới nói thế đúng không? Hay là Hoắc Kinh đã bảo cậu nói như thế? Xin cậu, tôi xin cậu, hãy nói rằng cậu đùa đi mà! Tại sao không nói!!!”

” Tại sao thế? Tại sao không nói!!! JINNNNN!!!”

Lần đầu tiên Jin chứng kiến một kẻ luôn tươi cười như Tề Lăng lại đang quỳ xuống dưới chân của mình mà van xin như thế. Bộ dạng của cậu ta thật là thảm hại quá rồi.

Nhưng Jin đâu thể làm gì khác.

Dứt khoát gỡ bàn tay của Tề Lăng ra khỏi người mình, Jin bước đến cửa, hồ hững nói:

” Mọi thứ chấm dứt rồi.”

Cánh cửa khép lại, ánh sáng bên ngoài bị che khuất. Căn phòng trầm lắng, Tề Lăng vẫn quỳ trên mặt đất.

Cậu khom hẳn người xuống sàn nhà, bàn tay ra sức dấm mạnh đến sưng tấy và chảy máu.

” Aaarrrrggg!!!” Tiếng gào thét của sự bất lực.

Màn đêm vẫn lạnh lùng buông xuống, giấu đi những giọt nước mắt của một chàng trai trẻ đang gào thét với nỗi mất mát kia.

16. Chương 16: Trưởng Thành

Không khí ở bệnh viện luôn là thứ khiến gai ốc người khác phải nổi cả lên. Chẳng riêng gì mùi thuốc khử trùng mà còn nhiều viễn cảnh dễ ám ảnh khác nhau.

Jin là người ghét bệnh viện sau Hoắc Kinh.

Trước đây cô bé không quá mức bài xích với nó đâu, nhưng vì cô thường theo Chu Sa vào đây để chăm sóc cho Hoắc Kinh nên càng ngày càng bị ám ảnh.

Nói đến đây, có lẽ mọi người cũng đã hình dung ra được thân phận thật sự của Jin rồi. Jin không đơn thuần là một người làm công của Hoắc Kinh, mà cô bé là một người thân cận nhất với anh, được Chu Sa giao phó trách nhiệm bên cạnh mà trông nom anh.

Nếu có gì ảnh hưởng xấu đến anh thì Jin phải lập tức báo với Chu Sa.

Ấy thế mà từ ngày Jin biết Hoắc Kinh dính phải mùi vị tình yêu mà Tề Lăng mang đến, cô bé dường như quên luôn nhiệm vụ mà Chu Sa giao cho mình.

Mỗi một chuyện nhỏ hay lớn, Jin đều che giấu giúp Hoắc Kinh.

Cho nên vào cái ngày anh ngất đi vì bệnh tim tái phát đã khiến cho Chu Sa rất tức giận. Bà ấy là một con người vô cùng lãnh khốc và tàn nhẫn.

Chỉ cần một cái liếc mắt cũng đủ nhìn thấu tâm tư người khác, nhất là với Jin. Trước phòng cấp cứu hôm đó, Chu Sa cứ mãi nhìn Jin để thăm dò biểu tình của cô, nhưng lúc đó bà ấy chưa hỏi han gì cả.

Giống như Chu Sa đang cho Jin thời gian tự thú nhận tội lỗi của mình vậy.

Từ ngoài đi vào phòng bệnh, Jin thấy Hoắc Kinh đã tỉnh dậy lâu rồi. Trên tay anh còn là quyển truyện mà cô bé đem đến.

Nghe thấy tiếng động, Hoắc Kinh quay đầu nhìn một cái rồi mỉm cười:

” Đến sớm như vậy sao?”

Jin hôm nay mang đồ ăn yêu thích của anh đến phòng bệnh. Đặt đồ ăn xuống bàn, Jin cười tươi:

” Hi hi, nhớ chú nên cháu đến sớm đó!!”

” Chỉ giải nịnh thôi.”

Tâm trạng Hoắc Kinh có vẻ đã tốt hơn nhiều rồi. Kể từ ngày hôm đó, một chữ Lăng cũng chưa từng thoát ra khỏi miệng của anh.

Jin không rõ Hoắc Kinh có nghĩ đến người đó trong đầu không nhưng ngoài miệng anh thì hoàn toàn chẳng nhắc đến.

Giống như kẻ kia đã tựa như một làn gió nhẹ thổi qua rồi đi luôn vậy. Chẳng để lại một chút ấn tượng ký ức nào.

Thấy Jin đứng im lặng, Hoắc Kinh ngẩng mặt khó hiểu nhìn:

” Sao thế Jin?”

Jin nghe hỏi liền tỉnh lại, lắc đầu nguầy nguậy.

” Dạ không có gì. Cháu chỉ đang thấy thắc mắc một chút.”

” Thắc mắc?” Hoắc Kinh nhìn chăm chú vào Jin, ” Là chuyện hôm bữa chú nhờ cháu sao?”

Đúng thế, chuyện mà Hoắc Kinh nhờ Jin chính là chuyện khiến Tề Lăng như muốn điên loạn trong tiệm hoa đêm ấy.

Phải công nhận rằng lúc đấy Jin diễn nhập tâm quá, còn cả suýt khóc sưng mắt nữa cơ. Nghĩ lại, cô bé tự thấy dần vật quá nhiều vì đã lừa dối một người thế kia.

Không phải lúc đó, Tề Lăng đã van xin mình rất nhiều sao? Nhìn cậu ta giống như muốn khóc nhưng lại không thể nào rơi nước mắt.

Có lẽ tự tôn của đàn ông chẳng cho phép cậu ta nhỏ giọt nước mắt nào nhưng nếu cố gắng kìm nén đau đớn thì sẽ càng đau hơn thôi.

Jin nhớ lại rồi khẽ thở dài.

Hoắc Kinh sau khi tỉnh dậy còn có chút mơ hồ nói loạn, sau đó anh bỗng nhờ Jin làm việc đó.

Thoạt đầu cô bé cũng ngỡ ngàng lắm, nhưng rồi nghĩ đến những gì mà anh đã chịu đựng, đau đớn, hy vọng sụp đổ, tình cảm bị trêu đùa, mọi thứ đó đã thôi thúc Jin diễn kịch.

Dù sao cũng đã kết thúc.

Tề Lăng đã tin rằng Hoắc Kinh không còn trên thế gian này nữa, coi như duyên phận hai người đến đây cũng đã chấm dứt rồi.

” Cháu nhiều lúc vẫn bị ám ảnh bởi hình ảnh đau đớn của cậu ta. Cậu ta có lẽ quá sốc nên...Mà, dù gì chuyện đã cũ rồi, cháu sẽ không nhắc lại nữa đâu.”

Hoắc Kinh nghe Jin nói, anh im lặng không nói gì. Cúi mặt, anh điềm nhiên lật sách sang một trang khác, hồi lâu mới mỉm cười nói.

” Từ bây giờ, coi như chú sẽ không biết người nào tên là Tề Lăng. Cho dù có người trùng tên, chú cũng sẽ không màng đến. Giống như người đó nghĩ rằng chú đã chết, trong lòng chú, người đó cũng đã chết.”

Jin kỳ thực rất ngỡ ngàng trước lời lẽ lạnh nhạt hờ hững mà tuyệt tình kia.

Cô bé không nghĩ rằng có ngày, Hoắc Kinh sẽ nói như thế về một Tề Lăng mà anh rất yêu. Ít ra thì đã từng rất yêu.

#

Như Jin đã dự trước, thế nào Chu Sa cũng sẽ mời cô bé đến tận phòng của bà ấy để mà giáo huấn một trận.

Kỳ trước bệnh của Hoắc Kinh chuyển nặng lắm nên làm cho Chu Sa lo lắng suốt mấy ngày mấy đêm. Hôm nay nhìn anh khỏe rồi, bà mới có tâm trí nhớ đến Jin.

Vừa thấy Jin kính cẩn bước vào, Chu Sa đã lạnh lùng đi thẳng vô vấn đề:

” Cách đây khoảng vài tuần trước, Hoắc Kinh đã qua lại cùng ai? Làm những gì? Sau đó đã xảy ra những gì? Thành thật khai báo, còn không thì cháu chuẩn bị đồ đạc về quê đi.”

“ ... ”

Người ta vừa mới bước vào phòng thôi, còn chưa kịp ngồi đã bị cho một tràng thế rồi. Jin đáng thương nén tiếng thở dài, không dám ngồi mà đứng nốt buổi.

” Thật ra chú Walton chỉ vừa kết thân với một người bạn lâu năm không gặp thôi ạ. Hai người những ngày qua đi chơi với nhau rất nhiều, tình cảm rất thắm thiết. Cháu thấy chú Walton cũng rất vui nữa....”

” Câm miệng!” Chu Sa bỗng quát lớn, ” Còn dám nói là người bạn lâu năm sao?”

Chu Sa xoay người, tức giận nhìn Jin:

” Cháu biết rõ ta không muốn Hoắc Kinh phải yêu ai cả, chỉ vì căn bệnh kia chỉ cần một chút xúc động mạnh sẽ tái phát ngay. Sinh mệnh mỏng manh như thế, cháu nghĩ ta sẽ an tâm để một người khác nói yêu đương với Hoắc Kinh sao?”

Dừng lại một chút, Chu Sa dường như rất bất mãn về việc gì đó.

” Huống chi...Hoắc Kinh nó lại bảo rằng, bản thân chỉ có thể thích người cùng giới. Cái thế giới ngoài kia ghê gớm đến cỡ nào, lừa gạt không thể đếm xuể, lừa tiền không đủ còn đến lừa tình. Bây giờ còn cái chuyện yêu người đồng giới, cháu nghĩ ta sẽ an tâm sao? Hoắc Kinh còn là một đứa con thuộc tập đoàn lớn, tài sản kia sẽ thu hút bao nhiêu thành phần đối trá chứ?”

“ ... ” Jin cúi mặt im lặng, chẳng dám hé môi nửa câu.

Vì những lời mà Chu Sa nói đều rất đúng mà.

Thế giới bây giờ rất đáng sợ. Chỉ cần một chút sơ hở bạn sẽ ngay lập tức bị nó nuốt chửng mà thôi.

Yêu người khác giới đã là không thể tin tưởng. Yêu người cùng giới, liệu rằng sẽ đi đến đâu cơ chứ? Thân phận anh lại là một thiếu gia nhà giàu, làm sao biết được người ta là yêu anh hay yêu khối tài sản kia?!

” Nói tên người mà Hoắc Kinh đã qua lại cho ta nghe.”

“ ... ” Jin ngược mắt nhìn Chu Sa, cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Không xong rồi, nếu như mình khai tên người đó ra, chắc chắn là...

” Mau nói!” Chu Sa lại quát lên.

Jin giật bắn mình, vội mở miệng, ” Tề Lăng.”

” Tề Lăng?” Chu Sa nhướn mi, ” Họ Tề sao? Cái họ thói tha đó!”

Jin biết Chu Sa trước giờ không ưa họ Tề. Bất kể ai họ Tề, bà ấy cũng không thích. Lý do vì sao thì chưa rõ lắm nhưng nói chung là, Tề Lăng mất điểm nặng trong mắt bà rồi.

Xong chuyện, Jin được cho lui ra ngoài. Chu Sa đứng bên cửa sổ, cúi nhìn xuống dưới, tâm trạng một lúc một tệ đi.

#

Thời gian trôi đi nhanh lắm, nó trôi một cách hờ hững chẳng chờ ai. Nhắm mắt lại, mở mắt ra, ấy thế mà đã hơn ba năm rồi.

Ba năm trời không phải là khoảng thời gian quá dài, nhưng nếu nói nó ít thì đúng là ngu ngốc.

Ba năm, có thể quên đi được một khuôn mặt mà mình nhìn lướt qua một lần nhưng chẳng thể quên nổi một giọng nói mà mình đã thường xuyên nghe thấy.

Trong phòng ngủ, Tề Lăng đang sắp xếp tập vở. Tề Ôn bên ngoài bước vào, cô âm thầm đứng phía sau quan sát.

Ba năm qua, Tề Lãng lại cao hơn một chút rồi. Dáng dấp quả là không tệ tí nào. Giọng nói cũng trầm hơn, cả tính cách cũng như thế nữa.

Không còn cái kiểu bốc đồng, trẻ con ương bướng hay lấy nụ cười che giấu cảm xúc thật nữa. Bây giờ nhìn vào Tề Lãng, mặc dù không cười cũng chẳng thể đoán nổi nó đang nghĩ cái gì.

Tính cách đột nhiên thay đổi như thế cũng là vì có lý do cả.

Cái đêm hôm đó, Tề Ôn chẳng thể quên nổi.

Tề Lãng nửa đêm trở về nhà, hết như một tên tâm thần lao vào phòng, đóng chặt cửa. Mặc kệ ban đêm âm thanh vang dội, cậu cứ thế hét lên một cách khủng hoảng.

Tề Ôn sợ đến mức tay chân đều run cả. Bước vào đó, cô thấy Tề Lãng đang ngồi ôm lấy đầu mình, khóc lớn một trận.

Chưa bao giờ Tề Ôn thấy Tề Lãng khóc cả. Cho dù lúc nhỏ bị đánh đòn khá nhiều nhưng cũng chưa từng khóc nhè.

Ngồi xuống bên cạnh cậu, Tề Ôn cố gắng trấn tĩnh em trai mình nhưng cậu cứ gào lên thê lương. Sau đó còn bảo, mình đã giết người, giết một người rất yêu thương cậu.

Cứ mãi nói những lời khó hiểu đó đến gần rạng sáng. Tề Ôn mệt vì mất ngủ, mà Tề Lãng cũng cạn kiệt sức lực.

Những ngày sau đó, cậu rơi vào trạng thái trầm lặng.

Thời gian thế mà trôi qua nhanh thật. Bây giờ Tề Ôn cũng không tin ngày hôm ấy, Tề Lãng lại bị khủng hoảng tinh thần như thế.

Cảm giác như có người phía sau lưng mình, Tề Lãng quay lại.

” Chi?”

Tề Ôn khẽ cười một tiếng, đi đến ngó nghiêng, ” Đang chuẩn bị đi học hả?”

” Vâng. Hôm nay trên trường em có tiết sinh hoạt.”

” Sinh viên sắp ra trường rồi mà nhỉ? Lớn quá đi!” Tề Ôn cảm thấy rất vui khi nhìn thấy em trai mình trưởng thành như thế.

Nhưng mỗi khi nhìn vào mắt cậu, cô lại cảm nhận được gì đó không vui vẻ mà ngược lại rất dằn vặt.

Bỗng nhớ ra chuyện gì đó, Tề Ôn a một tiếng:

” Tối nay chị tổ chức tiệc ở nhà mình. Em về sớm cùng tham gia nha

”

” Tối nay sao?” Tề Lãng nhìn cô, ” Không được rồi. Tối nay em còn đi làm thêm ở quán ăn nhanh.”

“...Gì chứ? Nghỉ một ngày đi mà~ Chị muốn giới thiệu cho em một người bạn của chị. Con trai đó.”

Đạo gần đây Tề Ôn hay cố gắng bày ra nhiều trò để gán ghép cậu thành đôi với mấy người bạn của cô. Ngặt nổi, toàn bộ đều bị Tề Lãng từ chối hết.

Hôm nay cô lại mặt dày giới thiệu.

” Người này dễ thương lắm nha, lớn hơn em một tuổi, tính tình vui vẻ, tên là Hòa Cảnh đó.”

Chiếc bút bi trên tay Tề Lãng đột nhiên rơi xuống đất, lăn dài đến cạnh ghế.

Tề Ôn cũng ngừng lại không nói nữa. Cô nhìn biểu tình bất ngờ của Tề Lãng, lát sau mới hiểu ra vấn đề liền nói:

” Xin lỗi, cái đó...chỉ là đồng âm thôi.”

Tề Lãng nhận ra bản thân phản ứng thái quá, cậu quay đầu, cười gượng:

” Không sao, em nghe nhầm một chút thôi. Ý chị là...Hòa Cảnh đúng không?”

Tề Ôn nghe giọng điệu trầm thấp buồn buồn kia mà chịu không được. Cô biết mình vừa nói một điều cấm kỵ lắm.

Kể từ buổi tối hôm đó, cái tên Hoắc Kinh trở nên cấm kỵ đối với Tề Lãng. Mỗi lần nghe thấy, cậu đều kinh ngạc rồi lại bối rối thấy rõ, sau đó thì buồn hiu.

Cô không cố ý nói ra, chỉ là Hòa Cảnh và Hoắc Kinh đồng âm với nhau nên...mới như thế.

” Thôi thì gọi là Canne đi.” Tề Ôn hít sâu một hơi.

Tề Lãng lúc này soạn xong cặp rồi, cậu đeo lên vai, quay lại nhìn chị mình, cười nhẹ nhàng:

” Tề Ôn, chị đừng giới thiệu thêm ai với em nữa, được không? Chị hiểu em sẽ không bao giờ yêu thêm một ai nữa mà?”

” Chỉ gặp mặt trò chuyện thôi, cũng không phải buộc yêu...”

” Không đâu Tề Ôn.” Tề Lãng khề thở dài, ” Em tự nói với lòng mình rằng, sẽ không thân thiết với ai quá mức nữa. Em đang yêu một người mà.”

Nói rồi cậu len qua người cô muốn đi khỏi phòng thì bị kéo lại.

Tề Ôn đột nhiên cảm thấy tức giận mà nói lớn:

” Em có bị thần kinh không? Em bảo đang yêu một người, một người chết hay sao chứ!!”

” Tề Ôn!!”

Mỗi lần ai đó nhắc đến hai chữ người chết, Tề Lãng đều như thế. Mắt cậu trừng lớn đầy giận dữ.

” Em đã bảo đừng bao giờ dùng hai từ người chết, chị không nhớ sao? Người em yêu vẫn còn sống! Ít nhất, người đó vẫn sống trong tim em, được rồi chứ?”

” Wayne, em làm ơn tỉnh táo lại đi. Chị xin em, người đó đã không còn trên đời nữa, tại sao em phải tự giày vò mình như thế?”

Tại sao phải giày vò ư?

Tề Lãng bật cười, ” Vì chính em đã giết chết người đó. Lúc đó em thật ngu ngốc khi không nhận ra mình rốt cục là yêu ai, cho nên mới vừa hành hạ bản thân, vừa giày vò người khác. Chị hãy hiểu cho em, được không?”

” Nói ra có vẻ khoa trương quá, nhưng em thật sự rất yêu người đó. Vừa yêu lại vừa dằn vặt cho nên có những đêm em đã không thể ngủ được. Em biết mình như vậy thật thảm hại nhưng làm sao đây chứ? Em đã lỡ yêu người đó thật rồi.”

Tề Ôn bao lần khuyên nhủ là bao lần thất bại. Cô không đấu lại được cái tên cứng đầu kia.

Chẳng trách Tề Lãng một khi yêu rồi sẽ rất kiên nhẫn theo đuổi, một lòng giữ mãi hình bóng người đó trong tâm trí.

” Được rồi.” Tề Ôn hạ giọng, ” Đi học đi, kéo muộn.”

Cuối cùng Tề Ôn cũng buông tha cho cậu. Tề Lãng hơi mỉm cười rồi xoay người đi khỏi đó.

Trong phòng cậu lúc này còn bừa bộn đồ đạc quá nhiều. Tề Ôn liếc nhìn một chút thì phát hiện dưới gối cậu đang có cái gì đó. Giở gối lên, Tề Ôn thấy một tấm ảnh kẹp bên dưới.

Cầm lên nhìn qua, trong đó có hai người. Một đương nhiên là em trai cô, người còn lại không thể làm được thì là Hoắc Kinh.

Khung cảnh là bên cạnh một bờ hồ, xung quanh cây cối um tùm.

Tề Lãng cười rất tươi, Hoắc Kinh lại như gượng gạo trước ống kính.

Lật qua mặt sau, cô phát hiện mấy dòng chữ.

| Little do you know? How I'm breaking while you fall asleep. Little do you know? I'm still haunted by the memories... |

| Có lẽ em không biết, tôi vẫn luôn đau khổ trong khi em chìm sâu vào giấc ngủ. Có lẽ em không biết, tôi vẫn luôn bị giày vò bởi những ký ức xưa...|

17. Chương 17: Người Bạn Cũ

Sau khi học được năm hai ở một trường đại học khá nổi tiếng, Tề Lăng đã xin được công việc làm thêm ở một quán ăn nhỏ.

Chẳng qua đây là một quán ăn của em gái người bạn của Tề Lăng. Trong lúc cậu muốn lao đầu vào công việc để đầu óc thật bận rộn thì sự giúp đỡ này bỗng dưng xuất hiện.

Tối nay trời đột nhiên đổ mưa rào rích. Khí trời lạnh buốt, từng làn khói cứ bủa vây ngay cửa miệng.

Thời tiết xấu là thế nhưng Tề Lăng cũng không vì nó mà trễ nải công việc của mình. Từ thư viện của trường, Tề Lăng chạy thẳng đến quán ăn để bắt đầu làm việc.

Khi nhìn thấy Tề Lăng vén tấm màn đi vào, cô chủ quán mệnh danh xinh đẹp ngất trời ở đây liền mỉm cười với cậu.

Cô đang xào nấu thức ăn nhưng không quên hỏi Tề Lăng một chút.

” Tôi cứ nghĩ là anh không đến. Hôm nay mưa to quá.”

Tề Lăng vì chạy một quãng từ bến xe vào đến đây nên cũng bị ướt không ít. Cậu cởi áo khoác vẫy vẫy rồi lắc đầu cười nói:

” Chỉ là mưa thôi mà, nghỉ làm sẽ khiến cô chủ giận mất đấy.”

Lời lẽ của cậu kỳ thực rất bình thường, pha một chút bông đùa nhưng đều có thể khiến người ta tim đập chân run. Cái loại người chuyên gia dùng giọng nói trầm ấm mà thu hút con gái là thế đó.

Cô chủ quán xinh đẹp khẽ liếc nhìn cậu một cái rồi cúi mặt cười mỉm.

Tề Lăng bận tạp dề vào, bắt đầu với công việc bồi bàn bận rộn. Kể ra hôm nay quán không quá đông, có lẽ vì trời mưa nên người ta không vào ăn nhiều.

Còn đang bận rộn đưa món ăn đến cho khách, ở phía tấm màn lúc này xuất hiện một người đàn ông chừng chạc đi vào.

Tề Lăng ghi vội trên tờ giấy thực đơn món ăn, sau đó xoay người bước đến chào hỏi người mới vào.

” Little Home xin chào quý khách. Ngài đi mấy người ạ?”

Người đàn ông kia chậm rãi quan sát Tề Lăng, một lúc sau mới gật đầu nói:

” Tôi muốn mua một ít thức ăn mang về.”

” Vâng ạ. Mời ngài ngồi đây gọi món, chúng tôi sẽ xong ngay thôi.” Tề Lăng tích cực niềm nở với ông khách lớn tuổi này.

Sau đó cậu chạy vào trong đưa thực đơn cho cô chủ quán xinh đẹp. Liếc mắt nhìn mấy món ăn, cô chủ quán khẽ nhú mồm, đưa mắt nhìn ra ngoài.

Chợt cô ô một tiếng, ” Chú à, chú lại đến đây sao?”

Tề Lãng nhìn cô vui vẻ ra chào hỏi ông, mọi việc còn lại giao cho đầu bếp khác nên có chút bất ngờ. Không nghĩ người đàn ông kia lại quen thân với cô chủ của mình như vậy.

Đứng ngốc lẳng nhìn hai người trò chuyện được vài giây rồi Tề Lãng lại quay trở về công việc của mình.

Khi thức ăn đã xong, Tề Lãng mang đến cho vị khách kia. Ông ấy đón lấy túi ni lông, khẽ cười với Tề Lãng rồi quay người bước ra ngoài.

Cậu mãi nhìn theo bóng dáng của ông ta, chợt nghĩ đến một người quản gia già tận tình với công việc.

” Gì mà đứng ngốc ra thế?” Cô chủ quán huých vào tay cậu.

Tề Lãng quay mặt nhìn cô, cười gượng, ” Không có gì. Mà không nghĩ là cô quen với ông ấy.”

” À, ông ấy hiền lắm, là một quản gia của một gia đình giàu có đấy. Trước đây ông ấy hay ghé đây mua thức ăn, mấy món này gọi riết đến tôi cũng thuộc nữa là.”

Cô chủ quán xinh đẹp vô tư nói, chốc chốc lại nhún vai, quay vào trong nấu ăn tiếp.

Còn Tề Lãng thì khẽ cười khi suy nghĩ của mình lại chuẩn xác đến như vậy. Hóa ra là một quản gia lớn tuổi rồi.

Khi cậu chuẩn bị chuyển sang bàn khác phục vụ thì liếc mắt thấy tờ giấy thực đơn lúc nãy. Chẳng nhớ cậu để lung tung ở đâu, bây giờ nó đang nằm ngay trên bàn.

Cầm nó lên, Tề Lãng lúc này mới nhìn kỹ lại thực đơn.

Xem nào: Hai phần sushi trứng cá, một canh súp gà không bỏ hành tây.

Đọc xong, Tề Lãng phần nào có chút ngẩn ngơ khi mấy món ăn kia đã có lần cậu nghe qua. Giống như là một sở thích của người nào đó...

Thịch.

Tề Lãng giật mình xoa nhẹ ngực trái, lắc đầu tỉnh táo.

Mình lại nghĩ linh tinh rồi. Làm sao có thể chứ?

Định thần lại, cậu làm nốt công việc hôm nay.

Đến gần mười giờ tối, quán bắt đầu tản khách. Chỉ còn sót lại một, hai người đang ngồi đối diện nhau với mấy chai bia trên bàn.

Tề Lãng cũng hết công việc rồi, cậu vào trong thay đồ chuẩn bị tan làm. Cô chủ quán nhìn cậu bước ra liền đi đến, dúi vào tay cậu một phần thức ăn khuya.

” Cho anh đó, buổi tối hay đói bụng mà.”

Tề Lãng nhận đồ ăn có chút ái ngại. Cậu định sẽ không lấy nhưng cô chủ quán cứ nhất quyết dúi vào tay cậu.

Đành thôi, cũng không cách nào cãi lời chủ quán được. Cậu sắp tới ngày nhận lương rồi.

Nhìn hai vị khách còn lại trong quán, Tề Lãng hỏi:

” Vẫn còn hai vị khách nữa, có nên nói họ không?”

Cô chủ quán chống nạnh, phòng má nói, ” Cứ để một tí nữa đi. Anh trai tôi lát sẽ ra xử lý mấy thành phần say xỉn này.”

Anh trai à?

Tề Lãng cười nhẹ, gật đầu chào cô chủ rồi ra về.

Đứng trên thềm, Tề Lãng dúi tay ra hứng lấy vài giọt nước còn đọng trên mái hiên. Cuối cùng trời cũng tạnh mưa rồi.

Ở một góc khuất khác, chiếc xe màu đen huyền nhuyển im lặng đậu sát vỉa hè. Bên trong, người quản gia hiền lành khi nãy đang quay đầu nói với một người khác:

” Nhị thiếu gia, chúng ta trở về được rồi chứ?”

Ông cẩn thận lời nói của mình, tay giơ lên nhìn đồng hồ:

” Hơn mười giờ đêm rồi, tôi nghĩ phu nhân đã ngủ rồi.”

Người ở phía sau đang ngồi vắt chéo chân, bộ dạng đúng thực là một thiếu gia nhà giàu. Trên người anh đang có một phần sushi còn chưa giải quyết xong, chén canh súp gà đã được ăn xong lâu rồi.

” Lâu lắm rồi tôi mới đến lại quán ăn này đó.”

Người nọ lên tiếng, sau đó đưa đến tay người quản gia nguyên phần sushi còn lại, anh vốn chưa đụng vào một miếng mà nói:

” Chú ăn đi. Chú đã cùng tôi đi đến giờ này.”

Người quản gia thoát đầu không nhận đồ ăn, một lúc sau thấy người kia có vẻ muốn nài nỉ mình, ông lại đồng ý.

Trong thời gian người quản gia dùng bữa khuya, vị nhị thiếu gia kia lại rảo mắt ra bên ngoài, ngắm nhìn khung cảnh ban đêm.

Mặt đường còn trơn trượt bởi cơn mưa xối xả vừa rồi. Cả quán ăn Little Home cũng chưa tắt đèn, đóng cửa.

Lúc này trước cửa quán, anh thấy có một chàng trai vẫn đứng đó mãi từ nãy đến giờ. Chẳng gặp gỡ ai, chỉ đơn giản là đứng đó ngược mắt nhìn thật lâu lên trời.

Dáng dấp cao ráo, mái tóc cắt gọn gàng, quần áo cũng trông giống một sinh viên đại học.

Chẳng hiểu sao anh lại bị hình ảnh của người nọ thu hút ánh nhìn như thế.

” Nhị thiếu gia.”

Người quản gia vốn dĩ đã gọi anh nhiều lần lắm, nhưng lần thứ năm mới thành công.

Anh quay mặt nhìn ông, khóe môi vì ngượng ngừng mà giật nhẹ.

” Chúng ta trở về nhé.”

” Ừm.” Anh ứng tiếng nhanh chóng, sau đó thì hỏi ông, ” Trong quán ăn kia có một chàng trai phụ việc sao?”

Người quản gia vừa lái xe về phía trước vừa nói:

” Vâng, đúng thế. Hình như cậu ta là người mới, một sinh viên thì phải.”

” Ông có biết người đó tên gì không?”

Người quản gia lấy làm kinh ngạc khi một người luôn thờ ơ như nhị thiếu gia đây hôm nay lại phải hỏi danh tính của một người xa lạ như thế. Ông ở cùng anh cũng lâu rồi, ít ra thì từ lúc nhỏ cho đến khi cấp ba.

Đạo gần đây anh mới trở về nhà sống, cho nên ông cũng chưa thể hiểu được một nhị thiếu gia khác biệt trước đây.

” Tôi không rõ lắm thưa thiếu gia, chỉ nhớ ngờ ngợ cô chủ quán kia có gọi cậu ta là Wayne.”

Ánh mắt người kia lập tức ngược lên nhìn qua kính chiếu hậu. Đôi mắt thoáng chút ngỡ ngàng cùng những cảm xúc bấy lâu chôn giấu sâu tận trong tim.

Nhưng đó chỉ là một vài giây ngắn ngủi trôi qua mà thôi.

Ngay sau đó, anh lại trở về dáng vẻ bình thường của mình, ừ một tiếng và kết thúc câu chuyện người xa lạ kia.

Anh chẳng may mắc đó là cái tên thế nào, đánh vần ra sao. Một người xa lạ, gặp nhau bao lần đi nữa, cũng chỉ là một người xa lạ.

#

Hoắc Kinh ngày nào cũng chỉ muốn đi ra ngoài đường đến tận chiều tối mới trở về đều là có lý do cả.

Chu Sa gần đây đang muốn anh quay lại công ty làm việc. Dù sao công ty này cũng có cổ phần của anh, cũng cần anh góp một tay vào để làm nó vững mạnh.

Nhưng từ lâu rồi Hoắc Kinh luôn cố gắng tránh né trách nhiệm này. Anh không thích thừa kế, vốn dĩ việc này chỉ có thể giao lại cho Hoắc Ứng, anh cả của anh thôi.

Anh cũng không thích không khí ở công ty, ngột ngạt và gò bó quá mức. Anh thích làm những công việc nhẹ nhàng, thoải mái tự do tự tại chứ không phải suốt ngày vận lên người bộ vest hàng hiệu và ngồi mài đáy quần ở trong phòng làm việc kia.

Ngặt nổi, Hoắc Kinh càng tránh né thì Chu Sa càng tấn công. Không biết bà đang mưu tính cái gì để có thể lôi kéo anh vào nhưng chắc chắn Chu Sa sẽ làm được điều đó.

Đêm nay Hoắc Kinh lại về muộn để không phải gặp mẹ mình. Nhưng không ngờ hôm nay Chu Sa dày mặt hơn anh rồi.

Khi mở đèn phòng khách, Hoắc Kinh nhận ra mẹ mình đang ngồi im lặng ở cái ghế sofa, dáng vẻ rõ ràng đang chờ đợi anh về.

Biết mình không thể lui, Hoắc Kinh bước đến ngồi xuống đối diện bà.

Chu Sa đổi tư thế ngồi, nhàn hạ uống một ngụm trà.

"Dạo gần đây con về khuya quá."

"Sao mẹ lại ngồi đây làm gì? Trời lạnh lắm."

Chu Sa mỉm cười, "Mẹ là đang chờ con trai về đây chứ. Thế nào? Chuyện trở lại công ty làm việc, con đã quyết định chưa?"

Hoắc Kinh nghe đến liền thở dài.

"Con đã nói quyết định của mình từ lâu rồi, không phải sao? Công việc này, Hoắc Ứng anh ấy phù hợp hơn con nhiều lắm. Con đến công ty chỉ cản trở mọi người thêm thôi."

"Nhu nhược!" Chu Sa lạnh nhạt ném ra hai chữ.

Ánh mắt bà sắc bén đến mức chỉ cần một nhát sẽ kết liễu một người ngay. Giọng điệu mười phần tức giận.

Hoắc Kinh bị bà mắng một tiếng, đôi mày khẽ nhíu lại.

Anh nhu nhược sao? Đúng thế, anh vốn dĩ rất nhu nhược. Chính vì quá nhu nhược nên đã từng...

Khi ký ức chuẩn bị ùa về thì Chu Sa lại lên tiếng:

"Khi còn nhỏ, mẹ biết rằng con đã chứng kiến ba mình tự tử vì quá áp lực. Con đã thật sự bị sốc và trầm cảm một thời gian. Từ đó, con lại không muốn dính vào công việc của gia đình. Mẹ không ngờ, cả ba và con đều nhu nhược như vậy. Tại sao con không nhìn vào Hoắc Ứng mà học hỏi? Anh trai con chẳng hơn con là bao, vốn dĩ cũng rất áp lực nhưng có bao giờ nó than vãn không?"

"Đây là vấn đề quyền lợi của mỗi người. Mẹ không thể bắt buộc con sống theo ý của mẹ được."

"Sống theo ý của mẹ sao? Mẹ chính là muốn tốt cho con. Mẹ muốn con phải đương đầu với nhiều khó khăn để mà cứng cáp, mạnh mẽ hơn. Con không nghĩ rằng con quá yếu để có thể ra ngoài đời sao? Hoắc Kinh, con đã hơn ba mươi rồi, đừng tự bực mình như một đứa trẻ cứng đầu nữa."

Chu Sa hạ giọng, "Nếu như con không mạnh mẽ, nghĩa là con chỉ đang cho phép người khác cái quyền làm tổn thương con mà thôi. Đừng khiến mẹ thêm tức giận về cái người ba năm trước đã..."

” Con mệt rồi, con đi nghỉ trước. Mẹ cũng mau đi nghỉ đi.” Hoắc Kinh bỗng đứng bật dậy, xoay người đi thật nhanh lên lầu.

Đóng cửa phòng lại, Hoắc Kinh mệt mỏi nằm vật ra giường. Anh nghiêng người ôm chiếc gối, vùi sâu khuôn mặt của mình vào đó.

Ba năm trước, tất cả là dĩ vãng rồi.

Đừng khơi gợi nữa, có được không?

Mi mắt anh nặng trĩu, dần khép lại. Có thể anh đang lừa dối bản thân mình, nhưng trái tim, tâm trí, những thứ khác của anh đều chống lại những điều đó.

Trái tim vốn vẫn nhói lên mỗi khi nhớ về người đó.

Tâm trí vốn vẫn còn vương vấn ký ức xưa.

Chẳng bao lâu sao, Hoắc Kinh cũng đành đầu hàng trước Chu Sa. Anh đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ cái áp lực của công việc sẽ khiến anh tạm thời gạt bỏ được người kia.

Đứng trong phòng của chủ tịch, tức mẹ mình, Hoắc Kinh vẫn cảm thấy lạnh sống lưng. Nhìn dáng vẻ bà đang chăm chú ghi chép gì đó, anh mới nhận ra người phụ nữ kia thật kiên cường.

” Đừng lo lắng như thế, Hoắc Kinh. Con không phải làm việc một mình đâu. Mẹ trước đã có nhờ đến một người giúp đỡ cho con rồi.”

Chu Sa vui vẻ nói, gương mặt này rất lâu rồi mới được thấy.

Khi Hoắc Kinh còn ngẩn người không biết ý của Chu Sa là gì thì cánh cửa đột nhiên mở ra.

Đứng đó là một chàng trai ngang tầm với Hoắc Kinh, dáng dấp cùng khí chất đều khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Từng đường nét rắn rỏi của người đó làm cho Hoắc Kinh nhất thời không nói được gì.

Chu Sa ngược lại niềm nở đi đến, kéo tay Hoắc Kinh đi cùng mình.

” Dylan, lâu quá không gặp cháu rồi. Hãy cố gắng giúp đỡ con trai cô nhé.”

Người gọi tên Dylan lễ phép đáp trả Chu Sa. Sau đó, bà bảo hai người đến phòng làm việc của Hoắc Kinh.

Ra đến ngoài rồi, Hoắc Kinh cũng đã bình tĩnh lại, cất tiếng:

” Ngạo Thiên, cậu về từ bao giờ thế?”

” Đã được hai ngày.”

” Cậu về đây làm gì?”

” Đương nhiên là giúp đỡ cậu.”

Ngạo Thiên cười dịu dàng.

Nhìn nụ cười kia, Hoắc Kinh chột khó chịu.

” Cậu không thay đổi một chút nào cả.”

Ngạo Thiên cũng không màng đến câu nói kia là ý tốt hay xấu. Anh đơn thuần lại mỉm cười dịu dàng, đáp lại rằng:

” Đúng là như thế, tôi vốn vẫn luôn như trước, cả tình cảm cũng không thay đổi.”

Má Vi: Lãng Lãng, má sẵn sàng vòng tay để ôm con rồi. Những người kia sẽ mau chóng vấy cờ lật thuyền thôi. Má biết tổng mà /biu môi/

18. Chương 18: Tình Ngay Lý Gian

Hoắc Kinh cùng Ngạo Thiên đi đến phòng làm việc của anh. Trong khoảng thời gian này, Ngạo Thiên sẽ trở thành trợ lý đắc lực của Hoắc Kinh theo như yêu cầu ngọt ngào từ Chu Sa.

Chẳng qua trước đây rất lâu rồi, khi Hoắc Kinh còn mới có năm, sáu tuổi thì Ngạo Thiên đã quen thân với gia đình bọn họ.

Ngạo Thiên không có mẹ, từ nhỏ đến lớn đều là một tay cha anh nuôi lớn. Cha anh cũng là một người làm thân cận tận tụy với Hoắc gia.

Chu Sa thấy Ngạo Thiên lúc nhỏ đã biết học hỏi người khác, khí chất hơn những đứa trẻ cùng trang lứa khác, tính tình lãnh đạm mà quyết đoán nên bà rất muốn một ngày nào đó Ngạo Thiên sẽ giúp đỡ đứa con trai yếu đuối nhu nhược của mình.

Đứa con trai nhu nhược bà nói đến chính là Hoắc Kinh. Chuyện xưa đều đã nói rõ, Hoắc Kinh từng bị trầm cảm một thời gian và lúc đó bên cạnh anh chính là Ngạo Thiên luôn quan tâm chăm sóc.

Ngạo Thiên xưng hô thân mật nhưng thật ra lớn hơn Hoắc Kinh một tuổi. Hai anh em nhà họ Hoắc này đặc biệt có duyên với Ngạo Thiên.

Từ lúc lớp một đến khi cao trung, bọn họ đều học cùng với nhau. Chỉ tiếc sau đó vài tháng, Ngạo Thiên đột xuất bay sang Úc để mà du học. Từ đấy, cả hai anh em cũng mất dần liên lạc với Ngạo Thiên.

Trong ký ức của Hoắc Kinh, ngày mà Ngạo Thiên du học, anh đã chạy đến nhà Hoắc Kinh, đưa cho anh một con hạc giấy, bảo rằng bên trong có một điều thầm kín khó nói ra.

Hoắc Kinh khi ấy vốn chẳng nghĩ ngợi gì nhiều lắm, anh về nhà lại cũng không lập tức đoái hoài đến con hạc giấy kia. Đến ngày hôm sau, anh mới sực nhớ tới nó rồi mở ra xem.

Chẳng ngờ rằng, bên trong đó lại ghi ba chữ: Tôi thích cậu.

Chỉ vờ vẩn nhiều đấy thôi nhưng đã khiến Hoắc Kinh suy nghĩ rất nhiều. Khi ấy cái gì cũng chưa tỏ, tình cảm, cảm xúc của bản thân chỉ là một thứ gì đó mơ hồ ảo ảnh.

Hoắc Kinh vài ngày sau liền quên bống đi điều kia. Cứ thế tiếp tục cuộc sống của một nhị thiếu gia sống trong nhung lụa.

Hôm nay bỗng dưng tái ngộ người xưa, Hoắc Kinh không khỏi ngượng ngùng khi nhớ lại con hạc giấy đó.

Anh không chắc Ngạo Thiên còn nhớ đến nó không, nhưng ngàn vạn lần cũng đừng nhớ đến. Vì Hoắc Kinh anh chẳng còn rõ là mình cất con hạc giấy ở góc nào rồi.

Thời gian lâu như vậy, đó cũng là một con hạc giấy mỏng manh, chỉ cần một cơn gió cũng có thể cuốn nó bay đi mất.

Đẩy cửa bước vào trong, Hoắc Kinh nhận thấy phòng làm việc của mình không tệ một chút nào. Thiết kế rất bắt mắt, còn có cả khung cửa sổ tràn ngập ánh nắng.

Vị trí bàn làm việc của anh cũng thật phù hợp.

Nhìn chung, mọi thứ hoàn hảo hơn Hoắc Kinh nghĩ.

Ngạo Thiên lúc này thong thả tiến lên trước, mỉm cười nhìn Hoắc Kinh:

” Từ bây giờ tôi sẽ là trợ lý cho cậu. Nếu cần gì, tôi sẽ giúp nhiệt tình. Có không hiểu gì tôi sẽ giải thích cặn kẽ. Công việc này tương đối khó khăn, nhưng chỉ cần cậu nhạy bén và biết nắm bắt thời cơ là ổn cả.”

Hoắc Kinh ngược nhìn Ngạo Thiên, thấy bộ dạng kia thật dày dặn kinh nghiệm thương trường, anh không khỏi kinh ngạc.

Đã lâu như thế rồi, dáng vẻ đúng là thay đổi nhưng tính cách vẫn cứ như trước kia. Lãnh đạm, luôn dùng nụ cười biểu thị tất cả, còn cả những cử chỉ dứt khoát nữa.

Hoắc Kinh hơi cúi mặt, gật nhẹ một cái:

”Được rồi, sau này sẽ cần cậu giúp nhiều lắm.”

Ngạo Thiên nghe thế, không hiểu vì sao lại mỉm cười thật rạng rỡ. Sau đó, anh xoay người đi đến cửa sổ, vén rèm lại một chút.

Ánh sáng bên ngoài bị chặn lại không ít, căn phòng thoáng chốc đã tối hơn khi nãy.

Hoắc Kinh ngồi xuống bàn làm việc, cảm thấy mọi đồ vật ở đây thật lạ lẫm quá. Còn cả một đồng giấy tờ kia nữa.

Liếc nhìn một cái, anh chỉ nuốt khan, cảm thấy chóng mặt lắm.

Lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra, đứng đó lại là một chàng trai khác dáng dấp chẳng khác gì so với Hoắc Kinh.

Ánh mắt sắc bén lướt nhẹ qua phía bàn làm việc của Hoắc Kinh, sau đó vững vàng đi đến, đặt xuống bàn là một bì hồ sơ màu xanh.

Thấy hai người nhìn mình kinh ngạc, Hoắc Ứng nhàm chán nói:

”Mẹ bảo đưa cái này cho em.”

Nói xong, Hoắc Ứng lạnh lùng xoay người định bước ra khỏi phòng. Nhưng ngay sau đó, Ngạo Thiên lại đột ngột gọi tên con người đó lại.

”Này Hoắc Ứng.”

Bọn họ trước đây vẫn luôn xưng hô bằng tên chính gốc cho nó thân mật. Ngặt nỗi, không hiểu lúc nhỏ Ngạo Thiên đắc tội gì với Hoắc Ứng mà con người đó không để anh phải gọi tên thân mật của mình nữa.

Hôm nay Ngạo Thiên quên bém đi điều đó, phản xạ mà hô một tiếng.

Hoắc Ứng dừng bước, đôi chân mày khẽ chau lại.

”Falton.”

Ngạo Thiên thoáng ngẩn người, ngay sau đó định thần, cười lấp đi sự gượng gạo.

”Xin lỗi cậu, tôi bỗng dưng quên mất.”

Hoắc Ứng nghe đến đó, khóe môi nhếch nhẹ lên, cười khẩy điều gì đó.

”Tôi biết mà. Cậu cái gì cũng quên, ngoại trừ người nào đó, đúng không?”

Bỏ lửng lại một câu như thế rồi biến mất sau cánh cửa.

Hoắc Kinh ngồi ở bàn dường như bị đóng băng.

Thật ra lúc nhỏ Hoắc Ứng và Hoắc Kinh không đến mức quá ghét nhau. Hai người dù sao cũng là anh em ruột, mối quan hệ nhìn kiểu gì cũng phải có một chút khăng khít.

Huống chi hai người lại còn giống nhau nhiều như vậy.

Nhưng rồi đến một ngày nọ, Hoắc Ứng đột nhiên đổi tính tình, luôn cảm thấy Hoắc Kinh ngứa mắt và ngoài mặt thì luôn muốn chơi đùa thắng em nhà mình.

Mối quan hệ từ đấy rạn nứt mà không có một lý do cụ thể hay thỏa đáng.

Ngạo Thiên nhìn cánh cửa kia một lúc, chẳng nghĩ ngợi gì nhiều mà chỉ xoay người, cầm cái bì hồ sơ kia lên.

”Đây là mấy dự án gần đây.” Anh nói rồi bước qua chỗ Hoắc Kinh, khom người xuống, hướng dẫn tận tình.

Khoảng cách hai người chột gần nhau trong nháy mắt.

Hoắc Kinh cúi mặt lắng nghe, lâu lâu liếc mắt sang lại thấy được người kia trưng ra nụ cười rất dịu dàng.

Cứ nghĩ rằng anh sẽ vì thế mà dao động nhưng nào ngờ rằng, tâm trí anh đang tự nói, giá như trước kia người đó cũng cười với mình như thế này.

Lập tức, ý niệm kia bị Hoắc Kinh ném ra sau đầu.

#

Chỉ còn hai tháng nữa là Tề Lãng tốt nghiệp đại học rồi bắt đầu đi làm rồi. Mới đó mà cậu sắp thành một kẻ bước ra ngoài đời rồi đấy.

Tan học, Tề Lãng đeo cặp rồi nhanh chóng chuồn ra khỏi lớp. Nhưng ngay sau đó thì bị thằng bạn thân ở đại học túm cổ áo kéo lại.

Nó kè kè bên cạnh cậu, "Này, hôm nay mày có làm ở quán em tao không?"

Đúng thế, đây là ân nhân tìm việc làm thêm cho Tề Lãng, tên là Adonis. Cái tên của thằng bạn cậu đúng là đẹp đấy, nhưng nhiều khi Tề Lãng xuyên tạc nó ghê lắm.

Cậu biến Adonis thành Penis.

Xin lỗi, thật là khinh bỉ tên ngu si này quá mức đi.

Tề Lãng bị lôi kéo đến mệt, cậu nhúu mày, "Hình như hôm nay quán nghỉ."

"Thế à? Ồ mà, hôm bữa tao có đưa mày hai tấm vé xem kịch đó. Hôm nay quán nghỉ này, sao mày không thử bồi đắp tình cảm với cô chủ..."

Adonis đang nói giữa chừng thì bị Tề Lãng cắt ngang.

"Đủ rồi, tao biết mày đang cố gán ghép tao với Hannah. Nhưng tao không thích thế."

"Shit, mày làm giá thế! Hannah xinh thế, mày còn đòi hỏi cái gì?"

Tề Lãng bỗng đứng lại, hít thật sâu rồi nói thì thầm vào tai Adonis.

"Tao không dựa vào nhan sắc mà lựa người yêu. Tao chỉ cần ai làm tao "lên" thì được thôi."

"..." Adonis xanh mặt, mắng, "Mẹ nó, nếu mày không bắt lực thì kiểu quái gì chả lên?"

Tề Lãng nhún vai, "Tao biết, nhưng Hannah không thể đâu. Tao không lên được với con gái. Mày hiểu chưa, Penis?"

Dứt lời, Tề Lãng tách khỏi Adonis, chạy thật nhanh ra khỏi trường.

Adonis sau đó thì bắn tốc độ, muốn tóm gọn thằng nhãi ranh không biết mùi đời kia lại mà tẩn cho đến chết.

Hai người lại tiếp tục bô bô oang oang trên đường.

Tề Lãng thì ít nói rồi, chỉ có Adonis cứ mãi gặng hỏi câu nói kia là gì. Lẽ nào mày thích con trai? Ồi mày giấu kỹ vậy? Mày có yêu thầm tao không đó?

Đủ thứ trên trời dưới đất.

Rốt cục Tề Lãng phải quay qua đớp một câu:

"Mẹ mày, tao thủ tiết rồi, đ*o có yêu ai nữa. Nói thêm một câu là tao ném mày ra ngoài kia đấy!"

WTF?

Adonis mặt đen như than, lâm bâm chứ không lái nhãi nữa.

Hai người tẩn bộ trên vỉa hè, đột nhiên lại có một chiếc xe vừa lướt qua. Tề Lãng nghiêng mặt nhìn, sau đó giật mình với khuôn mặt thấp thoáng qua lớp kính xe.

Cậu dừng chân, xoay người muốn lao theo cái xe kia thì bị Adonis giữ chặt lại.

” Mày làm gì thế?” Adonis hét lên.

Tề Lãng dường như không kiểm soát được, cứ mãi giãy ra khỏi Adonis. Một lúc lâu, cậu ngừng lại hành động kỳ quái của mình, ngồi bệt xuống đất.

Hai tay vò đầu, Tề Lãng chỉ muốn đâm vào tường chết quách đi.

Ba năm như vậy, lần nào nhìn thấy gương mặt nào đó thật giống đều sẽ như người điên loạn làm cuồng vậy. Hôm nay cũng thế.

Khi này chiếc xe kia vừa lướt qua, đúng lúc cửa kính còn chưa kéo lên, Tề Lãng đã nhìn thấy khuôn mặt đó.

Mặc dù nhìn ở góc độ nghiêng và thoáng qua nhưng cậu không nghĩ là mình lầm được.

Adonis bên cạnh cứ lay cậu mãi, ” Mày đứng dậy coi.”

Tề Lãng thở ra, ngược mắt nhìn Adonis:

” Adonis, mày có nghĩ ban ngày cũng sẽ gặp ma không?”

“ ... ”

” Không có gì đâu, tao đùa đấy.” Tề Lãng lắc đầu, ” Người giống người là bình thường mà.”

Cậu lẩm nhẩm trong miệng rồi đi lên trước. Adonis mặt ngốc theo ở phía sau.

Về đến nhà rồi, Tề Lãng uể oải nằm vật ra giường. Mắt nhắm lại, hình ảnh khi này lại hiện ra.

Chết tiệt, mình điên rồi!!

Hoa mắt thôi, người giống người thôi.

Tề Lãng bực bội ném cái gối xuống đất. Lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra, người bước vào là một người lạ hoắc.

Tề Lãng ngồi dậy, đưa mắt nhìn người nọ.

” Anh là...”

Người kia nhìn cậu cười hiền, ” A xin lỗi, tôi là Canne, bạn của Quin.”

Hóa ra là bạn của Tề Ôn, nhưng vào đây làm gì?

” Ừm, thế anh vào đây có việc gì không?”

Canne nhìn cậu, gượng gạo nói:

” Quin bảo tôi vào đây để hỏi cậu mấy cái băng dán. Tôi bị đứt tay.”

” À.” Tề Lãng nghe xong liền đứng dậy, đi tìm băng cá nhân cho Canne.

Tìm xong, cậu lại không hiểu tại sao ở dưới kia cũng có băng cá nhân mà phải khổ sở lên tận phòng cậu làm gì?

Canne cầm lấy băng cá nhân, mỉm cười nói cảm ơn.

Tề Lãng liếc mắt thấy tay anh chảy máu nhiều lắm, liền chủ động đi đến dán giúp. Khoảng cách hai người có vẻ gần hơn nhiều.

Tề Lãng không để ý gì cả, còn Canne thì khác. Anh cứ lén nhìn cậu, sau đó đột nhiên áp môi mình hôn lên chóp mũi cậu.

Khi thấy Tề Lãng bị kinh ngạc mà không phản ứng, Canne lại thừa cơ hội hôn xuống môi và giữ nguyên đó thật lâu.

Một khoảng im lặng ủa đến.

Chẳng trách ông trời khéo đưa đẩy. Cửa phòng lại mở ra, mà người bước vào lại chẳng phải Tề Ôn hay Seb. Tề Lãng bây giờ mới tách người lùi về sau. Canne cũng tỉnh lại, quay người nhìn. Ánh mắt chạm nhau kịch liệt kích động. Tề Lãng nhìn người nọ, gương mặt méo mó, "Ba về rồi sao?"

19. Chương 19: Chào Hối Hàng Xóm Mới

Tề Dương vừa trở về nhà sau hai tháng công tác cùng với vợ bên nước ngoài.

Cảm giác đặt chân vào nhà khiến tinh thần Tề Dương cực kỳ sảng khoái và thoải mái, nhưng tiếc là những điều đó đều bị cái chuyện lúc này của Tề Lãng phá sập hết.

Đừng mong chờ gì Tề Dương sẽ thấu hiểu cho con cái mình. Tính cách ông vô cùng độc đoán, chỉ biết rằng bản thân mình luôn đúng và con cái không có quyền cãi lại cha mẹ.

Đó là điều khiến Tề Lãng luôn cảm thấy thất vọng với ông nhất.

Thời gian mà hai cha con họ không gặp nhau cũng kéo dài lâu lắm rồi, hôm nay tái ngộ kỳ thực có chút gượng gạo.

Tề Dương không hề mất bình tĩnh trước cái viễn cảnh con trai mình đang hôn môi với một thằng con trai khác.

Ông ta lạnh lùng nhìn Canne, "Cậu là ai?"

Canne cũng thực điềm nhiên đáp lại, "Chào bác, cháu là Canne, bạn của Quin."

"Quin?" Tề Dương nhướn mi, "Quin sao lại có người bạn như thế này!"

Lời lẽ của Tề Dương rõ ràng hàm chứa một ý nghĩa xúc phạm người khác. Canne cũng phần nào biết về ông nên không để ý gì nhiều.

Hay nói cách khác, Canne đã nghe những lời miệt thị như vậy nhiều lắm rồi.

Huống gì, Canne vốn là một tên bồi trong quán rượu, thường xuyên một đêm với đàn ông. Chỉ tội Tề Ôn không biết bạn mình làm những việc đó cho nên luôn muốn gán ghép Tề Lãng cho Canne.

Canne ngày đầu tiên thấy Tề Lãng đã thích đến độ chỉ muốn tấn công ngay lập tức. Hôm nay thừa cơ hội được vào phòng cậu, anh định sẽ dồn dập lật ván cờ thì bị Tề Dương bước vào phá hỏng.

Lúc này Tề Ôn vội vã chạy lên phòng Tề Lãng, thấy khung cảnh ngọt ngào đến bức bối, cô mới khép nép đứng cạnh Tề Dương.

"Ba, sao ba về lại không báo trước?"

Tề Dương thường ngày cưng chiều Tề Ôn hơn. Nghe giọng cô, ông quay sang, muốn tức giận nhưng không hiểu sao chỉ lạnh lùng nói:

"Bảo bạn con ra khỏi đây ngay đi. Đừng bao giờ đến đây nữa."

Tề Dương nói như vậy đã là phần nào tha thứ cho tội lỗi của Canne rồi. Nếu sau này anh mà cãi lại, cũng chẳng biết được ông ta làm đến việc gì nữa đâu.

Tề Ôn nghe vậy, trong lòng khê thở phào, bảo Canne về trước. Ván cờ của Canne khi không bị đổ vỡ, tuy rằng tức tối nhưng anh cũng chẳng còn thể làm gì khác nữa.

Quay lại nhìn Tề Lãng một cái, Canne còn trắng trợn nháy mắt lưu tình với cậu mà nói:

"Anh về nhé, Wayne~"

Dứt lời, Canne rời khỏi nhà họ Tề.

” Con ra ngoài đi. Ba nói chuyện với Wayne một chút.” Tề Dương hạ lệnh.

Tề Ôn thật sự không biết bọn họ đã có chuyện gì xảy ra, chỉ thấy mặt của Tề Lãng rất khó coi. Cô nhìn lên em trai mình, thấy cậu lắc đầu tỏ vẻ ớn, cô mới chịu lui ra.

Cửa đóng lại, Tề Dương nhanh chóng bước đến rồi giáng xuống một bên mặt Tề Lãng một cái tát chua chát.

Âm thanh chói cả tai.

Tề Lãng hứng cái tát lạnh thấu xương này cũng không thấy đau đớn gì lắm. Vốn dĩ cậu đã chịu những trận đòn quen rồi.

Hồi nhỏ, Tề Dương luôn bảo cậu là một thằng hư đốn, không biết suy nghĩ, chỉ có phá hoại, đầu óc ương bướng và ngu dốt.

Ông ta chưa bao giờ tỏ ra thương yêu cậu như một đứa con trai ruột. Đối với ông, Tề Lãng chỉ giống như một người nói dối tông đường mà thôi.

Chẳng trách Tề Dương chưa bao giờ yêu mẹ của cậu, cho nên sẽ không hề có tình cảm với cậu.

Chỉ thắc mắc một điều, nếu đã không yêu mẹ cậu thì tại sao lại để cậu phải ra đời cơ chứ?

Hứng chịu cái nhìn miệt thị của người nhà họ Tề đã đành, ngay cả ba ruột của mình cũng không yêu thương gì, Tề Lãng riết lại thành hồ hững và quen dần.

” Hôm nay còn dám làm mấy cái trò kinh tởm đó ở trong phòng ngủ sao? Mày không coi bố mày ra cái gì đúng chứ? Vắng có mấy tháng đã dám đem cả đàn ông về nhà rồi sao?”

Giọng điệu của Tề Dương có vẻ phẫn nộ lắm.

Tề Lãng đến giờ vẫn im lặng. Cậu xoa một bên mặt rồi ngược nhìn Tề Dương.

” Con không dẫn trai về nhà. Chuyện mà bố thấy, đều là hiểu lầm.”

” Còn dám nói là hiểu lầm? Nếu tao không vào thì có phải hai đứa bây đã lăn lộn trên giường hay không?”

Tề Lãng chẳng buồn trả lời ông ta.

Sự im lặng đầy khiêu khích của cậu nhất thời càng chọc điên Tề Dương hơn. Ông thở mạnh, hàm răng khít lại.

” Chẳng trách lại giống hệt mẹ mày. Ai cũng có thể lên...”

” Ông câm miệng!” Tề Lãng bất ngờ quát lớn.

Mất cậu lúc này chỉ còn là sự giận dữ, còn có chút xúc động không nói thành lời.

Mẹ cậu vốn đã mất lâu lắm rồi, vì bệnh quá nặng. Tất cả đều chỉ là đau buồn khi giao con trai của mình cho người đàn ông khốn nạn này mà sinh bệnh.

Tất cả đều là do Tề Dương, do ông ấy cả.

Tề Lãng đến bây giờ cũng chưa bao giờ cảm thấy thoải mái khi nhìn mặt Tề Dương. Cậu luôn muốn trả thù ông ấy, trả thù cho cái chết của mẹ mình nhưng vẫn chưa đến lúc.

Nắm tay siết chặt lại, Tề Lãng gồng giọng:

” Đừng bao giờ nói về mẹ tôi như thế! Ông không đủ tư cách để xúc phạm mẹ của tôi! Nếu như mẹ tôi không vì yêu ông sẽ không giao tôi cho ông chăm sóc đâu!”

Tề Dương lúc này bật cười, giống như lời lúc này hết như một mẩu chuyện hài vậy.

” Mày nghĩ mẹ mày vì yêu tao mà làm tất cả? Haha.”

Tề Lãng cắn chặt răng khi nghe giọng cười đều cang kia.

Tề Dương dường như đang rất hưng phấn khi nhớ lại chuyện xưa. Ông ẩy sờ cằm, cười nhếch mép:

” Chuyện này mẹ mày van xin tao hãy giấu thật kín nhưng mà bây giờ mày nên biết thì tốt hơn. Tao đã trả một khoản tiền thật lớn cho mẹ mày chỉ để rước mày về căn nhà này thôi đấy. Con ả đó cầm khoản tiền lớn đấy để đi chăm sóc một kẻ mà ả yêu say đắm. Khi biết chuyện đó, tao rất sốc nhưng nghĩ lại, nếu như mày biết mẹ mày đã bán chính con trai của mình thì sẽ còn ghê hơn thế.”

Cả người Tề Lăng thoáng run rẩy.

” Ông đừng bịa chuyện nữa. Khốn khiếp thế chứ? Mẹ tôi không hạ cấp như ông đâu!”

” Mẹ mày đúng là không hạ cấp, mà là vô cùng vô cùng hạ cấp. Haha, nếu như mày biết mẹ mày từng làm nghề gì thì còn điên loạn hơn đấy.”

Tề Lăng giận run người. Cậu nghĩ nếu chần chừ thêm vài giây nữa, cậu chắc chắn sẽ tung một cú đấm vào người đàn ông kia.

Lòng thì giận nhưng tim cậu đau quá.

Hệt như cái hôm mà cậu nghe tin người kia sẽ đi mãi vậy.

Cả người tê rần, Tề Lăng nghĩ mình sẽ không thể thở nổi nữa.

Cuối cùng cậu đành nói, ” Cho nên ông mới ghét tôi đến vậy?”

Tề Dương liếc nhìn cậu, ánh mắt thờ ơ, ” Mày là con trai tao, chỉ cần nghe lời tao. Đừng hỏi đến những thứ khác.”

” Nếu như tôi bảo tôi không làm con trai ông nữa thì sao? Tôi sẽ không mang họ Tề này nữa. Nó chưa bao giờ phù hợp với tôi.”

“...” Tề Dương bị lời nói kia làm cho kinh ngạc.

Ông không nghĩ đến một ngày nào đó Tề Lăng sẽ chối bỏ cái họ này. Trầm mặc một lúc lâu, Tề Dương cười khan:

” Nếu mày có thể tự nuôi sống bản thân thì cứ dọn đồ ra khỏi nhà đi. Mày nghĩ mày sống sót ở cái xã hội này mà không có đồng xu dính túi thì cứ ra khỏi nhà. Tao không cấm.”

Cứ nghĩ rằng dọa như vậy, Tề Lăng sẽ hoảng loạn không chấp thuận nữa. Nhưng nào ngờ, cậu chỉ gật đầu một cái dứt khoát mà nói:

” Cảm ơn ông, Tề Dương. Từ bây giờ, tôi sẽ là Tần Lăng, con trai của Tần Thạc Nhu.”

Dứt lời, cậu xoay người đi đến tủ quần áo, lôi ra một cái vali để chuẩn bị rời khỏi căn nhà này.

#

Nửa đêm, Hoắc Kinh đang ngủ thì gặp phải ác mộng. Anh bật dậy vừa vặn một giờ sáng, trên trán lấm tấm mồ hôi hột.

Nghĩ thấy mình không thể ngủ lại được, Hoắc Kinh bèn xuống dưới nhà rót một cốc nước.

Trong bếp không bật đèn, lại thấp thoáng một hình dáng cao ráo đứng trong bóng tối, Jin ngập ngừng bước chân.

Cô bé vốn thức khuya nên giờ này hay khát nước. Bước từng bước nhỏ, Jin nhận ra bóng dáng kia là Hoắc Kinh liền cười hì hì.

Có điều, nụ cười hì hì kia đã dọa chết anh.

Quên mất, chú ấy bệnh tim, ôi mình bất cẩn quá.

Jin gãi đầu nhìn Hoắc Kinh cười nhe răng, sau đó rót một cốc nước uống.

” Cháu chưa ngủ sao?” Hoắc Kinh liếc bộ mặt tỉnh như sáo kia mà hỏi.

Jin bị phát hiện, ho khan một cái:

” Cháu sắp ngủ rồi. Còn chú?”

” Chú bị giật mình nên tỉnh luôn. Chẳng hiểu sao lại gặp ác mộng.” Hoắc Kinh cười khẽ, nói.

Jin đứng bên cạnh, vừa uống nước lại vừa suy nghĩ.

Một lúc lâu cô bé bảo:

” Chú đang lo lắng gì hả?”

Lo lắng?

Hoắc Kinh nghiêng mặt nhìn Jin, sau đó gật đầu, ” Ừm, có một chút. Không hiểu sao trong lòng chú rất lo lắng việc gì đó. Giống như sốt ruột, bồn chồn...”

” Cháu biết nè. Cái này gọi là thần giao cách cảm á.” Jin bắt đầu cái màn bà trời con của mình.

” Giống như khi người thân của chú gặp chuyện gì không hay, chú sẽ cảm thấy lo lắng và sốt ruột như vậy đó. Không cần người thân, là người thương cũng đã có thần giao cách cảm rồi.”

” Người thương à? Cháu đùa đủ rồi.” Hoắc Kinh bỗng bật cười.

Jin chắp hai tay ra sau lưng, chu chu môi nói:

” Biết đâu được. Lỡ như hiện giờ cái người mà ai cũng biết là ai gặp chuyện thì sao?”

“ ... ”

Jin liếc một cái, thở dài, ” Haizzzzz, cũng khổ ghê, nếu như cháu mà kiểu tưởng người mình yêu mất rồi nhưng thật sự lại không phải thì ôi nó đau đốn ghê ý.”

“ ... ”

Jin gãi mũi, ” Bởi vậy mới nói, nếu cháu mà là người đau khổ đó, gặp lại người mình yêu sống sờ sờ, ôi, chắc cháu giết nó mất.”

Ban đêm, lời nói của Jin như một thể loại kinh dị vậy.

Hoắc Kinh chẳng biết nói gì, chỉ cúi mặt im lặng.

Jin đá xoáy được vài câu rồi ngoảnh mông cười hì hì:

” Thôi chú ngủ ngon nha~~ Cháu ngủ đây.”

Hoắc Kinh đặt cốc nước xuống, quay mặt nhìn theo cái dáng loắt choắt kia, tiếc là không thể đem con nhỏ kia ra như một trận.

Nói nhiều như vậy, bây giờ chúc người ta ngủ ngon?

Thể loại vừa đấm vừa xoa hay sao?

Nhưng nghĩ lại, người kia dù gì cũng thuộc tầng lớp nhà khá giả có điều kiện, có gì mà phải lo lắng chứ?

Hoắc Kinh tự an ủi mình.

Có lẽ chỉ vì mình cứ ở đây mãi nên Hoắc Ứng mới khó chịu mà ám vào giấc mộng của mình thôi. Cho nên...mình mới lo lắng.

Hoắc Kinh khẽ thở dài, anh tự quyết cho việc mình sẽ dọn ra ngoài ở một lần nữa.

#

Cuộc trò chuyện giữa Tề Dương và Tề Lãng ấy thế mà đã kết thúc được hai tháng trời rồi.

Khoảng thời gian cậu chính thức rời khỏi nhà, cậu đã ngủ nhờ ở nhà Adonis. Adonis tính tình rộng rãi phóng khoáng, nghe bạn nhờ một câu liền giúp đỡ tận tình.

Nhưng có tốt thế nào đi nữa thì Adonis cũng không thể chứa chấp Tề Lãng mãi được.

Hai người lúc này chuẩn bị làm lễ ra trường rồi. Adonis ở nhà tương đối rảnh rỗi, lại giúp Tề Lãng tìm kiếm một căn hộ tương đối tiện nghi.

” Tao tìm được khu căn hộ này rồi. Tốt lắm, tiện nghi vô cùng. Mày đi xem thử đi.”

Tề Lãng nhận lấy địa chỉ, trực tiếp đi đến đó mà dò hỏi.

Gặp được chủ khu căn hộ niềm nở thân thiện, giá cả cũng phải chăng làm Tề Lãng mừng lắm.

Ngày cậu ra khỏi ngôi nhà đó, mọi tài khoản đều bị Tề Dương khóa lại. Một đồng xu không dính túi. Tề Lãng cứ nghĩ mình tiêu rồi, nhưng không ngờ cậu vẫn sống sót được.

Người chủ khu căn hộ đưa chìa khóa nhà cho cậu.

” Nếu cần gì cứ nói với tôi nhé. Đừng ngại gì cả.”

” Vâng, cảm ơn cô.” Tề Lãng lễ phép đáp lại.

Lúc này, gần chỗ bọn họ đứng có một người vừa mở khóa, bước vào nhà. Tề Lãng liếc nhìn người nọ, phát hiện người đó sống cạnh mình.

” Đó là hàng xóm của cậu đấy. Vừa mới dọn đến một tuần thôi.” Bà chủ khu căn hộ cười nói, ” Có gì qua làm quen, sau này nhờ giúp đỡ cũng không khó.”

Tề Lãng gật đầu tán thành ý kiến kia.

Trở vào nhà, Tề Lãng ngồi vật ra ghế, uể oải liếc nhìn ngôi nhà của chính mình. Nội trong tháng này cậu phải đi xin việc làm mới được.

Tiền lương ở quán cơm Little Home không đủ chi trả mọi thứ, cậu đành tìm một công việc ổn định hơn.

Nằm nghỉ một lúc lâu, Tề Lãng ngồi dậy đi vào bếp. Cậu mở tủ lạnh đem cái bánh gato mà Hannah hôm qua vừa làm tặng cậu.

Vị vani, rất thơm.

Chỉ là Tề Lãng chưa đụng tay vào một miếng nữa.

Nghĩ đến vị hàng xóm bên kia, Tề Lãng thấy mình đem bánh qua làm quen cũng không tệ.

Như phong cách của cậu, nghĩ là nói, nghĩ là làm.

Tề Lãng ấn chuông, bên trong loạt xoạt rồi có người ra mở.

Trước mặt cậu lúc này là một anh chàng hàng xóm cao ráo, đẹp trai. Khí chất hùng hục chỉ muốn thu phục cả tá đứa con gái khi nhìn thấy.

” Chào anh, tôi là hàng xóm vừa mới chuyển đến bên cạnh. Tôi nghĩ mình nên chào hỏi một chút nên đã đem cái bánh này qua. Mong anh nhận nó.”

Người kia vì bị chào hỏi bất ngờ mà cười gượng. Y liếc nhìn cái bánh, sau đó vươn tay nhận lấy.

” Cảm ơn cậu.”

Y kiệm lời lắm.

Tề Lãng nhìn y một chút rồi hỏi, ” Tôi là Tề Lãng, còn anh?”

Y nhìn cậu, nghĩ một chút rồi nói, ” Ngạo Thiên.”

” À ừm. Ngạo Thiên, sau này hãy giúp đỡ nhau.” Tề Lãng cười nhẹ rồi cúi đầu chào một cái, sau đó về nhà mình.

Ngạo Thiên đóng cửa lại.

Hoắc Kinh bên trong bước ra, ” Ai kiếm thế? Bánh gì kia?”

Ngạo Thiên nhìn cái bánh, nhớ tới người hồi nãy liền cười mỉm:

” Hàng xóm sát bên nhà cậu đưa cái này. Bảo là chào hỏi làm quen.”

Hoắc Kinh nghiêng đầu nhìn bánh, vị vani đúng khẩu vị của anh.

” Nhưng cậu đâu phải hàng xóm của người đó? Tôi mới đúng chứ.”

Ngạo Thiên đặt bánh lên bàn, ” Tôi nhận giúp cậu thôi.”

” Ừm.” Hoắc Kinh gật gù, ” Người đó tên gì? Trai hay gái?”

Ngạo Thiên xoay lại, ánh mắt thẳng trầm nhìn Hoắc Kinh:

” Ừm, con trai, có vẻ giống sinh viên. Cậu ta bảo mình là Tần Lăng.”

Nghe đến tên người kia, cả người Hoắc Kinh cứng nhắc. Anh không cách nào cười vui vẻ tự nhiên hay là bất ngờ được.

Anh chẳng biết làm gì hết. Mặc dù cái tên đã không còn như cũ nữa.

Chỉ đơn thuần là anh nhầm người thôi. Đơn thuần là tên giống tên.

Trầm mặc hồi lâu, Hoắc Kinh mới ngồi xuống ghế, nếm thử bánh kem.

Lúc này, Ngạo Thiên như sức nhớ gì đó, lấy trong ví mình ra một bức ảnh nhỏ. Đưa đến chỗ Hoắc Kinh, y nói:

” Hôm bữa dọn nhà, cậu làm rớt cái này.”

Hoắc Kinh ngược mắt, nhận ra bức ảnh bí mật của mình liền duỗi tay muốn giành lại. Không ngờ Ngạo Thiên nhanh hơn, bỗng lùi lại.

Thái độ của Hoắc Kinh rõ là không bình thường. Ngạo Thiên nghĩ rồi liếc nhìn bức ảnh. Hôm nay anh mới nhìn rõ nó một chút.

Và kinh ngạc thay, Ngạo Thiên ngay sau đó đã thốt lên:

” Khoan đã, người trong ảnh...giống hệt cậu hàng xóm bên cạnh vậy.”

20. Chương 20: Căn Hộ 419

Vị kem vani chợt nhạt thếch ở đầu lưỡi. Hoắc Kinh khó khăn nuốt xuống miếng kem vừa rồi, sau đó đứng dậy, cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Còn Ngạo Thiên cũng quay về dáng vẻ điềm nhiên của mình rồi. Y liếc nhìn tấm hình thêm lần nữa rồi trả cho Hoắc Kinh. Hành động của y đúng là nam tử hán không quản chuyện người ta nha.

Hoắc Kinh cất nhanh tấm hình vào túi quần, sau đó giương mắt nhìn Ngạo Thiên.

Thấy y nhìn mình với đôi mắt thẳng trầm kia, làm anh cũng chột dạ.

Hít sâu một hơi, Hoắc Kinh nói:

” Cậu chưa bao giờ nhìn thấy người giống người sao? Trường hợp này có cả nghìn trên thế giới.”

Ngạo Thiên ánh mắt vẫn kiên định, biểu tình không hề thay đổi mà nói:

” Ngoại trừ sinh đôi, không có trường hợp nào giống đến mức như thế.”

Dừng lại, y dò xét khuôn mặt kia ngày càng phiếm hồng, lại càng ôm một bụng tò mò.

Khẽ đảo mắt nhìn ra ngoài cửa, Ngạo Thiên thẳng thừng rút chiếc ván mà Hoắc Kinh đang đứng. Không một chút do dự khiến anh sụp đổ.

” Không tin, cậu cứ sang bên kia, gõ cửa và diện kiến người hàng xóm mới. Sau đó so lại với tấm hình xem khác nhau được bao nhiêu điểm.”

Hoắc Kinh nghe xong, mi tâm khẽ nhíu lại. Anh vẫn biết con người kia trước sau như một, không hề thay đổi tính tình.

Cái cách người đó nổi giận chính là rút sạch bậc thang để cho người khác ngã không chút thương xót.

Hoắc Kinh cắn nhẹ môi, rất lâu mới chịu cúi thấp đầu nói:

” Không cần thiết làm thế.”

Ngạo Thiên một lần nữa khiến anh đo ván, ” Là cậu không dám làm thế.”

Hoắc Kinh giương đôi mắt nhìn, chẳng biết phải biểu đạt thứ cảm xúc gì nữa. Đúng là anh không dám làm như thế, chưa bao giờ anh nghĩ hai người sẽ lại đối mặt nhau như vậy.

Hàng xóm của nhau, căn hộ sát cạnh bên. Sáng sớm hay chiều tà, đều rất dễ dàng chạm mặt nhau.

Giống như chiếc kim trong bọc lâu ngày cũng lộ ra. Bí mật trên đời này không thể nào giấu kín được.

Đó gọi là định mệnh. Mà định mệnh thì luôn đáng ghét lắm.

Ngạo Thiên thấy Hoắc Kinh ngẩn người suy nghĩ, y nhẹ nhàng bước gần đến, vịn vai anh, hỏi:

” Người kia đối với cậu là gì thế? Có vẻ cậu không thoải mái khi đối mặt?”

Hoắc Kinh lại hít sâu một hơi, ngăn lại tâm tình bất ổn của mình. Đầu óc hiện giờ trống rỗng muốn chết, anh chẳng biết nói gì nữa.

Vội vàng né đi cái vịn vai thân mật kia, Hoắc Kinh kéo ghế, ngồi xuống.

Trong miệng dường như thì thầm không ra tiếng, ” Là người tôi rất yêu...”

Anh không bảo rằng từng yêu, mà lại chỉ bảo là rất yêu. Đơn giản vì hiện tại, anh vẫn còn yêu người đó rất nhiều.

Ngay cả tấm ảnh kia vốn dĩ nên được vứt vào thùng rác lâu rồi, nhưng anh vẫn không nỡ làm thế.

Ngoài mặt đúng thực bảo rằng, không quan tâm, đã chết rồi, chẳng còn một chút gì nữa nhưng bên trong nào có được như thế.

Ngạo Thiên nghe loáng thoáng được chữ yêu, hàng lông mày khẽ nhướn lên cao lộ rõ vẻ kinh ngạc. Đôi mắt sắc bén liếc nhìn Hoắc Kinh đang thần thờ, y lại thở dài.

” Đó có phải là người yêu cũ của cậu không?”

Gương mặt đang nhìn vào một điểm vô định bỗng ngẩng lên. Hai người cùng nhau trao ánh mắt kia, khoảnh khắc như lắng đọng xuống.

Tiếng nhịp tim đập ngày càng rõ rệt.

Ngạo Thiên cứ như vậy mà mê mẩn nhìn Hoắc Kinh. Không lâu sau đó, y lại rút ra chiếc khăn tay của mình, lau nhanh bên khóe miệng của Hoắc Kinh.

” Dính kem thôi.”

Hoắc Kinh liếc mắt nhìn xuống hai bàn tay, chẳng nói gì thêm.

#

Tề Lăng vào nhà liền bắt tay vào dọn dẹp phòng ốc.

Từ nhỏ đến giờ cậu ít khi phải làm mấy cái việc như thế này. Vốn dĩ trong nhà kẻ hầu người hạ không thiếu, cậu vất vả chỉ phải làm mấy cái việc đó chứ.

Nhưng hiện tại Tề Lăng sống tự lập rồi, mọi việc tự trông chờ vào bản thân thôi chứ còn có thể nhờ vả ai cơ chứ?

Mặc dù Tề Ôn lâu lâu cũng sẽ ghé đến thăm cậu, đưa cho cậu một ít tiền tiêu vặt. Tề Lăng không hề muốn nhận nó, không phải vì giận dỗi chị mình mà là cậu không thích dựa dẫm thôi.

Tề Ôn nào có lỗi, Canne lại không hề có lỗi.

Cũng nhờ nụ hôn chớp nhoáng vô vị kia mà Tề Lăng đã có lý do thoát khỏi căn nhà kia rồi. Cậu vui sướng còn không kịp nữa là.

Chỉ tiếc, ngoài đời đây cậu vẫn mạnh hơn cậu nhiều lắm. Tiền chính là con quái vật ghê gớm nhất.

Trong một tháng này cậu vẫn tiếp tục làm bên quán ăn Little Home của Hannah để tranh thủ khoảng thời gian đi xin việc làm ở mấy công ty lớn hơn.

Tốt nghiệp rồi, bây giờ thì cậu phải cầm cái bằng kia mà đi xin việc khắp nơi. Thất bại cũng nhiều lắm, nhưng cậu không thấy nản.

Miễn còn cố gắng là còn cơ hội đạt được chiến thắng.

Lúc này tiếng chuông điện thoại reo lên. Tề Lăng liếc mắt nhìn một cái rồi bắt máy.

"Đồ đạc còn thiếu gì không mày?"

Là Adonis.

Phải công nhận số của Tề Lăng toàn gặp những đứa bạn tính tốt phóng khoáng thế này thôi.

Tề Lăng dựa vào ghế, thở ra một hơi:

"Xem chừng cũng đủ rồi. Sau này có tiền dư giả, tao mới mua thêm một ít đồ nội thất nữa. Bây giờ chỉ cần cái giường, cái tủ lạnh, đồ ăn là đủ rồi mày ạ."

Adonis đang ở một trung tâm mua sắm với cô bạn gái mới vừa được. Cậu chàng nhìn bạn gái mình đang há hốc miệng mua sắm liền lên ra đây gọi cho Tề Lăng.

"Được rồi. Nếu mày thiếu gì cứ nói tao, tao ném vài cái chỗ tao qua cho mày."

Tề Lăng nhướn mi, cười đều:

"Thật hả? Laptop tao bị hư rồi, mày cho tao cái máy đắt tiền của mày đi."

Ngay tại khu mua sắm, Adonis không thể vắng miếng chữm tục, liền nuốt xuống.

"Khỉ gió, mày mơ đi!"

"Tao đùa thôi. Nếu cần gì tao sẽ nói với mày."

"Khắm, mày đúng là cục nợ."

"Haha..." Tề Lăng cười nhạt một tiếng.

Cả người lúc này đã nằm dài ra ghế, uể oải muốn đi ngủ. Bên kia Adonis chợt lên tiếng nói:

"À đúng rồi, mày còn giữ bài vở gì không? Cho tao mượn vài quyển đi."

Nghe thế, Tề Lăng dựng đứng lông tơ. Chỉ cần thấy Adonis mượn vở học là cậu đều phản ứng như vậy.

Thấy đầu dây im re không động tĩnh, Adonis cười lớn:

"Không phải mượn cho tao. Có một đứa em tao nó hỏi mấy bài vở, mà tao thì có chép quá đâu. Nhớ mày siêng năng chép đủ, tao tính mượn."

"Ra thế." Tề Lăng như giải tỏa được sự kinh ngạc, "Tao còn để trong thùng các tông. Mày cứ qua lấy."

"Vậy lát tao qua liền được không? Nó cần gấp."

Tề Lăng nhìn đồng hồ, sắp tới giờ cậu đi công việc rồi. Chần chừ một chút, cậu nói:

” Cũng được.”

Cuộc trò chuyện kết thúc.

Tề Lãng đặt điện thoại lên bàn, đứng dậy đi tắm rửa, chuẩn bị đi làm thêm.

#

Ngạo Thiên vẫn còn ở bên nhà Hoắc Kinh chưa chịu về nữa.

Thật ra hôm nay bọn họ có vài văn kiện cần xem qua rồi giải quyết nên Ngạo Thiên mới ở lại muộn như vậy.

Hoắc Kinh ngồi ở ghế dài, tay cầm văn kiện viết tiếng Anh lên đọc qua. Một lúc sau, anh lại ném qua cho Ngạo Thiên:

” Tôi nhức mắt quá, cậu đọc tôi nghe đi.”

Ngạo Thiên nhận lấy văn kiện, mi tâm hơi nhíu chặt. Biết bản thân đang là trợ lý cho nhị thiếu gia họ Hoắc, y cũng không cãi lệnh.

” Kế hoạch thu mua_____”

Ngạo Thiên dịch ra thành thạo cho Hoắc Kinh nghe.

Giữa bầu không khí căng thẳng khi làm việc thế này, bỗng tiếng chuông cửa vang lên.

Cả hai người Ngạo Hoắc đều hướng mắt nhìn ra ngoài đó.

Tâm tình Hoắc Kinh chợt hồi hộp. Anh giả vờ tập trung vào văn kiện, không ngẩng mặt mà nói:

” Cậu ra xem là ai thế.”

Ngạo Thiên quay qua nhướn mi, ” Cậu là chủ nhà.”

“...Lần này thôi.”

” Lỡ người ngoài kia là Tề Lãng thì sao?”

Cái tên được nêu lên, Hoắc Kinh nhíu mày.

Anh không rõ lý do gì con người kia lại đổi họ, nhưng bây giờ anh thật sự không muốn gặp mặt một chút nào cả.

Đơn giản là...gặp mặt sẽ mất vui.

Nghĩ như vậy nhưng Hoắc Kinh cũng tự cười giễu, ba năm rồi, chắc gì cậu ta còn nhớ mình?

Tiếng chuông cửa lần nữa vang lên.

Ngạo Thiên thở ra, đứng dậy mở cửa.

Y không chấp nổi sự cứng đầu của Hoắc Kinh, thành ra luôn nhượng bộ một bước.

Cửa mở, trước mặt đúng là Tề Lãng. Trên tay cậu còn là một đồng sách vở.

Ngạo Thiên liếc mắt nhìn khó hiểu.

Tề Lãng còn gượng gạo hơn.

” Xin lỗi làm phiền anh, nhưng tôi có thể gửi nhờ đồng sách vở này được không? Vì tôi có việc cấp bách, không ở nhà nên không đưa đồ cho thẳng bạn được.”

Dừng một chút, Tề Lãng mỉm cười nói:

” Không biết anh có bận gì không?”

Ngạo Thiên sực nhớ hôm nay Hoắc Kinh rất rảnh rỗi, chỉ ở nhà xem văn kiện nên liền gật đầu.

” Tôi sẽ giữ giúp cậu.”

Tề Lăng cúi đầu cảm ơn nhiệt tình.

”Lát một người bạn nước ngoài sẽ đến đây lấy. Cậu ta tóc dài đến cổ, mắt màu xanh lá, tên Adonis. Cảm ơn anh nhiều lắm.”

”Được rồi. Cậu đi công việc đi.”

Ngạo Thiên đóng cửa lại, trực tiếp đem cả đồng sách kia giao cho Hoắc Kinh. Anh ngần ngại nhìn nó, thấy trên mặt bìa có tên Wayne.

Tim đập mạnh một nhịp.

Ngạo Thiên cũng không chú ý nhiều, chỉ sắp xếp lại đồng văn kiện kia rồi chuẩn bị khoác áo ra về.

Thấy y muốn về, Hoắc Kinh ngược mắt hỏi:

”Cậu định về à?”

Ngạo Thiên mặc áo rồi điềm nhiên đáp:

”Cậu muốn tôi ngủ lại sao?”

“...”

Xong xuôi, Ngạo Thiên ra đến cửa xỏ giày vào. Nhìn ở phía sau, Hoắc Kinh không thể nào đoán nổi tâm ý của Ngạo Thiên.

Bạn thân lâu năm như vậy cũng không rõ rốt cục y như thế nào. Nhiều năm trôi qua rồi, không biết y còn nhớ chuyện hạc giấy hay không?

Kỳ thực, ngoài mặt chưa bao giờ nói lời ngọt ngào với anh, nhưng từng hành động lại như thấu cả tâm can anh vậy.

Nhưng cứ mỗi lần Ngạo Thiên hành động thân mật dịu dàng với anh thì toàn đúng lúc Hoắc Ứng xuất hiện gần đó.

Những lúc như thế, Hoắc Kinh chỉ biết đứng im bị động, nhận lấy đôi mắt sắc lạnh của ai đó.

Cúi nhìn xuống bàn, thấy quyển vở kia nằm im lìm, Hoắc Kinh tò mò cầm lên xem. Ngã người ra ghế dài, anh giở từng trang một ra mà đọc.

Con người này viết bài cũng đầy đủ quá đi?

Lật thêm một trang nữa, bài học. Lật tiếp một trang, công thức khó hiểu. Lật trang kế, chỉ toàn hình vẽ.

Chăm chú nhìn từng cái, Hoắc Kinh giật mình khi thấy một con cá ngoi cái đầu lên mặt biển.

Nuốt khan, tim đập dồn dập.

Chẳng trách hai từ Cá Voi kia viết rõ quá, to quá, đẹp dễ nắn nét nữa. Hoắc Kinh nhìn đến ngần người, một lúc sau mới buông cuốn tập qua một bên, nhắm mắt lại.

Cá Voi sao?

Trên đời này cũng không phải chỉ mỗi anh là Cá Voi. Biết đâu được người kia lại tìm một ai đó thay thế anh thì sao?

Ừm, thì cũng từng một lần rồi mà...

Hoắc Kinh nhớ lại đêm hôm đó, lòng thoáng giận.

Bỗng chuông cửa vang lên cắt mạch suy nghĩ. Hoắc Kinh đứng dậy, biết chắc bên ngoài là bạn của người kia nên không lo lắng gì.

Hoắc Kinh đem đồng sách kia rồi mở cửa.

Trước mặt là một cậu trai Tây.

Adonis nhìn Hoắc Kinh, mắt mười giây đồng hồ mới chịu mở miệng:

” Hi!”

Hoắc Kinh cũng cười nhàn nhạt, ” Hi! Cậu là bạn của Tần Lãng?”

“...À, phải.” Adonis suýt quên Tề Lãng đổi họ rồi.

Hoắc Kinh đưa cho cậu chàng đồng sách vở kia, ” Tần Lãng gửi cho cậu cái này.”

Adonis nhận lấy đồ, nhìn Hoắc Kinh lần nữa rồi mới cảm ơn một tiếng.

Thấy Adonis đi rồi, Hoắc Kinh mới thở phào.

Khi này anh chuẩn bị tâm lý cả. Không để mình đọc nhầm tên của Tề Lãng. Như thế chẳng khác nào giấu đầu lòi đuôi.

Adonis có đồ rồi liền chạy đến chỗ con em họ. Đưa một đồng cho nó xong, cậu chàng liền phóng xe đến quán ăn của Hannah.

Vừa bước vào đã thấy Tề Lãng bận rộn phục vụ. Adonis ngồi ở cái bàn trống, hú một tiếng cậu phục vụ kia.

Tề Lãng quay đầu, đi đến.

” Nhận sách chưa?”

” Ờ nhận rồi.” Adonis nhìn cậu, ” Khi này mày đem sách đến đây cũng được mà.”

Tề Lãng xoa hai tay vào tạp dề, ” Trước đó tao định làm ở bên cửa hàng tiện lợi kia, nhưng sau đó thì bay qua đây làm. Cửa hàng hôm nay đóng cửa.”

” À...Mày làm lắm thế?!”

Tề Lãng nhún vai, ” Kiếm tiền thôi.”

” Ừm, mà tao gặp hàng xóm của mày rồi.”

Tề Lãng bưng ra một ly nước kiwi cho Adonis, sau đó nói:

” Ừ.”

Adonis bắt đầu hăng giọng, chống cằm:

” Oh My God! Tao không nghĩ hàng xóm của mày lại đẹp như vậy. Một nét đẹp quá biết tả thế nào luôn. Phi giới tính, đúng là phi giới tính.”

Tề Lãng còn đang ghi cái gì xuống giấy, lại nghe thấy Adonis bình luận, cậu giương mắt nhìn.

Đầu óc loạn cào cào.

Cậu cố nhớ lại hình ảnh Ngạo Thiên trong mắt mình.

Cao ráo, đẹp trai, khí chất ngời ngời, mái tóc cắt đen gọn gàng, vuốt ngược lên. Đôi mắt đen láy, sâu hút. Khuôn mặt chữ điền. Làn da màu mật ong.

Phi giới tính, không thể nào?

Đó rõ ràng là một nét đẹp nam tính!

Ngẩn một chút, Tề Lãng bật cười:

” Mắt mày hôm nay bị hoa sao? Hàng xóm của tao đâu có như thế.”

” Gì? Mày nghĩ tao bị mù chắc.” Adonis nhảy dựng, ” Tóc nâu nhé, nhìn rất mềm mượt đó. Da lại trắng mịn, mặt mũi đều thanh thoát.”

Dừng lại, Adonis nói khẽ, ” Mẹ nó, còn đẹp hơn cả Hannah đấy.”

Tề Lãng cuối cùng cũng dừng lại, ngẩng mặt nghiêm túc hỏi Adonis:

” Mày có đi nhằm căn hộ không?”

Adonis lắc đầu, ” Căn hộ 419, tao nhớ rõ mà. Cái số phòng hay như vậy, tao không thể làm.”

Não bộ Tề Lãng hiện tại hơi bị rối. Cậu chớp mắt, hít sâu một hơi.

Có một chút đáng sợ nhưng Tề Lãng đã nói rằng:

” Adonis! Người mày vừa gặp, không phải là người tao đã gặp.”

21. Chương 21: Những Lời Chưa Nói

Gần nửa đêm, Tề Lãng mới trở về nhà sau khi làm xong những việc ở Little Home. Trên đường trở về, cậu vẫn không ngừng nghĩ đến người hàng xóm mới của mình.

Loại bỏ khả năng vị hàng xóm kia là kẻ biến hình hay là ma quỷ linh tinh gì đó, Tề Lãng vốn chẳng tin vào mấy cái điều hư ảo đó mà. Chỉ có mỗi Adonis coi phim kinh dị riet mới bị ám ảnh thể thôi.

Khi cậu vừa bảo hai kẻ ở trong nhà đó khác nhau, Adonis đã mặt trắng mặt xanh, nuốt nước bọt lảng sang chuyện khác luôn.

Nghĩ lại vẫn còn buồn cười chết đây.

Tề Lãng ấn thang máy lên đến lầu bảy.

Khi thang máy mở ra, Tề Lãng vừa vặn gặp vị chủ khu căn hộ. Hình như người kia đang định đi đổ rác.

Cậu bước ra, lễ phép cúi đầu chào một tiếng:

” Chào cô Myths. Cô đổ rác khuya thế ạ?”

Cô Myths nghe giọng nói liền quay sang. Nhìn Tề Lãng một chút rồi cô cười xòa:

” Ôi Wayne, cháu cũng về khuya quá chứ.”

” Cháu vừa tan ca làm thêm.” Tề Lãng cười nhẹ.

Hai người gặp nhau chỉ đôi lần, hôm nay lại có dịp trò chuyện lâu hơn thường ngày. Cô Myths sau đó tiếp tục việc riêng của mình. Còn Tề Lãng cũng mau chóng trở về nhà.

Hôm nay cậu làm việc nhiều lắm, năng suất hơn hẳn bình thường nên cả người bây giờ rã rời cả rồi.

Lướt ngang qua căn hộ 419, chợt bước chân Tề Lãng khựng lại. Cậu xoay người, ngược nhìn bảng số, sau đó chần chừ mãi không về nhà mình.

Bên trong hình như đang có người. Tiếng cười rôm rả don đả hơn hẳn buổi sáng.

Tề Lãng nhích lên một bước, cố tình muốn nghe rõ thêm một chút.

Khi này còn đang suy nghĩ dở chuyện của hàng xóm này, bây giờ đang đứng trước cửa, không hiểu sao cậu lại muốn đưa tay lên gõ một tiếng để xác nhận quá.

Nhưng nếu ngấm lại, chẳng phải cậu và Adonis đã làm nghiêm trọng quá vấn đề rồi sao?

Căn hộ này cũng không có lệnh chỉ được một người ở. Lỡ như người ta sống cùng người thân hoặc người yêu bạn bè gì đó thì sao?

Khả năng bạn bè thì cao hơn đấy.

Hai người con trai sống cùng một căn hộ...

Tề Lãng đang nghĩ thì cười thầm trong bụng.

Bàn tay đang giơ lên cao, chỉ còn một động tác gõ vào nữa thôi thì bên trong bỗng dưng dội ra một âm thanh trong trẻo nhưng có phần hơi chói tai.

Vì người kia vừa mới hét một tiếng.

” Á ôi nhện kia, ôiiiiii!!!”

Tề Lãng: “...”

Động tác gõ cửa xác thực của cậu bị ngừng mấy giây, đến khi định gõ lại thì một giọng khác trầm ấm hơn vang lên.

” Jin, đừng hét toáng như thế.”

Tề Lãng: “...”

Jin?

Mi tâm cậu nhú chặt lại.

Giọng nói trầm ấm kia quả thực rất giống với miêu tả của Adonis. Sao cái giọng ấy làm mình thấy quen như vậy chứ?

Tề Lãng nhắm mắt, hít sâu một hơi, lấy lại sự bình tĩnh của mình để mà gõ cửa.

Rốt cục chần chừ mãi, cậu vẫn không thể gõ lấy một tiếng. Đơn giản muốn cảm ơn người ta, cậu cũng không có chút dũng khí nào.

Tại sao thế nhỉ?

Bên trong lúc này đột ngột nói, ” Jinnie, mau vào ngủ. Em hư quá!”

Tề Lãng vẫn kiên nhẫn đứng bên ngoài lắng nghe.

Mấy phút sau, giọng cô bé khi nãy phát ra, ” Anh hai này, cứ bắt người ta ngủ mãi!”

Anh hai sao?

Tề Lãng lắc mạnh đầu.

Căn hộ này cuối cùng có bao nhiêu người ở vậy chứ?

Buổi sáng mình gặp một người, đến chiều Adonis gặp một người, bây giờ thì còn xuất hiện thêm một cô bé nữa.

Tề Lãng quay mặt nhìn đăm đăm vào cánh cửa, một lúc sau quyết định không để ý nữa, lặng lẽ trở về phòng của mình.

Đợi đến khi cái bóng đen hắt dưới khe cửa mất thật lâu rồi, Hoắc Kinh mới liếc mắt nhìn Jin, thở một cái thật mạnh.

Jin lúc này khó hiểu bước xuống khỏi ghế, đi đến sát Hoắc Kinh, nhỏ giọng hỏi:

” Chuyện gì thế? Sao chú lại gọi cháu là Jinnie?”

Hoắc Kinh lại nhìn Jin, cười khỏ một tiếng rồi nói:

” Đánh lạc hướng.”

” Sao chứ?” Jin bắt đầu nhú mày, ” Chú gọi Jinnie đã đành, còn đổi cả từ cháu sang em gái, ghê thật. Mà nhé, khi nãy cháu thấy chú cứ nhìn bên ngoài cửa hoài, rốt cục là có gì ngoài đấy sao?”

Dừng lại, Jin quan sát Hoắc Kinh, đưa ra kết luận:

” À há! Có phải khi nãy có người ngoài kia nghe lén chúng ta không? Chú biết người đó hả?”

Hoắc Kinh đi đến ghế dài ngồi xuống, rót một ly nước lọc muốn một ngụm. Cổ họng thanh rồi, anh mới đập tay xuống bên cạnh, chỉ Jin ngồi.

Jin ngoan ngoãn ngồi cạnh, chờ đợi.

” Cháu biết bên cạnh chú có người dọn đến rồi đúng không?”

Jin gật đầu.

Hoắc Kinh lại nhắm mắt rồi mở ra, nặng nề nói, ” Tề Lăng đang sát vách chúng ta.”

Chưa kịp để Jin tỏ thái độ kinh ngạc thì anh lại bồi thêm:

” Rất có thể người khi này đứng bên ngoài là Tề Lăng.”

Lần này Jin được kinh ngạc rồi, nhưng cô bé không hô hoảng lên nữa mà thở mấy hơi liền. Sau đó chột rùng mình.

Jin ôm gối trước ngực, nghiêng mặt hỏi, ” Cái này gọi là định mệnh đúng không?”

Hoắc Kinh cũng mỉm cười, ” Ủ, định mệnh.”

” Chú vui lắm đúng không?” Jin tiếp tục hỏi.

Khi thấp thoáng thấy khoe miệng anh giường cao, cô bé đã biết ngay rồi. Dễ gì một người mình yêu lâu như vậy, bây giờ đang ở gần mình lại không vui được chứ?

Bất quá, ngoài vui, anh còn lo lắng nữa.

Jin chu môi nghĩ nghĩ.

Hoắc Kinh lúc này dựa người ra sau, thì thầm bảo:

” Lỡ như sau này, bọn chú gặp mặt nhau thì sẽ thế nào đây?”

Jin im lặng.

” Jin à, trước đây chú vẫn rất hận người đó, nhưng rồi chú phát hiện, trong suốt ba năm kia, người đó hình như vẫn còn nhớ chú.”

Jin liếc mắt nhìn lên.

” Cứ nghĩ đến việc tha thứ, chú lại thấy giận. Con người vốn luôn mâu thuẫn như thế. Đến lúc cần tha thứ thì luôn chần chừ, đợi khi mất một lần nữa mới lại hối hận. Con người vốn dĩ luôn để thời cơ vụt mất như vậy. Và chú lại là con người thiên về tình cảm. Lý trí đôi khi không thắng nổi tình cảm. Cháu bảo chú nên làm gì?”

” Chú cứ làm theo tình cảm. Lý trí quá nhiều không phải là tốt. Ương bướng muốn khiến người ta hối hận không phải là cách hay. Quan trọng là, khi chú nói lời tha thứ, chú phải chắc rằng, tâm mình đã bình ổn và sẵn sàng chấp nhận để quá khứ trôi đi. Nếu như chú vẫn còn để mình bị ám ảnh bởi ngày hôm đó, đừng nói đến tha thứ, ngay cả gặp mặt cũng đã là không vui.”

Hoắc Kinh liếc nhìn bà trời con của mình, anh khẽ cười.

Vỗ nhẹ đầu cô bé, Hoắc Kinh thở nhẹ ra.

” Chú biết rồi. Khi nào gặp, ắt sẽ gặp. Có trốn tránh vẫn là không thể. Có cố tình muốn gặp cũng chẳng khả thi.”

Jin vui mặt vô gôi, lăm bằm, ” Yêu khổ quá chứ lại.”

#

Tề Lăng ngồi trước máy laptop của mình, bên trái là ly cacao có đá. Cậu đang tìm mấy chỗ tuyển dụng nhân viên đi làm.

Dạo gần đây tìm được nhiều nơi lắm, nhưng điều kiện khá cao nên cậu không thể lọt vào đội ngũ người ta được.

Tối nay Tề Lăng quyết tìm thêm một vài chỗ nữa xem sao.

Một lúc lâu, Tề Lãng nhấp vào một tập đoàn lớn có chi nhánh ở Mỹ, đọc thông tin tuyển dụng, hai mắt cậu sáng rực trong bóng tối.

Vừa vặn lúc này điện thoại reo lên.

Tề Lãng liếc mắt, thấy tin nhắn của Adonis, cậu liền mặc kệ nó.

Hai phút sau, Adonis lại nhắn đến, nhắn liên tục làm âm thanh thông báo réo liên hồi.

Tề Lãng bực bội lắm lắm, cầm điện thoại lên trả lời lại.

Wayne Jones: Gì vậy?

Adonis Thompson: Không ngủ được, định nói chuyện với mày.

Wayne Jones: Coi phim đi.

Adonis Thompson: Phim gì hấp dẫn?

Wayne Jones: AV.

Adonis Thompson: Coi chán rồi.

Wayne Jones: Muốn khẩu vị mới? GV.

Adonis Thompson: (ném một emoticon cười bỉ ổi)

Tề Lãng liếc nhìn màn hình, phì cười.

Thật ra tâm tình cậu vui vẻ để đùa nhây như vậy là vì cậu tìm được một chỗ tuyển dụng thích hợp rồi. Điều kiện không quá cao, phù hợp từng li với cậu.

Ngày phỏng vấn là ba ngày tới.

Chuẩn bị thôi nào.

Adonis Thompson: Mày, tao lỡ thích mỹ nhân 419 rồi.

Wayne Jones: WTF?

Adonis Thompson: Tao là song tính mà. Mỹ nhân 419 quá xuất sắc.

Wayne Jones: Tao biết mày song tính. Tao đang hỏi, “mỹ nhân 419” là cái gì?!

Adonis Thompson: An tâm. Ngày mai tao đến nhấn chuông cửa, hỏi rõ tên.

Wayne Jones: Cút!

Adonis Thompson: Ở mày điên à!!!

Wayne Jones: Người ta có người yêu rồi.

Adonis Thompson: Tao không ngại làm người thứ ba.

Wayne Jones vừa mới offline.

Adonis bên kia găm gừ giận dữ.

Tề Lãng bên đây chỉ muốn ném luôn điện thoại lên giường. Không hiểu vì sao khi nghe Adonis nhắc đến mỹ nhân 419 kia, trong lòng cậu lại khó chịu như vậy.

Một cảm giác mơ hồ bảo cậu rằng, mỹ nhân 419 kia không được tùy tiện động vào. Nhất là những gã đàn ông xung quanh, không được phép đụng vào.

Dĩ nhiên là...không tính cậu rồi.

Tề Lãng tìm xong chỗ tuyển dụng cũng mau chóng leo lên giường, chuẩn bị ngủ.

Khi tắt đèn bàn, cậu liếc nhìn cuốn lịch bên cạnh, thấy trên đó có dấu tích.

Ngày mai.

Bây giờ mới sức nhớ, Tề Lãng vuốt nhẹ dấu tích đó, ánh mắt âm đậm mờ mịt.

Một chút nữa thì tôi đã quên rồi, xin lỗi nhé...

#

Ngày hôm sau vội vàng đến.

Tề Lãng hôm nay không có lịch làm bên Little Home. Sáng sớm, cậu lái xe đến nhà thờ nơi mà Hoắc Kinh ngày trước hay đến dạy trẻ mồ côi.

Mấy sơ vừa nhìn thấy cậu liền mỉm cười chào đón.

Mỗi năm vào ngày này, cậu đều đến chơi đùa cùng bọn trẻ, nhìn ngắm nơi dạy học một chút rồi sẽ rời đi.

Nhiều lúc sơ hỏi cậu lý do gì chỉ chọn mỗi ngày này, đã ba năm rồi.

Cậu chỉ nhìn sơ, mỉm cười rồi nói, " Chỉ muốn gọi nhớ một chút."

Cứ như thế mà đây đã là lần thứ ba cậu đến đây.

Sau khi chơi đùa cùng bọn trẻ xong, Tề Lãng rời khỏi đó.

Lúc này đã là chiều rồi, Tề Lãng lái xe đến cửa hàng tiện lợi mà cậu làm thêm. Vừa vào đến cửa, ông chủ đã nhìn cậu, lạnh một mảng.

" Hôm nay làm bù nhá!" Ông nói.

Tề Lãng hôm nay thường có vẻ mặt âm đậm hơn nhiều. Cậu không cười đùa như mọi hôm, chỉ trưng ra nụ cười biết nói với người ta.

Nhìn cậu như thế, ông chủ chẳng nói thêm gì, bỏ vào trong.

Thay đồng phục, Tề Lãng bắt đầu ngày làm việc của mình. Quần quật mấy tiếng đồng hồ, khách cũng không đông nữa, Tề Lãng mới rảnh rồi đi đến khuân mấy thùng hàng kia cất vào kho.

Khi trở lại chỗ cũ, cậu thấy một vị khác vừa bước vào. Vội đi đến đó, cậu cúi người:

" Kính chào quý khách."

Người nọ quay mặt nhìn cậu, hô một tiếng, " Wayne!"

Nghe thấy tên mình, Tề Lãng ngược mắt, nhận ra người nọ chính là bà chằn Jin. Cậu ngẩn ra vài giây rồi mới cười:

" Hi Jin."

"...Ừ hi~" Jin hơi bất ngờ, liếc nhìn đồng phục của cậu một cái rồi lảng đi chọn đồ.

Tề Lãng quay về quầy tính tiền.

Jin mua xong hàng, đem ra đặt lên bàn. Tề Lãng nhìn một chút, bỗng mặt hơi nóng.

Jin lườm lạnh, " Chưa thấy con gái mua cái này bao giờ à?!"

"..." Tề Lãng cười méo mặt, vội vàng tính tiền cho Jin.

Đợi khi Jin định đi, Tề Lãng mới gọi lại.

" Jin."

Jin quay người.

" Ba năm rồi nhỉ? Hôm nay âm đậm quá phải không?"

"..."

Ba năm thì sao?

Jin không hiểu mô tê gì, mắt vẫn mở to nhìn Tề Lãng.

Thấy cô bé nhìn như vậy, Tề Lãng có chút ngượng mà nói:

” Không phải...hôm nay là ngày giỗ của người đó sao? Cậu...”

Nghe đến đó, Jin thề là đã giật bắn cả tim. Cô bé không nghĩ người nọ vẫn nhớ rõ như vậy. Môi mấp máy, Jin đảo mắt nhìn láo liên, sau đó ho một tiếng.

” Wayne, cậu ác thật đó. Tôi cố tình không nghĩ đến vì sợ đau lòng, thế mà...”

“...Xin lỗi cậu, tôi không cố ý.” Tề Lãng cười rất khó coi.

Jin không đi nữa. Cô bé đứng im đó, nhìn cậu, ” Muốn nói gì sao?”

Tề Lãng hít sâu một hơi:

” Ừ. Ba năm rồi, tôi đều chỉ đến nhà thờ nơi hai người từng đến để...xem như gợi nhớ thôi. Chưa một lần tôi đến nơi người đó an nghỉ mà viếng mộ cả. Jin, có thể đưa tôi đến đó được không?”

What?

Jin cứng họng rồi.

Tim cô bé đập dồn dập, não hoạt động tích cực.

” Đường đột quá khi nhờ cậu, nhưng mà...”

” Ừ, được rồi. Tôi sẽ dẫn cậu đi.”

Jin dứt khoát nói.

Cô bé biết, Tề Lãng cứng đầu lắm, bây giờ chối càng nhiều sẽ càng sinh nghi thôi. Thôi thì dẫn một lần vậy.

Tề Lãng nghe thế liền mừng rỡ, ” Đợi tôi một chút.”

Bất chấp ông chủ vừa quát tháo cậu một trận, cậu vẫn gọi tắc xi để cùng Jin đến nghĩa trang.

Trên xe, Jin thắc mắc, ” Xe cậu đâu?”

” Tôi không có xe.”

“ ... ”

Jin gật gù, không hỏi nữa.

Suốt quãng đường, hai người không nói gì nhiều. Đến nơi rồi, Jin dẫn Tề Lãng đến trước một hủ cốt, không có hình, chỉ có tên.

Nhìn cái tên kia, Tề Lãng nhú mi.

” Hall Taylor là ai?!”

Jin lúc này điềm nhiên nói, ” Tên thật của chú Walton. Walton là biệt danh tôi đặt cho chú thôi.”

“ ... ”

Tề Lãng kinh ngạc không nói được gì.

Ngay cả tên thật của anh, ngoại trừ Hoắc Kinh, cậu hoàn toàn không biết thêm một cái tên nào chính xác.

Thầm trách bản thân một chút, Tề Lãng nặng nề nói:

” Xin lỗi Jin nhưng...tôi muốn ở lại đây một mình.”

” Ừm.”

Jin mau chóng ra khỏi đó.

Cô bé không đi xa mà nấp sau bức tường, im lặng.

Tề Lãng lúc này đặt một nhánh hoa anh thảo muộn trước tấm bia đá kia.

Giữa một sắc màu ảm đạm, nhánh hoa màu cam lại nổi bật hơn hẳn.

Tề Lãng đứng đó, cố gắng kìm nén xúc cảm trong lòng mình.

” Whale... Lâu lắm rồi tôi mới được gọi như thế này. Có lẽ anh không biết, tôi rất thích gọi anh là Cá Voi. Thực xin lỗi vì đến bây giờ, tôi mới có thể đến thăm anh. Jin luôn trách tôi vì không biết gì về anh cả, tôi không phản đối, vì đó là sự thật. Ngoại trừ hai từ Hoắc Kinh, biệt danh Whale và từng yêu Tề Lãng, tôi hoàn toàn không biết thêm gì về anh nữa...”

” Ngày hôm đó vẫn luôn khiến tôi thổn thức không yên. Vì tôi nhớ đến khuôn mặt bị tổn thương đến mức hóa lạnh nhìn tôi. Vì tôi vẫn dần vật bản thân bởi cái chết của anh... Tôi, ngu ngốc quá đúng không? Giá như hôm ấy tôi gần gũi với anh bằng tất cả những tình cảm của mình, không để người khác xen vào, có lẽ...mọi chuyện không đến mức như thế. Con người ta luôn dùng hai từ giá như để an ủi, nhưng càng an ủi lại càng đau lòng...”

” Mỗi năm đến ngày này, tôi đều đến nhà thờ có những đứa trẻ mồ côi. Tôi nhớ hình dáng khi dạy học của anh lắm. Nó ôn nhu lắm. Tôi từng bị hình dáng đó làm cho mê mẩn. Chưa bao giờ tôi thú nhận những điều này, vì tôi nghĩ nó thật ngốc nghếch. Nhưng bây giờ mới nhận ra, không thú nhận rằng tôi từng đổ ngã trước anh mới là ngu ngốc...”

” Whale, xin lỗi vì tôi từng đem tình cảm ba năm của anh mà biến thành một trò chơi bầy ngày vô nghĩa kia. Đừng kinh ngạc khi tôi biết anh yêu đơn phương tôi đến ba năm. Tôi cũng biết nhiều về anh lắm đó, chỉ là tôi không nói ra thôi. Tôi nhớ rõ, Jin bảo, anh thích sushi trứng cá, ghét hành tây, sợ độ cao và biển, thích vẽ... Tôi nhớ rất rõ đó. Hôm trước, tôi gặp một người khách có sở thích ăn uống hệt anh vậy. Giá như người đó thật sự là anh thì hay biết mấy. Còn có một hôm khác, tôi nhìn thấy một người giống hệt anh... Xin lỗi vì tôi luôn hành xử ngốc nghếch khi nhìn thấy một người giống anh..”

” Tôi thật sự rất muốn ôm anh, ngay lúc này. Còn nữa, người hàng xóm bên cạnh tôi, hình như có một người rất giống anh. Bạn tôi đã miêu tả như vậy. Tôi ích kỷ đến mức không muốn nó tiếp cận người ta. Tôi cứ ảo giác đó là anh, cho nên mới tức giận như vậy. Có một người ngốc nghếch không chịu lớn như tôi yêu thậm chí có phải xấu hổ lắm không?”

Tề Lãng càng nói càng mông lung, đôi mắt mờ mịt không biết là vì cái gì. Lớp sương mỏng bủa vây ngay khóe mắt. Cảm giác nóng rực lan rộng đến lồng ngực.

Tề Lãng hít sâu một hơi, giọng nói có chút run rẩy.

” Tha thứ cho tôi nhé, Whale...”

” Muộn màng thật khi nói điều này, nhưng mà, tôi yêu anh.”

” Rất yêu anh.”

” Vẫn sẽ yêu anh...”

Bên trong là một viễn cảnh thắm đẫm lòng người. Ngoài này, Jin dựa vào tường, tính cách mạnh mẽ cũng không thắng nổi những lời chưa nói kia.

Vội vàng lau khô mắt, Jin hít một hơi.

Tề Lãng lúc này cũng đã rời khỏi. Thấy Jin đứng đó, cậu khá ngại, nhưng rồi vẫn mỉm cười.

” Phiền cậu rồi, chúng ta về thôi.”

Tề Lãng đi trước, Jin vẫn còn ở phía sau.

Tâm tình Jin thay đổi đột ngột, bỗng đứng lại không kiểm soát được mà gọi một tiếng.

” Wayne, đợi một chút!”

22. Chương 22: Điều Bất Ngờ

Tề Lăng chợt dừng bước, xoay người nhìn Jin.

Cậu vô tình thấy được khoe mắt cô bé hồng lên rất nhanh, rồi lại trượt xuống một dòng nước mắt. Mi tâm hơi nhú lại, Tề Lăng vội bước đến gần, nhìn cho rõ thêm một chút.

Ngập ngừng, cậu nói, " Cậu ổn chứ?"

Jin cúi gằm mặt, hít thật sâu vào, trấn tĩnh lại con người của mình.

" Ba năm nay, cậu chưa từng quên chú ấy sao?"

Tề Lăng nhìn thoáng qua Jin, rồi lại mỉm cười. Nụ cười của cậu khá nhẹ nhàng, nhưng lại chứa đựng một sự xót xa không thành lời.

Tựa như không muốn cười, nhưng khi nghe đến người đó, cậu lại không ngăn được tâm tư của mình đang nhảy loạn.

Đã yêu đến mức này, còn có thể quay đầu lại sao?

Tề Lăng vỗ lên tóc Jin, động tác khá tự nhiên, " Đừng hỏi như thế nữa. Cậu vẫn không tin tôi đang một lòng nghiêm túc sao?"

Jin ngược mặt, đôi mắt ướt đẫm.

Chưa bao giờ Tề Lăng thấy bộ dạng mềm yếu của Jin. Chẳng trách là con gái, mạnh mẽ đến đâu cũng sẽ có một phần yếu đuối trong con người.

" Nếu như..." Jin ấp úng, hai bàn tay hơi nắm lại, " Nếu như...chú Walton còn sống thì thế nào?"

" ... "

" Cậu bảo gì?"

Tề Lăng hỏi lại rất nghiêm túc.

Jin nhìn thấy đôi mắt kia cực kỳ sắc lạnh. Đến mức khiến tim cô đập mạnh một cái. Thật sự rất đáng sợ, giống như cậu ấy đang muốn tức giận vậy.

Jin vội lùi một bước, nuốt khan, " Tôi bảo...nếu như..."

" Cuối cùng vẫn chỉ là nếu như." Tề Lăng ngăn lại, khuôn mặt nghiêm túc kia thay đổi mất rồi.

Cậu híp mắt lại, dường như đang nghĩ ngợi gì đó rồi lắc đầu, bật cười thành tiếng.

" Trong suốt ba năm nay, tôi luôn hy vọng rằng, người đó vẫn còn sống. Nhưng mà, phía trước lời ước nguyện của tôi luôn tồn tại hai chữ "giá như"."

" Giá như mọi chuyện tốt đẹp. Giá như người đó còn sống. Giá như chúng tôi lại được gặp nhau và đoàn tụ. Giá như, rốt cục cũng chỉ là giá như."

Tề Lăng có chút mất kiểm soát, hai môi cậu run mấp máy, một lát sau cậu xoay mạnh người, cất bước.

Đến chiều tối, Jin với Tề Lăng mới trở về cửa hàng tiện lợi nơi cậu làm thêm. Jin thì ngồi trên xe, quay về nơi ở của mình. Còn Tề Lăng tiếp tục công việc thường nhật.

Vừa mới đi thăm mộ người mình yêu, Tề Lăng hiện tại không có một chút tâm trạng tốt đẹp nào. Tình thần như bị tụt dốc hẳn. Cậu làm cái gì cũng không nên thân, hư cái này, đổ cái kia, đến mức ông chủ đành phải đuổi cổ cậu về nhà mà nghỉ ngơi.

Thay đồ xong, Tề Lăng cúi đầu xin lỗi ông chủ một tiếng rồi rời khỏi cửa hàng tiện lợi. Lúc này, điện thoại trong túi quần reo lên.

Cậu nhắc máy, bên kia là giọng của Adonis.

" Đi nhập với tao. Mà ở đâu, tao đến đón."

Đây đúng là một việc rất bình thường giữa hai thằng con trai nhưng mà nếu là giữa hai người họ thì khác một chút.

Trước đây cậu hay hút thuốc, uống rượu, tụ tập bạn bè đến bar để ăn chơi. Sau khi nghe tin Hoắc Kinh “ra đi”, cậu đột nhiên lại thay đổi thói quen và sở thích của mình.

Nhớ lại, Hoắc Kinh chưa bao giờ hút thuốc, cũng không hề uống rượu mà thay vào là thích ăn bánh quy kèm uống nước hoa quả. Từ đó, Tề Lãng thường mua về nhà những hộp nước hoa quả đủ mùi vị, mua hàng đông loại bánh quy để trong phòng.

Mỗi lần buồn phiền, cậu sẽ khai một hộp nước, ăn một miếng bánh quy.

Đến cả Tề Ôn còn cảm thấy rất bất ngờ.

Lâu ngày như vậy, Tề Lãng cũng cai được thuốc lá với rượu bia.

Nhưng cứ hàng năm đến ngày “giỗ” của Hoắc Kinh, Tề Lãng sẽ thường tìm đến bia rượu giải khuây. Điều này Adonis có biết qua, mặc dù không rõ sự tình nhưng cậu chàng biết bạn mình sẽ buồn phiền khi đến ngày này.

Đó là lý do cuộc gọi kia xuất hiện.

Chẳng bao lâu, một chiếc moto màu đen cực kỳ ngẫu phóng đến trước mặt Tề Lãng. Kéo mũ lên, Adonis cười cười:

” Lên xe. Vừa mới biết có một quán rất hay.”

Tề Lãng đội nón vào rồi ngồi lên xe. Hai thằng bạn thân chí cốt cứ thế phóng đi tìm niềm vui.

Quán bar mới khai trương dần xuất hiện trong tầm mắt bọn họ. Tề Lãng sóng vai với Adonis bước vào.

Giống như những bar thường gặp, trong đây vẫn là thứ âm nhạc nhức tai, sôi động. Con người thì lác lác theo nhịp nhạc, giải tỏa mọi căng thẳng buồn phiền.

Ở những góc khuất còn có vài hành động thân mật quá mức cần thiết.

Adonis nhìn một cái, hừ mũi ghen tỵ.

Tiếc là cậu chàng không có ai để làm những điều đó thôi. Lại nhìn sang Tề Lãng, Adonis lắc đầu, mình bị điên rồi.

Tề Lãng thấy thằng bạn mình bất thường, cậu chỉ liếc một cái rồi lạnh lùng ngồi xuống một chỗ trống.

Gọi lên một chai vang đỏ, Adonis khai rượu, rót đầy hai ly. Hai người cứ vậy mà nhấm nháp từng chút, đưa mắt quan sát mọi người rồi lại bình luận một chút.

Khi Adonis chợt ứ một tiếng vui mừng, Tề Lãng biết nó đã nhấm được một con mồi rồi. Chẳng mấy chốc, Adonis bay ra đó, tán tỉnh.

Tề Lãng vẫn ngồi một mình một chỗ, cầm ly rượu uống cạn. Tầm mắt cậu lúc này không còn phóng xa nhìn rõ được nữa. Có lẽ men rượu bắt đầu hoành hành rồi.

Tề Lãng dựa lưng ra phía sau, nhắm hờ mắt.

Lúc này trong bar đột nhiên thay đổi bản nhạc. Âm điệu du dương phát ra khiến đầu óc của Tề Lãng ngày càng mụ mị hơn. Hàng mi khép chặt lại, hơi thở dần đều đặn.

Đến khi cảm giác được khuôn mặt mình bị một vật mềm mại chạm vào, hơi thở nóng rực không biết từ đâu phả đến, Tề Lãng giật mình mở mắt.

Phía trên cậu lúc này xuất hiện một tên con trai ăn bận rất phong cách. Liếc mắt qua khuôn mặt kia, Tề Lãng nhận ra đó là Canne.

Hơi men làm đầu óc Tề Lãng choáng váng, cậu nhú chặt mi tâm, dùng tay đẩy mạnh Canne ra khỏi người mình.

Ngồi thẳng dậy, cậu quát lớn:

” Làm cái trò gì thế?!”

Canne bị đẩy ra có chút hụt hẫng, nhưng rất nhanh đã lấy lại phong độ của mình. Anh sống trong cái giới này quen rồi, bao nhiêu chuyện đều đã gặp qua.

Có người tăng bốc, có người cứng chiều nhưng cũng có người chà đạp. Canne đều ném trả, cho nên cái từ chối mạnh mẽ của Tề Lãng chẳng là một cái gì quan trọng.

Canne ngồi gần Tề Lãng, thản nhiên nâng một ly rượu uống một hớp.

” Lâu quá không gặp. Anh nhớ em mà.”

Giọng điệu ngọt hết như mật ong.

Tề Lãng lại chỉ thờ ơ giành lấy ly rượu trên tay Canne, rót cho mình một nửa rồi uống sạch. Nhìn thái độ khó chịu của cậu, Canne hơi ngạp ngừng.

” Đang buồn chuyện gì à?”

” Liên quan gì đến anh.”

” Hmm thì có thể tâm sự mà.” Canne cười mê tình.

Thấy anh lại muốn đến gần mình, Tề Lãng vươn tay ngăn lại, dứt khoát đến tuyệt tình.

Cậu nhìn anh, nói rõ ràng, ” Tôi không tâm sự bằng thân thể.”

Canne nhú mi, ” Em nặng lời quá. Anh không định thế.”

” Gạt người!”

” Được rồi, đúng là anh định thế.”

Tề Lãng liếc nhìn, ” Tôi không quan hệ với người tôi không yêu.”

Khi nói ra câu này, Tề Lãng bỗng chợt dạ.

Cậu, không quan hệ, với người, không yêu?

Haha, gạt người, chính cậu cũng gạt người!

Cúi mặt, Tề Lãng lại cầm một ly đầy uống hết một lần.

Canne âm thầm nhìn Tề Lãng sắp say bí tỉ, anh chống cằm ngắm đến mê mẩn. Một lúc sau anh lại duỗi ngón tay chạm nhẹ lên gò má cậu.

” Thế cậu đang yêu ai đúng không?”

“ ... ”

” Yêu chỉ cần nói ra thôi. Cũng không phải quá khó.”

” Không thể nói.”

” Tại sao?”

” Vì người đó, không thể nghe được.”

Canne chớp chớp mắt, ” Người nọ bị điếc?”

Tề Lãng liếc anh, đột nhiên nhìn gương mặt ngây ra kia, cậu hơi buồn cười.

Khóe miệng gương cao, Tề Lãng hít sâu, nói thật lớn giống như muốn giải tỏa bức xúc trong lòng mình.

” VÌ NGƯỜI ĐÓ CHẾT RỒI!”

Canne nín lặng.

Hàng mi như đóng băng mà không chớp lấy một lần. Canne nhìn chăm chăm vào Tề Lãng, sau đó xoay mặt. Rồi lại nhẹ nhàng mỉm cười.

Hóa ra trên đời này, không chỉ có riêng anh mà quá đến mức đi yêu một người chết.

Yêu mãi không ngừng, nhớ mãi không dứt.

Càng không thể đành lòng buông tha trái tim đang dần chết mòn của mình.

Cuộc gặp gỡ cứ như vậy lại trôi tuột vào thứ âm thanh hỗn loạn bên kia. Bar lại đổi nhạc, bầu không khí sôi động trở lại.

Canne ngửa cổ, " Thác loạn một bữa chắc sẽ đỡ hơn."

" Canne, anh sa đọa quá rồi."

Canne cười lớn, " Cảm ơn Wayne~."

Tề Lãng bỗng quay sang nhìn anh, cảm thấy nụ cười và nét mặt kia đều là giả dối. Tại sao người đó cứ mãi giả vờ sống tốt như thế?

Vui vẻ một cách dối trá, thoải mái lắm sao?

Tề Lãng chợt đứng dậy, đáng đi có chút loạng choạng.

" Nếu chưa từng khóc, hay anh thử khóc đi. Khóc dù sao cũng sẽ tốt hơn là cười giả dối đó."

Canne nghiêng đầu, cười mỉm, " Wayne quả là chàng trai tốt bụng nha~ Tiếc là chúng ta không thể đến với nhau."

Dừng một chút, Canne liếm môi, " Thôi thì hẹn kiếp sau nhé?"

Tề Lãng hơi nhíu mày, gương mặt cực kỳ nghiêm túc:

" Xin lỗi, kiếp sau tôi đã dành một vé cho người đó rồi."

" Hmmm..." Canne đổi, nhưng không thêm nói, chỉ cười nhếch môi một cái.

Lúc này Adonis cũng trở về chỗ sau một vòng tán tỉnh thất bại. Đạo gần đây số của Adonis quá đen đủi.

" Haizz, chán rồi, về thôi."

Tề Lãng gật đầu đồng ý. Cậu chủ động đi tính tiền. Còn Adonis ở lại ngồi chờ.

Bây giờ Adonis mới thấy bên cạnh mình còn có một người nữa. Người nọ đang nhắm mắt, giống như không thèm để mắt đến xung quanh.

Tò mò lại tò mò, Adonis nhích lại gần, đột nhiên bị đôi mắt kia trừng một cái.

Tốt thôi, Adonis rất dễ bị ám ảnh, cú này khiến cậu thông tim xuống móng.

" Haha..." Canne phá lên cười khi dọa thành công.

Adonis mặt đen sì sì. Canne lại đứng dậy, vươn vai một cái rồi ngoảnh mặt bỏ đi. Một lời cũng không đếm xỉa đến Adonis.

Điều này càng làm tự tôn của Adonis bị tổn thương nặng nề.

Tề Lãng tính tiền xong, về chỗ của hai người, thấy Adonis ngồi im lặng thất thần.

" Đi." Cậu kêu.

Adonis đứng dậy, mặt mũi vẫn còn tức giận.

" Sao vậy?" Tề Lãng nhìn.

Adonis thở dài, " Tao chỉ cảm thấy, mấy mỹ nhân hình như có chút không bình thường."

" Mỹ nhân?" Tề Lãng nhíu mày, sau đó buồn cười, " Kể cả mỹ nhân 419 hả?"

” Không, không!!” Adonis chớp mắt, ” Mỹ nhân 419 ầm áp...”

” Biến đi lấy xe đi.”

Tề Lãng đột nhiên quát một tiếng, hoàn toàn đem Adonis làm một tài xế không hơn không kém của mình.

#

Thời gian lại trôi đi như tên lửa.

Thoáng cái đã đến ngày mà Tề Lãng phỏng vấn ở một tập đoàn có tiếng nọ. Nghe những điều kiện, cậu cũng dè chừng nhiều lắm nhưng rồi cũng quyết định thử một phen.

Sáng sớm thức dậy, Tề Lãng mau chóng rửa mặt, thay quần áo tươm tất rồi chuẩn bị thứ mà mình sẽ đem đi phỏng vấn.

Nhìn ngắm bản thân trong gương một lần nữa, Tề Lãng cảm thấy ổn rồi liền đi đến căn thận đem mô hình mà mình sắp trưng ra phỏng vấn.

Vì không có xe, cũng không dư tiền mà bắt tắc xi, Tề Lãng đành đi đến bến xe buýt ngồi chờ.

Sáng hôm nay có vẻ khách không đông lắm. Tề Lãng thăm thở phào trong bụng.

Phỏng vấn hôm nay rất cần cái mô hình này, nếu như chuyến xe đông quá thì rất nguy hiểm.

Xe đến, Tề Lãng cẩn thận trông chừng mô hình của mình như một bảo bối. Cậu chọn một chỗ ngồi an toàn rồi ngồi xuống, đặt cái mô hình cạnh bên cửa sổ.

Xe buýt rời đi một cách ịch chạp chạp.

Dừng lại ở bến thứ nhất, khách lên xe bắt đầu đông hơn. Tề Lãng hơi lắc lư theo chuyển động của xe, rồi bắt ngờ xe thắng gấp lại.

Cả đoàn người chao đảo.

Tề Lãng chớp mắt một cái, khi mà tỉnh táo nhận thức được sự việc hiện tại, cậu mới biết mô hình bảo bối của mình đã...đi tong.

Tề Lãng trừng lớn mắt, đứng bật dậy, cẩn thận đỡ lấy những thứ còn may mắn nằm nguyên.

Người nọ lúc này rớt rít xin lỗi.

Cậu chỉ nhìn một cái, nén xuống sự bực bội, ” Không sao.”

Dù sao lỗi cũng không phải tại cô gái kia. Chiếc xe bỗng dừng phanh gấp làm ai cũng bất ngờ mà. Tề Lãng nào nề nghĩ thâm, sau đó nhận ra tập đoàn kia dẫn xuất hiện.

Cậu xuống xe, chấp nhận đi bộ một quãng.

Đứng ở cổng, Tề Lãng liếc nhìn mô hình kia, bị hư một nửa, có lẽ không sao đâu?

Cậu đi vào trong, bay thẳng đến phòng vệ sinh của tòa nhà cao cấp này, dành một vị trí tốt để mà chỉnh sửa lại mô hình.

Động tác nhanh nhẹn, hay đúng hơn là vội vã. Tề Lãng tập trung đến mức không để ý những ánh mắt kỳ lạ khi bước vào phòng vệ sinh.

Thoáng chốc, mô hình trông đỡ tệ hơn khi nãy rồi, Tề Lãng mới gấp rút đem nó đến thang máy.

Ngó thời gian, Tề Lãng chau mày. Muộn mất mười lăm phút rồi.

Vì vừa ôm mô hình, Tề Lãng không thể phi như bay được. Khi đến nơi, cậu thở mạnh một cái, ngược nhìn cô gái kia.

” Xin lỗi, tôi đến phỏng vấn.”

Cô gái nhú mày, ” Đã muộn mười lăm phút rồi, ngài biết chứ?”

” Thật xin lỗi, nhưng tôi vừa gặp sự cố. Xin thông cảm.”

Chần chừ một lúc, cô gái cũng nghiêng người, để cậu vào trong.

Khi bước vào căn phòng này rồi, Tề Lăng cảm nhận được một áp lực thật lớn đang bao trùm lên nó. Cậu liếc mắt nhìn xung quanh, bình tĩnh đặt mô hình của mình xuống, sau đó đến cái ghế kia.

Quan sát nhanh một lượt các giám khảo, Tề Lăng thấy tim mình đập khá nhanh.

Một người nói, ” Cậu có đồng hồ chứ?”

Tề Lăng thừa biết bọn họ sẽ bảo gì. Cậu chớp mắt, bình tĩnh đáp:

” Thật xin lỗi, tôi biết thời gian là quan trọng trong công việc. Đúng giờ là một tính cách không thể thiếu. Sự việc lần này, tôi thực xin lỗi.”

Nghe cậu nói vậy, một nam nhân khác này giờ vẫn cúi mặt bỗng ngược lên nhìn. Đôi mắt mang theo một nhiệt độ thật lạnh nhìn cậu.

Nghiêng đầu, nam nhân đó tựa cằm lên tay, cất tiếng:

” Muốn giờ, mô hình có vẻ bị hỏng, phong thái căng thẳng, cậu nghĩ mình đến đây để làm gì?”

Tề Lăng chậm rãi dời tầm mắt đến nam nhân nọ.

Đột nhiên mọi lời nói lẫn suy nghĩ của cậu đều rối bện lại. Cổ họng khô khốc, đôi mắt trừng lớn.

Hai bàn tay vì mất kiểm soát mà nắm chặt lại.

Nam nhân kia bị cậu nhìn như vậy cũng thoáng chút kinh ngạc.

Căn phòng rơi vào trầm lặng rất lâu.

Cuối cùng, Tề Lăng cũng cúi mặt, nói, ” Tôi đến đây vì muốn phỏng vấn.”

Câu trả lời dứt khoát, mặc dù giọng cậu khá run.

Nam nhân kia nhếch môi cười, ” Cậu tên gì?”

” Tôi là Tần Lăng.”

” Được rồi.” Nam nhân kia quyết định, ” Cuộc phỏng vấn của cậu đã xong.”

Tề Lăng rời khỏi phòng. Cả người bất lực ngồi xuống ghế. Mô hình để bên cạnh. Tâm tình cậu rất hỗn loạn, trên khuôn mặt cậu đã khắc họa đầy đủ điều đó.

Bàn tay lúc này mới được thả lỏng.

Tề Lăng ôm kín mặt, liên tục thì thầm.

Tại sao? Tại sao lại giống như thế? Rõ ràng, rất giống. Giống đến mức run rẩy...

Những người trong phòng kia bắt đầu đi ra. Chỉ riêng nam nhân kia vẫn còn ở trong đó.

Tề Lăng đứng dậy, hành động theo quán tính. Cậu đóng cửa lại, chậm rãi bước đến gần chỗ người nọ.

Nghe tiếng động, nam nhân xoay người, nhận ra cậu liền mỉm cười.

” Có chuyện gì...”

” Tại sao anh còn sống?”

Tề Lăng hỏi thẳng thừng như thế khiến nam nhân kia cực kỳ kinh ngạc. Kinh ngạc đến mức anh không biết phải trả lời làm sao.

Anh, đương nhiên còn sống?

Tề Lăng càng lúc càng đến gần hơn, mi tâm cứ nhúu chặt lại. Ấn mạnh nam nhân vào tường, Tề Lăng nghiêng chặt răng.

” Tại sao anh còn sống? Mau trả lời cho tôi biết! Tại sao chứ? Tại sao anh còn sống? Lại còn là một người như thế này nữa?”

Giọng cậu rất run.

” Ba năm qua anh đã sống thế nào?”

Cánh tay dùng sức chặn nam nhân ở giữa. Người kia cũng ngược mắt nhìn cậu, trong lòng có chút hoảng loạn.

” Tôi không hiểu gì cả...” Tề Lăng hạ mi mắt, thì thào.

Nam nhân kia cũng hít một hơi, ” Tôi cũng không hiểu gì...”

” Câm miệng!”

Nam nhân im lặng.

Tề Lăng giữ lấy cằm anh, nâng lên, nhìn cho thật rõ khuôn mặt đó.

” Còn sống...Thật là còn sống...”

Hốc mắt Tề Lăng nóng rực, cậu mơ màng cúi xuống ngậm lấy cánh môi của nam nhân kia. Nhẹ nhàng quần quýt, rồi lại hôn điên đảo.

Vừa vặn lúc này, có người đột nhiên mở cửa, chứng kiến được viễn cảnh kia liền nhanh chóng lao tới.

Nam nhân vừa vào đẩy mạnh Tề Lăng ra, tặng cậu một đấm.

Nam nhân bị hôn đến choáng váng, hơi dựa người vào tường.

Tề Lăng ôm mặt, ngược mắt lên nhìn. Lại nhận ra một người quen, cậu chuyển đầu đón sang thống giận. Thống giận đến mức bật cười.

” Haha...Ngạo Thiên, haha...Tôi không lầm đúng không?”

Tề Lăng đứng dậy, vịn tay vào cạnh bàn, nhắm mắt lại.

Trong lòng cậu lúc này tựa như xuất hiện một cái lỗ sâu hun hút. Nó đang cuốn lấy rất nhiều thứ trong cậu. Kỷ niệm, hy vọng, ước nguyện, vui vẻ, mong chờ, nhớ nhung, tình yêu...

Tất cả mọi thứ đang bị cuốn lấy vào chỗ sâu hun hút đó.

Tề Lăng cúi mặt, nhú chặt mày.

Nam nhân bị cưỡng hôn lúc này mới đi lại gần, chạm lên vai cậu.

” Khoan đã, tôi có chuyện...”

” Đây Ngạo Thiên, cậu đi...”

Cùng một lúc có hai giọng nói cùng vang lên.

Những ánh mắt đột ngột hướng đến cửa, thấy được một người khác đang đứng đó, bất động.

Tề Lăng cũng nhìn thấy người đó, cho nên mới càng hỗn loạn thêm. Cậu quay mặt nhìn người bên cạnh mình, lại nhìn đến người ở cửa, mi tâm càng chau chặt.

” Cái quái...gì thế?”

Nam nhân bị cưỡng hôn bây giờ mới mỉm cười, vươn tay ra, vô cùng điềm nhiên.

” Tôi định nói với cậu rồi mà không được.”

” Xin chào, tôi là Hoắc Ung, anh trai song sinh của Hoắc Kinh.”

Ngay từ đầu, Hoắc Ung đã nhận ra được Tề Lăng chính là người năm đó dạo biển cùng với Hoắc Kinh.

23. Chương 23: Hạ Màn

Hoắc Ung vẫn giữ nguyên tư thế duỗi tay ra chào hỏi, nhưng e là người kia vì bị kích động quá mà không còn đoái hoài đến anh nữa.

Ánh mắt người nọ cứ thất thần nhìn về phía cánh cửa, chốc chốc lại nhú mào, chốc chốc lại thở thật mạnh như rất thống giận.

Hoắc Ung phàm là kẻ ở ngoài cuộc, anh chỉ nhận ra Tề Lăng là người xưa của em trai mình thôi. Khi anh thấy Tề Lăng ngồi đó và phỏng vấn, anh đã vô cùng ngạc nhiên.

Mặt khác, Hoắc Ung bỗng nghĩ đến chuyện giả như Tề Lăng được vô làm ở tập đoàn này, sau đó chạm mặt với Hoắc Kinh thì sẽ có kịch hay gì đây?

Chỉ mới nghĩ thôi, không ngờ lại gặp nhau sớm như vậy. Khóe miệng anh hơi cong lên, cười lạnh.

Chào hỏi không thành công, Hoắc Ung thu tay về, điềm nhiên nói:

” Tôi nghĩ hôm nay cậu nên về nhà sớm một chút rồi.”

Lời lẽ hàm súc như thế, ba người còn lại đều hiểu ý của Hoắc Ung muốn nói là gì. Tề Lăng cuối cùng cũng dành cho anh một cái liếc mắt.

Như chưa thể tin được việc mình thấy, Tề Lăng cố gắng gượng mà hỏi lại:

” Như thế, người tên Hoắc Kinh vẫn còn sống sao?”

Ngạo Thiên đứng cạnh vẫn giữ nguyên vẻ im lặng không hé răng. Hoắc Ung ngược lại nhướn mi, mỉm cười:

” Đúng thế! Chứ cậu nghĩ...”

” Ha...” Tề Lăng cười lạnh một tiếng, đi đến trước mặt Ngạo Thiên.

” Anh không phải là hàng xóm của tôi đúng chứ? Người chủ thật sự của căn hộ đó...” Tề Lăng trở tay về phía cánh cửa, ” Là người đó đúng không?”

Ngạo Thiên sắc mặt không đổi, chỉ khẽ liếc về phía của Hoắc Kinh đang đứng, gật đầu một cái.

Tề Lăng không lên tiếng nữa, chỉ đứng thẳng người, vẻ thất kinh khi nãy đã hoàn toàn biến mất. Cậu lướt qua Ngạo Thiên một đoạn rồi mới sực nhớ chuyện gì đó mà xoay người lại.

Trong giọng nói hàm chứa một sự ác cảm rõ rệt.

” Ngạo Thiên, tôi muốn nói cho anh biết, tôi đã mất đi thiện cảm của mình đối với anh rồi. Tôi không cần biết anh và người kia quan hệ thế nào, nhưng tôi muốn anh mau chóng trả lại cho tôi một cái bánh khác. Tiểu nhân cũng được, hẹp hòi cũng được, tôi chỉ rất ghét khi tặng nhằm quà cho người mà tôi không thích.”

Tề Lăng nói rất mạch lạc, càng không cảm thấy bản thân mình quá ti tiện đến mức đòi lại một cái bánh.

Chướng mắt, cậu chỉ cảm thấy như vậy thôi.

Và việc cậu nhắc đến Hoắc Kinh qua hai từ người kia, nó khiến cho tim người nào đó đau đến sắp vỡ vụn.

Đi đến cửa, Tề Lăng hờ hững đến mức biến người đang đứng ngay cạnh đó trở thành một thứ vô hình tựa không khí.

Rất gần, nhưng không chạm được.

Rất gần, nhưng lại không thể thấy được.

Hai môi Hoắc Kinh run lên, ngập ngừng gọi không ra tiếng, ” Tề...Lăng...”

Cái tên vừa nêu lên, người đã không còn bóng dáng.

Quay lưng lại, Hoắc Kinh chỉ còn thấy người người đi đi lại lại một cách vội vã. Kỳ thực, hình dáng kia đã sớm không còn đọng lại một chút gì cả.

Người kia?

Tôi đối với cậu, hiện tại, còn không bằng một người từng quen?

Tiếng lòng như đang gào thét vang dội cả tâm trí. Hoắc Kinh ghì lên ngực trái, nơi đó thật đau, đau đến không thở được.

Nhìn bộ dạng của anh, Ngạo Thiên có chút dao động. Bước chân mới nhích lên một chút đã bị tiếng cười chế giễu của ai đó ngăn lại.

Hoắc Ứng ở sau lưng đột ngột lại ôm bụng cười lớn, một cách rất hả dạ.

” Khoan đã, cậu ta đáng yêu quá đúng chứ? Dylan, một kẻ như cậu mà lại bị đòi một cái bánh sao? Haha...”

Hoắc Ứng vịn tay vào cạnh bàn, cười đến chảy nước mắt, rồi lại nhìn Hoắc Kinh đang đau đớn không ngớt, sắc mặt lạnh xuống vài phần.

” Walton, cảm ơn em trai. Mặc dù bị cậu ta ấn vào tường, mắt phùng phùng tức giận nhưng ngược lại, cậu ta hôn khá lắm đó. Hôn rất nồng nhiệt. Quả là cái cảm giác, gặp lại người xưa... “còn sống” nó thật mãnh liệt mà.”

Ngạo Thiên không xoay người, nhưng nắm tay đã sớm siết chặt lại. Y nhớ rõ viễn cảnh hôn môi ướt át nồng nhiệt đó. Nhưng trái với sự cuồng nhiệt của hai người kia, cảnh đó chỉ giống như một ngọn lửa cháy xém trong lòng y mà thôi.

Khó chịu đến mức đã không còn kiểm soát được hành động mà lao đến nắm một cái.

Hoắc Ứng cũng sớm để ý đến việc kia, bèn trơ tráo hỏi:

” Dylan, hình như cậu thích tôi đúng không? Khi này cậu ghen hả? Một lúc được cả hai thích như thế, thật là cao hứng chết đi được.”

Ngạo Thiên hoàn toàn không để cảm xúc của mình bộc lộ ra ngoài. Y chính là người chuyên rút ván khiến cho người ta phải khốn khổ và xấu hổ.

Lạnh lùng phun ra một câu, ” Tôi nhìn nhầm cậu là Hoắc Kinh.”

Sau đó mau chóng đi đến chỗ của Hoắc Kinh, ôm lấy hai vai của anh, rời khỏi phòng.

Trong phòng không còn một âm thanh nào cả. Hoắc Ứng hạ mi mắt, càng đau lòng thì lại càng phải cười lên. Con người anh là như thế.

Nhìn nhầm sao?

Dylan, cậu chính là kẻ nói dối gạt người hay nhất rồi đấy.

Nếu như nói đến người khác, người ta có lẽ sẽ nhìn nhầm bọn họ. Thế nhưng đem Ngạo Thiên ra mà nói, người đó, ngoại trừ một lần nhầm lẫn anh em họ Hoắc thì không còn lần nào khác nữa.

Khi này, cũng là nhầm lẫn sơ suất hay sao?

#

Ngạo Thiên đưa Hoắc Kinh trở về phòng làm việc của bọn họ. Để anh ngồi xuống ghế, y bảo thư ký khác mang đến một tách trà ô long.

Trà mang đến tận nơi, Ngạo Thiên cầm lên, đưa cho Hoắc Kinh.

Ngón tay người nào đó vẫn còn bị đá kích mà run rẩy không ngừng. Ôm chặt tách trà trong lòng bàn tay, Hoắc Kinh nhấp một ngụm, nuốt xuống.

Trà ấm ấm làm cho tinh thần đôi phần tỉnh táo trở lại.

Hoắc Kinh ngẩng mặt, thấy Ngạo Thiên còn đang lo lắng nhìn mình.

Im lặng rất lâu rồi, Ngạo Thiên mới hỏi:

” Rốt cục tại sao Tề Lăng lại hành động như thế? Falton cũng nói đến chuyện gì đó còn sống. Thế nào vậy?”

Hoắc Kinh nhắm mắt lại, nhớ về ba năm trước, chỉ vì nóng giận bởi sự tổn thương mà Tề Lăng mang đến, anh đã không ngần ngại bảo Jin nói với cậu rằng, mình đã chết.

Khiến cậu dày vò bản thân trong ba năm, khiến cậu suốt đời phải ôm lấy một hình bóng mang tên Hoắc Kinh vì cậu mà chết đau lòng.

Hoắc Kinh thật không ngờ, mình lại thành công như thế.

Hôm nay chứng kiến Tề Lăng thất thần đến như vậy, lòng anh kỳ thực rất đau đớn. Không muốn lừa dối người mình yêu, nhưng anh đã làm ra một chuyện kinh khủng như vậy.

Ngạo Thiên vẫn rất kiên nhẫn chờ đợi Hoắc Kinh lấy lại bình tĩnh. Y cũng uống một hớp trà, lúc này có người lên tiếng.

” Ba năm trước, tôi đã nói với Tề Lăng là mình đã chết.”

Ngạo Thiên kinh ngạc nhìn Hoắc Kinh, mắt một lúc cũng không biết nên nói cái gì cho hợp. Sau đó, anh tiếp tục kể lại cụ thể.

” Chúng tôi từng là thầy trò của nhau, tôi trở về Mỹ, sau đó mới nhận ra bản thân mình yêu mến thầm Tề Lăng. Chúng tôi vô tình gặp lại nhau ở Mỹ, mối quan hệ thầy trò gương gạo cứ như vậy mà phát triển thành người yêu. Kỳ thực, chúng tôi chỉ là người yêu trong bảy ngày thôi.”

Khi kể lại chuyện xưa, ánh mắt Hoắc Kinh cực kỳ ôn nhu, có một chút ánh sáng rất huyền diệu đang bao lấy cả người anh. Giống như một niềm hạnh phúc bé nhỏ được bộc lộ ra vậy.

Kể về Tề Lăng, về mối quan hệ của hai người, giọng điệu của Hoắc Kinh như mềm hơn, ngọt ngào hơn, êm dịu hơn.

Ngạo Thiên cảm giác như mình chỉ đang mãi nhìn ngắm người kia kể lại, tâm trí hoàn toàn không tập trung vào nội dung câu chuyện được.

” Người đó khiến tôi tổn thương rất nặng nề...”

Đến đây, thần sắc trên mặt người nào đó không còn ổn định nữa. Ngón tay hơi co lại, anh cúi mặt, hít sâu một hơi.

” Tổn thương rất sâu...Và tôi đã bảo cô bé Jin, nói với người đó rằng, tôi đã chết. Tôi cứ nghĩ chúng tôi đến đó là chấm dứt. Sau này cũng không chắc sẽ gặp lại. Sau này, cậu ta cũng sẽ quên mất tôi là ai. Sau này...sau này...”

” Tôi đã vẽ ra rất nhiều viễn cảnh của tương lai. Nhưng tôi vẫn không dự được cảnh tượng của ngày hôm nay. Khi mà trông thấy Tề Lăng như đã kích đến đau lòng, muốn khóc lại chỉ có thể trưng ra gương mặt lạnh lẽo kia. Tôi đã thực sự rất đau, rất rất đau...”

Hoắc Kinh nhíu mày, nhìn Ngạo Thiên, như uất ức mà nói:

” Tôi biết tôi có lỗi rất nặng. Tôi biết mình cũng đã tổn thương người đó. Tôi biết...biết không thể nào có thể nói lời xin lỗi hay những điều tương tự như vậy. Nhưng mọi người không biết được, không biết cái cảm giác bị tổn thương đó. Làm sao chứ? Tôi cũng biết đau lòng vậy, tôi thật sự thật sự đã bỏ qua rất nhiều cho tên gốc đó...”

Hoắc Kinh có vẻ kích động, cứ nhìn Ngạo Thiên mà nói ra:

” Bỏ qua rất nhiều, bỏ qua cả việc người đó vốn vẫn yêu thầm một kẻ khác mà không phải là tôi. Nhưng...nhưng tên gốc đó vẫn quyết tâm tổn thương tôi cho bằng được. Cậu sẽ cảm giác như thế nào khi người mình yêu đang cùng mình gần gũi thì lại bị gọi tên một người khác? Ngạo Thiên, cậu nói xem, tôi lúc đó phải làm thế nào chứ? Nếu là cậu, cậu sẽ thế nào?”

Chưa bao giờ Ngạo Thiên nhìn thấy Hoắc Kinh nước mắt lã chã như vậy. Anh giống như đang kìm nén rất lâu, hôm nay lại đành buông bỏ mọi thứ mà khóc cho thật thoải mái.

Ngay cả khi chứng kiến ba mình tự tử chết ngay tức khắc, Hoắc Kinh cũng không khóc thảm thiết như thế này.

Hay nói là, người kia đã dồn nén rất nhiều tổn thương trong lòng, sự việc hôm nay, chính là giọt nước tràn ly mà thôi.

Ngạo Thiên cũng không biết từ khi nào mình lại đi ôm người kia vào lòng. Ấn mạnh đầu người đó nấp sâu vào lồng ngực mình, y ra sức an ủi.

Hoắc Kinh vẫn tiếp tục nói, mặc cho giọng của mình đã khản đặc, không còn rõ ràng nữa.

” Đến khi Jin về nói với tôi rằng, người kia hàng năm vẫn luôn nhớ đến ngày mà tôi mất, còn bảo cô bé dẫn đến nơi an nghỉ của tôi...Khi đó, tôi thấy bản thân rất đáng bị phạt. Tôi không ngờ Tề Lãng vẫn còn thương nhớ tôi như vậy, còn bộc lộ rất nhiều trước một bia đá không phải là tôi. Làm sao chứ...tôi phải làm gì đây chứ...”

Tiếng nấc đáng thương lắm.

Hết như đứa trẻ làm lỗi và bây giờ rất sợ bị phạt nặng vậy.

” Tề Lãng đã ghét tôi, đúng không? Ngạo Thiên, cảm giác bị ghét rất khó chịu...Bị người mình yêu ghét bỏ, thật sự rất...đau...”

Ngạo Thiên vẫn không lên tiếng, y chỉ ra sức ôm lấy người kia, trấn tĩnh theo cách của mình mà thôi. Nửa tiếng, tròn nửa tiếng khóc lóc trong lòng y, Hoắc Kinh cuối cùng cũng ngủ quên mất.

Áo của Ngạo Thiên ướt hết một mảng lớn, y cũng chẳng buồn để ý đến. Mất người nào đó sưng đỏ lên. Ngạo Thiên để Hoắc Kinh nằm xuống ghế, đắp lên người anh là cái áo vest khoác ngoài.

Ngồi xuống một chỗ khác, Ngạo Thiên rút ra một liều thuốc, châm lửa, thả hồn theo làn khói.

Nhìn Hoắc Kinh khóc đến mệt lã, tâm tình y cũng dao động không ít. Đơn giản y nghĩ rằng, đau lòng thì cứ khóc hết ra, như anh vậy.

Nhưng y thừa biết rằng, có một người cứng đầu hơn. Càng đau lòng thì lại càng lấy nụ cười lấp đi.

Ngạo Thiên dao động vì tiếng khóc của Hoắc Kinh, nhưng lại đau lòng vì nụ cười giả tạo của ai đó.

#

Sau khi trở về nhà, Tề Lãng đã thẳng thừng xé nát cuốn lịch đặt trên bàn. Cuốn lịch đó ngày trước từng đánh dấu bảy ngày hẹn hò của hai người, còn đánh dấu cái ngày định mệnh kia nữa.

Mỗi năm, cậu sẽ mua một cuốn về, lật đến ngày định mệnh đó, đánh dấu tích.

Bây giờ, cậu không thiết nghĩ đến nó nữa. Càng không cần đến.

Xé nát, ném lã lổ trên sàn nhà.

Tề Lãng một lần nữa biến thành kẻ điên loạn, thần trí rối bời mà quơ quào hết những món đồ gần bên cạnh.

Từ tập đoàn kia về đến nhà, Tề Lãng vẫn chưa rơi một giọt nước mắt nào. Mọi thứ cậu cảm thấy chính là đau đến mức không còn khóc nổi nữa.

Ngồi tựa lưng vào cạnh giường, Tề Lãng thất thần nhìn vào chiếc gương phía trước mặt. Nhìn rõ được bộ dạng điên loạn của mình, thấm hại lắm.

Hốc mắt đỏ lên nhưng vẫn không khóc.

Cậu cố chấp đến như vậy.

Trong gương đột nhiên lại hiện ra một gương mặt khác, vốn đang mỉm cười nhìn cậu. Nhắm mắt lại, Tề Lãng còn nghe thấy giọng nói của người đó.

Ấm lắm, rất dịu dàng.

Động tác trước đây cũng như vậy.

Trần ngập yêu thương, nhưng lại là giả dối.

Con người giả dối quá...

Tề Lãng siết chặt nắm tay, cố gắng ngăn bản thân không làm ra một việc gì đau đớn đến cơ thể.

Ngồi một lúc, Tề Lãng đứng dậy, đi đến một học tủ, lôi ra thật nhiều những nhánh hoa anh thảo muộn. Cậu không tiếc thương chúng, cậu vứt mạnh xuống sàn, ra sức khiến chúng méo mó và rách nát.

Những cánh hoa rời khỏi nhánh cây, theo cơn gió bay khắp cả căn phòng. Nơi đâu cũng vương lại hương thơm của anh thảo muộn. Nơi đâu cũng có vết tích của Hoắc Kinh. Nơi đâu...cũng có vết thương lòng của cả hai.

Tề Lãng ôm đầu hét lớn một tiếng thống khổ, sau đó ngồi khụy gối, úp mặt xuống sàn nhà.

Đề nén cơn đau ở lồng ngực, nhưng cậu cuối cùng cũng không ngăn nổi tuyến lệ của mình.

Ba năm, chính là ba năm cậu ngu muội nghĩ rằng người kia đã chết chính vì lỗi của mình. Ba năm, cậu không hề nghĩ đến một kẻ khác mà luôn cứng đầu mãi yêu một “người chết”.

Mặc kệ người ngoài bảo rằng cậu ngu ngốc, mê muội, cố chấp, điên khùng, nhưng cậu vẫn cứ yêu mãi một người như thế.

Còn tự nói rằng, kiếp sau chắc chắn sẽ đoàn tụ.

Không ngờ, ngày hôm nay, cậu cùng người đó đoàn tụ sớm như thế.

Lừa dối cậu như vậy, còn trưng ra ánh mắt ngỡ ngàng đau lòng đó để làm gì chứ? Lại muốn lừa dối cậu thêm nữa sao?

Trong căn phòng chỉ còn sót lại những âm thanh khàn khàn đang gào thét.

Hai ngày sau.

Adonis trực tiếp đến căn hộ của Tề Lãng. Mấy ngày hôm nay Adonis không gọi được cho cậu, trong lòng đột nhiên không an tâm nên đã đến đây.

Bên trong có vẻ yên ắng, Adonis mở cửa thử thì cửa lại không khóa. Bước vào phòng, Adonis gọi lớn:

” Wayne.”

Sau đó thì bị chính viễn cảnh trong phòng dọa một phen đứng hình. Đồ đạc bị ném tung cả lên, sàn nhà rải đầy mấy cánh hoa không rõ là hoa gì. Liếc mắt vào trong phòng ngủ, Adonis chứng kiến một gã con trai đang ngồi bệt dưới sàn, quần áo xộc xệch, khuôn mặt xanh xao, môi ngậm một miếng thuốc sớm tàn.

Adonis đá mấy món đồ kia qua một bên, trực tiếp đi thẳng đến chỗ gã trai kia. Giành lấy miếng thuốc trên môi ai đó, Adonis lầm bầm:

” Mày cai thuốc rồi, không phải sao?”

Tề Lãng mệt mỏi nâng mi mắt nhìn Adonis một cái, không nói gì. Adonis dập miếng thuốc, ngồi xổm trước mặt thằng bạn mình, còn tâm trí để đùa cợt.

” Lâu ngày không giải quyết, mày bị bức đến như vậy?”

Tề Lãng liếc lạnh một cái.

Adonis không đùa nữa. Về mặt cậu nghiêm túc hơn, hỏi ra nhẽ.

” Hai ngày mất tích, điện thoại khóa máy, đến nhà thì như bị cướp, bộ dạng mày thì giống như bị...hmm, rốt cục là có chuyện gì?”

Tề Lãng trầm mặc rất lâu.

Hai ngày nay cậu chỉ ngồi mãi một chỗ, không làm gì khác. Đến khi muốn cất tiếng nói, lại chỉ cảm thấy hơi thở thật yếu. Thanh quản như không muốn hoạt động vậy.

Cậu nhúu mày, nuốt khan một miếng, chậm rãi nói:

” Người tao yêu, còn sống.”

Adonis ghé tai nghe rõ, giật bắn mình. Cậu liếc nhìn Tề Lãng, lúc sau mới thở ra.

” Không lẽ mày vì vui mừng mà làm như thế sao? Người mày yêu còn sống đó, mày không vui sao?”

Tề Lãng cúi mặt, bỗng cất tiếng cười. Giọng cười thâm lương vô cùng.

” Người đó bảo đã chết, chỉ vì muốn tránh mặt tao, muốn trả lại những tổn thương mà tao đem đến...”

Adonis không nói nữa.

Tề Lãng bỗng quay sang, khuôn mặt trông rất khó coi. Đôi chân mày nhíu lại, một vẻ thống khổ đau đớn, tựa như đang cố kìm nén lại không thể.

Adonis mở lớn mắt nhìn bạn mình, ” Wayne...?”

” Lần đầu tiên tao khóc, chính là ngày tao nghĩ người đó đã chết. Lần này, tao vẫn lại khóc, chỉ vì...biết được người mình yêu dựng lên tất cả.”

24. Chương 24: Kiều Ngạo Như Nhau!

Tề Lãng sau đó nghe lời Adonis đứng dậy, bước vô phòng tắm. Đây là việc cần thiết cấp bách nhất mà cậu phải làm.

Vì cả người cậu bắt đầu tỏa ra cái mùi khó chịu nhức mũi rồi.

Adonis khi này vì quá bận rộn quan tâm hỏi han bạn mình nên không để ý lắm. Bây giờ thì cậu chàng đã nghe được liên tống tên kia vô phòng tắm.

” Mày phải tắm ba mươi phút. Không hơn không kém nha!”

Adonis là người ở sạch sẽ. Tất nhiên cậu chàng sẽ xắn tay áo lên, tình nguyện giúp thằng bạn đang đau khổ vì tình kia dọn dẹp lại phòng ngủ.

Đồ đạc bị ném tương đối mạnh, nói chung cũng vỡ không ít món rồi. Những món còn nguyên, nứt mẻ có tí thì cũng còn giữ lại dùng được.

Nặng đầu nhất là mấy cánh hoa rơi vãi đầy phòng. Adonis tò mò ngồi xổm xuống, cầm lấy một cánh hoa, đôi mắt cậu chớp chớp.

Hoa này mịn vô cùng, màu sắc cũng rất đẹp nữa. Nhất định sau khi Tề Lãng tắm xong, cậu phải cho được hoa này tên gì.

Nước trong phòng tắm chảy rì rào, một chốc lại có tiếng nước đập xuống nền nhà. Adonis xoay đầu nhìn cánh cửa trắng đục kia, trong lòng có chút nhoi nhói.

Chưa bao giờ cậu thấy Tề Lãng khốn khổ như vậy cả. Giọng nói khi này làm cậu vừa kinh ngạc lại vừa chua xót nữa.

Một gã con trai tính tình trầm lặng thế kia mà còn phải bật khóc thì đã hiểu vết thương lòng lớn thế nào rồi.

Adonis nghĩ vẩn vơ, sau đó dọn dẹp tiếp.

Tề Lãng xối nước liên tục lên người mình. Nước lạnh, tinh thần cậu có chút bình ổn lại.

Cả hai ngày nay cứ ngồi lì mãi một chỗ, không biết đã nghĩ được bao nhiêu thứ, song chỉ toàn cảm thấy tim mình cứ đau âm ỉ không dứt.

Mỗi lần nhớ lại khoảnh khắc đó, ánh mắt chạm nhau đầy kinh ngạc cũng rất buồn cười.

Tại sao một người chết ba năm như thế lại đang đứng đó nhìn cậu chứ? Còn kinh ngạc đến đau lòng.

Tề Lãng...

Còn có thể gọi tên mình một cách ầm ập như vậy sao?

Con người đó, rốt cục là muốn làm nên loại chuyện gì nữa? Muốn mình phải đau khổ đến nhường nào nữa?

Ba năm qua, mình chỉ ôm khái niệm yêu một người đã chết, như thế còn chưa đủ đau lòng hay sao?

Tề Lãng dấm mạnh tay vào tường gạch, mím chặt môi, cố gắng ngăn lại dòng cảm xúc của hai ngày trước.

Bên ngoài này, bỗng có tiếng chuông cửa vang lên.

Adonis dừng tay, ném cây chổi qua một bên rồi chạy ra mở cửa.

Trước mặt cậu chàng là một cô gái cực kỳ trẻ trung nhưng cũng không kém phần kiêu kỳ, sang trọng. Đôi mắt xanh biếc đầy nhìn thẳng vào cậu, không hề có sự bối rối nào cả.

Cô gái này có tinh thần thép thế?

Đứng trước một gã bảnh trai như mình mà không xốn xang một chút gì luôn sao?

Adonis hơi khó hiểu, nghiêng đầu nhìn cô gái kia rồi cười một cái.

” Hi. Cậu tìm ai?”

Cô gái nhỏ liếc mắt nhìn vào trong một chút, sau đó nói:

” Tôi muốn gặp Wayne. Cậu ấy có ở nhà không?”

Wayne?

Hmm, vừa thất tình là có người đến tìm liền a?

Adonis chớp mắt, gật đầu, ” Cậu vào đi. Wayne đang tắm, đợi một chút.”

Cả hai người sóng vai đi vào nhà. Lúc này Tề Lãng đã tắm xong, cậu đang quàng khăn lông trên cổ, lau đi tóc ướt.

Liếc mắt nhìn thấy trong nhà có thêm một vị khách không mời, Tề Lãng dừng lại động tác lau khô tóc, quay sang nhìn.

Khi hình ảnh cô gái nhỏ kia thu vào tầm mắt, Tề Lãng khẽ nhíu mi tâm, khuôn mặt thoáng chốc lạnh băng.

Adonis một bên vô tư, ” Cô gái này kiếm mày đó.”

” Hi Wayne.” Jin gượng gạo nở nụ cười.

Nhưng khi thấy Tề Lãng không nhìn mình nữa, cũng không buông ra một lời chào hỏi nào, Jin vội vàng thu lại ánh cười.

Cả hai bỗng chốc biến thành một mối quan hệ xa lạ khiến cho Adonis cực kỳ khó hiểu. Một lúc sau, Jin nhìn Adonis, nói:

” Xin lỗi, chúng tôi muốn nói chuyện riêng.”

Adonis gãi tóc, nhìn Tề Lãng một cái, thấy tên kia không nói gì liền biết mà lui khỏi nhà.

Tiếng cửa đóng lại, Jin ngay lập tức lên tiếng:

” Wayne, xin lỗi cậu.”

Tề Lãng quay lại, có chút ngớ ngàng nhìn Jin. Cậu thấy cô vẫn bình tĩnh như khi nãy. Ánh mắt còn rất dứt khoát.

” Vì cái gì?”

Jin hạ mi mắt, ” Vì đã gạt cậu.”

Tề Lãng ngồi xuống giường, nghiêng một bên mặt, lau tóc.

” Không phải các người cũng có lý do để lừa gạt tôi đó sao?”

” Không sai. Chú Walton có lý do để làm như vậy. Tôi nghĩ cậu cũng đã hiểu ra vì sao chú ấy phải nói dối như thế. Khi đó, rõ ràng cậu đã tổn thương chú Walton rất nhiều.”

Tề Lãng ném khăn lông xuống giường, đứng dậy, vuốt mặt thở ra một cái.

Những lời Jin nói, cậu đều hiểu cả rồi. Hai ngày qua, cậu cũng suy nghĩ về chuyện này, về lý do mà Hoắc Kinh làm thế.

Suy đi nghĩ lại, lỗi rốt cục nằm ở ai cơ chứ?

Bây giờ có nói xin lỗi hay gì đi nữa, làm sao có thể bù đắp nỗi những gì đã xảy ra?

” Tôi biết ba năm trước, mình đã tổn thương một người. Tổn thương rất sâu nặng. Tôi cũng biết được, người kia đã khóc rất nhiều vì tôi. Giống như...tôi đã khóc vì người đó vậy. Nhưng Jin, nếu như xin lỗi có thể giải quyết tất cả thì có cần đến luật pháp nữa hay không?”

Jin ngược mắt nhìn Tề Lãng lạnh lùng nói ra những lời kia. Cô bé nhú chặt mày, trong lòng thoáng giận.

Rõ ràng đây là lỗi của cả hai, vậy mà...

Jin mím môi, ” Chú Walton là người đã bảo tôi nói với cậu chuyện qua đời kia. Và đó là điều duy nhất chú Walton bảo tôi làm. Còn những thứ còn lại, ngay cả dẫn cậu đến bia mộ, đều là tôi chủ ý cả. Chú Walton không hề biết gì hết. Trong ba năm qua, chú ấy vẫn không quên được cậu. Tuy ngoài mặt nói rằng không nhớ cậu là ai nữa, nhưng rõ ràng chú ấy rất nhớ cậu...”

” Tôi cũng nhớ con người đó vậy.”

Tề Lãng chen vào, quay mặt nhìn Jin, bật cười.

” Chỉ mỗi chú Walton của cậu là biết nhớ thôi sao? Cậu có hiểu được cái cảm giác nhung nhớ một người chết hay không? Có hiểu được cái cảm giác ngày đêm ôm lấy nỗi đau vật đến mức gặp ác mộng không dứt hay không? Có hiểu được cảm giác yêu say đắm một người đã chết hay không?”

Jin im lặng nhìn Tề Lãng.

Khóe mắt cậu chợt đỏ lên, còn ướt.

Tề Lãng cố gắng trừng lớn mắt mình, ngăn đi dòng cảm xúc dâng lên trong lòng.

” Ba năm ôm khái niệm người mình yêu đã chết. Tôi, vẫn luôn nghĩ đến một người đã chết, để mà yêu. Tôi yêu một người chết đấy. Cứ so sánh đi, các người cứ so sánh đi. Ba năm yêu thầm một người sống và ba năm yêu thầm một người chết, nó khác nhau bao xa? Cậu là người thông minh, tôi chắc chắn là cậu hiểu được lời tôi nói!”

Những uất ức đều đã nói ra hết. Tề Lãng thở mạnh một cái, quay lưng lại với Jin.

Nói là nói thế, tức là tức như vậy, nhưng cậu làm sao có thể đem tình yêu bao năm qua biến thành thù hận trong phút chốc?

Còn chẳng phải trước đây Hoắc Kinh vì cái tổn thương đó mà hóa giận, đem chuyện qua đời để mà trả thù cậu hay sao?

Tề Lãng cậu, lớn rồi.

Nếu như đó là ba năm về trước, cậu chắc hẳn sẽ xốc nổi mà đem cái tình cảm kia biến thành lửa hận, thiếu đốt tất cả mọi thứ. Nhưng cậu đã sớm không còn là như thế.

Hai ngày qua, cậu suy nghĩ rất nhiều.

Cậu không muốn phải tiếp tục lặp lại những việc như thế kia nữa.

Yêu đã rất mệt mỏi, hận lại càng mệt mỏi thêm.

Jin nắm chặt tay mình, cũng không muốn phải bật khóc ngay tại đây.

Khi cô bé biết được chuyện Hoắc Kinh gặp lại Tề Lăng ngay trong công ty, cô đã rất lo lắng cho cả hai.

Chẳng qua mấy ngày trước, Jin đem chuyện Tề Lăng thổ lộ trước bia đá của ba Hoắc Kinh kể cho anh nghe. Ngày đó, anh đã khóc rất nhiều.

Chẳng trách cảm xúc dồn nén lâu như vậy, nhớ nhung cùng yêu thương cứ thế khiến cảm xúc không thể ngừng lại được.

"Tôi hiểu những gì cậu đã trải qua. Khi biết cậu đến bia mộ mà thổ lộ nỗi lòng, chú Walton đã rất đau đớn. Chú không nghĩ cậu vẫn còn nhớ đến chú ấy. Không nghĩ cậu lại có thể nghiêm túc như thế..."

"Cũng phải, người đó luôn xem tôi như một gã con trai không chịu lớn còn gì. Trước đây tôi đã tổn thương quá nhiều, bây giờ làm sao có thể tin rằng tôi nghiêm túc được chứ."

Tề Lăng lạnh nhạt nói tiếp, "Cho dù là thế, cậu cũng đừng về mà nói với người đó rằng, tôi đã bỏ qua tất cả. Tạm thời đừng ai nhắc đến chuyện này nữa."

"Wayne, cậu không còn yêu chú Walton nữa sao? Chú ấy gặp lại cậu đã rất vui mừng đó."

Tề Lăng nhìn Jin, ánh mắt hờ hững.

"Vui mừng vì thấy tôi bị đả kích đúng không?"

"... Cậu nặng lời quá rồi đó!"

"Vậy thì cậu đừng nói nữa."

"Cậu!" Jin cắn môi, thật sự rất giận.

Cô bé không nghĩ Tề Lăng một khi quay lưng lại có thể tàn nhẫn đến như vậy. Nói đến cùng, không phải Hoắc Kinh vô duyên vô cớ mà gây ra chuyện. Cũng không phải là một mình chú ấy có lỗi...

Im lặng một lúc, Jin quay lưng, bỏ lại vài lời rồi đi.

"Ba năm trước đã để mất người mình yêu. Ba năm sau, lẽ nào cậu không định thay đổi suy nghĩ của mình? Tùy cậu. Đừng để tôi lại thấy hối hận khi quyết định đến đây xin lỗi và nói tất cả cho cậu biết."

Cánh cửa mở ra rồi đóng nhanh lại.

Tề Lăng đến giờ mới thở được bình thường. Cậu mệt mỏi cúi mặt, mắt nhắm nghiền lại.

Hai ngày không được ngủ đủ, tinh thần cậu không còn sức lực gì nữa rồi.

Adonis quay lại, thấy Tề Lăng ngồi xuống giường liền đi đến. Cậu chàng đều nghe được toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện kia.

Đứng ngoài cửa, tạm thời nghe được không ít đi. Adonis cũng nắm sơ câu chuyện của Tề Lăng.

Nhìn nét mệt mỏi trên mặt Tề Lăng, Adonis thở dài.

"Wayne, tao nghe hết rồi. Tao nghĩ mày phải quyết định cẩn thận."

Hai mắt Tề Lăng mở không lên nữa, cậu cố gượng ngồi dậy, nói cho hết.

"Không suy nghĩ gì nữa."

” Wayne, tao biết mày sốc lắm. Nhưng mà, kia chính là người mày yêu. Tao nghĩ trước kia người đó cũng bị tổn thương không ít. Mày nghe câu giận quá hóa rồ rồi mà? Khi tức giận, người ta không khống chế được bản thân đâu.”

” Ừm...”

Adonis lại tiếp tục, ” Tao là kẻ ngoài cuộc, có thể thấy cả hai đều có lỗi. Người kia một lần phạm phải lỗi này, mày cũng đừng lặp lại nó nữa. Ấu trĩ lắm.”

” Ừm...”

” Thằng ch* này, rốt cục mày có nghe hay không? Nhìn mày, tao biết mày vẫn còn yêu mà. Yêu rất nhiều nữa kìa!”

Adonis đi tới, đẩy mạnh Tề Lãng nằm xuống, vỗ mạnh vào mặt cậu.

” Mày nói xem, có còn yêu không?”

Tề Lãng dần nhắm hai mắt lại. Thật sự cậu buồn ngủ lắm, tinh thần không còn minh mẫn nữa, đầu óc đều đình công cả rồi.

Bên tai chỉ còn loáng thoáng lời Adonis nói.

Trong mơ màng, Tề Lãng lại nghe thấy giọng nói của một ai đó nữa. Người nào đó cứ ám ảnh tâm trí cậu suốt hai ngày nay.

Rốt cục từ trong cơn mê nói ra vài chữ, mơ màng lí nhí.

” Ừm, yêu, tao yêu, còn yêu...”

Sau đó, Tề Lãng thiếp đi, ngủ mất.

#

Người nào đó vừa ngủ mất, thì người bên đây lại tỉnh giấc.

Mơ màng mở mắt ra, Hoắc Kinh bị một màu trắng làm chói mắt. Ánh đèn trong phòng mở thật sáng làm anh có chút không thích ứng được.

Một lúc sau, Hoắc Kinh đã có thể tỉnh táo mà nhìn mọi thứ xung quanh.

Đây là phòng ngủ của anh, không sai, là phòng ngủ ở nhà chính. Hoắc Kinh chớp chớp mắt, ngồi dậy, không rõ được là mình về đây bằng cách nào nữa.

Cửa mở, anh ngược nhìn, thấy mẹ mình đi vào. Trên tay bà còn cầm theo một cái gì đó.

Chu Sa ngồi xuống cạnh giường, đặt tô cháo bào ngư bổ dưỡng lên bàn, rồi quay sang nhìn con trai của mình.

Gương mặt mới có hai ngày đã hốc hác không ít rồi. Chu Sa nhìn mà đau lòng, bàn tay vuốt nhẹ tóc con trai mình.

Hoắc Kinh nhận được những động tác thân mật này không ít lần. Từ nhỏ đến học cấp ba, anh đều được phu nhân Chu Sa làm như thế này.

Chẳng trách bà cưng anh quá, cưng đến không còn chỗ nào để cưng chiều nữa. Mặc kệ tuổi tác, miễn một ngày bà còn là mẹ anh, bà sẽ còn cưng chiều anh thêm nữa.

Hoắc Kinh cũng để yên cho Chu Sa vuốt tóc mình, xoa mặt mình, làm tất cả.

” Mẹ, sao con lại ở đây vậy?”

Chu Sa nghe hỏi liền thở dài, ” Ngạo Thiên đưa con về đây nghỉ ngơi. Con đó, làm việc quá sức cũng không tốt đâu. Có gì cứ bảo Ngạo Thiên hoặc anh trai con giúp đỡ. Ôm đồm một mình là không được.”

Bà nói một cách răn đe. Cốt chỉ vì bà xót con trai mình quá.

Cầm tô cháo lên, Chu Sa có ý định bồi cho cả con trai liền bị Hoắc Kinh ngăn lại, chủ động giữ tô cháo, cười gượng:

” Mẹ, con tự ăn được.”

Chu Sa lườm anh một cái, ” Cái gì cũng bảo tự làm được. Gặp chuyện thì con lại cứ ngất xỉu ra đó. Hỏi ai mà an tâm được đây?”

Hoắc Kinh nghe mẹ nói, anh kinh ngạc.

Mình, ngất xỉu?

Chu Sa không nói nữa, tránh khiến anh suy nghĩ.

Bà đứng dậy, ” Ráng ăn cho hết, lấy lại sức. Mẹ nói rồi, nếu không làm xuể thì cứ giao bớt cho Ngạo Thiên và anh trai con.”

Nói rồi Chu Sa đi khỏi phòng.

Hoắc Kinh không biết trả lời gì cho thỏa đáng. Thực chất thì, công việc của anh rất nhẹ, không hề có một chút áp lực nào cả. Hầu hết Ngạo Thiên đều đã giúp đỡ anh rồi.

Im lặng ăn từng muỗng cháo, Hoắc Kinh cũng không nghĩ gì thêm. Cho đến khi Ngạo Thiên từ bên ngoài đi vào, thấy anh ăn cháo xong rồi, y liền đi đến.

” Ổn rồi chứ?”

Nghe giọng nói, Hoắc Kinh ngẩng mặt, ” Khá ổn. Đây, tôi rốt cục là bị ngất bao giờ?”

Ngạo Thiên sắc mặt như cũ nói ra, ” Vào cái ngày cậu khóc.”

“ ... ”

Ngạo Thiên tiếp lời, ” Ngất cho đến nay cũng được hai ngày.”

” Cái gì?” Hoắc Kinh nhất thời không tin được, ” Hai ngày sao?”

” Phải, coi như cậu vừa ngủ ngắn hạn đi.” Ngạo Thiên rất biết cách nói đùa một cách lạnh nhạt.

Đứng cạnh Hoắc Kinh, y đưa ra một hộp thuốc màu trắng.

Anh cầm lấy, nhìn nó, đôi mắt trầm xuống.

Đây là thuốc cho căn bệnh tim của anh. Nhưng hôm nay thuốc có hơi khác thì phải?

Nhìn ra Hoắc Kinh khó hiểu, Ngạo Thiên chậm rãi giải thích:

” Bác sĩ đã đổi thuốc. Thuốc này liều mạnh hơn một chút.”

Đến đây, hai người cùng trầm mặc.

Hoắc Kinh siết chặt hộp thuốc trong tay, nén thương tâm nói:

” Liều thuốc mạnh hơn, nghĩa là bệnh của tôi nặng hơn rồi phải không?”

Ánh nhìn của Ngạo Thiên hơi dao động, y nhíu mày, muốn nói đỡ đi thì Hoắc Kinh tiếp lời:

” Có khi nào sẽ mau...chết không?”

Đôi chân mày của Ngạo Thiên càng chau chặt lại.

” Đừng nghĩ vớ vẩn nữa.”

Hoắc Kinh lúc này cười khê, ” Đây, gặp lại nhau rồi, tôi thấy nhớ người đó quá.”

Không nghĩ đến việc Hoắc Kinh thản nhiên thốt ra một lời như vậy. Ngạo Thiên có chút bất đắc dĩ, thở dài một cái.

Giành lại hộp thuốc trong tay anh, y cất vào tủ, rồi mới nói:

” Nếu như cậu ta trúng tuyển vào tập đoàn, thời gian gặp sẽ không ít.”

Hoắc Kinh cũng hiểu điều này chứ. Cho nên anh đã thăm cầu cho Hoắc Ứng chấp thuận để Tề Lăng trúng tuyển.

” Nhưng mà...” Hoắc Kinh nhìn Ngạo Thiên, ” Tôi sẽ không nói với cậu ta là tôi nhớ cậu ta đâu.”

Ngạo Thiên chăm chú nhìn Hoắc Kinh.

” Có nhớ đến mức nào đi nữa, tôi cũng sẽ không nói là mình nhớ đâu. Nhất định, là vậy.”

Ngạo Thiên lúc này khẽ cười, giống như vừa nghĩ đến một mẫu chuyện hài gì đó. Rồi y ôm hai tay trước ngực, nhàn nhã nói ra một câu.

” Trước đây, tôi luôn nghĩ anh em nhà cậu chỉ giống nhau mỗi khuôn mặt. Thật không ngờ, hai người còn kiêu ngạo giống hệt nhau nữa.”

25. Chương 25: Có Lẽ Vì Tôi Yêu

Trò chuyện cùng Ngạo Thiên được một lúc, bên ngoài có một cô hầu gái bước vào mang tô cháo kia rời khỏi phòng.

Hoắc Kinh vẫn ngồi im trên giường, sức khỏe tạm thời đã ổn, nhất là trái tim của anh không còn đau nhói gì nữa. Có lẽ do tác dụng mạnh của thuốc mới.

” Tạm thời cậu cứ ở nhà chính đi. Căn hộ kia để không vài ngày cũng không sao.”

Ngạo Thiên lúc này giống hệt như một người quản gia thân cận của Hoắc Kinh vậy. Việc nhỏ việc lớn đều một tay y sắp xếp ổn thỏa đầu ra đó. Hoắc Kinh anh rõ ràng là sung sướng nhất rồi.

Nghe thế, Hoắc Kinh gật đầu, ” Cũng được. Ở đây vài ngày chắc sẽ ổn hơn. Về kia thế nào cũng sẽ chạm mặt nhau.”

Ngạo Thiên lần này bỗng rút ván của người bạn thân chẳng biết là lần thứ mấy rồi.

Y cười lạnh, ” Không phải vừa nãy cậu bảo nhớ tên đó mà?”

Hoắc Kinh lập tức im lặng. Biết bản thân bị chơi một vố, anh lờ mờ nhìn Ngạo Thiên một cái rồi nằm xuống giường. Kéo chăn lên, hai mắt nhắm lại.

” Không lẽ cậu định ngủ nữa?” Ngạo Thiên có chút sững sốt.

Người kia, rõ ràng vừa mới ngủ vì hai ngày trời rồi. Lẽ ra bây giờ phải tỉnh táo chứ?

Hoắc Kinh không mở mắt, trả lời: ” Nằm suy nghĩ.”

“ ... ”

Ngạo Thiên liếc mắt nhìn thêm một cái nữa, không nói thêm, xoay người đi ra ngoài phòng.

Khi y vừa khép cửa lại thì từ dãy lầu bên trái liền xuất hiện một bóng dáng đang đi xuống. Ngạo Thiên quay qua nhìn, phát hiện Hoắc Ứng đang bận lên người bộ quần áo đơn giản khi ở nhà, vẻ kiêu ngạo đáng ghét phút chốc biến mất.

Thấy Ngạo Thiên nhìn mình chăm chú, Hoắc Ứng chẳng buồn ném cho anh nửa cái liếc mắt, trực tiếp đi lướt qua người y.

Bất ngờ, cánh tay Hoắc Ứng bị nắm lấy, nín lại.

Tình huống này hệt như mấy bộ phim mà Jin coi, nếu như có cô bé ở đây, chắc hẳn cô bé sẽ ú a thứ tiếng gì đó với vẻ mặt hưng phấn. Nhưng Hoắc Ứng là kẻ kiêu ngạo, không thích ai động tay động chân mình đâu.

Nhất là Ngạo Thiên nữa.

Anh buồn bực xoay người, " Động kinh gì nữa đây?"

Mười mấy năm rồi, tính tình chẳng thay đổi một tí tẹo nào. Ngạo Thiên trong bụng thầm ngao ngán, nhưng ngoài mặt lại là vẻ lãnh khốc thường ngày.

Y buông tay Hoắc Ứng ra, điềm nhiên nói:

" Chúng ta nói chuyện một lát đi."

" Chuyện công ty cứ lên công ty nói." Hoắc Ứng từ chối, xoay người.

Ngạo Thiên phía sau lại nhìn anh với ánh mắt cương định.

" Chuyện tư thì tiếp chứ?"

Bước chân ai đó dừng lại. Không xoay lưng, chỉ lạnh nhạt phun ra hai chữ.

" Được thôi!"

#

Jin về nhà chính liền tức tốc bay vào phòng của Hoắc Kinh. Nhìn thấy anh đang nhắm mắt, không hề bị tiếng động khi nãy làm cho tỉnh giấc, Jin chợt nín thở.

Cô bé chậm rãi đi lại gần chỗ anh, nghiêng người nhìn ngó một lúc rồi mới thở nhẹ ra.

Hình như chú ấy ngủ mất rồi. Nhưng không phải vừa nãy mình nghe cô Chu bảo là chú tỉnh dậy rồi sao?

Im lặng quan sát một tí, chợt Jin thấy mi mắt người kia run lên. Cúi thấp đầu, Jin chớp mắt, nghe thấy người nào đó mới gọi tên một kẻ nào đó thật quen thuộc.

Bất đắc dĩ, Jin nhú mày, bĩu môi.

Chú Walton này, chú đừng kêu tên con người tàn nhẫn đó nữa. Người ta chẳng quan tâm chú ra sao nữa đâu...

Jin nhớ lại cuộc trò chuyện với Tề Lăng mà tức sôi máu.

Dù gì người cần yêu thương cũng là chú Walton chứ bộ. Gã trai khỏe mạnh như Tề Lăng, biết là đau buồn, biết là bị sốc, nhưng vài tuần, vài tháng hẳn sẽ ổn thôi.

Còn bệnh tim của chú Walton là một căn bệnh đeo bám cho hết cuộc đời này.

Ai mới đáng thương hơn đây?

Mãi nghĩ ngợi, Jin không biết Hoắc Kinh đã tỉnh dậy.

" Jin?"

Giọng nói khe khẽ phát ra, Jin cúi mặt, nhìn anh, cười tươi.

" Chú vẫn buồn ngủ sao?"

Hoắc Kinh ngồi dậy, đôi mắt mơ màng nói:

" Chú không định ngủ, nhưng nằm suy nghĩ một hồi lại ngủ quên mất."

Jin chớp mắt, " Chú nghĩ cái gì thế?"

Liếc nhìn Jin một cái, Hoắc Kinh nén tiếng thở dài, lắc đầu.

" Không có gì quan trọng lắm. À, khi nãy cháu đã đi đâu vậy?"

Jin không hề kiêng dè, giấu giếm mà nói thẳng ra: " Gặp Wayne ạ."

" Sao phải gặp người đó?"

Hoắc Kinh anh nói thế thôi, trong lòng ngược lại rất bồn chồn nôn nóng đó. Lý do gì thì anh chưa rõ lắm nhưng anh rất muốn biết nội dung của cuộc gặp gỡ kia.

Thấy Jin nói một câu rồi im re, Hoắc Kinh ho một tiếng:

” Hai người đã nói những gì?”

Jin chống cằm, ” Thôi ạ, chú mà nghe sẽ lên cơn tim chỉ vì độ ngu si của ai đó đó.”

“ ... ”

Hoắc Kinh nghi hoặc nhìn Jin. Trong lòng thầm nói, chắc nội dung không vui vẻ gì rồi.

Anh cũng thừa biết là vậy mà, cho nên không muốn nghe nữa. Không đại gì lại đi nghe một câu chuyện buồn khi bệnh vừa mới tái phát cả.

” Cháu nghe bác Chu bảo là chú sẽ ở đây vài ngày nữa.”

Hoắc Kinh gật gù, ” Ừm, chú cũng muốn ở đây nghỉ ngơi.”

” Chú sáng suốt đó!!” Jin bật ngón cái, vẫn cười tít mắt.

Hai người nhìn nhau rồi cùng lúc trầm mặc. Mất một lúc, Jin mới lên tiếng, còn kèm theo là vỗ nhẹ vai anh nữa.

” Đừng lo nha chú! Cháu tin, ai đó không phụ lòng chú đâu!! Thần nhân của cháu mách bảo là người đó còn yêu chú nhiều lắm.”

Hoắc Kinh hướng mắt ra ngoài cửa sổ, mi tâm nhíu lại.

Jin nhìn anh, ” Được rồi. Nếu chú muốn biết thì cháu có cách thử cả.”

Nói xong, cô bé mau chóng ghé sát tai anh, thì thì thầm thào kế hoạch bí mật.

#

Hoắc Ứng ngồi xuống ghế, nhàn nhã cầm cốc nước lên uống. Ngạo Thiên cũng rất thản nhiên ngồi xuống phía đối diện.

Nhìn người nọ vẫn lạnh mặt với mình, Ngạo Thiên cũng bình thản lạnh mặt trở lại. Hai con người ở trong căn phòng vốn dĩ không bật điều hòa nhưng lại đủ sức đóng băng nó.

Ngạo Thiên lên tiếng, ” Việc tuyển dụng của Tần Lăng thế nào?”

Hoắc Ứng nghe đến Tần Lăng nên có chút sững sốt nhìn Ngạo Thiên. Mi tâm anh cau lại, hoàn toàn không hài lòng lắm.

Đây mà là chuyện tư sao? Khốn khiếp, ông đây sao lại tin vào lời nói của người chứ?

Thấy biểu tình khó chịu của Hoắc Ứng, Ngạo Thiên biết mình vừa chọc giận ai đó, trong lòng cười khê nhưng ngoài mặt vẫn lãnh khốc.

Y nói tiếp, ” Cậu ta có khả năng trúng tuyển không?”

Hoắc Ứng đặt cốc nước xuống bàn, ” Đây là chuyện công!”

” Tôi thấy cậu ta cũng rất ổn đó. Mô hình kia tuy hơi méo mó nhưng chắc là do sự cố. Hồ sơ xin việc không tồi, rất ấn tượng.”

Nghe Ngạo Thiên tiếp tục trình bày ý kiến chuyện công, Hoắc Ứng cảm thấy đầu mình rất nhức. Anh ngẩng mặt, liếc lạnh ai kia một cái.

” Sao lại có hứng thú với cậu ta như vậy?”

Ngạo Thiên không trốn tránh nói, ” Vì Hoắc Kinh rất muốn thấy cậu ta ở trong công ty.”

Hoắc Kinh muốn?

Hoắc Ứng lại chau mày, uống thêm một hớp nước nữa rồi cười lạnh.

” Gì đây chứ? Dylan, cậu đang diễn phim tình cảm cho tôi xem đó sao? Hy sinh cao cả thế chứ! Không nghĩ đến việc cho Tần Lăng trúng tuyển sẽ khiến Walton rời xa cậu sao?”

Ngạo Thiên không màng đến lời châm chọc kia, vì vốn dĩ nó làm gì có thật. Y ngồi thẳng lưng, nhìn Hoắc Ứng, cười điềm nhiên:

” Không lẽ cậu chưa nghe câu nói, nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc thì mình cũng hạnh phúc sao?”

Một câu nói vốn rất tình cảm ướm át, nhưng qua lời của Ngạo Thiên, nó bỗng chốc lạnh nhạt vô vị hẳn. Nét mặt y khi nói cũng chẳng thay đổi gì, còn cố tình cười nhẹ một cái.

Hoắc Ứng ngả người ra sau, ” Đúng là hồ sơ của cậu ta rất ấn tượng. Tôi cũng định cho cậu ta trúng tuyển rồi. Thật ra tôi đang nhắm cho cậu ta một vị trí rất tốt.”

” Xem ra cậu rất thích Tần Lăng.” Ngạo Thiên nói thẳng thừng.

Hoắc Ứng vắt chéo chân, cười mê tình, ” Làm sao có thể không thích được chứ? Tôi bị đốn đổ bởi nụ hôn của cậu ta đó. Hơi tiếc vì đó là nụ hôn đầu của tôi...”

Nói đến đây, Ngạo Thiên kinh ngạc nhìn Hoắc Ứng. Ánh mắt của y có chút kỳ quái, nhưng ngay lập tức liền bình tĩnh.

” Cậu xác định đó là nụ hôn đầu của mình?”

Nghe hỏi vặn lại, Hoắc Ứng mang chút khó chịu.

Tất nhiên là anh phải xác định rồi, không lẽ người ta hôn mình, anh còn không biết? Đừng nhìn anh ăn chơi, phóng túng mà ai cũng sẽ hôn nha. Nụ hôn đầu, anh vẫn quyết giữ đến giờ đó thôi.

Mà, nó cũng mất rồi, còn trong một trường hợp quái gở nữa.

” Tất nhiên.” Hoắc Ứng đáp lại.

Ngạo Thiên nghe xong, chỉ thoáng cười rồi đứng dậy.

Hoắc Ứng ngược mắt nhìn bóng lưng thẳng tắp kia, không khỏi tò mò.

” Nụ cười đó là thế nào? Không lẽ cậu nghĩ tôi mất nụ hôn đầu từ lâu rồi à?”

Ngạo Thiên lần này cười một tiếng, ” Đừng để ý nữa, hao tổn sức lực đấy.”

Nói rồi y mở cửa, rời khỏi đó.

#

Vài ngày sau, Tề Lăng nhận được cuộc gọi đến từ tập đoàn YJ.

Khi trời gần sáng, Tề Lăng nghe thấy chuông điện thoại. Đôi mắt mơ màng, ngồi dậy, cậu tìm lấy di động của mình, bắt máy.

Bên kia là một giọng nói rất êm tai, nội dung cũng khá thu hút. Tề Lăng nghe xong, hai mắt lập tức tỉnh táo, chỉ muốn phóng xuống giường, lao vào phòng tắm ngay.

Khi tắt máy, Tề Lăng vẫn còn mơ hồ không biết mình có đang mơ hay không.

Cậu, đã được trúng tuyển vào tập đoàn YJ. Chuyện quan trọng nên cậu đã lầm nhảm đến ba lần, sau đó báo tin này cho Adonis biết.

Khi cơn hào hứng còn đang lên cao thì bỗng dưng Tề Lăng chợt nhớ một chuyện. Tập đoàn YJ thuộc quyền sở hữu của một người phụ nữ tên Chu Sa. Nếu như không lầm, đó là nơi cậu chạm mặt Hoắc Kinh, anh trai song sinh Hoắc Ứng, cả Ngạo Thiên.

Lòng chợt trầm xuống.

Tề Lăng đảo mắt nhìn vô định, mặc dù rất yêu thích công việc ở tập đoàn này nhưng mà...nếu như cậu đồng ý, chắc chắn sẽ...chạm mặt không ít.

Nằm vật ra giường, Tề Lăng nhìn lên trần nhà, cảm thấy một ngày tương đối dài, số lần gặp mặt hẳn là không ít. Nhưng nếu mình chỉ là một nhân viên văn phòng, suốt ngày ngồi mài dũa quần trong đó, có lẽ sẽ không thể gặp.

Nghĩ như vậy, Tề Lăng lại thở nhẹ ra, quyết định đến tập đoàn YJ một chuyến.

Sáng sớm, tám giờ.

Tề Lăng bước vào đại sảnh của tập đoàn YJ.

Đây mới là lần thứ hai thôi, nhưng nó khiến cậu khó quên quá đấy. Nhanh chóng đi thẳng đến thang máy, Tề Lăng chỉnh con số rồi chờ đợi.

Lúc này bên ngoài bỗng có tiếng vọng đến.

” Đợi một chút.”

Ngước nhìn, Tề Lăng thấy đó là một cô gái trẻ, gương mặt thanh thoát, lại còn đeo kính đen nên trông có vẻ tri thức.

Tề Lăng mau chóng tránh qua một bên.

Lúc này, cậu thấy cô gái kia kính cẩn cúi người, ” Phó tổng, vào được rồi ạ.”

Tề Lăng thoáng trầm mặc khi nghe đến hai từ phó tổng. Cô gái kia vẫn còn đứng bên ngoài không vào, thay vào đó, là một người đàn ông khác.

Người nọ nhìn thấy Tề Lăng, bước chân có chút ngập ngừng. Vài giây sau, anh liền đứng ngay ngắn, quay lưng về phía người nọ.

Cửa thang máy đóng lại.

Tề Lăng vẫn còn đắm chiêu nhìn xuống khoảng không bên dưới. Sau lại nhìn đồng hồ, vẫn sớm hơn mười lăm phút.

Lúc này cậu mới nhẹ thở ra, ngẩng mặt nhìn xung quanh. Bất chợt ánh mắt dừng lại trên người gọi là Phó tổng.

Chức vị cũng cao như thế, nhưng hình như không có vẻ ngoài lãnh đạm khô khốc như những người cậu từng gặp cho lắm.

Tuy nhìn phía sau nhưng vẫn cảm giác được người kia có chút âm áp, ôn nhu kỳ lạ.

Tề Lăng thường liếc mắt nhìn lên, hồi sau mới thấy được, càng nhìn lại càng quen.

Đến khi thang máy dừng lại, người kia vẫn an tĩnh rời khỏi, Tề Lăng mới vội vàng theo sau.

Nhưng cậu đã sớm dừng bước khi thấy được phía xa, Ngạo Thiên đang đứng chờ đợi. Người được gọi Phó tổng vừa thấy Ngạo Thiên liền lên tiếng.

Nghe thấy giọng, Tề Lăng bỗng bật cười với chính mình.

Thế quái nào chỉ là một tiếng cười mà mình cũng nhận ra được chứ? Quái lạ, tại sao khi này ở trong kia mình không nhận ra được?

Cười nói sao?

Tề Lăng ngược mắt nhìn một lần nữa, chỉ thấy Ngạo Thiên vừa mới nhìn mình rồi xoay lưng.

Nắm tay vô thức siết lại, Tề Lăng không khỏi tự hỏi bản thân.

Các người, là mối quan hệ gì thế?!

Chẳng còn thời gian để tìm câu trả lời, Tề Lãng buộc phải xoay gót đi theo hướng ngược lại với hai người bọn họ.

Đến trước căn phòng cậu được dẫn dò trước, đẩy cửa bước vào, Tề Lãng thấy được một bóng lưng đang đứng cạnh cửa sổ.

Dáng vẻ này, lại quen thuộc nữa rồi.

Người nọ xoay lại, nhìn Tề Lãng mà mỉm cười mê tình. Tách cà phê trên tay anh được đặt xuống bàn.

Tề Lãng thoáng nhận ra người nọ, sau đó bình tĩnh bước đến gần.

Hoắc Ứng ngồi xuống ghế, nhàn nhã mở lời:

” Chào Wayne.”

Anh ta không còn gọi tên tiếng Trung của cậu nữa. Tề Lãng nhìn chăm chú vào người đó, rồi mới gật đầu chào.

” Chào anh, Hoắc Ứng.”

Hoắc Ứng khá sửng sốt khi Tề Lãng vừa gọi đúng tên của anh. Khuôn mặt này không làm cậu ta xao lãng được sao?

Trong lòng anh có chút hứng thú với con người này rồi đó.

Chống cằm, Hoắc Ứng mỉm cười, ” Gọi tôi là Falton đi. Ngài Falton.”

Tề Lãng lặp lại, ” Ngài Falton.”

” A, ngoan quá.” Hoắc Ứng hoàn toàn đem Tề Lãng như một sủng vật mà trêu đùa.

Sau đó, anh trực tiếp vào đề, ” Tôi gọi cậu đến để nhậm chức đây. Đừng nhìn tôi như thế, tôi dành vị trí trợ lý cho cậu.”

Trợ lý?

Tề Lãng bất ngờ. Đây không phải chuyên ngành của cậu cho lắm. Tại sao Hoắc Ứng đột nhiên lại...

Nhìn vẻ mặt của Tề Lãng, Hoắc Ứng chớp mắt:

” Vị trí này nhiều người mơ ước lắm đó. Tôi có một thư ký riêng, người đó sẽ giúp cậu trong công việc này. Cô ấy tên Vivian.”

Tề Lãng đã thu lại sự kinh ngạc của mình. Cậu chỉ đang nghĩ đến vấn đề lương bổng thế nào thôi. Và tất nhiên, cậu đã quên bồng đi một chuyện rất quan trọng.

Đứng ở vị trí trợ lý cho Hoắc Ứng, tất nhiên cậu sẽ dễ dàng chạm mặt với trợ lý của Phó tổng.

Hoắc Ứng thấy Tề Lãng có vẻ đồng ý, anh nhấp thêm một ngụm cà phê nữa.

Lúc này, Tề Lãng đột ngột lên tiếng:

” Tại sao anh ưu ái tôi thế? Đây vốn không phải chuyên ngành của tôi.”

Nghe đến hai từ ưu ái, Hoắc Ứng có chút buồn cười. Ánh mắt liếc nhìn Tề Lãng một cái, anh không ngại nói:

” Vì tôi đặc biệt thích cậu.”

” Là vì nụ hôn kia sao? Anh thích kỹ thuật của tôi đúng chứ?”

Bị một cấp dưới nói như thế, Hoắc Ứng có chút tức giận. Anh đặt tách cà phê xuống, mặt lạnh mà nhìn cậu.

” Cậu loạn ngôn đấy.”

Tề Lãng lúc này lại mỉm cười, " Xin lỗi, tôi vốn không phải là một gã trai tốt. Nếu làm ngài phật lòng, tôi thành thật xin lỗi."

" Gã trai tồi." Hoắc Ứng ghét bỏ phun ra ba từ.

Tề Lãng không phản đối, còn mỉm cười.

" Thật ra, tôi không tồi như ngài nghĩ đâu. Nói lại chuyện hôm đó, tôi đúng là đã hôn ngài, nhưng ngay sau đó tôi cảm thấy không đúng lắm. Nói dễ hiểu thì tôi biết ngài không phải người kia, mặc dù khuôn mặt chẳng khác gì cả."

Hoắc Ứng ngồi dậy, chăm chú nhìn Tề Lãng.

" Cậu nhận ra?"

Tề Lãng cười nhẹ, " Đương nhiên rồi, thưa ngài Falton."

" Làm sao có thể?"

Tề Lãng hơi ngẫm nghĩ, sau đó lại bật cười, " Có lẽ vì tôi yêu."

26. Chương 26: Cầm Cờ

Vừa vào đến phòng, Hoắc Kinh đã ngay lập tức rót một cốc nước lạnh rồi uống một hơi cạn sạch. Ngạo Thiên đứng cạnh nhìn hành động đó, khóe môi thoáng giương lên cao.

Y đương nhiên hiểu được tâm tình của người nọ. Có lẽ là hồi hộp căng thẳng lắm đây.

Ngạo Thiên trong đầu suy nghĩ rất nhiều, thế nhưng ngoài mặt vẫn im lặng như không có việc gì.

Hoắc Kinh đặt cốc nước xuống bàn, hít vào thở ra, sau đó mới cất tiếng hỏi:

" Ngạo Thiên, sao người kia lại xuất hiện ở đây thế?"

Nghe hỏi, Ngạo Thiên mới hoạt động đôi mắt của mình. Y liếc nhìn Hoắc Kinh, nhàn nhã trả lời:

" Vì cậu muốn, không phải sao?"

" Vì tôi muốn?" Hoắc Kinh kinh ngạc ngược mắt nhìn Ngạo Thiên.

Hồi lâu không nói thêm gì, anh chớp chớp mắt, ra vẻ như mình không hề mong muốn sự việc này vậy.

Sáng hôm nay, anh vừa đến nơi làm có hơi muộn hơn bình thường. Suýt nữa thì đã phải đứng chờ thang máy mất rồi. Không ngờ có một cô nhân viên tận tình giúp đỡ chặn cửa thang máy lại, anh mới đuổi kịp.

Với chức vị là Phó tổng, ai ai cũng rất kiêng nể anh. Mặc dù tính tình của anh không có lãnh khốc cứng nhắc như Hoắc Ứng, nhưng mọi người vẫn thường xuyên bị cái mác Phó tổng hù dọa.

Bước vào thang máy, gặp một người đứng đó sẵn, Hoắc Kinh còn định sẽ chào hỏi thân thiện vì nghĩ người nọ là nhân viên trong công ty. Không ngờ khi vừa ngẩng lên, khuôn mặt kia lại thu vào tầm mắt.

Thoắt cái mọi sự vật như ngưng hoạt động vậy. Ngay cả tâm trí anh cũng tự dừng rỗng tuếch.

Vội vàng quay lưng lại, Hoắc Kinh căng thẳng đến mức cứ sợ người kia nhận ra mình sẽ lại...lời chuyện cũ ra mà mắc đền, bắt tội. Nhưng anh suy nghĩ nhiều quá rồi.

Người ở sau lưng khi đó vốn dĩ không hề nhận ra anh là ai nữa cơ.

Nghĩ đến đây, Hoắc Kinh có chút mất mát trong lòng. Dù sao chỉ là ba năm thôi, không phải ngay cả bóng lưng cũng không nhận ra chứ?

Càng nhớ lại càng ảm ức, Hoắc Kinh nhìn Ngạo Thiên:

” Tôi muốn uống thêm cốc nước nữa.”

Ngạo Thiên không nói gì, lặng lẽ đi rót cho anh một cốc nước.

Hình ảnh nhị thiếu của Hoắc gia thế này có lẽ khiến nhiều người từng quen biết anh phải kinh ngạc mà há hốc miệng, tròng to mắt.

Trước đây khi còn làm một giáo viên tiểu học ở Bắc Kinh, Hoắc Kinh trong mắt mọi người là một giáo viên ưu tú, hòa nhã, người gặp người thích. Anh không hề tỏ vẻ mình hiểu biết nhiều, nông nhênh ngổ ngáo hay bất cứ cử chỉ khó chịu nào khác.

Hoắc Kinh nhường nhịn, Hoắc Kinh ôn nhu, Hoắc Kinh âm áp.

Đó là những từ khóa mà mọi người gán lên cho một Hoắc Kinh ngày trước còn là một giáo viên tiểu học.

Sau khi trở về Mỹ, anh vẫn bị môi trường ở Trung Quốc ảnh hưởng không ít. Tính khí hòa nhã vẫn còn. Không hề trở dậy hình ảnh của một nhị thiếu gia luôn có kẻ hầu người hạ.

Mặc dù anh là nhị thiếu, anh có quyền sai bảo từng người trong nhà, nhưng anh không phải là mẫu thiếu gia hống hách, nông cuồng.

Lâu lâu sẽ có chút kiêu ngạo, muốn người khác theo ý mình thôi nhưng tất nhiên là không có gì quá đáng rồi.

Ngạo Thiên là một bằng chứng sống cho những điều thế kia.

Y làm bạn với anh em họ từ nhỏ rồi, tính tình người nào ra sao, y đều nắm trong lòng bàn tay.

Kỳ thực, Ngạo Thiên cũng vừa trở lại Mỹ lần thứ hai thôi, cho nên y không biết được Hoắc Kinh nhị thiếu ngày trước đã từng thay đổi rất nhiều.

Mà phần lớn lý do cho sự thay đổi đó chính là vì yêu một người. Yêu phải một kẻ nhỏ hơn mình tới mười bốn tuổi.

Được rồi, chỉ nói cho mọi người biết. Tình yêu, không nên nặng nề vấn đề tuổi tác. Nhìn xem, bây giờ Ngạo Thiên đứng cùng Hoắc Kinh, ai cũng sẽ bảo Hoắc Kinh hết như một đứa em trai chỉ vừa tốt nghiệp đại học mà thôi.

Nhan sắc này không cần bảo dưỡng mà vẫn hơn cả hàng trăm người phụ nữ suốt ngày mua đủ loại mỹ phẩm để trau chuốt sắc đẹp của bản thân.

” Tôi nghĩ Tần Lăng đến để gặp Hoắc Ứng.”

Ngạo Thiên nhẹ nhàng nói ra, Hoắc Kinh lại một lần nữa nhìn y.

Người đó gặp anh trai để làm gì? Bọn họ cũng không thân thiết gì cả mà?

Nhìn thấy sắc mặt không ổn của Hoắc Kinh, Ngạo Thiên khẽ cười một tiếng lạnh nhạt rồi giải thích:

” Mối quan hệ ông chủ và cấp dưới. Hoắc Kinh, cậu cũng suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Nghe thế, Hoắc Kinh ngượng ngùng mà vội nhấp một ngụm nước, mắt liếc nhìn Ngạo Thiên.

Thật ra anh chỉ muốn nói, tại sao tôi nghĩ cái quái gì cậu cũng biết vậy?

Quả là không công bằng!!

Hoắc Kinh có hơi mất hứng khi Ngạo Thiên liên tục lật tẩy anh, nhưng rồi anh lại lên tiếng hỏi:

” Không phải anh tôi bảo cậu gọi anh ấy bằng tên tiếng Anh sao? Đừng quên miệng gọi Hoắc Ứng nữa. Anh ấy sẽ nổi giận.”

Bây giờ cuộc trò chuyện lại chuyển hướng.

Ngạo Thiên nhú nhẹ mi tâm, rất không hài lòng hỏi:

” Cậu có biết vì sao người kia không cho tôi gọi tên thân mật không?”

” Tên thân mật?!”

Ngạo Thiên bình tĩnh gật đầu, ” Chính là tên tiếng Trung.”

” À...” Hoắc Kinh liếm nhẹ môi, ” Có thể Falton nghe ngầu hơn Hoắc Ứng?”

Ngạo Thiên thà rằng không nghe lý do mà Hoắc Kinh nói, còn hơn nghe rồi lại chỉ thêm đau đầu khó hiểu.

Hai người lại trầm mặc không nói gì nữa.

Ngạo Thiên đi đến lôi ra một đồng kế hoạch tháng này, tận tình giải thích cho Hoắc Kinh. Mà Phó tổng cũng rất ngoan ngoãn quay trở về công việc của mình, tạm thời gạt bỏ hình ảnh của ai đó ra khỏi đầu.

#

Tề Lăng nói chuyện với Hoắc Ứng được hơn mười lăm phút rồi cũng xin trở về nhà, ngày hôm sau sẽ lên chính thức trở thành trợ lý cho hắn.

Bước ra khỏi căn phòng đó, Tề Lăng không hiểu lý do gì lại thôi thúc mình quay gót, đi về hướng ngược lại.

Cậu cứ đi mãi, đầu ngược lên nhìn ngó một chút. Đến khi chân dừng tại trước một căn phòng nọ, trên cùng có đề: ” Phó giám đốc”

Khụ.

Tề Lăng mất tự nhiên mà ho khan một tiếng, vội vàng quay lưng lại với cánh cửa kia. Cậu chỉ muốn biết phòng người kia làm việc nằm ở đâu thôi, càng không muốn biết bên trong sẽ có những ai khác.

Trẻ con còn biết, cậu đã hai mươi mấy rồi, lẽ nào không rõ sao?!!

Nhớ lại đôi mắt của Ngạo Thiên dành cho mình, lại nhớ về ngày trước trước nữa, khi mà thấy Ngạo Thiên ở ngay bên cạnh căn hộ của mình, Tề Lăng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Cái bánh ngọt mà Hannah làm, tại sao lại đem đi tặng tên đó được chứ?

Tề Lăng nhú mày, thở hắt ra.

Đúng là uống phí, quá là uống phí!

Còn đi bồi dưỡng cho một tên...đang lăm le với mình?

Ồ mà khoan đã, bây giờ mình với người kia cũng không còn gì nữa. Người ta có quyền quen người khác, mình cũng thế mà?

Khốn khiếp, tại sao mình lại không thoải mái một tí nào thế?

Ba năm, ba năm mình thủ tiết chung tình đó!

Còn người ta lại đi thuê một căn hộ sống cùng một người khác.

Cuộc đời thật là...dog mama.

Lúc này xung quanh có vài ánh mắt tò mò nhìn cậu, Tề Lăng vội sức tỉnh, quay đầu đi thẳng một đường về đến nhà.

Buổi tối, Tề Lăng ngồi trước laptop, tìm hiểu một chút những gì mà trợ lý cần phải làm. Sau đó, cậu liếc nhìn dãy số điện thoại với cả email của Vivian, thư ký riêng của Hoắc Ứng.

Tề Lăng gõ lên bàn phím một dãy email, rồi gửi qua một dòng tin nhắn.

Wayne Jones: Xin chào, tôi là Wayne, trợ lý vừa được tuyển dụng của ngài Falton. Ngài ấy bảo tôi hãy trao đổi với cô nếu như có gì đó không rõ. Hy vọng cô sẽ trả lời lại. Cảm ơn.

Một lúc sau, Vivian liền trả lời email của cậu.

Vivian Lin: Xin chào, tôi là Vivian đây. Tôi đã nghe ngài Falton nói lại rồi. Rất vui được làm việc cùng cậu, Jones!

Tề Lãng vừa lấy trong tủ lạnh ra một lon bia, khui uống một hớp liền thấy email của Vivian.

Nhìn cách cô nói chuyện có vẻ rất thân thiện dễ gần, Tề Lãng cũng thả lỏng tinh thần một chút.

Lúc này, bên ngoài có tiếng động. Quay đầu lại, Tề Lãng phát hiện Adonis đã mua đồ ăn trở về. Trên tay gã trai này đang có rất nhiều đồ ăn ngon đó.

Tề Lãng cũng đang đói bụng liền đi đến, giành lấy một ít thức ăn nhanh, ăn ngay lập tức.

” Tao đói chết rồi.” Cậu vừa nhai miếng rong biển vừa nói.

Adonis nhếch môi cười cười.

Trông thấy bộ dạng tương đối ổn định của thằng bạn, Adonis yên tâm không ít. Cậu còn sợ tên kia sẽ không thể vực dậy tinh thần, cứ như vậy mà ôm nỗi lòng đau đớn mãi.

Xem ra, Adonis nghĩ nhiều rồi.

Tề Lãng hoàn toàn không còn vẻ thương tâm như mấy ngày trước nữa.

Kể ra cũng nhanh ghê chứ!

Adonis có hơi khó hiểu, ngồi xuống đất, khui bia uống rồi hỏi:

” Mày ổn thật rồi hả?”

Tề Lãng bình thản ăn, ” Sao? Có gì lạ à?”

” Nếu mày ổn rồi thì tao yên tâm. Chỉ là không nghĩ mày hồi phục nhanh như vậy.”

Tề Lãng khui một bịch bánh snack, nhai mấy miếng liền rồi cười lạnh:

” Tao không hận thù, tao chỉ đang giận dữ thôi. Mà, giận dữ thì cũng là còn yêu đó. Mặc dù người kia đã gạt tao như thế, đúng thực là quá giận, nhưng tao không thể buông tay.”

Adonis liếc mắt nhìn, thầm đánh giá.

Tề Lãng lại tiếp tục bầu bạn tâm sự:

” Kỳ thực, khi mà phát hiện người kia cũng còn yêu mình như vậy, tao cảm thấy rất vui đó. Cho nên tao nghĩ...”

” Nghĩ gì?” Adonis tò mò.

Tề Lãng uống một hớp bia lạnh, ” Bí mật!”

“...” Adonis liếc rách mắt.

Hồi lâu, Adonis lại sức nhớ chuyện gì đó cực kỳ thú vị. Cậu ta a một tiếng, vẻ mặt hưng phấn hẳn.

” Tao quên mất, khi nãy tao mua đồ về đã trông thấy mỹ nhân 419 đó

~ Người ta trở về rồi mày ơi

Tao có nên qua chào hỏi một tiếng không?”

Nghe đến mỹ nhân 419, mi tâm Tề Lãng nhú lại không ít. Cậu tiếp tục nốc bia, im lặng toàn diện. Hoàn toàn lơ đi sự hưng phấn của thằng bạn.

Adonis lại không để ý đến Tề Lãng, cậu nghĩ người nọ chỉ đang ghen tỵ với mình mà thôi.

Cho nên ai đó vẫn cười cười, còn đi đến cái tủ lạnh, lôi ra một cái bánh kem chả biết nằm trong đó từ bao giờ.

Tề Lãng quan sát động tĩnh của thằng bạn, nhận ra mình bỏ sót cái bánh kem vị chocolate kia.

Adonis mặt mũi phè phỡn, ” Tao đi tặng mỹ nhân đây~”

Tề Lăng vẫn lạnh mặt nhìn nó bước đi. Rồi đột nhiên trong căn phòng 420 lại có tiếng hô ai oán đau đớn thảm thiết.

Nhìn lại, Adonis đang vui mặt sâu vào cái ổ bánh kem kia. Mặt mũi dính đầy kem, Adonis khó hiểu quay lại nhìn Tề Lăng.

” Cái thằng chó này, mày vừa làm gì thế?!! Đê ma ma!!”

Tề Lăng ngửa cổ uống bia, ” Giúp mày ăn bánh kem.”

” Tao định tặng mỹ nhân!!”

” Test thử bánh có ổn không. Xem ra rất ổn. Mày đi tặng đi.”

Adonis mặt mũi buồn hiu, ” Bánh hư rồi, tặng cái đ*o gì nữa.”

” A ha ha, thế uống bia đi.” Tề Lăng cười ha ha nhạt nhẽo, sau đó tiếp tục uống bia.

Nhìn thái độ không mấy đường hoàng của thằng bạn, Adonis trong lòng sinh nghi ngờ nhưng không rõ đó là cái gì.

Lấy khăn giấy lau sạch mặt, Adonis vẫn còn căm tức nhìn Tề Lăng:

” Mày ghen tỵ với tao đúng không? Rõ ràng mày cũng để ý mỹ nhân 419 chứ gì!! Thế mà bảo tao còn yêu, yêu yêu, yêu cái đ*o chứ yêu!!”

Nghe giọng hoạch hộc của Adonis, Tề Lăng chỉ buồn cười trong bụng. Ngoài mặt, cậu bình tĩnh như không, uống bia, ăn đồ nhấm, rồi lại uống bia.

Rất lâu sau đó, Tề Lăng mới nói, ” Đẹp ý đồ của cậu người đó đi.”

Adonis đương nhiên không đành lòng rồi. Cậu ta còn chưa cầm cửa xuất trận, tự dừng lại bỏ cuộc lưng chừng, ai mà chịu cho thấu?

” Chẳng có lý do gì bắt tao bỏ cả!!”

” Có chứ.”

” Gì nào? Lý do chính đáng thì tao mới chịu nha!! Tầm phào là tao tấn mày đó!”

Tề Lăng bỏ lon bia đã cạn xuống sàn, quay đầu liếc nhìn Adonis một cái. Sau đó cậu cười khẩy một cái, ngoắc ngoắc Adonis lại, nói nhỏ gì đó.

Mười phút sau, Adonis một lần nữa quay về căn hộ 420. Về mặt vô cùng hưng phấn làm cho Tề Lăng khó chịu.

” Sao rồi?” Cậu hỏi.

Adonis cao hứng nói, ” Tao hỏi rồi. Người ta bảo không quen.”

” Cái gì?” Tề Lăng ngồi thẳng dậy, cực kỳ cực kỳ tập trung.

Adonis tiếp tục cao hứng nói, ” Tao hỏi mỹ nhân có biết Tề Lăng là ai không. Mỹ nhân bảo chưa nghe tên bao giờ.”

“ ... ”

” Đấy, mày còn to mồm đi. Làm như người ta quen biết mày không bằng ý!!! Tao quyết định rồi, ngày mai tao cầm cửa đây!!”

Tề Lăng đến giờ vẫn trầm mặc không nói gì.

Sau khi chứng kiến bộ mặt thỏa mãn hả hê của Adonis, Tề Lăng lôi mạnh tay cậu ta, đá văng khỏi cửa nhà. Trước khi khép lại, cậu gằng giọng:

” Tao thách mày cầm cửa! Thử đi! Tao chắc chắn sẽ cửa mày làm đôi! Cút về nhà!”

27. Chương 27: Phép Thử

Đồng hồ đến đúng thời điểm sẽ lập tức reo lên không ngừng. Chỉ e là con người thường tự cho mình cái quyền được nướng thêm vài phút nữa, rồi lại vài phút nữa.

Trong hơn trăm nghìn con người trên thế giới này thì Hoắc Kinh là một người như thế. Mặc kệ đồng hồ đã reo đến hai lần và đều bị anh cầm lấy ấn nút tắt, Hoắc Kinh vẫn tiếp tục chìm vào giấc ngủ của mình.

Đêm qua anh ngủ không được.

Cảm giác căng thẳng khi mà người thương ở ngay sát bên cạnh, Hoắc Kinh làm sao mà ngủ cho nổi?

Trong lòng chỉ toàn là những thắc mắc rối bời. Nhiều lúc anh tự cười giễu bản thân. Đã không còn trẻ gì nữa, cũng không phải mười tám đôi mươi biết yêu lần đầu mà anh thì...quả thực thẹn quá đi mất!!

Người ta có lẽ ngủ rất ngon rồi, còn anh thì cứ mãi hồi hộp, nghĩ ngợi đâm ra đến gần sáng mới chịu chợp mắt một chút.

Nhớ lại, tối hôm qua bỗng dưng có gã trai Tây qua ấn chuông cửa, còn hỏi thẳng thừng anh có biết ai tên Tề Lăng không.

Hoắc Kinh đắm chiều nhìn gã trai kia, một hồi lâu mới sực nhớ ra đó là bạn của Tề Lăng. Còn tên gì thì anh không nhớ nổi.

Thú thật, ngoại trừ những người thân cận nhất của anh, thì người lạ không thường nói chuyện với anh mà anh nhớ nhất chính là kẻ họ Tề tên Lăng.

Bất quá, chỉ vì anh còn để tâm nên mới không thể quên nổi cái tên đó thôi.

Gã trai Tây kia hỏi xong lại trưng ra bộ mặt mong chờ làm Hoắc Kinh buồn cười cực kỳ. Nom gã trai này đúng là lớn già đầu rồi nhưng có vẻ trẻ con quá chừng.

Hoắc Kinh biết chắc Tề Lăng đã bảo người này qua thử anh, cuối cùng anh đã bảo là chưa từng nghe tên.

Hắn là đã kích ai kia sát vách mình lắm.

Còn gã trai Tây cực kỳ hứng thú khi nghe được câu đấy. Người nọ còn cầm lấy tay anh, chớp mắt cười đưa tình. Bộ dáng hết trẻ con làm nũng vậy.

Sau buổi tối đó, Hoắc Kinh chính thức mất ngủ. Chỉ vì suy nghĩ xem liệu người kia có bị đả kích hay không.

Cứ tự hỏi lại tự trả lời, cuối cùng là trời rạng sáng, đồng hồ báo thức không ngừng.

Khép lại mắng ký ức đêm qua, Hoắc Kinh tung chăn, mơ màng ngồi dậy. Cơ thể không có chút lực để đứng dậy làm bất cứ việc gì cả.

Anh lục lọi trên giường chiếc di động, cầm lên mới thấy một cuộc gọi nhờ từ Ngạo Thiên.

Hoắc Kinh chớp chớp mắt, định bấm số gọi lại thì Ngạo Thiên đã nhanh chóng gọi đến. Anh khẽ thở ra một cái rồi ấn nút nghe.

Ngạo Thiên vẫn điềm nhiên như thường ngày, không có vẻ gì là vội vã tức giận.

” Sáng nay có cuộc họp ban. Đùng đến trễ.”

Hoắc Kinh che một tay lên miệng, ngáp khẽ một tiếng rồi gật đầu.

” Ừm, tôi vừa dậy rồi mà.”

Quả thực, nếu như người ngoài nhìn vào còn nghĩ họ là một cặp tình nhân nói chuyện gì đó rất bình thường. Chứ không hề giống sếp lớn và cấp dưới tí nào cả.

Còn nữa, nếu là mối quan hệ công việc, người ta còn nghĩ Ngạo Thiên mới chính là ông sếp nghiêm khắc khó chịu.

Haiz, Hoắc Kinh đúng là đứa trẻ ngoan, ngoan cực kỳ ngoan.

Ngạo Thiên bên đây đang ngồi ăn sáng, ngược nhìn đồng hồ, đôi mày nhíu lại.

” Hơn nửa tiếng nữa là họp. Cậu vừa dậy thật sao?”

Trong giọng nói có chút tức giận. Hoắc Kinh giật mình, đứng dậy, lăn xả đi vào phòng tắm. Vừa đi anh vừa cười gượng:

” Vừa dậy mà tôi nói chính là tôi đã xong hết rồi, chỉ đang ăn sáng. Thế nhé.”

Cụp.

Hoắc Kinh thẳng thừng cúp máy. Ngạo Thiên cũng không còn việc gì vướng bận, lập tức giải quyết nhanh bữa sáng của mình rồi bước ra ngoài xe.

Hoắc Kinh vội vàng rửa mặt, đánh răng, thay quần áo, vuốt tóc lên một chút. Xong xuôi, anh bước ra ngoài bếp, lục lọi tủ lạnh thì còn được hai món mà Jin nấu sẵn.

Anh lấy ra hâm nóng, bắt đầu ngày mới.

Bên dưới sân vận động gần khu chung cư, có một chàng trai thân hình khỏe khoắn đã chạy đường dài được bốn vòng. Những người bạn xung quanh thường thấy chàng trai đó tập thể dục buổi sáng, nhưng chạy bốn vòng thì quả là...khỏe rồi.

Bốn vòng nhưng không có chút gì thở dốc cả.

Tề Lăng có thói quen sáng sớm phải chạy vài vòng sân tập thể hình. Cậu không chấp nhận được nếu như mình có mỡ thừa ở bụng hay hiện tượng tăng cân do ăn đêm.

Vóc dáng ngoại hình là thứ quan trọng với cậu nhì đó.

Còn cái đứng nhất đó hả, bí mật.

Kết thúc vòng sân thứ sáu, Tề Lăng bắt đầu thả cước bộ, điều chỉnh nhịp thở của mình.

Bên cạnh có người chạy đến, vỗ vai cậu một cái.

” Hey Wayne.”

Tề Lăng quay qua nhìn, cười chào một tiếng.

” Sáng nào cũng thấy cậu siêng tập thật đó.”

” Cái đó là thói quen rồi.” Tề Lăng vui vẻ trò chuyện.

Một lúc sau, lại thêm người đến, muốn nói chuyện với cậu. Chẳng mấy chốc xung quanh cậu dần có thêm vài cô nàng nóng bỏng hơn.

Lúc này, trên lầu có người nào đó vô tình ra ngoài ban công kéo đồ phơi vào trong nhà. Cúi xuống nhìn, lại chứng kiến được viễn cảnh hãi hùng kia.

Mi tâm nhíu lại, Hoắc Kinh nhìn được người bị bao vây là ai, lòng thoáng giận.

Không nhìn nữa, Hoắc Kinh đem đồ vào trong nhà, cất gọn gàng rồi mới chuẩn bị đến công ty.

Tề Lăng giải vây cho bản thân trong vòng vài phút ngắn ngủi, sau đó cậu mau chóng trở về căn hộ, tắm rửa thay đồ, đến YJ.

Hai con người tuy gần nhau cách chỉ một cái vách nhưng không gặp thì vẫn là không gặp.

Khoảnh khắc Hoắc Kinh bước vào thang máy thì Tề Lăng vừa ra khỏi một thang máy khác, bước vào nhà.

Hoắc Kinh xuống dưới sân trước, thấy chiếc xe quen thuộc đậu sẵn ở đó liền sải bước đi đến.

Ngạo Thiên hạ kính xe xuống. Hoắc Kinh đi đến, ngồi vào xe, cười mỉm.

" Good morning!"

" Ừm."

Kẻ nọ lạnh lùng thấy sợ, Hoắc Kinh không nói gì khác, im lặng.

Tề Lãng chuẩn bị xong, khóa cửa lại thì gặp cô Myths, chủ khu căn hộ này.

Quay qua, cậu cười với cô, " Good morning, cô Myths!"

" Good morning, Wayne!" Cô cười lại, rồi nhìn bộ dạng lịch thiệp sáng ngời của cậu liền cảm thán, " Cháu phong độ thế!!"

Tề Lãng được khen, có chút vui trong lòng.

" Cháu vừa được nhận vào một tập đoàn rất tốt ạ."

" Tốt rồi."

" Vâng."

Tề Lãng nói, sau đó liếc mắt nhìn cánh cửa bên cạnh, thấy nó im lìm liền thở ra.

Chắc là đến công ty rồi đi?

Cô Myths nhìn biểu hiện của cậu liền nói, " Người này trở lại rồi. Nghe bảo mấy hôm kia bị bệnh gì đó, cần nghỉ dưỡng."

" Bị bệnh ă?" Tề Lãng thoáng chốc nhíu mi.

" Ừm. Nhưng không nặng lắm đâu. Có gì cháu hỏi thăm người ta đi. Hàng xóm với nhau cả." Cô Myths khuyên vài lời, sau đó rời đi.

Tề Lãng đứng tần ngần một lúc lâu rồi mới tức tốc bắt xe đến YJ.

#

Cuộc họp ban đầu tuần đã sớm bắt đầu được vài phút.

Chủ tịch của YJ là Chu Sa đang ngồi ở vị trí cao nhất. Bà lãnh đạm ngược nhìn mọi người một lượt, cảm thấy đầy đủ rồi liền bắt đầu cuộc họp.

Thư ký riêng của Hoắc Ứng là người thân cận nhất, cô được đứng gần chỗ hần để có thể đưa vài văn kiện cần thiết.

Hoắc Kinh cũng có một người, đó là Ngạo Thiên.

Mọi người trong buổi họp rất tập trung. Chu Sa đề lên một số kế hoạch của tháng tới.

Bên ngoài này, Tề Lãng cũng vừa mới đến. Công việc của cậu đã được Hoắc Ứng chỉ rõ ra rồi.

Sáng hôm nay cậu không có mặt trong cuộc họp ban kia cho nên thân phận trợ lý mới của cậu chưa ai biết đến cả.

Cho đến khi cuộc họp kết thúc, Tề Lãng lúc này đứng bên ngoài phòng họp, chờ đợi Hoắc Ứng đi ra.

Cửa mở, một loạt người lần lượt rời khỏi đó. Tiếp đến là người cậu quen, tiếp nữa là người cậu yêu, tiếp đến là sếp của cậu, cô gái xinh đẹp kia là người cuối cùng.

Hoắc Ứng liếc mắt nhìn thấy Tề Lãng liền cười thân thiện.

" Wayne, đến rồi à?"

Hoắc Kinh cùng Ngạo Thiên đồng loạt nhìn về phía Tề Lãng. Thấy cậu bận trên người bộ vest cực kỳ lịch thiệp, Hoắc Kinh ngỡ ngàng không nói nên lời.

Thoạt đầu anh nhìn một cái rồi tránh đi, sau đó chịu không được lại nhìn thẳng người ta. Tề Lãng cũng nhìn thoáng qua anh một cái nhưng không nói gì cả.

Hoắc Ứng thân nhiên đi đến cạnh Tề Lãng, kéo tay cậu đến trước mặt hai người kia.

” Hai người cũng biết Wayne rồi. Cậu ta từ giờ sẽ là trợ lý riêng của tôi.”

Hoắc Kinh nhìn chăm chăm vào anh trai, sau đó liếc nhìn Tề Lãng, mi tâm nhíu chặt lại.

Đương nhiên là anh không hài lòng rồi.

Trợ lý, trợ lý riêng là cái gì chứ?!

Ngạo Thiên đứng cạnh cũng sững sốt không ít, nhưng định lực y tốt hơn, chỉ cười nhẹ, vươn tay ra trước mặt Tề Lãng.

” Xin chào, tôi là Dylan, trợ lý riêng của Walton.”

Trợ lý riêng?

Tề Lãng có nghĩ đến việc này, chỉ là...cậu có hơi mất mát.

Nếu như đổi lại một chút thì thích hợp hơn nhỉ?

Tề Lãng nghĩ vậy chứ cũng không tỏ ra ngoài mặt. Điềm điềm đậm đậm bắt tay với Ngạo Thiên, nhưng cậu cố tình siết chặt một chút.

” Sau này có lẽ nhờ anh giúp đỡ nhiều rồi.”

Ngạo Thiên cảm giác được sát khí trên mặt Tề Lãng, y thầm cười trong lòng, cố gắng tách khỏi bàn tay cứng rắn kia.

” Được, rất sẵn lòng.”

Lúc này, mọi người mới chuyển hướng sang người im lặng này giờ. Hoắc Ứng nhìn em trai không nói gì, nụ cười trên môi càng lạnh thêm.

” Walton, em nên chào hỏi người ta một chút.”

Hoắc Kinh cảm thấy hơi mất hứng, nhưng cũng nhìn Tề Lãng.

” Chào, tôi là Walton, phó tổng.”

” Phó tổng, tôi là Wayne.”

Tề Lãng chủ động đưa tay ra muốn bắt một cái. Hoắc Kinh cúi xuống nhìn một lúc, sau mới chịu bắt tay người ta.

Hai bàn tay lâu lắm rồi mới tìm về với nhau, đột nhiên sự ấm áp tràn ngập trái tim.

Tề Lãng không hề dùng lực như với Ngạo Thiên, ngược lại còn dịu dàng hơn nữa. Hoắc Kinh cảm thấy người kia như muốn trêu mình, cố ý dùng ngón tay cọ nhẹ vào lòng bàn tay, anh nhíu mày.

Thu tay về, Hoắc Kinh xoay người, ” Chúng tôi còn có việc, khi khác nói chuyện.”

Ngạo Thiên sau đó đi theo Hoắc Kinh.

Phía sau lưng hai người họ, Hoắc Ứng gương mặt đanh lạnh.

Đáng chết, trợ lý riêng sao? Ăn theo tôi sao? Nói như vậy là lão đây tức sao?

Tề Lãng liếc nhìn biểu tình sếp mình, cậu ngỡ ngỡ nhận ra được điều gì đó, khóe môi hơi cong lên.

#

Vào phòng làm việc, Hoắc Kinh liền ngồi vào bàn, lôi di động ra nhắn tin với người nào đó.

Ngạo Thiên nhìn thấy cũng không nói gì.

Nếu như Chu Sa mà biết y đang quá dung dưỡng cho người nào đó, y sẽ không xong đâu.

Nhưng mà từ nhỏ, Ngạo Thiên đã xem Hoắc Kinh như em trai vậy, cái gì cũng nhường nhịn hết, nên đến lớn cũng không thay đổi mấy.

Một mình y ngồi xem lại văn kiện, còn Hoắc Kinh thì ngồi một bên nhắn tin.

Vốn dĩ Chu Sa bắt anh về đây làm việc cho bà dễ quản lý, nhưng nào ngờ lại nhờ vả một kẻ lại rất chiều chuộng anh nữa.

Coi như việc quản lý đã hỏng bét.

Hoắc Kinh: Wayne đang ở trong YJ.

Jin: Cậu ta vào trong đó làm gì? Ngắm cảnh ạ?

Hoắc Kinh: Cháu đùa đúng lúc thật đó. Wayne...làm trợ lý riêng cho Falton.

Jin: Ồi, sao lại làm cho cái ông đấy? Coi chừng cậu ta bị dụ bây giờ.

Hoắc Kinh: ==!!!!

Jin: Cháu xin lỗi, cháu lỡ mồm! Khụ, trợ lý riêng chắc không bao hàm nhiều thứ riêng riêng khác đâu nhỉ?

Hoắc Kinh:...

Jin: I'm kidding

Hoắc Kinh: Làm gì bây giờ?

Jin: Như cháu nói hôm bữa.

Hoắc Kinh: Hmmm... Thật mất mặt.

Jin: Còn hơn mất người ta!!!

Hoắc Kinh: You're right, Jin!

Jin: Cháu luôn đúng. Good luck

~Nhắn tin xong, Hoắc Kinh đặt điện thoại qua một bên. Lúc này anh mới nhìn đến Ngạo Thiên, ho một tiếng.

" Ngạo Thiên, công việc hôm nay nhiều không?"

Ngạo Thiên liếc mắt một cái lạnh lẽo, để văn kiện kia lên bàn:

" Đọc cái này."

Hoắc Kinh gật đầu, cúi mặt chăm chú đọc.

Ngạo Thiên vẫn đứng bên cạnh, gõ xuống bàn hai tiếng.

Hoắc Kinh ngẩng lên, chỉ thấy ai kia vô cùng, vô cùng hung tợn.

Ngạo Thiên nói: " Nếu cậu không tập trung vào việc công, tôi sẽ trực tiếp sa thải cậu ta đấy."

Hoắc Kinh trừng mắt, vô cùng âm ỉc: " Sao cậu có thể làm thế?!"

" Tôi đưa cậu ta vào được, tất nhiên sẽ sa thải được."

Ngạo Thiên nói xong liền đi soạn một số hồ sơ khác. Hoắc Kinh ngồi ở bàn, hậm hực nhìn qua một cái.

Trong bụng nói, cậu rõ ràng lấy việc tư chèn ép việc công mà!

#

Giờ ăn trưa mau chóng đến.

Hoắc Kinh bụng đói sôi sục, liền đứng dậy nhìn Ngạo Thiên.

” Này, chúng ta đi ăn trưa đi.”

Ngạo Thiên thu xếp lại mấy văn kiện trên bàn rồi đứng dậy, gật đầu.

Hai người sau đó sóng vai nhau xuống căng tin của công ty. Giờ này ai cũng xuống đây hết rồi.

Đồ ăn trong công ty ngon lắm, lại không quá đắt nên hầu như nhân viên đều tụ họp ở đây cả.

Nhiều người từ xa nhìn thấy Hoắc Kinh đã vui vẻ chào hỏi.

” Phó tổng~”

” Chào phó tổng”

Hoắc Kinh nhìn bọn họ, mỉm cười thân thiện.

Ngạo Thiên lấy mâm thức ăn, yên lặng đứng bên cạnh mà lựa chọn. Hoắc Kinh nhìn một loạt, hình như mấy món hôm nay không đúng khẩu vị của anh lắm.

Nghĩ một hồi, Hoắc Kinh lấy đại vài món, ngồi ở một góc không có ai. Ngạo Thiên ngồi xuống đối diện, ngẩng mặt nhìn qua liền thấy Tề Lãng ngồi cách đó không xa.

Hoắc Kinh vốn ngồi xoay lưng về phía cậu nên không thấy. Anh nhìn mấy món đồ ăn, rồi bắt đầu chậm rãi múc từng muỗng.

Tề Lãng bên đây đang ăn bình thường, lại thấy Ngạo Thiên nhìn mình, liếc qua một tí, phát hiện ai kia đang ngoan ngoãn cúi mặt ăn.

Đôi chân mày chậm chậm nhích nhích gần nhau.

Tề Lãng cảm thấy mất khẩu vị.

Hoắc Kinh ăn một nửa lại cảm thấy khó chịu trong người. Đầu hơi choáng, anh chớp mắt, đứng dậy định đi vào phòng vệ sinh thì...

” Nè, phó tổng bị ngất!!”

” Gì chứ? Đâu?”

” Kìa. Trợ lý của phó tổng đỡ phó tổng rồi!!”

Tề Lãng có thể nghe toàn bộ câu chuyện bàn tán, mắt liếc nhìn phía xa, thấy Ngạo Thiên đã đưa Hoắc Kinh đi mất.

Cậu uống sạch ly nước, còn không nường tình bóp nát ly giấy, ném vào thùng rác một cái.

Cốc, cốc.

Ngạo Thiên bước ra mở cửa, thấy ai kia đứng đó, y lạnh mặt.

Tề Lãng không khách khí lắm, ” Để tôi vào trong đó.”

Ngạo Thiên nhướng mi, ” Lo lắng sao?”

Tề Lãng đẩy mạnh cửa ra, len qua người Ngạo Thiên, lạnh nhạt đáp:

” Cũng không liên quan đến anh.”

Ngạo Thiên xoay đầu nhìn một chút rồi biết phạm mà khép cửa lại, không phiền nữa.

Tề Lãng đứng nhìn người nào đó vài giây, rồi mới nhẹ nhàng vén mớ tóc lòa xòa trước trán qua một bên. Cẩn thận chạm vào sườn mặt của người nọ, vuốt một đường rồi mỉm cười.

Khụy một gối xuống, Tề Lãng nhanh chóng hôn lên trán Hoắc Kinh một cái, thì thầm.

” Tiếc quá, chút nữa là được bế anh theo kiểu công chúa rồi, Cá Voi~.”

Thăm bệnh xong, Tề Lãng thăm lặng lui ra khỏi phòng. Ngạo Thiên trở lại đứng lúc Hoắc Kinh tỉnh dậy.

Anh mơ màng chớp mắt nhìn Ngạo Thiên.

Môi mấp máy định hỏi thì Ngạo Thiên đã nói trước:

” Khi này cậu lại ngất, tôi đưa cậu vào đây.”

Hoắc Kinh cảm thấy kinh ngạc, nhưng câu nói kia là câu anh không mong đợi.

Thấy người nào đó im re, Ngạo Thiên bồi thêm:

” Nhưng mà người trông nom cậu từ này đến giờ là Wayne.”

“...” Hô!!

Hoắc Kinh kinh ngạc kinh ngạc lắm, môi hơi mỉm cười.

Đợi Ngạo Thiên quay lưng, Hoắc Kinh đã lấy di động ra, nhắn tin.

Hoắc Kinh: Người kia trông nom chú đó.

Jin: Chú làm thật à?!

Hoắc Kinh: Không hẳn. Lần này, chú ngất thật.

Jin: WTH? Chú Walton, chú cần bồi bổ gấp!!

Hoắc Kinh: ^_^

Hoắc Kinh không quan tâm cơ thể mình thiếu dinh dưỡng cỡ nào, sức khỏe chuyển biến ra sao.

Chỉ là hôm nay được ai kia quan tâm như vậy, anh hài lòng rồi.

28. Chương 28: Một Lát Thôi...

Buổi chiều tan tằm.

Hoắc Kinh lúc này ngồi ở bàn nhâm nhi một ly trà vị bạc hà mà anh tự thưởng cho bản thân sau khi hoàn thành tất cả công việc mà Ngạo Thiên nói.

Mùi thơm cùng với vị the the từ bạc hà làm Hoắc Kinh thích thú. Anh ngồi tựa lưng ra sau ghế, nhịp nhịp chân, nói:

” Khỏe thật đó.”

Lúc này, người bên cạnh anh liền phản bác:

” Cậu chỉ biết ngất xỉu khiến người khác lo lắng, sau đó thì như là chưa từng bị gì.”

Chuyện này, Ngạo Thiên gặp rất nhiều lần rồi.

Hồi nhỏ, Hoắc Kinh mỗi lần không muốn bị đưa đi đâu, nhất là đi học sẽ giả vờ ngất xỉu để được Chu Sa cho phép nghỉ ở nhà. Chẳng trách anh là đứa con mà bà cưng nhất trên đời rồi.

Lớn thêm chút nữa, Hoắc Kinh không giở mấy trò đó chỉ để trốn học. Ngược lại anh bỗng siêng năng hơn rất nhiều.

Siêng đọc sách, thích đến thư viện, tìm hiểu những thứ mà đối với người khác đó là nhàm chán của nhàm chán.

Cho nên những lần mà anh ngất xỉu thì đó là do căn bệnh tim bẩm sinh của mình thôi.

Hoắc Kinh nghe người bạn của mình phản bác, anh có vẻ ung dung hơn, đứng dậy, bước đến gần cửa sổ.

Vén màn qua một chút, ánh nắng đã nhạt hẳn.

” Lúc ngắt đi tôi cũng không rõ mình cảm thấy thế nào mà. Cậu không thể trách cứ người bệnh.”

Sau lưng, Ngạo Thiên cười nhếch môi, gõ gõ tập văn kiện lên mặt bàn.

” Cậu giả vờ ngắt xỉu đúng không? Sáng sớm còn tươi tỉnh như vậy, khi ăn trưa lại đột ngột lăn ra xỉu.”

Bị nói suýt trúng tim đen, Hoắc Kinh thoáng ngượng, nhưng mau chóng lấy lại định lực, quay qua đáp:

” Cậu nghĩ tôi là trẻ con à? Tôi hơn ba mươi rồi đấy. Làm sao có thể làm những chuyện mất mặt như vậy được?!”

Anh nói rất lớn, còn rõ ràng không vấp một chữ nào nữa. Cứ như ý niệm mà Ngạo Thiên vừa nói là sai bét, sai rất sai ấy.

Nhìn Hoắc Kinh cứng giọng, Ngạo Thiên tạm thời bỏ qua, tin lời người kia nói.

Ngạo Thiên xoay lưng, soạn lại một số hồ sơ. Hoắc Kinh đứng đó khẽ thở ra, chớp mắt nhìn lung tung.

Quả thực việc ngắt xỉu để gây chú ý đến ai đó chính là mưu kế mà Jin bày cho anh. Mặc dù lúc đầu anh phản đối kịch liệt, bảo rằng như vậy sẽ mất mặt lắm.

Nhưng Jin nói, thà mất mặt còn hơn mất người ta. Thế là anh đồng ý làm luôn.

Mà, người tính đầu bằng trời tính. Hoắc Kinh vừa định tìm thời cơ thích hợp để vờ ngắt xỉu thì đầu anh choáng váng, đứng cũng không vững.

Hô, sau đó thì như mọi người đã thấy.

Phép thử của anh đã thành công hơn mong đợi rất nhiều nha. Mặc dù lúc đó anh ngủ rồi, không thấy được gì, cũng không nghe được gì.

Có một chút tiếc...

Hoắc Kinh nhú mi, khẽ thở dài.

Ngạo Thiên nhìn anh đắm chiêu râu rĩ, bèn hỏi:

” Khi nào thì cậu định về?”

Hoắc Kinh gơ cổ tay lên xem đồng hồ, ” Tôi tan luôn đây. Hôm nay cũng làm xong việc rồi.”

” Ừm, mười phút nữa tôi tan cùng giờ với mọi người.” Ngạo Thiên rất là yêu công việc đó.

Hoắc Kinh thầm cười trong bụng, gật đầu rồi soạn đồ của mình.

Mọi ngày anh cũng thường tan tầm sớm như này, nhưng trước là anh xuống thẳng bãi xe rồi ra về luôn. Còn hôm nay, anh tan sớm cũng là vì có lý do.

Soạn xong, Hoắc Kinh toang bước đến cửa thì Ngạo Thiên đột nhiên lên tiếng:

” Khoan đã, sáng nay tôi chở cậu đến công ty. Hay là đợi tôi cùng về?”

Nhắc đến đây mới nhớ ra, Hoắc Kinh quay người, ngẫm ngẫm rồi đồng ý.

” Được. Trong khi chờ cậu, tôi đi quan sát nhân viên làm việc.”

” Quan sát?” Ngạo Thiên nhú chặt mày, sau lại bật cười, ” Hoắc Kinh, tôi không nhìn ra cậu là con người này đó.”

” Con người này là ý gì đây?” Hoắc Kinh nhướn nhướn mi.

Ngạo Thiên liếc nhìn anh một cái, lại nhớ về hồi nhỏ, Hoắc Kinh cũng giống như thế.

Bản tính được nuông chiều thái quá, tuy không đến mức sinh hư nhưng cũng tạm gọi là có tố chất “nhị thiếu ngang ngược”.

Hoắc Kinh một khi đã thích cái gì thì sẽ thích ghê lắm, phải nhìn cho bằng được, phải giữ cho bằng xong.

Nhất là miệng lưỡi giả hoạt, đầu óc tinh ranh, luôn nghĩ ra rất nhiều kế sách để đối phó với mọi người cũng như thỏa mãn nhu cầu của mình.

Trong trí nhớ của Ngạo Thiên thì Hoắc Kinh là như vậy đó. Bây giờ cũng không khác gì mấy.

Như việc quan sát nhân viên mà Hoắc Kinh nói, nghe là biết nói dóc rồi.

Quan sát nhân viên, là một nhân viên duy nhất trong tập đoàn YJ mấy chục tầng lầu này thôi!

Hoắc Kinh thấy Ngạo Thiên im lìm, bèn xoay đầu, vẫy tay:

” Tôi đi đây!!”

” Mỗi ngày đều có thể gặp rồi mà, còn quan sát đến tận giờ về sao?”

Hoắc Kinh dừng chân, ” Hôm nay là hôm nay, ngày mai là ngày mai. Khác nhau chứ?”

Ngạo Thiên lại nhăn mặt, ” Tôi cảm thấy cậu chẳng khác trước là mấy.”

” Cậu vừa trở lại nên không biết thôi. Trước khi còn ở Trung Quốc, người ta cực kỳ thích tôi đó. Tôi vừa ôn nhã, lịch sự, dịu dàng, đẹp trai, yêu trẻ con nữa. Người như vậy sao lại không thích được chứ? Tôi cũng từng thay đổi trở nên tốt hơn đó.”

Mỗi lần nhắc lại kỷ ức khi còn ở Trung Quốc làm thầy giáo, anh đều vui vẻ như thế. Đó tựa như là một mảnh kỷ ức tuyệt đẹp không gì thay thế được.

Ngạo Thiên nghe xong, còn có chút sửng sốt.

” Động lực gì khiến cậu trở nên như vậy thế?”

” Ngạo Thiên thông minh thường ngày sao lại hỏi ngốc nghếch như vậy? Cậu còn không rõ là động lực từ đâu sao?”

Hoắc Kinh nói xong, còn cười thật gian.

“Xin nói lại, cậu chính là thay đổi rồi.”

Hoắc Kinh miễn nhiệm với những câu như thế. Anh không thấy giận, cũng không thấy buồn gì.

Thay đổi là một chuyện tốt.

Thời gian trôi đi, cuộc sống hiện đại, con người đương nhiên cũng phải thay đổi chứ?

Ví như, ngu ngốc một lần, ngu ngốc hai lần, ngu ngốc ba lần nhưng không ai lại có thể ngu ngốc đến lần thứ tư.

Nhất quá tam mà.

” Tôi không thay đổi.” Hoắc Kinh chớp mắt, ” Mà là đang sống thật với bản thân.”

Cạch.

Cửa đóng lại, Ngạo Thiên trong phòng vẫn còn suy nghĩ đầu đó. Rồi y bỗng bật cười.

Quả là bộc lộ tính cách giấu giếm bao lâu nay mà.

#

Hoắc Kinh rảo bước trên hành lang, chẳng mấy chốc thì đến tầng lầu có căn phòng của Giám đốc điều hành.

Dừng lại, Hoắc Kinh ngược mắt nhìn, chốc chốc lại xoay người, vờ nhìn những người xung quanh.

Sau cánh cửa kia, anh không rõ bên trong sẽ có một hay hai người.

Haiz, người đó đang làm gì nhỉ?

Trợ lý riêng chắc sẽ giống như Ngạo Thiên thôi đúng không?

Aizz, sao lại bỏ nhiệm vào vị trí đó chứ!!!

Hoắc Kinh liếc nhìn cánh cửa màu nâu thêm lần nữa, sau đó thì phát hiện bên phải mình có một cô gái xinh đẹp đang đi đến.

” Vivian.” Anh gọi.

Vivian đang cầm theo túi xách của mình, dáng vẻ chắc là tan tầm. Cô nhìn thấy phó tổng liền vui vẻ cúi chào.

” Phó tổng, có chuyện gì sao?”

Hoắc Kinh bỏ hai tay vào túi quần, vờ hỏi:

” Cô tan ca rồi sao?”

” À vâng. Công việc cũng đã xong rồi ạ.”

Hoắc Kinh gật đầu, ” Ừm. Trợ lý mới làm việc tốt chứ?”

Vivian một bên mỉm cười, một bên chớp mắt, ” Cậu ta nắm bắt rất nhanh. Ngài Falton thấy thế liền trực tiếp hướng dẫn cậu ấy luôn.”

“...Trực tiếp hướng dẫn?”

Vivian vô tư gật đầu, ” Vâng, ngài Falton có vẻ rất thích Wayne. Cậu ta làm việc năng suất cao như vậy mà. À, vì do hướng dẫn trực tiếp nên hai người họ vẫn còn trong phòng.”

Ánh nhìn của Hoắc Kinh bỗng dừng tối sầm lại. Anh nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc rồi mới cười chào tạm biệt Vivian.

Cùng lúc đó, một nhân viên khác vừa mang trên tay một ít văn kiện, đứng trước phòng Giám đốc điều hành.

Hoắc Kinh vội bước đến, ngăn lại.

” Khoan đã.”

Người nọ thấy anh đã cúi đầu, ” Phó tổng!”

” Văn kiện của Giám đốc à?”

” Vâng.”

” Cứ đưa tôi, tôi cũng cần nói chuyện với Giám đốc một chút.”

Người nọ nghe vậy, động tác có hơi ngập ngừng nhưng rồi cũng giao lại văn kiện kia cho Hoắc Kinh.

Gõ cửa hai tiếng cho phải phép.

Bên trong truyền ra một giọng nói sắc lạnh.

Hoắc Kinh mở cửa đi vào trong.

Khung cảnh mà anh thấy chính là Hoắc Ứng đang ngồi gần Tề Lăng, cúi mặt tận tình hướng dẫn gì đó. Xem chừng rất tập trung.

Thấy anh vào, hai người đồng loạt ngẩng đầu nhìn.

Tề Lăng có chút kinh ngạc.

Còn Hoắc Ứng ngược lại rất không khách khí nói:

” Có chuyện gì? Anh đang bận.”

Hoắc Kinh ho khê một tiếng, bước đến để văn kiện xuống bàn.

” Chủ tịch đưa cái này cho anh.”

Hoắc Ứng ngồi vắt chéo chân, mắt liếc một cái qua tập văn kiện, sau đó cười nhếch môi:

” Được rồi.”

Lúc này, Tề Lãng mới lên tiếng:

” Phó tổng, ngài khỏe rồi chứ?”

Nhớ đến trưa hôm nay mình ngất xỉu, còn được người ta trông chừng, Hoắc Kinh thấy mặt mình hơi nóng. Lại bị Hoắc Ứng quay đầu nhìn chăm chú, anh nhũu mày.

” Ừm, tôi khỏe rồi.”

Hoắc Ứng khoanh tay, ” Em đúng là có tuổi rồi. Một tí là ngất.”

Bị anh mình chơi cú tuổi tác, Hoắc Kinh thật sự rất nổi đóa đóa. Hướng gì trước mặt còn là Tề Lãng, một người kém anh những mười bốn tuổi.

Thôi đủ rồi, đã nói tình yêu không nên nặng nề tuổi tác!!!

Hoắc Kinh cảm thấy nụ cười mãnh trên môi Tề Lãng, anh lườm một cái, đáp trả lại:

” Anh trai, đừng quên là chúng ta bằng nhau.”

Nói rồi Hoắc Kinh không còn lý do gì để nán lại nữa liền xoay người rời đi.

Tề Lãng ngồi nghe hai anh em họ đấu đá một cách trẻ con, trong lòng không biết là cảm xúc gì.

Hai con người này, đừng nhìn bề ngoài mà đánh giá họ.

Ngang bướng có thừa, trẻ con cũng không thiếu.

#

Buổi tối tại căn hộ 419.

Hoắc Kinh đang ở trong bếp, bận tạp dề, tập trung nấu ăn.

Thực phẩm trong tủ lạnh vừa được anh mua ở siêu thị về, còn rất là tươi ngon.

Tối nay anh định nấu món canh cá, sườn sốt chua ngọt, một chút đồ xào. Mấy món đơn giản thế này thì anh làm rất ngon đó.

Còn đang loay hoay trong bếp thì bỗng dưng đèn trong nhà vụt tắt. Trong bóng tối chỉ còn sót lại ánh lửa đỏ hồng từ bếp gas.

Hoắc Kinh nhũu mày, tắt bếp gas, quay người ra ngoài lần mò nén.

Hôm trước dọn nhà đến đây, mọi thứ hầu như đều là Ngạo Thiên sắp xếp cả. Nói thẳng ra thì anh không nhớ rõ nén cất ở đâu nữa.

Đôi mắt chìm trong không gian chỉ một màu đen làm anh rất khó chịu. Từng bước lần mò mà đi ra, đến khi vấp phải cạnh bàn, anh ụp một tiếng.

Không thể hét toáng lên được, mất mặt.

Hoắc Kinh nhắm mắt lại một vài phút, sau đó mở ra, cảm thấy mình bắt đầu làm quen được với cái thứ bóng tối này rồi.

Sau đó, anh sức nhớ đến điện thoại, lại quay đầu đi đến ghế sofa.

Ngón tay chạm lên vật thể mềm mềm, mịn màng. Lần qua bên trái một chút, rồi bên phải một chút...

Tít, tít. Tít, tít.

Âm thanh kia bỗng dưng phát ra làm cho Hoắc Kinh đứng cả tim. Cúp điện rồi, không gian yên tĩnh hẳn, mọi thứ âm thanh khác đều sẽ dễ dàng lẫn át.

Nhưng nhờ có tin nhắn đột nhiên gửi đến, màn hình bật sáng, Hoắc Kinh mới thấy được di động của mình.

Cầm lên, anh nhìn lướt qua, thấy dòng tin nhắn kia.

+0112xxxxxxx: Cúp điện rồi. Cần gì không?

Hô, ai mà hay như thế? Còn biết nhà mình vừa cúp điện nữa.

Hoắc Kinh chớp mắt, lại ngẩng đầu nghĩ, sau đó cũng trả lời.

Whale: Tôi cần ánh sáng.

Người nào đó đang ngồi vùi trong ghế sofa, mắt nhìn điện thoại, còn môi thì vểnh lên cười thật tươi.

Ánh sáng sao? Con người này...

Còn không rõ là ai, thế mà cũng nhấn tin trả lời được nữa.

Hoắc Kinh trả lời xong thì dùng ánh sáng phát ra ở điện thoại soi đường đi. Anh lấy một cái ghế, đứng lên đó, lục lọi.

A, thấy rồi!!

Hoắc Kinh lấy vội hai cây nến, bước xuống ghế. Chẳng hiểu anh bước kiểu chi mà trượt một đường, nằm dài ra đất.

Tất nhiên, kèm theo cú trượt từ trên ghế xuống đất là tiếng la ai oán.

Mất mặt thật rồi.

Hoắc Kinh đau đớn ôm cánh tay, ngồi dậy.

Cốc, cốc.

Anh nhìn ngoài cửa, cảm thấy như vị cứu tinh đã đến ấy. Vội vàng đứng dậy, một bên ôm cánh tay bị trầy, một bên mở cửa ra.

Người nào đó hồi nãy nhấn tin cho anh đang đứng trước cửa, trên tay là bốn cây nến.

Hoắc Kinh cứ đứng nhìn người đó mãi.

Người đó cúi nhìn cánh tay của anh, sau đó thì kéo anh vào trong, đóng cửa lại.

Ấn Hoắc Kinh ngồi xuống ghế, Tề Lăng đi đốt nến lên, đặt quanh nhà. Ánh sáng trở lại, Hoắc Kinh cảm thấy an tâm hơn một chút rồi.

” Hộp sơ cứu ở đâu?” Tề Lăng hỏi.

Hoắc Kinh liếc mắt nhìn quanh, ngập ngừng giây lát rồi mới nói:

” Ừm, trên kia.”

Kéo Hoắc Kinh lại gần mình, Tề Lăng cầm lấy tay anh, ân cần sát trùng vết thương. Không cần anh nói, cậu cũng biết anh bị ngã do lấy nến.

Xong xuôi, Tề Lăng nói:

” Sau này cần gì, cứ nói.”

Hoắc Kinh ngồi thu vào một chỗ trên ghế sofa, miệng rất muốn nói, cần cậu. Nhưng nghĩ rồi, không nên nói như thế.

Thay vào đó, anh bảo, ” Phiền lắm.”

Tề Lăng đẩy hộp sơ cứu qua một bên, miệng còn cười lạnh.

Còn bảo là phiền nữa?

” Ba năm qua yêu một người chết, tôi còn không ngại phiền mà. Đừng lo.”

“ ... ”

Hoắc Kinh chẳng biết mình nên thốt cái gì cho hợp hoàn cảnh câu nói. Anh cắn môi, im lặng.

Tề Lãng tiếp tục nhìn người kia cứng họng, trong lòng dâng lên nỗi khoan khoái.

” Bây giờ cúp điện, chỉ có ánh sáng của nến, lại ngồi gần anh. Kỳ thực, tôi cảm thấy có chút sợ. Mặc dù anh như trước, nhưng tôi chưa quen được.”

Hoắc Kinh nghe xong lại mỉm cười:

” Đó là vì tôi lừa cậu thành công hơn mong đợi.”

” Cũng đúng. Anh làm rất tốt đó. Nếu như tôi không phỏng vấn ở YJ, có lẽ tôi sẽ còn yêu một người chết thêm mấy chục năm nữa.”

” Mấy chục năm nữa?” Hoắc Kinh kinh ngạc, rồi bật cười, ” Đồ khoa trương.”

” Ai lúc đó cũng bảo tôi ngu ngốc, nhưng tôi lại không nghe lời họ. Nghĩ lại, tôi đúng là ngang bướng quá rồi. Nhưng làm sao bây giờ? Tôi lỡ yêu rồi.”

Hoắc Kinh nhất thời không nói gì nữa.

Anh cũng không nhìn người bên cạnh dù chỉ một chút.

Hồi lâu, anh mới hỏi, ” Thế bây giờ còn yêu không?”

Tề Lãng trưng ra vẻ mặt cực kỳ đắm chiêu khó xử. Cậu nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau đó chặc lưỡi:

” Tôi không nghĩ thế. Tôi đang tìm hạnh phúc mới.”

Hạnh phúc mới?

Hoắc Kinh tức giận.

Mấy chục năm nữa của cậu chính là ném vào xó rồi đứng không?

Anh hừ khê, ” Chúc may mắn.”

Tề Lãng thấp thoáng thấy được gương mặt ai kia nổi giận, cậu lại cười rất hả hê. Tựa sát vào người anh, cậu thở mạnh một cái.

Đầu dựa lên vai, Tề Lãng thản nhiên như họ là hai người bạn thân ý.

” Cảm ơn nha! Tôi tìm được rồi, giờ đợi thời cơ mà tóm lấy thôi. Aiz, mà trước khi tóm thì tôi muốn ngủ lấy sức.”

Hoắc Kinh cảm thấy vai mình thật nặng. Anh nghiêng mặt nhìn thoáng qua, cảm nhận được hơi thở người kia rất gần mình.

Tim đập loạn xạ.

Hoắc Kinh nhắm mắt, mới nói được hai chữ thì Tề Lãng giơ ngón trỏ ngang môi.

” Một lát thôi..”

Cơ thể anh căng cứng, cố gắng dựa chắc vào ghế để làm chỗ ngủ cho ai đó.

Đồng hồ tích tắc tích tắc kêu. Trong gian phòng nhỏ, có hai người vai kề vai, đầu tựa đầu, ngủ thật say.

29. Chương 29: Chăm Sóc Phụ Nhân

Cứ nghĩ rằng tuy là sống cạnh nhau nhưng sẽ hiếm khi được gặp mặt nhau, trò chuyện với nhau hay đơn thuần là qua chào hỏi vài câu.

Sự đời luôn không thể đoán trước được.

Chúng ta nghĩ sẽ không thể gặp mặt, nhưng ông trời đã se duyên cả rồi. Không gặp không có nghĩa sẽ không ở cạnh nhau.

Đêm hôm đó, Hoắc Kinh bỗng dưng cảm thấy lồng ngực mình đau không thể chịu nổi. Trái tim của anh như đang bện lại một chỗ, co thắt không ngừng.

Ngồi trên ghế, Hoắc Kinh một tay ghì chặt bên ngực trái, kìm lại cơn đau lại tái phát không biết là lần thứ mấy rồi.

Hộp thuốc màu trắng thuần túy ở ngay trên kệ. Hoắc Kinh cố gắng đứng dậy, từng bước thật khó khăn mà đi đến đó. Anh vươn tay, muốn lấy nhưng cơn đau khiến tay chân anh run rẩy.

Cầm được một lúc lại làm rơi mất xuống sàn.

Hoắc Kinh đau không chịu nổi liền khụy một gối xuống, miệng run rẩy nói:

” Thuốc...thuốc...”

Lúc này, ngoài cửa có tiếng chuông thanh thúy vang lên. Được hai lần, người nọ lập tức tự động mở cửa đi vào.

Viễn cảnh đáng sợ kia làm cho người nọ chẳng kịp suy nghĩ gì, liền chạy đến bên cạnh anh, đỡ lấy toàn cơ thể dựa vào người mình.

” Đau...thuốc...” Hoắc Kinh hết lực tựa vào người Tề Lãng, tay vẫn không chưa thả lỏng.

Tề Lãng liếc mắt nhìn hộp thuốc, mở nắp, đổ ra ba viên rồi đi rót một cốc nước lọc mang đến. Hoắc Kinh mau chóng uống thuốc, nhấp vài ngụm nước rồi dựa vào Tề Lãng.

Cả người anh vẫn còn run lên từng đợt.

Tề Lãng nhìn anh như vậy, trán cũng túa ra không ít mồ hôi rồi. Ôm lấy Hoắc Kinh, Tề Lãng mang anh vào phòng ngủ.

Đặt người kia xuống giường ngay ngắn, kéo chăn lại, Tề Lãng ngồi xuống ngay bên mép. Vuốt mớ tóc dính vào trước trán anh, cậu nhỏ giọng nói:

” Còn đau không?”

Hoắc Kinh ngược mắt nhìn Tề Lãng, khóe mắt anh ươn ướt. Có lẽ vì đau quá. Anh chỉ lắc đầu một cái, nghiêng mặt, nhắm mắt lại.

Nhìn người kia không còn sức lực gì để nói chuyện, Tề Lãng cũng không lên tiếng nữa. Cậu chỉnh lại chăn cho anh, bật điều hòa ở nhiệt độ vừa phải, mở đèn bàn rồi lẳng lặng lui ra ngoài.

Đóng cửa lại, Tề Lãng cảm di động của mình, gọi cho Jin.

Hoắc Kinh nghe tiếng khép cửa liền mở mắt ra. Vốn dĩ anh khóc không phải vì cơn đau trong cơ thể mình, mà là vì anh đang nghĩ đến những việc trong tương lai sẽ xảy ra.

Trước đây, bệnh tình của anh chỉ tái phát mỗi khi anh bị xúc động mạnh, hoặc lao động mệt mỏi.

Còn dạo này, không cần biết anh có xúc động mạnh hay không, nó đều sẽ tùy ý bộc phát. Hay nói dễ hiểu hơn, bệnh tình đã không còn theo sự điều chỉnh của bản thân anh nữa rồi.

Đồng nghĩa với việc, quả tim này đúng là sắp hỏng mất rồi.

Hoắc Kinh che đi đôi mắt ướt của mình, cảm thấy trong lòng thật hoảng loạn.

Nghĩ đến tương lai này, anh sẽ rất dễ rời xa những người mình yêu thương. Lúc đó anh phải làm thế nào đây chứ?

Họ cũng sẽ rất đau đớn đó...

Tề Lãng gọi vào số của Jin, rất nhanh đã có người bắt máy.

” Có chuyện gì thế?”

” Jin, tôi muốn hỏi mỗi lần Hoắc Kinh tái phát bệnh tim sẽ cần làm những gì?”

” Tái phát bệnh tim?” Jin như hét vào ống nghe, ” Cậu nói lại xem. Có phải chú Walton bị gì rồi không?”
Tề Lãng để di động ra một khoảng, xoa xoa tai rồi trả lời:

” Vừa này người kia tái phát bệnh. Cũng may là tôi qua kịp nên đã cho uống thuốc.”

Jin bên đây gần như kích động, ngồi không yên, đứng cũng không xong. Cô bé đi qua đi lại trong phòng, hít sâu thở ra rồi nói:

” Được rồi, thế thì may quá. Chú ấy thở lại được chưa? Ổn rồi chứ?”

Tề Lãng liếc mắt nhìn đến phòng ngủ của anh, khoe môi cong nhẹ.

” Hình như vừa ngủ rồi. Không sao đâu.”

Jin gật đầu, ” Phù, được rồi. Nếu có gì, cậu phải đưa chú ấy vào bệnh viện liền đó.”

” Tôi không phải trẻ con.”

” Haha, xin lỗi. À, chuyện khi này cậu hỏi, để xem nào.”

Jin bên đây như đang suy nghĩ, im lặng một lúc.

Tề Lãng cũng ngồi xuống ghế, đem một tờ giấy đặt lên bàn cùng với một cây bút, chờ đợi.

” Đây. Nếu như bệnh tim tái phát, đầu tiên cậu phải để chú ấy nằm yên một chỗ, không được hoạt động quá nhiều. Tốt nhất là đưa lên giường nằm. Sau đó, đem thuốc đến, uống khoảng ba, bốn viên là được. Vì thuốc này bác sĩ đã tăng liều lượng nên như thế là đủ. Trong thời gian đợi cho thuốc thấm, cậu pha một ly trà bạc hà nóng, cái này chú ấy rất thích. Tinh thần phải thả lỏng, không được căng thẳng. Trước đến giờ tôi chỉ làm những việc đó, chú ấy sẽ bình thường.”

Jin nói một hơi, thấy Tề Lãng im hơi lặng tiếng liền hỏi:

” Cậu có nhớ không vậy?”

Tề Lãng lúc này cũng viết xong, liền nói, ” Tôi viết vào giấy note rồi.”

Viết vào giấy sao?

Jin có chút kinh ngạc khi trông thấy bộ dạng nghiêm túc chăm sóc người ta của Tề Lãng. Cô bé rất hài lòng, cực kỳ hài lòng.

” Thông minh đấy!” Jin khen.

Tề Lãng cũng nở nụ cười mãn nguyện, ” Cảm ơn cậu.”

Jin chớp mắt, ” Tôi cảm ơn mới đúng chứ? Wayne, nhờ cậu chăm sóc chú Walton giúp tôi nhé. Một người bệnh nặng như chú ấy, sống riêng quả là liều lĩnh.”

Tề Lãng cất tờ giấy note vào túi áo, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Đúng là người kia liều lĩnh thật.

Nếu như khi này cậu không qua kịp thì sẽ thế nào đây?

Bất đắc dĩ thở ra, Tề Lãng nói, ” Đừng lo. Cảm ơn cậu trước đây đã thay tôi chăm sóc cho người đó.”

Ể?!!!

Cái gì mà thay cậu chăm sóc?

Phì, đúng thực là...cạn lời.

Jin bên đây muốn cười lớn một trận nhưng đã kìm lại. Thôi thì nể mặt ai kia, cô bé nghiêm chỉnh lên, nói:

” Không có gì! Thôi, đi chăm sóc người ta đi.”

Nói rồi Jin cúp nhanh.

Tề Lãng cất di động vài túi quần. Loay hoay trong bếp gần mười phút, sau đó cậu mang ly trà bạc hà vào phòng ngủ. Mùi thơm nhanh chóng lan trong không khí làm ai kia đang nhắm mắt cũng phải tỉnh dậy.

Hoắc Kinh hít mũi, xoay người.

Tề Lãng thấy anh tỉnh dậy liền bước nhanh đến. Đưa ly trà bạc hà trước mặt anh, cậu nói:

” Mau uống đi, rồi ngủ.”

Hoắc Kinh đưa tay đón ly trà, nhấp một ngụm. Mỗi lần được uống trà bạc hà, anh đều cảm thấy thoải mái hẳn ra.

” Khi này cậu qua đây đúng lúc thật đó.”

Hoắc Kinh ngược mắt nhìn Tề Lãng. Trong lòng thoáng vui vẻ.

Được người ta ẵm vào phòng ngủ mà lại...

” Định qua đây mượn anh vài cuốn sách, không ngờ lại thấy người nào đó ngồi trên sàn nhà, tay ôm ngực.”

“ ... ”

Tề Lãng cũng không nói nhiều, giành lại ly trà trên tay anh, để lên bàn. Sau đó cậu bảo anh nằm xuống, nghỉ ngơi tuyệt đối.

Hoắc Kinh cũng rầm rập nghe theo. Thật ra là anh mệt chết đi rồi, không còn sức lực gì để ngồi tám chuyện nữa đâu.

Khi gần chìm vào giấc ngủ, Hoắc Kinh mơ màng duỗi tay nắm lấy vạt áo của Tề Lãng. Anh nghiêng mặt, môi mấp máy.

” Đừng về...”

Tề Lãng vốn không định về nhà mình. Cậu còn ngồi bên cạnh anh mà trông nom từng giây từng phút.

Thấy ai kia giữ khư khư vạt áo của mình, cậu không nhịn được đã cúi xuống hôn lên trán, hôn lên mũi, rồi hạ xuống đôi môi.

Ăn đậu hủ phải ăn thế này, ăn toàn diện mới gọi là sáng khoái chứ.

Hoắc Kinh cũng không phản kháng, anh nhắm mắt, thiếp đi.

Ngón tay vẫn giữ chặt vạt áo Tề Lãng làm cậu buồn cười lắm. Đặt tay ai đó vào tay mình, cậu thổi một luồng hơi vào, làm ấm.

Gần nửa đêm, Tề Lãng thấy Hoắc Kinh đã ngủ ngon rồi, cậu mới an tâm cởi bỏ lớp áo sơ mi, rồi trèo lên giường, nằm bên cạnh anh.

Xoay người ôm lấy người kia vào ngực, Tề Lãng không quên hưởng thụ cái sự ấm áp lâu lắm rồi không có được.

Hoắc Kinh như tìm được chỗ dựa vững chắc liền chui sâu vào lòng ngực người nọ, ngủ thật ngon.

#

Khi nghe thấy tiếng chim hót bên ngoài cửa sổ với vài tia nắng chiếu vào, Hoắc Kinh mới biết là trời sáng rồi.

Mò tay sang bên cạnh, anh mở một mắt nhìn, thấy không có ai liền bấu môi, buồn bực. Nhắm mắt lại, anh ôm gối, ngủ tiếp.

Hôm qua anh mệt như vậy, hôm nay sẽ được nghỉ phép một ngày. Tề Lãng có lẽ sẽ xin phép giúp anh thôi, hoặc Ngạo Thiên một lát sẽ gọi điện rồi anh nói luôn là ồ.

Nghĩ thế, anh an tâm ngủ cho tròn giấc.

Một lần nữa thức dậy thì đã gần tám giờ.

Hoắc Kinh ngồi dậy vươn vai, ngáp khê một tiếng rồi mang dép lê, đi ra ngoài. Vừa đóng cửa, ngẩng mặt lên thì thấy hình dáng người nào đó đang bận tạp dề, bận rộn trong bếp.

Khoan đã, mình chưa tỉnh dậy sao?

Hoắc Kinh nhú mi, vỗ vỗ mặt mình, nhắm mắt, mở ra. Người kia vẫn bận rộn, sau đó đột nhiên xoay người nhìn anh một cái.

Tề Lãng bưng trên tay là hai đĩa thức ăn thơm phức. Nhìn thoáng qua bộ dạng còn say ngủ của người kia, cậu cười:

” Dậy rồi sao? Mau đánh răng, rửa mặt đi.”

Nghe giọng điệu kia, Hoắc Kinh rõ ràng tỉnh cả ngủ. Bước vào phòng tắm, đánh răng, anh còn tưởng mình chỉ đang là một đứa học sinh cấp ba thôi.

Còn ngoài kia chính là người anh trai trong ao ước của anh. Một người anh trai yêu thương cưng chiều em trai của mình.

Nghĩ tới đây, Hoắc Kinh cao hứng, nhịn không được cười một tiếng. Ngoan ngoãn đánh răng, rửa mặt, thay đồ xong, anh bước ra ngoài bếp.

Đồ ăn đều xong cả rồi.

Hoắc Kinh ngồi vào bàn, cầm đũa nếm thử một món. Liếc nhìn bàn ăn, anh thấy chỉ toàn là mấy món chất xơ, rau củ quả thì nhiều mà thịt thì ít.

” Thịt đâu rồi?”

Hoắc Kinh bối tung cả món rau, tìm một miếng thịt cũng không có. Tề Lãng ngồi đối diện, bình tĩnh đáp:

” Người bệnh tim nên ăn nhiều rau củ quả. Ăn thịt ít thôi.”

” Ít? Cái này là không có thịt luôn.”

” Mau ăn đi, tôi còn phải đi làm.”

Hoắc Kinh nghe vậy, giấu bất mãn mà ăn bữa sáng. Khi ăn xong, anh còn đùa một câu:

” Cậu chăm sóc tôi như vậy không sợ hạnh phúc mới của cậu ghen hả?”

Tề Lãng dọn dẹp chén bát, nghe thế chỉ cười một tiếng. Hồi lâu, cậu đến gần anh, nâng cằm anh lên, đối chiếu với ánh mắt kinh ngạc kia.

Tề Lãng hôn chốc lên trán anh, ” Anh tin người thật đó. Tin tôi như vậy thì đúng là rất ngoan, ngoan lắm.”

Nói xong, cậu mau chóng rời khỏi căn hộ 419 mà về nhà, thay đồ đến công ty.

Hoắc Kinh còn ngồi lì một chỗ. Tâm trí anh treo ngược trên cành cây. Mãi mê một hồi, anh mới thở dài.

Cái mối quan hệ này, rốt cục là thế nào chứ? Cậu ta làm mình hoang mang về tuổi tác của cả hai quá...

#

Buổi chiều hôm nay có người dấm dùi chức vị mà tan ca sớm. Vốn dĩ cấp trên của người đó hôm nay cũng nghỉ phép một ngày vì bị bệnh.

Ngạo Thiên lái xe rời khỏi YJ rồi chạy thẳng đến căn hộ của Hoắc Kinh. Y đứng trước cửa căn hộ, ấn chuông phải phép.

Bên trong phát ra tiếng dép lê.

” A? Cậu tan ca sớm vậy?”

Hoắc Kinh chào hỏi bạn thân của mình bằng câu nói như thế.

Hai người vào trong nhà, anh rót một cốc nước lạnh cho Ngạo Thiên. Sau đó ngồi vùi vào trong ghế sa-lon, khuấy tách cacao của mình, xem truyền hình.

Nhìn thấy người nào đó nhàn nhã ở nhà xem tivi cùng với uống cacao, trong khi công việc ngày hôm nay nhiều không xử lý xuể, Ngạo Thiên cảm thấy phần nộ không ít.

Y liếc lạnh anh một cái, " Nghe bảo cậu mệt."

Hoắc Kinh thành thật gật đầu, " Ừm, đêm qua bệnh tái phát. Bây giờ ổn rồi."

Ngạo Thiên sắc mặt không đổi nói tiếp, " Lại nghe Wayne bảo là chăm sóc cậu cả đêm."

Ú...

Hoắc Kinh chớp mắt tỏ ra vô tội, quay qua nhìn Ngạo Thiên, đắc ý cười.

" Thế nào? Cậu tin là nhiều người thích tôi chưa? Không nhờ cũng có người tự đến đó."

" Đắc thắng quá rồi." Ngạo Thiên cười lạnh.

Hoắc Kinh không quan tâm lời trêu chọc của y, tiếp tục uống cacao với niềm vui hân hoan trong lòng.

Ngồi với nhau một lúc, Ngạo Thiên bỗng nổi hứng muốn chơi bóng rổ. Y nhìn Hoắc Kinh, nói:

" Vận động một tí cho khỏe đi."

Hoắc Kinh còn mơ màng chưa hiểu gì, sau đó mới thấy một quả bóng rổ trên tay Ngạo Thiên. Hai người rất nhanh đã xuống đến sân bóng gần khu căn hộ.

Buổi chiều hôm nay khá vắng, chẳng có ai đang trong sân cả.

Ngạo Thiên khởi động bằng một cú ném thường. Bóng bay theo đường vòng cung, lọt rổ, tiếp đất, 2 điểm.

Hoắc Kinh lâu rồi không chơi bóng, cầm quả bóng trên tay, cảm thấy có chút lạ lẫm. Anh nhồi bóng một lúc rồi mới thực hiện cú ném rổ bình thường.

Tuy bóng lệch, xoay vài vòng ở vành rổ nhưng cuối cùng cũng lọt vào trong, 2 điểm.

Hai người khởi động xong liền bắt đầu một trận đấu nhỏ.

Ở YJ lúc này lại có người đang nóng ruột muốn về sớm một chút. Tề Lăng mau chóng hoàn thành công việc của mình, sau đó soạn đồ chuẩn bị tan ca.

Hoắc Ứng ngồi ở chiếc ghế quyền lực liếc mắt nhìn một cái, ngay tức khắc đoán được tâm tình người kia. Anh chống cằm, vẻ mặt lười nhác nói:

" Đi với tôi đến chỗ Walton đi."

Tề Lăng soạn đồ liền ngẩng mặt nhìn người kia. Khuôn mặt kia giống người cậu yêu chết đi được, lại còn trưng ra cái vẻ mặt lười nhác nhưng xao xuyến bao con tim nữa.

Tề Lăng hận người ngồi ở kia không phải là Hoắc Kinh.

" Ngài muốn đến chỗ Phó tổng?"

Hoắc Ứng mỉm cười, gật đầu.

Mỗi lời Hoắc Ứng nói ra đều là mệnh lệnh. Chỉ là hắn nói cho phải phép, lịch sự thôi chứ người ta không có quyền cãi.

Rất nhanh sau đó, hai người họ cùng lên xe đến chỗ ở của Hoắc Kinh.

Khi hai người đến nơi liền bắt gặp một viên cảnh kỳ lạ. Hoắc Ứng vừa thấy bóng dáng ai đó liền ngồi nhồm dậy, khuôn mặt chăm chú ra trò.

Tề Lăng cũng không khác gì.

Trông thấy người của mình đang đứng trước một đám trai Tây to con vạm vỡ, cậu đã mau chóng xuống xe.

Bên phía kia hình như xảy ra cuộc gây gổ nhỏ.

Khi mà một gã Tây cao lớn định dùng nắm đấm giải quyết thì Tề Lãng ở đâu bay đến, chặn lại cú đấm của gã ta.

Chẳng qua cú đấm này suýt nữa thì vào chính giữa khuôn mặt đẹp đẽ của Hoắc Kinh rồi.

Tề Lãng giữ chặt tay gã, dùng lực siết lại, khoe môi cậu còn cười thật gian.

Hoắc Kinh bên cạnh kinh ngạc không kịp nói gì. Anh liếc mắt nhìn một cái, lập tức lui ra phía sau lưng Tề Lãng.

Ngạo Thiên vốn dĩ định ra tay nhưng bây giờ thì không cần nữa. Y cũng không dư sức để đánh nhau, nếu như không cần thiết.

” Hey, mày là thằng nào?”

” Tôi là bạn trai của người anh định đánh.”

” WTF?”

Tề Lãng chẳng buồn nói tiếp, hất mạnh tay gã ta ra rồi xoay người lại. Nhìn Hoắc Kinh, cậu nói:

” Đến chỗ của Falton đi.”

Hoắc Kinh xoay đầu nhìn anh trai mình, sau đó nhìn Tề Lãng, nhú mi.

” Haiz, muốn tôi bế kiểu công chúa ra đó mới chịu à?”

Hoắc Kinh cắn răng, ” Tôi lớn hơn cậu đó!”

” Rồi rồi, anh lớn hơn tôi. Là tôi bắt kính. Bây giờ tránh đi một lát.”

Hoắc Kinh hừ khế, xoay người bỏ đi.

Đám to con kia không hiểu bọn họ nói cái gì liền quát lên vài tiếng. Lúc này Tề Lãng mới nhìn Ngạo Thiên. Ánh mắt trao nhau nhanh chóng.

Cậu quyết định, ” Dùng trò chơi giải quyết.”

Ngạo Thiên lười nhác, ” Bỏ đi.”

” Quan trọng là tụi kia không bỏ.”

Ngạo Thiên nhìn cậu, cuối cùng đồng ý.

Tề Lãng ngênh mắt, ” Muốn giành chỗ này chơi bóng, sao chúng ta không đấu một ván đi? Ai thắng ở lại.”

Đám to con bị khích liền đồng ý.

Trước khi vào trận, Ngạo Thiên nhìn Tề Lãng, nói:

” Khi này cậu nói chuyện kiểu thế với Hoắc Kinh đúng là kỳ quặc.”

Tề Lãng không nhìn y, cười lên ranh mãnh:

” Mặc kệ anh nói gì, tôi chỉ đang chăm sóc phụ nhân của mình thôi.”

30. Chương 30: Đại Thiểu Đáng Thương

Hoắc Ứng đứng từ xa, nhìn ba người kia đứng đối đầu với bọn Tây đô con mà buồn cười chết đi được. Hắn nhướn mi chăm chú quan sát xem bọn họ sẽ làm gì, không ngờ lại thấy em trai mình bị tên kia nói gì đó liền quay đầu lại đây.

Hoắc Ung liếc mắt nhìn Hoắc Kinh đứng cạnh một cái rồi giả vờ lạnh nhạt không quan tâm.

” Sao anh lại đến đây vậy?” Hoắc Kinh mở lời trước.

Vốn dĩ trước đến giờ đều là anh mở lời. Chứ cái con người kia một câu chào còn không nói được mà.

Hoắc Ung nghe hỏi liền chớp mắt, nói dối vô tội vạ.

” Định đến chỗ của Wayne, bàn việc.”

Hoắc Kinh có chút kinh ngạc nhìn anh trai. Theo như anh biết thì người kia chưa bao giờ đem việc công về nhà giải quyết. Cho dù có đình trệ gì đi nữa thì vẫn là lên công ty rồi xét duyệt sau.

Nghe bảo bàn việc ở nhà Tề Lăng, Hoắc Kinh mới vui vẻ đó đã thấy không còn chút sức lực nào. Anh nén tiếng thở dài, trả lời:

” Chưa bao giờ anh đem công việc về nhà.”

Bị em trai mình nhìn ra sơ hở, Hoắc Ung vẫn như cũ mặt lạnh như tiền, đáp trả không chớp mắt. Hắn ôm hai tay, mắt đảo qua đảo lại nhìn bọn người kia chơi bóng rổ.

” Trực tiếp hướng dẫn nên về nhà cũng sẽ tiện hơn.”

Hoắc Kinh lúc này khẽ cười, ” Hướng dẫn mãi vẫn chưa xong sao?”

” Em ghen à?”

“ ... ”

Hai người đàn ông đã ngoài ba mươi, vốn nên nói chuyện một cách nghiêm chỉnh đứng đắn chững chạc thì lại hóa thành một cuộc tranh luận vô cùng trẻ con.

Nếu như hai người kia mà nghe được thì sẽ có những suy nghĩ gì đây? Trước hết bọn họ sẽ cười trong bụng cho thật đã.

Với lại, khi Hoắc Ung cùng Hoắc Kinh đứng cạnh nhau, rất có thể sẽ dọa một số người chớp nhoáng lướt mắt qua chỗ họ.

Sinh đôi rất dễ đi dọa ma người ta đó.

Hoắc Ung im lặng không nói nữa. Đương nhiên là dẹp luôn cái lý do chính đáng của mình khi vác xác đến đây.

Nếu mở miệng nói, anh đến thăm em thì nó sẽ mất mặt cỡ nào chứ?

Nghĩ một hồi, Hoắc Ung giấu nhem, coi như chưa từng có ý niệm đó trong đầu.

Hai người đàn ông giống nhau như đúc một lần nữa đưa mắt về hướng sân bóng rổ. Ở đó đang có một trận đấu ra trò.

Đám trai Tây có tận bốn người, bên phía Tề Lăng với Ngạo Thiên thì chỉ có mỗi hai người họ. Hai chọi bốn, coi như không chênh lệch gì mấy. Nhưng bọn người kia đều cao to vạm vỡ, hết như tập tạ vậy.

Hoắc Ung le lưỡi trong bụng. Hoắc Kinh cũng y hệt như vậy.

Người ta nói sinh đôi không khác cái gì là vậy.

” Đầu đuôi thế nào mà hai người lại dính đến bọn kia vậy?”

Hoắc Kinh nghe hỏi, nhớ lại khi nãy.

Ngạo Thiên với anh vốn đang vận động rất vui vẻ thì ở đâu xuất hiện bốn tên đô con kia đến giành sân. Rõ ràng bọn nó cố tình gây sự, chứ trong sân này có đến hai cái rổ lẫn nha.

Hoắc Kinh lúc đó không muốn đôi co liền kéo tay Ngạo Thiên, muốn bỏ đi trước. Nhưng Ngạo Thiên là kẻ trời đánh đã cố tình nán chân lại, khiêu khích bọn nó.

Cuối cùng, khi Tề Lãng bảo quyết đấu thì con người trời đánh nào đó lại kêu bỏ đi. Ôi, nếu như Tề Lãng mà biết thì có mà xảy ra lục đục nội bộ.

Hoắc Ứng nghe kể xong liền khom người cười một trận. Hắn không nghĩ Ngạo Thiên lại là con người chết tiệt đó đấy.

Gây hấn trước rồi định chuồn để Tề Lãng gánh một mình.

Ánh mắt thâm sâu khó lường của Hoắc Ứng chăm chú nhìn Ngạo Thiên, khóe môi lại cong lên đầy ý vị.

Hoắc Kinh lại không mấy quan tâm lắm đến hai người họ. Anh là đang xem liệu Tề Lãng có đấu lại hay không.

Nếu như không khéo mà gây chuyện, chắc chắn bọn họ sẽ đánh không lại. Anh lo lắng người nào đó sẽ bị thương đó!

Trời chuyển, mây bỗng kéo đến nhiều hơn, phủ đầy bầu trời rộng lớn kia.

Hoắc Kinh ngược mắt nhìn, trong lòng chỉ muốn mưa xuống để trận đấu dừng lại. Hoắc Ứng ngược lại rất hứng thú, còn muốn tiếp tục.

" Hai người đó chơi không tồi. Ném bóng đẹp như vậy." Hoắc Ứng khen.

" Trước đây Tề Lãng có trong đội bóng rổ, Ngạo Thiên thì từ nhỏ đã có khiếu rồi mà." Hoắc Kinh tiếp lời.

Nghe em trai mình nói về Ngạo Thiên, Hoắc Ứng lại chuyển tầm mắt, sắc bén như mũi dao. Hắn lừ mắt, không khách khí nói:

" Walton, em quan tâm ai thì một người thôi. Đã bệnh tim còn muốn quan tâm nhiều người như vậy?"

Hoắc Kinh quay đầu nhìn anh trai, nhú mi tâm lại mà suy nghĩ câu nói kia. Một hồi lâu, anh bật cười.

" Nhiều năm nay em cũng chỉ quan tâm mỗi một người thôi. Anh có lẽ nghĩ nhiều rồi."

" Chỉ là nhắc nhở như vậy." Hoắc Ứng không muốn mất mặt, đáp trả ngay.

Người bên cạnh chỉ nghe chứ không nói nữa. Anh cũng hiểu tâm tình của Hoắc Ứng mà. Có ngu ngốc mới không nhìn ra được ý.

Khi trái bóng quyết định thắng thua lọt vào rổ, phần thắng nghiêng về đội của Tề Ngạo.

Cũng lúc này, Hoắc Ứng đột nhiên lại lên tiếng. Mặc dù giọng nói khá nhỏ nhưng người bên cạnh có thể nghe được.

" Giữ sức khỏe đi. Ai cũng lo lắng cả."

Đã từ rất lâu rồi, người anh họ Hoắc kia mới nói một câu ấm lòng như vậy, khiến cho cậu em họ Hoắc không thể không kinh ngạc lẫn cảm động.

Hoắc Kinh còn muốn nói cảm ơn thì Tề Lãng với Ngạo Thiên đã đi đến với người ướt đầm mồ hôi.

Nhìn bọn họ, hai anh em cùng nói.

Hoắc Kinh: " Hai người chắc mệt lắm rồi."

Hoắc Ứng: " Hai người đừng có mà lại gần tôi."

Một người quan tâm hỏi han, một kẻ lại thẳng thừng đạp họ ra xa.

Tề Lãng cùng Ngạo Thiên nhìn nhau, lần đầu tiên họ thấy đồng cảm cho đối phương.

Hoắc Ứng không nhìn bọn họ nữa, ngang nhiên đi đến chỗ thang máy. Còn chưa đứng yên được vài giây, hắn đã bắt mắt quát lớn:

" Này! Thang máy bảo trì rồi, sao đây?"

Ba người đồng loạt dời tầm mắt nhìn Hoắc Ứng nổi đóa với cái bảng bảo trì thang máy. Tề Lãng không dám cười vì đó là sếp. Hoắc Kinh không nở cười vì đó là anh trai.

Chỉ có mỗi Ngạo Thiên là điềm nhiên cười đắc ý, đi đến đó giải đáp câu hỏi của Hoắc Ứng.

” Thì là phải đi thang bộ chứ sao?”

Hai con người phía sau chỉ biết mím môi mà nén tiếng cười. Bốn người họ nhìn nhau, sau đó Tề Lãng cất tiếng.

” Đành leo thang bộ thôi.”

Nói xong, cậu bỗng lên trước mặt Hoắc Kinh, khụy gối xuống. Quay mặt lại, nhìn ba người kia còn kinh ngạc, cậu thì bình tĩnh nói:

” Riêng người này thì không thể leo lên lâu bốn được.”

Hoắc Kinh lần đầu cảm thấy bệnh tình mà hạnh phúc như vậy. Anh chớp chớp mắt, rất không ngại ngừng nằm sấp lên lưng Tề Lãng, hai tay vòng qua cổ cậu.

Tề Lãng lấy sức đứng dậy, cánh tay vững vàng đỡ lấy chân của Hoắc Kinh. Cậu bắt đầu sải bước lên bậc thang đầu tiên.

Ngạo Thiên với Hoắc Ứng còn ngỡ ngàng trước hành động ngọt ngào của hai người kia.

Hoắc Ứng liếc mắt nhìn Ngạo Thiên, ” Lâu bốn thật sao?”

Ngạo Thiên cam tâm đánh sập hy vọng của ai kia, ” Ừ.”

” Tôi không muốn leo bộ.”

Ngạo Thiên mặt lạnh tiến lên trước, ” Thế thì ở đó đi.”

Nhìn người nọ đã bước lên mấy bậc thang, Hoắc Ứng phía sau làm dáng trù ếm.

Thật là khốn khiếp nhất trần đời mà?!

Cảm thấy mình không thể làm gì, Hoắc Ứng nuốt xuống nổi bất mãn, bắt đầu leo thang bộ.

Trong khi hai người nọ cứ ở bên dưới lâu một lời qua tiếng lại thì Tề Lãng đã công Hoắc Kinh đến lâu hai rồi.

” Áo ướt cả rồi.” Hoắc Kinh lí nhí nói.

Tề Lãng nghe xong bỗng có chút ngại. Cậu ho khan một tiếng:

” Một chút là đến nơi rồi. Chịu khó đi.”

Hoắc Kinh nghe thế liền bật cười. Anh không có ý chê áo cậu ướt với dơ, anh chỉ lo cậu bị mồ hôi thấm vào lại cảm lạnh thôi.

Nhưng mà anh lười giải thích, đành cho người kia nghĩ như vậy luôn. Hai cánh tay vẫn còn ôm lấy cổ Tề Lãng, Hoắc Kinh hỏi:

” Không nặng chứ?”

” Không nặng. Tôi vẫn hy vọng anh nặng hơn một tí.”

“...Sao lại thế?”

” Không nặng chính là biểu thị anh rất gầy. Sức khỏe không tốt mới gầy.”

” Béo cũng đâu có tốt?”

” Tóm lại thì công anh dù nặng hay nhẹ thì tôi vẫn công.”

Nhận được câu trả lời thỏa đáng rồi, Hoắc Kinh ngoan ngoãn im lặng, để cho người kia có sức mà công anh lên lâu ba nữa.

Chặng đường leo thang bộ của hai người Tề Hoắc cuối cùng cũng xong. Hoắc Kinh leo xuống, thở ra một hơi. Tề Lãng còn thở nhiều hơn anh.

Leo thang bộ một mình đã là vấn đề. Đẳng này còn thêm một người trên lưng, quả là vấn đề cực lớn.

Hoắc Kinh nhìn cậu, ” Hít sâu vào!”

Tề Lãng nghe ai kia nói, cậu buồn cười tí mắt.

” Ừm, đang làm đây.”

Lúc này, Hoắc Kinh mới ngó lại phía ngã rẽ cầu thang, không thấy bóng dáng anh trai với bạn thân đâu cả.

” Này, hai người kia vẫn còn chưa lên đó?!”

Tề Lãng thở ra một hơi, xoay đầu nhìn theo hướng đó. Trong lòng cũng cực kỳ thắc mắc.

Dưới lầu ba, còn thiếu mười bậc nữa là lên lầu bốn.

Hoắc Ứng quyết định đình công, không leo nữa. Hắn mệt đứt hơi, hắn mệt không cãi nhau được nữa. Khuôn mặt vốn đã trắng nay còn trắng hơn.

Ngạo Thiên vẫn là sắc mặt không đổi, leo lên bậc tiếp theo. Y cũng rất là quan tâm cái tên ở phía sau lưng cứ than thở mãi, nhưng y không muốn người kia quá nũng.

Thiếu gia thì thiếu gia, chỉ là leo thang bộ, rốt cục là khó khăn cái gì?

” Ê đứng lại!! Tôi gọi cậu đó! Cái thằng kia!!”

Ngạo Thiên đứng lại thật, chỉ vì ba chữ, cái thằng kia!

Xét lại, Ngạo Thiên lớn hơn Hoắc Ứng một tuổi, vẫn là ra dáng đàn anh. Y quay lại, khuôn mặt sầm xuống vài phần.

Hoắc Ứng nín được bước chân ai kia liền thở hắt ra. Người trên kẻ dưới, cứ vậy mà nói chuyện.

” Rượu thưởng không uống, lại uống rượu phạt mà.” Lời của đại thiếu.

Ngạo Thiên vẫn đứng im như tượng.

” Nhìn xem, người ta công em tôi lên lầu bốn đấy, còn là tự nguyện. Cậu cái đít gì lại không công tôi?”

Ngạo Thiên càng lạnh hơn một chút. Y đương nhiên không dùng những từ ngữ kia mà đáp trả, mặc dù trong lòng rất muốn trả đũa.

Hít một hơi, y bước xuống, mạnh tay túm lấy cổ áo của Hoắc Ứng.

” Đại thiếu, người hãy thôi so đo với một bệnh nhân tim bẩm sinh đi. Còn lòi thôi nữa thì tôi sẽ ném người xuống dưới đây.”

Hoắc Ứng trơ mặt ra, rất cứng đầu luôn ấy.

” Cút đi. Đại thiếu gia đây không cần người giáo huấn!!”

” Giáo huấn?” Ngạo Thiên lên giọng, sau đó bất thành linh hồn mạnh xuống môi ai kia đang cố cãi bướng.

Nụ hôn mạnh bạo, không chút lưu tình dịu dàng nào cả.

Ngạo Thiên tách ra, lạnh lùng nhìn người nọ đang mơ màng. Dưới lầu không còn tiếng nói nữa, Ngạo Thiên bắt lấy tay kẻ nào đó đã bị thôi miên, chậm rãi dẫn đi.

Hoắc Kinh mở cửa nhà mình, lúc này mới thấp thoáng thấy bóng dáng của Ngạo Thiên với Hoắc Ứng. Anh xoay người, nói:

” Hai người làm gì lâu thế?”

Tề Lãng ở bên cạnh quan sát Hoắc Ứng. Người nọ cứ như là không biết gì nữa, đắm chìm trong thế giới riêng của bản thân ý.

Ngạo Thiên vẫn bình tĩnh nói, ” Giải quyết rắc rối một chút.”

” Rắc rối?” Hoắc Kinh không hiểu lắm, nhưng rồi mau chóng mở cửa.

Bốn người họ ngồi xuống ghế. Hoắc Kinh lấy bốn ly nước hoa quả.

Kể nào này giờ đắm chìm trong thế giới riêng đã tỉnh lại. Hắn lướt mắt nhìn mọi người, khôi phục bộ dạng khó chiều.

” Walton, mẹ vừa sang Ý vì có việc gì đó, nhờ anh trông chừng sức khỏe của em.”

” Mẹ sang Ý?”

” Ừm, hình như gặp bạn.”

Hoắc Kinh chưa nói, Tề Lãng đã chen vào, ” Ngài Falton, ngài đừng lo. Có tôi chăm sóc Phó tổng rồi.”

Hoắc Ứng thờ ơ nhìn Tề Lãng, nhếch môi cười khẩy một cái. Khi tia mắt nhìn thêm người thứ ba, hắn hừ một tiếng.

Ngạo Thiên càng không để ý điệu giận dỗi kia, y nhìn hai người còn lại, nói:

” Chủ tịch có nói muốn Hoắc Kinh đi đâu chơi cho khuây khỏa. Tôi đang định nói với hai người, chúng ta nên đi chơi xa một chuyến.”

” Đi chơi xa?”

” Ừm. Tôi đang chọn chỗ.” Ngạo Thiên nói.

Tề Lãng nghe vậy cũng hứng thú. Rồi cậu đột nhiên nhớ đến Adonis.

” Bạn tôi có một khu resort mới mở. Ở gần một đảo, rất yên tĩnh với đẹp nữa. Hay chúng ta đến đó?”

Hoắc Kinh chớp mắt, ” Như vậy chúng ta được nghỉ phép đúng không?”

” Ừ. Đi ba ngày.” Ngạo Thiên nói.

Hoắc Kinh trong lòng vui sướng. Anh không muốn đến công ty làm việc tí nào đâu. Anh thích tự do phóng túng hơn là công việc cố định.

Hoắc Ứng nhìn em trai đắc ý liền đánh bay nấc thang kia:

” Giáng chức phó tổng là vừa rồi đó.”

Ai cũng hiểu ý của Hoắc Ứng. Hoắc Kinh xoa xoa mũi.

” Tôi không đi đâu. Một chết.” Hoắc Ứng lại phản đối.

Tề Lãng với Hoắc Kinh còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì Ngạo Thiên đã nói:

” Cũng chưa có ai mời cậu đi. Chuyến đi này là dành cho Hoắc Kinh khuây khỏa tinh thần. Cậu có thể đến công ty làm việc.”

Khỏi bàn, Hoắc Ứng tức đến lộn gan lộn ruột. Hắn cắn răng, cảm thấy máu mình sôi sùng sục. Lừ mắt một cái, Hoắc Ứng nghiêng rằng:

” Tôi điên hay sao lại ôm công việc cho mấy người đi chơi chứ?”

Nghe vậy, Ngạo Thiên mỉm cười.

” Tốt. Quyết định vậy đi. Bốn chúng ta mấy ngày nữa sẽ đi chơi xa.”

Khi Ngạo Thiên lên tiếng, Tề Lãng với Hoắc Kinh mới an tâm phần nào.

Hoắc Ứng vẫn là dưới trướng của Ngạo Thiên một tí mà!

31. Chương 31: Khoảnh Khắc Ở Bên Nhau

Adonis đang bận một bộ đồng phục áo trắng quần đen, trông vô cùng bảnh trai. Mấy ngày hôm nay, resort nhà cậu vừa mới mở nên có khá nhiều khách du lịch ghé thăm.

Điều đó đồng nghĩa với việc, Adonis ngày càng bận rộn hơn. Cậu cũng không còn ở gần chỗ của Tề Lãng nữa.

Hôm nay Adonis dậy sớm để có thể phục vụ vài vị khách du lịch xinh đẹp. Cậu vốn dĩ vừa mê gái cũng vừa mê trai. Chỉ cần xinh đẹp thì cậu chăm tất.

Đang trò chuyện với hai người bạn nữ nóng bỏng kia thì bên trong là giọng nói của cô em gái họ.

” Adonis, anh có điện thoại.”

Adonis xoay đầu nháy mắt với cô em họ một cái rồi chào tạm biệt hai người bạn nữ kia. Vào trong, cậu mau chóng nhận điện thoại.

” Alo? Tôi là Adonis.”

” Adonis, là tao, Wayne.” Tề Lãng trả lời.

Nghe giọng thẳng bạn thân của mình, mấy tuần rồi không gặp nó làm Adonis nhớ muốn chết. Cậu kỳ thực muốn nhậu một bữa ra trò với Tề Lãng ghê chứ.

Gác tay lên quầy bar, Adonis cười cười:

” Sao đấy? Có phải vắng tao nên mày bắt đầu nhớ rồi không?”

Tề Lãng đang đứng bên ngoài hành lang, mắt lướt xuống bên dưới, nhìn ngắm đường phố. Nghe thấy Adonis đang tự đắc, cậu chỉ nhướn mi, không khách khí đáp lại:

” Tao bận lắm, không có thời gian nhớ đến mày.”

Adonis tụt hứng, hậm hực, ” Vậy gọi làm gì hả Doggie?”

” Tao đang nghĩ cần phải có một người đến dạy dỗ mày ra trò. Mà dẹp chuyện đó đi, hôm nay tao gọi vì muốn đặt phòng ở resort nhà mày.”

” Đặt phòng?” Adonis có hơi bất ngờ, trong lòng hào hứng, ” Mày rủ bạn đi chơi à?”

” Phải, ba người nữa cùng với tao.”

Nghe nói đến còn có thêm ba người nữa, Adonis đã bắt đầu mơ tưởng. Cậu nhếch môi cười hê hê, gương mặt biến thành một con dê cụt chính hiệu.

” Sao nào? Miêu tả bạn mày cho tao biết chút đi.”

Tề Lãng nghe xong, mi tâm nhíu chặt lại.

Cậu chỉ không hiểu vì sao bản tính mình không hề trăng hoa đa tình mà lại vợ phải một thằng bạn cực kỳ lăng nhăng như vậy. Chưa nói đến máu dê trong người nó đã trở thành thương hiệu.

Tề Lãng trầm mặc nghĩ ngợi, sau đó miêu tả đơn giản:

” Một con mèo, một con rắn và một con báo.”

WTF?

Adonis nghe xong, còn nghĩ là mình nghe nhầm. Gương mặt tên nào đó thoáng chốc đông cứng lại, cười còn không nổi.

Ngoại trừ con mèo ra thì rắn với báo đều là những con vật đáng sợ. Tốt thôi, bạn của Wayne sao lại...hoang dã như vậy nhỉ?

” Chắc, tao nghĩ là tao thích con mèo hơn đấy.” Adonis vẫn chứng nào tật nấy.

Cậu nghĩ, con mèo sẽ rất đáng yêu nha.

Nhưng Tề Lăng vừa nghe đến đó thì chỉ muốn bay thẳng đến đảo, bóp chết thằng nào đó láo xược cứ mãi để ý đến “phu nhân chưa chính thức” của mình.

” Tiếc cho mày, đó là mèo hoang. Cẩn thận, đừng động.”

Adonis bật cười ha hả, ” Vậy còn mày là con gì?”

” Đương nhiên là một con rất uy vệ rồi. Sư tử.”

” Haha...” Adonis càng cười lớn hơn.

Tề Lăng bình tĩnh như thường, ” Còn mày là con dê. Tao làm sư tử để ngoạm mất đầu mày.”

“...Thằng mất dạy!!!!” Adonis rống vào điện thoại làm cô em họ giật cả mình.

Tề Lăng bên đây cười đến vui vẻ, cúp máy, thản nhiên mở cửa căn hộ 419 đi vào. Chỉ tội cho Adonis bị biến thành một con dê, còn bị ngoạm mất đầu.

Thật là mất mặt!!

Nhìn thấy bộ mặt hớn hở của Tề Lăng, Hoắc Kinh không khỏi thắc mắc. Khi này anh cũng có nghe giọng cậu bên ngoài hành lang nhưng không để ý lắm.

Liếc một cái, anh hỏi:

” Vừa nói chuyện với ai sao?”

Tề Lăng ngồi xuống bàn, ” Ừm. Gọi cho Adonis để đặt phòng.”

” À, ra thế. ” Hoắc Kinh cũng ngồi xuống đối diện, ” Tối nay soạn đồ là vừa rồi. Ngày mai mười giờ sáng khởi hành đó.”

” Ừm. Chúng ta sẽ đi tàu.” Tề Lăng gõ ngón tay xuống bàn như tính toán gì đó.

” Thật sự phải đi tàu à? Không thể đi máy bay?”

Tề Lăng dời tầm mắt nhìn Hoắc Kinh, chốc chốc lại cười một tiếng. Nhướn người lên, gương mặt cậu dí sát vào gương mặt anh. Không ngượng ngùng hôn mau lên chóp mũi ai đó, Tề Lăng nói:

” Nhị thiếu ạ, đi tàu tiện hơn, cũng vui hơn, tiết kiệm nữa.”

Lần này kẻ nào đó hôn mà không xin phép không biết là lần thứ mấy rồi. Hoắc Kinh mở lớn mắt, hay nói cách thì là trừng người kia một cái.

Xoa xoa mũi mình, anh hừ khê:

” Bị say sóng nên không thích đi tàu.”

” Thật không? Hay là sợ biển?”

Hoắc Kinh chớp mắt nhìn người nọ, dù hơi mất mặt nhưng cũng gật đầu thừa nhận.

Còn tưởng ai kia cười lên trêu chọc anh, không ngờ lại bảo thế này:

” Tôi sẽ mang theo phao cho anh, ở cạnh anh 24/24, không rời nửa bước. Tôi là sóng đó, chắc chắn sẽ không để anh bị cuốn đi.”

“...Sóng mới cuốn đi không phải sao?”

Tề Lăng lúc này phì cười, thản nhiên véo một má của anh:

” Chẳng biết lãng mạn gì cả!”

Nói rồi cậu dựa lưng vào ghế, ” Cho tôi mượn máy một chút được không? Tôi cần xem vài thứ.”

Nhìn qua phía ghế sa-lon, Hoắc Kinh chỉ, ” Ừ, nó bên kia.”

” Cảm ơn.”

Nói rồi Tề Lãng đứng dậy, ngồi xuống trước máy laptop của Hoắc Kinh, điềm nhiên mở một vài trang web lên xem. Còn Hoắc Kinh thì bước vào phòng sách nhỏ.

Đem ra một cuốn truyện mà anh đọc mấy tháng trời rồi còn chưa đọc xong nữa. Ngồi xuống bên cạnh Tề Lãng, Hoắc Kinh giở sách ra, im lặng đọc.

Người nọ bật một bản nhạc nhẹ, bản nhạc này cũng vừa đúng là thể loại anh thích nữa. Liếc nhìn Tề Lãng một cái, Hoắc Kinh không thể nén được nụ cười trên môi mình.

Khung cảnh yên bình ấm áp thế này là điều anh mong mỏi từ rất lâu rồi đó.

Tề Lãng chăm chú xem một vài thứ liên quan đến trò chơi trực tuyến. Cậu không trắng hoa chứ lại nghiện game lắm. Có thể thức đêm cày suốt mà.

” Đọc sách mà xao lãng thì không được đâu.”

Tề Lãng mắt không ngó ngang ngó dọc, lại thốt ra một câu như vậy.

Hoắc Kinh ngồi cạnh giật khê, mắt đảo qua trang sách, vờ lật qua trang tiếp theo, coi như mình chưa nghe gì.

Chỉ có kẻ nào đó ngồi cười tủm tỉm đắc ý.

Nghịch một lúc lâu, Tề Lãng khều tay anh, dời sự chú ý.

” Đây, nhìn con này xem, oai không?”

Hoắc Kinh buông sách, hướng đến màn hình nhìn chăm chú. Nhân vật trò chơi được Tề Lãng cho bạn y phục rất chói lóa đó.

Anh không am hiểu game lắm, nhưng nhìn nó đẹp nên anh gật đầu.

” Ừm, rất đẹp đó.”

Tề Lãng bên cạnh cười tí mắt, ” Tất nhiên rồi. Người ngoài đời còn đẹp hơn như vậy mà.”

“ ... ”

Hoắc Kinh im lặng, nhìn qua tên tự tin nào đó, khinh bỉ lườm một cái.

Tề Lãng cũng nhìn anh, chu môi, ” Sao nào? Không công nhận là tôi đẹp hử?”

” Ừm.”

” Thật sao?”

” Ừm.”

” Whale...”

Hoắc Kinh nghe chữ Whale như đang hờn dỗi, anh nhất thời sửng sốt. Vừa rồi tim còn đập mạnh một cái.

Trời ơi, gọi tên người ta như vậy sao?

” Được rồi, đẹp.”

Tề Lãng lúc này mới cười mãn nguyện, ” Tôi biết mà.”

Hoắc Kinh không có hứng thú với trò chơi của Tề Lãng, càng không thể ngồi đây nghe người nào đó tự luyện bản thân đến mức như vậy. Đứng dậy, anh bước vào bếp, lục lọi tủ lạnh xem có món gì để nấu cho buổi chiều hay không.

Từ trong bếp, anh nói vọng ra:

” Tề Lãng, cậu ăn cơm ở đây luôn không?”

Tề Lãng đang chơi hăng say, lại nghe đến cái tên cũ, đôi mày cậu nhú lại. Nhưng vì người gọi mình là Hoắc Kinh, cậu xem như không có việc gì, bình thản đáp:

” Ừm, có ăn.”

” Được rồi.”

Hoắc Kinh nói, sau đó vui vẻ nấu bữa chiều.

Trong khi anh đang loay hoay với món chính thì Tề Lãng kinh ngạc thốt lên.

” Folder này là gì vậy? Tôi xem một chút được không?”

Cái tên đáng ghét nào đó vừa hỏi vừa ấn đúp vào folder đó xem. Coi như xin phép cho có lệ thôi, chứ vẫn làm theo ý mình.

Hoắc Kinh nghe loáng thoáng vài chữ folder gì vậy, anh đột nhiên giật bản mình. Bỏ đĩa xuống, anh chạy ra ngoài thì đã nghe vài âm thanh vang lên.

“...Whale, tôi xin lỗi vì từng đem tình cảm ba năm của anh mà biến thành trò chơi bầy ngày vô nghĩa kia....”

Không, không được!!!

Hoắc Kinh vội vàng đi đến, giành lấy con chuột, ấn nút tắt cái đoạn đó. Gập máy laptop lại, anh quay sang nhìn người nào đó còn chưa tỉnh lại.

Trong lòng cực kỳ hoảng hốt nhưng Hoắc Kinh cố gắng giữ lại sợi dây bình tĩnh cuối cùng.

” Còn chưa được sự đồng ý, sao lại tùy tiện như vậy?!!”

Anh tức giận, xoay người đi vào bếp.

Bỏ lại Tề Lãng còn ngẩn ngơ trước cái máy màu đen. Một lúc sau, cậu chớp mắt, thở hắt ra một hơi.

Hóa ra Jin đã thu lại đoạn độc thoại ở nghĩa trang sao? Cái con nhỏ này...

Tề Lãng nghiêng rằng, cảm thấy ngưỡng ngừng chết đi được. Liếc mắt nhìn vào bếp, Tề Lãng không khỏi bất đắc dĩ.

Bước vào, cậu mau chóng không cho người kia đường lui. Hai tay hai bên, chắn ngang người Hoắc Kinh, Tề Lãng hít sâu một hơi.

” Chỉ là một đoạn ghi âm thôi, sao lại tức giận như vậy?”

Hoắc Kinh cúi gầm mặt, ” Còn hỏi được sao? Vì đó là ghi âm của cậu.”

” Không phải mỗi đêm anh đều mở nó ra nghe chứ? Có khóc không? Chắc, thương tâm như vậy sao?”

Tề Lãng quả thực rất biết cách chọc giận người khác. Hoắc Kinh trước giờ hiếm khi nổi giận với ai, lại chỉ với mỗi cậu mới nổi điên thế này thôi.

Anh liếc lạnh một cái, đẩy mạnh tên mặt dày nào đó ra.

” Mau cút đi! Bữa chiều không có phần của cậu.”

Tề Lãng dù bị mắng bị đuổi như thế mà vẫn còn cười được. Nụ cười kia sáng cả căn phòng. Cậu vội kéo anh lại, rất biết cách dỗ dành đó nha.

” Chỉ là cảm động nên mới nói như vậy. Tối nay định soạn những đồ gì?”

Hoắc Kinh cũng không đi nữa, mặc cho người nọ ôm mình từ phía sau. Anh im lặng nghĩ, sau đó nói:

” Quần áo, kem chống nắng, lược... À, còn thuốc nữa.”

Nghe đến thuốc, Tề Lãng bỗng dừng cảm thấy ngực mình thật nhói. Cậu dùng lực ôm người kia một chút, trong giọng nói còn có chút dịu dàng âu yếm.

” Ừm, một lát tôi sẽ soạn giúp anh, được không? Tới đó, nếu muốn bơi thì phải có tôi đi cùng. Nếu thích thì tôi sẽ dạy anh bơi, tập anh không còn sợ hồ hay biển nữa. Còn có, anh không được ở một mình một phòng. Tôi sẽ ở cùng anh.”

” Cậu đang đem tôi làm con trai mình à?”

Tề Lăng bật cười, ” Làm sao có thể? Chỉ là em trai thôi.”

” Tôi lớn hơn cậu đó!!!”

” Được được, là anh lớn hơn tôi.”

Hoắc Kinh lúc này khẽ thở dài, u uất nói:

” Wave... Tôi rất sợ một ngày nào đó bệnh của mình sẽ chuyển nặng hơn.”

” Những lúc như vậy nó sẽ đau lắm, đau không thở được. Thật sự rất sợ.”

Tề Lăng không lên nói gì nhiều, chỉ ừm nhẹ.

Hoắc Kinh lại thở mạnh ra, chớp mắt nhìn cậu, ” Nhưng mà tôi nhất định sống lâu lắm đó! Tôi phải trở nên thật khỏe mạnh để sống lâu thêm một chút.”

Lời nói vừa dứt, một thanh âm khác ái muội hơn đã xen vào, xóa đi khung cảnh đượm buồn khi nãy.

Nhẹ nhàng mân mê hai cánh môi kia, Tề Lăng vòng tay qua eo Hoắc Kinh, giữ chặt một chỗ. Hai người cứ thế mà ân ái nồng đậm.

Đến khi kẻ nào đó dường như không thể khống chế được bản thân muốn làm càn thì ngoài cửa có tiếng nói max volume xông vào.

” Chú Walton~~ Chú Walton

”

Hoắc Kinh thoáng cái đã tỉnh dậy, đẩy mạnh Tề Lăng ra, dùng tay che ngang miệng.

Jin cởi giày, xông vào nhà một cách hưng phấn. Khi thấy hai người nọ bối rối như vừa làm chuyện xấu, Jin chu môi, nghi ngờ.

” Hi Wayne

Hi chú Walton

”

Hoắc Kinh đỏ bừng mặt. Mặc kệ Jin có thấy hay chưa, anh vẫn ngượng muốn chết.

“...Hi Jin.”

Jin chấp hai tay sau lưng, nghiêng đầu cười khê, ” Ái chà chà, lâu quá không gặp cậu nha.”

Tề Lăng bị lỗ mất “bữa ăn chiều”, trong lòng hậm hực khôn xiết. Cậu liếc con nhỏ phá đám kia, gầm gừ:

” Cậu, vừa phá hỏng bữa ăn của tôi.”

Jin nghe liền hiểu, nhưng mà giả ngu.

” Bữa ăn a? Bữa ăn còn chưa xong nha~ Nhìn kìa nhìn kìa, còn chưa nấu xong mà.”

Tề Lăng không bao giờ cãi lại con bé lảm nhảm kia, đành rút lui khỏi đó.

” Tôi về trước, hai người nói chuyện đi.”

Jin cười tít cả mắt, ” Đáng lẽ cậu nên biến về sớm một chút rồi~”

Cửa đóng lại, Tề Lăng phát bực đi được. Suýt nữa thì đã có một bữa ăn rồi, lại bị phá đám như vậy.

” Jin, sao cháu đến đột ngột vậy?”

Jin thở dài, " Cháu nhớ chú nên đến đó. Chú nha, đi ra đảo nghỉ dưỡng lại không rủ cháu gì cả."

Hoắc Kinh lúc này mới nhớ đến Jin, trong lòng cảm thấy tội lỗi vô cùng. Anh kéo tay Jin, xoa đầu cô bé.

" Chú xin lỗi. Chuyện này do Ngạo Thiên nói, bắt ngờ quá nên chú tạm thời quên cháu thôi."

Jin le lưỡi, " Có phải chú Dylan quá ưu ái chú không? Đáng ghét a!!! Ngoài hai anh em nhà chú ra, chú Dylan không thêm để ý đến ai."

" Hừm? Hai anh em nhà chú?"

Jin gật đầu, " Đúng a. Chú không biết chú Dylan rất là ưu ái con người thấy ghét kia hả?"

" ... "

Hoắc Kinh đương nhiên không thể tin được rồi. Ngạo Thiên luôn đối đầu với Hoắc Ứng còn gì, chưa bao giờ thấy Ngạo Thiên nói chuyện dịu dàng thân thiết với anh trai mình cả.

Bây giờ Jin nói vậy, anh thật sự rất tò mò đó.

Không lẽ hai người đó thật sự không phải ghét nhau như mình vẫn thấy?!

" Chú Walton!!" Jin kéo tay anh kịch liệt, " Nè, chú nghĩ gì vậy?"

Hoắc Kinh chớp mắt, " Không có gì đâu. À, để chú bảo Tề Lãng đặt thêm một phòng nữa cho cháu ha. Cháu đi cùng bọn chú."

" Huray

Chú Walton là nhất đó

~" Jin hưng phấn đến độ ôm cứng lấy Hoắc Kinh.

Sau đó cô bé đột nhiên nhớ ra, liền dậm chiêu nói:

" Mà nè, trước khi Wayne nói lời yêu với chú thì chú không được dễ dãi mềm lòng nha!! Người ta phải nói yêu rồi muốn làm gì thì làm. Không có chuyện làm rồi mới nói yêu đâu á! Chú nhớ chưa?"

" ... "

Jin tiếp tục, " Hầy, phải bắt tên đó nói ra mấy lời lăng mạn yêu đương, phải công nhận chú là một người yêu của hần mới thôi!! Chú nhớ không được mềm lòng mà...dâng hiến gì đâu á nha."

Dâng, dâng hiến?

Hoắc Kinh lại đỏ mặt. Anh nuốt khan, mơ màng gật đầu nghe theo lời của Jin. Trong lòng lại cuộn sóng dồn dập.

Khi này hình như mình suýt mềm lòng rồi thì phải?

32. Chương 32: Nhầm Lẫn Mỹ Nhân

Đến ngày đi chơi, đương nhiên là ai cũng sẽ cảm thấy hưng phấn mong chờ. Ngặt nỗi, trong năm người chuẩn bị đi du lịch ở một hòn đảo nọ thì chỉ có riêng Jin là người hứng khởi nhất thôi.

Con rắn với con báo mà người nào đó đặt biệt danh cho vẫn cứ như ngày thường vậy. Không ngủ nướng cũng không vội vã. Việc nào ra việc đó, đến giờ khởi hành thì khởi hành thôi.

Jin dậy từ sáng sớm tinh mơ, sau khi làm hết công việc nhà của mình thì cô bé bắt đầu ngồi xem lại cái vali nhỏ của mình. Quần áo đã đủ rồi, còn xếp ngay ngắn nữa, còn có lược chải tóc, cột thun, kẹp tóc, các thứ linh tinh của con gái.

Xong một hồi, ngược nhìn đồng hồ thì đã chín giờ sáng.

Jin lật đặt cầm di động gọi qua cho Hoắc Kinh. Âm thanh títt títt kéo dài lê thê làm cho sự chờ đợi của cô bé ngày càng tăng lên.

Trong lòng Jin tự hỏi, tại sao lại không ai nghe máy thế nhỉ? Đã chín giờ sáng rồi đó.

Lúc này ở đâu đó trong căn hộ 419, tiếng chuông điện thoại bắt đầu oanh tạc cả căn phòng ngủ.

Trong đồng chăn màu trắng lộn xộn kia đang ẩn nấp đến hai con người. Một cao lớn, một vừa phải đang nằm vùi vào nhau, say giấc nồng.

Điện thoại reo một lúc rồi tắt, chưa đầy ba phút sau thì lại tiếp tục reo lên. Lần này đã có một người thức dậy, mò mẫm xung quanh để tắt đi tiếng chuông ồn ào đó.

Giọng nói ngái ngủ cất lên, " Òm...Ai đó?"

Jin bên đây thở ra một cái, " Chú Walton

Sao bây giờ chú mới nghe máy?"

Chú Walton?

Người nọ chợt tỉnh táo hơn hẳn. Liếc mắt nhìn người nằm bên cạnh mình, đầu vẫn còn gối lên cánh tay của mình mà ngủ, khóe môi ai đó hơi cong lên.

Vội vàng trả lời cho người ở bên kia đầu dây:

" Là tôi, Wayne."

" Wayne!!!" Jin có hơi kinh ngạc.

Vì số mà cô bé gọi chính là số của Hoắc Kinh nha. Đương nhiên sẽ dẫn đến di động của anh rồi. Ồ, thế người kia ở đâu ra bắt máy hay thế?

Jin lia mắt nghi ngờ, " Chú Walton đâu rồi?"

Tề Lãng uể oải ngáp một cái, " Ừm, còn ngủ."

" Hầy, hai người nhìn đồng hồ giùm đi. Hơn chín giờ rồi đó. Trong khi mười giờ là chúng ta ra tàu để đi chơi mà!!"

Nghe Jin nói, Tề Lãng mới ngược mắt nhìn đồng hồ, quả thực đã là chín giờ mười lăm phút rồi. Cậu chớp mắt, tỉnh ngủ luôn.

" Được rồi, tôi sẽ kêu người kia dậy. Cậu chuẩn bị tiếp đi, vậy nha."

Nói xong, Tề Lãng liền cúp máy, đặt di động lên bàn.

Hoắc Kinh bây giờ mới chịu nhúc nhích thân người. Vì trong phòng nhiệt độ rất mát mẻ, hôm nay cũng không có nắng sáng gay gắt, bên cạnh còn có mùi thơm thoang thoảng của ai đó, anh cứ vậy mà ngủ say sưa.

Tề Lãng nghiêng người, duỗi ngón trỏ chọc chọc vào bên má của anh.

" Dậy nào, Whale."

Hoắc Kinh nheo nheo mắt, lại xoay mặt sang chỗ khác, không có dấu hiệu muốn thức dậy. Tề Lãng cũng không vội vàng cho lắm, cậu để người kia ngủ một tí nữa.

Còn mình thì bước vào phòng tắm, đánh răng, rửa mặt các thứ. Khi tắm rửa xong xuôi, Tề Lãng đi ra ngoài, vẫn còn thấy ai kia chưa chịu thức.

Leo phốc lên giường, Tề Lãng lay nhẹ vai anh, xoay người anh lại đối mặt với mình. Hôn xuống trán người nọ một cái, thì thầm:

" Không định đi ra đảo à?"

Lại chọt thêm một cái, ” Whale, mau dậy thôi. Jin sẽ hối thúc chúng ta đó.”

Lần đầu tiên Tề Lãng cảm thấy quá trình đánh thức một người thức dậy lại khó khăn nhường này đó. Mà người kia vừa lớn hơn cậu, không khỏe như cậu, được cưng chiều hơn cậu rất nhiều. Cho nên Tề Lãng không thể dùng biện pháp mạnh được.

Một lần nữa thì thâm vào tai, Tề Lãng hôn xuống liên tục bên mặt người nọ.

” Được rồi, không nướng nữa!!”

” Whale, hôm nay sao lại ngủ lâu như vậy?”

” Hôm qua chúng ta cũng chưa kịp làm gì, đâu đến nỗi mất sức như vậy chứ?”

Đột nhiên, Hoắc Kinh mở to mắt, lườm tên vừa thốt ra mấy câu không biết ngượng kia một cái.

” Cái gì?”

Tề Lãng nghe thấy anh lên tiếng có hơi giật mình, sau đó cười hì hì, kéo tay anh ngồi dậy.

” Chậc, nói như vậy mới chịu dậy sao? Được cưng quá nên hư rồi.”

“ ... ”

Hoắc Kinh dụi mắt cho tỉnh táo, sau đó thì mau chóng leo xuống giường, bước vào phòng tắm.

Ở ngoài này, Tề Lãng đảm nhận nhiệm vụ nấu nướng bữa sáng. Hai người ngồi đối diện nhau, dùng bữa sáng rất là yên tĩnh.

” Wave.” Hoắc Kinh ngậm cái thìa, ngược mắt nhìn Tề Lãng.

Hai người kể từ lúc nào đó cũng không rõ nữa, nhưng mà xưng hô đã bắt đầu thay đổi rồi. Họ không còn gọi tên tiếng Trung như trước, cũng dẹp luôn cái tên tiếng Anh thực sự của mình.

Thay vào đó, họ gọi nhau là Whale và Wave. Nghe rất đáng yêu với cũng lọt tai nữa.

Tề Lãng miệng cắn bánh mì, ” Hửm?”

” Tôi nghĩ, cậu nên chấn chỉnh lại cách ăn nói đó. Tôi lớn hơn cậu, mà cậu cứ bảo tôi ngoan rồi lại cưng quá, hư rồi. Nghe rất là khó chịu~~!!!”

Tề Lãng bỏ miếng bánh mì xuống, phụt cười:

” Sao vậy? Nói như vậy chính là tôi rất yêu thương cưng chiều anh đó, còn không chịu sao? Hmm, với lại như thế cũng giảm bớt tuổi của anh còn gì.”

” Sao cơ? Giảm bớt tuổi á?”

Hoắc Kinh thẹn đến điên lên được. Anh cảm nhẹ môi, không nhìn người kia nữa.

” Khụ, ý tôi là...chỉ muốn chúng ta trông trẻ hơn thôi. Thân mật hơn đó, giống như vậy...”

Tề Lãng nói càng lúc càng nhỏ, sau đó thì cuộc trò chuyện bị trôi lãng luôn.

Ăn xong, Hoắc Kinh vào phòng lấy túi đồ của mình. Tề Lãng cũng như thế. Sau đó hai người đứng ở cửa, xỏ giày vào để xuống dưới nhà.

Bên dưới cổng đã sớm có một chiếc xe màu xanh đen đậu chễm chệ ở đó, thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn.

Tề Lãng mở cửa chờ đợi người nọ bước ra, còn chủ động vươn tay muốn giữ giúp túi xách thì bị liếc một cái.

Cậu ho khan, ” Sao vậy? Không phải là còn giận đấy chứ?”

Hoắc Kinh đứng khóa cửa cẩn thận rồi mới đeo balo lên vai, đi đến thang máy. Tề Lãng bất đắc dĩ im lặng đi theo phía sau. Hai người một trước một sau cứ vậy mà ra đến chỗ chiếc xe kia.

Vừa thấy bóng dáng của họ, Jin đã mở cửa xe, chào đón.

” Chú Walton, mau mau lại đây a.”

Hoắc Kinh nhìn Jin cười thật tươi, ngồi vào bên cạnh cô bé, để cái balo ra phía đằng sau. Tề Lãng cũng theo phía sau, ngồi vào ngay bên cạnh, đặt balo trên đùi mình.

Ngạo Thiên liếc nhìn kính chiếu hậu, gương mặt lạnh nhạt.

” Hai người lè mè thật.”

” Xin lỗi, khi nãy tôi dậy muộn.” Hoắc Kinh chớp mắt trả lời.

Jin bên cạnh kéo tay anh, thản nhiên dựa đầu lên vai anh.

” Cháu đã gọi cho chú quá trời luôn, thế mà lại để cho con người bên phải chú bắt máy mới ghê á!!”

“...Đã bảo chú ngủ mà.”

” Hai người ngủ chung sao?” Jin nhướn người thì thì thăm thẳm.

Nghe đến đây, Hoắc Kinh mím chặt môi, rất lâu mới chịu gật đầu một cái. Jin cười hề hề nham hiểm, còn liếc nhìn Tề Lãng một cái. Kỳ lạ, cô bé thấy hình như Tề Lãng không có vui nha.

Hoắc Ứng ngồi ngay chỗ phó lái, gương mặt cũng chẳng khác cái tên bên cạnh là bao nhiêu hết. Hắn thông thả dựa lưng vào ghế, tai nghe nhạc, không quan tâm sự đời.

Tề Lãng cũng không nói gì nhiều với bọn họ. Cậu giữ di động trong tay, nghĩ ngợi gì đó rồi mới gửi một tin nhắn.

” Forgive Wave?”

” Why?”

” Because Wave loves Whale.”

Nhận được tin nhắn như vậy, tâm tình Hoắc Kinh chốc chốc lại nhảy loạn. Anh không ngẩng mặt lên nhìn cái tên bên phải, chỉ biết cúi gằm xuống, vuốt nhẹ màn hình di động.

Tề Lãng thấy Hoắc Kinh im lặng không hồi âm nữa, cậu liếc nhìn anh một cái. Ngón tay đặt trên ghế đệm chậm rãi lần mò đến phía bên trái, bắt lấy ngón tay khác, ngoắc vào.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Tề Lãng vui vẻ, mãn nguyện cực kỳ.

Hoắc Kinh cũng nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng là hướng ngược lại, môi cũng cong lên, cười mỉm.

Chỉ có một người không phải tài xế nhưng ngồi ngay bên cạnh tài xế lại ngược mắt nhìn kính chiếu hậu. Khung cảnh ngón tay nắm lấy ngón tay ngọt ngào kia thu vào tầm mắt người đó.

Nhìn một cái rồi liếc mắt sang chỗ khác, Hoắc Ứng trong lòng bỗng thấy yên tâm lạ thường.

Đến cảng, năm người bọn họ bắt đầu di chuyển lên du thuyền. Du thuyền này cũng không đến mức quá xa hoa, nhưng cũng được coi là “lắm tiền của” đó.

Mọi người để đồ đạc của mình trong một căn phòng nhỏ, sau đó di chuyển ra boong tàu để hưởng thụ cái mùi của sóng biển.

Trái ngược với em trai mình, Hoắc Ứng cực kỳ thích biển. Hắn đứng vịn tay ở lan can, hứng lấy từng cơn gió thổi đến. Chiếc áo sơ mi màu xanh sẫm rộng thùng thình càng khiến cho cơ thể kia trông vô cùng mảnh khảnh.

Ngạo Thiên là một người thờ ơ với mọi thứ xung quanh. Y đứng dựa người vào lan can, liếc nhìn mấy con sóng vỗ ầm ầm rồi lại nhìn đến người nào đó đang hứng gió biển.

Bộ mặt kia trông có vẻ sáng khoái quá chừng.

Đứng phía đối diện, Ngạo Thiên lại vô tình bị vẻ đẹp kia mê mẩn đến quên cả trời đất.

Còn đối với cô bé Jin nhỏ tuổi nhất thì không đứng yên được mười giây nữa. Cô bé có đem theo bên mình cái máy chụp ảnh, nhỏ thôi nhưng có võ. Cô bé chụp ngoại cảnh thỏa thích rồi lại kéo Hoắc Kinh làm người mẫu cho mình.

Vốn dĩ Jin cũng định chụp Hoắc Ứng nhưng mà cô bé ghét cái con người nào đó lắm.

Mỗi lần Jin kéo tay Hoắc Kinh định di chuyển thì đều bị Tề Lãng ở bên cạnh chặn lại. Cậu giữ lấy tay anh, bắt đầu nói với Jin:

” Cậu đừng quá kích động có được không? Hoắc Kinh sợ biển mà.”

Jin nuốt nước bọt, bây giờ cô bé mới nhớ ra điều đó. Khi Tề Lãng lên tiếng, hai người còn lại đồng loạt nhìn qua đây.

Bọn họ có vẻ im lặng nhất, nhưng trên mặt dường như vẽ ra vô số suy nghĩ mà người ta không thể nắm bắt được.

” Hi, cháu xin lỗi chú Walton~ Chúng ta chỉ chụp quanh đây thôi.”

Hoắc Kinh vốn cứng Jin nên muốn gạt đầu ngay. Ngắt nổi, Tề Lãng lại lắc đầu, không cho phép.

” Hai người chụp cũng nhiều rồi. Cậu để người này nghỉ ngơi một lát đi.”

Jin mím môi, ngoan ngoãn hẳn ra.

Sau đó, Tề Lãng cầm lấy tay Hoắc Kinh, đưa anh đến gần chỗ lan can. Khi thấy bên dưới là sóng cuộn cuộn, ký ức hồi nhỏ chợt ùa về.

Hoắc Kinh hơi lùi về sau, không muốn đối mặt với ký ức nữa. Nhưng Tề Lãng lại bắt lấy tay anh, chậm rãi để anh vịn tay lên lan can.

” Đừng nhớ chuyện hồi nhỏ. Hiện tại, anh đang đứng cùng tôi. Không có gì phải sợ cả.”

Hoắc Kinh nhất thời im lặng, căng thẳng hít thở.

Tề Lãng vẫn nắm chặt tay anh, vờ nhắm mắt lại.

” Nhắm mắt lại đi. Nghe tiếng sóng vỗ ấy, có gió thổi nữa.”

Hoắc Kinh nhắm mắt, nghe được cả tiếng tim của mình đang đập thành thịch.

Khoảng không như lắng đọng lại, Tề Lãng hé mắt nhìn người bên cạnh. Thấy anh nghe lời, cậu nhin không được ghé tai, hôn lên một cái.

Thì thầm: ” Ngoan lắm.”

Du thuyền lướt sóng, rất nhanh đã đến một bãi cát vàng mịn. Ngạo Thiên ngược mắt nhìn ra xa một chút, thấy có vài ngôi nhà rợp lá dừa, trông cực kỳ nghệ thuật.

Hoắc Ứng cũng quay đầu nhìn, vô tình chạm phải ánh mắt người nào đó, hắn không tránh né mà còn nhìn trực diện.

Cái sự tự tin mặt dày của Hoắc Ứng là điều mà Ngạo Thiên không thể phủ nhận được. Y đứng đó, nhếch môi cười lạnh một cái, đầy ý vị.

Năm người sau đó xuống du thuyền, bắt đầu di chuyển vào khu resort của nhà Adonis.

Tề Lãng xung phong đi trước để tìm người quen.

Khi vừa thấy bọn họ, một cô gái người Mỹ ăn vận mát mẻ chạy đến, đơn đả hoan nghênh khách du lịch.

” Hello, mọi người đã đặt phòng sẵn chưa ạ?”

Tề Lãng nhìn cô gái ấy, gạt đầu, ” Chúng tôi đã đặt rồi. Người đặt là Wayne Jones.”

Cô gái kia mau chóng kiểm tra, sau đó thì đưa bọn họ vào đến phòng nghỉ. Adonis vừa mới đi mua đồ trở về, nghe bảo Wayne Jones đã đến, cậu liền phóng thẳng đến chỗ bọn họ.

Giữa đường, Adonis nhận ra người quen. Cái mặt hưng phấn hân lên, niềm vui khỏa lấp không còn chưa một khe hở nào cả.

Chạy đến, Adonis thản nhiên kéo người kia ôm vào lòng.

” Mỹ nhân, hóa ra là anh đến.”

Mỹ nhân?

Người nọ bị ôm chầm lấy, thoáng chốc đánh lạnh, khó chịu. Adonis ôm một lúc rồi nhanh chóng buông ra, đối mặt với mỹ nhân 419 lòng cậu mà cười tươi như hoa.

Ngặt nỗi, người nọ không có cười với cậu tí nào hết.

” Cậu gọi tôi là mỹ nhân?”

Adonis chớp mắt, ” Tất nhiên rồi. Mỹ nhân 419 à, anh không nhớ tôi sao?”

Mỹ nhân 419?

Người nọ nghe đến đây có thể đã nắm bắt được một chút. Khóe môi đột nhiên cong lên, tiến tới một bước, ngoắc ngoắc Adonis.

Adonis hệt như một con cún con nghe lời, vẫy đuôi chạy lại.

” Gọi mỹ nhân như vậy, có phải cậu rất thích tôi không?”

Adonis có gan trời mà, gật đầu ngay.

Cậu nghĩ, đây là cơ hội nghìn năm có một~.

Người nọ lại cười lên trông vô cùng nham hiểm. Liếc mắt nhìn vào cánh cửa phía sau đang dần mở ra, người nọ vươn bàn tay mình ra, mỉm cười:

” Có muốn hôn một cái không? Coi như là chào hỏi.”

Adonis có hơi bất ngờ trước lời đề nghị này. Vài giây sau, cậu liền ho khan một tiếng, nâng bàn tay mỹ nhân lên, cúi đầu hôn xuống.

Vừa hay lúc đó ở phía sau có giọng nói cất lên.

” Này cậu trai, cậu đang làm cái gì thế?”

Cách nhau thêm hai giây nữa, hai người khác lại xuất hiện.

Tề Lăng thốt lên, ” Adonis!”

Adonis ngơ ngác nhìn Tề Lăng, rồi nhìn sang người bên cạnh thẳng bạn mình. Cậu hơi mơ màng khi ở kia cũng có một mỹ nhân 419.

Nhìn lại người trước mặt mình, Adonis không biết nói cái gì.

Tề Lăng đi đến thì thấy ba người kia cực kỳ khó hiểu.

” Mọi người sao thế?”

Ngạo Thiên không quan tâm lắm lời Tề Lăng hỏi, trực tiếp nhìn Adonis.

” Tôi hỏi, cậu vừa làm cái gì vậy?”

Hoắc Ung lúc này mới bật cười. Đây là màn hay nhất mà hắn rất thích đó. Luôn luôn thích sự ngơ ngác của người ta khi nhầm lẫn.

Vươn tay ra, Hoắc Ung lần nữa vui vẻ giới thiệu:

” Hello, tôi là Falton, anh trai song sinh của mỹ nhân 419.”

” Tha lỗi cho Sóng nhé?”
” Sao phải tha lỗi?”
” Vì Sóng yêu Cá Voi đó~”

33. Chương 33: Cá Voi Bị Say Rồi

Adonis không phải lần đầu nhìn thấy một cặp đôi song sinh như thế này, nhưng đây là lần đầu tiên cậu bị người ta troll một vỏ thể này đó.

Bỗng dưng nghĩ đến người mà cậu vừa nâng tay hôn không phải mỹ nhân thật, lòng thoáng hụt hẫng, lại còn sợ mỹ nhân thật giận nữa chứ.

Mặt dày như Adonis cũng có ngày cảm thấy xấu hổ đến mức muốn độn thổ thế này. May mắn là Tề Lăng đã đi đến giải vây cho cậu.

” Hmm, mọi chuyện chỉ là nhầm lẫn cả thôi mà. Mọi người nên chào hỏi nhau một chút ha.”

Tề Lăng kéo vai Adonis, nháy mắt một cái.

Adonis ho khẽ, cứng nhắc duỗi tay ra, nói nhỏ:

” Hello, tôi là Adonis, bạn của Wayne.”

Hoắc Ứng sau khi trêu được tới hai con nhận, trong lòng vô cùng phấn khởi. Hắn nhìn Adonis ngược chín mặt mà phải nín lại tiếng cười. Nghiêm chỉnh lên một chút, Hoắc Ứng thở dài:

” Xin lỗi Adonis, tôi chỉ muốn đùa một tí cho có không khí thôi. Hại cậu ngại ngùng mất rồi.”

Nói rồi, Hoắc Ứng cũng không bắt tay với Adonis thêm lần nào nữa. Trước đến giờ Hoắc Ứng rất ghét người ta động chạm mình đó, càng không thể tùy tiện động vào đâu.

Chỉ có điều, ban này Hoắc Ứng muốn trêu một con nhận khác nên mới liều mình cho Adonis hôn tay mình thôi.

Nhớ lại cảnh đó, Hoắc Ứng vẫn muốn cười thật lớn.

Lúc này, Ngạo Thiên bước lên, sánh ngang với Hoắc Ứng, lãnh khốc vươn tay chào hỏi.

” Tôi là Dylan.”

Một lời giới thiệu rất ngắn gọn xúc tích nhưng đủ khiến cho Adonis run cầm cập. Cậu cẩn thận quan sát Ngạo Thiên, lại cảm thấy khuôn mặt kia đáng đáng sát khí.

Haiz, hôm nay mình bước ra khỏi nhà không xem tử vi rồi.

Adonis trong bụng thầm than song vẫn cố gắng vui vẻ niềm nở với Ngạo Thiên.

” Ừm, rất vui được gặp anh.”

Bắt nhanh một cái, Adonis thu tay về, bảo toàn tính mạng cho bàn tay.

Ngạo Thiên cũng không nhiều lời, y nhìn Hoắc Ứng, lạnh nhạt nói:

” Về phòng soạn lại đồ của cậu đi. Đừng có vút lung tung như thế.”

Dứt lời, Hoắc Ứng bị ai kia kéo tay lùi về phòng. Hoắc Kinh lúc này quay đầu nhìn hai người bọn họ, bỗng dưng nhớ đến lời Jin từng nói.

Dylan rất ưu ái Falton.

Ưu ái ở đây biểu hiện bằng ánh mắt lạnh lùng với giọng điệu nghiêm khắc đó hay sao? Quái lạ, Ngạo Thiên đối với mình cũng không đến mức như vậy mà?

Tề Lãng vỗ vai thằng bạn của mình, cười một tiếng:

” Số mày nhỏ thật đó. Gặp ai không gặp, lại gặp phải Falton.”

Adonis hít sâu rồi thở ra, uất ức nói lớn:

” Tại sao chứ? Tao cứ nghĩ mỹ nhân 419 là duy nhất trên đời!!”

Hoắc Kinh nghe được cụm từ mỹ nhân 419, mặt chốc chốc nóng lên. Anh đương nhiên là nhớ Adonis rồi, còn rất thấu hiểu tâm tình của cậu chàng dành cho mình nữa đó.

Nhưng mà anh không nỡ từ chối thẳng thừng. Anh muốn tìm một cách khác khéo léo hơn để nói ra thôi.

Bước tới, Hoắc Kinh mỉm cười với Adonis:

” Xin lỗi cậu nhé, Adonis. Anh trai tôi hay như thế lắm.”

Adonis bĩu môi hờn dỗi, thản nhiên vô đến ôm lấy Hoắc Kinh một lần nữa. Nhưng lần này không thành công cho lắm vì có “con kỳ đà” nào đó bên cạnh chặn lại rồi.

Tề Lãng nhanh như chớp, đẩy Adonis ra một khoảng, ánh mắt đăm đăm đáng sợ.

Hoắc Kinh cũng rất kinh ngạc với tốc độ của người nào đó, trong bụng có chút vui vẻ phần khích.

Tề Lãng kéo tay Hoắc Kinh, ” Anh qua kia chọn thức ăn nhẹ đi.”

Sau đó, cậu lôi Adonis ra một cái bàn trống, ấn thằng bạn ngồi xuống, sau đó nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi đối diện.

Hai thằng con trai ngồi nhìn nhau một hồi, Tề Lãng mới nói:

” Tránh xa người kia ra trước khi tao ngoạm đầu mày.”

” What?” Adonis bỗng dưng cười lớn, vắt chéo chân, ngông nghênh nói, ” Mày có quyền gì mà cấm tao chứ? Tao còn chưa tung chiêu.”

” Cho dù mày tung cả trăm chiêu thì người kia cũng không xiêu lòng.”

” Sao mày trù tao thế?”

” Tao không trù, đó là sự thật.”

Adonis bị Tề Lãng dập tắt niềm hy vọng, cậu chàng lườm lườm, thở dài náo nức. Trong lòng Adonis cũng dự trước kết quả thất bại rồi, nhưng mà mỗi khi nhìn thấy Hoắc Kinh vẫn làm cho cậu vui vẻ lạ thường.

Công nhận người anh trai song sinh với Hoắc Kinh đúng là giống không chỗ nào nói được, nhưng dựa vào quan sát và cách nói chuyện thì hoàn toàn không như Hoắc Kinh.

Đặc biệt là cảm giác dịu dàng, ôn nhu và khiến cho người ta muốn bảo vệ, người anh trai kia không hề có một tí.

Ngược lại, khi nhìn Hoắc Kinh, hay còn là mỹ nhân trong lòng thì Adonis đều dâng lên cảm xúc muốn ôm lấy, muốn bảo vệ.

Tề Lãng liếc nhìn Adonis đang mơ màng mộng tưởng, ánh mắt khinh bỉ rõ rệt. Cậu nhếch môi cười một cái rồi nói:

” Từ bỏ đi, Adonis.”

Adonis nhìn Tề Lãng, ” Không muốn!!”

” Đi đêm có ngày gặp ma đó.”

” Nếu ma là mỹ nhân thì tao nguyện ý gặp luôn.”

Tề Lăng lần này đầu hàng, không lời thôi nhiều lời với cái con dê đầu óc ngu si lụy tình kia nữa. Cậu đứng dậy, bước đến chỗ của Hoắc Kinh, giúp anh cầm lấy cái mâm thức ăn.

Adonis ngồi một chỗ nhìn hai người bọn họ, mi tâm nhíu lại.

Nhớ lại trước đây Hoắc Kinh từng nói với Adonis là không biết người nào tên Tề Lăng, nhưng xem ra hiện tại điều đó không đúng lắm.

Họ còn thân thiết hơn mình nghĩ.

Rất cục thì...

" Hello."

Adonis bất ngờ nhìn cô gái đáng yêu nhỏ nhắn trước mặt. Nhìn thấy người đẹp, điều đầu tiên của cậu chính là con tim đập mạnh một cái. Sau đó, thuận theo ý trời, mỉm cười mê tình, giọng điệu ngọt như mía lùi.

" Hi." Adonis vui vẻ trả lời.

Cô gái đáng yêu nhỏ nhắn kia ngồi đối diện Adonis, nghiêng đầu tựa cằm lên tay, ra vẻ thản nhiên nói:

" Anh thích chú Walton hử?"

Chú Walton?

Adonis chớp chớp mắt, dường như đã hiểu ý cô gái kia hỏi liền gật đầu thừa nhận luôn. Thích thì thừa nhận là thích, có gì phải sợ?

Jin nhìn Adonis tràn đầy tự tin, bỗng dưng trong lòng trỗi dậy một loại cảm giác muốn phá tan sự tự tin đó.

Ngẫm lại, Jin không khác con người nào đó cứ thích nhìn sự ngơ ngác của người ta.

Jin chắc lưỡi, " Thất bại."

" Sao...ơ?" Adonis đực mặt ra.

Cô gái này nói chuyện không đáng yêu gì hết!!!!

Jin bình tĩnh cười, " Tôi là Jin, người thân cận nhất của chú Walton. Có thể xem là một bảo mẫu nhỏ tuổi của chú ấy. Quan trọng là, những gì của chú Walton, bao gồm nhiều thứ, kể cả tình cảm, đều là do tôi quyết định một phần."

Nghe Jin nói đồng dạng như vậy, Adonis nhất thời im bất lặng nghe.

Cái gì mà quyết định một phần? Ghê gớm quá.

Nhìn Adonis có vẻ tin, Jin mỉm cười tự đắc.

" Ý của tôi chính là, nếu như tôi không đồng ý thì chú Walton cũng không đồng ý đâu. Vả lại, chú Walton đã có người yêu rồi. Cậu trước khi chưa cảm cũng nên tìm hiểu một chút chứ? Xem nào, đừng có trở thành kẻ thứ ba nha, khó coi lắm đó. Nếu cậu còn giữ ý định gì đó với chú Walton, đừng trách tại sao ốt lại cay, dao lại bén."

Adonis đổ mồ hôi hột.

Khi này nhìn Ngạo Thiên, Adonis đã sợ vãi ra rồi. Bây giờ gặp thêm con nhỏ tên Jin này nữa, Adonis cảm nín luôn.

Cậu suýt thì cắn lưỡi mình tự vẫn cho đẹp đời rồi ý.

Jin nói xong, vui vẻ đứng dậy, ghé sát tai Adonis thì thầm:

" Tôi chính là cảnh báo cậu đó. Người yêu của chú Walton không vừa đâu. Ngoài mặt giả vờ thánh thiện ngu ngơ không biết vậy thôi chứ thật ra...ghê gớm lắm."

" ... "

Adonis nín thở nhìn Jin, cái mặt muốn mếu nói:

” Người yêu của Walton là ai?”

Jin nhìn Adonis, chớp chớp mắt, ngây ngô đáp, ” Bí mật~.”

Nói xong, cô bé xoay người, liếc nhìn Tề Lãng, nháy mắt. Tề Lãng cũng nhìn về phía Jin, mỉm cười ý vị.

Bên ngoài mọi người đang cùng nhau ăn một bữa trưa nhẹ nhàng.

Hoắc Kinh ngồi cạnh Tề Lãng, hai người thân thân mật mật đến mức khiến mắt Adonis nhức ơ là nhức. Còn Jin lại ngồi ngay bên cạnh Adonis, chẳng làm gì, chỉ ngồi ăn, lâu lâu thì quan sát Adonis một chút.

Không khí ngoài đó cực kỳ hòa nhã, vui vẻ. Mặc dù trong lòng ai cũng có một nỗi khổ khó nói nên lời, hoặc là những toan tính không mấy ghê gớm.

Chỉ mỗi Hoắc Kinh là nghĩ đến việc học bơi mà thôi.

Trong một cái phòng nào đó, bầu không khí khác hẳn bên ngoài.

Ngạo Thiên ngồi ở giường, lạnh mặt nói:

” Soạn mau lên đi, đừng có lè mề nữa.”

Người nào đó ầm ỨC nhưng cũng nghe lời. Hắn ngồi soạn lại quần áo, sau đó quay qua, lườm:

” Xong rồi đó!”

Ngạo Thiên vẫn không thay đổi dáng ngồi, tiếp tục ra lệnh:

” Đi vào rửa tay.”

” Cái đéch gì?”

” Đi vào rửa tay.”

” Bị điên à?”

” Đi, vào, rửa, tay.”

Ngạo Thiên đã chịu nhìn người nào đó, nặn từng chữ ra khỏi miệng.

Chẳng bao lâu, cánh cửa phòng vệ sinh đã mở ra rồi đóng sập lại đầy oan ỨC.

Sau khi thoa kem chống nắng xong, Tề Lãng cùng Hoắc Kinh bước ra ngoài chỗ hồ bơi. Hồ bơi ở đây không có quá nhiều người, khá là vắng vẻ, thuận tiện cho việc học bơi của ai đó.

Jin bận một bộ đồ tắm cực kỳ sexy, nhảy phốc ra chỗ của Hoắc Kinh. Liếc nhìn phần trên của Hoắc Kinh không có mảnh vải, lại còn trắng, Jin suýt xịt máu mũi.

Cô bé vờ bịt mũi mình, kêu lên:

” Chú Walton, chú giết cháu đi. Hãy giết cháu bằng dao, đừng dùng thân thể kia mà giết cháu.”

Hoắc Kinh quay qua nhìn Jin, không thể nén được tiếng cười. Tề Lãng cũng đứng gần đó, càn cười lăn ra đất hơn nữa.

Adonis bận một cái áo ba lỗ, bước ra ngoài đó, nhìn thấy Hoắc Kinh đang cười tươi dưới nắng, tim cậu đập loạn xạ.

Ôi mẹ ôi, nắng gì mà chói như vậy? Chết tiệt!!!

Adonis lắc đầu tự nhủ bản thân.

Tề Lãng quay qua nhìn thấy liền tự giác đứng gần Hoắc Kinh hơn. Điều này làm anh thấy có chút lạ lẫm liền hỏi:

” Đứng gần làm gì?”

Tề Lãng nhìn anh, ” Bán khóa thân thể này sẽ có nhiều con dê mon men lắm.”

“...Dê cái đầu cậu!!” Hoắc Kinh liếc một cái.

Tề Lãng bị mắng quen rồi, nắm lấy tay Hoắc Kinh, từng bước đi xuống bậc thang. Hai cơ thể dần hòa vào làn nước ấm.

Hoắc Kinh không có mang phao, dưới nước, anh nắm chặt tay Tề Lãng. Hai người tắm ở khu vực không sâu, bắt đầu bài học bơi.

Một bên đỡ lấy ngực Hoắc Kinh, một bên liên tục hướng dẫn.

Hoắc Kinh mỗi lần có Tề Lãng đỡ lấy thì sẽ bơi được một ít, còn không đỡ thì anh uống nước no luôn.

Tập một hồi, Hoắc Kinh đuối sức, ngâm mình trong nước. Anh thích cái trò thối bong bóng dưới nước lắm.

Thối phù phù mấy tiếng, Tề Lãng nhìn thấy được cảnh đó liền ôm bụng cười.

Trong lòng không khỏi cảm thán, đã hơn ba mươi rồi đó!!!

Jin ở gần đó cũng thấy được liền làm theo Hoắc Kinh. Cô bé sùng bái anh nhất đó.

Hai chú cháu vui vẻ chơi cái trò không sạch sẽ lại rất trẻ con này, nhất thời làm Tề Lãng đau đầu.

Ngạo Thiên với Hoắc Ứng thì nằm phơi nắng trên bờ. Mỗi người đeo một cái kính râm rất là kiêu ngạo và sát khí khiến ai cũng chỉ nhìn lên chứ không dám đến gần.

Adonis cũng nhảy xuống hồ bơi, bơi cùng bọn người kia. Đơn giản, cậu không muốn cùng nằm phơi nắng với Ngạo Thiên và Hoắc Ứng.

Mọi người chơi đùa gần hết một ngày, cuối cùng lại quay quần bên một đồng lửa. Adonis cùng Tề Lãng đã đem một đồng củi khô thật lớn, đốt lên một đồng lửa khổng lồ.

Sáu người ngồi trên cát, thư giãn bằng việc nhìn sao trời và lắng nghe âm nhạc du dương vang lên.

Adonis đảm nhiệm phần đàn guitar, còn ca sĩ là Jin đó. Giọng hát của cô bé trong veo như làn nước vậy. Mỗi lần ngân lên cao đều khiến tim người khác xao xuyến.

Trong kỳ nghỉ vui vẻ này đương nhiên không thể thiếu rượu.

Ngạo Thiên gọi một chai Sherry ngọt. Mọi người cùng nhau nâng ly uống cạn. Tề Lãng khá thích loại này nên uống có hơi nhiều, nhưng tửu lượng cậu tương đối tốt nên không hề hấn gì.

Còn có người khác hiếm khi uống rượu, căn bản là không có ai cho phép anh uống cả. Giống như một điều cấm kỵ í.

Không phải vì người đó bệnh tim nên không được phép uống, mà là tửu lượng kém lắm.

Hoắc Kinh lâu rồi mới uống rượu liền thích thú rót thêm một ly nước. Ngạo Thiên với Hoắc Ứng đồng loạt nhìn anh, rồi lại nhìn nhau, không nói gì.

Tề Lãng nhìn Hoắc Kinh vui vẻ như vậy, tạm thời để anh uống vài ly. Nhưng sau đó cậu mới biết mình quyết định sai lầm rồi.

Mới có ba, bốn ly thôi mà Hoắc Kinh đã bắt đầu hát theo Jin, đôi mắt mơ màng, lại còn kéo tay Tề Lãng muốn nhảy một điệu nữa.

Ngạo Thiên vẫn ngồi một chỗ, ” Hoắc Kinh say rồi.”

Tề Lãng nhìn y, rồi nhìn Hoắc Kinh. Mau chóng giữ lấy tay người kia, Tề Lãng nói, ” Whale, không được uống nữa. Anh say rồi.”

“...Chưa say mà? A, khát nước nên muốn uống nữa.”

” Anh say lắm rồi. Đi ngủ thôi.”

Hoắc Kinh còn đang muốn nghe thêm nhạc liền đẩy tay Tề Lãng ra, đi đến chỗ Adonis, cười cười với cậu.

” Adonis, cậu đàn hay lắm đó~~ Ừm, muốn nghe nữa.”

Adonis bị Hoắc Kinh nắm tay, nhất thời vui không nói được gì.

” Được, tôi đàn anh nghe thêm.”

Hoắc Kinh gật gù, ” Ừm, đàn tiếp đi.”

Tề Lãng sầm mặt, đi đến chỗ anh, nâng anh đứng dậy.

” Phải đi ngủ.”

” Không mà!!” Hoắc Kinh bấu mỗi, nắm lấy tay Adonis, ” Adonis, chúng ta ngủ cùng đi. Cậu đàn cho tôi ngủ, ừm...”

“...” OMG!!!!

Adonis cái mặt vui vẻ hằn ra.

Tề Lãng thì càng ngày càng đen lại.

Tề Lãng liếc nhìn Adonis một cái, thấy Hoắc Kinh khư khư ôm lấy Adonis, cậu có nghìn lời không thể nói hết một lần.

Adonis cũng nhìn bạn mình, bụng muốn nói, nhường tao đi mà không nói được.

Đột nhiên, Tề Lãng lên tiếng, ” Mày đưa Walton về phòng đi.”

Hô, mình nghe nhầm chẳng?

Adonis cười tươi như hoa, lập tức đỡ lấy Hoắc Kinh cùng cây đàn guitar của mình vào một phòng trống.

Jin lúc này chạy qua, ” Đồ điên này!!!”

Tề Lãng không mấy để ý Jin, chỉ nói, ” Cậu ta sẽ gục mau thôi.”

“...” Hả?

Jin ngốc lảng gãi đầu.

Chuyện tình tay ba rộn ràng như vậy đó, nhưng không có sự tham gia của hai người lạnh lùng còn lại đâu.

Hai người họ vẫn nhàn nhã uống rượu.

Một tiếng sau, Tề Lãng mới rời khỏi đồng lửa kia, đến phòng của Hoắc Kinh với Adonis. Đẩy cửa bước vào, cậu liền thấy Adonis nằm lăn ra mà ngủ rồi.

Hoắc Kinh cũng ôm gối ngủ say sưa.

Trong lòng sớm dự đoán được điều này, Tề Lãng đẩy lớn cửa ra thêm một chút rồi bước đến chỗ của Hoắc Kinh. Cúi người ôm anh trên tay, Tề Lãng mang Hoắc Kinh trở về đúng phòng ngủ.

Vì bận ôm người nào đó, Tề Lãng đành để cửa phòng của Adonis mở toang như vậy.

Adonis bị người say hành cho đến mệt lã, không gượng được đã nằm xuống ngủ luôn. Người say cũng không quấy nữa mà ngoan ngoãn ngủ.

Đến khi cơ thể tách khỏi mặt đất, nằm gọn trong lòng ngực người nào đó, con cá voi vẫn ngủ không biết gì.

34. Chương 34: Vỡ Òa

Khí trời đêm nay hiu hiu nên dễ dàng lôi cuốn một người vào giấc ngủ ngon. Ngoài bãi cát vàng mịn, ba con người kia vẫn còn ngồi đó tận hưởng vị rượu Sherry.

Nâng ly lên nhấp thêm một ngụm nữa, Hoắc Ứng chống hai tay ra phía sau, ngược mắt nhìn trời.

Bầu trời có xuất hiện vài ngôi sao lấp lánh, lấp lánh. Theo như khoa học nói thì ngôi sao cực kỳ lớn, cũng không lấp lánh xinh xắn như mắt người thường thấy.

Nhưng Hoắc Ứng không mấy thích những lý thuyết khoa học khô cứng đó. Bề ngoài hắn tuy khó chiều ngạo mạn nhưng rất thích những thứ kỳ diệu.

Jin cũng ngược mắt ngắm sao, rồi bất ngờ hô lên một tiếng vui vẻ.

” Á, sao băng kìa

~”

Nói xong, Jin chấp hai bàn tay lại, nhắm mắt, mỉm cười ngây ngốc. Cô bé đang ước thì phải.

Hoắc Ứng cũng nhìn thấy, hắn cũng tin vào sao băng đó. Cho nên theo như ai kia, Hoắc Ứng chấp hai bàn tay, vẻ mặt kiêu ngạo thầm ước nguyện.

Chỉ có một người lãnh đạm như thường là không làm hành động kỳ quái đó thôi. Ngạo Thiên nhàn nhã rót rượu ra ly, sau đó nâng lên uống một ngụm.

Qua khước mắt, Ngạo Thiên thấy Hoắc Ứng còn chưa ước nguyện xong. Y đặt ly rượu qua một bên, như hữu ý vô ý mà ngồi gần lại một chút.

” Chuyến đi này có được không?”

Hoắc Ứng nghe thấy liền mở mắt, quay qua nhìn. Vẫn là thần sắc tự tin, khước miệng cong lên một chút.

” Không tệ. Bản thân đã rất thích biển, còn được đi du thuyền ngắm cả nửa ngày trời. Thật sự không uống công.”

Ngạo Thiên nghe xong liền mỉm cười nhàn nhạt. Nụ cười của y rất khó thấy, cười tươi lại càng chưa bao giờ xuất hiện.

Jin không nói chuyện với hai người bọn họ, cô bé chỉ thích uống rượu rồi ngắm trời ngắm sao thôi. Với lại cũng chưa buồn ngủ lắm nên Jin vẫn ngồi lại.

Hoắc Ứng lúc này nói tiếp, ” Nhưng tôi thích thì cũng có lợi ích gì? Chuyến đi này nhằm khuây khỏa tinh thần Walton mà.”

” Biết thế thì tốt rồi.”

Hoắc Ứng nghe người nào đó điềm tĩnh thốt ra một câu như vậy, máu nóng trong người bỗng dưng lại sôi sùng sục. Hắn hận không thể một cú liền đạp thẳng tên bên cạnh xuống nước.

” Oáp~~.” Jin lúc này bỗng đứng dậy, nhìn hai người họ cười cười, ” Hai người ngủ ngon nha. Cháu đi ngủ đây

”

Ngạo Thiên liếc nhìn dáng đi loạng choạng của Jin, mi tâm nhíu lại. Y chủ động đứng lên, đỡ lấy cánh tay Jin, hạ giọng nói:

” Hình như cháu say rồi.”

Đối với Ngạo Thiên thì Jin cũng có chút quan hệ. Một loại quan hệ họ hàng không xa lắm.

Jin nhìn Ngạo Thiên, cười ngây ngốc rồi phát tay:

” Chú Dylan, cháu say bao giờ a? Cháu phải đi ngủ

Bái bai

”

Ngạo Thiên định dẫn Jin về phòng thì nhớ đến còn một người nữa. Y nhìn Hoắc Ứng cũng không còn mấy tỉnh táo liền trầm mặc nghĩ.

Hoắc Ứng mơ màng chống tay đứng dậy, vươn vai cho sáng khoái rồi mới quay đầu nhìn Ngạo Thiên.

”Đưa Jin về phòng đi. Tôi tỉnh mà.”

Ngạo Thiên vẫn nhìn Hoắc Ứng, quan sát từng chút động thái nhỏ nhỏ rồi mới nhìn Jin.

”Jin, cháu tự về phòng được không?”

Jin chớp chớp mắt, ”Chú lo thái quá rồi!! Cháu đi ngủ đây. Bái bai~~ Goodnight~~”

Nói rồi Jin tách khỏi người Ngạo Thiên, một mình lầm lũi về phòng.

Hoắc Ứng cũng bắt đầu di chuyển cơ thể về phía trước. Chẳng mấy chốc lại loạng choạng trên nền cát mịn, cuối cùng vẫn là được người nào đó công về phòng.

Ở trên lưng người nọ, Hoắc Ứng ngủ say sưa.

Ngoài bãi cát lúc này chỉ còn lưu lại những vết tích của cuộc đàn ca và rượu ngọt.

#

Tề Lăng đã tắm xong, đang quấn một cái khăn lông bản to quanh hông. Ra khỏi phòng tắm, cậu phát hiện có người tỉnh giấc, đang loay hoay trên giường.

Nhìn từ xa, Tề Lăng thấy được Hoắc Kinh đang tìm kiếm gì đó. Dưới ánh đèn vàng trà, khuôn mặt say rượu nhuận hồng kia làm cho tim cậu đập không theo luật.

Bước đến gần một chút, Tề Lăng nhìn Hoắc Kinh, cười cười.

”Sao thế? Muốn tìm gì sao?”

Hoắc Kinh căn bản vẫn còn say, đôi mắt mờ mịt nhìn Tề Lăng, sau đó lại nhìn xung quanh, âm thanh khe khẽ phát ra:

”Nước, khát nước~”

Vừa nói, Hoắc Kinh vừa lục lọi từng góc ngách, rồi đến bàn ngủ, xong kéo cả hộc tủ ra. Ngay tức khắc, anh chop được một thứ hay ho, dạng lọ. Cứ nghĩ đó là nước uống, Hoắc Kinh cười ngây ngốc, mở nắp lọ ra.

Tề Lăng còn đang lau đầu, quay sang nhìn thấy cảnh tượng đó liền đứng hình. Nhưng nhanh như chớp, cậu lấy lại bình tĩnh, giắt phăng cái lọ trên tay anh ra, đặt trở lại vào hộc tủ.

Người nào đó bỗng bĩu môi, đôi mắt chớp chớp oan ức.

”Nước, nước mà!!!”

Tề Lăng không nỡ lớn tiếng mắng anh ngốc, cậu biết anh say rồi, nhận thức không còn rõ ràng nữa. Cúi người xuống, Tề Lăng nhẹ nhàng xoa mặt anh, dỗ dành:

”Đó không phải nước đâu. Khát nước đúng không? Đợi một tí nhé.”

Hoắc Kinh vẫn tiếp tục bài ca cũ, ”Nước, khát nước~”

Tề Lăng bắt đầu dī dī ngọt thêm một lần nữa rồi mới xoay người đi. Vừa được hai bước nhỏ thì Hoắc Kinh lại gọi:

”Wave, đâu rồi? Wave, muốn Wave!!”

Tề Lăng giật thót tim khi thấy tên mình xuất hiện ở cửa miệng người nào đó. Cậu thở ra một hơi đầy căng thẳng, sau đó xoay người. Nghe người ta gọi tên mình như vậy, còn thấy người ta tìm mình như thế, Tề Lăng không thể không dỗ dành ngọt ngào.

Đi đến kéo Hoắc Kinh vào lòng, Tề Lăng vỗ vỗ lưng anh:

”Tôi ở đây.”

Hoắc Kinh mơ màng ôm lấy cậu, dụi dụi đầu vào trước ngực cậu, miệng nói khẽ:

” Ừm, Wave, nước, khát nước quá.”

Nói rồi Hoắc Kinh nhướn người, quỳ trên giường, ngẩng mặt nhìn chăm chú vào khuôn mặt kia.

Trong căn phòng chỉ còn le lói thứ ánh sáng nhàn nhạt kia, khuôn mặt Hoắc Kinh lại trở nên mê tình như vậy.

Tề Lãng vuốt nhẹ sườn mặt của anh, cười thật ôn nhu.

” Ừm, đợi một lát, được không Whale?”

Hoắc Kinh căn bản không nghe thấy lời Tề Lãng vừa nói. Anh nhú nhẹ mi tâm, lại ngược đầu cao thêm một chút, rồi ấn môi mình lên môi cậu.

Nụ hôn chủ động đầy bất ngờ này khiến Tề Lãng khó tiếp nhận được. Cơ thể cứng còng một lúc mới được thả lỏng.

Lúc này Hoắc Kinh cũng đã chiếm được ưu thế len lỏi vào bên trong. Nụ hôn ướt át tràn ra bên khóe, lưu lại không biết là bao nhiêu tư vị khó nói nên lời nữa.

Tề Lãng trượt tay xuống giữ lấy hông của Hoắc Kinh, bắt đầu tiếp nhận nụ hôn kia, ngày một nồng đậm.

Sau khi rời nhau, sợi chỉ bạc mỏng manh cũng biến mất trong tích tắc. Hoắc Kinh mím môi mình, cười lên ngây ngốc:

” Ừm, có nước này...”

Tề Lãng nghe xong chỉ muốn bật cười thành tiếng.

” Ừm, nước, muốn uống nữa.”

Nói loạn một hồi, Hoắc Kinh mới chấn chỉnh lại đầu óc, rồi thốt ra một câu tiếng Anh.

” Wanna kiss, kiss!!!”

Tề Lãng nghe thấy tiếng ầm trong đầu. Không phải lần đầu nghe Hoắc Kinh nói tiếng Anh, nhưng đây là lần đầu nghe anh đòi hỏi bằng tiếng Anh đó.

Cực, kỳ, đáng, yêu.

Tề Lãng không thể bỏ qua cơ hội may mắn này. Lần nữa nâng cằm Hoắc Kinh lên, nhẹ nhàng hôn xuống.

Một chút mê mẩn, một chút treu đùa, một chút dịu dàng. Tất cả cùng hòa vào làm một tạo nên nụ hôn khó quên của cả hai.

Sau một hồi gần gũi, Tề Lãng mới phát hiện một việc mà nãy giờ cậu đã bỏ qua. Có lẽ vì sự đáng yêu của người nào đó làm mắt cậu bị hoa một chút.

Cúi nhìn Hoắc Kinh một lượt, Tề Lãng không biết mình nên thở dài hay là mỉm cười hạnh phúc nữa.

Người kia vì say mà cảm thấy nóng nực, sau đó cứ vậy trút bỏ hết quần áo trên người, ngủ khỏa thân.

Bây giờ Tề Lãng mới nhận ra bên dưới của anh cũng không có quần nhỏ, đầu óc bắt đầu loạn cào cào.

Một bên trái tim mạch bảo, đừng gượng ép người ta, có lẽ quá khứ vẫn còn chưa cho phép chuyện này.

Một bên lý trí lại nói, còn chờ gì nữa, tận dụng cơ hội đi.

Tề Lãng nghe thấy hai âm thanh cùng lúc vang lên trong đầu, chỉ biết thở dài, để Hoắc Kinh nằm xuống giường trở lại.

Trong lúc hai giọng nói một thiện một tà kia vẫn còn tranh đấu, Tề Lãng đã âm thầm chọn cách trái tim mạch bảo.

Cậu còn nhớ đêm đầu tiên hai người cùng làm chuyện đó, cậu đã tổn thương Hoắc Kinh đến mức nào rồi.

Bây giờ nếu như lặp lại, cậu không chắc anh có còn tổn thương nữa hay không?

Nghĩ thế nên Tề Lăng đứng dậy, định sẽ rót một cốc nước lạnh đem vào phòng. Ngay khi cậu xoay người, Hoắc Kinh đã nghiêng đầu, giữ tay cậu lại.

Ánh mắt lần nữa chạm nhau, Hoắc Kinh cười lên mơ màng:

” Embrace me.”

Mấy giây đồng hồ nhanh chóng lướt qua, cũng không biết lý do gì đã thôi thúc Tề Lăng thay đổi quyết định của bản thân. Cậu cởi bỏ khăn tắm, trèo lên giường, ôm lấy Hoắc Kinh.

Cả hai quần quýt thật lâu.

Bỗng dưng bên tai anh có tiếng thì thầm, ” Hoắc Kinh.”

Có người gọi tên của anh một cách ầm áp và nâng niu. Hoắc Kinh đã sớm tỉnh rượu, anh biết người nào đang ôm chặt mình, anh biết người nào vừa mới thì thầm hai chữ Hoắc Kinh đó.

Khóe mắt nóng lên trong phút chốc. Màng sương mỏng giăng đầy bên khóe mắt, Hoắc Kinh ôm lấy Tề Lăng, rất không đành lòng mà thả lỏng một giây nào cả.

Giữa màn đêm tĩnh lặng, hai tiếng Hoắc Kinh thân thương ấy lại lần nữa ngân lên khiến trái tim người nào đó đập thật mãnh liệt.

Tề Lăng nhìn khuôn mặt kia đã sớm xuất hiện những vệt nước trong suốt. Cậu hôn lên ngay những vệt sáng loáng đó, hôn một cách ân cần dịu dàng.

” Sao thế?” Cậu hỏi.

Hoắc Kinh chỉ hận không thể ngăn lại cảm xúc trong lòng mình. Anh thở nhẹ một hơi, rồi mới nói:

” Tôi rất sợ cậu sẽ lại gọi tên một người khác.”

Khi câu nói này lặn vào không gian, trái tim Tề Lăng đã siết lại chặt biết bao nhiêu. Cậu biết ngay mà, biết ngay là người kia vẫn còn để ý chuyện đó mà.

Ba năm qua, người đó vẫn cứ ôm lấy vết thương lòng của ngày hôm ấy.

Tề Lăng ôm chặt lấy anh, cúi xuống hôn thật nhiều, thật nhiều từ trán xuống đến cằm. Mỗi một chỗ đều in thật sâu dấu vết hơi thở của cậu.

” Hoắc Kinh, Hoắc Kinh. Sau này cũng sẽ không gọi tên một ai khác ngoài Hoắc Kinh.”

Anh nghe cậu dỗ ngọt mình lại cảm thấy hổ thẹn thật. Chỉ với những câu từ ngọt ngào đó thôi đã dễ dàng mềm lòng mất rồi.

Hôn lên khóe miệng cậu, anh mỉm cười:

” Nhớ kỹ, người yêu cậu chính là Hoắc Kinh. Người luôn luôn yêu cậu, chính là Hoắc Kinh.”

Tề Lăng hôn lên mũi anh một cái, bổ sung, ” Còn nữa. Người Tề Lăng yêu cũng chính là Hoắc Kinh. Người mà cả đời này Tề Lăng không thể buông tay một lần nữa chính là Hoắc Kinh.”

Vuốt ve người nằm trong lòng mình một lúc, Tề Lăng mới lòi ra từ học tử cái lọ “nước” khi nãy. Hoắc Kinh đôi mắt mơ màng nhìn nó, anh hiểu nó là cái gì liền nín thở.

Cơ thể nháy mắt căng cứng. Thật sự anh muốn hỏi, ở đâu lại có lọ gel đó hay vậy? Nhưng rồi cũng nuốt xuống.

Hoắc Kinh giữ chặt drap giường, điều chỉnh nhịp thở. Trong khi anh cực kỳ căng thẳng thì Tề Lăng không mấy như thế. Cậu còn có thể cúi xuống hôn anh mà, còn làm đủ trò khác nữa.

Đến khi chất lỏng lạnh buốt kia dính vào làn da bên dưới, chậm rãi chảy vào bên trong, Hoắc Kinh nhắm nhẹ mắt lại.

Tề Lãng lần này cực kỳ tỉnh táo để có thể chỉnh đốn tốc độ của bản thân. Cậu không hành động bột chộp nữa.

Người bên dưới là bệnh nhân tim đó, càng không thể quá thô bạo.

Hôn một chút, nói lỏng một chút, tiến vào một chút rồi lại luân động một chút.

Cảm giác tê dại cùng với hạnh phúc cứ hòa quyện vào nhau cho đến khi cả hai cùng đạt đến đỉnh điểm của sự thỏa mãn.

Qua nửa đêm, Tề Lãng tắm rửa xong liền đi đâu đó trong mười phút. Trong mười phút đó, Hoắc Kinh cũng tắm rửa sạch sẽ cơ thể.

Khi anh bước ra khỏi phòng tắm thì đã thấy Tề Lãng ngồi ở ghế dài. Quay qua mỉm cười với cậu, anh hỏi:

” Còn chưa ngủ sao?”

Tề Lãng lúc này ho khê một tiếng, ” Ừm vẫn chưa. Whale, lại đây một chút.”

Bây giờ lại gọi anh là Cá Voi rồi.

Hoắc Kinh chớp mắt đi lại gần. Tề Lãng để anh ngồi bên cạnh mình. Sau đó, cậu đẩy đến trước mặt anh một đĩa bánh kem nhỏ.

” Cho tôi?” Hoắc Kinh nhìn bánh kem, thích thú lắm.

Tề Lãng gạt đầu, ” Ừm, ăn đi. Khi này anh chỉ uống rượu thôi, bây giờ chắc cào bụng lắm.”

Hoắc Kinh liếm nhẹ môi, gạt gù rồi lập tức xơi ngay cái bánh kem vị vani kia.

Nhớ lại lần trước, Tề Lãng cũng đem một cái bánh kem qua cho mình để chào hỏi hàng xóm. Anh vừa ăn vừa mỉm cười nói:

” Trước kia cậu có đem qua một cái bánh kem vị vani đó. Tôi cũng ăn hết cả một cái.”

Tề Lãng quay sang nhìn anh, mừng rỡ được chiếc bánh kem đó liền bật cười.

Hóa ra là dành cho Hoắc Kinh ăn sao? Như vậy thì đỡ ảm ức rồi.

Nhìn cậu cười bí hiểm, Hoắc Kinh nhú nhú mày quan sát, song lại vẫn chăm chú ăn hơn.

Ăn được nửa cái, khi chiếc nĩa cắm xuống lớp bánh xốp liền va chạm một vật gì đó, có vẻ cứng. Hoắc Kinh giật bản mình, cẩn thận khơi khơi lớp bánh xốp đó ra.

Sau cùng, anh phát hiện trong bánh kem đang chứa một chiếc nhẫn bạc.

Kinh hỷ hô một tiếng, ” Wave, nhẫn bạc kìa.”

Hoắc Kinh tựa như đứa trẻ nhìn thấy đồ chơi mới vậy. Anh vui vẻ cầm chiếc nhẫn đó lên, lau sạch lớp bánh dính ngoài rồi nhìn Tề Lãng.

Tề Lãng đã sớm đứng dậy, cầm lấy hai tay Hoắc Kinh. Cậu hít một hơi cho bình tĩnh.

” Whale, tôi biết anh từng đơn phương tôi ba năm. Lúc đó tôi vẫn chưa từng nghiêm túc với anh, cho dù là chơi trò chơi đi nữa, tôi cũng chưa thật sự nghiêm túc trong tình cảm. Nhưng ông trời rất công bằng khi đã lấy lại ba năm của tôi. Ba năm tôi yêu đơn phương một người mà tôi cứ nghĩ là đã rời khỏi thế gian này. Ba năm anh đau khổ vì tôi, ba năm tôi đau khổ vì anh. Chúng ta cuối cùng cũng trả xong những tổn thương tình cảm...”

” Hôm nay tôi đã định đưa chiếc nhẫn này cho anh, nhưng nếu đưa thẳng thì đúng là rất bình thường. Có xem qua một vài bộ phim, tuy cách này đã cũ nhưng tôi thấy nó rất đáng yêu. Vì vậy mà tôi đem chiếc nhẫn bỏ vào chiếc bánh này. Kỳ thực, tôi rất lo không biết anh có nuốt phải nó hay không nhưng mà...được rồi, anh đã không làm thế.”

Khi nói câu đó, vẻ mặt hai người thật là khó coi. Muốn cười lại không thể cười.

Tề Lăng cầm lấy chiếc nhẫn bạc, chuẩn bị tư thế trao nhẫn cho người ta. Trước khi làm thế, cậu đã nói bằng tiếng Anh.

Thiết nghĩ, nói tiếng mẹ đẻ sẽ khá là ngượng ngùng đó.

”Whale, I love you. Whether in the past or present, or future, my choice is you.”

Đây chính là câu nói gián tiếp cho câu: Will you marry me?

Tề Lăng nói xong, chỉ biết khấn trương chờ đợi người kia đáp lại. Hoắc Kinh đến giờ vẫn còn kinh ngạc.

Anh nhìn chiếc nhẫn bạc ánh kim kia, lại nhìn Tề Lăng, trong đầu không ngừng vang lên câu nói hồi nãy.

Tim anh vẫn còn đập loạn như vậy.

Một loại cảm giác hạnh phúc đến bật khóc, hóa ra loại cảm giác đó có thật.

Hoắc Kinh thở ra một hơi, gạt đầu. Anh gạt rất nhiều lần. Vừa khấn trương, vừa lo sợ người kia sẽ lại đổi ý.

Con người anh, thật sự rất đáng giận a!!

Tề Lăng nhìn đôi mắt người kia đã ướt ướt, càng không chờ đợi được mà đeo nhẫn vào tay Hoắc Kinh.

Xoa nhẹ lên mặt nhẫn, Hoắc Kinh vẫn không tin được đây là điều hạnh phúc nhất mà anh luôn mong mỗi chờ đợi.

Ôm lấy Tề Lăng, anh vỡ òa trong niềm hạnh phúc.

”Thank you... Thank you, thank you Wave. I’m really really happy. I love you.”

Tề Lăng cũng giữ chặt người đang xúc động ở trong lồng ngực. Cuối cùng cậu cũng có thể khiến người kia vì hạnh phúc của cậu đem lại mà bật khóc.

Chỉ có thể là vì quá hạnh phúc mà thôi.

”Cho dù trong quá khứ hay hiện tại, hay là cả trong tương lai, lựa chọn của tôi vẫn là em.”

35. Chương 35: Cảm Xúc Bị Bỏ Quên

Trong giấc mơ, Adonis thấy mình đang cùng một người say làm trò con nít.

Hình ảnh trẻ con của mỹ nhân khiến cho Adonis không thể nào quên được. Uống rượu vào trở nên say xỉn lại có thể biến một người ngày thường điềm đạm thành cái dạng nũng nịu không đúng tuổi này.

Adonis chỉ biết Hoắc Kinh lớn hơn cậu thôi, không biết số tuổi cụ thể nhưng thế này là quá mức tưởng tượng của cậu rồi.

Hoắc Kinh khiến Adonis cảm tưởng đến việc anh hack tuổi tác.

Nhớ lại thật là buồn cười chết mất.

Đêm qua khi mang Hoắc Kinh về phòng rồi, hai người làm loạn với cây đàn. Hoắc Kinh căn bản không ngồi yên, lúc dựa vào người cậu, lúc lại muốn giành lấy cây đàn, đánh lung tung.

Hồi lâu thì ngồi co gối lại, ừ ừ khuất kêu mấy tiếng thì thắm trong miệng.

Adonis cũng say, chỉ ít là tỉnh táo hơn ai đó. Cậu cố gắng lắng nghe Hoắc Kinh nói gì thì nghe được vài chữ, tựa tựa Wayne.

Cậu lúc đó đã bạo gan hỏi lại:

” Anh tìm Wayne hả?”

Hoắc Kinh mơ mơ màng màng, gật đầu một cái. Bộ mặt trông ủy khuất đáng thương vô cùng.

Trời ạ, làm sao người này có thể sở hữu cái biểu hiện chết người đó chứ?

Không, không, mình loạn rồi. Tim mình cũng loạn rồi.

Nhưng mà...sao anh phải tìm Wayne chứ!!! Có tôi ở đây rồi mà!!!

Adonis đêm đó thật là phần nộ và sâu não.

Nắm lấy tay Hoắc Kinh, Adonis nhỏ giọng dỗ dành, ” Walton, chúng ta mau ngủ thôi.”

Cậu rất muốn người này cùng mình ngủ thật say đêm nay. Có như vậy thằng bạn thân của cậu sẽ không thể làm gì được nữa.

Adonis nào biết Tề Lăng chính là mong chờ khoảnh khắc cả hai ngủ say nhất để thực hiện hành vi cướp vợ nào đó mà.

Hoắc Kinh cứ thì thầm mấy tiếng trong miệng, sau cùng chịu không nổi mà nằm xuống, ngủ say.

Adonis “dỗ dành” anh đến mệt, cũng nằm lăn ra ngủ luôn.

Tiếp tục hưởng thụ giấc mơ của mình. Adonis thấy mình đang ôm Hoắc Kinh, cả người anh thật thơm, thật ấm, còn mềm nữa. Cậu nhếch môi cười cười tận hưởng cảm giác nghìn năm có một này.

Cái đầu vô thức rúc sâu vào người nọ, hít hít hà hà một lát.

Bàn tay ôm thôi không yên, còn sờ loạn khắp nơi. Cảm giác thớ vải mịn màng chạm đến da khiến Adonis vui vẻ không còn gì nói được.

Giấc mơ này thật là tuyệt quá.

Vừa nghĩ đến ý niệm đó được vài giây thì Adonis đã cảm thấy trời đất đảo lộn. Cậu thấy mình từ trên cao rơi xuống chân không. Một trạng thái rơi tự do thật đáng sợ.

Giấc mơ hạnh phúc quay ngoắt thành nỗi ám ảnh đời cậu.

Chậm rãi tỉnh lại từ trong cơn mơ, Adonis nghe thấy một tiếng hét vang vọng căn phòng:

” A!!! Anh đúng là biến thái.”

Biến thái? Không lẽ mình không phải đang mơ sao? Khi này mình ôm người ta thật sao?

A, mình ôm mỹ nhân

Adonis còn chưa tỉnh ngủ hẳn, môi nhếch lên cười cười mãn nguyện. Sau đó cậu ăn phải một cái gối vào mặt, tỉnh luôn.

Lấy cái gối ra khỏi người, Adonis ngồi dậy, bộ mặt so với khi nãy khiếp hãi hơn vạn lần. Cậu không thể thốt nổi ra một âm từ gì khác ngoài ú ú ớ ớ.

Trong đầu bị loạn.

WTF, WTF, WTF...

Không phải, mình còn mơ!!!

Adonis hít sâu một hơi, tát vào mặt mình một cái. Đau rát!

Á, mình không mơ.

Người trên giường mặc dù tình trạng không có gì khác biệt nhưng thức dậy đã thấy một người nằm cạnh mình, còn ôm mình, còn sờ loạn mình, nghĩ tới thôi đã ớn lạnh không chịu nổi rồi.

Lúc này gần đó có người đi đến.

Liếc mắt ra cửa, Adonis thấy Tề Lăng.

Tề Lăng thấy cửa phòng Adonis không đóng lại, mới nhớ đêm qua mình đã để nguyên như thế. Bước vào, cậu thấy dưới đất là Adonis đang rất thống khổ, còn trên giường là Jin đang rất phần nộ.

Sáu mắt nhìn nhau, nghẹn lời.

Phải mất một lúc lâu, Tề Lăng mới hỏi được:

” Có chuyện gì vậy? Khi nãy nghe có tiếng la...”

Adonis đứng dậy, rất bất đắc dĩ nói:

” Tao chẳng biết gì cả. Khi thức dậy đã thấy cô bé này nằm bên cạnh, tao thì bị đập xuống dưới đất.”

Tề Lăng nhìn Adonis, cậu cũng không rõ vì sao Jin lại ở đây nữa. Lại nhìn qua Jin, Tề Lăng nói:

” Jin, sao cậu qua đây? Đây là phòng của Adonis.”

” Sao cơ?” Jin lúc này kinh ngạc, cô bé gãi tóc, nhảy vọt xuống giường.

Ra ngoài nhìn bảng số phòng, Jin há miệng thất kinh. Như đã nhận ra mình mới là người có lỗi, Jin bước vào, chủ động xin lỗi Adonis.

” Xin lỗi, tôi nhầm phòng.”

“...” Adonis vẫn còn ê ê mông, chỉ gật đầu coi như bỏ qua.

Chuyện này cũng nhỏ thôi mà. Ngoại trừ cậu dám ôm Jin thì cũng chưa làm gì quá đáng.

Đến đây, dường như cả hai trùng hợp nghĩ đến điều đó nên liền đỏ mặt.

Jin hạ mi mắt, tạm biệt hai người rồi chạy về phòng mình. Chẳng trách đêm qua cô bé uống say quá, còn không có người dẫn về phòng nên mới...thành ra như vậy.

A, mình điên mất thôi. Ngủ cùng người ta, còn đập người ta, đổ thừa người ta nữa.

Jin rầu rĩ ôm đầu. Nhìn vô gương, cô bé thấy mặt mình vẫn còn hồng hồng ngượng ngùng.

Đánh răng sùng sục, Jin lắc mạnh đầu, không nghĩ đến nữa.

Adonis cũng là một thằng con trai bình thường của bình thường. Mặt mũi không đặc sắc, IQ lại vô cùng thấp, EQ thì quá cao so với mức cho phép. Tất cả đều quá là...khó chấp nhận.

Jin tự nhủ như thế rồi ném Adonis qua một bên.

Adonis đặt gối trở lại giường, ngồi xuống, trực tiếp hỏi:

” Mà nói xem, Jin ở cùng tao đêm qua, vậy còn Walton đâu?”

Tề Lăng nghe Adonis hỏi, cậu nhìn bạn mình một cái rồi ngoái đầu nhìn ra cửa sổ. Adonis âm thầm quan sát Tề Lăng, sau đó nhảy dựng lên oan ức.

” A, mà dám cướp Walton của tao!!! Khốn khiếp quá!!!”

Tề Lăng rút hai tay vào túi quần, quay qua nhìn Adonis một cái. Không phủ nhận điều Adonis vừa nói.

” Đúng là vậy. Đêm qua hai người ngủ rồi, tao qua đây đem Walton về phòng.”

” Sao mà lại làm thế?”

Tề Lăng cúi nhìn mặt đất rồi rút một tay ra khỏi túi quần, giơ lên trước mặt Adonis. Đôi mắt bị một thứ ánh kim lóe lên. Adonis mở to mắt ra nhìn, kinh ngạc khi đó là nhẫn đôi.

Một loại nhẫn đôi mà.

Adonis ngẩng mặt nhìn Tề Lăng:

” Mà đeo nhẫn đôi?”

” Phải.”

” Với ai?”

” Với mỹ nhân 419.”

Tề Lãng nói ra một câu nhẹ hẫng như thế rồi vỗ vai Adonis. Cậu mỉm cười, giải thích:

” Thật ra bọn tao yêu nhau lâu lắm rồi, chỉ vì một số hiểu lầm nên bị xa cách thôi. Hôm qua tao cũng đã cầu hôn Walton đó. Walton chấp nhận rồi. Nói xem, mày sẽ ủng hộ bọn tao đúng không?”

Lần đầu biết đến mỹ nhân 419, Adonis đã nghĩ mình hỏng rồi khi cứ mãi nghĩ về người đó, còn muốn làm rất nhiều điều với người đó.

Muốn biết tên, muốn biết sở thích, muốn cùng trò chuyện, muốn cùng đi chơi, muốn rất nhiều.

Còn ôm mộng tưởng một ngày nào đó sẽ thành đôi với mỹ nhân.

Bây giờ lại biết được sự thật này, Adonis có chút không vui. Cậu thấy rất đau lòng đó khi mà Tề Lãng giấu cậu lâu như vậy.

Cả hai người đều biết, mỗi mình cậu là không biết, giống như đùa dai vậy.

Adonis hất mạnh tay Tề Lãng ra, lạnh nhạt nói:

” Cút đi, tao không có tâm trạng.”

Tề Lãng nhú mi, không nghĩ chuyện này lại ảnh hưởng nhiều đến Adonis như thế.

” Nếu mày nghĩ tao đùa cợt với mày thì tao xin lỗi, nhưng tao không có ý như thế. Tao định nói cho mày nghe rất lâu rồi nhưng tao cứ sợ Walton sẽ không thật sự chấp nhận tao. Tao chỉ muốn chắc chắn mới thông báo...”

” Mẹ kiếp!” Adonis tức giận, ” Thế thì mày cứ bảo là mày thích Walton đi. Đường đường chính chính mà tranh với tao. Mắc cái đ gì lại như mèo ăn vụng như thế?”

” Tao không nghĩ là tao ăn vụng.” Tề Lãng nhướn mi, ” Tao có ghen đấy chứ. Tao ghen rõ ràng như ban ngày, có mày không biết thôi.”

” Cái gì?” Adonis nhảy dựng, ” Thằng chó này, ý bảo tao ngu phải không?”

Tề Lãng bị nắm cổ áo cũng không mấy khiếp sợ. Cậu giữ lấy tay Adonis, buồn cười nói, ” Lần này mày thông minh rồi.”

” A thằng khốn khiếp này!! Thằng bạn khốn khiếp!!”

Adonis quật mạnh Tề Lãng xuống giường. Hai tên giao đấu một trận ra trò. Đúng lúc này ở cửa có một người xuất hiện.

Adonis đang bị Tề Lãng trấn áp, xử dồn dập. Né qua một bên, Adonis phát hiện người kia đang đứng nhìn liên cười lên thật gian.

Tề Lãng định buông tha rồi thì Adonis bắt ngờ hôn nhanh lên môi cậu một cái. Nụ hôn này so với những nụ hôn khác của hai đứa chắc là được xếp vào loại kinh dị ngang ngửa The Saw.

Tề Lãng thất kinh đâm mạnh vào mặt Adonis rồi nhảy xuống giường. Cậu chưa thấy ai kia đứng ngoài cửa, nên lớn giọng:

” Mẹ kiếp!! Sao lại hôn bố? Aish.”

Cậu ra sức lau miệng của mình rồi quay ra ngoài cửa. Nhìn thấy ánh mắt ngỡ ngàng của người kia, Tề Lãng đã hiểu tại sao Adonis làm trò con bò đó.

” Mày được lắm, Doggie.” Tề Lãng quay lại trừng mắt.

Sau đó đi đến kéo tay Hoắc Kinh trở về phòng.

Hoắc Kinh hoàn toàn không bài xích chuyện ban nãy. Anh chỉ cảm thấy buồn cười mà thôi. Với lại, anh vừa ngủ dậy, còn có chút mệt mỏi trong người.

Tề Lăng nắm lấy tay anh, dẫn đi một đoạn ra bên ngoài ăn sáng. Khi hai bàn tay chạm vào nhau, vô tình làm cho hai chiếc nhẫn cạ nhẹ vào nhau tạo nên âm thanh khe khẽ.

Adonis nằm trên giường, khi này liếc nhìn ra bên ngoài, vừa vặn thấy được chiếc nhẫn bạc trên tay Hoắc Kinh, mi mắt cậu hạ xuống.

Cười đùa như thế nhưng thật ra lòng cậu đang đau xót muốn chết được đây. Đặt tay che ngang tầm mắt của mình, Adonis thở dài một tiếng.

Tình cảm đúng là không đơn giản.

Trong ngày du lịch thứ hai cũng là ngày cuối cùng, mọi người ai nấy đều chơi rất vui vẻ.

Hoắc Kinh tiếp tục được Tề Lăng dạy cho bơi. Hai người dưới nước chơi cực kỳ vui vẻ và thoải mái.

Những người khác cũng có thú vui riêng của mình.

Hoắc Ứng lúc này mới thức dậy, hần thức dậy muộn nhất trong những người còn lại. Ra đến ngoài liền đi chọn đồ ăn sáng rồi ngồi vào một góc khuất.

Ngạo Thiên đang phơi nắng, liếc mắt nhìn qua liền thấy bóng dáng nào đó đang ngồi ăn pancakes.

Đứng dậy, Ngạo Thiên thản nhiên đi đến lấy một ly nước trái cây rồi đem đến trước mặt người nọ. Nhìn thấy ly nước, Hoắc Ứng cũng bất ngờ nhưng không thêm tỏ ra quá rõ.

” Cảm ơn.” Hoắc Ứng nhả ra được hai chữ rồi tiếp tục ăn.

Ngạo Thiên cũng không nói gì nhiều, chỉ là trực tiếp ngồi xuống đối diện, im im lặng lặng mà nhìn người kia ăn sáng.

Phía bên kia, Adonis không còn tâm trạng nào để phục vụ cho khách du lịch nữa. Cô em họ nhìn cậu, muốn giáo huấn một trận thì lại thôi không nói nữa.

Rất hiếm khi nhìn Adonis buồn như vậy.

Jin đang tắm cùng Hoắc Kinh dưới hồ thì đột nhiên không tắm nữa. Cô bé bảo phải lên thoa kem chống nắng. Bước lên bờ, Jin quần một chiếc khăn bản lớn quanh hông rồi ngồi cạnh Adonis.

Adonis ngẩng mặt nhìn Jin một cái, nhớ lại sáng hôm nay, đột nhiên cậu ngượng ngùng.

” Đừng để ý chuyện hồi sáng nữa, cũng không có gì xảy ra mà. Xin lỗi nhé, đêm qua chắc là em say quá nên mới như thế.”

Jin thản nhiên bày tỏ lòng mình.

Đúng là cô bé không còn ngượng nữa, chẳng trách suy nghĩ của cô bé ảnh hưởng phương Tây nhiều hơn mà.

Adonis nghe vậy cũng gật đầu, xem như là đồng ý.

Chuyện kia, bé tí.

Jin lại nhìn cậu, hồi lâu mới lên tiếng:

” Hôm qua em định bảo với anh về chuyện của chú Walton rồi. Hmmm, đúng là bọn họ yêu nhau lâu lắm rồi đó. Đầu tiên thì là chú Walton yêu thâm Wayne cơ. Yêu tận ba năm trời, sau đó họ gặp nhau, thử hẹn hò nhưng thất bại vì tên đàn Wayne. Cuối cùng chú Walton đau lòng mà giả chết, khiến cho ba năm sau đó Wayne yêu điên cuồng một người chết...”

Adonis nghe Jin kể, cậu đã hiểu rõ hơn ngọn ngành câu chuyện. Chuyện Tề Lăng yêu người chết, Adonis có biết rồi. Cho nên lúc đó cậu thương cảm thẳng bạn mình lắm.

Hóa ra là do Walton giả như thế...

Jin thở dài, ” Hai người họ yêu nhưng lại chọn không đúng thời điểm để hẹn hò, cho nên mới như vậy. Bây giờ nhìn họ hạnh phúc, em rất vui đó. Chú Walton từ lúc nhỏ đã rất đáng thương rồi, còn mang trong mình căn bệnh tim nữa, em chỉ muốn chú ấy thật thật hạnh phúc. Em biết anh cũng thích chú ấy, nhưng có lẽ

ông trời không se duyên rồi. Hay là, anh thử tìm người khác xem, biết đâu ngoài kia còn nhiều người hợp với anh hơn đó.”

Adonis cúi mặt cười một tiếng, ” Cảm ơn em đã an ủi anh. Đúng là anh đang đau lòng vì chuyện đó. Haizz, mà biết làm sao đây? Bạn thân mình hạnh phúc thì mình càng phải chúc phúc.”

Jin vỗ vai Adonis, ” Chuẩn đó. Anh nghĩ như thế là tốt. Hm, anh thích con trai, vậy anh là Gay đúng không?”

Adonis lúc này thật thà lắc đầu, ” Không phải. Anh thích con gái nữa, từng hẹn hò với con gái. Hm, trước cũng thích vài đứa con trai nhưng chỉ là vui thôi. Walton là người đầu tiên anh thật lòng nghiêm túc đó.”

”Ồ, hóa ra anh là Bi.” Jin cười.

”Ừm. Mà, đa số người khác ghét Bi bọn anh lắm. Họ bảo bọn anh nửa vời, Gay không Gay, Straight không Straight. Riêng anh cảm thấy như vậy rất vui đó. Lúc thích con gái, lúc thích con trai, hai cái đều có thể trải nghiệm cảm giác. Hơn hẳn bọn họ rồi.”

Nghe Adonis bày tỏ suy nghĩ về tình cảm của Bi, Jin không nhịn được cười. Thật ra cô bé cũng nghĩ như thế.

Bi cũng là người thôi, cũng như Gay, như Lesbian. Cũng được yêu thương vậy.

Chỉ là họ hơi tham lam một tí.

”Được rồi, thế thì sự lựa chọn của anh được nhiều hơn đó nha. Vừa con gái, vừa con trai, quá hời rồi.”

”Ồm, vui thế chứ.” Adonis cười cười, sau lại nhìn Jin, ” Có một điều này... Hình mẫu con gái mà anh thích, so bề ngoài thì em rất phù hợp đó. Tiếc là ban đầu, em làm anh thấy sợ quá.”

Jin lúc này nhìn Adonis, nghe người kia bảo sợ mình, cô bé không biết phải biểu cảm như thế nào. Ngày trước Tề Lăng cũng sợ cô bé như thế.

”Em không đáng sợ như vậy đâu.” Jin biện hộ cho mình.

Adonis cũng gật đầu, ”Ừm, anh nhận ra mình nhầm rồi. Em rất tốt bụng, biết an ủi, khá vui tính, hát hay nữa. Haha, Jin là cô gái hoàn hảo đó.”

“...” Jin hơi đỏ mặt.

Trước đến giờ ai cũng bảo Jin là đứa con gái hung dữ, lời lẽ ác độc, khó nghe, còn hay tỏ vẻ là mình hiểu biết.

Hôm nay lại có người bảo cô bé tốt bụng, vui tính, hát hay...

”Cảm ơn anh.” Jin dùng nụ cười che đi sự ngượng ngùng.

Adonis nghiêng mặt, thấy được nụ cười của Jin, trong lòng đột nhiên trỗi dậy một cảm xúc kỳ lạ. Những ngày qua, tâm trí cậu đều là hình bóng của Hoắc Kinh, cho nên cậu bỏ lỡ khá nhiều người khác bên cạnh.

Hôm nay nhìn thấy cô gái này nằm cùng mình trong một phòng, bây giờ còn được cô gái này an ủi, lắng nghe, tâm sự, cậu cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Nhìn ra ngoài kia, Hoắc Kinh vừa mới huyệt chân, Tề Lăng thì ở kè kè bên cạnh đã nhanh chóng đỡ được anh. Bọn họ quần quýt gần gũi nhau như vậy, không rời nửa bước khiến cho Adonis cũng khá an tâm.

Nhất là thấy Hoắc Kinh cười vui vẻ như vậy, Adonis tin chắc đó là nụ cười của hạnh phúc.

Dưới nắng, hai chiếc nhẫn bạc sáng lấp lánh, khiến ai nhìn qua cũng phải bị thu hút.

36. Chương 36: Thổ Lộ Trong Đêm

Buổi chiều, Hoắc Ứng không cùng mọi người tham gia tiệc tùng mà lằm lủi trở về phòng. Cả ngày hôm nay hắn thấy bụng mình không được ổn cho lắm.

Ngạo Thiên khi thấy Hoắc Ứng rời khỏi liền đuổi theo phía sau. Vào đến phòng, Ngạo Thiên giữ lấy tay hắn, nhíu mi hỏi:

” Không sao chứ?”

Hoắc Ứng đè nén cơn khó chịu trong người, khoát tay nói:

” Không sao. Buồn ngủ thôi.”

Nói rồi hắn đẩy tay y ra, trực tiếp đi đến bên giường. Ngạo Thiên đứng một chỗ không tin là người kia buồn ngủ được. Y biết rõ giờ giấc của Hoắc Ứng mà, huống chi hôm nay người kia ngủ đến tận trưa mới dậy.

Lại gần giường, Ngạo Thiên vẫn cố gắng hỏi cho bằng được:

” Thật sự là không có gì khó chịu chứ? Nếu có gì phải nói ngay đây.”

Hoắc Ứng vừa định nằm thì lại nghe tiếng Ngạo Thiên. Hắn nhất thời nhăn mặt, thở dài một mồi.

” Biết rồi biết rồi, mau ra ngoài giùm đi.”

Nói xong, hắn nằm xuống giường, kéo chăn kín người, nhắm mắt lại, cố gắng đánh một giấc để quên đi cơn khó chịu bên trong.

Bên ngoài, mọi người vẫn còn tụ tập lại mở tiệc. Mấy món ăn hôm nay đều do Tề Lãng thiếu gia bao trọn gói. Điều này làm Jin vô cùng phấn khích.

” Wayne, nếu như cậu bao bữa nay thì chúng ta uống rượu khác đi. Rượu hôm qua khá ngọt.”

Tề Lãng ngồi ở bàn, còn đang định chọn vài món thì ngẩng mặt lên nhìn Jin. Cái vẻ bề ngoài khoáng chí phần khởi kia là ý gì chứ?

Lão đây bao trọn gói chính là muốn bồi bổ phu nhân của lão đấy.

Tề Lãng khinh bỉ nhếch môi cười lạnh, rồi nói:

” Tôi chỉ bao phần của Hoắc Kinh thôi.”

” What?” Jin phần nộ, ” A, cái tên này sao có thể như thế?”

” Sao lại không thể chứ? Phu nhân tôi cần bồi bổ hơn đó.” Tề Lãng nói mà mặt mũi tỉnh bơ, chỉ có mỗi Hoắc Kinh bên cạnh là ngượng nóng cả người.

Anh lờm cậu một cái rồi nhìn Jin:

” Jin, cháu ăn gì cứ chọn đi. Wayne bao hết.”

Tề Lãng nhìn cuốn thực đơn trên tay mình bị Jin giành lấy liền trợn mắt khó chịu. Vừa định xắn tay áo xử đẹp Jin thì Adonis ở đâu bay ra, ngăn lại.

Adonis hôm nay ăn bận lịch thiệp và đẹp trai ngất ngây.

” Mà ý định đánh con gái đó à?”

Tề Lãng khinh khỉnh trả lời, ” Jin không phải con gái.”

Adonis bị câu nói của Tề Lãng đâm xuyên qua trái tim nóng rực vừa mới biết yêu. Cậu chàng tức giận lờm lờm Tề Lãng, không nói gì mà ngồi xuống cạnh Jin.

Rất là dịu dàng mà hỏi Jin, ” Jin, em muốn ăn gì thế?”

Jin cũng tỏ ra bẽn lễn hơn, ” À, em định gọi món này, món này nữa. Hmm, rượu gì ngon ta? Adonis, anh chọn rượu đi.”

Nhìn hai kẻ đối diện đang tung hứng nhịp nhàng, Tề Lãng trong lòng sinh nghi. Hoắc Kinh bên cạnh cũng như thế.

Anh và cậu cùng nhìn nhau, trong ánh mắt là nhiều lời muốn nói.

Lúc này Ngạo Thiên trở về bàn tiệc, vừa vặn thấy Jin cùng Adonis đùa giỡn và gọi món, mi tâm y hơi nhíu chặt lại.

Trước đến giờ Jin chưa từng thân thiết với bất kỳ một đứa con trai nào. Ngạo Thiên cứ nghĩ đứa cháu họ hàng của mình còn không biết đàn ông là cái loại gì nữa cơ đấy.

Ngoại trừ gần gũi và sùng bái Hoắc Kinh, Jin chưa từng vui vẻ và cởi mở với thằng con trai nào.

Ngạo Thiên kéo ghế ngồi xuống, không chọn món mà tùy ý mọi người.

Hoắc Kinh lúc này nhìn y, " Hoắc Ứng bị gì sao?"

Ngạo Thiên cầm ly trà ô long lên uống một ngụm, " Hình như là ngủ chưa đủ giấc."

"...Ngủ đến tận trưa đó." Hoắc Kinh có hơi thắc mắc.

Ngạo Thiên nhìn anh, trong bụng cũng thắc mắc giống hệt vậy.

Bữa tiệc hôm nay trôi qua khá nhẹ nhàng. Bên trong có mở một chút âm nhạc du dương êm tai càng khiến cho bầu không khí trở nên lãng mạn hơn.

Hoắc Kinh hôm nay không được phép uống rượu thoải mái như hôm qua nữa. Mà anh cũng không muốn uống, sáng nay dậy đầu cực kỳ đau luôn.

Ngạo Thiên hôm nay cũng không uống nhiều, y chỉ nhìn Jin rồi dặn dò:

" Jin, cháu không được uống quá đà đấy."

Jin vừa mới nốc cạn một ly đã nghe Ngạo Thiên nói thế. Cô bé chun mũi, gật đầu vâng lời, " Cháu biết rồi, chú Dylan."

Trong tất cả những người ở đây, Jin sợ nhất là Ngạo Thiên đó. Ôi, cái con người đó ai mà chẳng sợ chứ. Nếu có thì bất quá có một người không biết trời cao đất dày là cái chi thôi.

Tiệc gần tàn, Ngạo Thiên chủ động đứng dậy trước, trở về phòng xem tình hình. Mở cửa đi vào, y thấy người nọ vẫn còn nằm im trên giường, giống như là ngủ say lắm vậy.

Đến gần kéo mền là một khoảng, Ngạo Thiên nhỏ giọng gọi:

" Falton."

Hai, ba tiếng liên tục như thế, Hoắc Ứng mới chịu nhúc nhích thân người. Xoay lại, Ngạo Thiên phát hiện trán hần ướt đầm mồ hôi, trượt xuống cả cổ áo.

Vội vàng đỡ lấy Hoắc Ứng ngồi dậy, Ngạo Thiên cẩn trọng hỏi:

" Trong người không khỏe đúng không? Falton! Có nghe tôi nói không?"

Hoắc Ứng cảm thấy cơ thể mệt mỏi, bụng vẫn còn đau âm ỉ. Hần lấy tay ghì chặt phần bụng, khó khăn nói:

" Đau...bụng."

Ngạo Thiên liếc nhìn cánh tay người kia, rồi ấn nhẹ vào phần bụng liền thấy Hoắc Ứng chau mày.

" Hình như là rối loạn ấy..."

" Rối loạn?" Ngạo Thiên càng lúc càng khẩn trương hơn.

Y kéo chăn ra, cởi áo Hoắc Ứng rồi vội vàng đi lấy một cái áo khác sạch sẽ chồng vào. Mồ hôi đã ướt đầm hết cái áo rồi.

Hoắc Ứng dựa người vào giường, thở ra một hơi:

” Bụng đau từ trưa rồi. Khi nãy cứ đi hoài à. Một muốn chết.”

Bây giờ mà người kia còn bình tĩnh nói như thế. Ngạo Thiên lãnh khốc nhìn một cái. Y nghĩ, chắc còn chưa ngất được.

Y luôn tự trấn tĩnh bản thân bằng những câu nói thế này. Hoắc Ứng mà biết thì có mà phần nộ hộc máu mắt.

” Nè, đứng đó làm gì? Mang nước ấm với thuốc đến đây. Muốn nhìn tôi chết đi vì bị rối loạn tiêu hóa hả?”

Ngạo Thiên không để ý đến lời nói tức giận của Hoắc Ứng. Y mau chóng rời khỏi phòng. Khi trở về, trên tay y là một ly nước ấm và một bịch thuốc rối loạn.

Cho Hoắc Ứng uống thuốc xong, Ngạo Thiên đỡ hần nằm xuống giường. Kéo chăn, chỉnh điều hòa, sau đó đứng dậy quan sát.

Hoắc Ứng vừa mới uống nước ấm liền thấy bụng mình thoải mái. Ít nhất thì không phải bay vào phòng tắm mà...giải tỏa nữa.

Hần an tâm thả lỏng thân người, mắt nhắm lại, tiếp tục với giấc ngủ bị quấy rối của mình.

” Còn không đi ra, đứng đó làm gì?”

Hoắc Ứng vẫn nhắm mắt mà thốt ra câu đó. Ý tứ dễ hiểu quá rồi. Người ta đuổi đó.

Ngạo Thiên vẫn lãnh đạm liếc nhìn người nọ đang nằm rung rung hai bàn chân, có vẻ thư thái quá. Y rút tay khỏi túi quần, ấn vào tay Hoắc Ứng là chiếc di động.

Cúi xuống, Ngạo Thiên hôn lên trán Hoắc Ứng một cái.

” Có gì gọi cho tôi ngay. Số 1 là số của tôi.”

Nói rồi Ngạo Thiên rời khỏi phòng. Cánh cửa đóng lại, Hoắc Ứng vẫn còn như trên mây chưa kịp đáp xuống.

Mơ màng sờ sờ trán mình trong bóng tối, Hoắc Ứng cắn chặt môi. Không thể mỉm cười, có vui đến thế nào cũng không thềm cười.

Giờ điện thoại lên, Hoắc Ứng nhớ là mình còn không thềm lưu số của Ngạo Thiên vào điện thoại nữa. Xem ra, người kia tự biên tự diễn rồi.

Nghĩ đến đây, bỗng dưng trong lòng có chút vui vẻ, Hoắc Ứng giữ chặt điện thoại trong tay, nhắm mắt, ngon lành mà ngủ.

Ngạo Thiên trở ra bàn tiệc thì mọi người sớm đã về phòng ngủ cả rồi. Chỉ còn một người là ngồi ở đó ngắm sao trời thôi.

Kéo ghế ngồi ngay bên cạnh, Ngạo Thiên nhàn nhã rót ra một ly rượu, đưa lên miệng uống.

” Không vào cùng Hoắc Kinh à?”

Người còn ngồi ở đây chính là Tề Lăng.

Nghe giọng Ngạo Thiên, Tề Lăng có chút giật mình nhưng khôi phục rất nhanh.

” Muốn uống một chút nữa rồi ngủ.”

” Có tâm sự?” Ngạo Thiên đặt ly rượu xuống bàn.

Y hỏi cho vui thôi, chứ không có ý muốn ngồi nghe đâu. Nhưng mà Tề Lăng không nghĩ thế, cho nên cậu ngồi bệt bạch tâm sự của mình cho “tình địch”.

Trong lòng cậu, Ngạo Thiên vẫn là một tình địch không thua kém gì về mọi mặt.

” Hôm qua tôi đã cầu hôn Hoắc Kinh rồi.”

Nghe đến đây, Ngạo Thiên nhất thời kinh ngạc.

Y liếc nhìn một bên mặt của Tề Lãng, chỉ thấy ánh mắt người nọ thập phần ôn nhu dịu dàng, tràn ngập yêu thương. Khóe môi cong nhẹ lên, Ngạo Thiên mỉm cười tựa như đó là một câu chuyện hạnh phúc.

” Tôi thấy hai người đeo nhẫn đôi rồi.”

Tề Lãng xoay lại, cười khiêu khích, ” A, mắt anh tinh thật đó.”

” Hoắc Kinh đồng ý rồi, cậu còn buồn phiền cái gì?”

Tề Lãng thu lại ý cười, ánh mắt trầm xuống vài phần. Cậu cầm ly rượu uống một hớp, ” Hoắc Kinh từng nói với tôi rằng anh ấy sợ căn bệnh của mình. Sợ sẽ không thể sống thật lâu.”

Ngạo Thiên trầm mặc lắng nghe.

Đây không phải là điều mà mỗi Hoắc Kinh sợ. Còn có y, có Tề Lãng, có Hoắc Ứng, có Jin, đặc biệt là phu nhân nhà Hoắc, Chu Sa.

Tề Lãng vuốt nhẹ mũi, ” Khi nghe như thế, tôi đã đau lòng đến mức nào. Tôi chỉ có thể ôm lấy Hoắc Kinh, bảo với anh ấy là sẽ không sao, mọi chuyện sẽ ổn mà thôi. Tôi thật sự muốn khiến cho Hoắc Kinh vui vẻ hơn bây giờ nhiều thật nhiều nữa...”

” Tôi nghĩ Hoắc Kinh đang rất hạnh phúc rồi.”

Tề Lãng khẽ cười, ” Ừm hửm. Khi yêu người đó, tôi đã gạt bỏ rất nhiều thứ. Bây giờ trong lòng tôi chỉ còn có mỗi ý niệm, chính là Hoắc Kinh mà thôi. Tôi hiện tại cũng không còn là thiếu gia giàu có gì nữa, chối bỏ cả sản nghiệp gia đình. Tôi đang cố gắng tạo dựng một sự nghiệp để có thể cùng Hoắc Kinh sống thật an ổn.”

Ngạo Thiên nhướn nhẹ mi, mỉm cười lạnh nhạt. Nâng ly rượu lên, cạn một tiếng với ly của Tề Lãng, y nói:

” Những lời đó cứ thu âm lại rồi đưa cho Hoắc Kinh nghe đi. Tôi vốn dĩ không định ngồi nghe cậu tâm sự tình cảm đâu. Cạn.”

Tề Lãng liếc nhìn Ngạo Thiên một cái, nâng ly rượu lên, ” Cạn.”

” Anh không thích Hoắc Kinh đấy chứ?” Tề Lãng đem thắc mắc bấy lâu ra hỏi.

Ngạo Thiên lắc nhẹ ly rượu, chắt lỏng chao đảo, sóng sánh thật đẹp mắt. Câu hỏi này làm y buồn cười quá đi thôi.

” Bấy lâu cậu đem tôi làm tình địch đấy à? Tồn sức rồi.”

Tề Lãng ghé sát vào anh, nheo mắt, ” Chắc, hóa ra tôi cũng đoán trúng rồi.”

Ngạo Thiên không nói gì, chỉ uống thêm một hớp rượu cuối cùng.

Nửa đêm, Ngạo Thiên về phòng.

Hoắc Ứng vừa mới trong toilet đi ra, nhìn thấy Ngạo Thiên ngồi ở ghế salon liền hỏi:

” Mới về hả?”

Ngạo Thiên vào đến phòng vẫn còn uống rượu. Hay nói là y không thể say được ý.

” Ừm.” Ngạo Thiên lạnh nhạt lên tiếng, sau đó nhìn Hoắc Ứng, ” Lại đây.”

Hoắc Ứng không mấy may cãi lại, trực tiếp đi đến đó, ngồi xuống nền nhà. Hần hơi khác người, thích ngồi thoải mái dưới sàn nhà, uống rượu vậy đó.

Ngạo Thiên nhìn cảnh đó cũng không nhịn được cười. Tivi đang được mở ở kênh thể thao, có một trận bóng rổ trực tiếp.

Hoắc Ứng ngồi coi say mê, quên cả bệnh rối loạn vừa rồi của mình.

Ngồi một chút, Ngạo Thiên dựa người ra sau ghế, nhỏ giọng ra lệnh:

” Này, đứng dậy một tí.”

Hoắc Ứng bỏ bịch snack xuống, ngửa mặt nhìn Ngạo Thiên. Trong lòng muốn phản kháng nhưng không hiểu sao ánh mắt lạnh đậm kia làm hắn hơi sợ sệt.

Đứng dậy, Hoắc Ứng thấy Ngạo Thiên vỗ nhẹ lên đùi mình, nói:

” Ngồi lên đây.”

Cái mẹ gì thế?

Hoắc Ứng bắt đầu đứng thẳng lưng, ” Anh là đàn ông mà cũng đến ngày động kinh thường xuyên như vậy sao?”

“ ... ”

Ngạo Thiên đen mặt, khỏi bàn đi.

Mi tâm y nhúu chặt lại, thật sự đang tức giận rồi. Hoắc Ứng nói xong liền bật cười như vừa rồi kể chuyện hài ý.

” I“m kidding.”

Nói xong liền ngồi lên chỗ vừa rồi Ngạo Thiên chỉ. Hai người đối mặt với nhau như vậy trong vài giây, Ngạo Thiên bắt lấy cằm Hoắc Ứng, in môi mình lên môi hắn.

Cắn nhẹ vào phần môi trên của Hoắc Ứng, Ngạo Thiên có hơi mỉm cười.

” Ứng Ứng, xin lỗi em.”

Hoắc Ứng lần này muốn cười một trận cho đã nhưng mà sự nghiêm túc kia làm hắn không thể nào thỏa mãn nhu cầu được. Liếc mắt một vòng, Hoắc Ứng im lặng.

” Mấy ngày qua tôi lạnh nhạt với em như thế là tôi sai. Tôi không cố ý, chỉ là...kịch bản phải như thế.”

” Kịch bản?” Hoắc Ứng tỉnh táo hỏi lại.

Về mặt đánh lạnh thấy rõ.

Ngạo Thiên nhìn bộ mặt sắp giận dữ kia mà bật cười. Cầm lấy tay Hoắc Ứng, y xoa nhẹ như đang dỗ dành.

” Ừm là kịch bản giúp Hoắc Kinh với Tề Lăng. Jin đã kể với tôi nghe chuyện của hai người họ. Sau đó tôi quyết định về nước, giúp Hoắc Kinh. Đừng vội hiểu lầm, Hoắc Kinh với tôi chỉ là bạn thân lâu năm thôi. Hmm, chẳng may em lại là một phần trong kịch bản.”

Hoắc Ứng nghe Ngạo Thiên giải thích cặn kẽ, đôi mắt kia càng lúc càng lạnh. Hắn giơ hai bàn tay ra phía trước:

” Cắt dây đi.”

Ngạo Thiên không bắt kịp suy nghĩ người nọ.

Hoắc Ứng nhếch mi, ” Cắt dây đi. Tôi con mẹ nó không phải con rối của anh. Cho dù tôi yêu anh thế nào đi nữa cũng không bao giờ quỳ rạp mà làm con rối của anh như thế.”

Ngạo Thiên ngỡ ngàng khi nghe Hoắc Ứng nói như thế, lại cúi xuống nhìn đôi tay kia, y mỉm cười bình thản. Nâng đôi tay đó lên, y hôn thật sâu lên đó.

” Đã hạ màn rồi.”

Hoắc Ứng cúi đầu, cảm thấy lồng ngực mình căng ra thật khó chịu. Cảm giác bị đem làm con rối trong một vở kịch chỉ để giúp cho người khác, Hoắc Ứng không thể chịu nổi.

” Tôi đã theo đuổi anh lâu như thế, từ năm hai mươi ba tuổi cho đến tận bây giờ, thế mà anh chỉ đem tôi làm một con rối cho vở kịch của anh thôi sao?”

Hoắc Ứng nhắc đến mười hai năm theo đuổi Ngạo Thiên, hốc mắt không kiềm soát được lại nóng lên.

” Sau khi em từ Úc trở về Mỹ, tôi đã nhận ra tình cảm của mình. Tôi có tình cảm với em, một loại tình cảm rất đặc biệt. Nhưng tôi biết, em là người thừa kế của Hoắc gia, chúng ta không thể.”

Hoắc Ứng lúc này cười điên loạn. Ôm lấy gương mặt của Ngạo Thiên, Hoắc Ứng hôn thật sâu lên trán y.

” Đồ tồi. Anh là một đồ tồi không thể hận.”

Ngạo Thiên ngược nhìn đôi mắt người kia đã bị lấp đầy vệt nước. Một vệt chảy dài xuống gò má, chạm đến khuôn mặt của y.

Tổ tình trong một tình cảnh thế này đúng là thảm hại mà.

Ngạo Thiên ôm lấy Hoắc Ứng, để người kia gác xuống bả vai của mình. Mười mấy năm theo đuổi để đổi lại một lời nói yêu của Ngạo Thiên.

Hoắc Ứng thật sự cảm thấy mãn nguyện, nhưng không thể hạnh phúc. Hoắc Ứng biết bọn họ chính là không thể. Nhưng làm sao chứ? Làm sao mình có thể buông tay được chứ?

Theo đuổi một người không khó, buông tay mới thật sự khó khăn.

” Em không thể, Ngạo Thiên à, em không thể đâu.”

Rất lâu rồi Hoắc Ứng mới gọi tên thân mật của y. Hai tiếng Ngạo Thiên phát ra khiến tim y cũng nhói lên rất nhiều.

Hoắc Ứng ghì chặt lấy Ngạo Thiên. Cảm xúc hoảng loạn này là lần đầu tiên xuất hiện trong lòng của Hoắc Ứng.

Một vị tổng giám đốc khiến bao người nể sợ, bây giờ lại ra sức níu lấy hạnh phúc của bản thân.

” Tôi yêu em, Ứng Ứng.”

” Đừng có nói cái kiểu anh sắp rời khỏi em như thế.”

” Ừm, tôi chỉ muốn nói là tôi yêu em thôi. Rất, yêu, em.”

Hoắc Ứng không nói gì nữa. Cả hai đều cùng lúc trầm mặc. Màn đêm vây kín, che khuất đi biết bao là đau đớn trong tim mỗi người.

Bên ngoài, có một bóng dáng vừa mới xoay lưng lại với căn phòng chứa đầy đau khổ kia.

37. Chương 37: Anh Em Trai

Đêm qua uống rượu cùng Ngạo Thiên đến gần mười một giờ mấy, sáng nay thức dậy, Tề Lăng cảm thấy đầu mình có chút đau nhức.

Trở về phòng nhìn thấy Hoắc Kinh vẫn còn ngủ ngon, cậu cũng nhanh chóng leo lên giường rồi chìm vào giấc mộng của mình luôn. Đến sáng nay mới phát hiện chỗ bên cạnh mình bỗng dưng lạnh lẽo và trống không.

Mở mắt tỉnh táo, Tề Lăng ngồi dậy, nhìn quanh phòng mới nhận ra có người không hiểu lý do gì lại đang cuộn mình ngủ vùi trên ghế salon. Trên người chỉ vén vện một cái tấm chăn mỏng manh.

Tề Lăng xuống giường, đi vội đến chỗ người nọ. Khụy một gối xuống, Tề Lăng vỗ nhẹ một bên mặt của Hoắc Kinh.

” Whale, dậy nào.”

Hoắc Kinh lần này tỉnh dậy rất nhanh. Dường như anh chưa bao giờ thật sự ngủ say ý. Đôi mắt mơ màng chớp mấy cái, sau đó mỉm cười gượng gạo với Tề Lăng.

Nhìn người nọ vẻ mặt mệt mỏi thế kia, lại nhìn sang bên trái, có một chai rượu nhỏ xuất hiện. Tề Lăng nhíu mi tâm, đỡ lấy Hoắc Kinh.

” Trước tiên rửa mặt đã. Hôm nay chúng ta trở về.”

Hoắc Kinh theo sự nâng đỡ của Tề Lăng, chậm rãi đứng dậy, ngoan ngoãn gật đầu, bước vào phòng tắm mà rửa mặt.

Tề Lăng ngoài này dọn dẹp chai rượu kia, chuẩn bị quần áo cho mình và Hoắc Kinh.

Sau khi xong xuôi cả, Hoắc Kinh đang cài khuy áo, phía sau Tề Lăng bước ra. Nhìn thấy đôi vai gầy gầy của anh, cậu đột nhiên lại nhói lòng.

Bước lại gần, Tề Lăng ôm lấy Hoắc Kinh từ phía sau. Cầm cậu đặt lên bả vai của anh, nhẹ giọng hỏi:

” Đã có chuyện không thoải mái sao? Đêm qua sao lại uống rượu? Còn ngủ trên ghế salon nữa. Có biết sẽ ngã bệnh hay không?”

Tề Lăng không đơn thuần là hỏi thăm quan tâm mà bên cạnh còn có chút vẩn vì tức giận, lo lắng nữa.

Hoắc Kinh vẫn thong thả cài xong khuy áo, rồi mới xoay người lại nhìn Tề Lăng. Anh cố tỏ ra mình bình thản mà mỉm cười.

” Ngày mai sẽ phải trở lại công ty rồi. Cái mùi ở công ty khiến tôi khó chịu. Không thoải mái~.”

Tề Lăng nghe xong liền bật cười, nhờ đó mà nỗi lo lắng cũng dần vơi bớt. Cậu ngồi xuống giường, ngả người ra phía sau một chút.

” Một người như anh đúng là chỉ thích hợp làm ông chủ tiệm hoa thôi.”

Hoắc Kinh cũng ngồi xuống bên cạnh Tề Lăng, gật đầu tán thành.

” Đúng đó. Tôi chỉ thích tự do tự tại thôi.”

Nói đến đây, Hoắc Kinh đột nhiên lại im lặng. Không rõ anh nhìn vào sự vật gì phía trước, Tề Lăng chỉ thấy trong mắt anh là một sự ảm đạm buồn phiền.

Áp lên bàn tay anh, Tề Lăng một lần nữa gắng hỏi:

” Rốt cục là có chuyện gì buồn phiền?”

Hoắc Kinh cúi nhìn những ngón tay thon dài kia đang bao lấy bàn tay mình, cảm giác ấm áp dần dần lan tỏa. Anh mím chặt môi, cố gắng không để mình phải mất bình tĩnh.

” Ừm, đêm qua bỗng dưng không ngủ được, thức dậy định đi ra bên ngoài hít thở một tí. Đi một vòng rồi mới ghé ngang qua phòng của Hoắc Ứng. Hồi chiều trông anh ấy có chút không khỏe nên định ghé qua xem thế nào. Nhưng vừa đến cửa phòng thì nghe thấy Ngạo Thiên nói chuyện.”

” Ngạo Thiên về nước chính là muốn giúp cho chúng ta.”

Tề Lăng nghe đến đây, không nhịn được đành phải hỏi lại, ” Giúp chúng ta?”

Hoắc Kinh gật đầu, ” Ừm. Jin đã kể cho Ngạo Thiên nghe chuyện của chúng ta. Cậu ấy về để giúp chúng ta có thể quay lại với nhau. Hmm, cậu ấy cũng đã đem Hoắc Ứng làm một phần trong kịch bản, khiến cho Hoắc Ứng tức giận.”

” Hai người đó cãi nhau sao?”

Hoắc Kinh nhìn Tề Lăng, sau lắc đầu, ” Không cãi nhau. Ngạo Thiên đã thổ lộ tình cảm của mình cho Hoắc Ứng nghe. Khi biết được chuyện này, tôi đã thật sự rất vui mừng đó. Vì từ lâu lắm rồi, Hoắc Ứng rất thích Ngạo Thiên, còn mạnh dạn theo đuổi nữa.”

Tề Lăng thuận theo lời kể của Hoắc Kinh mà gật gù như đã hiểu.

Hoắc Kinh tiếp tục, ánh mắt trở nên ảm đạm hơn:

” Khi còn nhỏ, chúng tôi đã ở bên nhau rất thân thiết. Khi biết tôi mang bệnh, Hoắc Ứng đã cố gắng trở thành một người anh trai thật mạnh mẽ để có thể bảo vệ cho tôi. Lúc đó, chúng tôi...thật sự rất hòa thuận và vui vẻ. Nhưng mà...nhưng không biết từ khi nào tình cảm anh em của chúng tôi lại trở nên lạnh nhạt hơn...”

Khi nói đến đây, một mảng ký ức chợt ùa về trong tâm trí Hoắc Kinh. Anh nhớ rõ Hoắc Ứng từng bảo vệ mình thế nào, chăm sóc mình ra sao. Hai anh em đã ở bên nhau trong những thời khắc đẹp đẽ đến mức nào.

Và khi cả hai được mười tám tuổi, mọi thứ đột nhiên lại thay đổi.

Hoắc Ứng trở nên lạnh nhạt với em trai mình hơn. Tình cảm của hai người từ đấy dần xuất hiện vết nứt.

Hoắc Kinh mím chặt môi, ” Tôi luôn cố gắng để Hoắc Ứng sẽ lại chú ý mình như hồi nhỏ. Nhưng anh ấy luôn cố gắng xa cách tôi. Khi Hoắc Ứng quyết định đi Úc để tìm Ngạo Thiên, tôi nghe nói là mẹ tôi đã ngăn cản, nghiêm cấm anh ấy rất dữ dội. Nhưng cuối cùng Hoắc Ứng vẫn làm theo ý mình.”

” Lúc đó anh đang ở đâu?” Tề Lãng đột nhiên lên tiếng.

Hoắc Kinh nhìn cậu, thoáng nhớ lại rồi trả lời, ” Ừm, khi đó tôi đang ở Trung Quốc, làm giáo viên tiểu học.”

Nghe đến giáo viên tiểu học, Tề Lãng không khỏi ho một tiếng. Thời gian đó cậu với anh gặp nhau thường xuyên đến mức ngăn cả nhau cơ mà.

Hoắc Kinh không mấy để ý biểu hiện của Tề Lãng, anh nói tiếp:

” Có một sự thật mà tôi và Hoắc Ứng đều nhìn ra. Đó là mẹ của chúng tôi.”

“...Mẹ của hai người làm sao?”

” Có lẽ vì tôi có bệnh cho nên...mẹ đã luôn thiên vị cho tôi hơn. Bất kể tôi cần gì, muốn gì, bà luôn đáp ứng. Còn với Hoắc Ứng, bà ấy luôn tỏ ra nghiêm khắc...Tôi thật sự không muốn như thế...”

Tề Lãng nghe đến đây có thể hiểu được phần nào. Trong một gia đình có nhiều đứa con, tình thương của ba mẹ là thứ quan trọng nhất.

Tình cảm anh chị em có tốt được hay không, hay là xa cách nhau, phần lớn đều tùy thuộc vào cư xử của ba mẹ.

” Từ đó đến bây giờ, chúng tôi cũng chưa từng có một cuộc trò chuyện gần gũi vui vẻ nữa. Trước đây nhìn cậu và Tề Ôn, tôi đã ghen tỵ lắm đó.”

Hoắc Kinh vừa nói vừa mỉm cười.

Thật sự anh rất ghen tỵ đó!

Tề Lãng vuốt mặt một cái, ” Có lẽ vì chúng tôi biết lắng nghe nhau đó. Hãy thử mở lời với Hoắc Ứng đi. Tôi nghĩ anh ấy không phải lạnh nhạt đến mức như thế.”

Hoắc Kinh cũng rất tán thành đề nghị này, ” Ừm, sẽ thử.”

Tâm sự xong, Hoắc Kinh đã vui vẻ trở lại. Gánh nặng trong lòng từ mười mấy năm nay cũng dần vơi bớt. Anh sóng vai cùng Tề Lãng bước ra ngoài ăn sáng.

Bên ngoài Jin với Adonis đã ngồi từ sớm rồi. Hai người còn đang thân mật trò chuyện nữa.

Nhìn thấy Hoắc Kinh với Tề Lãng, Jin cười một tiếng:

” Hai người chịu dậy rồi à? Mau mau ăn sáng nào.”

Hoắc Kinh ngồi xuống, ” Adonis, cậu sẽ ở đây luôn sao?”

Adonis nghe đến mà buồn hiu, ” Có thể lắm. Khi nào có thời gian, tôi nhất định sẽ ghé chỗ của Tề Lãng và anh.”

” Ừm, thế thì được rồi.” Hoắc Kinh mỉm cười.

Jin ngồi cạnh hút ly cacao nóng, " Chú Dylan với người kia còn chưa dậy sao ta?"

Nhắc đến Ngạo Thiên với Hoắc Ứng, tâm tình Hoắc Kinh lại chấn động. Anh cũng không biết hai người đã ra sao rồi.

#

Ngạo Thiên thức dậy rất sớm nhưng y chỉ ngồi lặng một góc, chăm chú quan sát người còn nằm trên giường. Mãi đến khi Tề Lăng gọi cho y, hỏi hai người khi nào sẽ ra ăn sáng, y mới chịu đánh thức Hoắc Ứng.

Cúi nhìn đôi mắt người kia sưng đỏ lên, Ngạo Thiên không thôi an lòng được. Y nhẹ nhàng lay người Hoắc Ứng.

" Ứng Ứng, chúng ta phải trở về rồi."

Hoắc Ứng từ trong cơn mơ màng, nghe thấy thanh âm của Ngạo Thiên liền choàng tỉnh. Hắn mệt mỏi không muốn ngồi dậy, nhưng đành thôi.

Nhu nhu huyết thái dương, Hoắc Ứng khàn giọng hỏi:

" Mấy giờ rồi?"

Ngạo Thiên cũng nhàn nhạt đáp, " Chín giờ sáng."

Hoắc Ứng nghe xong liền đứng dậy, cầm lấy quần áo của mình bước vào phòng tắm. Biểu hiện của sáng hôm nay khác hoàn toàn với đêm hôm qua.

Một con người lãnh khốc ngày nào đã quay trở lại. Ngạo Thiên cũng không nói gì nhiều, chỉ nhất mực chờ người kia làm xong xuôi mọi việc.

Khi nhìn thấy Hoắc Ứng soạn đồ vào vali, gương mặt không chút sức sống, cũng không màng mở lời một câu nào, Ngạo Thiên đã không nhin được nữa.

" Ứng Ứng, em còn giận à?"

Hoắc Ứng vẫn không dừng lại động tác của mình, tiếp tục bỏ đồ vào vali.

" Lẽ nào lại không được giận?"

Ngạo Thiên nhíu mày, " Chúng ta đã nói rõ rồi mà."

Lần này Hoắc Ứng dừng tay, đứng thẳng dậy. Hắn xoay mặt nhìn Ngạo Thiên, đôi mắt híp lại như truy vấn.

" Anh bảo một thằng đã theo đuổi anh hơn mười năm nay, đổi lại một tiếng yêu của anh thì là kết thúc rồi sao? Cái giá nó rẻ quá vậy? Nói yêu thì ai mà không nói được? Quan trọng là mối quan hệ sau đó kia kìa."

" Em là người thừa kế của Hoắc gia."

" Vút mẹ đi! Tôi chưa bao giờ muốn làm người thừa kế cả. Anh có hiểu được cuộc sống của tôi hay không? Một đứa thừa kế, tất nhiên sẽ có tất cả. Nhưng anh xem, tôi có cái gì ngoài cái chiếc ghế chủ tịch sau này? Khốn khiếp, cái tôi cần là tình thương của mẹ, tình cảm em trai và tình yêu của anh."

Ngạo Thiên nghe đến đây, bất giác không nói được gì. Hoắc Ứng một lần nữa lại bộc lộ cảm xúc của mình quá rõ rệt.

Hắn tức giận nắm chặt tay, " Cố gắng trở thành một người anh trai đáng ngưỡng mộ, một người anh trai mạnh mẽ để bảo vệ đứa em của mình bị bệnh tim. Cố gắng học thật tốt, thật hiểu chuyện để tiếp quản sự nghiệp gia đình. Cố gắng theo đuổi tình yêu của bản thân, mặc kệ là bị lạnh nhạt hờ hững đến mức nào đi nữa. Mẹ kiếp, thế mà tôi được trao lại cái gì cơ chứ?"

" Hoắc Kinh nó công khai với bà ấy là nó thích đàn ông. Là đàn ông. Thế mà bà ấy không một lời trách mắng, không một lời sỉ vả, chỉ âm thầm đồng ý. Hoắc Kinh nó muốn sang Trung Quốc đơn giản vì nó ngọt ngào khi ở trong nhà. Bà ấy cũng chấp nhận, mặc dù có đau lòng. Còn tôi, từ nhỏ đến giờ đều bị quần

ngghiêm ngặt. Đều bị cảm đoán, bị ngăn cản. Giả như tôi có bị thương đi nữa, chắc chắn bà ấy cũng sẽ bảo rằng, con là con trưởng, phải mạnh mẽ, không được kêu than.”

Cả người Hoắc Ứng run rẩy, bao nhiêu uất nghẹn đều tuôn trào mãnh liệt. Ngạo Thiên vì thế đã ôm chặt người kia vào lòng, ra sức dỗ dành, ra sức an ủi.

Y giống như đem cả mười mấy năm theo đuổi của người kia ôm vào lòng vậy.

Ngạo Thiên nhắm mắt lại, cảm nhận được uất nghẹn của người kia.

Y hạ quyết tâm, ” Tôi đã hiểu rồi. Tôi không quan tâm đến việc thừa kế của em nữa. Tôi sẽ chỉ biết phải bù đắp lại cho em mà thôi. Tôi sẽ bù đắp đầy đủ những mất mát mà em phải chịu.”

Ngừng lại, Ngạo Thiên nhớ đến Hoắc Kinh, lại hạ giọng khuyên nhủ:

” Nhưng vạn lần, Ứng Ứng, vạn lần cũng đừng trách em trai của em. Đừng trách Hoắc Kinh. Cậu ta...là người vô tội nhất trong tất cả.”

Hoắc Ứng trong lòng người kia tuyệt đối nghe lời. Hắn không cãi lại, chỉ cảm thấy bản thân đang thật sự hạnh phúc.

Đến khi mọi người dọn hành lý chuẩn bị lên tàu, Hoắc Kinh đã đi lại chỗ của Hoắc Ứng. Nhìn thấy đôi mắt người kia sưng đỏ, Hoắc Kinh đương nhiên là hiểu mọi chuyện.

Chỉ có điều, anh không nghĩ người kia sẽ khóc.

” Chuyện gì?” Hoắc Ứng không nhìn em trai mình.

Hoắc Kinh nghe theo lời khuyên của Tề Lăng, chủ động mở lời. Anh không để ý đến cư xử lạnh nhạt kia, nói:

” Hoắc Ứng, nếu sau này anh có chuyện gì không vui, có thể tâm sự cùng em. Em sẽ lắng nghe.”

Hoắc Ứng dành cho anh một ánh mắt hồ hững và khinh khỉnh:

” Tình cảm suốt mười như vậy làm cái gì? Cũng đâu có cần thiết.”

” Chúng ta đều không còn nhỏ nữa. Không thể mãi hờn dỗi và trách oán nhau. Chúng ta là anh em, còn là anh em song sinh. Khi anh đau, em cũng sẽ đau. Vì chúng ta, giống nhau.”

Nghe những lời từ Hoắc Kinh, Hoắc Ứng không thể chịu nổi. Hắn nhúu chặt mi, rồi bật cười mỉa mai:

” Ha, người có tất cả nói chuyện hay ghê đó.”

Hoắc Kinh bị đả kích liên tục cũng không hề hấn gì. Anh chỉ mỉm cười, hỏi lại:

” Anh có biết tất cả của em là cái gì không?”

Hoắc Ứng im lặng.

Hoắc Kinh nói, ” Tất cả của em bây giờ chính là Wayne. Đừng nhìn em bằng ánh mắt đó. Không phải em mù quáng. Mà là em đang tự dành cho bản thân một thứ quý giá nhất mà em có, như vậy em cũng sẽ hạnh phúc. Anh cũng nên như thế.”

” Tất cả không phải là những thứ lớn lao gộp lại. Mà là khi một thứ đứng lẻ loi vẫn lớn lao hơn nhiều thứ khác. Đó là tất cả, tất cả của riêng bản thân chúng ta.”

Hoắc Kinh nói xong, cũng không chờ Hoắc Ứng đáp trả đã bước lên du thuyền.

Má Vi: Quá khứ của hai anh em họ đều rất đáng thương. Mỗi đứa mỗi cảnh. Rốt cục lại nhờ hai thằng con rể của tôi mà hóa giải những uất nghẹn của bọn nó. Haha, hai đứa con rể của tôi thật thiên tài =))))))))

38. Chương 38: Mẹ Chu Nổi Giận

Hoắc Kinh bước lên tàu, nhìn thấy Tề Lãng đang ngồi ở một chỗ khuất trên boong tàu. Anh nhanh chân đi đến đó, lật cái nón kết của cậu lên.

Tề Lãng ngẩng mặt nhìn Hoắc Kinh, vô tình thấy được nụ cười kia đang tỏa nắng, giống như lấy mất phần của ông mặt trời trên kia rồi vậy.

Nhìn không được cậu cảm thán, " Đẹp quá!"

Hoắc Kinh vẫn còn giữ lấy nón kết của cậu, nghe hai từ đẹp quá, anh có hơi ngẩn người. Nghiêng đầu một bên, anh hỏi:

" Cái gì đẹp?"

Tề Lãng không ngại ngừng che giấu, " Tôi bảo anh đẹp quá."

"..." Hoắc Kinh không nường tình đội sụp cái nón lên đầu Tề Lãng, che khuất cả nửa khuôn mặt của cậu.

Xoay người lại, Hoắc Kinh nhìn thấy Jin đang luyến tiếc chia tay Adonis. Trong lòng anh đã sớm nhìn ra gian tình của hai con người này, chỉ là không ngờ Jin cũng có ngày thực nữ tiếc nuối thế kia.

Đợi đến khi Jin ôm lấy Adonis, tạm biệt thì phía bên kia Hoắc Ứng cũng bắt đầu yên ổn vị trí của mình. Qua khoeo mắt, Hoắc Kinh thấy anh trai cũng vừa nhìn mình một cái, trong lòng không biết là cảm xúc gì.

Tình cảm anh em trai, cho đến tận cùng vẫn là thiêng liêng mà.

Du thuyền bắt đầu rời khỏi bãi cát vàng mịn màng kia.

Từng luồng gió mạnh mẽ thổi sượt qua da. Hoắc Kinh thản nhiên đứng vịn tay vào lan can, mắt đắm đắm nhìn ra ngoài xa.

Sóng biển vỗ rì rào từng đợt không ngớt. Nước biển nhuộm một màu xanh sẫm, khiến cho những sinh vật bên dưới như đang lẩn trốn một cách hoàn hảo.

Tề Lãng lúc này đứng dậy, đội cái nón kết của mình lên đầu Hoắc Kinh.

" Gió mạnh với nhiều lắm, đội vào đi."

Hoắc Kinh quay qua nhìn Tề Lãng một cái rồi nhẹ nhàng mỉm cười. Những ngày gần đây, Tề Lãng giống như lột xác vậy.

Một con người biết suy nghĩ đứng đắn và cư xử dịu dàng làm cho Hoắc Kinh kinh ngạc không thôi. Bên cạnh còn có yêu thêm một chút nữa.

Những điều này anh từng mong ước rất lâu rồi đó. Cuối cùng thì anh cũng được cảm nhận nó, cảm nhận những xúc cảm khi yêu này.

Giữ lấy bàn tay lạnh lạnh của Tề Lãng, Hoắc Kinh nhẹ nhàng lên tiếng:

" Khi này tôi vừa nói chuyện cùng Hoắc Ứng rồi."

Tề Lãng cúi nhìn hai bàn tay, lại nhanh chóng lật ngược lại, nắm chặt lấy tay của anh. Cậu gật đầu, " Ừm, sao nữa?"

" Tôi bảo với anh ấy là không nên ôm những hờn dỗi trẻ con nữa. Chúng tôi đều không còn nhỏ, nên suy nghĩ thấu đáo hơn. Nếu như anh ấy có gì không vui thì cứ tâm sự với tôi."

Nghe Hoắc Kinh nói, Tề Lãng có thể hiểu được mối quan hệ của họ hết sức lạnh nhạt và có nguy cơ rạn nứt không hàn gắn được.

Cậu không rõ nguyên nhân vì sao Hoắc Ứng lại trở nên hờ hững với Hoắc Kinh như thế. Nhưng nghe câu từ của anh, cậu cứ cảm thấy đau lòng thay.

Hai người bọn họ cho dù số tuổi có tăng lên theo ngày tháng đi nữa thì bản tính vẫn không thay đổi mấy.

Hoắc Ứng vẫn là người anh trai lạnh lùng, Hoắc Kinh vẫn là người em trai ấm áp.

Hai con người này, từ cái tên đến tính cách đều choảng nhau đến như vậy, liệu có thể gần gũi thân thiết như xưa hay không đây?

So sánh với Tề Ôn và cậu thì hai chị em nhà họ Tề, mặc dù không cùng mẹ nhưng xem ra còn hạnh phúc hơn là hai anh em nhà họ Hoắc rồi nhỉ?

Tề Lãng suy nghĩ vu vơ một lúc rồi mới nhìn Hoắc Kinh. Cậu giật khê người khi thấy anh nhìn chăm chú vào mình.

Tề Lãng nhú mồm, "... Sao thế?"

Hoắc Kinh mím nhẹ môi, lướt mắt nhìn xuống bàn tay của mình. Tề Lãng cũng nhìn theo hướng của anh, bây giờ cậu mới biết mình đang siết chặt tay người kia đến trắng bệch.

Vội vàng bỏ tay ra, Tề Lãng áy náy, " Khụ, xin lỗi, tôi hơi dùng lực rồi."

Hoắc Kinh xoa xoa bàn tay lạnh lạnh tê tê của mình, buồn cười nói:

" Cậu đang nghĩ tới cái gì đáng ghét lắm hả?"

Tề Lãng vô tội lắc đầu, " Không có."

" Hay nghĩ đến ai đáng ghét?"

Tề Lãng lắc đầu mạnh hơn, " Không có luôn."

" Ồ..."

" Tuyệt đối không có! Không nghĩ đến ai khác ngoài anh đâu."

Tề Lãng hấp tấp nói những điều mình nghĩ, sau đó mới thấy cứng họng. Còn Hoắc Kinh thì...anh không biết phải biểu cảm như thế nào nữa.

Trong lòng nóng ran cả lên.

Hoắc Kinh xoay mặt nhìn ra biển, tiếp tục những lời lúc nãy:

"... Hoắc Ứng khi nãy bỗng nói một câu khiến tôi suy nghĩ rất nhiều."

Tề Lãng chấn chỉnh lại bản thân, nghiêm túc nói, " Câu gì?"

" Người có tất cả nói chuyện hay ghê."

" Người có tất cả?" Tề Lãng cũng như Hoắc Kinh, không hiểu câu nói kia có ý nghĩa gì.

Có tất cả, không phải Hoắc Ứng mới là người có tất cả hay sao? Hoắc Ứng là người thừa kế sản nghiệp Hoắc gia, mọi thứ sớm muộn gì cũng đều thuộc về người đó rồi mà.

" Ừm. Thật ra thì...tôi nghĩ tôi có thể hiểu được những lời anh ấy nói. Có điều, tôi đã phủ nhận đi cái tất cả đó."

" Phủ nhận như thế nào?"

Hoắc Kinh lần này nhìn Tề Lãng, kéo nhẹ mũi xuống, che đi đôi mắt của mình.

Anh thì thầm, " Tôi phủ nhận tất cả kia không phải là tài sản. Mà là Tề Lãng."

Lời đã thốt ra, cứ như vậy theo cơn gió trôi nhẹ vào hai tai của Tề Lãng. Từng câu chữ mang theo một nhịp điệu nhất định, chấn động từng ngăn tim của cậu, lan tỏa ra khắp tế bào trong cơ thể.

Tất cả không phải là tài sản.

Tất cả là Tề Lãng.

Đến khi hoàn hồn lại, Tề Lãng bỗng bật cười hạnh phúc. Cậu cười tít cả mắt mình, nhích lên một bước ôm lấy Hoắc Kinh.

Dưới phần lưỡi của chiếc nón, Tề Lãng nhẹ nhàng đem những hạnh phúc ấm áp kia tô lên đôi môi của Hoắc Kinh.

Từng chút một, từng chút một, lấp đầy cả buồng tàu.

Tất cả của Hoắc Kinh là Tề Lãng.

Đương nhiên, thế giới của Tề Lãng chính là Hoắc Kinh.

#

Trên đường trở về khu căn hộ, mọi người dường như thắm mệt. Ai cũng ngả lưng ra ghế mà ngủ thật say.

Chỉ có Ngạo Thiên với Tề Lãng là còn chút tỉnh táo.

Ngạo Thiên đang lái xe, liếc mắt nhìn lên kính chiếu hậu, nói với Tề Lãng:

” Một lát nữa cậu thay tôi nhé.”

Tề Lãng nhìn y, gật đầu, ” Được. Lát chúng ta cũng ghé vào một tiệm tạp hóa nào đi.”

” Ok.”

Tề Lãng chỉnh lại tư thế ngồi, để Hoắc Kinh tựa đầu lên gối cho thoải mái hơn. Trên người anh đang có chiếc áo khoác len của Tề Lãng. Mùi hương của cậu hòa lẫn vào từng thớ vải, nó khiến Hoắc Kinh lâu lâu sẽ nhẹ nhàng hoạt động cánh mũi của mình.

Hoắc Ứng ngồi phía trên cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Cả đêm hôm qua hẳn ngủ không mấy ngon giấc. Trong lòng khá là buồn phiền nhiều thứ, nhưng nhờ Ngạo Thiên, lại thêm phần khích lệ từ Hoắc Kinh, hẳn đã đỡ hơn rồi.

Đến một tiệm tạp hóa ven đường, Ngạo Thiên dừng xe. Tề Lãng mở cửa, bước vào đó mua một ít lon cà phê với một ít đồ ăn vặt.

Như cảm nhận được xe đã dừng, mọi người ai nấy cũng tỉnh giấc. Jin xoa xoa mắt, ngồi thẳng người nhìn xung quanh.

Ngạo Thiên vẫn còn ngồi một chỗ, lạnh giọng nói, ” Dừng lại mua một ít đồ.”

Lời dứt, Jin cũng hiểu ra nên đã không khách khí dựa vào Hoắc Kinh mà ngủ tiếp. Hoắc Kinh thì đã bị cô bé bên cạnh làm cho thức giấc.

Anh mệt mỏi mở đôi mắt của mình, không thấy Tề Lãng bên cạnh liền sửng sốt.

Chỉ tội cho Ngạo Thiên, một người kiệm lời lại phải lặp lại một lần nữa:

” Wayne mua ít đồ.”

Đã hiểu ra, Hoắc Kinh nhẹ cười, ” Ừm.”

Anh hẳn là còn say ngủ, chỉ vì không thấy Tề Lãng đâu nên mới nhất thời tỉnh táo đến thế.

Lần này đến Hoắc Ứng mở mắt. Ngạo Thiên ngay lập tức nhìn qua, chỉ thấy người kia không nói gì đã lại nhắm mắt.

Y bất đắc dĩ thở nhẹ ra.

Không nói gì càng tốt, y cũng không rồi mà nhắc lại một câu đến tận ba lần.

Mở một bản nhạc nhẹ, chiếc xe bây giờ đã có chút không khí hơn một tí.

Tề Lãng cũng mua đồ xong, mở cửa ra đặt tất cả lên ghế. Sau đó hướng đến ghế lái chính, ” Anh nghỉ đi. Tôi lái về luôn cho.”

Ngạo Thiên không ý kiến, nhường vị trí đó cho Tề Lãng.

Ngồi bên cạnh Hoắc Kinh, Ngạo Thiên có chút kiêng dè hơn lúc trước. Đồng đồ ăn vặt kia y để sang một góc, rồi khui lon cà phê lạnh uống một hớp.

Tề Lãng tích cực uống tới mấy hớp một lần để tinh thần tỉnh táo.

Chiếc xe theo tay lái của Tề Lãng đã nhanh chóng lặn bánh, tiếp tục hướng về nhà.

Lần thứ hai xe dừng lại cũng là lúc Tề Lãng với Hoắc Kinh về đến khu căn hộ của mình. Tề Lãng soạn một ít đồ đạc của cả hai, sau đó đánh thức Hoắc Kinh.

Ngạo Thiên đóng cốp xe lại, ” Được rồi, chúng tôi về luôn đây.”

Chiếc xe xoay bánh chạy khỏi khu căn hộ.

Hoắc Kinh ngủ vùi một giấc dài, bây giờ tạm thời tỉnh táo. Anh nhìn Tề Lãng rồi cúi người định lấy balo của mình.

” Tôi cầm cho, lên nhà thôi.” Tề Lãng ngăn lại hành động kia.

Mở cửa bước vào nhà, cái bầu không khí chỉ có ngôi nhà của mình đem lại thoải mái biết là bao nhiêu.

Tề Lãng đặt đồ đạc ở phòng khách, rồi cậu đi vào bếp.

Hoắc Kinh ở phía sau đột nhiên lại im lặng hơn thường ngày. Anh hít thật sâu để luồng khí đi vào trong phổi, rồi lại nhẹ thở ra.

Tề Lãng xoay người nhìn thấy anh như thế, nhất thời không hiểu gì.

” Whale, anh vào phòng ngủ đi.”

Hoắc Kinh nhìn cậu, mỉm cười một cái rồi đi vào phòng. Thấy anh vẫn cười bình thường, không có gì bất ổn nên Tề Lãng cũng yên tâm.

Cậu vào bếp đặt một ấm trà bạc hà.

Mười phút sau, khi đang rót trà vào bình ấm thủy tinh thì trong phòng ngủ có tiếng động phát ra. Tựa như một vật rơi xuống đất, loảng xoảng.

Tề Lãng nghe đến đó, ngay lập tức bỏ dở việc đang làm, xoay người chạy vào phòng ngủ.

Khi cậu mở cửa thì nhìn thấy Hoắc Kinh đang ngồi trên sàn nhà, một tay ôm ghì ngực trái. Sàn nhà thì rơi vãi đầy viên thuốc màu trắng.

Ngồi thụp xuống, Tề Lãng đỡ lấy Hoắc Kinh, gấp gáp hỏi:

” Lại đau sao? Đã uống thuốc chưa?”

Hoắc Kinh lần này chỉ lắc đầu mà không nói được một chữ gì. Nhịp thở của anh lại đứt quãng thấy rõ.

Tề Lãng không chần chừ gì nữa mà công anh ra khỏi căn hộ, chạy nhanh đến thang máy. Khoảng thời gian chờ đợi thang máy xuống đến tầng trệt, Tề Lãng cứ nghĩ tim mình đập đến hỏng rồi.

Hoắc Kinh ở trên lưng cậu đã sớm im lặng tuyệt đối.

Tề Lãng chạy ra ngoài cổng, may mắn có một chiếc tắc xi vừa chạy đến. Hai người ngồi vào trong xe, chú tài xế bị tên nào đó đang vì hoảng loạn quát lớn một tiếng.

Con xe tăng tốc lao đến bệnh viện gần nhất.

Hoắc Kinh đã đau đến ngất đi.

Anh không biết Tề Lãng đang hoảng loạn vì mình đến mức nào. Anh chỉ thấy những hình ảnh trước đây đột nhiên hiện ra.

Đó là khi anh tâm sự với cậu, anh sợ nhất những lúc bệnh tái phát. Những lúc như vậy anh sẽ rất đau. Trái tim đau như đang bện lại một chỗ.

Ý thức ngày càng mơ hồ, Hoắc Kinh chỉ còn có thể nghe những tạp âm khó hiểu. Cảm giác được thân nhiệt một lúc một lạnh đi.

Bên ngoài phòng cấp cứu, Tề Lãng ngồi cúi gằm mặt. Cậu không dám nhìn vào cánh cửa lạnh lẽo kia.

” Wayne.”

Đang xa có tiếng người gọi tên cậu.

Tề Lãng ngẩng mặt, nhận ra đó là Ngạo Thiên, Hoắc Ứng và Jin. Họ đều nhận được cuộc gọi của cậu mà chạy đến đây.

Tề Lãng đứng dậy, định giải thích lại chuyện hồi nãy thì có một người đã mất bình tĩnh xấn tới.

Trong lòng cậu, người mất bình tĩnh kia không thể nào là Hoắc Ứng được.

Thế nhưng lúc này đây, người đang nổi giận một cách vô cớ với cậu lại chính là Hoắc Ứng.

” Hoắc Kinh làm sao rồi? Sao lại đột nhiên tái phát như vậy?”

Ngạo Thiên bên cạnh giữ lấy Hoắc Ứng, ” Bình tĩnh một chút đi.”

Tề Lãng ngăn cả người nhìn Hoắc Ứng, sau cậu mới nói:

” Hoắc Kinh...tự dừng lại tái phát. Tôi thật sự...thật sự cũng không...”

” Chết tiệt! Câm miệng! Cậu ở gần nó thì được cái gì cơ chứ! Tái phát đến ngắt đi từ ở nhà rồi sao? Như vậy mà dám mở miệng nói bảo vệ nó sao?”

Tề Lãng bị những lời của Hoắc Ứng làm cho run rẩy thân thể. Cậu siết chặt nắm tay, trong lòng cực kỳ giận bản thân mình.

” Tôi xin lỗi. Tôi đã cố gắng, rất cố gắng. Tôi không nghĩ bệnh của Hoắc Kinh lại...”

” Được rồi, mọi người bình tĩnh đi đã.” Jin lúc này chen vào giữa, ngăn hai con người kia lại.

Ngạo Thiên ấn Hoắc Ứng ngồi xuống ghế. Tề Lãng cũng mệt mỏi ngồi xuống.

Jin nhìn cậu lúc này đang ngây cả người vì hoảng loạn, nhỏ giọng nói:

” Không phải lỗi của cậu. Bệnh của chú Walton, đã sớm chuyển biến như thế rồi.”

” Nặng đến như vậy?” Tề Lãng ngược mắt nhìn Jin.

Jin hít một hơi, nặng nề gật đầu, ” Ừm, nó sẽ bất ngờ tái phát. Chúng ta phải tin vào chú ấy thôi.”

Tề Lãng lồng chặt hai bàn tay vào nhau, đôi mắt hướng đến cánh cửa nhìn. Cậu nhìn đăm đăm như muốn nả một phát súng vào đó vậy.

Cả hành lang đều chìm trong trầm mặc cho đến khi có giọng nói của một người phụ nữ. Mọi người đồng loạt hướng mắt đến người đó.

Ngoại trừ Tề Lãng, ai cũng không ngạc nhiên khi thấy gương mặt lo lắng tội độ của người phụ nữ kia.

” Hoắc Kinh vào đó đã bao lâu rồi?”

Ngạo Thiên giữ vững tinh thần nhất, nhìn Chu Sa đáp, ” Hơn một tiếng rồi ạ.”

Chu Sa nhìn y, sau lại nhìn đến Hoắc Ứng. Đôi mắt bà bỗng mất đi một phần dịu dàng của người mẹ.

” Ai đã đưa Hoắc Kinh đến bệnh viện?”

Mọi người nhìn Chu Sa, sau lại nhìn Tề Lãng. Tề Lãng đi về phía của Chu Sa, lễ phép nói:

” Thừa phụ nhân, là cháu.”

” Cậu là...”

” Cháu là Wayne.”

Chu Sa nhìn Tề Lãng từ trên xuống dưới, lại hỏi:

” Cậu với con trai tôi quan hệ thế nào?”

Tề Lãng nhìn bà, sau cùng lại bảo hai người là bạn bè.

” Chẳng phải đây là trợ lý mới của con hay sao Hoắc Ứng?”

Hoắc Ứng lúc này mới lên tiếng, ” Đúng vậy, thưa mẹ.”

Chu Sa không nhìn Hoắc Ứng, mà lại nhìn Tề Lãng, nheo đôi mắt của bà lại mà hỏi:

” Tên tiếng Trung của cậu là gì?”

“... Tề Lãng ạ.”

Tề Lãng trước kia đã chối bỏ họ Tề, chối bỏ sản nghiệp Tề gia. Cậu quyết định lấy họ Tề của mẹ mình. Từ giờ, cậu cũng chỉ là Tề Lãng, một Tề Lãng bình thường như bao người.

Thế nhưng phu nhân Chu lại không đơn thuần nghĩ như thế. Bà ấy trong lòng như ngờ ngợ ra việc gì đó, đôi mắt liếc về phía Jin.

Jin bị phu nhân nhìn đến lạnh sống lưng nhưng không dám nói gì.

” Cậu có tên nào khác không? Tên tiếng Trung ấy.”

Tề Lãng bị hỏi đột ngột như vậy, bỗng dưng cảm thấy thật bất an. Cậu im lặng rất lâu, không biết có nên nói ra cái tên Tề Lãng kia không.

Chưa đợi cậu trả lời, Chu Sa đã lạnh lùng cảnh cáo:

” Nếu tôi điều tra được cậu còn có tên khác mà không nói, thì đừng trách tôi. Loại người nói dối và giấu giếm thì rất đáng khinh đó.”

Nghe đến đây, Tề Lãng không còn cách nào khác.

” Cháu có một tên khác nữa. Hm, là Tề Lãng.”

Tề Lãng?

Chu Sa ba năm trước đã ghim sâu hai từ Tề Lãng này rồi. Bà luôn muốn tìm cho ra tung tích của người tên Tề Lãng, nhưng không muốn con mình bị tổn thương, không muốn con mình lo nghĩ nên đã tạm thời bỏ qua việc đó.

Bây giờ, bà lại được tái ngộ người xưa. Ánh mắt Chu Sa lại lạnh thêm vài phần, xen vào một chút tức giận và tuyệt tình.

Chu Sa bước lên trước, nhìn cánh cửa phòng cấp cứu vẫn chưa mở ra. Không xoay lưng lại, Chu Sa nói:

” Tôi không cần biết mối quan hệ của cậu và Hoắc Kinh đã đến mức độ nào, nhưng tôi yêu cầu cậu, hãy mau chóng chấm dứt mối quan hệ đó.”

Dừng lại một chút, Chu Sa xoay người, nhìn trực diện vào đôi mắt ngơ ngàng của Tề Lãng, kết thúc cuộc trò chuyện ngắn ngủi:

” Đồng nghĩa với một chuyện, cậu, chính thức bị đuổi khỏi YJ.”

39. Chương 39: Tình Yêu Của Tôi

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều bàng hoàng khi nghe Chu Sa nói.

Nhất là Hoắc Ứng. Người này không nghĩ rằng một người mẹ yêu thương con trai mình hơn tất cả lại có thể phản đối hạnh phúc của con trai một cách dứt khoát tàn nhẫn như vậy.

Trong lòng Hoắc Ứng luôn đinh ninh rằng khi Hoắc Kinh cùng Tề Lãng về ra mắt xin phép được hẹn hò hay gì đó, Chu Sa sẽ ngay lập tức đồng ý.

Hóa ra là hấn nhảm, nhảm thật rồi.

Ánh mắt ngỡ ngàng của Hoắc Ứng dần chuyển sang lãnh đạm. Hắn nhìn Tề Lăng, chỉ thấy cậu im lặng không nói được gì.

Jin đứng phía sau Tề Lăng cũng cảm thấy trận bão này không nhỏ rồi. Cô bé không nhìn thẳng vào Chu Sa cũng biết bây giờ bà ấy đáng sợ ra sao.

Tề Lăng ngẩn người một lúc lâu rồi mới có thể lên tiếng:

” Phu nhân nói như vậy, cháu thật sự chưa hiểu lắm. Tại sao chúng cháu lại phải chấm dứt mối quan hệ? Chúng cháu là bạn bè...”

Chu Sa lúc này nhếch môi cười lạnh, ” Còn có thể thốt ra hai từ bạn bè sao? Cậu, trong con người cậu chỉ toàn là những lời nói dối. Người như thế làm sao xứng đáng với con trai của tôi?”

Tề Lăng vốn dĩ không biết bản thân có nên nói ra mối quan hệ thật sự hay không. Cậu thật sự rất băn khoăn, nhưng đến lúc này, cậu cũng không cách nào chối bỏ được nữa.

Vả lại, yêu nhau thì sao lại phải chối bỏ mối quan hệ đó cơ chứ?

Cái thằng ngu này, mày vừa làm chuyện hồ đồ gì thế!!!

Tề Lăng nhú chặt mi tâm, ” Đúng vậy ạ. Cháu đã nói dối phu nhân. Cháu thật sự xin lỗi. Cháu sẽ không nói thêm gì cho những lời nói dối vừa rồi của mình. Nhưng cháu muốn phu nhân nghe cháu nói một lần...”

Nhìn Chu Sa, Tề Lăng cứ thế mà bộc bạch tất cả những gì trong lòng cậu nghĩ.

Tình cảm chân thật sẽ không thể sinh ra ánh mắt và lời nói giả dối.

” Trước đây cháu đã khiến Hoắc Kinh tổn thương rất nhiều, hiện tại, cháu đang bù đắp lại những mất mát đó cho người ấy. Cháu thật sự rất yêu Hoắc Kinh. Và chúng cháu đang ở mối quan hệ rất thân thiết.”

Dừng lại hai giây, cậu giơ bàn tay có đeo nhẫn của mình lên, bình tĩnh nói:

” Cháu đã cầu hôn Hoắc Kinh và anh ấy đã đồng ý.”

Chu Sa lướt mắt nhìn chiếc nhẫn bạc có kiểu dáng đặc biệt, dưới ánh đèn, chiếc nhẫn đó càng làm lóa mắt người khác hơn. Trong lòng Chu Sa kỳ thực đã gần như bị những lời nói của Tề Lăng làm cho mềm lòng, nhưng bên ngoài, bà vẫn tỏ ra rất tuyệt tình.

Bà không thể tin cậu, tin cái con người từng khiến Hoắc Kinh tổn thương.

” Cậu về đi.” Chu Sa đột nhiên lại nói như thế, sau đó xoay người ngồi xuống hàng ghế dài.

Nhưng Chu Sa nói là một chuyện, Tề Lăng cậu lại cố chấp không chịu làm theo. Jin ở bên cạnh cứ mãi kéo tay cậu, nhỏ giọng khuyên nhủ:

” Wayne, cậu về trước đi.”

Tề Lăng cúi mặt nhìn bàn tay Jin đang giữ lấy tay mình, ánh mắt cậu lại càng đáng thương hơn. Xoay người lại, Tề Lăng kìm nén xúc cảm bên trong mà nói:

” Làm sao tôi có thể về khi mà Hoắc Kinh còn chưa biết ra sao chứ? Nếu như thức dậy, anh ấy không thấy tôi thì phải làm sao?”

Lời nói của Tề Lăng một lúc khiến cho tất cả kinh ngạc. Ngạo Thiên cũng bị cậu làm cho chú ý. Y dời tầm mắt đến khuôn mặt trắng bệch của cậu, trong lòng chỉ thầm thở dài.

Jin cắn răng, ” Đủ rồi đó. Cậu điên rồi sao?” Cô bé cực lực thì thầm.

Lúc này, Chu Sa ngồi một bên lại bật cười, ” Hóa ra cậu đã khiến con trai tôi dựa dẫm đến mức như vậy rồi sao? An tâm đi, đến lúc Hoắc Kinh tỉnh lại, tôi cá là nó sẽ vẫn bình thường.”

Dứt lời, Chu Sa lấy di động ra, ấn vài nút rồi nói, ” Mau đến đây.”

Vài phút sau, có hai người ăn vận khá lịch sự nhanh chân bước đến chỗ bọn họ. Theo cái nhìn ra lệnh của Chu Sa, hai người đó lập tức giữ lấy tay của Tề Lăng, muốn lôi cậu đi.

” Tôi đã cho cậu tự đi, nhưng cậu không chịu.”

Khi Tề Lãng còn định tấn đẹp hai tên lịch sự kia thì Ngạo Thiên đứng ra nói đỡ.

” Dì Chu, cháu sẽ đưa cậu ta ra khỏi đây. Dì cũng đừng lo lắng quá, Hoắc Kinh sẽ ổn thôi.”

Chu Sa nhìn Ngạo Thiên, ánh mắt bà có chút nhu hòa hơn. Gật đầu, bà không để ý nữa.

Hoắc Ung ở một bên nhìn thái độ của mẹ mình, trong lòng có chút vui vẻ.

Ngạo Thiên đưa Tề Lãng ra đến cổng bệnh viện, y mới dừng bước. Quay qua nhìn con người nào đó vẫn còn nóng giận, y bỗng dừng lại bật cười.

Tề Lãng bất đắc dĩ nhìn Ngạo Thiên, không muốn tỏ ra khó chịu, giận cá chém thớt nhưng nụ cười kia là thế nào chứ?

” Anh cười cái gì vậy? Vui lắm à?”

Ngạo Thiên từ nhỏ đến giờ luôn được gọi là kẻ tỉnh đây. Chẳng trách cái tên y đã nói hết tất cả rồi.

Vùng trời kiêu ngạo còn gì.

” Tôi còn nghĩ chuyện của cậu và Hoắc Kinh sẽ êm đẹp, hóa ra không phải.”

Tề Lãng cũng gật đầu thăm hại, ” Tôi cũng không ngờ.”

” Thật ra thì...như thế này tôi lại thấy vui lắm.”

Ngạo Thiên không để ý ánh mắt của Tề Lãng dành cho mình, y tiếp tục nói:

” Coi như công bằng đi. Các cậu không thể suôn sẻ như vậy được, trong khi chúng tôi còn chưa bắt đầu.”

Tề Lãng nghe xong, bây giờ cũng cười lớn, quàng tay qua vai Ngạo Thiên. Cậu nheo mắt lại, biểu lộ thái độ khó mà chấp nhận nổi.

” Này anh giai, hóa ra anh là con người thâm hiểm như vậy đó. Ôi thật là...Haizz!”

” Tôi chỉ muốn cậu thư giãn một tí thôi. Thật ra thì chúng tôi đều bất ngờ trước thái độ của dì Chu. Nhưng xét cho cùng thì dì ấy đang xót con mình thôi.”

Xót con sao?

Ừm cũng phải, trước đây mình từng làm con trai người ta đau khổ mà.

Tề Lãng mệt mỏi ngồi xổm trên đất, bất lực kêu lên một tiếng. Ngạo Thiên cúi xuống nhìn cậu, ánh mắt có chút ngưỡng mộ.

Con người y trước giờ luôn là hình tượng đứng đầu. Hình tượng rất quan trọng. Y không thể nào ngồi xổm như Tề Lãng, kêu lên như cậu làm, hay chí ít là tỏ ra thoải mái năng động được.

Tề Lãng mãi lo lắng cho Hoắc Kinh nên không biết Ngạo Thiên cũng có giây phút ngưỡng mộ mình. Nếu biết, chắc cậu sẽ lên mặt mất.

Ngước mắt nhìn lên, Tề Lãng thở dài, ” Nếu có gì phải gọi cho tôi liền nhé.”

Đứng dậy, Tề Lãng nhìn Ngạo Thiên, ” Còn về công việc thì...tôi sẽ quay về chỗ làm cũ.”

” Chỗ làm cũ à? Cậu làm gì?”

” Đầu bếp đó.” Tề Lãng tự hào nói, ” Tôi mà mở một nhà hàng thì sẽ có nhiều người đến lắm. Chủ yếu ngắm tôi đấy.”

Ngạo Thiên khinh bỉ nhìn Tề Lãng, trong lòng không khỏi buồn cười.

Vừa bị Chu Sa nhừ một trận không còn gì mà vẫn có thể lạc quan như vậy. Cậu rốt cục là có thể yêu đời đến mức nào vậy?

Ngạo Thiên lẳng lặng nghĩ, sau cùng gật đầu, ” Ừm, cứ vậy đi. Về nghỉ một chút đi.”

Nói xong y quay đầu trở vào bên trong.

Nhìn bóng dáng Ngạo Thiên khuất khỏi tầm mắt rồi, Tề Lãng mới cười khan một tiếng đầy chua xót.

Trở về nhà, cậu đã uể oải nằm dài ra giường. Cử động của mình kết nối mạng, ngay lập tức nhận được tin nhắn của Adonis.

Adonis Thompson: Về tới chưa mày?

Wayne Jones: Vừa về.

Adonis Thompson: Sao vậy? Nói chuyện có vẻ không vui lắm.

Tề Lãng nhìn dòng tin nhắn kia, nếu như không phải là bạn thân rất thân, cậu đã nghĩ Adonis yêu thầm mình rồi đó.

Cái quái gì nó cũng biết cả.

Wayne Jones: Walton vào viện rồi, bệnh tim tái phát.

Adonis Thompson: Shit, chuyện quái gì thế? Vậy Walton sao rồi?

Tề Lãng nén tiếng thở dài, nhắn vội mấy chữ:

Wayne Jones: Tao cũng không rõ...

Adonis Thompson: Hm? Mày không ở lại bệnh viện à?

Wayne Jones:... Tao không ở lại được.

Adonis Thompson:...

Adonis Thompson: Nghỉ ngơi đi. Tao phụ ba công việc.

Tề Lãng đặt điện thoại qua một bên, lấy cái gối che kín cả khuôn mặt. Cậu nhắm mắt lại không thể nào ngủ được.

Điện thoại để mức chuông lớn nhất, độ rung mạnh nhất.

Tề Lãng cả đêm chỉ toàn chớp mắt rồi lại giật mình dậy kiểm tra điện thoại. Cậu sợ mình sẽ bỏ lỡ giây phút nào đó để nghe tin của Hoắc Kinh.

Cứ như vậy cho đến sáng sớm, mặt trời ngời lên, Tề Lãng mới nhận ra mình kiệt sức mất rồi.

#

Sáng hôm nay Jin đến một nhà thờ mà cô bé với Hoắc Kinh hay đến thăm trẻ mồ côi. Khi đến đây, Jin còn đặc biệt mang nhiều bánh kẹo để phân phát cho mấy trẻ nhỏ nữa.

Sau đó Jin bước vào nhà thờ, nơi cầu nguyện.

Quỳ xuống mặt gỗ bóng loáng, Jin chắp hai bàn tay lại, nhắm mắt và âm thầm cầu nguyện. Jin cầu nguyện rất nhiều thứ, nhiều hơn cả là về Hoắc Kinh.

Không biết Chúa trên trời có nghe thấy những lời Jin nói hay không, nhưng cô bé đã cầu nguyện bằng tất cả tình cảm của mình.

Mở mắt ra, Jin thấy khuôn mặt mình thành mặt mèo mất rồi. Rút tờ khăn giấy ra lau sạch hai khóe mắt, Jin đứng dậy.

Khi vừa xoay người, Jin tờ mờ nhận ra bóng dáng quen thuộc cũng đang quỳ hai gối xuống và cầu nguyện.

Như không tin vào mắt mình, Jin bước lại gần, nhỏ giọng lên tiếng:

” Wayne? Là cậu à?”

Người được gọi kia lúc này mới bình thần mở mắt ra, thở nhẹ một hơi. Tề Lãng đứng dậy, quay đầu nhìn Jin.

” Ừm, là tôi đây.”

Jin thấy đôi mắt của ai kia cũng đã đỏ lên nhưng không có giọt nước mắt nào. Chắc cũng phải gắng nhịn dữ lắm đây.

Jin xoa xoa chớp mũi, ” Ừm, trùng hợp ghê ha...”

Tề Lãng liếc mắt nhìn cô bé, sau lại lạnh lùng mỉm cười:

” Trên đời này không có gì gọi là trùng hợp đâu. Cậu đến cầu nguyện, tôi cũng đến cầu nguyện. Đều là cầu nguyện cho một người.”

Jin nghe Tề Lãng nói một cách triết lý, cô bé hơi bĩu môi nhưng cũng phải gật đầu đồng ý.

” Đêm qua tôi đã chờ điện thoại rất lâu. Hoắc Kinh thế nào rồi?”

Jin lúc này mới sực nhớ chuyện quan trọng liền nói:

” Chết, xin lỗi Wayne, tôi bận quá mà quên mất. Chú Walton đã chuyển ra phòng ngoài rồi. Chỉ có điều...”

Tề Lãng sốt ruột, ” Có điều làm sao?”

” Ừm, bác sĩ bảo người nhà nên nghĩ đến việc thay tim cho chú Walton. Thật ra chuyện này được đề cập đến rồi, nhưng mà...chú Walton không chịu. Chú bảo, thay tim sẽ nguy hiểm, may rủi lắm.”

Tề Lãng nhú mi, ” Còn nếu không thay?”

” Không thay thì sẽ cứ như vậy hoài. Đau đớn...” Jin cắn môi.

Nghĩ đến những trận đau đớn về thể xác mà người kia phải chịu, Tề Lãng trong lòng cũng không thể nào yên tâm được. Cậu lại hướng mắt nhìn Chúa đang dang rộng vòng tay của mình, một lần nữa thầm cầu nguyện.

Jin thì im lặng quan sát biểu cảm trên mặt Tề Lãng. Cô bé nghĩ, nếu như lúc này dì Chu mà nhìn thấy cậu ấy lo lắng như vậy, có lẽ sẽ mềm lòng đi?

Haiz, mà cuộc đời sẽ không suôn sẻ như vậy.

” Tôi về trước đây.”

Tề Lãng lên tiếng rồi bước về phía trước. Jin ở phía sau đột nhiên lại cảm nhận được sự lạnh lùng hờ hững của người kia.

Đơn giản là Tề Lãng không giống như mọi hôm nữa.

” Khoan đã Wayne.” Jin liếm nhẹ môi, ” Chuyện của dì Chu, cậu định thế nào?”

Tề Lãng dừng bước, khó hiểu quay người nhìn Jin.

” Định thế nào là thế nào? Tôi không có hai lựa chọn. Chỉ có một thôi. Chính là cố gắng vượt qua.”

“...Dì Chu không như cậu nghĩ đâu.”

Tề Lãng lúc này mỉm cười nhàn nhạt, thông thả nhún vai một cái.

” Phu nhân yêu Hoắc Kinh như một bảo bối. Tôi yêu Hoắc Kinh như một tri kỷ. Phu nhân Chu đau lòng, tôi cũng đau lòng. Tình thương mẫu tử và tình yêu tri kỷ là hai thứ không thể so sánh. Tôi có tình yêu của riêng tôi, giống như phu nhân Chu vậy. Phu nhân Chu biết bảo vệ con trai, tôi cũng đang cố gắng bảo vệ tri kỷ của tôi.”

Dừng lại, Tề Lãng nhìn Jin, cười gian manh, ” Nếu được thì tôi sẽ nói lại một lần nữa, rồi cậu thu âm đưa cho phu nhân Chu nghe. Xét cho cùng, tôi vẫn là một gã trai tồi đấy. Tôi chỉ có thể tốt với người đó thôi. Tôi cũng không ngại gì đâu, cũng không sợ gì cả. Cho nên, tôi tin Hoắc Kinh sẽ không để...thế giới ngược đãi tôi đâu mà.”

Jin nghe xong, chun mũi, vì trong nhà thờ tôn nghiêm nên không thể bật cười sỗ vã.

” Đủ rồi đấy nhá, Wayne Jones. Cậu dám xem chú Walton như ô dù!!”

Tề Lãng lúc này cười một tiếng, ” Jin xinh đẹp tốt bụng, phiền cậu cho tôi đi ké xe cậu nhé. Tôi đã đi bộ từ nhà đến đây nên bây giờ...mệt rồi. Vậy đi.”

Nói rồi Tề Lãng xoay người, đi một nước.

Jin ở phía sau tức xì khói.

Có người mặt dày đến vậy sao!! Aish.

Jin nhanh chóng bước lên trước, ” Nếu chú ấy tỉnh dậy, tôi sẽ báo cho cậu.”

Tề Lãng lúc này đã nhìn thấy ánh mặt trời đang rắc nắng. Cậu bình thản nở một nụ cười.

” Cảm ơn cậu, Jin.”

40. Chương 40: Sóng Trở Tài Ca Hát

Tề Lãng vén tấm màn của quán cơm Little Home, vừa vặn nhìn thấy cô chủ quán Hannah đang bận tạp dề, bắt đầu một ngày làm việc.

Gặp lại Tề Lãng, Hannah vô cùng kinh ngạc lẫn vui mừng. Trước cậu từng là một nhân viên phục vụ quán chăm chỉ mà cô ưng ý nhất đó. Sau đó thì Tề Lãng xin nghỉ để đi làm trong công ty YJ.

Tề Lãng mỉm cười nhìn Hannah, ” Hannah, chào.”

Hannah đi đến gần cậu, nheo mắt quan sát rồi thầm đánh giá. Cô cứ nghĩ một ngày nào đó gặp lại Tề Lãng thì sẽ thấy cậu bận một bộ đồ tây lịch thiệp, ra dáng một nhân viên văn phòng cực kỳ đẹp trai cơ.

Nhưng hôm nay Tề Lãng chỉ ăn mặc rất bình thường và thoải mái thôi.

” Hi Wayne, cậu đến ăn sáng à?”

Tề Lãng liếc nhìn quán một lượt rồi mới nói:

” Hm không phải. Tôi đến vì...muốn nhờ Hannah dạy nấu ăn.”

” Dạy nấu ăn?!!!”

Hannah kinh ngạc tập hai, cô không rõ nguyên do vì sao Tề Lãng lại bỏ việc làm ở một công ty nổi tiếng như vậy để quay về đây học nấu ăn đó.

Hai người ngồi ở một cái bàn khuất bóng người. Hannah đặt hai tay lên bàn, ho khẽ một tiếng:

” Sao tự dưng lại muốn học nấu ăn thế?”

Tề Lãng vờ về cái ly nước đá, bất đắc dĩ nhìn Hannah:

” Ừm là vì bên phía YJ có một chút rắc rối. Tôi tạm thời không đến đó làm nữa. Sau tôi thấy học nấu ăn cũng không tệ, hồi nhỏ cũng từng ước mơ được làm đầu bếp nên là...”

Hannah thấy Tề Lãng giải thích quá dài dòng, cô lập tức giơ bàn tay lên, ngăn lại:

” Ok tôi hiểu rồi. Như vậy, cậu gọi tôi một tiếng thầy đi, rồi tôi dạy ngay.”

Tề Lãng nheo mắt, ” Haiz, còn có cái trò này nữa sao?”

” Đương nhiên a. Trước giờ cũng chưa có ai muốn tôi dạy nấu ăn cho, bây giờ có thì cũng vui lắm đó.”

” Được được.” Tề Lãng nhu hòa cười, ” Thầy, sau này tôi sẽ làm trò ngoan của thầy, thầy Hannah.”

Hannah xoa xoa mũi, kiêu hãnh mỉm cười rồi đứng dậy.

” Vào đây, chúng ta bắt đầu bài học đầu tiên nào.”

#

Jin vừa mới đặt chân đến trước cửa phòng bệnh. Trên tay cô bé là một ít thức ăn mang từ nhà lên.

Đẩy cửa đi vào, Jin nhìn thấy thân ảnh kia còn chưa động dậy chút gì. Đôi mắt vẫn còn nhắm nghiền, hơi thở đều đặn, lồng ngực nhịp nhàng lên xuống.

Ánh nắng bên ngoài thì cứ cố gắng len vào từng thớ vải màu vàng kem. Jin đặt thức ăn lên bàn, đi đến vén rèm qua một chút. Từng hạt nắng mạnh mẽ xuyên qua lớp kính trong suốt, chiếu thẳng đến chỗ nằm của người nào đó.

Tác động vũ bão của mặt trời làm cho đôi hàng mi người nào kia run lên, rồi chậm rãi choàng tỉnh. Jin quay lại thì thấy ngón tay Hoắc Kinh động dậy, cô bé thất kinh mà kêu lên:

” Chú Walton!!!”

Hoắc Kinh nghe loáng thoáng giọng nói trong trẻo của Jin, anh cố gắng mở mắt ra nhìn xung quanh. Con người màu nâu đảo nhẹ qua lại vài cái, sau thì nhắm mắt lần nữa.

Jin chạy đến bên cạnh, nâng bàn tay ghim tiêm của anh lên nhìn một tí, sau đó nhỏ giọng gọi:

” Chú Walton, chú nghe cháu nói không?”

Hoắc Kinh một lần nữa mơ màng mở mắt, nhìn thấy hình ảnh nhòe nhòe của Jin, lại bất giác chớp chớp mi.

Jin thấy vậy liền ấn chuông gọi bác sĩ đến.

Khi mọi người đều đầy đủ ở đây, Jin đứng sang một bên cho bác sĩ kiểm tra. Lúc này Chu Sa cũng vừa vào phòng.

Bà nghe Jin báo lại tình hình liền chạy đến đây ngay. Không ngờ lại nhanh như vậy.

Jin nuốt khan, nhìn Chu Sa rồi nói nhỏ:

” Bác sĩ vô một lúc rồi ạ.”

Chu Sa lãnh đạm gật đầu rồi chờ đợi. Bác sĩ khám xong, quay người nhìn Chu Sa với Jin, ôn hòa mà nói:

” Bệnh nhân tỉnh dậy là một dấu hiệu tốt. Bây giờ chúng tôi vẫn cần theo dõi một lúc nữa. Nếu không có gì thì bốn ngày nữa xuất viện là được.”

Dừng lại, vị bác sĩ hơi nhu nhu thái dương, ” Nhưng mà tôi vẫn phải nói với mọi người, cậu ấy tốt nhất vẫn nên thực hiện cuộc đại phẫu thay tim. Mọi người vẫn còn thời gian để suy nghĩ.”

Nói rồi, bác sĩ cùng y tá rời đi.

Hoắc Kinh vừa được thay một chai dịch mới.

Chu Sa nghe xong những lời từ bác sĩ, gánh nặng trong lòng bà càng mệt mỏi hơn. Bà đi đến chỗ của Hoắc Kinh, nhìn đứa con trai của mình, khóe mắt lại ươn ướt.

Jin đỡ lấy Chu Sa, cẩn thận khuyên nhủ:

” Dì Chu, chú ấy sẽ không sao đâu mà.”

” Jin, chúng ta nên dứt khoát trong chuyện thay tim cho Hoắc Kinh. Không thể để lâu được nữa.”

Chu Sa kìm lại từng giọt nước bên khóe mắt, đưa ra quyết định như thế.

Jin bên cạnh cũng không biết phải nói gì. Cô bé là người hiểu được lý do Hoắc Kinh không muốn thực hiện cuộc đại phẫu đó.

Anh từng nói, đó là một việc liều mạng, một việc nguy hiểm. Anh không thể cứ thế mà ra đi, mà bỏ lại nhiều người thân thương. Anh sợ, sợ mình sẽ ra đi ngay trên bàn phẫu thuật.

Anh sợ cái chết lạnh lẽo đó.

Chu Sa quệt đi vệt nước sắp trượt xuống gò má, gương mặt kia lại trở về với dáng vẻ lãnh đạm thường ngày. Bà xoay người nhìn Jin, dặn dò:

” Hiện tại Hoắc Kinh đã tỉnh rồi, như vậy cũng đỡ lo lắng hơn. Cháu phải ở gần Hoắc Kinh 24/24, có hiểu không? Dì còn có việc ở công ty, trưa dì sẽ ghé lại đây.”

Jin ôm hai tay, ngoan ngoãn gật đầu, ” Vâng, cháu biết rồi.”

Chu Sa cầm lấy túi xách, toang bước đi. Đến cửa, bà đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Jin. Đôi mắt ấy bây giờ lại lạnh lẽo chết người.

” Còn nữa, tuyệt đối không để cái người tên Tề Lăng kia đặt chân vào đây. Cháu đã rõ chưa?”

“ ... ”

Jin ngẩn người nhìn Chu Sa, không biết nên đáp lại thế nào.

Cái gì mà không được, mà tuyệt đối chứ?

Mình phải làm sao đây?

Chu Sa thấy Jin im lặng, lại nói, ” Cháu còn chưa nghe sao? Nếu như cháu không rõ, dì sẽ phái người đến canh chừng.”

Jin lúc này vội vàng lắc đầu:

” Xin lỗi dì Chu. Cháu nghe rồi ạ, cháu sẽ như thế. Dì đừng phái người đến, sẽ khiến người ngoài nhìn vào đánh giá không hay.”

Chu Sa không nói thêm gì, im lặng mở cửa rồi đi. Bà đương nhiên biết mọi người sẽ dị nghị những điều không hay khi mà có bảo vệ đứng canh ở phòng bệnh. Nhưng nói thế là để buộc Jin mà thôi.

Chu Sa đi rồi, Jin mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Cô bé lại gần, kéo ghế ngồi gần Hoắc Kinh. Nhìn anh ngủ, Jin lén lút bấu môi rồi thở dài thườn thượt.

” Chú Walton à, chú mau dậy đi, mau tỉnh táo đi nào~ Chú là anh hùng cứu rối thế giới, nhất là cứu cháu đó~~ Cháu làm gì có lỗi với dì Chu, chú phải cứu cháu đó nha

~”

Jin nói xong, lấy di động của mình ra, soạn tin nhắn.

” Wayne, chú Walton tỉnh lại rồi. Khoan, cậu khoan đến ngay nhé. Khi nào tôi bảo cậu đến thì hãy đến. Vậy nha. Cậu mà ngông cuồng là chúng ta die young đó.”

Ấn nút, gửi đi.

#

Ngày hôm sau.

Hoắc Ứng sắp xếp công việc của mình xong xuôi liền tự lái xe đến bệnh viện. Khi hắn bước vào phòng thì thấy Chu Sa cũng đang ở đó.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi lại lạnh lùng không nói gì.

Hoắc Kinh đã tỉnh táo hơn ngày hôm qua, anh đang ngồi tựa lưng vào giường. Nhìn thấy Hoắc Ứng, anh đã thốt ra hai từ:

” Anh hai.”

Chu Sa lâu lắm rồi mới nghe lại hai tiếng anh hai thân thiết đó. Bà nhất thời nhìn Hoắc Kinh, rồi lại nhìn sang Hoắc Ứng.

Hoắc Ứng cũng bị hai tiếng anh hai kia làm cho đứng cả hình. Mi tâm nhú lại, Hoắc Ứng không khỏi sượng sùng.

” Hai đứa...thân thiết hơn mẹ nghĩ nhỉ?” Chu Sa cười cứng nhắc.

Hoắc Kinh ngược lại tỏ ra bình thản, ” Chúng con vẫn luôn như thế mà.”

Hoắc Ứng bỏ hai tay vào túi quần, tuyệt nhiên không mở miệng một câu nào. Một lát sau, Chu Sa rời đi để cho hai người nói chuyện riêng.

Đứng ngay bên giường, Hoắc Ứng lãnh đạm nhìn em trai mình:

” Đột nhiên lại gọi anh hai như vậy? Bị ảnh hưởng thần kinh à?”

Đây là lần đầu tiên con người kia biết nói đùa kể từ ngày Hoắc Ứng lạnh nhạt với Hoắc Kinh. Lần này là đùa thật, không hề có ý mỉa mai.

Hoắc Kinh lúc này mỉm cười nhu hòa, ” Lâu rồi không gọi, khi này cũng ngượng miệng lắm chứ. Sau này sẽ gọi thường xuyên hơn.”

” Dẹp đi.” Hoắc Ứng càng ngượng hơn, lạnh lùng liếc em trai mình, ” Cứ gọi bình thường thôi.”

Hoắc Kinh gạt đầu, không ý kiến, ” Được, anh hai.”

Hoắc Ứng lập tức quay sang trừng một cái. Trong đầu lại vô thức mắng, cái thằng quỷ này.

Câu đó khiến hắn nhớ lúc nhỏ, hắn cũng hay mắng như vậy. Lúc đó, người ta gọi là mắng yêu. Bây giờ mà mắng yêu thì...thôi bỏ đi.

Hoắc Ứng tạm dẹp vấn đề kỳ quái đó qua một bên, ” Đã khỏe hơn chưa?”

” Ừm, một chút. Vết thương còn hơi đau.”

” Bị nhiều lần rồi phải quen rồi chứ? Vẫn còn đau lắm à?”

Hoắc Kinh kéo nhẹ lớp áo ra nhìn vào vết thương, sau lại cười:

” Quen rồi, cho nên mới không than đau nữa. Một vài bữa là hết thôi.”

Hoắc Ứng cũng nhìn thấy được vết thương, trong lòng tự dưng lại đau đớn không kém gì. Quả là sinh đôi, cái quái gì cũng giống nhau được.

Hắn bắt đầu dĩ thử một hơi rồi lấy từ trong túi quần ra một thứ gì đó. Đặt lên bàn, Hoắc Ứng nói:

” Cho em.”

Hoắc Kinh kinh ngạc cầm lấy bạch kẹo kia. Loại kẹo này hồi nhỏ hai người thích ăn lắm, bây giờ được nhìn thấy nó, còn do anh trai tặng, Hoắc Kinh có một cảm giác thụ sủng nhược kinh.

” Thật chứ? Anh hai à, anh mới là người có vấn đề thần kinh nha.”

Hoắc Ứng hạ quyết tâm lắm mới ghé vào cửa hàng mua kẹo, hạ quyết tâm lắm mới mua một bạch, hạ quyết tâm lắm mới đem ra đặt lên bàn. Thế mà bây giờ còn bị người ta gọi là có vấn đề thần kinh.

Hoắc Ứng vươn tay ra, ” Không ăn thì thôi.”

Hoắc Kinh lại giấu trong chăn, ” Ăn chứ.”

Nhìn hành động kia của Hoắc Kinh, Hoắc Ứng nhú chặt mày.

” Chết tiệt, chúng ta gần bốn mươi rồi đấy. Em làm cái trò quái gì như trẻ con vậy? Cái thằng kia biến hóa em như vậy đấy à!”

Hoắc Kinh một tay giữ bạch kẹo, một tay xoa mũi.

” Đừng nói như thế. Chúng ta chỉ mới hơn ba mươi thôi, suýt ba mươi sáu.”

” Shit.” Hoắc Ứng chẳng biết là ngượng ngùng cái gì mà mắng một tiếng, sau đó đút tay vào túi, ” Thôi, anh về công ty. Nghỉ ngơi đi.”

Hoắc Kinh mỉm cười nhẹ nhàng, ngoan ngoãn gật đầu. Dù thế nào đi nữa, anh vẫn là em trai của người kia mà.

Đến tối, Tề Lăng nhận được một tin nhắn mới của Jin. Vừa vặn cậu xong việc ở Little Home, ngay tức khắc cậu thay đồ rồi phóng đến bệnh viện.

Vào đến chỗ y tá trực, Tề Lăng hỏi, " Cho hỏi, bệnh nhân Walton Taylor ở phòng nào ạ?"

Khi cô y tá đang tra tên thì Jin ở đâu xuất hiện.

" Wayne, bên này."

Tề Lăng nhìn thấy Jin ở phía sau chậu cây cảnh, cậu nhìn cô y tá cảm ơn một tiếng rồi chạy lại chỗ Jin.

" Theo tôi."

Hai người nhanh chóng đến trước phòng bệnh. Jin bên cạnh nói:

" Dì Chu về rồi, tôi mới dám báo cho cậu. Chú Walton cũng chờ cậu suốt đó. Mau vào đi."

Tề Lăng nhìn Jin, vô cùng cảm kích:

" Cảm ơn cậu. Hm, mà cô Chu không dặn gì cậu sao?"

" Có chứ. Dì Chu bảo không được để cậu vào đó."

Jin nhìn Tề Lăng, bĩu môi, " Mà biết làm sao giờ? Lửa với rơm bén mất tiêu rồi, cháy cả làng còn được, ngăn lại thế nào được chứ?"

Nghe Jin nói, cậu bật cười một tiếng rồi trịnh trọng nói:

" Jin, cậu đúng là cô gái đáng yêu. Adonis thích cậu cũng không sai."

Nói xong, Tề Lăng kéo cửa đi vào trong, bỏ lại Jin đang ngơ ngẩn về lời khen kia.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại. Tề Lăng đến bên giường, đặt lên bàn một ít thức ăn nhẹ.

Hoắc Kinh nghe tiếng động liền choàng tỉnh. Thấy được khuôn mặt của người kia hiện ra, tuy mờ ảo nhưng lại thật đến hạnh phúc.

" Tề Lăng!!!" Hoắc Kinh gọi một tiếng vui mừng.

Tề Lăng nhìn anh cười vui như thế, cậu cũng an tâm lắm. Dịu dàng vén mớ tóc trước trán của anh, cậu nói:

" Ừm, tôi đến rồi đây."

Hai người ngồi cạnh nhau trên giường bệnh. Hoắc Kinh đem thức ăn mà Tề Lăng mang đến đặt trên người, chậm rãi thưởng thức.

" Bánh mochi ngon thật đó. Đậu đỏ bùi với thơm quá."

Tề Lăng nhìn anh ăn một cách ngon lành, cậu cũng vui muốn chết. Đó đều là bánh cậu tự làm á nha. Hannah dạy cậu cách làm đó chứ.

" Đây đều là tôi tự làm cả. Không ngon cũng không phải."

Tề Lăng tự hào nói. Hoắc Kinh lại càng kinh hỷ hơn.

" Thật sao? Uoa, ăn bánh người yêu tự tay làm cho rất hạnh phúc đó."

Hoắc Kinh thản nhiên nói, sau đem cái bánh mình cắn một nửa rồi đưa đến miệng Tề Lăng. Cậu nhìn cái bánh tròn tròn mất một nửa kia, nhướn lên cắn lấy.

" Sáng nay Hoắc Ứng đã đến đó. Anh ấy còn mang cả kẹo đến nữa."

" Hai người đã làm huê rồi sao?"

Hoắc Kinh cắn thêm một cái mochi đậu xanh, " Ừm, có vẻ như thế. Hoắc Ứng còn biết đùa nữa, à, còn bảo chúng ta phải cố gắng gì đó..."

” Hửm?” Tề Lãng nhú mày, nhìn anh.

Hoắc Kinh bỏ cái bánh xuống, nhớ lại, ” Trước khi rời khỏi đây thì anh ấy bảo, nếu chúng ta cần gì thì anh ấy với Ngạo Thiên sẽ giúp. Hm, còn bảo chúng ta phải cố gắng, không được lung lay ý chí.”

Nhìn Tề Lãng, anh mỉm cười, ” Chúng ta không phải là đang yêu nhau sao? Không thể lung lay đâu đúng không?”

Nhìn đôi mắt kia như đang rất kỳ vọng, Tề Lãng càng không thể khiến người kia lo lắng. Cậu áp một bàn tay lên gương mặt anh, ôn nhu nói:

” Tất nhiên rồi. Chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì cả.”

Nói xong, ánh mắt cậu lại di chuyển xuống trước ngực của anh. Lớp áo rộng thùng thình làm lộ ra vết thương đang được dán băng gạc màu trắng.

Hoắc Kinh lúc này vội vàng kéo kín cổ áo, ” Nhìn gì chứ? Xấu lắm đấy. Tháo băng ra sẽ giống như một con rết vậy...”

Tề Lãng không để ý đến lời anh nói, cậu giữ lấy bàn tay kia, đặt qua một bên. Sau lại kéo lớp áo kia ra một chút rồi nói:

” Chỗ đó...đã bị động đến nhiều lần rồi đúng không?”

” Ừm...” Hoắc Kinh mím môi, ” Một lần vào mười hai tuổi, một lần là lúc đêm hôm đó...Và bây giờ thêm một lần nữa.”

Càng nghe anh nói, Tề Lãng càng không kìm lòng được mà muốn hôn lên vết thương kia. Cậu kỳ thực muốn dịu dàng mà chạm lên đó, nâng niu nó, trân trọng nó.

Đó là nỗi đau của người cậu yêu...

Tề Lãng mơ màng cúi thấp đầu, hôn lên miếng băng gạc, nhanh như chuồn chuồn lướt nước. Sau cậu lại ngược mắt, hôn lên cánh môi đang hé mở của người kia.

Hoắc Kinh chỉ kinh ngạc vài giây, sau lại nhắm mắt cảm nhận.

Nụ hôn bắt đầu vội vã, kết thúc lại luyến tiếc.

Tề Lãng lấy di động ra, bật lên một bản nhạc nhẹ nhàng. Giai điệu ngân lên khắp gian phòng, len lỏi vào từng góc ngách của trái tim.

Bản nhạc phát được một lúc lại im bật.

Hoắc Kinh chớp mắt nhìn, ” Sao thế?”

Tề Lãng lúc này thở dài, ” Hết pin.”

” Đang nghe hay mà...”

Nhìn thấy Hoắc Kinh rũ mi mắt, Tề Lãng đã bất chấp mà cất lên giọng hát của mình. Cậu hát chạy một cách tự tin đó.

” Tôi nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài thảm cỏ xanh. Từ xa, tôi nghe thấy có tiếng chuông reo tan trường. Nhưng lại chẳng nghe thấy tiếng của em, người đang tha thiết gọi tên của tôi. Lúc thích em, tôi vẫn chưa hiểu thế nào là tình yêu sâu sắc... Đến khi xa nhau rồi, tôi mới nhận ra tình cảm của mình. Sao tôi lại không phát hiện ra khi gặp được em là một điều hạnh phúc...? Tôi quên mất một người mặc kệ mưa gió, vẫn lặng lẽ dõi theo tôi nơi ban đầu. Hóa ra em là điều hạnh phúc mà tôi luôn muốn giữ~...Hóa ra chúng ta và tình yêu đã từng gần nhau như thế~”

Tề Lãng cất tiếng hát mà không biết rằng người bên cạnh mình đã sớm chìm vào giấc ngủ. Khi kết thúc, cậu nhìn qua, chỉ thấy Hoắc Kinh dựa lên vai mình mà an tĩnh giấc mộng.

Nhìn một bên sườn mặt, Tề Lãng lại vô thức mỉm cười.

Hôn nhẹ lên tóc người kia, Tề Lăng thì thầm, " Chỉ một lần thôi, sẽ không dùng kính ngữ với anh, được không?"

" Xin lỗi em, một chút nữa là tôi đã để mất điều hạnh phúc của mình rồi."

41. Chương 41: Có Một Tên Ngốc Gọi Là Sóng

Cái đêm trước ngày Hoắc Kinh xuất viện, Chu Sa đã trực tiếp đến bệnh viện mà trông chừng con trai. Những ngày qua bà ấy vẫn rất bình thường, chỉ có đêm hôm ấy lại đột nhiên thay đổi lịch trình của mình.

Jin vừa mới từ ngoài cổng bệnh viện mua đồ ăn vặt đi vào, thấy thấp thoáng bóng dáng của Chu Sa mới bước xuống xe, Jin nhảy cẫng lên.

Rút vội điện thoại ra, Jin gọi cho Tề Lăng.

Ở đầu đó ở trên lầu bốn, trong một cái phòng bệnh cực kỳ ấm áp, có hai con người đang ngồi cạnh nhau, trò chuyện đủ thứ trên đời.

Tề Lăng hôm nay đem đến cho Hoắc Kinh vài quyển sách rất hay. Hai người vừa đọc rồi cùng bàn luận cực kỳ ăn ý.

Bỗng dưng tiếng chuông điện thoại trong túi reo lên, Tề Lăng đặt sách một bên, rút di động ra nghe.

" Có chuyện gì..." Tề Lăng còn chưa nói xong, Jin bên kia đã vội vã, " Wayne, Wayne, ra khỏi phòng bệnh đi. Dì Chu đến."

Tề Lăng nghe đến hai chữ dì Chu liền hiểu nguyên do. Cậu bình tĩnh ừ một tiếng rồi mới quay sang phía Hoắc Kinh.

Anh vẫn còn chăm chú xem tròn mấy quyển sách. Tề Lăng bước đến, gượng gạo mỉm cười:

" Ở Little..."

Vừa nói đến đây, Tề Lăng lập tức im bật. Hoắc Kinh ngẩng mặt nhìn cậu, còn đang tự hỏi Little Home thì có liên quan gì?

Nghe đến Little thôi thì anh cũng mừng tượng ra được chỗ nào rồi mà. Nhưng không phải Tề Lăng đã sớm xin nghỉ ở đó rồi sao?

" Sao thế? Little Home thì sao?"

Tề Lăng nhú mày, cố gắng tìm một lý do gì đó thật hợp lý.

" Ừm, Hannah vừa gọi nói quán cô ấy đang đông người quá, lại thiếu nhân viên. Hannah nhờ tôi qua giúp một tay."

Hoắc Kinh chớp mắt, có chút nghi ngại. Tề Lăng chưa thấy người kia đồng ý, trong lòng bỗng chồn chết đi được. Cậu không thể tự ý bỏ đi mà không xin phép được.

Người kia đổi là một lăm đó.

Cuối cùng, Hoắc Kinh cầm quyển sách khác ra, " Ừm, đi mau đi. Hannah đang cần đó."

Nghe đến đây, Tề Lăng chỉ khẽ thở một hơi. Thấy mi mắt người kia rũ xuống, cậu thừa hiểu người kia đổi rồi, nhưng kệ đi. Bước đến, Tề Lăng hôn xuống một cái rồi mau chóng quay người rời khỏi phòng.

Chu Sa lúc này đã bước vào thang máy. Khi này người đông quá nên thang máy không còn chỗ, Chu Sa đành đứng đợi một lúc lâu. Jin thì ở phía sau, âm thầm quan sát.

Tề Lăng ấn nút, bước vào thang máy, xuống tầng trệt.

Tầng 4, tầng 3, tầng 2, tầng 1...

Thang máy đình một tiếng, cửa mở ra. Chu Sa nhắc mi nhìn người bên trong thang máy, sau đó lạnh lùng bước vào. Thang máy của Chu Sa vừa đóng cửa lại, di chuyển lên trên thì bên cạnh, thang máy khác vừa mới xuống tới nơi.

Jin lúc này chạy đến, thấy Tề Lãng vừa bước ra khỏi thang máy bên cạnh, cô bé mừng rỡ ngồi thụp xuống đất.

Tề Lãng thấy Jin ngồi đó, mi tâm nhú lại.

” Sao lại ngồi ở đây?”

Jin nghe thấy tiếng nói liền ngược mặt, mếu máo:

” Trời đất ơi, mấy người làm tim tôi muốn rớt ra ngoài, huhu.”

Tề Lãng đến đỡ Jin đứng dậy.

” Xin lỗi cậu, cũng cảm ơn cậu. Một tí nữa thì...” Tề Lãng nhớ lại khuôn mặt lãnh đạm của Chu Sa mà cũng lạnh sống lưng.

Jin quệt mồ hôi, ” Khi nãy cậu vừa xuống tới đây thì dì Chu cũng vừa đi lên. Má ơi, tưởng tượng xem nếu hai người chung một thang máy thì sao? Á, happy ending nha.”

Tề Lãng nghe Jin cảm thán cả một tràng, cậu bật cười không ngớt. Ủ thì chết thật đấy chứ đùa.

” Cậu lên đi, kéo dì Chu không thấy cậu lại hỏi đủ thứ nữa.” Tề Lãng xoa xoa tóc Jin, sau đó thì xoay người đi trước.

Jin nhìn bóng lưng kia đang hòa vào dòng người đông đúc, khe thở dài. Về đến phòng bệnh, Jin hít một hơi thật sâu, định mở cửa bước vào thì nghe ở trong có tiếng nói chuyện.

” Khi nãy bạn của con đến đây trông chừng con, Jin ra ngoài mua ít đồ thôi.”

” Bạn của con à? Mẹ đã dặn Jin không để người lạ vào đây mà.”

” Đó là bạn của con, không phải người lạ. Con định giới thiệu người đó với mẹ. Người đó rất tốt, cũng là người đã...”

” Mẹ không muốn nghe gì cả. Tốt hay không tốt, nhìn là có thể biết thôi. Con không cần phải nói tốt cho bạn của con.”

Jin bên ngoài nuốt khan, buông bàn tay đang giữa nắm cửa. Cô bé xoay lưng, âm thầm cầu trời cho số phận cả ba an toàn.

Cánh cửa lúc này thỉnh thoảng mở ra dọa Jin một trận điếng người. Chu Sa nhìn thấy Jin đứng xoay lưng với mình, ánh mắt bà cực kỳ thẳng thắn.

” Jin.” Chu Sa lãnh đạm lên tiếng.

Jin đã muốn mếu đến nơi rồi nhưng vẫn phải quay lại nhìn Chu Sa một cái. Cô bé cúi thấp đầu, ” Dì Chu, dì mới đến.”

Chu Sa âm trầm nhìn Jin bằng một ánh mắt giận dữ. Ngọn lửa trong bà đang cháy rực lên. Chỉ cần một tác động nhỏ thôi cũng đủ khiến người ngoài khiếp sợ.

Bên cạnh đó cũng xuất hiện thêm hai người khác bận đồ lịch sự, đứng giữ hai bên cửa phòng bệnh.

Jin ngược mắt, thấy họ, cô bé liền hiểu ra vấn đề.

” Dì Chu, kia là...”

Chu Sa liếc nhìn cận vệ của mình, ” Họ sẽ trông chừng ở đây. Còn cháu, về cùng ta.”

Nói rồi Chu Sa xoay lưng đi trước. Tiếng guốc nện trên nền nhà khiến cho lòng người càng sợ hãi hơn. Jin nhìn hai thanh niên kia một cái rồi mới lẳng lặng theo phía sau Chu Sa.

Ngồi vào xe, hai người vẫn im lặng không nói gì. Cho đến khi về đến nhà, Chu Sa kêu Jin vào thư phòng. Jin đứng đối diện Chu Sa, tuyệt nhiên không dám ngẩng mặt. Hai bàn tay lồng chặt vào nhau, thật sự rất sợ.

Chu Sa liếc lạnh Jin một cái, sau đó cứ thế mà giáng một bạt tai xuống gương mặt xinh xắn kia. Tiếng vang chất chứa làm sự sợ hãi càng tăng thêm một bậc.

Lực đánh không quá mạnh nhưng Jin cũng chao đảo không ít. Cô bé run rẩy cả người, đáng thương khóc nức lên.

” Cháu xin lỗi, dì Chu.”

” Đồ láo lếu. Tôi bảo cô trông chừng như thế nào? Tôi bảo cô không để thằng oắt con kia vào thăm bệnh Hoắc Kinh cơ mà? Cô không hiểu lời tôi nói hay sao? Từ nhỏ đến giờ, ai là người nuôi nấng chăm sóc cô hả? Ai là người cho cô miếng ăn chỗ ở hả?”

Jin vén mái tóc ra phía sau, cố gắng nhẫn nhịn tiếng nức trong cổ họng. Hai bàn tay xoa xoa vào nhau, Jin nói:

” Cháu xin lỗi. Là cháu sai, cháu sai. Hai người họ không liên quan gì cả. Chú Walton không biết, Wayne cũng không biết...”

” Còn bảo nó không biết? Khi nãy nó cũng đến thăm nhưng đã được cô báo lại nên trốn rồi phải không? Hả?”

Jin mím chặt môi, ” Dì suy nghĩ lại đi, cháu xin dì. Hai người họ thật sự yêu nhau rất nhiều. Wayne cũng rất thật lòng...Cháu xin dì...”

Chu Sa nhướn cao đôi mi của mình, lộ ra vẻ kinh ngạc. Bà không nghĩ đến nước này, ai ai cũng đang về phe của Tề Lăng.

Cái tên đó có cái gì giỏi chứ? Có cái gì thật lòng cơ chứ? Không xứng, một tí cũng không xứng với con trai của tôi.

Nhìn Jin vẫn ngồi đó mà nói tốt cho quan hệ của hai người kia, Chu Sa giận đến mức không còn kiểm soát được hành động của mình. Khi bà định đánh cô bé một cái nữa thì bên ngoài, có người đi vào kịp thời ngăn cản.

Người đó lộ rõ vẻ bất mãn đối với Chu Sa. Giữ chặt cánh tay của bà rồi hất mạnh ra.

Jin được đỡ dậy, cô bé đã sợ đến mức không biết nói gì thêm.

” Mẹ làm cái gì thế? Jin con bé nó có tội tình gì đâu?”

” Đây không phải là chuyện của con.”

Chu Sa lạnh nhạt nhìn Hoắc Ứng, sau đó ngồi xuống ghế. Bà đã lấy lại bình tĩnh để có thể nâng một tách trà lên mà uống.

Hoắc Ứng một bên đỡ lấy Jin, một bên nhìn mẹ mình:

” Mẹ đúng là độc đoán. Mẹ làm ơn ngừng lại đi có được hay không? Mẹ có biết chỉ vì mẹ, chỉ vì sự thiên vị của mẹ mà khiến tình cảm anh em của chúng con bấy lâu nay rạn nứt hay không? Chỉ vì mẹ mà Hoắc Kinh sẽ lại đau lòng thêm đó. Nó có bao giờ trưởng thành được nếu như mẹ cứ bao bọc như vậy? Từ nhỏ đến giờ, mẹ luôn nhốt nó trong cái lồng hoàn hảo, để làm gì cơ chứ? Hoắc Kinh đến giờ vẫn còn trẻ con nhu nhược chính là vì mẹ đấy.”

Hoắc Ứng đem những phần uất cùng bất mãn nhiều năm trong lòng nói ra hết. Nói xong, hắn cũng không xem thái độ của Chu Sa thế nào đã bước ra ngoài cùng Jin.

Hoắc Ứng lái xe đưa Jin đến chỗ của Ngạo Thiên, sau đó hai người đã nói chuyện rất lâu.

Ngày hôm sau, Hoắc Kinh được xuất viện. Vì có cuộc họp khẩn cấp mà Chu Sa lẫn Hoắc Ứng đều không đến bệnh viện được. Chỉ còn có Ngạo Thiên với Jin mà thôi.

Hoắc Kinh cùng Jin ngồi trong xe của Ngạo Thiên, cực kỳ im lặng.

” Jin à, đêm qua sao cháu không ở lại vậy? Có phải trông chừng mấy hôm đã mệt rồi hay không?”

Jin nghe Hoắc Kinh hỏi, lại không dám để lộ nỗi buồn phiền của mình. Cô bé hít sâu một hơi, nặn ra nụ cười tươi rói:

” Đúng đó, cháu trông chú đến mệt luôn rồi đây này!! Chú khỏe lại phải bù đắp cho cháu á nha.”

Hoắc Kinh chớp chớp mắt, xoa đầu Jin, ” Được, chú hứa sẽ bù đắp đủ.”

Sau đó anh nhìn Ngạo Thiên vẫn im lặng, ” Ngạo Thiên, cậu có cần bù đắp luôn không?”

Ngạo Thiên nghe nhắc đến tên mình liền liếc nhìn kính chiếu hậu. Y lạnh nhạt nhếch môi mỉm cười.

” Cẩn thận tên nhóc kia lại ghen.”

Hoắc Kinh đùa được Ngạo Thiên, trong lòng thoải mái vô hạn. Anh cười một tiếng vui vẻ, sau đó dựa lưng vào ghế.

Trong lòng vẫn còn nghĩ rằng, khi khỏe lại, anh sẽ cùng Tề Lăng đi đâu đó chơi cho khuây khỏa a.

Nhưng khi về đến nhà, Ngạo Thiên đã trực tiếp kéo tay Hoắc Kinh vào phòng ngủ, nói chuyện rõ ràng.

” Hoắc Kinh, cậu phải nghe rõ những gì tôi nói đây.”

Hoắc Kinh nhìn cánh tay của mình bị nắm còn chưa được buông ra, khẽ nhú mày.

” Ừm, có chuyện gì?”

Ngạo Thiên buông tay ra, lãnh đạm nói:

” Dì Chu đã biết chuyện của cậu và Wayne. Và dì đang ra sức cấm cản hai người.”

” Sao cơ?” Hoắc Kinh ngăn người, ” Không thể nào. Mẹ biết tôi là gay mà...”

Ngạo Thiên nhu nhu thái dương, ” Đúng vậy. Mẹ cậu chấp nhận con người cậu, nhưng không chấp nhận Wayne làm người yêu của cậu. Tôi nghĩ, dì Chu biết được những gì trước đó mà cậu ta làm, cho nên không muốn hai người gần nhau.”

Nghe Ngạo Thiên giải thích, Hoắc Kinh liền nhớ lại những ngày qua ở bệnh viện. Tề Lăng chỉ đến thăm anh vào những khi không có mặt Chu Sa mà thôi. Trong khi anh lại muốn Tề Lăng gặp được mẹ mình để mà ra mắt giới thiệu.

Nhiều lần như vậy, anh còn nghĩ là trùng hợp, không có duyên gặp nhau.

Bây giờ mới biết, đó là Tề Lăng cố tình không để gặp mẹ của anh.

” Mẹ tôi...đã nói những gì?”

Ngạo Thiên nhìn Hoắc Kinh đang thất thần, trong lòng không đặt.

” Hm, đã nói rất nhiều điều khó nghe. Tề Lăng...còn bị đánh, cũng đã bị thôi việc ở YJ. Mà cậu ta cũng lý lợm lắm nên mẹ cậu cũng chưa làm gì được.”

” Đó là lý do Hoắc Ưng bảo chúng tôi không được lung lay ý chí sao?”

” Phải.”

Hoắc Kinh thở ra nặng nề, ngậy ngốc cười một tiếng chua xót.

” Cảm ơn cậu, Ngạo Thiên. Tôi phải xin lỗi mọi người nữa, vì chuyện của tôi mà ảnh hưởng nhiều người lắm.”

Ngạo Thiên nhìn Hoắc Kinh, chỉ muốn ôm lấy anh, an ủi một chút nhưng lý trí lại không cho phép. đành vậy, y chỉ vỗ nhẹ vai anh một cái rồi xoay người ra ngoài.

Hoắc Kinh ngồi xuống giường, lấy di động ra gọi cho người nào đó.

Bên kia ngay lập tức bắt máy, giọng điệu còn vui vẻ.

” Whale, đã xuất viện rồi chứ?”

Hoắc Kinh mỉm cười, ” Ừm, đã về nhà rồi.”

Tề Lãng một bên kẹp điện thoại bên tai, lại nhìn Hannah tỏ ý xin lỗi rồi bay ra ngoài, tìm một chỗ vắng nói chuyện.

” Ha, vậy có muốn ăn gì không?”

Hoắc Kinh chớp chớp mắt, cũng đắm chiêu suy nghĩ.

” Ừm, lâu lắm rồi chưa ăn sushi đó, sushi trứng cá nha.”

Tề Lãng nhìn ánh mặt trời chói chang, nheo nheo mắt lại, cười rộ lên.

” Được được, muốn gì cũng được cả. Thế thì tôi sẽ làm, tối mang qua cho anh. Vậy nhé, nghỉ ngơi đi, tôi còn làm việc. Hoắc Ứng sẽ không tha cho tôi đâu.”

Nói rồi, cậu cúp máy, trở vào quán.

Hoắc Kinh rũ mi mắt nhìn màn hình điện thoại đã tắt cuộc gọi, chỉ còn hiện lên hình ảnh của hai người.

Đồ ngốc, cậu muốn lừa ai đây chứ? Còn bảo là Hoắc Ứng sẽ không tha sao? Đồ ngốc, cái đồ ngốc này...

42. Chương 42: Quyết Định

Tối nay Tề Lãng xin được về sớm hơn bình thường. Cậu vào trong thay đồ rồi đem theo hộp sushi trứng cá mà mình đã làm để ra về.

Tề Lãng định đứng chờ thang máy nhưng lại cảm thấy rất sốt ruột. Cậu giậm chân tại chỗ một vài lần, thấy thang máy vẫn chưa xuống liền quyết định đi thang bộ.

Liếc nhìn hộp sushi, khóe môi Tề Lãng nhếch lên cười thật hạnh phúc. Cậu phải mau mau về đến nhà thôi, Hoắc Kinh sẽ đói mất.

Càng nghĩ đến đây, bước chân của cậu lại càng nhanh hơn một chút. Cho đến khi dừng lại trước cánh cửa màu trắng kia, con số 419 hiện ra rõ ràng, Tề Lãng mới nhẹ thở ra một hơi.

Gõ cửa hai tiếng, bên trong không hề có một tiếng động nào.

Tề Lãng thoát đầu không mấy may nghĩ gì, lại gõ thêm vài lần nữa nhưng kết quả vẫn y như cũ. Cậu nhú mào, định cất tiếng gọi thì cô Myths ở đâu đi đến.

” Wayne, cháu tìm ai vậy?”

Tề Lãng quay qua, mỉm cười một cái, ” Cô Myths, cháu đang tìm chủ căn hộ này..”

Cô Myths liếc mắt nhìn lên con số căn hộ, sau đó mới giải thích cho Tề Lãng nghe:

” Chủ căn hộ này dọn đi vào đêm qua rồi. Đồ đạc đều chuyển đi hết. Có vẻ lần này cũng không quay lại nữa đâu.”

Nghe cô Myths nói, Tề Lãng mất bình tĩnh thốt lên, ” Sao cơ ạ? Dọn đi rồi sao?”

” Ừm, người đó không nói cho con biết?”

Tề Lãng xoa xoa trước trán, dần lấy lại bình tĩnh mà trả lời:

” À có lẽ...cháu quên thôi. Cảm ơn cô.”

Cô Myths gật đầu, rời đi.

Niềm hưng phấn lúc này bỗng dừng vụt tan mất. Tề Lăng còn nghĩ đêm nay hai người sẽ vui vui vẻ vẻ, cùng ăn cùng trò chuyện. Cậu sẽ được bên cạnh Hoắc Kinh nhiều thêm một chút, được chăm sóc cho anh thêm một chút.

Những ngày qua ở bệnh viện, Tề Lăng đều phải phụ thuộc vào chỉ thị của Jin mới có thể đến thăm Hoắc Kinh. Thời gian làm việc ở Little Home cũng không ít, cậu phải tranh thủ rất nhiều, rất nhiều mới có thể rảnh rỗi mà đến bệnh viện.

Khi đến đó thì trời đã chuyển đêm. Ở cạnh Hoắc Kinh, cậu cũng chỉ có thể hát cho người đó nghe, hoặc kể vài câu chuyện gì đó, hay đơn giản là trông chừng người đó ngủ thật say.

Bây giờ ngay cả món ăn mà Hoắc Kinh nói muốn ăn nhất, cậu cũng không đem đến được cho anh nữa.

Đứng dựa vào hành lang, Tề Lăng mệt mỏi thở dài. Có lẽ cậu biết anh đang ở đâu rồi, chỉ là...cậu đang có một suy nghĩ rất táo bạo đó.

Tay vẫn còn giữ chắc hộp sushi, một tay lại rút di động ra. Tề Lăng rà vào danh bạ, chọn tên người đó rồi gọi.

Đầu dây bên kia là một giọng nói cực kỳ lạnh đậm.

” Chuyện gì thế?”

Tề Lăng nghe được giọng người đó, trong lòng thoáng nhẹ nhõm.

” Ngạo Thiên, tôi nhờ anh một chuyện.”

#

Jin đang tắm lại mấy cái cành cây cùng với tưới cây thì tiếng chuông cửa reo lên vài tiếng vui tai. Cô bé đặt cái vòi nước xuống đất, nhanh nhẩu chạy ra đó.

” Đợi chút.”

Jin vừa nói vừa mau chóng mở cổng phụ ra. Khi nhìn thấy người đứng trước mặt mình, cô bé đã há hốc miệng.

” Ôi, ôi, cậu...gì thế? Cậu đến đây làm gì?”

Tề Lăng đối với sự sửng sốt của Jin, cậu vô cùng bình thản. Liếc mắt vào trong một cái, Tề Lăng cười với Jin:

” Tôi đến gặp Hoắc Kinh thôi.”

Jin lúc này đứng chắn ngang cửa, ” Cậu điên rồi hả? Di Chu đang ở trong phòng khách đó. Chú Walton ở trong phòng ngủ. Cậu muốn vào thì cứ mà leo rào rồi leo cửa sổ đi ha.”

Thấy Jin kiên quyết như thế, Tề Lăng hạ mi mắt. Cậu siết chặt bao ni lông đang đựng hộp sushi kia. Jin chớp chớp mắt, quan sát Tề Lăng rồi nhìn xuống tay cậu.

Lúc này, Jin mới nhỏ giọng hỏi, ” Ủa...kia là đồ ăn cho chú Walton hả?”

Tề Lăng ngược mắt lên, cười nhẹ, ” Ừm. Ngộ mất rồi đó.”

“ ... ”

Tâm tư Jin bắt đầu đấu tranh dữ dội. Một bên bảo cô bé hãy cho Tề Lăng vào. Một bên thì bảo không được, tuyệt đối không được.

Hai người cứ chần chừ ở cổng phụ mãi cho đến khi bên trong, có một người đi ra. Jin quay sang nhìn, suýt chút nữa thì kêu lên một tiếng sợ hãi.

Người kia lại nhìn Tề Lăng, chứ không nhìn Jin.

” Cậu là ai?”

Người nọ nói tiếng Anh với Tề Lãng. Cậu trong lòng thoáng nghĩ đến vị quản gia của nhà họ Hoắc nên liền mỉm cười cúi đầu chào.

” Xin chào, tôi là Wayne. Tôi muốn gặp Chu phu nhân.”

” Chu phu nhân?” Người kia lại lãnh đạm hỏi lại, sau đó thì nhìn Jin, ” Để cậu ta vào đi.”

Jin dù gì cũng không thể cãi được người lớn tuổi, bèn lách qua một bên, cho Tề Lãng vào nhà. Cô bé đi phía sau, Tề Lãng đi giữa, người quản gia đi đằng trước.

Ba người theo một hàng đi vào phòng khách.

Chu Sa lúc này đang đọc báo kinh tế, không ngước mắt mà đã hỏi ngay:

” Dept, có khách nào thế?”

Quản gia Dept kính cẩn cúi người, ” Thưa, là một thanh niên tên Wayne muốn tìm phu nhân.”

Vị quản gia nói xong, ngay lập tức xoay người rời đi. Trong phòng khách lúc này chỉ còn lại ba người.

Jin thì đứng lì lại, hoàn toàn không muốn dính vào trận bão nhiệt đới sắp nổ tung kia. Mà Jin cũng không lên lầu nói lại cho Hoắc Kinh biết sự tình dưới đây nữa.

Chu Sa nghe đến tên Wayne, mi mắt theo phản xạ giật giật nhẹ. Bỏ tờ báo kinh tế xuống, bà vắt chéo chân, hất mặt về phía đối diện:

” Ngồi đi.”

Tề Lãng bên ngoài cực kỳ điềm nhiên bình thản đến lạ người, nhưng bên trong, tim cậu đang đập loạn xạ cả rồi. Đặt hộp thức ăn lên bàn, cậu ngồi xuống chỉnh tề.

Phong thái của Tề Lãng nếu đối với người khác sẽ là vô cùng hoàn hảo, vô cùng đáng được đón tiếp. Nhưng tiếc cho cậu, người cậu gặp là Chu Sa, tất nhiên sẽ không có một sự khoan hồng nào dành cho cậu đâu.

Chu Sa nhìn Tề Lãng bằng một đôi mắt lạnh nhạt.

” Cậu nghĩ đây là đâu mà đến như vậy?”

Tề Lãng đặt hai tay trên đầu gối, điềm nhiên mỉm cười:

” Thưa cô, cháu đến thăm Hoắc Kinh ạ. Anh ấy vừa mới xuất viện, cháu là người yêu, nếu không đến thăm sẽ rất khó coi.”

Jin ở gần đó, nghe Tề Lãng nói xong, chỉ biết sống lưng mình lạnh buốt. Chu Sa càng nghe rõ ràng từng câu từng chữ mà cậu vừa nói ra hơn nữa, đôi mắt ấy hơi nhúu lại, tỏ ra một sự không hài lòng.

” Cậu không có quyền gọi tôi thân mật như thế. Càng không xứng đáng với cái mác người yêu của con trai tôi. Nếu đến đây để thăm Hoắc Kinh thì mau về đi.”

” Thưa cô, cháu đã đến đây thì sẽ không dễ dàng ra về đâu ạ. Cháu muốn gặp cô để có thể nói hết những gì cháu nghĩ về Hoắc Kinh.”

Chu Sa lúc này khế cười, nụ cười của bà mang theo rất nhiều điều mỉa mai.

” Cậu cũng ngang ngạnh quá chứ. Người lớn đã không muốn tiếp, lại còn cả gan cãi lại. Ba mẹ cậu dạy cậu như vậy sao? Ba mẹ cậu dạy cậu hỗn xược như thế sao?”

Ba mẹ...

Mỗi lần nhắc đến ba mẹ, Tề Lãng cảm thấy lòng mình thật nặng nề. Từ nhỏ đến giờ, cậu vốn dĩ có xem ông ấy là ba mình đâu chứ? Người ba nào lại luôn đem mẹ của cậu ra mà nặng nhẹ, mà chà đạp như thế?

Còn mẹ của cậu, từ lúc còn sống đến khi lìa xa cõi đời này, đều không được Tề gia chấp nhận.

Ba và mẹ đi cùng nhau, xem ra không thích hợp cho lắm.

Tề Lãng cúi thấp mặt, không biết miên man suy nghĩ những gì, lại thốt ra một câu:

” Xin lỗi, cháu không có ba. Cháu chỉ có một người mẹ đã mất.”

Cứ ngỡ rằng khi nghe những lời nói chạm đến lòng người đó, Chu Sa sẽ có thể thông cảm một chút cho hoàn cảnh của cậu. Thế nhưng, không ai biết đó mới chính là sự châm ngòi cho cơn giận dữ của bà.

Đứng dậy, Chu Sa mở một ngăn kéo, lấy ra một xấp giấy rồi ném mạnh vào người Tề Lãng. Sự việc này quá bất ngờ làm cậu cũng thất thần theo.

Nhặt từng tờ giấy lên nhìn qua, Tề Lãng càng lúc càng thất kinh không nói nên lời. Những tờ giấy này đều đang viết về Tề gia, về từng người trong gia tộc đó.

Tất cả, không sót một ai.

Đến khi cậu giữ lấy tờ giấy có hai chữ Tề Dương, ngón tay bắt đầu run rẩy. Tề Lãng không ngờ Chu Sa đã âm thầm điều tra về gia đình cậu như vậy, còn rất rõ ràng nữa.

” Thưa cô, cái này...” Tề Lãng ngẩng mặt định giải thích thì đã nhận lấy cốc trà mà Chu Sa cầm lên tạt đến.

Nước trà âm ỉ ướt đầm cả khuôn mặt của cậu, thấm xuống từng mảnh giấy. Tề Lãng đưa tay vuốt mặt.

” Cảm miệng đi. Đây là lý do vì sao tôi không muốn con trai tôi dính dáng đến cậu, cả gia đình khốn kiếp của cậu. Tề Lãng, tôi không ngờ họ Tề này lại đeo bám tôi lâu như thế. Tôi không ngờ con trai ông ấy lại có thể nói tiếp duyên nợ này.”

Chu Sa lúc này cười một tiếng lạnh băng:

” Cha của cậu, Tề Dương, từng một đời hứa hẹn sẽ chung sống cùng tôi, từng hứa hẹn sẽ cùng tôi vượt qua sóng gió mà tiến đến hạnh phúc vĩnh cửu. Cha cậu là một kẻ nói dối, một kẻ tệ hại, một kẻ khốn nạn. Những lời nói của ông ta không thể tin được. Chỉ vì ham danh háms lợi mà rũ bỏ tất cả để theo một người đàn bà khác. Còn nữa, tôi đã điều tra lý lịch của cậu, mẹ của cậu không phải là vợ chính thức của ông ta. Ha, gia đình này nhơ nhục quá rồi đó. Thân phận của cậu thật ra chỉ là đứa con ngoài giá thú mà thôi.”

Tề Lãng cúi gằm mặt, nhìn đau đáu vào hai chữ Tề Dương kia, mà lòng không thể nguôi ngoai.

Tại sao chứ?

Tại sao luôn là vì ông ấy mà cậu lại đau khổ như vậy?

Tại sao luôn là vì ông ấy mà mẹ cậu bị người đời khinh thường như vậy?

Cậu, rốt cục thì có ai yêu thương cậu chứ?

Mẹ ruột đã bán cậu vì muốn một số tiền.

Ba ruột chỉ đem cậu về nuôi vì cần người nối dõi.

Chu Sa cuối cùng cũng đã nói hết những uất ức trong lòng mình, đôi mắt bà cũng đầm nước vì nhớ lại quá khứ đau buồn kia.

” Chỉ là đứa con ngoài giá thú mà thôi, không xứng với con tôi đâu.”

Chu Sa đã nói rất nhiều, và đáp lại bà chỉ là một màn im lặng thất thần. Chu Sa xoay người, định nói thêm một lời cuối thì nhận ra hộp thức ăn khi nãy Tề Lãng đã mang đến.

Bà nhìn nó, ” Đây là thứ gì?”

Tề Lãng lúc này đã tỉnh táo, vội vàng lau nước trên mặt, nói:

” Đây là thức ăn cháu làm cho Hoắc Kinh.”

Cậu vội vã đến mức đứng dậy, cầm lấy hộp thức ăn đó ấn vào tay Chu Sa, cố gắng nặn ra nụ cười:

” Cháu sẽ về, nhưng xin cô hãy đưa cái này cho Hoắc Kinh. Cháu sẽ ra về ngay, cô đừng lo.”

Chu Sa hờ hững nhìn hộp thức ăn trong tay mình, sau đó nhếch khóe môi:

” Cậu sẽ ra về hả?”

Tề Lăng lập tức gạt đầu, ” Vâng, cháu sẽ về ng...”

Bịch.

Lời còn chưa dứt thì một âm thanh khác đã xen vào. Tề Lăng lặng người cúi nhìn hộp thức ăn của mình đang nằm trên sàn nhà, nắp hộp vì tác động mạnh mà mở bung ra.

Chu Sa cũng nhìn đồng thức ăn bên dưới, lại chỉ thở nhẹ ra.

” Xong rồi, cậu về đi.”

Dứt lời, Chu Sa quay lưng định bước lên phòng ngủ thì bà nhận thấy lúc này phòng khách không chỉ có hai người.

Phía cầu thang đang có mặt của Ngạo Thiên và Hoắc Ứng. Cách một khoảng chính là Hoắc Kinh cùng với Jin.

Bọn họ đều đang rất bất mãn nhìn bà.

” Chẳng có gì để xem cả.” Chu Sa vẫn còn đủ bình tĩnh mà nói.

Rồi bà bước tiếp thêm một đoạn nhỏ. Sau đó, bà nhìn thấy đứa con trai mà mình cưng chiều đã đi theo hướng ngược lại.

Hoắc Kinh nhanh chân đi đến chỗ của Tề Lăng. Anh nhìn cậu đang quỳ một gối mà nhặt lấy hộp thức ăn.

” Tề Lăng...” Giọng của anh thật sự rất run.

Tề Lăng dừng tay, ngẩng mặt lên đã thấy khuôn mặt người kia ướm át. Cậu bất ngờ vài giây, sau đó liền ôm lấy gương mặt kia, ôn nhu nói:

” Có gì đâu chứ? Hôm nay không ăn được, ngày mai sẽ ăn, được không?”

Hoắc Kinh không muốn nghe gì cả, anh chỉ cứ lắc đầu, lắc đầu. Sau đó, anh cúi nhìn từng cuộn cơm đẹp mắt kia, vươn tay nhặt một cái lên, điềm nhiên bỏ vào miệng mà ăn.

Anh ăn rất vội, bàn tay bịt kín miệng của mình.

Hầu như ai nhìn cảnh đấy cũng phải giật mình. Họ không nghĩ Hoắc Kinh sẽ làm như thế.

Tề Lăng lần này tức giận, giữ lấy tay anh, ” Đừng có ăn nữa! Dơ mắt rồi.”

Hoắc Kinh vẫn ngoan cố giãy khỏi Tề Lăng, nhặt tiếp một cuộn nữa, rồi một cuộn nữa. Anh ăn một lúc, cố gắng nhai thật nhanh rồi nuốt xuống.

Cuối cùng thì không chịu được mà ôm lấy Tề Lăng.

” Xin lỗi, xin lỗi cậu. Mẹ tôi đã nói sai rồi, mẹ tôi chỉ nói như thế. Đừng để ý, làm ơn, đừng nghĩ về nó. Đừng nghĩ về nó...”

Tề Lăng cũng ôm lấy con người kia, cũng không biết phải nói cái gì để trấn an anh đây.

Người phụ nữ lòng dạ sắt đá họ Chu kia sau khi chứng kiến viễn cảnh đó, lòng bà quặn thắt. Ngón tay run rẩy không thể nắm chặt lại được.

Chu Sa bước đến, cố kìm giọng, ” Hoắc Kinh, mau đứng dậy!”

Tề Lăng đỡ lấy Hoắc Kinh đứng dậy. Anh hít sâu một hơi.

” Mẹ, con xin mẹ, hãy chấp nhận có được hay không? Chúng con sẽ sống thật tốt. Mẹ, có thể hay không?”

” Đừng có nói nữa. Mẹ đã quyết rồi, đừng có nhiều lời. Dept, mang nhị thiếu gia lên phòng.”

Hoắc Kinh nắm chặt hai bàn tay, ánh mắt kiên định.

” Con rất yêu người này, con chỉ có thể nói con rất yêu người này. Mặc kệ thân phận của Tề Lăng ra sao đi nữa, chỉ cần biết cậu ấy cũng quan tâm con thôi. Con không cần gì cả. Con trước không cần tài sản, sau cũng không cần tài sản. Con không quản sản nghiệp nhà họ Hoắc, con không cần mang cái họ này cũng

được. Con không muốn ở trong cái lồng mà mẹ xây cho con nữa. Con không muốn, không muốn, mẹ có hiểu được không? Con sẽ bỏ tất cả, nếu như bỏ tất cả, con sẽ xứng đáng với Tề Lãng, có đúng hay không?”

Chát.

Bầu không khí trong căn phòng bỗng trượt thật dài theo một lối mòn nào đó. Ngạo Thiên là một kẻ bình tĩnh, nhưng nhìn thấy Chu Sa tự tay đánh đứa con trai mà mình dưỡng dục cũng chiều, y còn phải kinh ngạc.

Hoắc Kinh lần đầu biết được cái đánh từ mẹ, anh chỉ có thể cười chua xót.

Chu Sa đánh xong, nhìn bàn tay của mình, càng đau khổ hơn.

” Con có thể nói như vậy sao? Mẹ đã nuôi con như vậy, đáp ứng tất cả cho con, vậy mà con vì một thằng con trai lại ăn nói như vậy hay sao? Con vì một đứa có nòi giống phản bội mà hỗn xược với mẹ hay sao? Con nói đi!!! Có phải muốn bỏ tất cả hay không? Có phải hay không?”

Hoắc Kinh định trả lời thì Tề Lãng kịp thời ngăn lại. Chứng kiến người mình yêu quỳ xuống trước mặt mẹ mình, người đã xúc phạm cậu rất nhiều, anh không thể không giận bản thân.

Tề Lãng quỳ xuống trước mặt Chu Sa, ” Cháu xin lỗi. Cháu không nghĩ anh ấy lại hồ đồ như vậy. Cháu xin lỗi cô, xin cô đừng tức giận anh ấy. Là cháu có lỗi, lần này cháu không tốt, lần này cháu không chăm sóc cho anh ấy thật tốt. Cháu hứa, từ giờ sẽ thật tốt với Hoắc Kinh...”

” Đi khuất mắt tôi.”

Hoắc Ứng cùng Ngạo Thiên lúc này bước đến đó. Ngạo Thiên đỡ lấy Tề Lãng đứng dậy, nghiêm giọng nói:

” Hôm nay cậu về đi. Mọi chuyện đã như vậy rồi.”

Hoắc Ứng lạnh nhạt nhìn mẹ mình, càng không muốn mở lời thêm câu nào. Hắn nhìn Hoắc Kinh, kéo tay em trai đi về phía cầu thang.

” Hai người đừng tổn sức nữa. Nghi ngơi đi đã. Ngày mai tính tiếp. Anh không để bất kỳ ai phá hạnh phúc của em trai mình đâu.”

Ai cũng sững sốt trước câu nói của Hoắc Ứng, song ai cũng im lặng không nói gì. Ngạo Thiên đưa Tề Lãng về nhà. Jin cũng lên phòng của mình.

Chu Sa ngồi trong thư phòng, bà đã trắng đêm chỉ suy nghĩ về những câu nói của hai đứa con trai.

Màn đêm cứ thế buông xuống, che khuất đi thật nhiều nỗi cô đơn...

43. Chương 43: Chim Về Trời Đoàn Tụ

Chính vì đêm hôm qua có một sự kiện thật nổi bật tại biệt thự của Hoắc gia, cho nên ai cũng đem theo những bộn bề trong lòng mà không yên giấc.

Chỉ có một người vì sức khỏe không cho phép anh phải thức khuya, không thể suy nghĩ quá nhiều, mà cũng vì sức khỏe không tốt nên anh đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ của riêng mình.

Đến sáng hôm nay khi thức dậy, Hoắc Kinh mới nhớ rằng hôm qua ở đây vừa có một trận bão nhiệt đới không nhỏ.

Ngồi dậy, anh mệt mỏi vén bức màn qua một chút, để cho tia nắng có thể tràn vào lấp đầy căn phòng của mình.

Bước xuống giường, Hoắc Kinh rửa mặt cho tỉnh táo, sau đó định thay đồ đến công ty gặp riêng mẹ của mình.

Nghĩ lại, hôm qua anh đã quá xúc động cho nên không kiểm soát được lời nói của bản thân. Có lẽ anh đã khiến cho mẹ mình buồn lòng, mà Tề Lăng cũng khó xử không ít.

Thay đồ xong xuôi, Hoắc Kinh đi đến vặn nắm cửa thì mới nhận ra, có một sự việc lại xảy đến. Nắm cửa xoay mãi nhưng không mở ra được. Hoắc Kinh nhú nhẹ mi, gõ lên cửa.

” Có ai bên ngoài không? Dept, có ở đó không?”

Hoắc Kinh áp sát đôi tai lên cánh cửa, không nghe ra một động tĩnh nào khác liền cảm thấy bất an. Anh không vặn cửa nữa mà đi đến tìm điện thoại, nhắn tin cho Jin.

Jin lúc này đang đi mua một ít đồ dùng học tập, nhận được tin nhắn SOS của Hoắc Kinh, cô bé liền tức tốc bỏ mấy đứa bạn của mình ở lại mà phóng về nhà.

Khi vào đến phòng khách, Jin ngó quanh, thấy Dept đang ở dưới bếp làm gì đó. Jin khẽ nhấc chân đi lại gần, hỏi:

” Chú Dept, chú đang làm gì thế ạ?”

Dept nghe giọng Jin cũng thực bình tĩnh quay người, chỉ vào mâm thức ăn:

” Đang chuẩn bị bữa sáng cho nhị thiếu gia.”

Jin nhìn mâm thức ăn, nhớ lại tin nhắn của Hoắc Kinh, cô bé vờ hỏi:

” Không phải chú Walton có thể xuống đây tự ăn sao ạ?”

Dept vẫn giữ nguyên khuôn mặt không cảm xúc của mình, bưng mâm thức ăn trên tay, hướng đến phía cầu thang đi tới. Trước khi đi khỏi, Dept còn nói:

” Đây là việc của phu nhân, tôi không can thiệp.”

Jin nghe xong, lập tức đi theo phía sau. Hai người một trước một sau leo đến lầu hai, nơi có phòng ngủ của Hoắc Kinh. Cũng ngay lúc này, hai người nghe được giọng của anh đang phát ra từ bên trong.

Nghe chừng có vẻ khó chịu, đau đớn.

” Có ai không? Đau quá...Có ai ở đó không?”

Dept thường ngày bình tĩnh như vậy đó, nhưng khi nghe giọng nói yếu ớt khó chịu của Hoắc Kinh, hẳn cũng đành buông bỏ cái bộ mặt khó ưa kia. Jin thì vội vàng đi đến, nói lớn:

” Chú Walton!! Chú không sao chứ?”

Bên trong im lặng một chốc, ” Ừm, chú đau...”

Jin quay qua nhìn Dept, ” Chú còn đứng đó nhìn cái gì chứ? Mau đem chìa khóa đến đây.”

Trong chốc lát, chìa khóa được cắm vào ổ, cửa mở ra. Jin nhìn thấy Hoắc Kinh đang ngồi trên sàn, tay ôm chặt phần bụng, vẻ mặt rất khổ sở.

Chạy đến đỡ lấy anh, Jin nói với Dept, ” Chú mau mang một ít thuốc đau bụng đến đây cả trà ấm nữa nhé. Mau đi chú.”

Dept chứng kiến Hoắc Kinh đau đớn không ngẩng mặt nhìn ai, bất giác nhanh chân hơn bình thường. Cửa phòng lúc này khép lại, Jin đỡ Hoắc Kinh ngồi lên giường.

Cô bé đến giờ vẫn còn lo lắng khôn nguôi.

” Chú, ổn chứ hả? Còn đau không?”

Hoắc Kinh tuyệt nhiên không còn kêu đau nữa, cánh tay cũng thả lỏng ra. Anh trầm mặc một lúc, sau thì phì cười.

Jin nhìn thấy nụ cười kia đang lấp ló bên dưới, cô bé nhú chặt mày. Mất hai giây nữa, Jin mới gằm nhẹ một cái:

” Chú Walton!!! Không ngờ luôn đấy!!”

Hoắc Kinh nhìn Jin, vẫn phì cười. Trông anh lúc này khác hẳn với bộ dạng zombie lúc nãy làm cho hai người kia sợ chết khiếp đi được.

” Chú xin lỗi.”

Hoắc Kinh nói khẽ, sau đó giơ ngón trỏ lên che ngang môi, ” Đừng nói lớn.”

Jin liếc anh một cái, bắt đầu dĩ buồn cười.

” Có phải Wayne dạy hư chú rồi không? Trước đây chú có bao giờ như thế đâu.”

Hoắc Kinh thở nhẹ ra, ” Đừng cái gì cũng đổ thừa cho Tề Lăng có được hay không? Hoắc Ứng lúc trước cũng bảo Tề Lăng dạy hư chú, bây giờ cháu cũng như thế.”

Jin bĩu môi, ” Thôi cháu biết rồi ạ, Tề Lăng của chú rất ngoan, rất đứng đắn đường hoàng.”

Nghe Jin nói, anh biết chẳng mấy thật lòng đâu nhưng không sao, anh vẫn thấy rất vui.

Lúc này, Dept mang trà cùng thuốc đau bụng vào phòng. Hoắc Kinh nháy mắt liên tục ra khuôn mặt khổ sở đau đớn, cánh tay thì xoa nhẹ ở bụng. Anh giả vờ nằm xuống giường, không nhìn Dept.

Jin thì cầm lấy thuốc với ly trà đưa đến cho Hoắc Kinh:

” Chú uống thuốc đi đã, nó sẽ bớt đau.”

” Chú muốn uống trà trước.”

Jin nhìn Hoắc Kinh đang viện lý do để không phải uống thuốc mà cô bé không biết nhịn cười làm cách nào bây giờ. Hít lấy một hơi, Jin nghiêm túc:

” Được, chú ngồi dậy uống trà đi.”

Dept nhìn hai người kia người tung kẻ hứng quá êm đẹp, hẳn không nghi ngờ cái gì cả. Mang trà cùng thuốc vào phòng xong, Dept lui ra ngoài.

Khi cửa đóng lại, một tiếng cạch nhẹ vang lên.

Jin cùng Hoắc Kinh nhòm ra ngoài đó, đồng thời thở dài bất mãn.

” Dept nhốt chúng ta?” Jin thì thầm.

Hoắc Kinh cầm lấy ly trà, uống một ngụm, ” Đúng rồi.”

Jin càng lúc càng sốt ruột hơn, ” Chú không lo à?”

” Không lo.” Hoắc Kinh lại uống thêm một ngụm nữa, ” Chúng ta sẽ được ra ngoài sớm thôi.”

Jin nhìn phong thái bình tĩnh của Hoắc Kinh, lại đem so với bộ dạng xúc động của đêm hôm qua, hết như hai người khác nhau. Jin một đêm nghĩ mãi mà không hiểu lý do gì khiến Hoắc Kinh gan dạ phản đối ra mặt như thế.

Căn phòng thoáng chốc im lặng lại được Hoắc Kinh phá vỡ.

” Tối hôm qua, chú không nghĩ mình sẽ nói những lời như thế.”

Jin âm thầm nhìn anh, sau thì cúi mặt, ” Đó là những lời thật lòng đúng không? Chú thật ra rất muốn nói như vậy lâu rồi?”

” Ừm.” Hoắc Kinh khẽ cười, ” Chú đã từng nghĩ đến việc bỏ hết tất cả đó.”

Jin thở dài, ” Cháu hiểu cảm giác của chú, nhưng chú bảo bỏ luôn cả họ Hoắc thì...khá là ngông cuồng.”

Hoắc Kinh cũng biết như thế mà. Khi đó, anh vốn chỉ muốn nói mình sẽ bỏ tài sản nhà họ Hoắc thôi, không hiểu lý do gì lại khiến anh thốt ra câu nói kia.

Hẳn là ai cũng kinh ngạc, mà đau lòng nhất lại chính là mẹ của anh.

” Chú đừng nghĩ nhiều quá, mọi chuyện sẽ ổn.”

Hoắc Kinh gật đầu, ” Hy vọng như thế.”

#

Hoắc Ứng đem một ít tài liệu đến cho Chu Sa. Khoảng thời gian mà hai mẹ con nhà này nói chuyện với nhau, nhiều nhất chính là ở công ty.

Đó là những buổi họp ban, những lúc đưa tài liệu trực tiếp. Còn lại, họ dường như không bao giờ mở lời với nhau.

Đặt tài liệu xuống bàn, Hoắc Ứng lạnh lùng nói:

” Một số kế hoạch con vừa khai triển, mẹ xem qua thử.”

Chu Sa cũng dừng việc đánh máy, liếc mắt qua xấp tài liệu kia, ” Được.”

Hoắc Ứng rút tay ra khỏi túi quần, đứng lặng nhìn mẹ mình trong chốc lát. Đến khi Chu Sa buộc phải ngước mắt nhìn hắn, hắn mới nhếch khóe môi, cười nhạt.

” Bình thường con bảo Vivian đem tài liệu qua đây, hôm nay thì đích thân mang đến. Rốt cục thì có chuyện gì?”

Nghe Chu Sa nói, Hoắc Ứng lúc này mang một cảm xúc thật kỳ diệu. Hóa ra bà ấy vẫn hiểu hắn đến như thế.

” Đến bao giờ thì mẹ mới xem con như một đứa con trai của mẹ đây?”

Chu Sa nhìn Hoắc Ứng, mi tâm bà nhíu chặt lại.

Trong lòng bà, Hoắc Ứng chính là một đứa con trai đầy tiềm năng trong thương trường, là người mà bà tin tưởng giao hết tất cả sản nghiệp này. Nhưng nếu nói, Hoắc Ứng khiến bà thường xuyên lo lắng và muốn chăm sóc thì hầu như không có.

Chu Sa luôn đĩnh ninh, Hoắc Ứng tự giải quyết các vấn đề trong cuộc sống của nó được, bà không cần phải can thiệp vào.

Suy nghĩ đó bám dính theo bà đã hơn mười mấy năm nay, lâu dần hình thành nên một lối tình cảm lạnh nhạt mà chính bà cũng không nhận ra.

” Đừng hỏi những câu rỗng tuếch như vậy nữa.”

Hoắc Ứng đứng đối diện mẹ mình, nghiêm túc nói:

” Mẹ nhìn vào sự thật đi. Con trai mẹ vốn dĩ không ham muốn gì cái khối tài sản lớn lao kia. Cái con cần chính là tình thương của mẹ, mẹ có hiểu hay không? Trước đây con luôn muốn gây sự chú ý để mẹ có thể yêu thương con như đối với Hoắc Kinh. Nhưng bây giờ đã lớn thế này, con chỉ muốn mẹ nhận ra bản thân mình bỏ lỡ quá nhiều tình cảm cho gia đình. Mẹ đã bỏ lỡ rồi, thì cũng đừng tự đánh mất nó.”

” Đánh mất? Ý của con là gì?”

Hoắc Ứng mỉm cười ý vị:

” Đánh mất cả hai đứa con trai của mẹ. Con thì không có gì đâu, vì vốn dĩ mẹ đánh mất con từ lâu rồi. Nhưng còn Hoắc Kinh, con e là...nó sẽ tự mở khóa cái lồng rồi bay xa luôn thôi. Mẹ nên hiểu rằng, mẹ có thể là nguồn cung cấp tốt nhất cho Hoắc Kinh, nhưng Tề Lăng mới chính là đôi cánh của nó. Có đôi cánh, nó sẽ tự bay đi và tìm kiếm nguồn cung cấp cho bản thân.”

Lời nói sắc bén của Hoắc Ứng đã kích động phần nào cảm xúc của Chu Sa. Biểu cảm của bà đã chuyển biến rõ rệt, nhưng bà vẫn đang cố giữ lấy sợi dây ý chí cuối cùng.

Quay mặt nhìn về một hướng vô định khác, Chu Sa trầm mặc không nói gì. Cho đến khi Hoắc Ứng đột nhiên chuyển chủ đề:

” Mà, mẹ có cần đứa cháu nối dõi không?”

Chu Sa dời tầm mắt nhìn Hoắc Ứng, không nặng không nhẹ mà nói:

” Hoắc gia này đương nhiên cần thế hệ tiếp nối. Đứa cháu đó phải là của con rồi.”

Hoắc Ứng nhướn mi, ” Ra vậy. Còn tưởng mẹ không cần đứa cháu nối dõi nữa.”

” Hoắc Kinh không thể lấy vợ, chỉ còn có mỗi con thôi.”

Lời lẽ có vẻ rất bình thường, người ngoài nghe thấy cũng không nghĩ gì nhiều. Nhưng Hoắc Ứng lại cảm thấy tim mình như quặn thắt lại.

Chỉ vì đứa em trai không lấy vợ, mà hẳn, chính là công cụ để có cháu nối dõi?

Nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời gay gắt làm tâm tình Hoắc Ứng cũng cực kỳ cau có.

Hắn xoay mạnh người, cười khẩy một cái:

” Tốt, con sẽ đem về cho mẹ một chục đứa, như thế thì đủ nối dõi rồi đi.”

Trở về phòng làm việc của mình, Hoắc Ứng bảo Vivian mang vào một tách cà phê, sau đó thì không cho ai được vào phòng làm phiền hắn.

Ngồi ở cái ghế xoay, Hoắc Ứng tâm trạng không tí vui vẻ, công việc cũng không thể nào làm được nữa. Hắn uống một ngụm cà phê, sau đó lên mạng, tìm một bộ phim để coi.

Thư giãn cũng không phải cái tội.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, Hoắc Ứng lười nhác không nhấc đầu lên xem là ai mà quát thẳng:

” Tôi đã bảo là không được cho ai vào rồi mà?”

Người nọ đứng ở cửa bất ngờ đứng lại vài giây. Sau đó, người nọ xoay người, định rời khỏi mà không thèm nói một lời nào.

Khi Hoắc Ứng ngồi thẳng dậy, nhận ra người kia, liền bảo:

” Vào rồi lại còn đi sao?”

Đứng dậy, hắn khoanh hai tay, ” Anh mau vào đây xem nào.”

Ngạo Thiên khuôn mặt lãnh đạm đóng cửa lại. Xoay người đi đến trước mặt Hoắc Ứng, y nói:

” Em vừa nói gì, nói lại tôi nghe.”

Hoắc Ứng chớp mắt, đang bực bội nên hắn chẳng nề tình ai cả đâu.

” Anh vào đây rồi còn muốn nói gì nữa? Anh đi ra lại chỗ cửa, tôi nhắc lại cho nghe.”

Đôi chân mày Ngạo Thiên khẽ nhướn lên, y đang vô cùng kiềm chế. Hoắc Ứng thấy y im lặng, lại không dám ngông nghênh nữa.

” Sao không nói gì?”

” Được rồi, đây không phải diễn đàn kịch câm đâu.”

” Tôi cũng méo phải Charlie Chaplin đâu.”

Hoắc Ứng đôi mắt quắc lên, ” Vương Ngạo Thiên, xin lỗi, được chưa?”

Ngạo Thiên lúc này mới để cho khuôn mặt tưởng đã đóng băng vạn năm được tan chảy. Y nghe giọng người kia cũng đủ biết tâm trạng đang ra sao rồi.

Vương Ngạo Thiên vươn tay xoa nhẹ tóc Hoắc Ứng:

” Mẹ lại nói gì khiến em buồn sao?”

Hoắc Ứng không nường tình hất tay Vương Ngạo Thiên ra, nhếch khóe môi cười:

” Mẹ bảo em phải sinh cả chục đứa con để nối dõi.”

Vương Ngạo Thiên mặt không biến sắc, ” Em không đủ sức đâu. Sinh bằng đường đó, thà để tôi thượng còn hơn.”

Hoắc Ứng định đùa một tí, không nghĩ có tên đùa nhây hơn, môi hắn run lên vì tức giận.

” Mẹ kiếp! Có anh đi sinh đó!!”

Vương Ngạo Thiên đã châm ngòi tức giận thành công, y rất thỏa mãn mà mỉm cười. Sau đó thì ôm lấy Hoắc Ứng, dịu dàng vuốt tấm lưng kia.

” Sinh thì cứ sinh, chúng ta cùng nuôi. Còn người sinh thuê, ta sẽ trả một khoản tiền.”

” Thử đoạn thật.”

” Còn gì buồn phiền không?”

Hoắc Ứng cũng dựa hết vào người y, ” Em đang lo cho chuyện của Hoắc Kinh.”

Vương Ngạo Thiên có chút bất đắc dĩ:

” Hoắc Kinh từng qua Trung Quốc một mình, có thể tự lo tự sống. Bây giờ em lo cái gì?”

Hoắc Ứng lúc này lui khỏi người kia, không đành lòng mà nói ra chuyện này, nhưng cũng phải nói:

” Anh chẳng biết cái gì cả. Khi Hoắc Kinh qua đó, em đã sai người bí mật đi theo để bảo vệ Hoắc Kinh đó.”

Vương Ngạo Thiên nghe xong, bao nhiêu bất mãn cứ thế dồn thành một núi. Y cũng không biết phải bình luận thêm cái gì.

Chính bản thân cũng cưng chiều em trai quá độ lại luôn đi trách mẹ mình cưng chiều quá độ.

Con người này đúng là thích đem tật xấu của chính mình mà phẫn nộ.

Má Vi: Ôm, cặp phụ HE rồi nha mấy đứa =)) còn ừ ừ scene đó hả? Để sau tính nha =))))))

44. Chương 44: Chào Mừng Về Nhà

Sau những bài học của Hannah, Tề Lăng bắt đầu quen dần với công việc phụ bếp của mình. Hannah là bếp trưởng, cậu cũng sắp được thăng cấp lên làm bếp phó mất rồi.

Trong lúc Hannah đang bận rộn với khách ăn bên ngoài thì Tề Lăng ở trong bếp đang xào nấu một đồng món ăn. Tay cậu làm việc không ngừng nghỉ, mắt liếc nhìn thực đơn, lại gắn nó lên cây đinh nhỏ phía trên, sau đó hì hục nấu ăn.

Bên ngoài, một số khách quen của Hannah hỏi cô:

” Nè, dạo này trông cậu khá rảnh rồi. Có người nấu ăn rồi sao?”

Những lúc thế này, Hannah vô cùng tự tin mà giới thiệu cậu học trò của mình. Cô cười cười đắc ý, chỉ vào bên trong, úp mở bí ẩn:

” Đúng thế. Tổ vừa hốt được một học trò rất đẹp trai, rất đáng yêu, còn ngoan ngoãn nghe lời.”

Nghe tông bốc thế kia, mấy cô nàng không thể nhịn được sự tò mò. Một trong số đó đã mạnh dạn kéo tay Hannah, dụ dỗ:

” Nè, có thể giới thiệu cho tớ không? Bao nhiêu tuổi nhỉ? Tên là gì? Bảo cậu ta ra đây cho tớ gặp một cái đi.”

” Là cả bọn cùng gặp chứ!” Mấy người kia phụ họa.

Hannah vốn không biết Tề Lãng đã có người yêu, cũng không thắc mắc chuyện riêng tư của cậu. Trước đây cô cũng từng hỏi anh trai mình là Adonis xem Tề Lãng có bạn gái gì chưa, nhưng Adonis toàn úp mở không nói rõ ràng gì cả.

Lúc bảo có rồi, lúc lại bảo khó چرا lắm, cứ như vậy Hannah cũng chán rồi bỏ cuộc luôn.

Bị mấy cô bạn dụ dỗ, Hannah đành hạ quyết tâm nói:

” Được rồi. Một lát giờ nghỉ, tớ gọi cậu ta ra đây.”

Giờ nghỉ trưa nhanh chóng đến, Tề Lãng nghỉ tay trong căn phòng nhỏ, đang ngồi ăn cơm. Mấy món này cậu đều tự làm ở nhà rồi giờ hộp mang theo.

Hannah đẩy cửa đi vào, nhìn Tề Lãng đang chăm chú ăn lại khe khẽ nói:

” Wayne, ra ngoài này một tí nha.”

Tề Lãng ngẩng mặt nhìn Hannah, không biết thầy mình muốn làm gì nhưng cậu cũng không từ chối. Uống vội một ngụm nước, sau đó thì đi theo Hannah.

Ra đến bên ngoài, nhìn thấy một số người bạn nữ, Tề Lãng bất giác hiểu ra. Khuôn mặt cậu không bày tỏ cảm xúc ngượng ngùng gì cả, chỉ đơn giản là mỉm cười xã giao thôi.

” Chào mọi người.” Tề Lãng từ tốn nói.

Hannah đứng cạnh cậu, huých nhẹ một cái, ” Đây đều là bạn của tôi. Họ muốn xem đầu bếp mới.”

Tề Lãng nhìn Hannah một cái rồi gật nhẹ đầu.

” Cậu tên Wayne à? Đã có bạn gái chưa?”

Người phương Tây vốn dĩ rất phóng khoáng rồi, hỏi những câu này cũng là lẽ thường tình thôi.

Tề Lãng nhìn họ còn đang mong đợi, còn cậu thì vẫn lãnh đạm nở nụ cười đáp lại:

” Ừm, tôi đã có người yêu rồi.”

Mọi người bỗng chốc trầm mặc không nên lời. Ngay cả Hannah cũng phải kinh ngạc vì đây là lần đầu Tề Lãng công khai chuyện tình cảm.

Tề Lãng nói xong, thấy họ im lặng, cậu cũng cười bất đắc dĩ:

” Vì tôi mới học được một chút, cho nên tay nghề sẽ không tốt như Hannah. Hy vọng mọi người có thể thưởng thức món ăn mà tôi nấu. Có vấn đề gì thì cứ nói với tôi.”

Một người trong đám bạn đó sức tỉnh liền cười gượng gạo.

” Được, chúng tôi luôn ủng hộ cậu. Món ăn cậu làm rất ngon.”

Tề Lãng nghiêm túc cúi đầu, ” Cảm ơn mọi người.”

Sau đó, cậu nhìn Hannah, trao đổi qua ánh mắt xong liền trở về căn phòng nghỉ trưa.

Hannah lâu lắm rồi mới thấy bộ dạng nghiêm túc này của Tề Lãng, nhất thời không biết nói gì thêm.

Một người thở dài, ” Người như vậy mà chưa có người yêu thì cũng lạ đó.”

” Đúng đó, tiếc ghê nhỉ?”

Một người quay sang cô gái ít nói nhất, ” Aurora, cậu cũng tiếc lắm nhỉ? Khi nãy tớ còn định ghép cậu với cậu ta nữa.”

Aurora lúc này ngược mắt nhìn những người bạn của mình, sau đó nhìn Hannah, rồi nhẹ nhàng mỉm cười.

” Thật ra thì tớ cũng cảm thấy thích Wayne lắm.”

#

Tề Lãng buổi chiều tan tầm sớm hơn thường ngày, cậu thay đồ xong liền rời khỏi Little Home.

Bắt một chuyến xe buýt, Tề Lãng đi đến chỗ hẹn.

Nhìn thấy quán cà phê mang tên “Rose” hiện ra trước mắt, Tề Lãng nhẹ nở nụ cười. Bước vào trong, cậu đảo mắt nhìn một lượt, nhận ra có một cô gái đang ngồi ở đó, nghịch nghịch gì đó trên mặt bàn, cậu liền đi tới.

Ngồi xuống, Tề Lãng nhìn mấy tờ giấy note đủ màu, lại ngược lên nhìn cô gái kia:

” Chị đang làm gì thế?”

Tề Ôn lúc này mới phát hiện em trai mình đã đến, cô liền bỏ bút xuống, cười hì hì. Nhướn người lên, Tề Ôn thản nhiên nựng hai bên mặt Tề Lãng đến đỏ bừng.

” Ôi, chị nhớ em quá, em trai bé bỏng~~”

Trong quán vốn rất an tĩnh lại bị giọng nói trong trẻo cao vút của Tề Ôn gây chú ý đến mọi người. Tề Lãng mặt mày sa sầm, siết chặt hai tay của chị mình, đặt xuống bàn.

” Chị ăn nói chú ý một chút đi.”

Tề Ôn bĩu môi, ” Nhớ thì nói nhớ!!”

Sau đó, cô gọi cho Tề Lãng một ly nước trái cây. Tề Lãng còn định sẽ kêu một Latte hay gì đó, cuối cùng cũng bị người chị giành phần.

Cậu liếc nhìn Tề Ôn một cái. Tề Ôn thì vui vẻ nói:

” Uống cà phê nhiều không tốt đâu nha, cai đi. Uống nước trái cây cho tốt.”

Nghe Tề Ôn nói, Tề Lãng bất giác nhớ đến người nào đó cũng hay nói như vậy với cậu. Mà người nào đó cũng thích nước hoa quả lắm.

Tề Ôn quay qua nhìn cậu vừa lúc cậu mỉm cười vô thức, trông gương mặt cực kỳ hạnh phúc, cô không khỏi kinh ngạc.

Chống cằm, Tề Ôn trêu:

” Cười một mình người ta bảo là thần kinh đó~ Chị đưa em đi khám nha.”

Tề Lãng quay về thực tại, ” Đùa đủ rồi.”

” Được rồi.” Tề Ôn cười, ” Em vẫn ổn chứ? Về tất cả.”

” Ừm, vẫn ổn. Người ta vẫn chưa bỏ em là ổn rồi.”

Tề Ôn nghe xong bỗng bật cười, duỗi tay vò tóc cậu:

” Nói cái gì thế? Em chị đáng giá lắm nha!”

Ly nước kiwi được mang ra, Tề Lãng mang theo một tâm trạng vui vẻ mà khuấy đều ly nước lên, sau đó uống một chút.

” Thật ra thì em đang làm mọi cách để khiến mẹ người đó chấp nhận em.”

” Chị biết. Em đã kể hết cho chị nghe rồi còn gì? Hmm, không ngờ ba mình phong lưu đa tình như vậy. Rốt cục thì ba có bao nhiêu...người phụ nữ vậy chứ!! Đàn ông hồ thẹn quá đi mất.”

Tề Lãng lúc này nhìn cô, nói bằng tiếng Trung:

” Chỉ có đàn ông yêu đàn ông mới không phải hồ thẹn.”

Ngay sau đó, Tề Ôn liếc một cái sắc lẹm.

” Đừng tự đắc em ạ. Ngoài kia còn đầy đàn ông phụ tình đàn ông đó.”

” Nhưng em vẫn không phải là một trong số đó.”

Tề Ôn mím môi, ” Hồi trước không phải em cũng...”

Tề Lăng nhấc mi nhìn chị gái, rất không vừa lòng với câu nói lấp lửng kia. Cậu biết trước đây mình từng khiến Hoắc Kinh tổn thương, nhưng cũng không phải là cậu nói yêu rồi phụ tình mà...

Mà dù sao đi nữa, cậu đang yêu rất nghiêm túc rồi còn gì.

" Em đang nghiêm túc lắm."

Vừa lúc này có một cô gái xinh đẹp khác hướng đến bàn của bọn họ mà đi đến. Cô gái bận trên người một bộ quần áo phục vụ rất kiêu diễm.

Tề Ôn nhìn thấy cô gái, lại ngăn người hỏi:

" Ô, có gì sao cô bé?"

Cô gái kia mỉm cười với Tề Ôn, sau đó lại nhìn Tề Lăng, " Hm, hình như cậu là Wayne đúng không?"

Tề Lăng lúc này mới ngược mặt nhìn cô gái kia, trong lòng cực kỳ khó hiểu. Mất mấy giây nhìn ngắm thật kỹ, Tề Lăng kỳ thực cũng không nhớ nổi mình có gặp người kia chưa.

" Ừm phải, tôi là Wayne. Có gì không?"

Cô gái lúc này cười tươi hơn, " Chẳng qua chúng ta đã từng gặp nhau rồi, nhưng có lẽ cậu không để ý đâu..."

Nghe giọng điệu ngọt ngào kia, Tề Ôn liếc nhìn Tề Lăng, bộ mặt khinh bỉ rõ rệt.

" Cô có thể nói tên không? Tôi...thật sự không nhớ."

Cô gái mỉm cười, " Tôi là Aurora, bạn của Hannah."

Ra là thế...

Tề Lăng tự nói trong lòng, sau đó nhìn Aurora, " À tôi nhớ ra rồi. Hóa ra cô làm ở đây." Dừng một tí, cậu chỉ vào Tề Ôn:

" Đây là người yêu của tôi, hôm trước tôi có nói với mọi người."

Aurora nhìn Tề Ôn, đôi mắt có chút ngỡ ngàng và hụt hẫng. Còn Tề Ôn tự đứng lại bị gấn mác làm người yêu em trai, chẳng thể chấp nhận nổi. Nhưng cô một lòng phối hợp.

" Xin chào, tôi là Quinn." Tề Ôn cười cười lấy lệ.

Aurora vẫn nhìn cô bằng một ánh mắt thân thiết, nhưng nụ cười trên môi đã không còn.

#

Hannah đứng bên trong nhìn Tề Lăng sắp xếp lại bàn ghế trước khi ra về, cô không nhận được mà hỏi:

" Wayne, mấy hôm nay cậu có vẻ buồn phiền quá?"

Tề Lăng đặt cái ghế cuối cùng lên bàn xong, quay qua nhìn Hannah, cười khê:

" Sao thế? Trông tôi buồn phiền lắm sao?"

Hannah đi lại gần, thở dài, " Đúng đó. Nhìn cậu không vui vẻ như trước, giống như là có tâm sự vậy. Có chuyện gì có thể nói tôi nghe mà."

Tề Lăng lau tay vào tạp dề, khuôn mặt chốc chốc lại dịu đi một chút. Cậu nhún vai, mỉm cười:

" Tôi chỉ đang lo lắng cho người tôi yêu thôi."

Hannah nheo nheo mắt, " Hóa ra là tình cảm. Hai người đang cãi nhau?"

Tề Lăng lắc đầu, " Không phải, chúng tôi đang rất vui vẻ. Chỉ là...do áp lực của gia đình thôi."

" Ra là thế. Gia đình luôn là rào cản lớn nhất mà!"

" Ừm, đúng thế."

Tề Lãng đáp lại, sau đó thì cởi tạp dề, mắc lên kệ rồi lấy cái túi của mình. Tạm biệt Hannah xong, cậu rời khỏi quán.

Đi được một quãng dài, Tề Lãng gặp lại Aurora. Không biết cô ấy đã đứng ở đó bao lâu rồi nhưng có vẻ chờ đợi ai đó.

Tề Lãng nhìn một cái, song vẫn cố tình như không thấy, bước thật nhanh qua chỗ ấy. Nhưng Aurora vốn dĩ đang chờ cậu, nên cô liền gọi tên cậu.

” Wayne.”

Tề Lãng dừng bước, chậm rãi xoay người, ” Hi.”

Aurora đi lại gần, ” Cậu không thấy tôi sao?”

Tề Lãng cúi mặt, không nói gì. Cậu không thể bảo, tôi thấy nhưng tôi đã cố tình không thấy.

Nhìn sự lãnh đạm của Tề Lãng, Aurora vẫn mặc kệ, mỉm cười cho qua.

” Hmm, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

” Cô muốn nói gì?”

” Người hôm bữa ngồi cùng cậu trong quán không phải là người yêu cậu đúng chứ?”

Ánh mắt vốn dĩ đang nhìn ở một nơi không định hướng của Tề Lãng lại đang nhìn Aurora. Ánh mắt pha chút ngờ ngàng cùng bất đắc dĩ.

Cậu không rõ vì sao Aurora lại biết chuyện đó, mà cậu cũng không muốn giấu nữa.

” Ừm, đúng thế.”

Aurora không tỏ ra tức giận, ” Vậy tôi có thể làm người yêu của cậu chứ?”

” Không thể.”

Tề Lãng nói một cách dứt khoát. Ánh mắt cũng kiên định thêm vài phần nhưng không hề ảnh hưởng đến Aurora vừa bị từ chối.

Cô nắm lấy tay Tề Lãng, tiến lên một bước, ” Cậu đâu có người yêu? Tôi rất giỏi làm một người yêu đó.”

Tề Lãng lần này càng thêm mạnh mẽ dứt khoát mà rút cánh tay đang chạm vào người mình kia, sau đó lạnh nhạt nói:

” Tôi không cần người tình. Nếu tôi cần, tôi cũng không thiếu người để như thế. Cô gái hôm đó đúng thực không phải người yêu của tôi, nhưng tôi đã có người yêu rồi.”

Tề Lãng khẽ thở ra một tiếng:

” Xin lỗi Aurora, tôi không thích phụ nữ.”

Nói xong, Tề Lãng bỏ đi rất nhanh chóng. Còn lại một mình Aurora trên vỉa hè vắng vẻ. Cô vẫn không thấy tức giận, vì đơn giản là cô còn đang bận nghĩ ra kế sách tiếp theo.

Tề Lãng chạy thật nhanh ra đến bên xe buýt, nhưng chẳng may xe buýt đã rời bến rất lâu rồi. Cậu bực bội đá chân vào ghế đá, bất lực ngồi xuống đó.

Kỳ thực, cậu không bị những lời nói của Aurora làm cho bận tâm suy nghĩ, cậu cũng chẳng thấy tiếc nuối có lỗi gì khi từ chối cô ta. Nhưng cậu lại có cảm giác không mấy yên tâm.

Cậu tự cảm thấy, khi này mình từ chối quá nhẹ nhàng rồi.

Bíp, bip.

Tề Lãng ngẩng mặt ngay khi tiếng còi xe vang lên. Bóng dáng chiếc xe này khá quen. Tề Lãng đứng dậy, bước đến nhìn cho thật kỹ.

” Lên xe nào, tôi đưa cậu đến chỗ này.”

Người vừa nói chính là Vương Ngạo Thiên.

Hai người ngồi trên một chiếc xe, lại đang hướng về phía trước. Mặc kệ Tề Lăng hỏi bao nhiêu lần thì Vương Ngạo Thiên cũng chẳng thêm tiết lộ nơi sắp đến.

Con xe lướt một quãng khá xa, cuối cùng cũng dừng lại.

Wương Ngạo Thiên ném lại cho Tề Lăng một câu, "Tìm phòng 253." Sau đó đá dít cậu khỏi chiếc xe.

Tề Lăng bị đem quăng giữa chợ, lại ngược nhìn khu căn hộ cao cấp kia mà lòng thoáng kinh ngạc.

Căn hộ này không phải dạng vừa đâu, rất là đắt đỏ.

Tề Lăng nhớ số phòng 253, cứ thế mà đến thang máy, lên lầu hai. Trong lúc tìm phòng, cậu nhắc lại số phòng rất nhiều lần.

Cứ cảm thấy nó quen thuộc như thế nào ấy.

Đến khi tìm ra rồi, Tề Lăng mới gõ cửa thử. Cậu hoàn toàn không lường trước được bên trong sẽ xuất hiện ai, xuất hiện cái gì?

Cửa phòng mau chóng mở ra, âm thanh vui tai vang lên. Đứng trước mặt cậu lúc này chẳng phải ai xa lạ mà chính là...

Hoắc Kinh bận một chiếc tạp dề, gương mặt cực kỳ cao hứng, không ngại ngừng tiến lên ôm lấy cổ Tề Lăng.

"Chào mừng về nhà của chúng ta~"

45. Chương 45: Quán Coffee Rose

Vòng tay của Hoắc Kinh hôm nay ấm áp hơn thường ngày. Nó làm Tề Lăng không cách nào rời khỏi, không cách nào buông bỏ được.

Hai người cứ quấn quýt lấy nhau như thế cũng được vài phút, sau đó Hoắc Kinh mới thôi ôm cứng lấy Tề Lăng. Khuôn mặt anh toát ra một sự vui vẻ và hy vọng nào đó khiến Tề Lăng cực kỳ tò mò.

Cậu vừa định cất tiếng hỏi thì Hoắc Kinh đã giành lấy trước.

"Có bất ngờ không?"

Tề Lăng vẫn còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn gật đầu. Cậu không hiểu nhưng rất bất ngờ.

Tại sao Hoắc Kinh lại xuất hiện ở đây? Còn ở trong một căn hộ đắt tiền như thế này? Còn có rất nhiều thứ kinh ngạc nữa.

Hoắc Kinh vẫn mang theo sự cao hứng của mình, chỉ vào phía bên phải, ở đằng sau:

"Đồ đạc của cậu ở căn hộ cũ, tôi đều mang qua đây cả rồi. Hmm, kia là phòng ngủ của chúng ta, còn có thư phòng nữa. Bên trong có đầy đủ những cuốn sách của chúng ta. Tất cả đều mang đến đây cả."

Trong giọng nói kia chứa một niềm hạnh phúc bé nhỏ. Ngay cả nụ cười kia cũng hạnh phúc đến kỳ lạ.

Hoắc Kinh nói xong, một lần nữa kéo tay Tề Lăng về phía phòng ngủ:

"Mau đi tắm thôi, rồi cùng ăn tiệc."

Tề Lăng đến giờ mới hiểu được một chút vội giữ lấy tay của anh. Cậu bỗng nghiêm giọng hỏi:

"Hoắc Kinh, anh có biết mình đang làm gì hay không?"

Hoắc Kinh có chút sững sốt khi nghe Tề Lăng nghiêm túc như thế, nhưng rồi anh đã mỉm cười nhẹ nhàng, cũng không bối rối trả lời:

” Biết chứ. Tôi đang từ bỏ tất cả để sống cùng cậu.”

Ánh mắt nóng giận của Tề Lãng khi nãy bây giờ đã dịu xuống một chút. Cậu vẫn nắm lấy bàn tay anh, dù không muốn phá đi sự vui vẻ lúc này nhưng cậu không thể làm như vậy được.

Hoắc Kinh vốn dĩ không phải là Tề Lãng, không phải là một thiếu gia nông cuồng, hư hỏng như thế.

Cuộc sống ở Hoắc gia rất tốt. Chu Sa rất yêu thương anh, chính vì yêu thương anh nên bà ấy mới nhất quyết phản đối mối quan hệ này.

Hoắc Kinh không thể chỉ vì tình yêu của hai người mà trái ý với mẹ của mình, không thể cứ như vậy mà từ bỏ hết tất cả chỉ để theo cậu.

” Hoắc Kinh, chúng ta không thể làm như thế. Mẹ anh sẽ rất đau lòng.”

Tề Lãng lúc này có thể thấy rõ được niềm vui của anh đã vơi bớt đi rồi, cao hứng khi nãy cũng chẳng còn lại bao nhiêu nữa.

Hoắc Kinh thu bàn tay của mình trở về, nặng nề nói:

” Tôi không thể cứ như thế mà rời bỏ cậu được. Tôi chỉ đơn giản là muốn sống cùng cậu, sống một cuộc sống bình thường mà thôi. Tôi không còn là nhị thiếu gia nhà họ Hoắc nữa. Tôi biết mẹ tôi sẽ rất đau lòng nhưng...tôi không thể nhìn thấy chuyện của mình lại bị ngăn cấm như thế.”

Tề Lãng lần nữa bắt lấy tay anh, hạ thấp giọng:

” Chúng ta sẽ không chia tay, chúng ta sẽ không bị gì cả. Nhưng chúng ta vẫn phải tôn trọng người lớn.”

” Đi tắm đi.” Hoắc Kinh hạ mi mắt, nhỏ giọng như nói với chính mình, ” Đã đến rồi thì ở một đêm đi. Nếu muốn, sáng mai chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Nói xong, Hoắc Kinh quay lưng về phía Tề Lãng, đi đến chỗ bàn ăn đã sớm được trưng bày rất nhiều thứ.

Tề Lãng nhìn qua, bây giờ mới phát hiện bàn ăn được chuẩn bị rất kỹ lưỡng, giống như một buổi tiệc mừng vậy. Còn có băng rôn màu xanh dương rất đáng yêu, cùng dòng chữ cũng rất trẻ con.

Xung quanh khắp nơi trong bếp đều được treo những quả bong bóng trong suốt. Tề Lãng lần đầu nhìn thấy những quả bong bóng hình bầu dục, dài dài và trong suốt như thế.

Cậu cảm thấy những quả bong bóng đó có chút kỳ quặc, hay đúng hơn là...rất đáng nghi.

Hoắc Kinh đứng trước bàn tiệc, nhìn những món mà mình cùng Jin đích thân chuẩn bị, anh chỉ mím nhẹ môi.

Cất công chuẩn bị cẩn thận như thế, cuối cùng thì được gì cơ chứ?

Hoắc Kinh nhắm mắt, thở mạnh ra một cái rồi bắt tay vào dọn dẹp. Anh thu lại những món ăn không cần thiết, dẹp cả chiếc bánh gato làm từ quả việt quất, có cả màu xanh dương.

Bữa tiệc này gọi thẳng một cái tên thôi, Blue Ocean.

Dọn xong mấy món ăn kia rồi, Hoắc Kinh đi đến tháo xuống những quả bong bóng “đáng nghi” kia.

Anh đang làm dở thì có một bàn tay vội vàng chặn lại, còn dùng lực ôm lấy anh từ phía sau nữa.

” Sao còn chưa đi tắm? Không lẽ muốn rời khỏi ngay bây giờ?”

Hoắc Kinh ủy khuất nói.

Tề Lãng mặc kệ những lời nói kia, cứ thế mà ôm lấy hai bả vai gầy gầy kia. Cậu duỗi tay gắn những quả bong bóng trở về vị trí cũ, sau đó nói:

” Xin lỗi.”

” Chúng ta tiếp tục thôi. Tiếp tục cuộc sống của chúng ta.”

Hoắc Kinh lúc này quay người, nhìn Tề Lãng bằng một ánh mắt mất mát. Sao cậu không thể nói sớm hơn một chút? Còn hại anh suốt nửa thì buồn đến ngày mai, suốt nửa thì uống phí những quả bong bóng cất công bơm căng phồng kia.

Tề Lãng xoa nhẹ mặt anh, mỉm cười nói:

” Được rồi, tôi sẽ đi tắm, sau đó chúng ta dùng bữa, được chưa?”

Hoắc Kinh cũng không chần chừ nữa, gật đầu quyết đoán:

” Được, mau mau đi.”

Tề Lãng lại cười khẽ. Sau đó, cậu dời mắt đến những quả bong bóng đáng nghi kia, hỏi thẳng một câu:

” Hoắc Kinh, anh mua những quả bong bóng này ở đâu?”

Hoắc Kinh rất thần nhiên nói, ” Không có mua. Chúng đều ở chỗ của cậu.”

” Chỗ của tôi?” Tề Lãng há hốc miệng, ” Tôi nhớ mình cũng không có mang những thứ này về nhà.”

Nhắc đến những thứ kia, Hoắc Kinh lúc này có hơi buồn cười. Anh chỉ vào một quả, lại giải thích:

” Ừm, chúng là những món mà cậu vứt lung tung dưới gầm giường ấy. Tôi vô tình thấy nên đem về. Jin nhìn chúng, bảo là cứ bơm căng lên, cái này chẳng sợ vỡ.”

Nghe giải thích đến đây, Tề Lãng trầm mặc rất lâu. Về mặt cậu đen lại như những nhân vật hoạt hình đang trong tình cảnh bức bối và khó nói nên lời.

Một hồi sau, Tề Lãng thất thần lên tiếng:

” Dưới gầm giường của tôi, có phải đó là...cái kia không?”

Hoắc Kinh chớp mắt, gật đầu, ” Đúng là thế!”

” Hoắc Kinh!!” Tề Lãng bất đắc dĩ gọi tên anh trong sự dồn nén, sau đó mới méo mào nói, ” Đồ ngốc, anh có biết lãng phí quá hay không? Mua một hộp đó cũng phải trả tiền đó.”

” ...Thay vì tốn tiền mua một hộp bong bóng khác về thổi thì có sẵn cái này rồi mà.”

” Anh còn cãi à? Chúng không dùng để thổi bong bóng.”

” Chúng ta cũng không dùng nó nhiều đến mức như vậy đâu.”

“ ... ”

#

Một đêm ở cùng nhau trong một căn hộ thuộc sở hữu riêng của hai người cũng đủ khiến cho mức độ tình yêu tăng lên vượt bậc.

Khi Hoắc Kinh thức dậy thì Tề Lãng đã chuẩn bị xong bữa sáng cho cả hai mất rồi. Điều này cũng không còn lạ gì nữa khi mà người nào đó luôn đích thân nấu bữa sáng như vậy.

Điều này cũng khiến cho con Cá Voi nào đó bắt đầu ý lại vào người yêu nhiều hơn nữa.

Rửa mặt thay đồ xong, Hoắc Kinh mang dép lê vào rồi bước vào bàn ăn. Nhìn Tề Lãng trong cái tạp dề kia thật ôn nhu làm sao.

Tề Lãng xoay người, đặt lên bàn hai đĩa trứng ốp lết cùng với một ly sữa béo ngậy. Sau đó, cậu nhìn anh:

” Ngồi xuống mau đi, trứng ốp lết hôm nay ngon lắm đó.”

Hoắc Kinh ngồi xuống, vui vẻ cầm muống lấy một phần trứng ra bỏ vào miệng. Sau đó nhấp một ngụm sữa.

” Rất ngon!!”

Hoắc Kinh bình phẩm một cách đáng yêu của mấy đứa nhóc khiến Tề Lãng suốt thì phun hết cả ngụm sữa. Cậu càng lúc càng mơ hồ số tuổi thực sự của Hoắc Kinh rồi.

Hai người ngồi ăn rất hòa hợp, trò chuyện cũng vui vẻ nữa. Căn phòng thoáng chốc không chỉ ngập trong nắng mai mà còn là sự hạnh phúc màu hồng nữa.

Đang nói giữa chừng thì Hoắc Kinh hỏi:

” Hmm, một lát chúng ta đến chỗ này rồi đi mua đồ được không?”

Tề Lăng cầm ly sữa uống cạn một hơi, ” Ừm, chỗ này là chỗ nào?”

Hoắc Kinh buông muỗng xuống, bước vào phòng ngủ, lấy ra một bì hồ sơ mỏng rồi đặt lên bàn ăn. Tề Lăng liếc nhìn nó, thấy ba chữ, “Đơn xin việc” liền nhủ chặt mày.

” Anh định xin việc?”

Hoắc Kinh nhìn cậu, ” Ừm, chúng ta đang sống riêng đó, mọi thứ đều phải tự chủ mà.”

Dừng lại quan sát sắc mặt của Tề Lăng xong, anh nói tiếp:

” Quán cà phê này rất ổn, địa điểm khá sầm uất, mọi người cũng thường xuyên đến đây nữa. Hmm, tôi thử tìm hiểu rồi, nhân viên bảo là quản lý rất tốt đó. Tiền lương cũng không tệ, công việc không quá nặng.”

Tề Lăng không nhìn bì hồ sơ kia nữa, chỉ chăm chú nhìn Hoắc Kinh:

” Công việc bồi bàn sẽ rất mệt đó.”

” Tôi làm được mà, còn hơn là vùi đầu vào giấy tờ ở công ty. Nhức đầu hơn nhiều đó.”

Tề Lăng thừa biết tính cách của Hoắc Kinh là như thế nào, cậu cũng không thể ép buộc người kia phải như này như kia được.

Cậu nhắc mép bì hồ sơ lên một chút, ngồi trầm mặc năm phút, sau đó thì mới đứng dậy.

” Dọn xong đồng này, chúng ta đi mua đồ.”

Hoắc Kinh không rõ vì sao Tề Lăng lại muốn mua đồ trước nhưng thôi kệ vậy, làm cái nào trước cũng được mà.

Hai người đến một cửa hàng gần đó, Tề Lăng mua một mẫu đơn điền sẵn, sau đó lựa một chỗ vắng người ngồi xuống.

Hoắc Kinh nhìn cậu ghi ghi vào tờ đơn, lại nhất thời thốt lên:

” Nay, cậu cũng xin việc sao?”

Tề Lăng ghi rất nhanh phần thông tin cá nhân, vừa ghi vừa trả lời:

” Không thấy hay sao chứ? Tôi cùng anh đi xin việc.”

” Không phải cậu cũng làm ở Little Home sao?”

Tề Lăng nhún vai, ” Cứ xin thử xem. Nếu được, tôi xin Hannah giảm bớt giờ làm.”

” Uầy, như thế là không uy tín.”

” So với uy tín thì anh quan trọng hơn.”

” Ý cậu là gì?”

Tề Lăng ghi xong, đẩy nắp bút lại rồi nhìn Hoắc Kinh. Ánh mắt rất kiên định.

” Chỉ muốn cùng làm việc với anh thôi, phụ nhân à.”

#

Khi cả hai đến nơi xin việc làm, Tề Lăng là người tỏ ra kinh ngạc cùng bất an nhất. Còn Hoắc Kinh vẫn rất vô tư, không hề nghi ngờ gì khác.

Anh còn hy vọng cả hai sẽ cùng được nhận vào làm việc ở một chỗ. Như thế sẽ được cùng đi làm, rồi cùng tan ca về nhà.

Cuộc sống như thế thì đúng là êm đẹp rồi.

Tề Lãng ngược mắt nhìn bằng hiệu, một chữ Rose mềm mại điệu đà cũng đủ khiến cậu lạnh buốt toàn thân.

Hoắc Kinh kéo tay cậu đi vào trong. Hai người gặp được một nhân viên của quán đang niềm nở mở lời.

” Xin chào quý khách.”

Hoắc Kinh cũng mỉm cười thân thiện:

” Xin chào, chúng tôi muốn gặp quản lý một chút. Chúng tôi đến xin việc.”

Người nhân viên kia nhanh chóng hiểu vấn đề liền mời bọn họ đến chỗ của quản lý. Bước vào căn phòng nọ, Tề Lãng cảm thấy nhức mũi lắm, vì cái mùi của nó khá là khó chịu.

Hoắc Kinh hình như cũng cảm thấy như thế.

Vị quản lý kia nghe nhân viên nói lại liền đứng dậy, bước đến chỗ hai người. Hắn ta nhìn Tề Lãng một chút, sau đó quay sang Hoắc Kinh, lại nhìn anh đến mê mẩn.

Đôi mắt liên tục lướt lên lướt xuống, không ngừng quan sát từng động thái nhỏ nhặt của Hoắc Kinh.

Tề Lãng để ý được ánh mắt sói lang kia liền lên tiếng dỗi sự chú ý:

” Xin chào, chúng tôi đến đây muốn nộp đơn xin việc.”

Tên quản lý liếc mắt nhìn Tề Lãng, sau đó nhếch môi cười:

” Tôi đã nghe rồi. Hmm, cho tôi xem hồ sơ đi.”

Tề Lãng đưa cả hai hồ sơ cho hắn. Sau đó cậu hỏi:

” Anh tên là gì?”

Tên quản lý ngược mắt lên, trả lời lạnh nhạt, ” Luke.” Rồi hắn cúi xuống, xem tiếp hồ sơ của mỗi người. Khi Luke xem xong cũng đã hơn mười phút, cuối cùng hắn quyết định:

” Chỗ chúng tôi thật ra chỉ còn nhận được một người nữa thôi. Hmm, tiếc cho cậu Wayne Jones, tôi sẽ nhận cậu Walton Taylor làm nhân viên ở đây.”

Hoắc Kinh nhận được thông tin đó, trong lòng nửa vui lại nửa hụt hẫng. Anh cứ ngỡ quản lý sẽ nhận cả hai cơ. Quán này cũng đâu phải chỉ nhận một người đâu?

Luke trả lại cho Tề Lãng hồ sơ của cậu, sau đó quay sang nhìn Hoắc Kinh, còn vươn tay chạm vào mặt anh.

” Chào mừng nhân viên mới.”

Nhưng bàn tay ấy chạm không lâu bao nhiêu thì đã bị hất mạnh ra rồi. Hoắc Kinh bất ngờ trước động tác mạnh mẽ kia, quay sang nhìn Tề Lãng.

” Tiếc thật khi tôi không được nhận, nhưng bạn tôi được quản lý đây ưu ái như vậy, tôi cũng rất mừng. Cảm ơn anh. Chúng tôi còn có việc.”

Luke nhìn bàn tay của mình xong, khi ngẩng mặt thì đã thấy hai bóng dáng kia đã khuất sau cánh cửa. Luke đưa bàn tay lên gần cánh mũi, nhẹ nhàng hít vào rồi nhếch môi một cách tà ma.

Mùi vị không tệ tí nào...

46. Chương 46: Nỗi Lòng Người Sao Hỏa

Tiết trời hôm nay thật tốt.

Ngài Đông rét lạnh đã dần nhường ngôi cho mùi vị ấm áp trong lành của nàng Xuân. Gió mơn man từng cơn thật mảnh mượt qua da mỗi người.

Hoắc Kinh từ lúc bên trong cho đến khi ra khỏi quán cà phê Rose đều một mực nắm lấy tay Tề Lãng. Phong thái của anh cũng vô cùng tự nhiên, không hề chú tâm đến những đôi mắt trong góc khuất vẫn luôn âm thầm quan sát họ.

Tề Lãng hơi ngược mắt nhìn bầu trời, ánh nắng không mấy gay gắt nhưng lòng cậu lại cău kỉnh hơn bình thường.

Khoảnh khắc gặp mặt quản lý Luke, Tề Lãng đã không còn mấy vui vẻ. Đôi mắt thần kỳ của cậu đã mách bảo, tên Luke này chẳng mấy tốt đẹp như vẻ ngoài của hắn ta. Còn nữa, tên Luke thối tha đó rõ ràng đã đang nhắm vào người của cậu mất rồi.

Vậy mà có một người cứ vô tư mãi, còn tấm tắc khen quản lý thật tốt, mặc dù không được tuyển dụng cả hai nhưng xem chừng rất ổn.

Tề Lãng đứng bên cạnh nghe những lời đó, âm ức chẳng biết phải xả vào đâu cho thỏa mãn nữa.

Cậu lúc này thở mạnh ra một hơi, quay sang bóp nhẹ hai bên má của Hoắc Kinh, tạo thành một khuôn mặt rất khôi hài.

” Ông trời con ạ, sao ông lại dễ tin người như thế hả?”

Hoắc Kinh chớp chớp mắt, chẳng tin nổi con người kém mình hơn mười tuổi lại gọi mình bằng ba từ, ông trời con.

Tề Lãng hừ hằm rồi.

Hoắc Kinh không phản kháng bàn tay kia, chỉ nhất nhất nhú mày:

” Tề Lãng, cậu hừ hằm rồi.”

Anh nghĩ gì thì nói đó thôi, lại khiến con người kia nhanh chóng rũ bỏ mọi buồn bực, mỉm cười thật rạng rỡ.

Không bóp má của Hoắc Kinh nữa, Tề Lãng chuyển sang xoa xoa đầu anh, một hành động trong mắt của nữ sinh thì vô cùng đáng yêu. Còn với anh, Tề Lãng kia lại hừ thêm một bậc nữa rồi.

Bắt lấy cánh tay đang vò loạn trên đầu mình, Hoắc Kinh nhú mi nói:

” Cậu hừ thêm rồi.”

” Tôi hừ chứ không có tin người.”

Hoắc Kinh không chịu thua, vẫn ôm lấy chính kiến của mình đối với Rose.

” Này, cậu không thấy ở đây tuyển dụng rất dễ dàng sao? Quản lý còn chẳng thèm hỏi một câu nào lại tuyển dụng ngay. Tôi vẫn tiếc khi...không thể cùng cậu làm việc.”

Tề Lãng nhất thời dãn đôi lông mày của mình ra, bất đắc dĩ cười khổ:

” Anh thật sự nghĩ ở đây tuyển dụng dễ dàng như vậy sao?”

Hoắc Kinh không nghĩ ngợi, lập tức gạt đầu.

Thật sự dễ dàng quá rồi.

Sau đó, anh phát giác, ” Cậu có nghĩ quản lý kia có ý đồ không?”

Tề Lãng đôi mắt sáng quắc lên, anh thông minh rồi!!!!

Nhưng không dám nói ra cửa miệng mà chỉ gạt gù đồng tình, ” Tôi cũng thấy như thế.”

” Ừm...Nhưng có lẽ sẽ không sao đâu, tôi vẫn sẽ đến làm.”

“ ... ”

Tề Lãng bắt mắt nhìn Hoắc Kinh, trong lòng không biết là cảm xúc quái gì nữa. Cậu không thể tục tĩu trước mặt người này, nhưng nếu trước mặt là Adonis, cậu sẽ cứ thế mà tuôn một diễn văn mắng tục cho mà hiểu ra.

Không sao, cậu có thể nhịn được.

Hoắc Kinh chỉ là quá tin người thôi.

Một thoáng nào đó, Tề Lãng còn cảm thấy, có khi nào sự ngốc nghếch “ngâu si” trước đây của mình đã lên lút truyền qua cho Hoắc Kinh hay không?

Đương nhiên, lời này cậu cũng không nói ra, chỉ dám nghĩ mà thôi.

#

Hai người sau khi bàn luận về Rose không thành công xong lại hướng đến khu mua sắm. Tạm thời dẹp bỏ tất cả về Luke thối tha, Tề Lãng tập trung mua đồ cùng Hoắc Kinh.

Anh lựa chọn rất nhiều thứ, tỷ như quần áo, tỷ như chăn gối, tỷ như những vật linh tinh lang tang khác không tiện kể tên.

Hoắc Kinh mãi mê kéo tay Tề Lãng đến từng quầy một, mua thật nhiều rồi sẽ tự tin dùng một chiếc thẻ vàng để thanh toán.

Tề Lãng nhìn anh cứ thỏa thích dùng nó để mua đồ, trong lòng cậu mặn chát. Tâm tình chốc chốc lại bất mãn điều gì đó, nhưng cậu không để lộ ra bên ngoài, chỉ âm thầm theo sát anh làm người trợ lý đặc biệt.

Hoắc Kinh kéo cậu đến một chỗ khác nữa, mua hai cái bàn chải đánh răng giống hệt nhau, chỉ khác màu. Mua thêm hai cái cốc uống nước giống hệt nhau, chỉ khác hình vẽ. Mua thêm hai cái gối nhỏ, giống hệt nhau, chỉ khác màu. Mua thêm...

Được rồi, Tề Lãng nhìn anh cẩn thận lựa chọn những món đồ đôi mà cậu không thể nhịn cười được.

Hoắc Kinh nghe thấy giọng cười khe khẽ phát ra, anh quay đầu, vô tư gờ hai cái bịt mắt ngủ ngon lên:

”Màu này được không? Kiểu này thì sao?”

Tề Lãng nhìn nó, vẫn là màu xanh dương, kiểu dáng thì có con cá màu vàng đang quẫy đuôi.

Tề Lãng lắc đầu, chọn một cái Mickey, một cái Donald.

Hoắc Kinh khó hiểu hỏi, ”Sao không chọn Minnie? Donald thì phải chọn Daisy chứ?”

Tề Lãng bỏ hai cái bịt mắt vào rổ, sau đó ghé sát tai anh nói:

”Anh có coi Mickey không? Mickey thân thiết với Donald còn hơn Minnie đấy.”

Hoắc Kinh chớp mắt, ngẩn ra một lúc mới có thể bình tĩnh mà phán:

”Tề Lãng, cậu phá hoại tuổi thơ quá!”

#

Rời khỏi khu mua sắm, Tề Lãng liếc nhìn những túi đồ khổng lồ kia, không biết nên cảm thán bằng cách nào. Hoắc Kinh thì rất vui vẻ cao hứng, mỉm cười nói:

”Lâu lắm rồi mới đi mua đồ thế này đó. Hmm, căn hộ của chúng ta sẽ thật ấm áp.”

Tề Lãng nghe thế, khóe môi không tự chủ lại cong lên mỉm cười.

”Ừm, nếu còn muốn mua gì cứ nói.”

Hoắc Kinh quay qua nhìn cậu, không biết ngấm nghĩ cái gì lại lắc đầu:

”Không cần đâu. Chúng ta phải tiết kiệm.”

“...”

Tề Lăng thật sự không theo nổi suy nghĩ của người nào đó. Rõ ràng vừa mới mua một đồng đồ thể kia, bây giờ lại mạnh miệng nói, chúng ta phải tiết kiệm.

Cậu mím chặt môi, lộ rõ vẻ không thể hiểu nổi.

Một lúc sau, cậu hỏi:

” Thẻ vàng kia là của anh sao?”

Hoắc Kinh một tay cầm mỗi một bạch đồ, thản nhiên lắc đầu:

” Không phải, của Hoắc Ứng đấy.”

” Anh không có thẻ sao?”

Hoắc Kinh lúc này cười tà ma. Lần đầu tiên con người kia lại cười kiểu gian gian thể này đó. Tề Lăng lần đầu chứng kiến, sau này cũng không thể quên được.

Về sau cậu gợi lại chuyện này, Hoắc Kinh chỉ nhún vai nói:

” Tôi bắt chước cậu mà.”

Tề Lăng chịu thua.

Hoắc Kinh cười tà ma xong lại nói, ” Tôi cũng có, thẻ còn rất nhiều tiền. Nhưng Hoắc Ứng bảo không cần dùng, cứ dùng thẻ này là được.”

Tề Lăng không mấy hài lòng, nhíu nhíu mày:

” Dùng đồ của người khác không hay đâu.”

Hoắc Kinh có thể hiểu ý của cậu, anh cũng biết như thế nhưng mà cậu kia thật là khiến con người ta khó chịu.

” Vậy về sau tôi cứ dùng thẻ của mình là được.”

Tề Lăng sững sờ nhìn anh, cậu chỉ thuận miệng nói vậy thôi, không nghĩ người kia lại để bụng.

Thật lòng, khi nhìn Hoắc Kinh được người khác chu cấp đầy đủ như vậy, còn cậu lại không làm được gì, cảm giác vô cùng khó chịu. Ngay cả mua những món đồ kia hầu hết đều do “thẻ vàng” của người anh trai cao cả họ Hoắc thanh toán hết.

Cậu đột nhiên cảm thấy mình rất vô dụng.

Hoắc Kinh cũng im lặng quan sát Tề Lăng. Anh dễ tin người, chứ không có ngờ. Anh yêu cậu như thế nào thì có thể hiểu cậu như thế đó. Hay nói, Tề Lăng rất dễ để cảm xúc lấn át khuôn mặt.

Mọi mặt chữ đều hiện hết lên cả rồi.

Hoắc Kinh bước đến nắm lấy tay cậu, cười thật nhẹ:

” Đừng nghĩ linh tinh. Cậu đi làm chính là để bồi đắp hạnh phúc của chúng ta mà. Sau này cậu nuôi tôi cũng không muộn, bây giờ cứ để tôi nuôi cậu trước.”

Nói thì dễ, nhưng tự tôn của một thằng đàn ông đã áp đảo giành được lợi thế trên giường, lẽ nào không chu cấp nổi cho người mình yêu?

Tề Lăng cố gắng đè nén sự bất mãn trong lòng, quay sang kiên định nhìn Hoắc Kinh:

” Ai bảo tôi không thể nuôi anh? Ông trời con chỉ dễ tin người thôi, chứ nuôi không khó mấy.”

”...Bỏ ông trời con đi.”

Tề Lăng khoái chí cười, ” Không bỏ. Anh là ông trời con của tôi.”

Hai người còn đang giữa khu mua sắm mãi giằng co về ba chữ ông trời con thì có một cô gái đột nhiên bước đến phá tan bầu không khí vui vẻ kia.

Hoắc Kinh là người nhanh nhạy nhất, quay sang nhìn cô gái xinh đẹp kia một cái. Tề Lãng lúc sau mới nhìn theo, lại bất giác nín lặng.

Cô gái nhìn Hoắc Kinh, sau nhìn Tề Lãng:

” Hi Wayne, lại gặp nhau rồi.”

Tề Lãng không mấy vui vẻ, thẳng thừng bộc lộ:

” Ừm.”

Cô gái cũng không bận tâm đến cảm xúc của cậu, thản nhiên nhìn Hoắc Kinh, cười hỏi:

” Xin chào, tôi là Aurora. Còn anh?”

Hoắc Kinh nhìn bàn tay trắng muốt kia, định duỗi tay bắt lại rồi giới thiệu thì Tề Lãng đã nhanh chóng cướp lời, còn cướp cả hành động.

Cậu đẩy nhẹ bàn tay kia ra chỗ khác, đĩnh đạc nói:

” Anh ấy là Walton, người yêu của tôi.”

Aurora nghe được lời giới thiệu ngắn gọn súc tích kia, khóe môi giương cao lên, cười đầy ý vị. Tề Lãng thật sự không hiểu nổi người con gái này. Chưa từng thấy cô ta giận dữ nóng nảy, lại chỉ dùng nụ cười khỏa lấp.

Giới thiệu xong, Tề Lãng không mấy luyến tiếc, giữ lấy tay Hoắc Kinh, toang bước đi. Aurora ngược lại cất lời:

” Ừm mà khoan đã, lúc trước anh bảo cô gái kia là người yêu của mình, sao bây giờ lại thêm một người yêu nữa thế?”

Aurora nói xong, còn nhướn nhẹ mi lên chiêm ngưỡng màn kịch hay.

Tề Lãng cùng Hoắc Kinh đều dừng bước. Hoắc Kinh nghe lời Aurora nói, ánh mắt thoáng chốc đóng băng. Anh ngược nhìn Tề Lãng, đôi mắt cực kỳ đậm chiêu, con ngươi đen láy đang xoáy sâu vào tâm tình Tề Lãng.

Lúc này, Aurora khẽ cười, ” A, hình như tôi hơi hơi ý vị rồi...”

Tề Lãng lạnh lùng liếc cô một cái, bình tĩnh đáp:

” Tôi có bao nhiêu người yêu cũng không liên quan đến cô. Tôi cũng không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi kia.”

Nói rồi, Tề Lãng cùng Hoắc Kinh rời khỏi khu mua sắm.

Trên đường trở về, Hoắc Kinh cũng không nói gì.

Tề Lãng lại chỉ hờ hững nói:

” Đó là Tề Ôn.”

Hoắc Kinh chớp mắt, như sực tỉnh mà nhìn cậu.

Tề Lãng kiên nhẫn lặp lại, ” Vì muốn dứt khỏi cô ta nên tôi mới nói Tề Ôn là người yêu. Đã hiểu chưa?”

Hoắc Kinh đã hiểu mọi chuyện, lập tức vui vẻ trở lại. Anh chỉ khó chịu lúc nãy, nhưng bây giờ hoàn toàn quên bống mất.

” Ừm, xin lỗi vì nghi ngờ cậu.”

Tề Lãng nhìn nụ cười kia, bất giác ôm lấy Hoắc Kinh.

” Tại sao anh lại dễ dàng bỏ qua nghi ngờ thế? Ý của tôi, anh chỉ cần nghe một lời giải thích đơn giản đều có thể bỏ qua tất cả. Anh không sợ mình bị gạt hay sao?”

Hoắc Kinh bị người kia ôm lấy, còn hỏi cái gì rất kỳ cục. Giống như suy nghĩ của mấy người sao Hỏa.

Anh vỗ vỗ lưng cậu, ” Tề Lãng sao có thể gạt tôi chứ?”

Tề Lãng nghe câu ấy, đầu lưỡi đắng chát. Đứng xuống tận bên trong cơ thể, lan tỏa khắp từng tế bào một. Cậu không ngờ Hoắc Kinh sẽ nói câu đấy, trong khi trước đây, cậu từng gạt anh rằng cậu cũng thích anh, trong khi cậu vẫn còn vương vấn Quách Mạch An.

Nhưng đó đã là quá khứ, nhưng khi nhớ lại, Tề Lãng vẫn cảm thấy rất đau lòng, rất đáng trách.

Trầm mặc hồi lâu, Tề Lãng không biết trả lời câu kia như thế nào. Mà căn bản, câu ấy cũng chỉ là để khẳng định mà thôi. Khẳng định, cậu sẽ không gạt anh, anh một lòng tin tưởng cậu.

Rốt cục chỉ có thể thốt ra những lời kỳ quái.

” Ừm, ngày mai đi làm thật vui vẻ.”

Hoắc Kinh cũng phối hợp với người sao Hỏa, ” Ừm, nhất định.”

” Đi qua đường phải xem kỹ đèn xanh đèn đỏ.”

Hoắc Kinh ngẩn cả ra trong lòng người sao Hỏa.

” Ừm, cậu cũng thế.”

” Không để Luke chạm vào người, một cọng tóc cũng không được.”

“... Ừm, đã nhớ.”

” Chỉ làm việc, không nhìn ngó xung quanh.”

“... Tôi phải nhìn khách.”

” Không được nhìn Luke.”

“... Ừm, nhớ kỹ.”

” Tôi yêu em.”

” Ừm...A?”

Tề Lãng mặt lạnh tỉnh bơ buông người kia ra, quay người, nắm tay người kia, xách đồ bước đi.

—

Má Vi: Chu choa mẹ ôi, hai đứa nó thật là chimte >

47. Chương 47: Tái Ngộ Bất Ngờ

Ngước nhìn hai chiếc bàn chải đôi cùng với hai chiếc cốc cũng đôi nốt, Tề Lãng thật sự là tỉnh cả ngủ.

Khi này cậu còn mơ màng không biết người kia mới sớm đã biến đi đâu, vào trong phòng tắm thì thấy được bốn vật hiện trạng này, khóe môi không thể không nhướn lên cười một cái đắc ý.

Hiếm khi Tề Lãng có một giấc ngủ ngon lành đến không thể nhớ nổi đêm qua mình mơ cái gì. Tâm tình cậu thật là thoải mái.

Mang một bộ dạng khỏe khoắn ra đến phòng ngoài, Tề Lãng phát hiện trong bếp vừa có tiếng chiền xào xì xèo cùng với một tấm lưng rất đối diện dàng.

Cậu nhìn khung cảnh ấy, bất chợt tim đập mạnh một cái. Khung cảnh này khá lạ lẫm vì lâu lắm rồi cậu mới được chứng kiến nó. Không ngờ hiệu ứng lại mạnh mẽ đến như vậy.

Nhấc từng bước chân nhẹ nhàng đi đến từ phía sau, Tề Lãng ôm hai tay trước ngực, cẩn thận lên tiếng để không dọa người nọ:

” Dậy sớm như thế sao?”

Hoắc Kinh nhất thời nhú mày một cái, tâm tình có chút hoảng loạn. Anh làm sao tránh nổi việc giật mình khi có người đột nhiên lên tiếng cơ chứ? Nhưng anh nhanh chóng bình tĩnh lại, xoay người mỉm cười.

” Dậy sớm là thói quen của tôi rồi. Chẳng qua trước đây muốn buông thả bản thân một tí thôi. Với lại, một lát là đi làm rồi, không thể chậm trễ ngày đầu tiên.”

Tề Lăng vẫn ôm hai tay, chỉ khác là cơ thể đã dựa một nửa vào cánh cửa tủ lạnh, vẻ mặt lặng xuống thâm trầm. Dưới đáy mắt bỗng xuất hiện một tia sáng lạnh lạnh.

Cậu chẳng nói gì thêm, càng không nhắc đến tên quản lý ở quán cà phê Rose hay là sự việc cậu vẫn còn lo lắng không an tâm.

Cứ như thế mà đến gần Hoắc Kinh, nghiêng người nhìn xem anh đang nấu món gì cho bữa sáng. Một lúc lâu, cậu nhướn nhẹ mi, cười thành tiếng:

” Anh còn nấu cả canh rong biển sao? Hmm, cơm nữa, còn có món mặn nữa.”

Hoắc Kinh nghe giọng điệu kinh ngạc kia, càng kinh hỷ tự tin:

” Bữa sáng ăn đầy đủ như vậy là tốt nhất, ăn cơm cho chắc bụng. Ừm, khi này cậu kinh ngạc là ý gì đó?”

Tề Lăng quay qua nhìn Hoắc Kinh, thấy đôi mắt kia thăm dò kịch liệt, cậu lại cười xòa:

” Anh rất giỏi, ý là như vậy.”

Nói rồi cậu vô sỉ nhắm mắt, chu môi đưa về phía trước:

” Bây giờ thì hôn buổi sáng đi.”

Hoắc Kinh nhìn cậu, chớp mắt, ” Làm trò gì thế hả?”

” Hôn buổi sáng.” Tề Lăng vẫn điềm nhiên nhắc lại, cố ý chỉ vào cái môi chu chu của mình, ” Mau nào, không thì tôi hôn lại khổ đấy.”

Hoắc Kinh vẫn điềm tĩnh nhìn cậu, lại hạ xuống cái môi chu chu đáng ghét kia, nhắm mắt, chốc một tiếng. Thế là hôn xong rồi.

Anh quay về với bữa sáng của mình. Tề Lăng được hôn buổi sáng thế là đủ mãn nguyện. Cậu không quấy anh nữa, ngoan ngoãn về chỗ ngồi, chờ người mang cơm lên.

Trong khi dùng bữa, Tề Lăng bỗng nói:

” Sau khi gặp lại nhau, đều là tôi nấu bữa sáng cho anh. Hôm nay bỗng dưng ngược lại, kỳ thực tôi rất vui.”

Hoắc Kinh gấp một miếng cải thảo bỏ vào chén cậu, sau đó mỉm cười:

” Cậu luôn nghĩ tôi không thể làm gì sao?”

” Không phải thế.”

” Tôi có thể làm tất cả, chỉ là trước kia, hiện tại, tôi không mấy có cơ hội để thể hiện.”

Hoắc Kinh đột nhiên nghiêm túc, gương mặt cũng chỉ còn phẳng phất nụ cười nhàn nhạt. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu kia, bình tĩnh nói:

” Đừng nghĩ tôi là một người yếu đuối hay nhu nhược, cũng đừng nghĩ tôi quá dựa dẫm vào mọi người. Quan trọng là, tôi không phải loại người dễ bị cảm dỗ.”

Tề Lăng nhìn anh, đôi mắt không chớp lấy một lần. Miếng cải thảo khó khăn lắm mới nuốt xuống được. Cậu cảm thấy như mình đã hiểu sai hoàn toàn về con người kia rồi.

Giọng điệu cứng cáp đó, chẳng hiểu lại sao khiến cho người ta phải nể sợ.

Tề Lăng mất hồn một tí rồi lại gật đầu, ” Tôi biết.”

Hoắc Kinh lúc này mới gỡ bỏ bộ mặt nghiêm túc, thành thành thật thật nói suy nghĩ trong lòng. Anh biết khi mình nói ra, có khi sẽ bị cười chê, bị khinh thường, bị chế giễu. Tất cả mọi điều đều có thể xảy ra.

Nhưng mà anh vẫn hạ quyết tâm nói.

” Tôi không yếu đuối hay nhu nhược đối với người khác. Nhưng với cậu, tôi luôn tự cho phép bản thân không cần cứng rắn. Tôi không dựa dẫm vào người khác, nhưng tôi muốn cậu ở bên để toàn tâm dựa dẫm. Tôi không phải loại người dễ bị cảm dỗ, nhưng tôi đồng ý để cậu cảm dỗ. Tôi không tin người khác quá dễ dàng, nhưng tôi toàn tâm tin tưởng cậu.”

Những lời nói ấy cứ vô tâm mà quấy nhiễu tâm trí Tề Lăng. Cậu chỉ cần lơ đãng một tí đều có thể nhớ đến những lời vừa này.

Giọng điệu nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, lại thật đến tận đáy lòng. Tề Lăng chỉ thấy trái tim mình thổn thức không yên.

Cái gì cũng là toàn tâm, toàn tâm với một mình cậu.

Cho đến khi nhìn bóng lưng kia bước vào quán cà phê Rose, Tề Lăng mới nặng nề thở ra. Cậu không ngoài đầu nhìn theo bước chân anh nữa, chỉ chậm rãi tựa đầu lên cửa kính, thất thần nghĩ ngợi.

Có lẽ Tề Lăng trong một chốc đã quá coi thường con người Hoắc Kinh. Cậu luôn nghĩ anh luôn được sự bao bọc kỹ càng của Chu Sa, được tình yêu của Hoắc Ứng bảo vệ, bên cạnh còn có Jin, Vương Ngạo Thiên, còn có cả cậu.

Quá nhiều bức màn bảo vệ cho một con người.

Cứ như thế, cậu đã phạm phải một sai lầm. Đó là nghĩ rằng, Hoắc Kinh thật ra rất yếu đuối, rất cần được bảo vệ.

#

Hoắc Kinh vừa bước vào quán thì gặp ngay một cậu nhân viên thân hình nhỏ nhắn nhưng cũng có tí cơ bắp. Cậu nhóc thấy anh liền bước lại, mỉm cười toe toét.

” Hôm qua anh cũng đến nè.”

Hoắc Kinh nhìn cậu, đương nhiên cũng nhớ liền mỉm cười:

” Chào cậu, hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của tôi.”

Cậu nhóc gật gật liên hồi, tất nhiên cậu biết mà. Ngay khi cậu nhóc định giới thiệu bản thân cho Hoắc Kinh thì phía sau cậu bỗngưng xuất hiện người khác.

Người nọ hôm nay vận một chiếc áo sơ mi tay ngắn, có in hoa văn khó hiểu, kết hợp chiếc quần bò rách gối. Ừm, trông phong cách thời trang không tệ.

Hoắc Kinh dời tầm mắt nhìn người kia, điềm nhiên nói:

” Chào quản lý, tôi đến rồi.”

Luke ôm hai tay trước ngực, nâng đôi mắt sâu hút kia ngắm nghía Hoắc Kinh. Vài giây kế tiếp, hắn nói:

” Đồng phục của cậu ở bên trong kia. Vào thay rồi ra ngoài, có thể làm việc.”

Hoắc Kinh lập tức gật đầu, di chuyển vào bên trong.

Luke hơi nghiêng đầu nhìn anh lướt qua mình, vô tình ngửi được mùi thơm thoang thoảng từ loại dầu gội nào đó. Ánh mắt hắn đột nhiên trầm xuống.

Cậu nhóc đứng cạnh cũng nhìn theo bóng lưng của Hoắc Kinh, trong lòng cực kỳ phấn khởi.

Hoắc Kinh đã thay xong đồng phục của mình. Đồng phục ở đây cũng đơn giản thôi. Chỉ là đeo thêm một chiếc tạp dề màu nâu, có hai cái túi vuông vuông hai bên. Trên cổ thì có thêm một cái nơ nhỏ, cũng màu nâu luôn.

Hoắc Kinh ngẩng nhìn một tí, thở dài.

May mắn là không đội thêm cái nón màu nâu trên đầu nữa.

Khi anh xoay người thì bắt gặp Luke mở cửa bước vào. Bộ dáng của hắn thông dong như đang đi du ngoạn quán cà phê ấy.

Hoắc Kinh nhất thời kinh ngạc, qua vài giây ngẩn ngui, anh lấy lại bình tĩnh, mỉm cười.

” Tôi đã thay xong rồi, tôi đi làm việc đây.”

Nói xong, anh rất khéo léo lách khỏi người Luke đang tiến đến gần, xoay nắm cửa. Sau đó, như dự đoán, Luke nắm lấy tay anh, muốn giữ lại.

Trong lòng ầm một tiếng, nhưng Hoắc Kinh không tỏ thái độ gì. Vẫn đứng đưng nhìn Luke rồi nói:

” Quản lý, tôi có điều muốn nói.”

Luke buông tay anh ra, chăm chú chờ đợi.

” Quản lý là cấp trên, tôi là nhân viên dưới quyền anh. Trên danh nghĩa, chúng ta không liên quan đến nhau, càng không thể thân thiết quá mức. Tôi nói để chúng ta có thể vạch rõ giới hạn.”

Dừng lại, Hoắc Kinh giơ bàn tay ra, cười nhạt:

” Về sau cùng làm việc trong hòa bình.”

Luke lần đầu tiên nghe thấy một người thẳng thắn đến như vậy, thất thần đến mấy giây. Hắn cứ nhìn bàn tay của anh, lại nhìn ánh mắt kiên định kia, trong lòng thoáng chốc sững sốt.

Mất một lúc lâu, Luke mới cười khỏ, không biết lựa lời gì mà nói cho rõ. Chỉ biết hỏi:

” Cậu nghĩ tôi đang có ý đồ với cậu sao? Tôi còn chưa làm gì.”

Cứ nghĩ là biện hộ cho bản thân, không ngờ lại là đào hố chôn mình.

Hoắc Kinh thu hồi bàn tay, vẫn giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt kia:

” Không lẽ tôi phải để anh làm gì đó rồi tôi mới phản kháng hay sao? Phòng bệnh còn hơn chữa bệnh mà, quản lý.”

Khóe môi Luke ngày càng giật giật mạnh mẽ hơn. Hắn nuốt khan, đôi mắt chớp một cái rồi bật cười xấu hổ.

” Thôi tôi xin tôi xin. Tôi bị ấn tượng đầu của cậu che mờ mắt rồi.”

Ánh mắt Hoắc Kinh dịu đi, không nói gì thêm. Sau đó, anh xoay người rời khỏi phòng thay đồ, để lại một mình Luke khốn đốn.

Cậu nhóc khi nãy vừa thấy Hoắc Kinh xuất hiện thì ngay lập tức bắt lấy anh, kéo qua một bên trò chuyện tâm tình.

Cậu có vẻ cao hứng lắm, cười lộ cả hàm răng trắng muốt.

Hoắc Kinh quan sát cậu nhóc, nhận thấy cậu nhóc này không có gì đáng đề phòng, cho nên anh cũng thân thiện đáp lại.

Cậu nhóc hỏi: ” Anh tên là gì?”

Hoắc Kinh đáp: ” Tôi tên Walton, Walton Taylor.”

Cậu nhóc toe toét gật đầu, ” Em là Conal. Tên ngẫu lắm đúng không?”

Hoắc Kinh mơ màng nghĩ ngợi, hồi lâu gật đầu, ” Ừm, rất ngẫu.”

Conal cực kỳ cao hứng, lại nắm lấy tay Hoắc Kinh, hỏi nhỏ:

” Anh với cái cậu đẹp trai hôm qua đến đây xin việc ý, khụ, cậu ta là gì với anh thế?”

Nghe Conal hỏi, Hoắc Kinh kinh ngạc lắm. Anh không nghĩ một người xa lạ, lần đầu bắt chuyện lại hỏi những câu như thế.

Đôi mắt híp lại, Hoắc Kinh nghĩ ngợi, sau đó nói:

” Đó là người yêu của tôi.”

Conal nghe đến đây, bất chấp đang trong giờ làm, bất chấp cả quán đang chìm trong bầu không khí an tĩnh êm dịu, cậu nhóc đập tay xuống bàn gỗ, nói lớn:

” Oh shit, em biết mà, em biết ngay mà!!!”

Hoắc Kinh cùng mọi người ở quán đều bị Conal dọa một trận rớt tim ra ngoài, còn cậu vẫn mặc kệ cười lên thật thỏa mãn.

Vừa lúc này, phía sau Conal bỗng sinh ra một người khác.

Giọng điệu chua ngoa, ” Wow, Walton, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Hoắc Kinh dời tầm mắt ra phía sau Conal. Anh có chút sững sốt khi nhìn thấy cô gái kia. Còn Conal thì bị chính cái người phía sau dọa mình rớt tim.

Conal âm ỨC ôm tim mình, quay lại, ” Ôi, chị làm em giật cả mình. Chào mừng chị trở lại, chị say ngủ.”

Cô gái kia nghe Conal nói, ánh mắt lạnh băng xẹt qua một cái rồi nhìn Hoắc Kinh. Khóe môi cô giương lên tự đắc.

Chìa bàn tay của mình ra, cô gái nhướn mi:

” Chúng ta thật có duyên.”

Hoắc Kinh nhìn cô, rồi nhìn xuống bàn tay kia. Nhớ lại lần đầu gặp nhau, hai người cũng suýt nữa thì bắt tay nhau. Lần này, anh không bắt nữa.

Cũng không cần thiết.

Trao cho người kia một nụ cười thật điềm nhiên, Hoắc Kinh hỏi:

” Ừm, thật thất lễ nhưng mà, cô tên gì ấy nhỉ?”

Conal lúc này quan sát thấy bà chị say ngủ kia mắt trềng lớn, mặt chốc chốc cứng lại. Ừ thì, trông hung dữ vãi lúa.

Conal lùi lùi về phía sau, không nhìn nữa.

Bàn tay kia thật mất tự nhiên mà thu về. Một hồi lâu, người kia nói:

” Ừ, tôi là Aurora. Buồn thật, gặp nhau một lần chắc không đủ ấn tượng.”

Hoắc Kinh lúc này mới vờ à một tiếng, đầy vẻ tiếc nuối. Sau đó, anh mỉm cười vô tội:

” Công nhận lần đó không mấy ấn tượng.”

Conal ở phía sau Hoắc Kinh, trợn tròn mắt.

Ôi mẹ ơi, đã kích bà chị vãi.

Aurora lần đầu tiên bị một người khác khiến bản thân khốn đốn đến mức xấu hổ như vậy. Cô nàng kìm nén cơn giận trong lòng, cố gắng không để mình mất tự nhiên.

Nắm tay vô thức siết chặt lại, Aurora bật cười một tiếng, khóa lấp đi sự xấu hổ này.

” Ừ, cũng đúng. Thôi thì sau này chúng ta sẽ thân nhau hơn. Dù gì cũng làm việc cùng nhau mà.”

Hoắc Kinh vẫn mỉm cười, gật đầu:

” Cũng được.”

Sau đó, anh nhìn Conal một cái rồi mới bắt đầu công việc của mình.

Aurora nhìn anh thật thản nhiên đưa menu đến cho khách, lại còn niềm nở cười nói, nắm tay cô càng lúc càng chặt hơn.

Ánh mắt của Aurora thật sắc bén, giống như một lưỡi dao, có thể cửa đứt mạch máu của ai đó chọc cô điên lên vào lúc này.

Đúng lúc này, Luke ở trong bước ra, nhìn thấy Hoắc Kinh cùng khách đang trò chuyện rất vui vẻ, bước chân hẳn cũng dừng lại.

Chỉ trong một buổi sáng ngắn ngủi nhưng người nào đó đã khiến cho hai con người khác phải khốn đốn đến mất mặt.

Chỉ có mỗi Conal nhóc con vô tư vô tội, cứ ngẩn nhìn Hoắc Kinh, rồi lại nhớ đến người yêu của anh, cuối cùng cười hí hí hê hê suốt buổi.

—

Má Vi: Ômm thì, Conal không phải lấy từ thằng nhóc Conan thám tử đâu nhá. Conal có nghĩa là sói, mạnh mẽ. =))

48. Chương 48: Sau Cơn Mưa Trời Lại Quang

Thực khách ở Little Home dạo gần đây lại đông hơn trước rất nhiều. Đa số đều là những cô nàng xinh tươi nóng bỏng thu hút ánh nhìn của người khác.

Tiếng đồn bay xa, họ nghe được những người trong quán bảo có một anh đầu bếp cực kỳ đẹp trai, cực kỳ dịu dàng, cực kỳ tiêu sái nên bọn họ liền đổ dồn đến đây mà ném thử qua tay nghề của anh chàng đó.

Chỉ tiếc một điều, anh chàng đấy là đầu bếp cho nên suốt ngày chỉ quanh quẩn ở xó bếp, siêng năng nấu ăn chứ không ra bên ngoài làm gì cả. Đáng thương cho mấy cậu phục vụ đáng vẻ nom cũng không tề, thế mà không địch nổi anh chàng đầu bếp kia.

Đến mức mấy cậu chàng phục vụ bất mãn mà nói với cô chủ Hannah:

” Cô chủ, lẽ nào bọn người kia đều không còn hứng thú với vẻ đẹp của chúng tôi nữa hay sao? Mắt xanh, sâu hút, mũi kết, chân mày rậm. Còn không đẹp thì là gì?”

Mỗi lần như vậy, Hannah cũng phải bật cười với mấy cậu. Đúng là cái tuổi nhất thời bông bột và hiếu chiến nha. Cái gì cũng đem ra so sánh được. Chuyện nhỏ như thế, cũng có gì phải tị nạnh đâu?

Hannah ôm hai tay trước ngực, ho khan một tiếng rồi nói:

” Người ta thích là thích vẻ chừng chạc, trầm lắng của Wayne. Còn mấy cậu, suốt ngày ồn ồn ào ào, lại lắm chuyện tị nạnh, ai mà thích?”

Bọn người kia đồng loạt bĩu môi, ” Không phục.”

Hannah nhướn mi, ” Thế hả? Vậy tôi nói thẳng nha. Ăn cơm hoài sẽ có lúc ngán, ăn món khác sẽ thấy ngon miệng. Giống như mấy cậu, người ta nhìn hoài cũng ngán, suốt ngày mắt xanh mũi kết. Wayne là người Châu Á, vẻ đẹp khác hẳn các cậu, đương nhiên thu hút người ta.”

Bọn người kia lại nhìn nhau, rốt cục nén uất ức trong lòng, cúi đầu đi làm việc. Bọn họ sẽ không thể phun ra hai chữ: ” Đã phục.” được.

Hannah liếc mắt nhìn mấy nhân viên của mình, khóe môi nhếch lên cười mãn nguyện. Thế mới là bé ngoan.

Lúc này, có hai vị khách bỗng dừng lại gọi Hannah.

Quay qua nhìn họ, Hannah đoán chắc đây là những nhân viên văn phòng, quần áo chỉnh tề, phong thái tao nhã lịch sự, cũng có chút cứng nhắc.

Hannah lại gần, niềm nở hỏi:

” Quý khách muốn yêu cầu gì thêm?”

Hai người họ nhìn nhau, rất dứt khoát nói thẳng:

” Chúng tôi muốn gặp mặt người làm ra món bánh này.”

Hannah liếc nhìn món bánh trên bàn, đôi mày nhướn cao lên. Cô có thể hiểu được dụng ý của họ, liền nhanh chóng vào bếp gọi Tề Lãng ra ngoài.

Hôm nay coi như ngày tốt, mọi người đang ăn uống ở đây lúc này đã được diện kiến anh chàng đầu bếp đẹp trai.

Khi Tề Lãng bước ra ngoài, cậu nhận ngay hàng trăm ánh nhìn chĩa thẳng vào mình, đến mức gai ốc đều nổi dậy. Cậu nuốt khan, bình tĩnh lại rồi bước thẳng đến chỗ hai người kia.

” Quý khách cần gặp tôi?”

Hai người họ nhìn thấy cậu, cơ mặt đã dãn ra không ít. Người đầu tiên quan sát cậu rất kỹ lưỡng, sau đó cong môi mỉm cười như thỏa mãn. Người còn lại thì bảo cậu ngồi xuống, đi vào vấn đề.

” Món bánh này là cậu làm ra?”

Người thứ hai chỉ tay vào cái bánh trên bàn.

Tề Lãng nhìn nó, gật đầu, ” Đúng vậy, là món bánh tôi làm.”

Người thứ nhất đặt hai tay lên bàn, cao hứng nói tiếp:

” Chúng tôi chưa bao giờ ăn được loại bánh này. Về ngoài của nó cũng khá bình thường, nhưng khi ăn vào lại khác hẳn. Mùi gừng cùng với đường ngọt tan ngay ở đầu lưỡi. Tôi cảm thấy, nhờ có vị gừng mà cái bánh thêm đặc sắc.”

Người thứ hai thản nhiên ngắt lời:

” Chúng tôi rất thích loại bánh này. Cậu có thể cho chúng tôi biết về nguồn gốc của nó và ý tưởng mà cậu đã nghĩ đến khi làm nó không?”

Tề Lãng lắng nghe thực kỹ lời của hai thực khách này, trong lòng toát ra một niềm kinh hỷ kỳ lạ. Cậu không nghĩ món bánh mình ngày đêm mày mò làm thử, hôm nay đã có được phản hồi tốt.

Ngẫm nghĩ một tí, Tề Lãng trả lời:

” Bản thân tôi là một người Trung Quốc. Trung Quốc luôn có những loại bánh đặc trưng. Đây là một trong số đó. Bánh này có tên là bánh tổ, có một giả thiết nói bánh này nguồn gốc từ người Hoa gốc Minh Hương. Bánh tổ thường được dùng trong những dịp Tết, cùng thưởng thức với vị trà nóng sẽ rất ngon. Nguyên liệu của bánh cũng đơn giản, chỉ có nếp và đường sên lại, thêm một ít gừng cho thơm. Tôi ở Mỹ đã khá lâu, từ lúc mười ba tuổi đến tận bây giờ. Cho nên tôi muốn gợi nhớ về quê hương nên mới làm loại bánh này.”

Hai thực khách chăm chú lắng nghe, còn tỏ ra kinh ngạc và thích thú.

” Tôi cũng định sẽ chế biến lại một chút, cho nó phong phú hơn. Có một số người sẽ không thích vị gừng, tôi sẽ thay vào là trà xanh, hoặc một số nguyên liệu khác. Tôi nghĩ mùi vị rất quan trọng nên sẽ cố gắng tạo ra thêm một ít mùi vị khác để mọi người đều có thể thưởng thức.”

Khi cậu nói xong, người thứ nhất đã nhiệt tình vỗ tay tán thưởng. Người thứ hai lúc này liếc qua một cái, cực kỳ lạnh nhạt làm người thứ nhất thu hồi tràng pháo tay tuyên dương, ngồi im lặng.

Người thứ hai nhìn cậu, điềm nhiên mỉm cười:

” Chúng tôi muốn gặp cậu, không đơn thuần là hỏi về nguồn gốc loại bánh này. Chúng tôi thực ra là một cổ đông trong một công ty sản xuất bánh ngọt.”

Lời vừa dứt, người thứ nhất ngay lập tức đặt lên bàn một tấm danh thiếp màu đen, trên đó là dòng chữ uốn lượn, H&H.

Tề Lăng nhận lấy danh thiếp, đọc nhầm trong miệng tên công ty nọ. Hai người kia nhìn nhau, lại cười khê.
” Hammer – Head.”

” Đầu búa?” Tề Lăng có chút kinh ngạc, sau lại cố gắng nhịn cười.

Cậu chưa bao giờ thấy cái tên công ty nào lạ lẫm như thế, cũng rất đáng yêu.

Người thứ nhất nhìn cậu nén cười, đôi mắt chớp chớp, ” Cái tên đáng yêu đúng không?”

” Vâng.” Cậu vẫn nén cười.

Người thứ hai lãnh đạm hơn, ” Cười đủ rồi thì chúng ta vào chuyện chính nhất đi.”

Lời này nói ra, không nhanh không chậm đã làm hai cái người còn lại không thể cười nữa.

” Chúng tôi muốn cậu cùng hợp tác để làm ra thêm nhiều bánh này, truyền bá rộng rãi.”

” Hợp tác?”

Người thứ hai kiên định, ” Đúng thế. Chúng tôi muốn cậu về công ty chúng tôi làm việc. Công việc sẽ không quá nhàm chán đâu. Chúng tôi sẽ đầu tư thật nhiều cho những ý tưởng của cậu.”

Tề Lăng nhận được lời mời gọi hấp dẫn này bất ngờ quá, cậu còn chưa kịp nghĩ ngợi gì nữa.

Đằng nào, cậu làm cho Hannah cũng lâu lắm rồi, còn nhờ Hannah mà cậu biết nấu nướng này nọ, cho đến ngày hôm nay. Bây giờ nói một lời muốn đi, liệu có phải là quá vong ơn?

Người thứ nhất lúc này mỉm cười, ấn danh thiếp vào trong bàn tay cậu:

” Chúng tôi cho cậu ba ngày suy nghĩ, cứ thông thả. Sau ba ngày, cậu nên gọi cho chúng tôi, nói ra câu trả lời của mình. Được không?”

Tề Lăng ngược mắt nhìn anh chàng mắt xanh kia, trông rất trẻ, còn hoạt bát nhu hòa. Cậu mỉm cười, gạt đầu.

” Cảm ơn hai người. Tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Người thứ hai lúc này đứng dậy, rất dứt khoát.

” Được, ba ngày nữa tôi phải có câu trả lời.”

Nói rồi, người thứ hai để lại một ít tiền, sau liền xoay người cất bước trước. Anh chàng hoạt bát lập tức cầm áo khoác, lùi thủi đằng sau.

Tề Lăng nường theo ánh nhìn còn sót lại ở bức rèm nhìn bọn họ biến mất. Sau đó lại nhìn tấm danh thiếp, vẫn bật cười vì cái tên công ty nọ.

Hannah lúc này bước tới, cầm lấy tấm danh thiếp, ánh mắt dịu đi. Cô nhìn Tề Lăng đang rất khó xử mà khê cười.

Xoa đầu cậu một cái, Hannah nói:

” Thầy dạy trò, cốt là để một ngày trò có thể đường hoàng ra đời, trở tài cho mọi người thấy. Đừng lo, nếu cậu muốn đi, tôi sẽ đồng ý một cách vui vẻ.”

Tề Lăng ngẩng mặt nhìn Hannah, trong đôi mắt có biết bao lời muốn cảm tạ.

#

Giờ ăn trưa cũng như giờ nghỉ giải lao, Tề Lăng đột ngột rời khỏi quán. Cậu bắt xe buýt đến một quán nước đối diện một trường học nọ.

Bước vào quán là một bầu không khí khác hẳn bên ngoài. Máy điều hòa nhanh chóng đánh tan cái nóng bức của mặt trời, khiến tâm tình con người ta thoải mái hơn.

Tề Lăng đi sâu vào, rất nhanh đã thấy một người phụ nữ ngồi ở đằng xa. Bước chân của cậu vội vàng vàng, cẩn trọng cúi gập người.

” Cháu chào cô.”

Sau đó cậu ngẩng mặt, thành khẩn đáp:

” Cháu đến muộn hơn so với cô, cháu xin lỗi.”

Người được cậu cung kính chào hỏi kia không ai khác chính là mẹ v... ấy là phu nhân Chu.

Chu Sa ném cho cậu một cái ánh mắt thật lạnh giá, sau thì hất nhẹ cằm về phía đối diện:

” Ngồi đi.”

Tề Lãng sau đó ngồi xuống, tùy tiện kêu một ly nước trái cây rồi nhìn Chu Sa.

Chu Sa thấy cậu không gọi cà phê, thay vào là một loại nước uống thường dành cho con gái, tâm tình có chút kinh ngạc.

Không phải là bà quá để ý khát khe, nhưng đàn ông thường sẽ gọi một tách cà phê thay cho mấy thứ nước uống ngọt lịm kia.

Chẳng hiểu vì sao Chu Sa đem thắc mắc của mình ra mà hỏi luôn.

” Cậu không uống cà phê sao?”

Tề Lãng cứ nghĩ Chu Sa sẽ mở đầu câu chuyện một cách ghê gớm và sát khí, không ngờ lại hỏi thăm cậu như vậy.

Mỉm cười một cái, cậu nói, ” Hoắc Kinh bảo cháu không nên uống quá nhiều cà phê, sẽ không tốt. Cho nên cháu chọn nước trái cây.”

Chu Sa im lặng lắng nghe, hàng mi nhướn nhẹ lên. Coi như cũng là biết nghe lời con của mình đi.

” Hoắc Kinh đúng là rất thích uống nước trái cây, cũng chưa từng hút thuốc, hoặc động đến bia rượu.”

Tề Lãng lúc này đột nhiên chột dạ, mau chóng nói:

” Cháu đã cai thuốc lẫn bia rượu. Ngoại trừ lần đi chơi cùng Hoắc Kinh với mọi người, đã dùng một ít.”

Nghe tên nhóc kia thành thật khai báo như vậy, Chu Sa đã khẽ cười một tiếng. Nhưng ngay khi nhận ra Tề Lãng kinh ngạc nhìn mình, Chu Sa dán ngay khuôn mặt lạnh băng vào.

Tề Lãng chớp mắt, sau thở nhẹ ra.

Người nhà Hoắc gia hình như di truyền rất mạnh...

Chu Sa nâng ly nước kiwi lên, uống một ngụm rồi hỏi:

” Hai người sống ổn chứ?”

Tề Lãng nuốt khan, ” Rất ổn ạ.”

Sau đó, cậu khẩn trương ngồi thẳng người, nghiêm túc nói:

” Cô Chu, hôm nay cháu hẹn cô đến là có chuyện muốn nói ạ. Mấy ngày trước khi mà Hoắc Kinh bất ngờ dọn ra ngoài ở cùng cháu, cháu thật sự đã rất kinh ngạc. Khi biết được mọi việc, cháu đã muốn đem anh ấy về lại nhà chính. Cháu thật lòng không muốn Hoắc Kinh trái lại lời nói của cô, càng không muốn nhìn thấy hai người vì chuyện này mà nảy sinh hiềm khích.”

” Nếu bảo cháu không muốn sống cùng anh ấy thì đúng là nói dối. Cháu rất muốn cùng chung sống với Hoắc Kinh, nhưng nếu vẫn chưa được sự đồng ý của cô, cháu cũng không thể nào vui vẻ được.”

Chu Sa lúc này ngắt lời cậu, giống như gián tiếp ban cho cậu một nhát đao.

” Thế mà cậu vẫn tiếp nhận đó thôi.”

...

Một khoảng im lặng trôi qua.

Tề Lăng nhận lấy nhát dao sắc bén kia, không thể tránh được sự bối rối khó xử. Chu Sa nhìn thấy cậu vẫn duy trì im lặng, lúc này mới gương khoe môi, cười tự đắc.

” Xem ra, cho dù tôi có khóa tài khoản của Hoắc Kinh đi nữa, hoặc nhốt nó trong phòng ngủ thì vẫn không cản nổi tình yêu của hai người.”

Tề Lăng kinh ngạc nhìn bà.

Lẽ nào cô ấy thật sự...đã làm thế?

Chu Sa không để ý Tề Lăng, tiếp lời:

” Hoắc Kinh rất cứng đầu. Tôi cần cậu nhớ điều này. Đừng thấy nó được bảo vệ quá mức mà sinh ra yếu đuối, mặc dù tôi luôn mắng nó là một đứa con trai nhu nhược. Nhưng khi đó, tôi đã không kiểm soát được mình, luôn bức bối vì Hoắc Kinh không chịu tiếp nhận công ty cùng với anh trai nó. Sau này tôi hiểu, vốn dĩ Hoắc Kinh không hợp với những thứ như thế.”

Không cần biết cậu có lắng nghe hay nhớ kỹ hay không, Chu Sa vẫn thao thao bất tuyệt.

” Tôi đã dành rất nhiều ngày suy nghĩ, suy nghĩ về tất cả. Tôi có lẽ đã biến thành một người mẹ máu lạnh tuyệt tình trong mắt hai đứa con trai rồi, cũng biến thành một người phụ nữ đầy sát khí trong mắt cậu đi? Nhưng bản tính tôi đã là như thế. Vì ba của cậu mà tôi trở nên như thế. Tôi cảm ơn ông ta rất nhiều đấy.”

Cảm ơn?

Tề Lăng mím nhẹ môi, không dám tỏ ra kinh hãi.

Chu Sa nhìn cậu, cười khê:

” Đừng căng thẳng nữa, tôi không vung dao chém cậu đâu. Tôi biết bản thân mình ngoại trừ thương trường, tôi không giỏi làm một người mẹ. Tôi đã quá thiên vị cho hai đứa con trai, khiến một đứa bất mãn, một đứa chịu thiệt. Đến bây giờ, tôi thấy được Hoắc Ứng vẫn còn yêu thương em trai mình lắm, tôi đã rất vui và an tâm. Không biết nên nói thế nào, không biết liệu nói thế này có đúng hay không nhưng mà... hình như Hoắc Ứng mở lòng là nhờ có người trấn tĩnh nó, có người an ủi nó. Giống như Hoắc Kinh đã tự mình thoát khỏi cái lồng tôi xây cho nó, cũng là nhờ có cậu.”

Người trấn tĩnh Hoắc Ứng?

Tề Lăng cắn môi, trong đầu tức khắc nghĩ đến một người.

Khụ, công của mình không phải nhỏ đâu...

Tề Lăng kỳ thực vô cùng kinh hỷ khi nghe điều đó.

Cuộc trò chuyện của hai không quá lâu, hầu như đều nói ra những gì cần nói rồi kết thúc nhanh chóng.

Trước khi rời khỏi đó, Chu Sa cũng đã ban tặng cho Tề Lăng một mong ước mà cậu đã ôm ấp bấy lâu nay.

Tề Lăng giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, chẳng đầy mười phút nữa là Hoắc Kinh tan ca.

Cậu đứng trước quán cà phê Rose, nhìn xuyên qua tấm kính trong suốt, nhìn thấy được một anh chàng phục vụ đang tận tình trò chuyện với khách.

Rồi đột ngột, tầm nhìn đó chuyển hướng đến cậu, một nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện.

Hoắc Kinh thấy Tề Lăng, tâm tình sốt ruột hơn bình thường. Anh nhìn đồng hồ, sau nhìn Tề Lăng, giơ mười ngón tay lên.

Ám chỉ, mười phút nữa tan ca.

Tề Lăng bên ngoài khe nhếch môi cười ôn nhu, gật đầu một cái rồi lặng lẽ chờ đợi.

Mười phút thế mà trôi qua nhanh chóng.

Hoắc Kinh thay đồ xong xuôi, tạm biệt Conal rồi rời khỏi quán. Khi bóng lưng anh khuất khỏi tầm nhìn, Aurora mới lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa kính, đôi môi căng mọng bị cắn lấy đáng thương.

Tề Lãng vừa thấy Hoắc Kinh bước ra liền đi đến, ôm chầm lấy anh. Khuôn mặt kia mang theo cả một lâu đài hạnh phúc.

Hoắc Kinh làm việc cả ngày trời, chân tay đều rã rời hết rồi. Anh vỗ vỗ lưng cậu, thấp giọng nói:

” Có chuyện gì thế?”

Tề Lãng buông anh ra, lồng tay mình vào bàn tay lạnh lạnh kia, sưởi ấm.

” Chúng ta có thể bên nhau rồi, một cách đường hoàng.”

Hoắc Kinh nghe cậu nói, đôi mắt mở to kinh ngạc. Anh đại khái hiểu được ý của cậu, khóe môi cong lên cười thật mãn nguyện.

Sau đó, Hoắc Kinh duỗi hai tay mình, khó khăn nói:

” Tay già cả rồi, chân cũng già, lưng cũng già. Hôm nay làm việc nên mỗi vô cùng.”

Tề Lãng nhìn anh, bật cười thành tiếng.

” Cái gì già cũng được, nhưng mắt và lưng không được phép già.”

” Cậu lại nghĩ gì vậy?”

” Nghĩ thế đó.”

“...Đồ hư hỏng.”

Tiếng cười nói cứ thế nhỏ dần, nhỏ dần theo con đường dài phía trước.

49. Chương 49: Lưu Manh Cùng Lưu Manh

Nhờ sự động viên của Hoắc Kinh và Hannah, Tề Lãng cuối cùng cũng quyết định sẽ đồng ý hợp tác với công ty H&H.

Theo tấm danh thiếp mà anh chàng hoạt bát đưa cho mình, Tề Lãng đã đứng bên dưới một tòa nhà cao cấp hơn mười mấy tầng lầu.

Ngẩng mặt nhìn lên, Tề Lãng chỉ có thể nhận lấy ánh mặt trời gay gắt chiếu rọi xuống, sau đó là một màn hoa mắt từ những tấm kính trong suốt phản chiếu lại.

Cậu nheo mắt, hít một hơi thật sâu rồi bước vào bên trong. Bầu không khí bận rộn của mấy tập đoàn hầu như đều giống nhau y như đúc. Người người đi qua đi lại, mấy ai mà ngược mắt nhìn nhau đâu chứ.

Họ không cúi đầu về phía trước thì cũng cắm mặt vào chiếc di động trên tay mà thôi.

Tối hôm trước Tề Lãng đã gọi vào số trên danh thiếp, người bắt máy là anh chàng hoạt bát. Cho đến ngày hôm qua, cậu mới biết anh chàng có tên là Finn.

Lúc Tề Lãng ấn nút thang máy định lên lầu sáu thì bất ngờ gặp mặt Finn đang đi tới. Hai người vui vẻ chào nhau vài câu, sau đó Finn dẫn Tề Lãng lên gặp mặt chủ tịch.

Trong lúc chờ đợi thang máy di chuyển lên tận lầu mười thì Finn bắt chuyện với Tề Lãng. Ngày hôm trước gặp nhau tại Little Home, hai người căn bản không được nói nhiều cho lắm.

Finn hai tay thông thả rút vào túi quần, mỉm cười thân thiện:

” Cậu là Wayne Jones nhỉ?”

Tề Lãng nhìn Finn, gật đầu, ” Vâng.” Sau đó hỏi tiếp, ” Anh làm ở đây lâu chưa?”

Finn nghe câu hỏi, đôi mắt thoáng nhìn qua lớp kính trong suốt, giống như chìm đắm trong ký ức tươi đẹp của bản thân vậy. Một hồi lâu, Finn gật đầu, cười rất thản nhiên.

” Khá lâu rồi, từ lúc tôi tròn mười tám tuổi.”

Tề Lăng có chút kinh ngạc nhìn Finn, đôi mi không tự chủ nhíu lại.

Số tuổi kia không phải là còn quá sớm để bước chân vào một tập đoàn hay sao? Tề Lăng có thắc mắc nhưng chỉ ngẫm hồi trong lòng, không tiện nói ra ngoài miệng.

Finn thấy cậu im lặng, bất chợt chặc một tiếng:

” Bác tôi ở trong công ty này, cho nên ông ấy liền đem tôi nhốt vào trong đây, chấn chỉnh nhân cách các thứ. Ngày trước, tôi quậy lắm.”

Finn không ngại ngừng bêu xấu bản thân cho một người chỉ mới quen không lâu khiến Tề Lăng có chút buồn cười. Cậu cũng tự thấy Finn khá thân thiện.

” Tôi trước đây cũng từng làm cho một tập đoàn, về sau có lý do nên mới đi học nấu ăn.”

Finn ồ một tiếng, ” Tập đoàn nào thế?”

” Tập đoàn YJ.”

YJ?

Khụ...

Finn như bị Tề Lăng dọa xanh mặt, cậu khẽ nghiêng đầu, ho vài tiếng rồi mới thở nhẹ ra, trấn tĩnh bản thân. Nhắc đến YJ, Finn đều nổi cả da gà vì độ lớn mạnh của tập đoàn đó cùng với một ít tin đồn về vị chủ tịch máu lạnh.

Chủ tịch máu lạnh thấy qua không ít, nhưng chủ tịch của YJ là một phụ nữ trưởng thành, không thể không nể phục.

Mặt khác, ngoài vị nữ chủ tịch lãnh khốc kia còn có thêm một tổng giám đốc, con trai cả của bà, nổi tiếng là tàn nhẫn.

Về độ tàn nhẫn này, Finn chưa từng chứng kiến nhưng nếu bảo cậu nhận xét về vị tổng giám đốc đó thì chỉ có hai từ, chó cái.

Chó cái, loài này rất hung dữ. Bình thường thì không sao, nhưng nếu đụng vào thì có nguy cơ bị cắn đến điên đại.

Tề Lăng nhìn thái độ của Finn, trong lòng có hoài nghi nhưng rồi cũng mau chóng ném ra sau đầu.

Hai người trò chuyện thêm một tí nữa rồi mới chấm dứt, vừa lúc thang máy dừng lại, mở cửa.

Ngước mặt, Finn nhanh chóng cười toe toét với cái người đứng trước, còn không khách khí chồm tới khoác tay thân mật. Tề Lăng cũng nhìn người nọ, nụ cười trên môi lập tức xuất hiện.

Người nọ không phiền Finn quấy nhiễu mình, một bên gật đầu chào Tề Lăng. Phong thái của người nọ vẫn giống như lần đầu gặp mặt ở Little Home.

Finn vẫn còn khoác tay người đó, cười với Tề Lăng:

” Wayne, chắc cậu chưa quên anh ấy đâu nhỉ? Anh ấy tên Basil, anh họ của tôi.”

Anh họ? Tức...ừm, có thể là con trai người bác của Finn lắm.

Tề Lăng vội vàng cười mỉm một cái, bước tới bắt tay chào hỏi.

” Chào anh, cứ gọi tôi là Wayne.”

Basil bắt tay lại, lãnh đạm nói, ” Xin chào.”

Sau đó, Basil dẫn Tề Lãng đến phòng của chủ tịch để ngài gặp mặt cậu, cũng như có thể trò chuyện đôi câu trước khi chính thức được nhận vào tập đoàn này.

Tề Lãng bước vào bên trong, Basil cũng nhanh chóng đóng cửa lại. Y quay qua nhìn Finn một cái, không tức giận mà chỉ nhắc nhở:

” Ở công ty, em chú ý một chút.”

Finn bị nhắc nhở cũng không ngượng ngùng, giơ cao tay đặt ngang trán, tủm tỉm cười, ” Vâng, sếp.”

Tề Lãng nhìn thấy một người đàn ông toàn thân vest đen lịch thiệp vô cùng đang ngồi xoay lưng về phía cậu. Đứng tần ngần một vài giây, cậu mới bước đến gần hơn, cẩn trọng lên tiếng.

” Xin chào, chủ tịch.”

Người được gọi là chủ tịch nhẹ nhàng xoay chiếc ghế lại, ấn tượng đầu tiên về con người này chính là khuôn mặt nhân hậu và dịu dàng. Nụ cười kia cũng thật ấm áp.

Tề Lãng nhìn ông ấy, cảm giác giống như người cha đang nhìn đứa con trai của mình đã trưởng thành vậy.

Ngẩn ngơ một lúc lâu, Tề Lãng mới chịu tỉnh lại, bất giác quay mặt đi chỗ khác, tránh đi ánh nhìn dịu dàng kia.

Người đàn ông đó đứng dậy, phong thái điềm đạm bước tới chỗ cậu, vươn bàn tay ra:

” Chào cậu, tôi là Alvin.”

Tề Lãng nhìn bàn tay kia một chút rồi nắm lấy, hơi ấm từ đó lan tỏa. Cậu nhất thời mỉm cười thật mãn nguyện rồi nói:

” Tôi là Wayne Jones.”

Hai người ngồi xuống bàn trà gần đó, nhàn nhã nói chuyện.

Alvin thoát đầu quan sát cậu rất kỹ lưỡng, khi nhìn đôi mắt màu nâu kia, bỗng dừng ông lại ngẩn ngơ ra một lúc. Tâm trí Alvin lúc đấy giống như bị quá khứ lấp đầy, nhấn chìm không thể dứt ra được.

Đến khi Tề Lãng gọi ông tận mấy lần, ông mới xấu hổ xin lỗi.

” Tôi đã nghe con trai tôi - Basil nói lại chuyện của cậu. Tôi cũng ném qua món bánh đó rồi. Thật sự rất ngon.”

Được chính ngài chủ tịch đây khen món bánh mình làm, Tề Lãng không còn gì khác ngoài sự kinh hỷ tột cùng. Cậu không còn khẩn trương nữa, mà ngược lại tự nhiên trò chuyện cùng ông ấy.

” Tôi luôn nhớ đến quê hương của mình. Nơi đó tôi đã có nhiều kỷ niệm vui vẻ.”

Alvin nghe Tề Lãng nói, bất giác cũng gạt đầu đồng cảm.

” Trước đây tôi cũng từng qua bên đấy, sau lại gặp một người rồi đem lòng yêu mến. Tôi cùng cô ấy yêu nhau rất sâu đậm, nhưng tôi là người đến sau. Cô ấy còn có một người nữa trước đó, nhưng nghe bảo, người đó đã có vợ. Cô ấy chẳng qua là người tình mà thôi.”

Nghe Alvin thản nhiên kể quá khứ không mấy vui vẻ cho mình nghe, Tề Lãng kinh ngạc không ngớt.

Câu chuyện tình yêu của ông cũng thấm đẫm nước mắt quá. Nếu viết lại kịch bản, làm thành phim truyền hình thì chắc chắn lấy đi không ít nước mắt khán giả đâu.

Tề Lãng nghe kể còn mủi lòng.

Nhưng rồi cậu chợt cảm thấy, câu chuyện tình yêu kia, có một chút tương đồng kỳ lạ. Hiện tại cậu không dám chắc chắn điều gì, nhưng càng nghe lại càng thấy quen thuộc.

“... Khi tôi bệnh nặng, cô ấy luôn bên cạnh chăm sóc cho tôi. Tận tình ngày đêm, đến bản thân bệnh nặng cũng không màng. Lúc đó tôi không có một tài sản gì lớn lao, cho nên cô ấy đã giúp tôi trị bệnh. Không

rõ số tiền kia ở đâu ra nhưng cô ấy bảo tôi không cần lo. Về sau, tôi biết được cô ấy có một đứa con trai nhưng đã sớm rời khỏi mình...”

Đến đây, Tề Lãng giật mình, suýt thì làm rơi tách trà trên tay. Cậu thất kinh nhìn Alvin, cảm thấy cuộc trò chuyện hôm nay đi khá xa chủ đề làm việc, cho nên cậu lên tiếng:

” Xin lỗi ngài nhưng...câu chuyện của ngài làm tôi thật sự không thoải mái lắm.”

Alvin nhướn hàng mi, không trách móc cậu nửa lời, lại chỉ cười:

” Ô, tôi vô ý quá, cậu cũng không phải người lắng nghe trên đài. Xin lỗi.”

Tề Lãng không nói gì thêm, cảm thấy lồng ngực mình thật nặng trĩu. Cậu đặt tách trà xuống, có ý cần ra về sớm.

Alvin lúc này mới nói:

” Tập đoàn chúng tôi có chia nhiều chi nhánh cửa hàng bánh ngọt. Tôi đã phân cậu xuống một cửa hàng ở phố W. Chỗ đó rất thích hợp cho cậu làm việc. Bước đầu cậu cứ làm một đầu bếp nhỏ nhé, về sau sẽ được thăng tiến nhanh thôi.”

Sự may mắn này giống như một điều ước trên trời ban tặng xuống, Tề Lãng nào dám đòi hỏi quá nhiều cơ chứ?

Hiện tại như vậy là quá đủ với cậu rồi.

Đứng dậy, Tề Lãng cúi gập người, tỏ ý đa tạ Alvin. Sau đó, cậu chào tạm biệt ông, rời khỏi H&H.

Khi bóng dáng cậu khuất khỏi tầm mắt, Alvin mệt mỏi dựa lưng vào ghế đệm phía sau, nhu nhu huyết thái dương.

Thú thật, cứ nhìn ngắm cậu, ông sẽ không ngừng nhớ đến người phụ nữ năm đó ông yêu.

#

Hoắc Kinh làm việc ở Rose cũng gần một tuần, cho nên anh khá thuần thục những công việc ở đây.

Mỗi ngày đều đến nơi làm đúng giờ, nghiêm chỉnh thay đồng phục rồi bắt đầu phụ mọi người sắp xếp bàn ghế. Bên cạnh Hoắc Kinh còn có một cậu bạn trẻ tuổi Conal nữa.

Nhiều lần Hoắc Kinh tự hỏi bản thân, không biết anh có duyên nợ gì với mấy đứa nhóc nhỏ hơn mình hơn chục tuổi hay không nhỉ?

Cho đến bây giờ, anh gần bốn mươi rồi mà cậu nhóc vẫn nhiệt tình bám riết theo anh. Không cần anh nói chuyện, một mình Conal cũng có cả đồng chuyện để nói với anh.

Conal như quyển sách “Nghìn lẻ một đêm” kể hoài không dứt ấy.

Hôm nay vẫn thế.

Làm xong công việc, chỉ còn chờ đợi khách vào quán rồi phục vụ thôi. Hoắc Kinh ngồi xuống ở một bàn vuông nhỏ, ngay sau đó Conal liền ngồi phịch xuống đối diện, cười toe toét.

Ngẩng mặt nhìn cậu cười, Hoắc Kinh chốc chốc cũng vui vẻ theo. Conal không khác gì viên vitamin sáng khoái cho ngày mới năng động.

Ừ thì, hơi giống quảng cáo rồi ha?

Hoắc Kinh lắc nhẹ đầu, xua tan đi mấy suy nghĩ kỳ lạ kia.

Conal xếp bằng hai tay trên bàn, chăm chú nhìn Hoắc Kinh. Cuối cùng lại thốt ra một câu mà cả tuần nay cậu cứ thắc mắc hoài.

” Walton, anh thật sự là 36 rồi sao?”

Đối với câu này, Hoắc Kinh luôn có một trạng thái dừng dưng, dùng nụ cười đầy ý vị tặng cho cậu.

Sau đó nói, " Cậu cần xem chứng minh thư của tôi lần nữa không?"

Conal nghe xong, âm thầm bĩu môi, bộ dạng có tý không phục.

Con người gì mà hack tuổi dữ vậy? Gần bốn mươi rồi mà trông như gần ba mươi ấy. Không tin được, không tin được mà!!

" Anh làm sao mà trông trẻ vậy? Có bí quyết không?"

Hoắc Kinh nhú mi, " Có bí quyết tôi đã biến mình thành mười tám đôi mươi."

Đối với Conal, anh không có khả năng nghiêm túc, chỉ có thể nhây, hoặc nhây hơn. Conal nghe xong, đành gật đầu, tỏ ra vô cùng đồng ý.

Lúc này Hoắc Kinh mới cảm thấy mình được tên nhóc mạnh mẽ yêu đời kia buông tha vài giây. Tiếng chuông gió reo lên lanh lảnh, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cửa.

Có vài vị khách hàng đã mở hàng dùm quán rồi. Nhưng ngay khi trông thấy bọn họ, tất cả nhân viên đều không ai dám nhích tới mà chào hỏi.

Hoắc Kinh nhìn bọn họ, lại nhìn Conal, ánh mắt trao đổi kịch liệt.

Conal lúc này ngán ngẩm lắc đầu, không dám dính tới.

Hai vị khách mở hàng kia vẻ ngoài vô cùng bặm trợn, trên cánh tay xăm trổ không chừa một tấc thịt nào.

Những nhân viên đột nhiên chùn bước, cuối cùng bọn họ giao ánh mắt, đẩy nhân viên mới nhất của quán lên tiếp.

Hoắc Kinh là nhân viên vừa được nhận thêm gần đây.

Anh khẽ thở trong lòng, đứng dậy bước đến, cố gắng tỏ ra thật tự nhiên với hai người họ.

" Quý khách muốn dùng gì ạ?"

Một trong hai người ngẩng mặt nhìn anh, lại chăm chú đến mức ngứa ngáy. Sau đó mới cười lớn:

" Muốn dùng cậu em một tí có được không?"

Người còn lại cũng nhìn anh, ném thực đơn lên bàn, bày ra bộ dạng thiếu dòn nhiều năm.

" Đúng đấy. Cậu em ngon quá. Bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi tám?"

Hoắc Kinh cũng trưng ra một bộ mặt dửng dưng, tiếp tục đẩy thực đơn về phía họ, kiên nhẫn nói:

" Quý khách muốn dùng gì?"

" Đã nói rồi..."

" Ở đây chỉ có thức uống các loại, không có người."

Conal ở phía sau không nghĩ Hoắc Kinh dám đối đáp lại, cậu kinh hãi trừng mắt. Ngay sau đó, một tên soạt đứng dậy, túm lấy cái cổ trắng trắng kia, siết thật mạnh.

" Mày cãi ai đấy hả? Mày muốn đuổi khách hử?"

Hoắc Kinh bị siết chặt đến đỏ mặt, nhưng một chút than thở cũng không thoát ra khỏi cửa miệng. Anh cắn chặt môi, cố gắng chịu đựng.

" Mày ngon. Không kêu một tiếng luôn."

Nói xong, thằng khốn đẩy lại thêm lực. Vừa lúc này, người sói mạnh mẽ Conal xông lên, đập vào bộ hạ của thằng khốn đấy.

Cánh tay rời khỏi cái cổ trắng kia, Hoắc Kinh bất giác lùi ra sau, thở thật gấp. Mặt anh đỏ gay, chỉ tưởng tượng đến lúc bệnh tái phát mà thôi.

Conal sức khỏe lại bền bỉ, đánh xong một thằng thì đến thằng còn lại. Cuối cùng cậu kết luận, tụi nó xàm trở chứ méo mạnh tí nào. Bọn tởm lợm!!

Hai tên kia bỗng dưng sợ đến trắng mặt, vội vã rời khỏi quán. Conal đỡ lấy Hoắc Kinh, muốn hỏi thăm anh thì anh lại khoát tay, lắc đầu.

” Tôi vào phòng thay đồ một tí.”

Nói rồi Hoắc Kinh bỏ đi.

Conal nhìn theo anh, trong lòng lo lắng kinh khủng. Ngay khi cậu định chạy theo thì ở đằng sau có người nắm lấy vai cậu, kéo ngược về.

Conal quay đầu, nhận ra đó là Aurora liền chau mày, khó chịu.

” Chuyện gì?”

” Ra đây một lát.”

Hai người đứng khu vực phía sau, nơi để những rác thải bữa bọn. Conal vẫn còn bức bối trong lòng, định hỏi thúc thì bất ngờ ăn phải cái tát trời đánh của Aurora.

” Chị làm cái quái gì thế?” Conal quát lớn.

Aurora đanh lạnh nhìn cậu, ” Mày phá hỏng chuyện của tao. Tao đánh là còn nhẹ. Về sau, không phận sự thì đừng dính vào.”

Conal nghe thế, liền phát giác, không ngớt lời tục tằng:

” Đệch, hóa ra là chị à? Mẹ nó, con điểm này, sao dám làm trò đó với anh Walton? Muốn phá quán? Muốn nghỉ việc? Xin thăng quản lý đi nhé. Con bitch, đừng có để ông đây chán đời lại đánh cho vài phát!!”

Conal tuôn đến thỏa mãn mới dừng, sau đó quay lưng bỏ đi vào trong. Conal đã tịnh tâm ngàn kiếp, không chửi tục, không rượu bia, không thuốc lá.

Ừ thì hai cái phía sau cậu còn cai được, còn tịnh được, chứ mà gặp đứa dở hơi bố đời thì Conal chấp hết. Chửi tới khi nào nó hết bố đời thì thôi. Chửi thôi mà, có tính thuế đầu.

Đằng này, cậu bức xúc chửi như vậy là vì Hoắc Kinh, một người mà cậu vô cùng sùng bái ngưỡng mộ.

Aurora bị mắng nhiếc nhục tai choáng đầu như thế, ả lại tỏ thật mạnh, nắm tay siết chặt lại. Đứng một lúc lâu, cuối cùng ả mới chịu quay trở lại quán.

Lúc này, không ai để ý rằng, khi này hai người trò chuyện rôm rả đã có một người vô tình nghe thấy.

Khu phía sau để rác có một đường thông. Người ngoài cũng có thể đi vào bằng đường này.

Tiếng chuông gió lại reo lên, một cô gái xinh xắn bước vào. Conal nhìn thấy cô gái, lập tức bước tới, thân thiện tiếp khách.

Nhưng cô gái lại chỉ nhìn mỗi Aurora, hất cằm:

” Ê, cô kia, lại đây.”

Aurora nhìn quanh, chỉ một mình mình đứng gần nhất, bắt giác nhíu mày.

” Có chuyện gì thế ạ?”

Cô gái kia nhếch môi, ” Ba mẹ không dạy dỗ cô hử?”

Bỗng dưng bị một thực khách đến nói thẳng như vậy, Aurora cực kỳ tức giận. Đôi mắt lóe lên một tia sáng rồi tắt lịm.

Aurora cắn môi, gằn từng chữ, ” Mày là ai?”

Cô gái kia lúc này cười lớn trông vô cùng hả hê, sau đó liếc một cái, đĩnh đạc hô:

” Bố mày đấy!”

50. Chương 50: Lửa Bén

Luke vừa nghe nhân viên của mình nói lại sự việc khi nãy của Hoắc Kinh, hắn lập tức đi vào phòng thay đồ xem anh thế nào.

Luke từ trước đến giờ luôn là một con người dễ dãi ương ương, tính tình lúc này lúc nọ, tuyệt nhiên không có chuyện hắn sẽ vì một nhân viên bị thương mà lo lắng sốt ruột.

Nhưng dạo gần đây, con người Luke bỗng dưng thay đổi theo một chiều hướng khác, có lẽ là tốt hơn. Theo như Conal quan sát, Luke bắt đầu biết nhứ mày, biết cúi kính, biết thở dài, biết sốt ruột.

Trước đây, hắn rất nhây nhựa, thích trêu chọc người khác cho đến thẹn, thể hiện bản tính lưu manh cầm thú đầy đủ không thiếu gì cả.

Thế mà hiện tại cũng biết lo lắng rồi.

Điều này hầu như nhân viên làm lâu năm đều nhận thấy được, tất nhiên bao gồm cả ả Aurora.

Luke đẩy cửa phòng bước vào, thấy Hoắc Kinh ngồi tựa lưng vào tủ quần áo, đôi mắt nhắm nghiền trông rất mệt mỏi. Hắn không ngần ngại bước lại gần, định duỗi tay chạm lên mặt anh xem như thế nào thì anh mở to đôi mắt.

Bị cái nhìn bất ngờ ập đến, Luke nhanh chóng thu tay về, nhưng rồi nghĩ lại, vẫn là duỗi ra xoa nhẹ một bên mặt anh.

Hoắc Kinh lúc này đã tỉnh táo hơn, nhận thức được xung quanh liền hất nhẹ tay Luke ra khỏi mặt mình. Sau đó anh ngồi dậy, vẫn im lặng không nói gì.

Luke cũng không ngượng ngùng khi mình bị cự tuyệt, cứ vậy kéo ghế ngồi xuống gần đó, hỏi:

” Tụi nó làm gì cậu?”

Hoắc Kinh căn bản không muốn nhớ đến chuyện đó, nhưng Luke đã hỏi thì anh cũng phải trả lời.

” Chúng nó gây sự.”

” Gây sự?” Luke nhướn mi, bỗng dưng cười khoái trá, ” Đúng là...Cậu thu hút nhiều đàn ông quá đó. Bất kể loại người gì vừa gặp cũng muốn tiếp cận, haha.”

Hoắc Kinh im lặng nghe hắn nói, khinh thường không đáp lại nửa lời, cũng không trưng ra nụ cười dừng như mọi ngày. Lúc này anh đứng dậy, cảm thấy mình đã ổn và có thể tiếp tục làm việc.

Luke nắm lấy tay anh, thấp giọng:

” Xin lỗi, tôi chỉ thích đùa thôi. Nếu cậu không thích thì...”

Hoắc Kinh rút tay mình về, ngẩng mặt nhìn Luke rồi cười nhạt:

” Đúng vậy, tôi không thích đùa như vậy đâu. Lần sau anh cẩn thận giúp nhé.”

Sau đó, anh lướt nhẹ qua người hắn rồi chợt dừng lại. Trong lòng giống như còn lời muốn nói, Hoắc Kinh xoay người, cười như lại không cười mà nói nốt:

” Tôi tin tưởng anh là một người tốt, hiểu chuyện, sẽ không làm càn. Tôi rất ít khi tin người lạ, nhưng xem như anh là ngoại lệ. Đừng làm gì khiến tôi thất vọng, được hay không? Tôi không chắc anh là có nghiêm túc tiếp cận tôi hay không, nhưng hãy dừng lại suy nghĩ đó đi nếu có, được chứ? Tôi cũng không muốn chúng ta khó xử.”

Lời anh nói rất nhẹ nhàng, giống như đang hát chạy một đoạn nhạc ngắn. Nó làm Luke ngẩn ngơ, nghĩ ngợi và cũng khá đau lòng.

Lần đầu tiên hắn bị một người từ chối như thế. Hoàn toàn không cho hắn một cơ hội nhỏ nào mà tiếp cận được.

Cuối cùng, Luke đành dùng nụ cười lưu manh của mình cứu rỗi bản thân.

” Từ giờ tôi sẽ không động tay động chân với cậu đâu. Nhưng mà tôi vẫn sẽ quan tâm cậu như một nhân viên của tôi.”

Hoắc Kinh gật đầu, cười đáp:

” Cảm ơn Luke. Tôi là nhân viên của anh mà.”

Nói rồi, Hoắc Kinh xoay người, mở cửa rời đi.

Ra đến bên ngoài quán, Hoắc Kinh nhận ra trong quán lúc này đang có thêm một trận ồn ào nữa. Anh bước đến, cẩn thận quan sát vị khách bị che khuất bởi Aurora, một hồi lâu thì giật mình lên tiếng.

” Jin.”

Cô gái xinh xắn muốn làm bố Aurora bỗng đứng nghiêng đầu, thấy Hoắc Kinh đi tới, cô bé suýt thì chạy đến ôm chầm lấy.

Nhưng rồi Jin vẫn bình tĩnh đẩy ghế, đứng dậy, không quên liếc rách mắt Aurora, sau đó mới chịu đi tới chỗ Hoắc Kinh.

Hai người nhìn nhau vài giây đồng hồ, sau đó cùng mỉm cười nói:

” Cháu vừa đến sao?”

” Chú có sao không?”

Hoắc Kinh nhướn mi, nghe Jin hỏi như thế, đột nhiên anh cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Anh thở dài, xoa tóc Jin:

” Chú không bị gì cả.”

Jin lúc này chau mày, méu máo nói:

” Chú nói dối. Khi nãy cháu đã nghe cả rồi. Có phải có cơn đồ gây sự với chú không? Tụi nó làm gì chú vậy?”

Hoắc Kinh giật khê người, không nghĩ Jin mà cũng biết tận tình như thế. Anh mím nhẹ môi, quyết tâm lắc đầu phủ nhận.

” Chú không sao.”

Jin vẫn còn giận dữ, lại quay sang nhìn Aurora thiếu điều tấn cho ả vài tát. Conal ở phía sau đột nhiên lớn giọng nói:

” Anh là thánh mẫu hả? Cô gái này, anh Walton vừa nãy bị tụi kia siết cổ đó, suýt thì ngạt thở.”

Jin quay người, lắng nghe rõ từng chữ, hốt hoảng nhìn Hoắc Kinh. Lúc này cô mới để ý vết hằn đỏ đỏ trên cổ anh, nắm tay tạo thành đám quyền.

Hoắc Kinh sờ cổ mình, cảm thấy nơi đó chỉ còn hơi bỏng rát một tí thôi. Rồi anh nhìn Jin, nắm tay cô bé, xoa dịu:

” Được rồi, chú có bị nhưng bây giờ chẳng sao cả.”

Jin vẫn hậm hực, đôi mắt lửa khói bùng bùng.

” Đủ rồi đó!”

Jin bỗng quát lên làm ai cũng phải khiếp sợ, ngay cả Hoắc Kinh cũng ngạc nhiên. Jin quay qua, không nghĩ ngợi liền giáng cho Aurora một cái tát thật mạnh mẽ, rồi tuôn:

” Tôi là người rất lười, nhưng với thể loại dơ bẩn như chị đây thì tôi có lỗi tổ tông mười mấy đời ra chữ cũng không mỗi miệng đâu nhé. Tôi có thể đào tổ tông chị lên rồi giáo huấn cho họ cách giáo dục con cái đấy. Ôi trời đất, bố khỉ, học Đại Học cho đã vào, đi làm đã vào mà cái nhân cách chó nó tha không còn một mẩu. Haha, trời đất ạ, chị ơi, chị có biết chị vừa động vào ai không đấy? Hử, hử hử? Có biết không? Thôi được rồi, nhìn bản mặt ngu ra là hiểu rồi. Tôi nói nhé, tôi chỉ cần nói một lời thôi là đủ lật cả dòng họ mà tổ tông chị lên đó.”

Chứng kiến viễn cảnh này, ai cũng câm nín hoàn toàn. Hoắc Kinh lần đầu chứng kiến Jin nổi cơn thịnh nộ, trong lòng không biết là cảm xúc kiểu gì.

Anh chỉ thấy tim mình đập thật mạnh theo từng lời Jin vừa mới nói. Nụ cười trào phúng trên môi cô bé làm anh khẽ nhúm mày.

Ai cũng khó hiểu và kinh ngạc, chỉ có mỗi Conal là hào hứng như kiểu đang xem một live show của thần tượng nổi tiếng vậy.

Mẹ nó, chữ như vậy mới đã chứ! Tiếp, tiếp đi cô gái!!

Conal cao hứng đến mức chỉ muốn giơ một bảng điện, viết tên cô gái kia lên rồi giơ qua giơ lại cổ vũ thôi.

Aurora lắng nghe không sót một chữ, cho nên ả suýt thì cắn phải lưỡi mình. Bàn tay vì tức giận mà run rẩy.

Aurora không cần quan tâm Jin vừa mắng chữ mình cái gì, nhưng sót lại trong lòng ả thì chỉ còn là phần nộ và chán ghét Hoắc Kinh. Aurora quay sang nhìn anh, đôi mắt giống như một lưỡi dao muốn cào rách gương mặt đẹp đẽ kia vậy.

Bên ngoài ồn ào đến nỗi khách vào rồi khách lui ra ngay làm cho mọi nhân viên thật sự khốn đốn. Cuối cùng Luke quản lý cũng chịu ló mặt ra nhìn mọi người một cái.

Khi hắn vừa đi đến cửa thì nghe giọng nói của một cô gái thật hùng hổ mắng chữ, mắng cả tổ tông mười mấy đời của người ta.

Luke rùng mình, đi tới thì phát hiện có đến bốn con người đang đứng vây quanh nhau. Luke nhìn Hoắc Kinh, lại nhìn Conal hứng khởi, sau nhìn Aurora bẽ mặt, cuối cùng là cô gái vốc người nhỏ nhắn kia.

Mi tâm hắn nhúm lại, ” Có chuyện gì mà ồn ào như vậy?”

Hoắc Kinh nghe giọng Luke, quay qua nhìn một cái. Jin vẫn chưa nguôi, tiếp tục nói mặc kệ quản lý đã xuất hiện.

Jin chỉ vào Aurora rồi nhìn Hoắc Kinh:

” Chú Walton, chính con ả đã thuê côn đồ đến đây quấy phá đấy. ả cốt là để quấy rối chú, không để chú làm việc yên ổn.”

Mọi người lần nữa lắng nghe, thoáng chốc trầm mặc.

Chẳng ai muốn tin cái điều này từ miệng một cô gái xa lạ, nhưng Hoắc Kinh thì ngỡ ngàng kinh khủng. Anh trừng lớn mắt, trong lòng rất giận.

Conal lúc này nói, ” Tôi làm chứng chuyện này. Aurora đã thuê bọn côn đồ kia tới đây để phá Walton. Tôi khi này đã đánh chúng nó, cuối cùng bị Aurora tát cảnh cáo.”

Aurora mặt ngày càng sầm xuống, cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên một chút.

Luke lắng nghe rõ từng lời, chẳng hiểu sao bàn tay của hắn ngứa ngáy ghê gớm. Động vào Hoắc Kinh coi như chuyện không lớn, nhưng gián tiếp quấy phá quán của hắn, hắn chỉ muốn giết người.

Hoắc Kinh lúc này nhìn Aurora, lạnh giọng hỏi:

” Rốt cục cô muốn gì?”

Aurora nghe giọng anh, bật cười thật lớn rồi mới ngẩng mặt. Đôi mắt kia sớm đỏ như tơ máu, còn có nước mắt đang chảy xuống. Nhìn khuôn mặt thập phần thảm hại đó, Hoắc Kinh chỉ nhúm mày thật chặt.

Aurora nhìn Hoắc Kinh thật lâu, sau mới cất giọng nói:

” Sao? Hỏi tôi muốn gì hả? Ồ, tôi muốn Wayne, Wayne đấy. Tôi muốn người yêu của anh đấy!! Haha, mẹ nó, sao Wayne lại phải yêu một thằng đàn ông sắp bốn mươi như anh chứ? Mẹ kiếp, lũ biến thái này!! Wayne không nên dính vào anh đâu, ông chú ạ. Haha...Nhường cho tôi xem nào, nhường đi. Cứ bám riết theo anh ấy làm gì chứ? Hả?”

Hoắc Kinh trừng lớn mắt nhìn thật kỹ từng biểu hiện trên mặt Aurora, từ đôi mắt đang khóc ướt đầm đến nụ cười khốn khiếp kia. Anh vẫn chưa chớp mắt lấy một lần, giống như đang dồn tất cả uất ức của mình tổng thẳng vào người ả.

Jin bên cạnh hiểu được lý do vì sao Aurora làm thế, chỉ có thể trợn lớn mắt.

Hoắc Kinh lúc này cảm nhận được tim của mình đập rất mạnh, thành thịch thịch từng giây từng phút. Trong một chốc, anh đã nghĩ đến việc tặng cho Aurora một cái bạt tai thật xứng đáng.

Nhưng rồi anh đã không làm thế, cũng không có lý do gì đặc biệt, chỉ là ả không đáng để anh đau tay.

Aurora nói xong cũng im lặng trầm mặc, chán ghét nhìn Hoắc Kinh.

Hoắc Kinh nhắm mắt lại, thở ra thật thản nhiên rồi cất lời:

” Tôi chỉ có thể nói một câu thôi. Nếu như cô có thể khiến Wayne cùng mình lên giường, tôi sẽ xem xét lời nói của cô.”

Aurora nhướn hàng lông mày lên thật cao, nụ cười nhếch lên bên khóe miệng cũng đầy vẻ tự đắc.

” Được! Nói thì nhớ lấy!”

Hoắc Kinh không buồn nói tiếp, chỉ xin phép Luke hôm nay nghỉ một bữa. Luke nhìn anh đã thấm mệt liền đồng ý. Sau đó, hắn gọi Aurora lên khiển trách việc làm hôm nay của ả, còn cảnh cáo nếu nháo loạn thêm một lần nữa thì bị đuổi việc.

Cùng lúc đó, Aurora bỗng nhìn Luke, cười một cách sâu xa.

” Muốn tôi giúp anh với tên Walton kia không?”

Luke nhất thời nhú mi tâm, lạnh nhạt buông lời:

” Không phải việc của cô.”

Aurora vẫn tiếp tục giữ thái độ dửng dưng ấy, cười với Luke:

” Haha, có khi anh phải cảm ơn tôi nha. Chúng ta hợp tác đi.”

Luke cúi mặt, lật sổ sách trên bàn, chẳng thương hoa tiếc ngọc nói:

” Cút mau đi.”

Aurora khê bữu môi, nhanh chóng đóng cửa lại.

Đến chiều tối, Tề Lãng cuối cùng cũng tan tầm ở cửa hàng chi nhánh ở phố W.

Cậu theo thói quen hàng ngày đều đến đợi Hoắc Kinh tan ca ở Rose, nhưng hôm nay khi đến nơi, cậu không thấy anh đâu cả.

Tề Lãng cố gắng nhìn kỹ một lần nữa, cuối cùng đem di động ra mà gọi. Thế nhưng đầu dây bên kia lại chỉ vang lên một giọng nữ đều đều lặp đi lặp lại.

Cảm giác bất an tràn đầy lồng ngực, Tề Lãng đẩy cửa đi vào, tùy tiện hỏi một nhân viên. Người nhân viên kia nhìn cậu, một lúc sau liền a lên:

” Là cậu?”

Tề Lãng không hiểu lắm, ” Vâng, là...tôi?”

Nhân viên nam kia mỉm cười một cái, rồi nhú mày nói:

” Walton anh ấy về từ sáng rồi, lẽ nào cậu không biết?”

Về từ sáng? Làm sao có thể? Sao Hoắc Kinh lại không nói với mình?

Tề Lãng có bao nhiêu là câu hỏi trong đầu, nhưng chúng đều bị lời nói của nhân viên nam nọ đánh tan, bay thật xa.

Nhân viên nam nói: ” Hồi sáng anh ấy bị cơn đồ quấy rối, ra tay siết cổ, rất loạn.”

” Cái gì?”

Nhân viên nam lần nữa lặp lại, sau chỉ thấy đôi mắt màu nâu kia toàn là ánh lửa giận dữ.

Tề Lãng nắm tay thành quyền, chuyện lớn như vậy mà cậu không hay biết một cái gì cả.

” Còn chuyện gì nữa không?” Cậu lạnh nhạt hỏi.

Nhân viên nam kia định kể về vụ của cô gái mạnh mẽ, vụ Aurora sắp đặt tất cả thì bị một kẻ khác chen ngang, cắt đứt.

Aurora nhìn thấy Tề Lãng, vứt cả mặt mũi nhân phẩm mà quàng tay qua cổ cậu, ôm lấy thân mật.

Tề Lãng nhận lấy cái ôm kia, cũng không khách khí đẩy ả ra thật mạnh, kèm theo một luồng sát khí lạnh lẽo.

” Muốn gì?”

Aurora cười cong đuôi mắt, giọng ngọt ngào:

” Anh lạnh lùng thế? Ừm, thích nên em ôm một cái.”

Tề Lãng không nhìn ả nữa, quay đầu nhìn nhân viên nam kia đang trừng lớn mắt với ả. Cậu không kiên nhẫn, cúi lên:

” Nói tôi nghe cho hết mọi chuyện đi.”

” Hồi sáng Walton...”

” Hồi sáng Walton cùng quản lý rất thân mật.”

Conal lần nữa quay qua, chỉ muốn chửi đạch mọe mà thôi.

Tề Lãng cũng đồng thời quay qua, nhíu mày chất vấn.

Aurora liếm đôi môi đã khô, nghiêng đầu nói lưu loát:

” Khi Walton bị cơn đồ quấy rối, anh ấy đã đi vào phòng thay đồ. Sau đó, Luke cũng đi theo. Ở trong, chẳng biết hai người nói gì nhưng khi xuất hiện, Walton đi trước, Luke theo sau, cực kỳ thân thiết. Những ngày gần đây, hai người cũng thường xuyên trò chuyện vui vẻ. Ừm, Wayne anh không biết gì à? Chà, hai người họ hay ăn trưa cùng nhau ở trong phòng. Chuyện gì Walton nói Luke đều thông qua. Cả sáng nay Walton xin về nhà, Luke cũng không nghĩ ngợi.”

Tề Lãng nghe đến đây, hàm răng cũng đã nghiến đến nhức nhối.

” À đúng rồi, hình như hôm trước Luke có hẹn Walton nói chuyện riêng ở văn phòng thì phải. Không rõ nói gì nhưng nghe bảo là tỏ tình. Cũng đúng thôi, Luke thích Walton mà. Wayne à, anh về hỏi lại Walton xem, đừng để mất người rồi mới nổi giận.”

Không đáp trả nữa chữ cho bài diễn văn xuất sắc của Aurora, Tề Lãng trầm mặc xoay người, cứ như vậy mà rời khỏi quán.

Aurora nhìn bóng lưng cậu, khóe môi nhếch nhẹ lên, cười đắc thắng. Chỉ mỗi Conal lại nhận ra, đôi vai của cậu đang run rẩy rất kịch liệt.

51. Chương 51: Tranh cãi

C51 Tranh cãi

Tề Lãng đem một lòng tức giận cũng bức bối chạy một quãng thật xa về tận nhà. Khi chạm vào nắm cửa, cậu cũng cảm nhận được bàn tay của mình run rẩy đến mức nào.

Phòng khách tịch mịch khiến mi tâm Tề Lãng khẽ nhú lại. Cậu cởi bỏ giày ném qua một góc, sau đó đi thẳng vào phòng ngủ.

Âm thanh khe khẽ phát ra từ tivi, ánh sáng mờ nhạt le lói chiếu về góc giường, nơi có một người đang ngủ say.

Tề Lãng đóng cửa lại một tiếng rồi bước đến, ngồi xuống ngay bên mép giường. Cậu không vội vàng đánh thức người kia dậy mà chỉ im lặng quan sát thật chăm chú.

Từ đôi mắt xuống đến đôi môi, lại xuống gần cổ kia, Tề Lãng bỗng nhớ lại lời nam phục vụ kia kể, trong lòng lại giận dữ. Bàn tay mang theo nhiệt độ lạnh buốt vì sương đêm chạm vào da thịt người nọ khiến giấc ngủ tan biến.

Hoắc Kinh nặng nề nhấc mi lên, đảo mắt một vòng rồi dừng lại trước một khuôn mặt mờ ảo đang ngày rõ nét. Nhờ vào ánh sáng của tivi, Hoắc Kinh nhận ra được đó là Tề Lãng.

Anh định ngồi dậy nhưng đầu lại nặng trĩu. Đỡ lấy trán, anh cười nhàn nhạt với cậu.

” Về rồi sao?”

Tề Lãng vẫn không nói quá nhiều lời, chỉ ừm một tiếng thật khẽ, sau đó tiếp tục nhìn ngắm Hoắc Kinh.

Thấy cậu không nói gì, anh lại lên tiếng một lần nữa. Bàn tay cũng không tự chủ chạm vào một bên gương mặt cậu, có chút âu yếm dịu dàng.

” Đói sao? Ừm, đợi một chút, tôi làm đồ ăn khuya cho nhé.”

Nói rồi, Hoắc Kinh đứng dậy, định cất bước vào phòng vệ sinh rửa mặt thì Tề Lãng giữ tay anh lại, kéo anh ngồi xuống giường một lần nữa.

Bầu không khí căng thẳng này không ai là không cảm nhận được. Người ngoài nhìn vào đoán còn trúng, huống gì anh là người trong cuộc, ngồi đối diện với kẻ không được bình thường kia.

Ngẩng mắt nhìn Tề Lãng một cái, Hoắc Kinh ngập ngừng hỏi:

” Có...chuyện gì sao?”

” Sao anh lại không nói với tôi là về sớm?”

Hoắc Kinh chớp mắt, sức nhớ mình chưa báo lại cho Tề Lãng biết chuyện hôm nay, anh bất đắc dĩ cười xin lỗi. Thần thái trên khuôn mặt của anh ngoại trừ mệt mỏi do ngủ nhiều thì cũng không còn buồn phiền gì khác.

Nó làm cho Tề Lãng càng lúc càng mơ hồ, càng nghi ngờ, càng tức giận.

Cậu siết lấy bàn tay anh, hỏi tiếp:

” Anh có gì muốn nói cho tôi nghe không?”

Hoắc Kinh vẫn luôn nhìn cậu, nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo kia mà cười nhạt. Tính cách của anh trước giờ vẫn là không thích đem buồn phiền ra kể với người khác. Đặc biệt là người mà anh yêu.

Nó rất buồn, tốt nhất là không nên nói ra.

Hoắc Kinh nghĩ, sau đó thản nhiên lắc đầu:

” Hôm nay tôi chỉ mệt trong người nên xin về sớm. Về đến nhà ngủ một giấc, rồi dậy nấu đồ ăn, cuối cùng xem tivi rồi ngủ quên đến bây giờ.”

” Sao lại khóa điện thoại?”

” Hết pin.”

Tề Lãng càng nghe càng không thể chấp nhận được. Rõ ràng anh đang nói dối cậu, đang che giấu rất nhiều bí mật.

Bàn tay Tề Lãng không kiểm soát lại càng siết chặt cổ tay Hoắc Kinh thêm một nấc, đến mức nơi đó đã trắng bệch và tê rần.

Hoắc Kinh nhúc nhích mấy ngón tay, cố gắng rút tay về nhưng không được.

” Rốt cục là có chuyện gì?” Anh cũng mất kiên nhẫn.

Tề Lãng quay mặt đi, bật cười lạnh nhạt:

” Anh nói dối cũng hay lắm đó. Nếu như hôm nay, tôi không nghe người phục vụ kia kể lại, có khi tôi cũng tin những lời anh nói mất rồi.”

Đôi mắt Hoắc Kinh trở nên thẳng trầm. Anh hạ mi mắt, thấp giọng nói:

” Có những chuyện nên để nó làm bí mật rồi trôi đi mất.”

” Giống như chuyện của anh và Luke?”

Hoắc Kinh vừa mới tỉnh táo tinh thần lại bị Tề Lãng hỏi ngược lại như thế. Anh nhất thời không nói được gì, chỉ nhìn đăm đăm về phía của cậu.

Hoắc Kinh biết, Tề Lãng ngay từ đầu đã không có ấn tượng tốt với Luke. Anh thoát đầu cũng giống như cậu, cho nên mới tìm cách nói rõ ràng với Luke một lần, cũng đã cố gắng không tiếp xúc thân mật.

Những ngày qua, Tề Lãng không hề đề cập đến chuyện này, tại sao hôm nay bỗng dưng lại nhắc đến? Còn nói với giọng điệu như tôi biết tất cả rồi, đừng hòng anh giấu.

Hoắc Kinh cúi mặt nghĩ, sau lại khẽ cười.

Anh nào có giấu gì cậu? Anh có chuyện gì giấu cậu ngoại trừ những lúc anh bị người ta hà hiếp ức áp.

Chỉ là không muốn cậu lo, chỉ như thế thôi.

Màn tĩnh lặng qua đi, Hoắc Kinh cuối cùng cũng nói được.

” Chúng ta không phải đã nói rõ rồi sao? Luke và tôi không có nảy sinh cái gì bất thường cả. Anh ta là quản lý, tôi là cấp dưới, không hề có chuyện gì khác.”

Tề Lãng đứng bật dậy, cúi nhìn Hoắc Kinh, lạnh giọng ra lệnh:

” Vậy nghỉ việc đi.”

Anh ngẩng mặt, ngơ ngàng khôn xiết.

” Nghỉ việc đi.” Tề Lãng lặp lại, giọng điệu càng lúc càng lạnh hơn, ” Nếu như hai người không có gì, nghỉ việc đi. Nghỉ ngay lập tức!”

Ánh mắt của cậu trong lúc đó đang cực kỳ giận dữ, giống như một cơn bão tố sắp đến nhưng rồi bất ngờ bị gió thổi đánh bật đi.

Tề Lãng nhìn rất rõ ràng, nhìn rất rõ cánh tay kia đang giơ cao qua khỏi đầu cậu, chỉ cần một động tác nữa thôi là đúng như cậu nghĩ.

Gương mặt ngông nghênh ngày nào càng lúc càng bất cần. Tề Lãng liếc mắt nhìn cánh tay kia, rồi bật cười:

” Đánh đi!”

Hoắc Kinh đã thật sự muốn cho cậu một bạt tai để chấn chỉnh cách ăn nói, nhưng rồi anh không làm được. Cánh tay vẫn cứ đờ giữa không trung, thêm hai chữ đánh đi đây khiêu khích kia, cuối cùng anh vẫn bất lực hạ xuống.

” Cậu có công việc của cậu, tôi có công việc của tôi. Chúng ta yêu nhau nhưng không có nghĩa chúng ta có quyền sắp đặt cuộc sống của đối phương, cậu có hiểu không? Tôi không khó chịu khi cậu làm ở Little Home, tôi không ép buộc cậu phải làm chỗ này chỗ kia, tôi luôn ủng hộ quyết định của cậu. Thế còn cậu, cậu có từng ủng hộ quyết định của tôi hay không? Bây giờ, cậu còn ép buộc tôi phải theo ý cậu, phải theo sự sắp xếp của cậu hay sao?”

Tề Lăng trong lúc nóng giận sẽ chẳng để một lời nào của người khác vào tai mình, sẽ càng không muốn suy nghĩ về nó.

” Nơi tôi làm, khác hẳn nơi anh làm. Đó là một nơi tồi tệ. Tên quản lý chó chết kia là một thằng khốn khiếp.” Tề Lăng bỗng lớn tiếng, ” Mẹ kiếp, anh bao nhiêu tuổi rồi lại không phân biệt được kẻ nào xấu xa vậy chứ?”

Cuộc tranh cãi của hai người, có lẽ sẽ không đến mức nghiêm trọng nếu như Tề Lăng, tên gốc kia không quả nặng lời mỉa mai anh.

Thế nhưng mọi người quên mất Tề Lăng là ai rồi. Tề Lăng vẫn là một tên nhóc ngông cuồng và nóng tính.

Bản tính con người sẽ không bao giờ mất đi. Chẳng qua nó được con người lấp liếm đi bằng những thứ thuận mắt vừa lòng đời người mà thôi.

Từ khi Hoắc Kinh chọn làm nơi đó, cậu đã không hài lòng, không vui vẻ nhưng cố gắng tỏ ra thông cảm và chấp nhận. Nhưng mỗi ngày qua đi, nhìn thấy anh vào trong đó, nỗi bất an của cậu lại càng lớn hơn.

Cho đến ngày hôm nay, nghe những lời Aurora nói, cậu mặc kệ đó là bịa đặt hay sự thật, cứ như vậy mà giải tỏa bức xúc dồn nén của mình.

Hoắc Kinh lần đầu tiên bị một người nhỏ tuổi hơn nói những lời thế kia, anh không biết diễn tả cảm xúc trong lòng là kiểu gì. Chỉ biết, trái tim anh thật sự rất đau khi nghe như thế.

Tề Lăng thấy anh chỉ nhất mực nhìn mình mà không lên tiếng, cậu lại bật cười mỉa mai, tiếp tục tuôn giận.

” Quả là thiếu gia, cái gì cũng được bao bọc, cái gì cũng được bảo vệ. Cho nên ra ngoài đời chẳng biết cái quái gì! Tôi lo lắng cho anh, anh lại bác bỏ nó.”

” Được thôi, cứ làm những gì anh thích, cứ làm đi. Tôi căn bản không quan tâm nữa, không để ý nữa.”

Hoắc Kinh rốt cục cũng từ cơn mê mà tỉnh dậy, kịp thời ngăn lại những dòng nước mắt chực trào bên khóe. Anh sẽ không khóc trong những lúc thế này.

Nước mắt chẳng giải quyết được chuyện gì cả. Anh càng khóc, tên kia sẽ lại càng lấn lướt, càng mỉa mai, càng tức giận.

Hoắc Kinh cắn chặt môi mình, nặng nề lên tiếng:

” Tôi không cần biết cậu nghe những lời nhảm nhí đó ở đâu, nhưng tôi không giải thích nữa. Còn nữa, cậu nghĩ cậu trong sạch lắm sao? Cậu nghĩ tôi không biết giữa cậu và Aurora kia là có gì hay sao?”

Nhắc đến một kẻ thứ ba khác, kẻ này lại có quan hệ mật thiết với Tề Lăng khiến cho cơn giận của cậu bỗng chốc dịu xuống. Cậu nhìn anh, mi mắt giật giật.

” Tôi và Aurora không có gì cả.”

” Vậy thì tôi và Luke cũng không có gì cả.”

” Nói dối!”

Hoắc Kinh bỗng bật cười, ” Cậu trẻ con thật đấy! Nếu như cậu định nói dối, vậy tôi cũng sẽ định nói dối cậu ngược lại. Hợp lý đúng không? Tại sao cậu và Aurora là trong sạch, trong khi tôi và Luke thì là ngoại tình?”

Tề Lăng cứng họng.

Tít tít.

Một âm thanh khe phát ra phá tan bầu không khí ngưng đọng kia. Tề Lãng lúc này mới bừng tỉnh, ngón tay cứng ngắc mờ lấy điện thoại trong túi quần.

Lướt nhìn tin nhắn, đôi mắt cậu trừng lớn.

Hoắc Kinh cũng nhìn thấy biểu tình đó, trong lòng sớm nghĩ đến một người, khóe môi chợt cong lên cười chua xót.

” Aurora?” Anh hỏi, giọng khàn đi.

Tề Lãng dời tầm mắt nhìn anh, không trả lời đúng hay sai, chỉ im lặng mà để người khác tự xác định.

Hoắc Kinh cũng không nói gì thêm, chỉ cười bật ra thành tiếng. Sau đó anh lách qua người cậu, muốn ra ngoài phòng khách ngồi một chút thì cơ thể bỗng bị kéo ngược lại.

Chẳng mấy chốc, anh bị Tề Lãng kéo nằm lên giường. Mặc kệ anh vùng vẫy đến mức nào, cậu vẫn không tha cho anh một giây nào.

Tề Lãng nắm chặt hai tay anh kéo qua đầu, một tay cố định khuôn mặt đang quay đi kia.

Hai ánh mắt chạm nhau, không ấm áp như trước mà ngược lại thật lạnh lẽo.

Trong bóng tối, giọng Tề Lãng như bị lấn át đi, khản đặc.

” Tôi không có người khác. Tôi chỉ có mỗi anh.”

Vừa nói, cậu vừa cúi thấp đầu, tìm lấy cánh môi kia mà mút lấy điên đảo. Động tác từ kiên nhẫn đến mất kiểm soát.

Hai người dây dưa môi lưỡi đến mấy phút, rốt cục cũng chịu tách ra, thở hổn hển. Hoắc Kinh nghiêng mặt đi, liếm qua đôi môi bỗng rất và ẩm ướt.

Tề Lãng cởi cúc áo của anh thật nhanh, nhưng vì nóng vội, cậu biến nó thành một cái áo rách thời thượng.

Cơ thể Hoắc Kinh trong chốc chốc lộ hẳn một nửa, nổi trên bờ ngực kia không chỉ có hai hạt đậu nhỏ mà còn có một vết thương đau đớn đã gắn liền với cuộc đời của anh.

Hoắc Kinh không vùng vẫy nữa, chỉ trầm mặc không nói lời nào. Tề Lãng vuốt ve vết sẹo đó đến gần người, sau đó cúi xuống, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ dọc theo một đường thẳng.

Hoắc Kinh không tự chủ càng cong người lên, khiến vết sẹo gần hơn với đầu lưỡi, kịch liệt ma sát.

” Ừm...”

Tề Lãng cắn mạnh vào một bên hạt đậu, vân vê nó đến thích thú không rời đi. Hoắc Kinh không thể kháng cự lại sự kích thích kia, đôi chân cũng bắt đầu động đậy không ngừng.

Anh thấy thân thể khó chịu, lại cố gắng dùng hai chân tự tạo lấy sự thoải mái cho bản thân.

Tề Lãng luồn nhanh bàn tay vào bên trong quần anh, lúc dịu dàng lúc lại mạnh bạo mà giữ lấy vật kia chơi đùa.

” Nhớ lấy, tôi chỉ có một mình anh thôi.”

” Nhớ kỹ, tôi có thể làm mọi thứ cho anh.”

” Hoắc Kinh, tôi yêu anh.”

Tề Lãng thuần thục cởi bỏ quần dài cùng mọi thứ nhỏ nhặt khác, tiếp tục trêu đùa dục vọng của anh. Đầu lưỡi ấm áp vuốt ve lên xuống nơi kín đáo ấy, sau lại bao bọc lấy, mút mát liên tục.

Những thanh âm xấu hổ đó cứ vang vang bên tai, Hoắc Kinh càng lúc càng khó chịu hơn với sự an ủi bên dưới của Tề Lãng.

” Tề Lãng...”

Anh lên tiếng gọi tên cậu, nhưng cậu không nghe thấy. Bàn tay ở dưới luân động ngày một nhanh hơn, không cần những bước kiên nhẫn, Tề Lăng thẳng thắn tiến vào khiến cơ thể anh đau đớn bồng rập.

” Không, đau quá...”

Hoắc Kinh vùng vẫy phản đối, lại bị Tề Lăng giữ chặt hông, điên cuồng tiến sâu vào. Mặt khác, phía trên, cậu lại miệng lưỡi dây dưa cùng anh. Nụ hôn liên tục rơi xuống mọi nơi trên cơ thể.

” Đừng quên, tôi có thể làm mọi thứ vì anh, Hoắc Kinh.”

” Không ai có thể yêu anh hơn tôi, có nghe rõ không?”

” Hoắc Kinh, nói yêu tôi, mau lên.”

” Mau lên, nói thật nhiều vào, mau lên.”

Cơ thể Hoắc Kinh điên cuồng đưa đẩy với từng động tác nhấp nhô của Tề Lăng. Anh ôm lấy cổ cậu, theo sự kích lệ cuồng nhiệt kia, anh khẽ nói:

” Tôi, yêu cậu.”

” Một lần nữa.”

” Tôi yêu cậu.”

” Tôi yêu cậu.”

Động tác của Tề Lăng ngày càng nhanh hơn, tốc độ thật sự quá tàn bạo. Hoắc Kinh cắn chặt môi, mười ngón tay như bấu chặt vào tác da thịt của cậu.

Không biết qua bao lâu, Hoắc Kinh mãi đắm chìm trong bể dục vọng lại mơ màng thốt ra ba chữ:

” Tôi, hận, cậu.”

Tề Lăng cũng đã dừng lại những kích động cuồng loạn kia, nghe anh nói, cậu chẳng những không thấy tức giận mà còn cười lạnh.

Cắn lên vành tai anh, cậu thì thào:

” Anh không hận tôi được đâu.”

Gian phòng một lần nữa chìm trong yên tĩnh. Tề Lăng vẫn nằm sấp ôm lấy cơ thể mềm oặt kia, chẳng biết đang suy nghĩ gì lại khẽ nói với bóng tối.

” Anh sẽ không thể hận tôi được đâu.”

52. Chương 52: Giọt Nước Trần Ly

Đêm qua quá cuồng nhiệt báo hại buổi sáng toàn thân Hoắc Kinh ê ẩm đau buốt.

Anh cố gắng động dậy thân người nhưng cứ cảm giác mình bị liệt toàn thân vậy. Phần dưới tê dại cả rồi, nếu có động mạnh thì sẽ đau nhức nhối.

Từ trên giường khó khăn ngồi dậy, Hoắc Kinh cảm thấy mắt mình thật đau, còn có dấu hiệu sưng đỏ. Xoa xoa hai viền mắt, cuối cùng anh cũng có thể mở mắt nhìn ngắm xung quanh.

Gian phòng vẫn như mọi ngày, nắng vẫn chiếu rọi sáng bừng, không khí lại có chút nóng nực bức bối.

Hoắc Kinh kéo tấm chăn bông dày kia ra khỏi người, cúi nhìn phát hiện thân thể mình để lại thật nhiều dấu vết của đêm hôm qua. Chạm tay lên vết sẹo màu nâu sẫm kia, mi tâm anh nhúu chặt lại.

Âm thanh ngoài phòng khách cùng lúc vọng vào, Hoắc Kinh giương mắt, nhìn về phía cánh cửa màu trắng.

Chợt nhớ đến cuộc tranh cãi đêm qua, Hoắc Kinh một chút niềm tin cũng không còn để đối mặt với con người kia nữa.

Anh cảm thấy chuyện này thật sự quá trẻ con, không đáng để phải gây gổ đầu đầu như vậy.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, anh vẫn mang dép lê rồi bước ra khỏi phòng. Viễn cảnh mọi ngày anh vẫn thấy lại tái xuất.

Tề Lãng như bình thường đeo tạp dề nấu bữa ăn sáng. Nghe tiếng động phía sau, cậu quay lại, không mỉm cười mà chỉ nói:

” Thức ăn xong rồi, ngồi xuống đi.”

Hoắc Kinh bước đến, ngồi xuống rồi rót một ly nước lọc uống cạn. Cổ họng anh đến giờ để lại di chứng đau rát như viêm họng.

Đêm qua anh cũng không kêu nhiều quá mà?

Hoắc Kinh ôm trán, lắc nhẹ đầu một cái cho tỉnh táo. Tề Lãng mang thức ăn đặt lên bàn, ngồi xuống đối diện, trầm mặc dùng bữa.

Hai người cứ như thế ăn sáng trong bầu không khí ngột ngạt. Một lúc sau, Tề Lãng buông nĩa, cất tiếng:

” Vẫn là không thay đổi quyết định?”

Hoắc Kinh vừa cắn một miếng bánh mì, đôi mắt lơ đãng ngó qua chỗ Tề Lãng. Anh còn chưa kịp tiếp thu câu hỏi kia thì cậu nhắc lại một lần nữa.

” Không muốn nghỉ việc?”

Hoắc Kinh đã hiểu liền nhú mày.

” Đến giờ vẫn còn canh cánh chuyện đó hay sao? Chúng ta đêm qua đã nói rõ rồi.”

Tề Lãng đôi mắt sắc lạnh nhìn anh, không ăn nữa mà chỉ uống nốt ly nước lọc bên cạnh. Sau đó đặt mạnh ly nước xuống bàn, tạo ra âm thanh chói tai.

” Cứ để xem.”

Nói xong, Tề Lãng đẩy ghế đứng dậy, dọn dẹp phần chén đĩa của mình. Sau đó cầm theo một kiện áo khoác, rời khỏi nhà.

Cửa đóng lại sầm một tiếng, Hoắc Kinh vô thức đánh rơi miếng bánh mì xuống bàn. Anh hạ mi mắt, cảm nhận được trong lòng mình đang có biết bao nhiêu là rối bời.

Bữa sáng cuối cùng cũng không ăn hết, Hoắc Kinh dọn dẹp phần của mình xong liền rời khỏi nhà.

Anh cũng không muốn nghỉ ngơi quá nhiều nữa, cho nên toàn tâm toàn lực lao vào công việc.

Công việc nhỏ hay lớn, anh đều thay mọi người làm tất. Mặc kệ sức khỏe của mình ngày hôm nay không mấy ổn, nhưng anh vẫn ra sức vùi đầu vào công việc.

Conal đứng ở một góc quán, lặng lẽ nhìn Hoắc Kinh cứ di chuyển từ bàn này sang bàn khác, chăm chỉ mang nước uống, mang đồ ăn, ghi thực đơn mà xót cả lòng.

Mọi người đều tản ra làm việc của mình, Conal cũng thế.

Khi quán đã tản bớt khách, Hoắc Kinh mới để cho bản thân một vài phút nghỉ ngơi. Conal lại gần ngồi xuống bên cạnh anh, lo lắng hỏi:

” Walton, anh có khỏe không? Sắc mặt anh rất kém.”

Hoắc Kinh uống một ngụm nước lọc, khước môi giương lên, cười nhẹ:

” Không sao. Sáng đến giờ tôi làm rất nhiều vẫn không thấy mệt.”

Conal liếc nhìn anh một cái, rất không nể tình nói toẹt ra:

” Bỏ khi, mặt anh trắng như người chết, thế mà ổn chỗ nào?”

“ ... ”

Hoắc Kinh không đáp, chỉ lẳng lặng cúi đầu, cầm lấy di động xem. Màn hình vẫn duy trì một hình ảnh không thay đổi, hiển thị giờ giấc ngày tháng, ngoài ra chẳng còn gì.

Không hiểu trong lòng đang mong đợi cái gì, nhưng Hoắc Kinh bỗng cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Conal cũng ghé mắt nhìn vào di động của anh, chợt nhớ đến đêm hôm qua người yêu anh đến quán, cậu chần chừ không biết nên nói ra hay không.

Quán lúc này lại có khách vào, Hoắc Kinh lập tức đứng dậy, bỏ di động vào túi quần, thuận thực mang thực đơn đến chỗ của khách.

Conal ngồi đó, trơ mắt nhìn một hồi mới kịp phản ứng. Quan sát rất lâu rồi, cậu mới đoán ra, người kia rõ ràng không ổn tí nào.

Aurora lúc này cũng chuyên tâm vào công việc của mình. Nhưng ngay khi hình dáng Hoắc Kinh ẩn hiện trong tầm mắt, ả lại bắt đầu nhen nhóm ganh tị muốn bài trừ anh.

” Anh vào trong kia phụ Eric đi, tôi làm cho.” Conal chủ động bước đến, ôm việc phụ anh.

Hoắc Kinh cũng không nói hai lời, chỉ quay đầu rồi đi thẳng vào trong kia, phụ Eric rửa bát ly.

Aurora mang thực đơn vào trong đó, nhìn thấy Hoắc Kinh đang rửa ly với một khuôn mặt thất thần, ả khẽ nhếch môi cười rồi bước tới.

” Không khỏe à?” Aurora hỏi.

Hoắc Kinh vừa nghe giọng liền biết là ai, cho nên anh không ngẩng mặt, cũng không đáp lại. Động tác rửa ly nhanh hơn một chút. Sau đó, một tiếng xoảng rơi trên nền đất.

Hoắc Kinh mang theo tâm tình hỗn loạn nhìn đồng ly vỡ trên đất, rồi lại ngược mắt nhìn Aurora.

Mọi người nghe tiếng động đều quay sang nhìn bọn họ chăm chú, không hiểu lại có chuyện gì xảy ra nữa.

Aurora thành công quấy phá công việc của anh, khoe môi muốn nhếch lên cười thật thỏa mãn nhưng rồi lại giả vờ.

Ả ngồi thụp xuống, giả vờ nhặt lấy mảnh vỡ, xin lỗi rồi rút.

” Xin lỗi nhé, tôi chỉ muốn giúp thôi.”

Hoắc Kinh cúi mặt nhìn ả đang quỳ trước mình, nhặt từng mảnh vỡ rồi xin lỗi đáng thương, mi tâm anh nhú lại.

Rốt cục anh cũng hiểu được lòng người dã tâm là như thế nào. Một người có thể vì sự ganh ghét một người mà không ngại làm nhiều chuyện thật tàn nhẫn.

Đóng kịch, vốn là sở trường của con người còn gì.

Mọi người xung quanh cũng muốn đến giúp một tay nhưng rồi đều nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, cuối cùng là im lặng.

Hoắc Kinh lúc này chớp nhẹ mắt, ngồi xuống nói:

” Đi ra đi.”

Lời lẽ ngắn gọn lại lạnh nhạt khiến tâm tình Aurora càng khoái trá. Ả nghe thế, cũng không muốn một mối duyên kịch tốt bụng liền đứng dậy.

Hoắc Kinh gom những mảnh vỡ kia vào một chỗ. Aurora lúc này di chuyển gót giày, rõ ràng cố tính loạng choạng mà dùng gót giày ấn mạnh xuống bàn tay của anh.

Miếng chai nhanh chóng ghim sâu vào lòng bàn tay, máu chảy ra đỏ sẫm.

Aurora lùi bước, vội vàng nói, " Xin lỗi, ôi, xin lỗi. Tôi bất cẩn quá."

Hoắc Kinh ngửa lòng bàn tay lên, bình tĩnh rút miếng chai ra khỏi đó, rồi nắm chặt lòng bàn tay lại.

Conal cuối cùng cũng chịu cúi đầu nhìn vào, vừa vặn chứng kiến viễn cảnh khi nãy, lập tức bước đến xô ngã Aurora. Chẳng chờ con ả lên tiếng, cậu vung một cái tát thật mạnh bạo.

Người phụ nữ bình thường chắc chắn sẽ ngất xỉu ngay lập tức.

Aurora ôm mặt, " Mày..."

Conal trừng mắt, " Con điếm, cút ngay cho bố."

Sau đó quay sang nhìn Hoắc Kinh, đỡ lấy anh. Nhưng căn bản là anh không cần mọi người nhìn mình bằng đôi mắt thương hại đó.

Hoắc Kinh gỡ cánh tay Conal ra, nhàn nhạt mỉm cười:

" Cậu lo lắng quá rồi."

Hoắc Kinh nói xong, định tìm một chỗ để băng bó vết thương thì Luke xuất hiện trước mặt anh, trầm tĩnh kéo anh vào phòng thay đồ. Hoắc Kinh nhìn bóng dáng ở phía trước, đột nhiên tâm trạng chùng xuống.

Ngồi trong phòng thay đồ, Luke cẩn thận đem băng bông ra rồi băng lại vết thương ở tay anh.

Hoắc Kinh từ nãy đến bây giờ cũng không mở miệng một câu nào. Cho đến khi Luke làm xong, anh mới thấp giọng nói cảm ơn.

Vừa định đứng dậy đi ra thì Luke kéo tay anh lại, lên tiếng:

" Cậu đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không?"

Hoắc Kinh nhìn hẩn, mỉm cười:

" Sao lại hỏi như vậy?"

Luke thở dài đánh thượt, buông tay anh ra. Hẩn biết anh không muốn hai người động chạm quá nhiều, cho nên giữ ý.

" Tôi thấy hôm nay cậu làm việc nhiều nhưng không tập trung. Thêm nữa, vết thương này là do Aurora gây ra đúng không?"

Hoắc Kinh im lặng lắng nghe, không đáp nửa chữ. Mặc kệ anh im lặng, Luke vẫn tiếp tục độc thoại:

" Có phải cậu cùng người yêu có vấn đề? Hai người hiểu lầm nhau?"

Hoắc Kinh thật sự rất muốn nói lớn, đúng thế, vì anh đấy, vì anh mà chúng tôi gây gổ trẻ con như thế đấy.

Nhưng rồi thì sao? Luke đâu có lỗi? Luke còn chưa làm gì quá mức thân thiết với anh nữa cơ mà?

Tất cả hiểu lầm đều do Tề Lăng ngu ngốc không chịu nghe giải thích, không tìm ra sự thật đã tức giận vô cớ mà thôi.

Hoắc Kinh nén buồn phiền trong lòng, lắc đầu nói:

" Tôi không sao đâu, cảm ơn anh."

Luke nhìn thấy anh muốn đi khỏi, đột ngột bước lên, ôm chầm lấy anh. Hai người lần đầu tiên tiếp xúc thân mật như thế, ngỡ ngàng là điều không tránh khỏi.

Hoắc Kinh cơ thể cứng ngắc không vùng vẫy, đầu óc không linh hoạt xử lý cái gì cả.

Cho đến khi đồ vụn cửa tạo ra âm thanh khe khẽ, Hoắc Kinh mới bừng tỉnh đẩy mạnh Luke ra.

Cửa mở, người bước vào cũng là người mà Hoắc Kinh không mong đợi nhất. Tề Lăng liếc mắt nhìn hiện trường còn đó, tuy không ôm nhau nhưng nhìn vào là hiểu vừa xảy ra chuyện không hay.

Chẳng nói một lời, chẳng nhìn thêm một lần nào nữa, Tề Lãng đã lao đến túm chặt cổ áo Luke, đánh cho hắn tối tăm mặt mày.

Một cú bên má phải, một cú bên má trái, Tề Lãng đánh đến mức người ngoài nhìn vào còn phải khiếp sợ.

Chỉ có một mình Hoắc Kinh thì đứng trơ cả người ra đó. Anh không tiến lên, cũng không lùi xuống.

” Thằng chó, tao đã cảnh cáo mày rồi mà.”

Một cú thúc.

” Khốn khiếp, mày vừa làm gì hả?”

Luke ăn đòn không ít, mặt mũi đều bầm tím cả rồi. Nhưng hắn không nường tay, không chịu thua mà giữ lấy tay Tề Lãng, hất mạnh ra. Dùng chân đạp thẳng vào giữa bụng Tề Lãng, Luke lão đảo đứng dậy.

Trả một cú rồi một cú, Luke hét âm lên:

” Mẹ kiếp, mày nhỏ hơn tao đó thằng chó!!”

” Mày nghĩ tao vừa làm gì? Tao vừa giúp người đấy, đêch!”

Tề Lãng tránh mặt, dùng chân đạp trả đũa Luke. Giành lại thế trận, Tề Lãng tấn một cú nữa.

” Mày động vào người yêu người khác rồi còn lớn giọng? Phi. Lý lẽ của mày là cái thứ chó gì thế?”

” Tao sẽ đánh chết mày. Tao không quan tâm tao sẽ bị gì.”

Tề Lãng nói rất dứt khoát, hành động cũng không ngần ngại. Nhân viên phục vụ đứng bít cả cửa phòng, khiếp sợ nhìn Luke bị đánh đến ngất.

” Tề Lãng.”

Tề Lãng vẫn còn định đánh thêm nhưng nghe thấy giọng nói kia, động tác thoáng ngập ngừng. Cậu hạ cánh tay xuống, ngẩng mặt nhìn Hoắc Kinh.

Chát.

Tề Lãng trừng lớn mắt, cứ thế mà nhận lấy cú tát giáng trời.

Đây là lần thứ hai Hoắc Kinh ra tay thẳng thừng với cậu. Cũng là lần mà cậu thấy phần nộ nhất.

Đánh cậu, vì sao lại đánh cậu?

Bệnh vực, lẽ nào là bệnh vực?

Tề Lãng mặc kệ khoe môi chảy máu, cậu vẫn cong lên, cười điên loạn, cười chua xót. Cười thật nhiều.

” Haha, anh, anh đánh tôi? Haha, mẹ kiếp, đời thế đấy.”

Hoắc Kinh đánh xong, cũng không nường tay, lại thêm một cái ở bên mặt còn lại. Anh đánh hai cái nhưng đủ khiến cho tên nào đó thức tỉnh, đưa mắt nhìn xung quanh.

Lúc này Tề Lãng mới biết mọi người đều vây kín xem trò hề. Tề Lãng chống tay đứng dậy, mặt lạnh liếc bọn họ một cái rồi nhìn Hoắc Kinh.

Hoắc Kinh cũng nhìn thẳng vào mắt cậu, rất lâu mới nói với Luke:

” Thật xin lỗi anh.”

Sau đó, anh bỏ đi trước. Tề Lãng quay đầu nhìn Luke chặt vật, cơn tức thoáng chốc dịu xuống một chút. Tiếp đến, Tề Lãng cũng chen ra khỏi đám đông, đuổi theo Hoắc Kinh.

Hai người rốt cục cũng về đến nhà, nhưng vừa vào lại ồn ào thêm một trận.

” Khi này đánh tôi là ý gì?”

Hoắc Kinh ngồi xuống ghế, uống một ly nước lọc.

” Không lẽ để cậu đánh người ta đến chết hay sao?”

” Tên đó đáng chết.”

Tề Lãng ngồi xuống đối diện, không để ý đến vết thương trên tay anh, quay đầu nhìn chỗ khác.

” Cậu là một tên ngốc.”

Tề Lãng đến giờ vẫn không hiểu câu nói kia có tác dụng gì? Có ý nghĩa quan trọng thế nào? Cậu chẳng hiểu nổi, cho nên lại để cơn tức giận làm tâm trí mù mịt.

Đứng dậy, Tề Lãng hướng đến cửa, định đi. Hoắc Kinh ngay sau đó phản ứng, đứng dậy chặn lại.

” Muốn đi đâu?”

Tề Lãng quay đầu nhìn anh, nhận ra đôi mắt kia thật lo lắng, bỗng chốc cười mỉa mai:

” Hóng gió.”

Dứt lời, cửa nhà đóng sầm lại.

Hoắc Kinh cũng mệt mà ngồi xuống ghế, sau đó thiếp đi rất lâu. Khi anh tỉnh lại cũng gần mười giờ tối.

Điện thoại trong túi bỗng vang lên, lấy ra nhìn một cái.

Tin nhắn từ Tề Lãng.

” Khách Sạn Đồng Nhị, phòng 443. Tôi say.”

#

” Tôi rất sợ cậu sẽ lại gọi tên một người khác.”

” Hoắc Kinh, Hoắc Kinh. Sau này cũng sẽ không gọi tên ai khác ngoài Hoắc Kinh.”

” Nhớ kỹ, người yêu cậu chính là Hoắc Kinh. Người luôn luôn yêu cậu, chính là Hoắc Kinh.”

” Còn nữa, người Tề Lãng yêu cũng chính là Hoắc Kinh. Người mà cả đời này Tề Lãng không cách nào buông tay chính là Hoắc Kinh.”

Giấc mơ ấy, ngọt ngào làm sao.

Đôi mắt thập phần ôn nhu dịu dàng, lại chỉ nhìn về phía của cậu.

Vòng tay ấm áp đó, cũng chỉ dành cho cậu.

Nụ cười nhẹ nhàng lại chứa chan biết bao nhiêu là tình cảm sâu đậm, cũng hướng đến một mình cậu.

Trong giấc mơ, Tề Lãng cảm nhận được ánh mắt của anh, vòng tay của anh, nụ cười của anh.

” Hoắc Kinh...”

Giọng nói khản đặc do rượu phát ra một cái tên, nhưng ngay lập tức bị trôi tuột vào bầu không khí tịch mịch.

Một lần nữa mơ màng gọi tên của anh, Tề Lãng rốt cục cũng có thể mơ mất. Cảm nhận được bên dưới thân mình là một người, cơ thể đương nhiên nhỏ nhắn và mượt mà hơn nhiều so với một người đàn ông.

Ý niệm xẹt qua, Tề Lãng giật mình tỉnh táo, ngồi bật dậy.

Đôi mắt trừng thật lớn nhìn người đối diện, Tề Lãng khó khăn lên tiếng.

” Tại sao lại là cô?”

Cô gái vừa nãy nằm dưới thân cậu lúc này mới khẽ cười, ánh mắt ngọt ngào hướng đến môi cậu.

” Sao thế? Em không được sao?”

Tề Lãng đứng dậy, rời khỏi giường. Nhìn thấy cô gái kia bám mình không dứt, cậu chẳng nể tình đẩy mạnh một cái, mắng tục:

” Con bitch, tránh xa tao ra.”

” Nặng lời như vậy sao? Haha, tốt nhất là anh nên ngoan ngoãn đi. Chúng ta sắp bắt đầu, đừng phá hỏng bầu không khí.”

Tề Lãng không quan tâm đến cúc áo mình bị mở hai cái, đầu còn hơi choáng nên ngồi xuống ghế, cách giường ngủ thật xa.

” Mẹ kiếp, cầm miệng lại cho bố.”

Cô gái nằm nghiêng người trên giường, một tay nâng cằm, một tay lại xoay xoay chiếc di động của Tề Lãng. Ả nhìn màn hình điện thoại, lại nhếch môi cười lên.

Đêm qua ả nhắn tin cho cậu, chỉ là chúc ngủ ngon với vài lời ngọt ngào mà thôi. Còn đêm nay, ả trực tiếp dùng điện thoại cậu, tạo trò vui.

” Đáng ghét, cứ đáng ghét thế đi. Rồi anh sẽ khóc thôi.”

Tề Lãng không hiểu lắm lời ả nói, buột miệng hỏi:

” Aurora, cô có ý...”

Lời chưa dứt, trước cửa phòng khách sạn của hai người vang lên tiếng gõ cửa, thật chậm rãi, thật dứt khoát.

53. Chương 53: Thương Tâm

” Xin chào.”

Giọng nói thanh thoát trong trẻo cùng với dáng người quen thuộc vừa mới ra mở cửa phòng không ai khác chính là Aurora.

Còn người đàn ông vóc dáng khá gầy đang trừng lớn đôi mắt vốn rất xinh đẹp kia giống như đang xem thể loại kinh dị bí ẩn vẫn là một người quen, Hoắc Kinh.

Hoắc Kinh nhìn ả rất lâu, sau đó vô thức lùi chân về phía sau, làm một hành động ngốc nghếch chính là ngẩng đầu, xem kỹ lại số phòng.

Thế nhưng ba con số 443 kia hoàn toàn không sai lệch một li nào so với tin nhắn mà Tề Lãng gửi đến cho anh.

Trong lòng vẫn còn mơ hồ hoài nghi, Hoắc Kinh trong một giây phút đã thật sự muốn chạy ra khỏi khách sạn, ngược mắt nghiền ngẫm tên khách sạn để chắc rằng bản thân không nhầm lẫn.

Nhưng mà, điều anh nghĩ không có khả năng xảy ra. Vì trước mặt anh lúc này, ngay bây giờ, vốn xuất hiện thêm một người nữa.

Người thanh niên kia dáng dấp cao lớn, bộ dạng vừa mới tỉnh rượu đang đứng song song với Aurora, khuôn mặt giống như anh vừa này, hoảng hốt.

Nắm tay Hoắc Kinh run rẩy không còn sức lực siết chặt lại, cũng không có khả năng giơ cao lên, vung một cái tát thật xứng đáng và thỏa mãn.

Hai người cứ mãi nhìn nhau mà không nói một lời nào, cho đến khi Tề Lãng lắp bắp thốt ra tên của anh.

” Hoắc...Kinh.”

Hoắc Kinh nhìn thẳng vào đôi mắt của cậu, thấy được sự bồn chồn, lo lắng cùng sửng sốt. Tất cả đều hiện lên trong đôi mắt đó.

Có điều, anh bỗng dưng chán ghét đôi mắt đó quá...

Hoắc Kinh mím môi, thật sự muốn hỏi, hai người đang làm gì trong này?

Nhưng nghĩ lại, đó là một câu hỏi ngu xuẩn.

Nam nữ ở trong một khách sạn vào mười một giờ đêm, còn có thể thảo luận công việc hay không?

Huống gì quần áo của Tề Lãng còn đang cởi mất hai khuy áo, trông bộ dạng như đang làm cái chuyện gì đó dang dở.

Lúc này, Hoắc Kinh dời tầm mắt nhìn Aurora, ả đang cười rất tươi như đang chiêm ngưỡng một vở kịch thật hay và cuốn hút.

” Cô đã làm được rồi?”

Hoắc Kinh không nhanh không chậm hỏi Aurora.

Ngoại trừ Tề Lãng không biết gì về sự thách thức của cả hai, thì hai người họ đều ngầm hiểu ra được vấn đề.

Aurora cong khóe môi, cười đắc thắng.

” Anh cũng thấy rồi, xin đừng rút lời thách thức. Đàn ông không nói hai lời.”

Hoắc Kinh lúc này chỉ ném cho ả ánh mắt lãnh khốc, sau đó không nói thêm một chữ nào liền xoay người vội vàng rời đi.

Tề Lãng đến giờ vẫn cảm thấy chân mình như bị đóng đinh, không cách nào di chuyển được. Cậu quay sang nhìn Aurora, thấy được sự đắc ý trên gương mặt xinh đẹp kia mà không khỏi nhú mày.

Không màng đến Aurora là phụ nữ, Tề Lãng ngang nhiên túm lấy ngấn cổ mềm mại kia, siết thật chặt.

Aurora bị Tề Lãng tấn công bất ngờ, hai bàn tay cố gắng đẩy tay Tề Lãng ra nhưng sức của cô hoàn toàn không thể làm điều đó.

Aurora sợ xanh mặt, ” Anh...làm, làm...buông ra..”

Tề Lãng đẩy mạnh ả vào tường, quát lớn:

” Mẹ kiếp, chính cô đã dựng nên chuyện này đúng chứ? Cả chuyện của Luke cũng chính là cô?”

Aurora khuôn mặt càng lúc càng mất máu, trắng bệch hết như xác chết. ả không thể thở, cho nên không còn sức lực mà nói. Chỉ bất lực lắc đầu nguầy nguậy, muốn tránh khỏi bàn tay của Tề Lãng.

Nhưng Tề Lãng chính là đang điên máu, ngay cả phụ nữ còn không từ thì Aurora cũng hết cách thoát.

” Hai người vừa nãy nói như thế là ý gì? Mau nói!”

Aurora vỗ mạnh vào tay cậu, ” Tôi nói...buông, tôi sẽ...nói.”

Tề Lãng một lần nữa dùng lực hất mạnh Aurora vào mảng tường phía sau. Đứng đối diện, cậu kiên nhẫn chờ đợi.

” Khụ khụ...ừ...” Aurora ho đến đỏ bừng khuôn mặt, cảm thấy cổ mình bị đau rát không thể chịu nổi.

Còn chưa định thần được vài phút, Tề Lãng đã nắm lấy tóc của ả, giật ngược lên:

” Mau nói đi!”

Aurora đôi mắt ngấn nước, sợ hãi nói:

” Walton đã nói, nếu tôi cùng anh lên giường được, thì sẽ nhường anh cho tôi.”

— Khốn khiếp!

Tề Lãng thẳng thừng cho Aurora một bạt tai, khiến ả ngã sấp ra sàn nhà lạnh lẽo. Sau đó cậu mở cửa phòng, lao như bay ra khỏi khách sạn.

Hoắc Kinh về đến nhà cũng phải nhận thấy, bản thân anh đã quá bình tĩnh rồi. Anh không nghĩ mình còn có thể ấn nút thang máy, bắt tắc xi, lại ấn nút thang máy, sau cùng là mở cửa vào nhà.

Cởi bỏ giày, Hoắc Kinh lập tức xông vào phòng ngủ, khóa trái cửa lại. Tiếp đến, anh đi vào phòng tắm, mở vòi sen mức lớn nhất, đứng dưới dòng nước lạnh lẽo.

Từng đợt nước mạnh mẽ xối xuống khắp cơ thể, quần áo nhanh chóng ướt sũng, bám sát vào da thịt.

Hoắc Kinh nhắm chặt mắt lại, cảm nhận được cơ thể bắt đầu lạnh đi, anh mới thất thần lùi về phía sau, áp người vào tường ốp gạch sứ.

Tấm lưng đau nhức trượt dài từ trên xuống, Hoắc Kinh không nghĩ thêm được gì, chỉ vực mặt giữa hai gối, trầm mặc thật lâu.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, Tề Lãng cũng đã về đến nhà. Cậu nhập mật mã rất vội, sau đó phát hiện, cửa không mở.

Cậu kiên nhẫn ấn lại một lần nữa thật cẩn thận, mật mã vẫn không khớp.

Tề Lãng trong lòng nóng như lửa thiêu, mạnh tay gõ vào cửa, nói lớn:

” Hoắc Kinh, mau mở cửa. Anh có nghe không?”

” Hoắc Kinh, mở cửa.”

Sau vài màn gõ cửa gây ồn ào mất trật tự, suýt nữa Tề Lãng đã bị người hàng xóm gọi ra giáo huấn một trận.

Dừng lại, Tề Lãng áp người vào cánh cửa lạnh ngắt, trầm mặc suy nghĩ thật lâu. Cậu không nghĩ Hoắc Kinh như thế lại còn bình tĩnh mà đối mặt mã căn hộ.

Mật mã trước đây của hai người chính là ngày sinh của cả hai ghép lại. Bây giờ đã thay đổi, liệu có phải là một điềm báo trước?

Chỉ là một sự thay đổi rất nhỏ nhưng nó sẽ ảnh hưởng trong mối quan hệ của cả hai.

Tề Lãng quay người, ngón tay vì sương đêm mà lạnh buốt, muốn đông cứng lại. Cậu đã chạy hết tốc độ của bản thân mà không bắt một chiếc tắc xi nào.

Hai chân muốn nhũn ra, Tề Lãng một tay dựa tường, một tay thử lại mật mã.

Ngày sinh tháng sinh của Hoắc Kinh, không khớp.

Thử thêm một vài con số đột nhiên xuất hiện trong đầu cậu vẫn chỉ có một kết quả, không khớp.

Tề Lãng có nghĩ đến ngày sinh tháng sinh của mình, nhưng rồi lại bật cười chua xót.

Mẹ nó, mày đang nghĩ cái gì thế?

Làm sao còn có thể là ngày sinh của mày chứ hả?

Tề Lãng bắt lực đâm mạnh vào tường, áp sát cửa, cất tiếng:

” Đủ rồi, Hoắc Kinh, mở cửa đi. Đừng như thế, xin anh đó.”

Nói một vài lần rồi cũng thôi. Tề Lãng xoay lưng nhìn ra ngoài ban công, cảm thấy bầu trời đen đặc một màu. Không khí đã lạnh hơn một chút rồi.

Tất cả, hình như đã chấm dứt rồi.

Tề Lãng vuốt khuôn mặt, cảm thấy đầu óc thật đau nhức. Nghĩ lại hai ngày qua, cậu nhiễu loạn chẳng vì một lý do gì rõ ràng, cũng không có một bằng chứng cụ thể cho sự phân nộ của cậu.

Tất cả, là vì cậu.

Một lần nữa là vì cậu.

Niềm tin là thứ mỏng manh nhất trên đời.

Đồng hồ điểm qua nửa đêm, một ngày mới đã sắp bắt đầu. Một nửa thế giới vẫn đang chìm trong giấc ngủ say.

Tề Lãng ngược lại bồn chồn không thể chớp mắt được. Cậu đứng dậy, một lần nữa thử mật mã.

Cậu suy nghĩ, sau đó nhập bốn số 0 vào.

Ngay tức khắc, âm thanh lưu loát khe khẽ phát ra, cửa mở.

Mật mã trùng khớp.

0000?

Tề Lãng nhíu mày, số không này có phải như cậu đang nghĩ?

Vì đã chấm hết, cho nên mới thành số không?

Cửa mở ra rồi đóng sầm lại.

Tề Lãng giống như Hoắc Kinh, cũng lao vào phòng ngủ nhưng cậu không thay giày. Trực tiếp mở cửa phòng ngủ, Tề Lãng một lần nữa chứng kiến viễn cảnh kinh hoàng bên trong.

Trên sàn nhà đang rơi vãi đầy những viên thuốc màu trắng, một ít ngoài hộp, một ít còn trong hộp.

Tề Lãng từng bước run rẩy đi đến, cúi người cảm lấy hộp thuốc kia lên. Ba chữ, thuốc an thần đã khiến tâm trí cậu vụt hẳn xuống một ngục sâu thẳm.

Nhìn qua phía Hoắc Kinh, nhìn thấy anh đang nửa ngồi trên giường, khuôn mặt cúi thấp, giống như đang ngủ say.

Tề Lãng sững sờ đánh rơi hộp thuốc trên tay, chạy vội đến chỗ của anh, đỡ lấy thân thể lạnh ngắt như người chết kia vào lòng.

” Hoắc Kinh, mau tỉnh dậy. Tôi biết anh chỉ giả vờ, giả vờ thôi.”

Tề Lãng lay Hoắc Kinh thật mạnh, một lần lại một lần, càng lúc càng mạnh. Nhưng đáp lại cậu chỉ là một khuôn mặt không cảm xúc, không thần thái, chỉ duy trì một tư thế nhắm mắt như đang ngủ.

Cơ thể cậu run rẩy càng lúc càng mạnh, khuôn mặt méo mó trông rất khó coi. Không nghĩ thêm nữa, Tề Lãng xốc cả người anh lên tay mình, hướng đến thang máy đi xuống dưới.

Đặt anh lên một chiếc tắc xi, Tề Lãng một bên căng thẳng hồi thúc tài xế chạy hết tốc độ, một bên vẫn không ngừng ôm lấy cơ thể lạnh như băng kia.

Miệng luôn thì thào, ” Một chút nữa thôi, tôi sẽ sưởi ấm cho anh.”

” Một chút thôi, nhé. Đừng đi...”

Tề Lãng lầm bầm đến mức khiến tài xế khản trương theo cậu. Ánh mắt của chú liếc nhìn kính chiếu hậu, nhận ra người bên cạnh cậu có một khuôn mặt tái nhợt.

Nhịn không được, chú rùng mình, nhấn ga tăng tốc hết mức.

Khi đến bệnh viện, Tề Lãng cùng bác sĩ y tá đẩy giường bệnh thật nhanh vào phòng cấp cứu. Lúc bác sĩ hỏi tình trạng bệnh nhân, Tề Lãng đã thật sự kìm nén đau lòng mà nói:

” Uống thuốc an thần quá liều.”

Bác sĩ thoáng nhìn cậu, sau đó gật đầu, hành động nhanh chóng.

Tề Lãng cũng nhận thấy ánh mắt khi nãy, nhưng cậu không quan tâm. Khi đó, cậu đã không thể nào thoát ra được hai từ, tự tử.

Nghe như thế nào vẫn thật đáng sợ.

Ngước mắt nhìn cánh cửa phòng cấp cứu đóng chặt lại, Tề Lãng tay chân rã rời ngồi bệt xuống tại chỗ.

Cậu ngây ngốc đưa đôi mắt nhìn đắm đắm vào chiếc đèn chớp nháy màu đỏ, khóe mắt không tự chủ được đã lấp đầy nước mắt.

Đây là lần thứ hai cậu đối mặt với căn phòng đáng sợ này, đối mặt với thời gian đang lạnh lùng hờ hững trôi qua từng giây, từng giây, thật lâu, thật lâu.

Lần này quay trở lại bệnh viện, Hoắc Kinh trong tình trạng vừa mới uống thuốc an thần để mà chấm dứt cuộc đời, Tề Lãng vẫn không thể an tĩnh bản thân.

Cậu biết rõ lúc này có nói gì đi nữa vẫn là đáng ăn đòn, đáng bị oán giận, đáng bị hận.

Cậu biết rõ lúc này cậu không thể làm gì khác, không thể tự mình nói sẽ chuộc lỗi lầm.

Cậu, phải làm sao đây?

Nhiều người ở bệnh viện khi đi ngang khu vực cấp cứu đều nhìn thấy được một thanh niên trẻ tuổi đang ngồi thất thần trước cửa, đôi mắt liên tục chảy nước mắt nhưng cậu không có động tĩnh gì cả.

Kể cả khi một vài y tá đến chỗ cậu hỏi han, cậu cũng không đáp lại, hết như một người câm.

Một lúc sau, Tề Lãng nhìn chung quanh, nhận thấy một số người cũng nhìn mình với đôi mắt quái dị. Cậu cúi đầu, chìa hai bàn tay ra, ngay lập tức hứng được hai giọt nước trong veo.

Hóa ra từ nãy đến giờ là cậu đang khóc?

Tề Lãng bỗng cười khan, lau mặt bằng tay áo, sau đó đến chỗ của y tá trực ban nhờ gọi điện thoại.

” Jin, cậu có thể đến bệnh viện được không?”

#

Chẳng đầy nửa tiếng, Jin đã có mặt tại bệnh viện mà Tề Lãng nói. Cô bé đưa mắt nhìn quanh, sau đó đi thẳng đến phòng cấp cứu.

Từ xa bước đến, Jin nhận ra hình dáng của Tề Lãng. Cậu ta ngồi một mình trên hàng ghế dài, khuôn mặt cúi thật thấp, bàn tay lại bao lấy ôm trọn khuôn mặt.

Khi này nghe Tề Lãng nói qua loa tình hình của Hoắc Kinh, Jin kỳ thực vẫn bình tĩnh trấn an cậu, sau đó mới đi đến đây.

Số lần Jin đến bệnh viện vì Hoắc Kinh cũng không ít, cho nên cô bé đã khá quen. Chỉ có điều, tại sao trông Tề Lãng lại thất thần sa sút như vậy?

Jin lại gần, vỗ nhẹ xuống vai cậu.

” Wayne.”

Tề Lãng mơ hồ nghe thấy tên mình, lập tức ngẩng đầu. Trông thấy Jin, khóe môi cậu tự động nhếch lên.

Cậu đứng dậy, vội vàng ôm lấy Jin. Sau đó, Jin lại cảm nhận được vai áo của mình thấm ướt thật nhiều.

” Wayne, có chuyện gì thế?”

Jin ra sức vỗ lưng Tề Lãng.

Nhưng Jin không nghe cậu trả lời vấn đề của mình mà chỉ nhắc lại một câu:

” Tôi phải làm gì đây? Jin, cậu nói xem, tôi phải làm gì? Hoắc Kinh nếu như bị gì tôi phải làm sao đây? Tôi phải làm thế nào...”

Hoắc Kinh bị gì?

Jin đầu óc nhanh nhạy, nghe đến đó liền trầm mặc. Jin đã rõ, tên ngốc tên Wayne kia chắc chắn lại làm ra chuyện gì đó thật đáng đánh rồi.

” Có chuyện gì?”

Tề Lãng buông Jin ra, bình tĩnh nói:

” Tôi và Hoắc Kinh hai ngày nay đã xảy ra chút gây gổ, toàn bộ đều là tôi nghi ngờ anh ấy cùng quản lý có quan hệ thân thiết. Sau đó...sau đó tôi nóng giận nên làm ra nhiều chuyện... Hoắc Kinh, đã thấy tôi...cùng với một người con gái trong khách sạn...”

Jin im lặng lắng nghe đến câu cuối cùng, ngược lại với suy nghĩ của Tề Lãng, Jin không hề vung tay cho cậu một bạt tai hoặc nóng giận mắng chửi.

Jin chẳng làm gì, chỉ hỏi:

” Người con gái kia là Aurora đúng không?”

Tề Lãng nhất thời sửng sốt, nhìn Jin thật lâu rồi gật đầu.

Jin vẫn mặt lạnh hít sâu một hơi, sau đó mới hành động.

Đúng như Tề Lãng đoán, Jin thật sự đã đánh cậu, chỉ là thời gian có chút sai lệch. Tề Lãng cũng không tránh né, không oán trách, im lặng nhận lấy cú đánh kia.

” Cậu đúng là đồ ngốc!”

Jin bình tĩnh lên tiếng.

Tề Lãng lúc này bật cười, gật gật đầu liên tục.

” Đúng, tôi là thằng ngốc, vẫn cứ ngu ngốc như thế.”

” Con ả đó đã thuê người quấy rối chú Walton, không để chú ấy làm việc, còn ra tay siết cổ chú khiến chú suýt ngạt thở. Con ả đó còn đánh một nhân viên đã bảo vệ chú Walton. Tôi đều chứng kiến hết thấy và đã cho một trận. Thế mà ả còn chưa chừa, còn dám lộng hành như vậy? Con ả là một thứ dơ bẩn, một con đỉm. Còn cậu, tại sao lại ngu ngốc quá thế hả? Cậu có biết, chú Walton tin tưởng cậu đến mức nào hay không? Dám mạnh miệng thách thức con ả đó là cậu sẽ không lên giường với nó.”

Tề Lãng ngẩn ra nhìn Jin. Cậu nghe rõ từng chữ một, chỉ là những câu chữ kia cậu trước đây chưa từng nghe ai kể.

Cậu hoàn toàn không biết!

Tề Lãng siết nắm tay, ” Tại sao cậu lại không kể cho tôi?”

Jin lúc này im lặng nhìn Tề Lãng. Đây chính là lý do mà Jin không nặng tay xử chết cậu.

” Chú Walton không cho tôi nói với cậu, sợ cậu lo lắng và làm chuyện hồ đồ. Nếu như tôi biết, chẳng nào cậu cũng làm chuyện hồ đồ thì tôi đã nói.”

” Xin lỗi, Wayne...”

Tề Lãng nghiêng chặt răng, cảm thấy từ đầu đến giờ, bản thân chẳng biết một cái gì cả. Ngay cả khi biết đi nữa thì đó cũng chỉ là một câu chuyện bịa đặt.

Đúng là giận quá hóa ngu mà...

Lúc này, từ xa có vài bước chân đi tới. Tề Lãng cùng Jin ngược nhìn, nhận ra ba người kia thực quen thuộc.

Ngay khi ba người thân thuộc của Hoắc Kinh xuất hiện, bác sĩ trong phòng cấp cứu cũng bước ra. Chẳng chờ đợi gì, Chu Sa lập tức hướng bác sĩ đi đến.

” Bác sĩ, con trai tôi như thế nào rồi?”

Bác sĩ cởi khẩu trang y tế, ” Bệnh nhân uống thuốc an thần sao?”

Tề Lãng nghe đến đây, vội nói, ” Đúng vậy!”

Chu Sa quay đầu nhìn Tề Lãng, đôi mắt bà đột nhiên lạnh băng.

Thuốc an thần?

Ba chữ này đều khiến mọi người ở đó ngạc nhiên và tò mò.

Bác sĩ lúc này gật đầu, nói tiếp:

” Chúng tôi đã súc ruột cho cậu ta rồi, đã qua tình trạng nguy hiểm. May mắn là bệnh nhân được đưa đến đây kịp thời.”

Chu Sa cả người run rẩy, tâm tình chấn động không nhẹ.

” Súc ruột? Ý của bác sĩ là...”

Bác sĩ hơi nhú mồm, ” Đúng thế. Bệnh nhân lúc đưa tới đây đã ở trong tình trạng hôn mê do uống thuốc quá liều.”

Chu Sa nghe xong, tinh thần tụt dốc thảm hại. Jin vội vàng đến đỡ bà, sau đó nhìn bác sĩ, cảm ơn.

Jin định để Chu Sa ngồi xuống ghế thì bỗng dưng bà đẩy cô bé ra, hướng đến Tề Lăng.

” Cậu rốt cục đã làm gì con trai của tôi?”

Tề Lăng không ngước mắt nhìn Chu Sa, nhắm mắt lại, cậu chỉ biết nói xin lỗi.

Chu Sa lúc này thực sự giận dữ, bao nhiêu niềm tin bà đặt trọn lên cậu đều một chốc tan biến hết.

Chu Sa lần này không ra tay đánh cậu nữa, cũng không muốn gây ồn ào. Đôi vai bà run lên, không tự chủ lùi về phía sau, nhanh chóng được Jin đỡ lấy.

” Tôi đã tin lầm cậu rồi, Tề Lăng.”

Nói rồi, Chu Sa xoay lưng, rời khỏi đó, đi xử lý thủ tục cho Hoắc Kinh. Bà không cho Jin đi theo nên Jin đành ở lại.

Lúc này, người nóng giận nhất mà lại ra tay quyết đoán nhất lại chính là Hoắc Ứng. Hắn căn bản không dài dòng nửa lời, vì sao hay cậu đã làm gì. Trực tiếp đánh thẳng vào mặt Tề Lăng rồi quát:

” Mẹ kiếp, tao có súng sẽ thực sự bắn chết mày ngay tức khắc!”

Cổ áo bị túm lấy giật ngược lên, Tề Lăng bất đắc dĩ đối mặt với Hoắc Ứng. Đôi mắt cậu u uất mệt mỏi, căn bản chỉ là nhìn nhưng không có hồn.

Hoắc Ứng lần nữa định đánh thì bị Ngạo Thiên chặn lại.

” Đủ rồi.”

Hoắc Ứng liếc nhìn người vừa nói, ” Câm miệng. Hoắc Kinh là em tôi, tôi không thể tức giận hay sao?”

Sau đó nhìn Tề Lăng, đánh nốt cú cuối cùng.

” Em trai tao mắc nợ gì với mày thế hả? Hả? Nếu tao biết mày đã làm ra chuyện gì, tao sẽ cầm súng đến bắn chết mày thật đấy!”

” Được, tôi đợi anh.”

Hoắc Ứng sững sờ liếc nhìn Tề Lăng vừa mới đáp trả, trong lòng càng giận sôi lên được. Hắn nhếch môi, cười lạnh:

” Nói quả quyết lắm. Tao sẽ làm cho mày biết.”

” Tôi nói đợi anh mà, tôi đợi anh bắn chết tôi. Còn không, anh cứ đưa tôi khẩu súng, tôi sẽ tự chấm dứt.”

Ba người đứng vây quanh cậu đột nhiên không thể nói được gì. Giọng điệu kiên định kia là ý tứ gì?

” Mày đừng diễn kịch trước mặt tao nữa.”

Tề Lăng bỗng cười một tiếng, ngước mắt nhìn Hoắc Ứng.

” Anh thấy tôi diễn kịch lắm sao? Tôi nóng giận là tôi nóng giận, tôi yêu là tôi yêu, tôi muốn chết cũng là diễn kịch? Đúng thực tôi luôn nói rất nhiều lời hay ho hoa mỹ với Hoắc Kinh, nhưng thì sao chứ? Bây giờ tôi bảo muốn chết, anh lại bảo tôi đừng diễn kịch.”

Không thấy Hoắc Ứng đáp, Tề Lăng mỉm cười:

” Hoắc Kinh sẽ không tha thứ cho tôi đâu...”

Hoắc Ứng chớp mắt, đứng thẳng dậy, ” Nên là như vậy.” Sau đó xoay người, nhanh chóng biến mất.

Jin ngơ ngàng nhìn theo bóng dáng tức giận của Hoắc Ứng, sau lại nhìn Ngạo Thiên đang im lặng.

” Anh đi theo anh ta đi.”

Tề Lăng không nhìn Ngạo Thiên, nhưng ý tứ rõ ràng là nói đến anh.

Ngạo Thiên nhún vai, điềm nhiên lên tiếng:

” Đúng là cậu đừng diễn kịch nữa. Gồng làm gì? Vì có tôi ở đây nên cậu mới gồng mình ngăn cảm xúc đứng không?”

Tề Lăng ngược mắt nhìn y, chẳng mở miệng nói gì, chỉ thoáng mỉm cười chua xót.

Ngạo Thiên rút hai tay vào túi quần, thong dong nhìn cậu một cái, sau đó kết thúc cuộc trò chuyện ngắn ngủi.

” Tôi nghĩ mình có việc cần phải làm rồi.”

Tề Lăng nhìn thấy Ngạo Thiên rời đi rồi mới thả lỏng đôi vai từ nãy đến giờ đều căng cứng. Một lần nữa, nó lại run lên thật mạnh mẽ.

Người đến thật nhiều, nhưng người ở lại chỉ còn có một người.

Jin không phải người trong cuộc, nhưng là người hiểu rõ sự tình của bọn họ nhất. Cô bé hiểu được người nào thống khổ, người nào khổ sở.

Đó là lý do Jin không rời đi.

Cả hai trầm mặc thật lâu, cho đến khi Jin bỗng bước đến trước mặt Tề Lăng, dùng hai cánh tay ôm lấy đầu cậu, giống như bao bọc một đứa trẻ to xác.

Giây phút Tề Lăng cảm nhận được sự an ủi im lặng của Jin, cậu rất cục cựa cũng không diễn kịch nữa.

Một lần nữa, ở khu vực phòng cấp cứu lại diễn ra một khung cảnh ủy mị đến thương tâm.

Một cô gái trẻ ngần ngừ ôm lấy một người thanh niên đang gào khóc không quan tâm đến ánh nhìn chung quanh.

Ngày hôm đó, những người chứng kiến viễn cảnh đó, sẽ có người không thất vọng, sẽ có người lại thất vọng, nhưng không có ai lại không nhận ra sự thương tâm tột cùng của người thanh niên kia.

54. Chương 54: Nhân Quả

Khi tỉnh dậy, Aurora đã thấy mình đang bện một bộ đồ rách rưới và nằm trên sàn nhà lạnh lẽo.

Aurora muốn ngồi dậy nhưng chỉ mới động thân một tí đã thấy ê ẩm không muốn nhúc nhích thêm. Từ trong cơn mê tỉnh lại, Aurora giơ cao hai bàn tay, lại phát hiện một cái còng tay bằng kim loại sáng bóng đang giam cầm mình.

Xung quanh không có lấy một thứ ánh sáng, giống như ả đang thật sự bị nhốt dưới một tầng hầm ẩm mốc. Lúc này, bên tai vang vọng tiếng chuột kêu chít chít ghê rợn.

Aurora dù gì cũng là một người phụ nữ, ả luôn ăn vận sạch sẽ thơm tho, ghét thứ dơ bẩn chạm vào người. Nhưng ngay lúc này, ả đang phải chịu đựng những thứ ghê tởm kia không ngừng bám vào cơ thể.

Ngón chân bị trầy xước, gió luồng qua một cơn cũng đủ khiến nơi đó bỏng rát đau đớn. Aurora run sợ, mặc sức mà lúi sút vào vách tường lạnh như băng kia.

Miệng ngáp ngừng lên tiếng:

” Có...có ai không? Cứu với, cứu tôi với!!!”

Aurora kêu đến khản tiếng cũng không có ai đáp lại lời mình. Lúc này, ả mới trầm mặc, cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra.

Cách đây hai ngày, tức sau khi Tề Lăng tức giận đánh mình một cái rồi bỏ đi thì Aurora cũng chính thức bị Luke đuổi việc. Mặc kệ ả dùng chiêu trò thủ đoạn khổ nhục kế gì đi nữa, Luke vẫn thẳng tay đuổi ả ra khỏi quán.

Khi nhận lấy bao ánh mắt khinh rẻ mình, Aurora đã thật sự không thể chịu nổi. Trong lòng, cơn giận dữ càng lớn hơn thêm một chút.

Ngày hôm sau, đang trên đường trở về nhà, Aurora đột nhiên bị một vài người áo đen, bịt kín mặt chỉ chừa đôi mắt đen lấy tóm lên xe. Khi ả định vùng vẫy kêu cứu thì thuốc mê đã sớm thấm.

Cho đến lúc tỉnh dậy, Aurora đã trở thành thế này.

Trong lòng bắt đầu hoài nghi về những tên bịt mặt kia, ả chắc chắn sau lưng bọn chúng là có người sai khiến.

Nhưng đó là ai thì Aurora chưa rõ lắm.

Mãi đắm chìm trong nghĩ ngợi, lúc này ánh sáng ở đó đâu vụt đến, lấp đầy cả...căn hầm.

Aurora bị ánh sáng chiếu thẳng vào mắt khiến ả phải nhắm lại theo phản xạ. Hai phút sau, ả mở mắt, nhìn chung quanh.

Nơi đây, quả thực là một căn hầm. Một căn hầm có quy mô không kém gì một cái phòng ngủ.

Aurora lướt mắt nhìn một lần nữa, sau đó mới dừng lại trước một người đàn ông vóc dáng cao lớn, khuôn mặt lãnh khốc nếu không phải nói là tàn nhẫn.

Vừa nhìn vào đôi mắt kia, Aurora đã bị dọa cho sợ.

Ả điên loạn kêu lên:

” Tha cho tôi, anh, anh tại sao lại ở đây? Tha cho tôi đi, Walton.”

Người đàn ông được gọi là Walton bỗng ngửa mặt cười lớn hả hê, sau đó chẳng thương hoa tiếc ngọc mà dùng mũi giày ấn vào bụng Aurora.

Hai tay thông dong rút vào túi quần, người nọ cúi thấp xuống, nụ cười càng trở nên trào phúng.

” Tao không phải Walton. Walton là em trai song sinh của tao.”

Aurora vừa bị ấn mạnh vào bụng đến đau điếng, vừa nghe thấy chất giọng ghê rợn kia, ả chớp mắt, nước bên khóe mắt chảy ra không ngừng.

” Em trai song sinh?” Aurora lắp bắp, giống như không tin nổi.

Người nọ tiếp tục đập Aurora một cái nữa rồi mới quay đầu nhìn người phía sau:

” Cậu mau lên đây.”

Người thiếu niên gương mặt căng thẳng kia bước lên, dưới ánh sáng chói lóa, khuôn mặt cậu lộ ra khiến Aurora không khỏi khiếp sợ.

” Conal... Mày...”

Hoắc Ứng nghe con ả lên tiếng vội vàng liếc nhìn một cái cảnh cáo, sau đó hất mặt về phía Conal:

” Tất nó mười cái.”

Conal có chút giật mình khi nghe yêu cầu, à không, rõ ràng là người nọ đang ra lệnh cho cậu mà. Conal liếc nhìn Hoắc Ứng, khí chất của hắn ta ngồi ngời ngời như vậy, thử cả gan cãi lại không muốn làm thì có mà chung số phận.

Conal đáng thương nuốt nước bọt, mặc dù chán ghét Aurora lắm nhưng cậu cũng không đến mức tàn nhẫn như vậy.

Nghĩ nghĩ thật lâu, Conal mới bước đến, giơ cao bàn tay của mình, tát xuống thật mạnh.

Aurora lần này bị còng, không có thể đỡ liền ngã sập xuống sàn nhà một lần nữa.

Hoắc Ứng lúc này ngồi xuống chiếc ghế màu đỏ sẫm, chân vắt chéo, lẳng lặng đếm:

” Một cái.”

Conal tiếp tục công việc của mình. Năm cái đầu tiên thực hiện bởi tay phải. Bàn tay cậu đỏ rát, khuôn mặt Aurora thì khỏi bàn đi.

Conal nhìn Aurora đã vật vờ muốn ngất xỉu, bèn tỏ ý quay lại nhìn Hoắc Ứng.

” Thật, thật sự đến mười cái?”

Hoắc Ứng giơ đồng hồ, thản nhiên nói:

” Tôi có nói hai lời bao giờ? Mau đi.”

Conal nuốt khan, quay lại nhìn Aurora, thay bằng tay trái, năm cái tát liên tiếp.

” Làm ơn, làm ơn...” Aurora gục xuống sàn nhà, miệng đã bị rách đến chảy máu, thảm thiết cầu xin.

Conal đánh xong, nhìn lại bàn tay của mình, còn rung mình một cái.

Hoắc Ứng lúc này vẫn ngồi một chỗ, ” Cậu ra ngoài được rồi.”

Nhìn thấy Conal ngấp ngừng chưa muốn đi, Hoắc Ứng chau mày:

” Tiền tôi đã đưa cho cậu, việc cũng đã xong, mau ra ngoài!”

Conal khẽ cắn môi, cả gan tiến tới trước mặt Hoắc Ứng, hạ thấp giọng của mình:

” Xin lỗi, nhưng mà tôi muốn hỏi một câu.”

” Hỏi gì?”

” Anh Walton đã ổn rồi chứ ạ?”

Hoắc Ứng nhất thời ngược mắt nhìn Conal, thấy đôi mắt trong veo kia thật thân tình và chân thật, khoe môi hắn hơi cong lên.

Nụ cười của Hoắc Ứng kết hợp với ánh sáng ở đây đúng là chói mắt quá. Conal nheo mắt lại, theo phản xạ lùi ra sau.

” Đã ổn. Nếu cậu muốn, tôi sẽ kêu người đưa cậu đến bệnh viện thăm.”

Conal nghe đến đây liền mừng quýnh, vội vàng gập người cảm ơn Hoắc Ứng. Sau đó, cậu an phận rời khỏi tầng hầm quy mô lớn đó.

Cửa khép lại, tầng hầm bị cách âm, hoàn toàn tĩnh lặng.

Hoắc Ứng liếc nhìn về phía khác, ra lệnh:

” Treo nó lên.”

Ngay tức khắc, Aurora toàn thân mềm oặt bị treo lên một cột giá. Cả người đung đưa không cố định một chỗ.

Hoắc Ứng thẳng trầm híp mắt lại, nhìn bộ quần áo rách tươm chỉ còn che vài chỗ kín đáo, hắn khẽ nhếch môi.

Đứng dậy, Hoắc Ứng ngẩng đầu, đuổi tay ra, " Roi."

Tức khắc, một dây thừng được làm roi mang đến tận tay hắn.

Aurora đã tỉnh lại sau mười cú tát mạnh bạo của Conal. Khóe môi quá đau nên ả không nói được nữa, chỉ cố gắng mở đôi mắt nhìn Hoắc Ứng.

Tầm nhìn cứ như vậy rơi xuống chiếc dây thừng bản lớn kia, hoàn toàn khiếp sợ.

" Dừng, tôi xin...a..xin xin..."

Aurora vùng vẫy, muốn tự giải thoát cho bản thân nhưng ả không biết, ả càng động dây thì sợi dây kia chỉ càng lúc càng siết chặt lại mà thôi.

Hoắc Ứng nghiêng đầu, chiêm ngưỡng nét sợ hãi của Aurora mà không khỏi cười lạnh. Chẳng phí nửa chữ, Hoắc Ứng trực tiếp vung roi quát mạnh vào ngực Aurora.

Một đường roi xuất hiện theo đường xiên. Hoắc Ứng nhìn nó, vung thêm một cái nữa, tạo thành dấu X. Màu đỏ của máu khiến cho đôi mắt người ta phải đau nhói.

" A...dừng, dừng lại..."

" A!!"

Aurora chịu liên tiếp những đường roi mạnh mẽ dứt khoát, sức lực mau chóng cạn kiệt.

Hoắc Ứng bỗng dừng tay, nhìn ngắm cơ thể trắng trẻo kia chẳng chịt vết roi đòn mà hắn gieo lên. Sau một hồi, Hoắc Ứng nói:

" Đáng ra mày phải chết, nhưng không được. Mày chết, quá dễ dàng cho mày rồi."

Aurora nghe nửa hiểu nửa không, bên tai ả ù ù cạc cạc, hoàn toàn không còn nhận thức được xung quanh nữa.

Sau một thoáng im lặng, Aurora cứ nghĩ rằng, thế là xong rồi. Xem ra người nọ không quá nặng tay, sẽ chữa cho ả đường sống.

Nhưng không, Aurora đã lầm, thật sự lầm.

Khoảnh khắc cảm thấy cơ thể nóng đến bỏng rát, Aurora đã mất khả năng tự hỏi, mất khả năng suy nghĩ, mất khả năng nói.

Trơ mắt nhìn người đàn ông kia đang cầm một thứ thật nóng giống như vừa mới nung trong lửa xong vậy, thứ đó đang càng lúc càng gần, thật gần khuôn mặt của ả.

Aurora suýt nữa đã cắn lưỡi của mình, chỉ vì quá sợ hãi, quá khiếp đảm mà không lựa được câu từ gì để nói.

Hoắc Ứng dùng một vật vừa nung xong thật, bình tĩnh như không mà đặt nó lên làn da trắng mịn kia. Lửa nóng tiếp xúc da thịt, tạo ra âm thanh xì xèo ghê người.

Aurora rớt cục cũng lấy lại được thanh âm trong cổ họng, bất quá, nó chỉ là những từ ngữ không rõ ràng. Nước mắt liên tục chảy xuống, sượt qua miệng vết bỏng đỏ cháy kia càng thêm đau đớn.

Hoắc Ứng không để quá lâu, vừa đủ biến khuôn mặt xinh như công chúa thành một mụ phù thủy ghê tởm, sau đó ném vật kia xuống đất.

Aurora lúc này cũng không nói gì nữa, gục mặt xuống, tịch mịch.

Cửa tầng hầm lúc này đột ngột hé mở. Âm thanh cọt két làm cho người ta phải rùng mình.

Hoắc Ứng nghe rõ tiếng động, lại không màng đó là ai đến, chỉ đứng một chỗ, trầm mặc rất lâu. Cho đến khi phía sau, có một thân hình cao lớn ôm chầm lấy hắn, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh như nói xin chào.

" Em làm đúng rồi. Dừng nghĩ nhiều."

Hoắc Ứng một mỗi nâng mi mắt nhìn người phụ nữ đang gục mặt, tâm tình càng lúc càng chấn động.

Nhìn hắn ra tay dứt khoát mà tàn nhẫn như thế, nhưng kỳ thực, đây là lần đầu tiên hắn nghĩ đến những việc thế này.

Làm xong những việc đó, Hoắc Ứng còn nghĩ, hắn không phải là hắn nữa. Giống một loại cảm thú khó mà tha thứ.

Nhưng người phía sau thì không như thế. Đối nghịch với ánh mắt mơ hồ của Hoắc Ứng, Vương Ngạo Thiên điềm nhiên hơn nhiều lắm.

” Cuộc đời luôn có nhân quả. Ông trời không trực tiếp ra tay đâu. Chỉ có con người mới dùng cơ hội đó mà lấy lại mọi công bằng mà thôi.”

Hoắc Ứng lúc này mới thở ra nhẹ nhõm, cũng không nói gì mà dựa vào Vương Ngạo Thiên.

Ừ thì hắn làm đúng rồi, nhưng tâm tình không thoải mái được.

Sức khỏe của em trai hắn, đến giờ vẫn là chuyện đáng lo lắng nhất.

#

Đối với việc Tề Lăng đến bệnh viện thăm Hoắc Kinh, Chu Sa không như những lần trước, bà không cảm đoán, không ngăn chặn, chỉ thản nhiên để cậu đến thăm một lần.

Trước khi để Tề Lăng bước vào đó, Chu Sa đã hết sức bình tĩnh mà nói:

” Tôi để cậu thăm nó, tất cả cũng có lý do mà thôi. Tôi có cảm giác, đây là lần cuối cùng cậu bước chân đến đây.”

Tề Lăng hai ngày nay đã hoàn toàn mất khả năng bày tỏ cảm xúc khuôn mặt. Nghe những lời Chu Sa nói, cậu bất quá sẽ chỉ quay lại nhìn bà, đôi mắt mở to lên kinh ngạc.

Chu Sa nhìn Tề Lăng liên tục im lặng không đáp lại nửa lời, trong lòng bà cũng chứa đầy câu hỏi nhưng rồi bà vẫn nói chuyện chính.

” Muốn nói gì hãy nói cho hết. Tôi cũng không muốn mất sức để chia cắt hai người nữa.”

Tề Lăng lẳng lẳng nhìn Chu Sa, một lúc sau, cậu nở nụ cười, rất nhẹ nhưng đầy chua xót.

Cúi đầu, Tề Lăng nói:

” Vâng, cháu cảm ơn cô.”

Nói xong, Tề Lăng lập tức xoay nắm cửa, tiến vào bên trong. Chu Sa nhìn theo bóng lưng của cậu, nhớ lại nét biểu cảm nhạt nhòa kia, kỳ thực, vẫn là có chút không đành lòng.

Chu Sa đôi lúc không hiểu nổi bản thân mình nữa.

Một mặt trách cậu là không đáng tin tưởng, nhưng sâu thẳm bên trong tim, bà vẫn luôn nhìn ra được tình cảm của Tề Lăng dành cho con trai mình.

Hoắc Kinh thoát được một kiếp nạn, sau khi súc ruột, anh ngủ một giấc cho đến ngày hôm sau liền tỉnh dậy.

Nhìn thấy mọi người xung quanh đang lo lắng, Hoắc Kinh còn nghĩ, mình đang bị ảo giác sau khi chết đi. Thế nhưng mọi thứ đột nhiên trở nên thật rõ ràng khiến anh nhận ra, mình còn sống.

Cả một ngày hôm qua, Hoắc Kinh giống như Tề Lăng, biến thành một người vừa điếc vừa câm.

Anh không nói gì, cũng không nghe thấy người ta đang nói gì. Một mình lăm lăm xem những cuốn sách, sau đó lại lẳng lặng đi ngủ.

Không thắc mắc cậu đang ở đâu, có đến bệnh viện hay không. Không thắc mắc quan hệ của bọn họ đã thành cái dạng gì rồi. Hoàn toàn không có một chút thắc mắc.

Cho đến ngày hôm nay, Hoắc Kinh ngược mặt nhìn thấy Tề Lăng đang bình thản đi tới, anh cũng không bày tỏ cảm xúc quá nhiều.

Giống như dây thần kinh biểu cảm bị đứt mất rồi.

Hờ hững nhìn cậu một cái, sau đó anh cúi đầu, lật sách trang tiếp theo.

Tề Lãng không biết anh có thật sự đọc sách không hay chỉ mượn cớ để không tiếp cậu, nhưng cậu mặc kệ tất cả.

Hôm nay là ngày cuối cùng rồi.

Tề Lãng đặt lên bàn một hộp thức ăn, sau đó quay sang nhìn anh:

” Có đói không? Bánh vừa làm, còn nóng.”

Hoắc Kinh vừa lật sang một trang khác, duy trì im lặng không trả lời.

Tề Lãng thấy như thế, cũng bình tĩnh ngồi xuống mép giường, giở hộp thức ăn ra. Lấy một cái bánh, đưa đến trước mặt anh.

” Ăn một cái.”

Hoắc Kinh dời tầm mắt nhìn cái bánh, sau đó thì nó lặn từ trên tay Tề Lãng xuống dưới đất.

Tề Lãng không kinh ngạc, điềm nhiên nhặt nó lên, bỏ vào đĩa. Thay thế một cái bánh khác, cậu vẫn như vậy:

” Cái kia dơ rồi. Cái này đi.”

Lần này Hoắc Kinh nhú mày, ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt Tề Lãng. Từ hôm qua cho đến hôm nay, Tề Lãng là người đầu tiên mà anh nhìn thẳng vào mắt.

Tuy không nói chuyện nhưng Tề Lãng đã hơn bao nhiêu người khác.

Nhìn một cái rồi quay đi, Hoắc Kinh bắt ngờ nói:

” Thôi diễn trò với tôi đi. Tôi không phải bạn diễn của cậu.”

Hoắc Kinh, rốt cục đã nói chuyện.

Tề Lãng lúc này khẽ cười, không ép anh ăn bánh nữa.

” Nếu chúng ta thực sự đã diễn trò, thì trò của chúng ta đáng để làm thành phim đấy.”

Đáp lại Tề Lãng là tiếng lật sách. Tề Lãng vẫn như cũ, không dao động, không bối rối. Cậu nghiêng đầu nhìn thật kỹ Hoắc Kinh, sau đó mới hỏi:

” Sao lại chọn cách tự tử?”

Câu hỏi này làm cho ngón tay của Hoắc Kinh đột nhiên căng cứng. Tâm tình thực sự có chấn động nhưng nhỏ thôi.

Cứ nghĩ rằng câu hỏi kia sẽ không có người đáp, Tề Lãng định đứng dậy, rót nước uống thì Hoắc Kinh nói:

” Cậu hy vọng tôi sẽ nói, tôi nhường cậu cho cô ta hay sao?”

Tề Lãng định đứng thì ngồi phịch xuống, ánh mắt ngơ ngàng nhìn anh.

” Tôi không muốn nói những lời đó ra khỏi miệng, càng không thể rút lại lời thách thức. Chết đi, là cách hay nhất rồi.”

Tề Lãng vẫn trầm mặc chưa nói gì. Đến khi Hoắc Kinh ngược mắt nhìn cậu, nụ cười trên môi nhàn nhạt hiện ra.

” Tôi chết đi là cách dày vò cậu hiệu quả nhất.”

Tề Lãng lúc này mới có thể bật cười thành tiếng. Quả nhiên, quả nhiên không thể coi thường người này.

Chấp nhận chọn cách nguy hiểm nhất, đau lòng nhất để dày vò cậu hiệu quả nhất.

Tiếng cười vụt tắt, Tề Lãng không mang món bánh kia về mà chỉ xoay lưng về phía anh. Sau đó nói:

” Ừm, hôm nay là ngày cuối cùng tôi đến đây. Đừng cố gắng chết đi để dày vò tôi nữa. Rời xa anh, chính là cách hiệu quả nhất rồi.”

Không đợi Hoắc Kinh đáp lại, Tề Lãng đã nghiêm chỉnh rời khỏi phòng bệnh. Khi ra bên ngoài, cậu gặp Jin bước tới.

Hai người nhìn nhau, trao đổi ánh mắt rồi Jin mở cửa phòng đi vào. Tề Lãng vừa đi được một quãng đã nghe thấy giọng Jin vọng ra.

” Chú Walton!!”

Nửa tiếng sau, mọi người đều có mặt đầy đủ tại phòng bệnh. Chỉ riêng Tề Lãng vẫn ở bên ngoài. Dù Jin nói câu gì, cậu cũng không bước qua ngạch cửa nửa bước.

” Bệnh nhân này cần phải thay tim gấp. Chúng ta chỉ còn có năm ngày để tìm kiếm một quả tim thích hợp.”

” Năm ngày? Làm sao có thể?”

” Tôi biết chuyện này bất khả thi, nhưng hãy cầu nguyện đi. Còn không, bệnh nhân sẽ không duy trì nổi.”

Căn phòng im lặng.

Tề Lãng ôm hai tay, dựa tường, cũng không biết là nghĩ gì nhưng đôi mày khẽ nhíu lại. Lúc này, Jin bước ra, bắt gặp Tề Lãng vẫn còn đứng đó.

Jin định báo lại tình hình của Hoắc Kinh nhưng đôi mắt của Tề Lãng làm cô bé khựng lại.

Không biết có phải mình quá nhạy cảm không, nhưng Jin có thể thấy được, đôi mắt cậu lóe lên một tia sáng, khuôn mặt cũng cực kỳ nghiêm túc.

Nhìn thoáng qua, giống như Tề Lãng vừa mới đưa ra một quyết định cực kỳ quan trọng.

55. Chương 55: Đừng Quên Tôi, Được Chứ?

Sau khi biết được tình trạng hiện tại của Hoắc Kinh, Tề Lãng đã không sao yên lòng được.

Cậu dành ra hẳn một đêm để suy nghĩ và lựa chọn.

Hiện tại, quan hệ của cả hai đã không còn cứu vãn được nữa. Tề Lãng nhận ra, cho dù mình có giải thích cả nghìn lần đi nữa thì niềm tin cũng không thể vơi đầy thêm một lần nào nữa.

Người nhà của Hoắc Kinh đã không còn tin tưởng vào cậu, Hoắc Kinh cũng đã bị tổn thương quá nhiều chỉ vì tình tình bông bột nóng nảy của cậu.

Tề Lãng biết, mình bây giờ chỉ còn có thể làm được một việc duy nhất khiến Hoắc Kinh có thể hạnh phúc mãi mãi.

Mặc dù quyết định đó sẽ khiến cho cậu đau đớn lắm. Nhưng cậu từng nói, tôi có thể làm mọi thứ cho anh, nên cậu sẽ vẫn giữ lấy quyết định đó.

Ngày hôm sau, Tề Lãng đến gặp mặt vị bác sĩ đã đề nghị Hoắc Kinh phải thay tim trong năm ngày nữa.

Năm ngày, thời hạn quá ngắn với một số mệnh.

Vị bác sĩ nhìn thấy Tề Lãng ngồi xuống, ông liền hỏi:

” Cậu có chắc về quyết định của mình không?”

Tề Lãng giống như đã qua một đợt đấu tranh tâm lý, gương mặt cậu kỳ thực vô cùng bình thản.

” Vâng, tôi đã nghĩ rất kỹ rồi.”

Vị bác sĩ kia có chút khó xử, đôi chân mày không giãn ra, cứ dăm dăm nhìn Tề Lãng.

Trong ngành hơn hai mươi năm nay, ông lần đầu chứng kiến một chuyện như thế này. Khi nghe Tề Lãng trình bày sơ lược qua điện thoại, ông đã ngỡ ngành không biết phải nói gì.

Cho nên ông để cậu có một đêm suy nghĩ thật kỹ rồi hăng quyết định.

Không ngờ đến hôm nay, Tề Lãng vẫn cứ quyết định như cũ, không mấy may sợ hãi hay hồi hộp. Giống như cậu hạ quyết tâm lắm rồi.

Vị bác sĩ nhìn một lúc rồi khẽ thở dài:

”Được. Tôi sẽ để cậu đi làm một số xét nghiệm, xem xem cậu có thích hợp với bệnh nhân kia hay không.”

Lúc này, Tề Lãng bỗng sốt ruột. Cậu ngồi thẳng dậy, bàn tay nắm chặt lại:

”Bác sĩ, nếu như không thích hợp thì...sẽ thế nào?”

Vị bác sĩ chau mày, bắt đầu dĩ lắc đầu:

”Thay tim là một ca đại phẫu, rất nguy hiểm, rất rủi ro. Việc quan trọng là tìm kiếm quả tim thích hợp nhất với bệnh nhân, sau đó bác sĩ chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Hm, trong trường hợp nếu tim cậu không thích hợp thì...chúng ta đành phải tìm kiếm tiếp.”

”Không thể!” Tề Lãng cắn răng, ”Tôi phải mau chóng làm xét nghiệm.”

Nhìn sự nóng ruột của Tề Lãng, vị bác sĩ kia có chút sững sốt. Ông dời tầm mắt, ghi xuống một tờ giấy rồi đưa cho cậu, tận tình hướng dẫn cậu đi làm từng khâu xét nghiệm.

Tề Lãng cầm tờ giấy, đứng dậy. Cậu trầm mặc nhìn nó thật lâu, sau đó nói:

”Bác sĩ, phiền ngài mau chóng đưa ra một kết quả.”

Ông nhìn cậu, nhẹ nhàng mỉm cười, gật đầu dứt khoát:

”Tôi sẽ mau chóng đưa cho cậu kết quả.”

Sau một ngày trời, Tề Lãng rốt cục cũng làm xong những việc cần làm. Khi cậu rời khỏi bệnh viện cũng vừa lúc chạm mặt Jin.

Jin nhìn cậu, vội vàng đi đến:

”Wayne, cậu đến thăm chú Walton à?”

Tề Lãng xoa nhẹ cánh tay của mình, đầu óc có chút mệt mỏi và choáng váng. Cả ngày hôm nay cậu đã phải ở miết trong mấy cái phòng đầy mùi khử trùng, thật sự nghĩ tới chỉ muốn nôn khan.

Nhìn Jin một cái, Tề Lãng bình thản lắc đầu:

”Không có.”

Jin chớp mắt, cảm thấy quái lạ.

Nếu không thăm thì...đến đây làm gì?

”Tình trạng người đó thế nào rồi?”

Jin đang lơ đãng bỗng nghe Tề Lãng hỏi, lập tức chấn chỉnh lại tinh thần. Cô bé thở dài:

”Ừm, mọi người đang truy lùng quả tim thích hợp cho chú Walton lắm. Thông báo hôm qua, hôm nay chú Dylan với chú Falton đã tích cực tìm kiếm rồi. Chỉ e...chuyện này hơi khó khăn.”

Tề Lãng cũng hiểu được sự khó khăn của việc này là như thế nào, cho nên cậu mới đưa ra quyết định táo bạo kia.

Dù như vậy đi nữa, cậu cũng không hối hận.

Tề Lãng vỗ vai Jin, trấn an cô:

” Đừng lo, chúng ta hãy cầu nguyện đi. Phép màu thực ra vẫn có mà.”

Jin phồng má, cố gắng tự khích lệ bản thân phải suy nghĩ tích cực.

” Ừm, tôi cũng tin như vậy!”

Tề Lăng hơi ngược mắt nhìn bầu trời đêm, những ngôi sao nhỏ xíu xiêu đang cố tỏa sáng. Khóe môi cậu không tự chủ nhếch nhẹ lên.

Jin đứng đối diện, nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt kia, trong lòng dấy lên nỗi xót xa.

Thời gian cứ như thế trôi qua hồ hững, đến buổi chiều ngày hôm sau, khi Tề Lăng vừa đi làm trở về nhà thì nhận được một cuộc gọi từ bệnh viện.

Kết quả, đã có.

#

Ding dong.

Tại một ngôi biệt thự với gam màu lạnh, có một thanh niên đang đội chiếc nón kết màu đen, che khuất gần nửa mặt đứng trước cánh cổng cao hơn ba mét.

Cậu thong thả ấn chuông cửa hai lần, sau đó bình tĩnh chờ đợi.

Sau một hồi đợi chờ, cánh cổng sắt cục cũng chịu mở ra chào đón cậu thanh niên kia. Người đứng trước mặt cậu lúc này là một cô gái xinh đẹp đang uốn vài lọn tóc.

Đôi mắt cô ấy mở to lên kinh ngạc.

“...Wayne?”

Tề Lăng lúc này cởi nón ra, nhẹ nhàng bước đến cúi người ôm chầm lấy Tề Ôn. Sau bao nhiêu tháng ngày hai chị em không gặp mặt, hôm nay được tái ngộ, còn được cái ôm ấp áp này, Tề Ôn kỳ thực rất vui.

Vòng tay qua ôm lấy Tề Lăng, Tề Ôn mở lời:

” Thăng nhóc này, khi không về lại không nói trước a. Còn ôm ôm nữa.”

Tề Lăng tựa cằm lên vai cô, ánh mắt thoáng đượm buồn. Cánh tay cậu vẫn chưa buông lỏng cơ thể nhỏ nhắn kia, nhất mực siết lấy, hút hết những tư vị mà người chị kia có được.

Sau một hồi đứng trước cổng ôm nhau thắm thiết, Tề Ôn cuối cùng cũng đẩy Tề Lăng ra, nghiêm mặt:

” Ôm lâu như vậy phải tính phí mới được nha!”

Tề Lăng lúc này bật cười, nhún vai.

” Được, bao nhiêu em cũng trả.”

Tề Ôn chớp chớp mắt, chu choa, hào phóng quá đi.

Cô vỗ ngực Tề Lăng, nháy mắt cười cười, ” Em trai chị làm ông chủ rồi hử? Hào phóng ghê cơ.”

Hai chị em cứ mãi ríu rít bên ngoài đó gần mười phút mới chịu kéo nhau vào trong nhà. Vừa vào đến phòng khách, Tề Lăng gặp được một vị tiên bối mà cậu từ nhỏ đã kính trọng.

Sebastian nhìn thấy cậu xuất hiện, thực sự là có chút ngỡ ngàng. Anh không nghĩ Tề Lăng sẽ một lần nữa đặt chân vào ngôi nhà này đâu.

Hai người đứng đối diện nhau, ánh mắt cũng thật thâm tình. Sau đó, Tề Lăng giống như khi nãy, bước đến ôm lấy Sebastian làm anh nhúm mày.

Tề Ôn phía sau đột nhiên cao hứng, quan sát vẻ mặt khó chịu của Seb rồi bật cười.

” Lâu quá không gặp, Seb.”

Seb lúc này mới dần đôi lông mày ra, vỗ lấy lưng cậu.

” Ừm, mừng cậu trở về.”

Tề Lãng buông anh ra, cười một cái nhẹ nhàng.

” Hôm nay tôi chỉ về thăm mọi người một chút thôi. Ừm, ba tôi có ở nhà không?”

Tề Ôn nghe thấy Tề Lãng nhắc đến ba, ngay lập tức kéo tay cậu. Cô ôm lấy khuôn mặt đẹp trai kia, nhìn thật kỹ, sau đó mỉm cười:

” Chị còn nghĩ em sẽ không nhìn mặt ba nữa. Ba đang ở trong phòng ngủ, mau lên thăm ba đi.”

Tề Lãng gỡ hai bàn tay ấm nóng kia khỏi mặt mình, ” Em biết rồi.” Sau đó xoay người bước lên lầu.

Bên dưới, Seb không dời tầm mắt khỏi bóng lưng của Tề Lãng.

Hôm nay trở về đột ngột như thế, phải chăng là có chuyện gì?

Gõ cửa phòng hai tiếng, khi nghe chất giọng khàn khàn lưu lại đầy dấu vết của tuổi già, Tề Lãng không nhận được đã mím chặt môi mình.

Bàn tay cố gắng không run rẩy mà mở cửa đi vào trong.

Tề Lãng ngẩng mặt nhìn quanh, nhận ra ở trên giường có một người đàn ông đang mệt mỏi nửa ngồi nửa nằm, trên tay là cốc nước. Liếc nhìn bên cạnh, Tề Lãng còn thấy được có một chiếc xe lăn đang xếp lại.

Người đàn ông kia nhìn thấy cậu, thoát đầu vô cùng ngỡ ngàng, về sau lại tức giận, cuối cùng thì không nhận được mà cất tiếng.

” Thăng nhai, mau lại đây.”

Tề Lãng khó khăn lắm mới dứt ra được suy nghĩ của bản thân, từng bước nặng nề đi đến gần ba mình. Cậu duỗi tay nắm lấy tay ông ấy, đôi bàn tay gầy guộc lạnh buốt.

” Ba...” Tề Lãng biết mình khó kiềm chế được cảm xúc lúc này.

Một tiếng ba thân thương như xóa đi bao lỗi lầm, hàn gắn đi tình cảm trước đây. Tề Dương nhướn người, vươn tay vò mạnh tóc cậu một cái.

” Chịu về rồi sao?”

Tề Lãng lúc này đột nhiên ôm lấy Tề Dương, gương mặt cậu chôn sâu vào hõm cổ của ông ấy.

” Ba...Con về rồi.”

Tề Dương nhìn đứa con trai trời đánh của mình đang ngoan cố ôm khư khư mình, ông cũng chạnh lòng khôn xiết. Vỗ tấm lưng đang run rẩy kia, Tề Dương hít sâu một hơi:

” Về là tốt rồi.”

Tề Lãng lúc này đã thả trôi bản thân theo cảm xúc thật sự. Chiếc áo màu nâu của Tề Dương nhanh chóng thấm ướt một mảng lớn.

” Con xin lỗi. Ba, con xin lỗi. Ba, sau này ba cũng đừng quên con, được không?”

Tề Dương cảm thấy hốc mắt của mình thật nóng, vội vàng khịt khịt mũi.

” Mà lại nói linh tinh cái gì đấy thằng ranh con này? Sao lại đừng quên? Làm sao lại quên được?”

Tề Lãng ngẩng đầu, mặc cho những dòng nước kia cứ liên tiếp chảy xuống, cậu không lau đi, chỉ chăm chú nhìn Tề Dương. Một lúc lâu, cậu không nói thêm gì, chỉ nặn ra một nụ cười khiến cho lòng người an tâm.

Cả buổi sáng đó, Tề Lãng đã đưa Tề Dương ra một khu công viên nọ. Hai cha con hiếm khi có cơ hội gần gũi thân thiết như thế này.

Đến trưa, Tề Lãng đưa Tề Dương trở về nhà. Lúc này, Tề Ôn mới ôm lấy cậu một cái nữa. Cái ôm lần này thật bất an, thật sốt ruột.

” Lãng, có phải em sẽ đi không?”

Lâu lắm rồi Tề Ôn mới gọi tên tiếng Trung của cậu.

” Ừm, em phải đi.”

” Lãng, em sẽ trở về chứ?”

Tề Lãng nhận thấy Tề Ôn càng lúc càng siết lấy cậu, một khe hở cũng không có. Dù sao cậu cũng đã hạ quyết tâm rồi, cho nên cậu có thể lấy lại bình tĩnh mà đáp nửa vờ.

” Để sau này nói.”

Tề Ôn nghe cậu đáp lại, thật sự rất muốn thúc một cú vào bộ phận nào đó bên dưới cho hả giận.

Mắt mũi tèm nhem, Tề Ôn không ngại ngừng mắt hình tượng, cứ vậy ấn vào tay cậu một tấm thiệp mời.

Tề Lãng cúi nhìn nó, sau đó sững sờ không nên lời.

” Nhớ đến nhé. Em không đến, chị sẽ giết em.” Tề Ôn lúc này lại vui vẻ cười thật tà ma.

Tề Lãng thất thần cẩn trọng cất tấm thiệp mời vào túi áo, sau đó thì mau chóng cất bước rời khỏi khu biệt thự kia.

Chạy một quãng khá xa rồi, Tề Lãng mới dừng lại, cúi gằm mặt nhìn mặt đất lạnh lẽo.

Trên mặt đất lúc này bỗng dưng hứng được một vài giọt nước trong veo, thuần khiết, thê lương.

#

Xế chiều, Tề Lãng gọi hẹn Adonis đi chơi một bữa.

Adonis dạo này cũng không bận công việc nữa, giống như ông chủ lớn, chỉ có việc chỉ tay năm ngón sai bảo nhân viên mà thôi.

Nhận được lời mời gọi hấp dẫn của Tề Lãng, Adonis không ngại ngần liền gật đầu cái rụp.

Khi đến chỗ hẹn, Adonis nhìn thấy Tề Lãng đang ngồi một mình trong góc khuất. Hai đứa đi chơi tức là chui vô quán bar uống nhậu say khướt đã đời mới thôi.

Nhanh chóng bước đến chỗ Tề Lãng, Adonis ngồi phịch xuống. Thản nhiên rót đầy một ly rượu, sau đó ngửa cổ uống ừng ực. Vị rượu cay thể mà Adonis uống như uống nước lọc.

Tề Lãng lúc này ngẩng mặt nhìn Adonis, giờ giờ ly rượu lên:

” Cạn một cái.”

Adonis đưa ly qua cạn rồi cười, ” Sao thế? Có chuyện gì vui nên muốn đi nhậu à?”

Nói nửa chừng, Adonis dừng lại, nheo mắt, ” Không phải. Mà đã cai rượu rồi mà? Với cả, nếu chuyện vui thì tò te với Walton mới phải? Nói xem, có chuyện gì rồi?”

Tề Lãng không quan tâm thẳng bên cạnh nó đang lải nhải không ngừng, cậu cứ bình thản rót rượu, rồi uống, rồi rót.

Sau đó mới duỗi tay, bịt mồm Adonis.

” Đủ rồi. Jin lấy bệnh nói nhiều cho mày hử?”

Adonis hất tay Tề Lãng ra, ” Không có. Tao đang hỏi mày đó.”

Tề Lãng lúc này nghiêng mặt nhìn cậu, nhếch nửa môi lên cười một cách tà ma.

” Nói xem, mày có từng lừa dối gì tao không? Hôm nay thú tội hết một lần đi.”

Adonis nghe xong câu đó, thiếu điều muốn phang cả chai rượu vào mặt Tề Lãng. Cậu tức giận không phải vì Tề Lãng không tin tưởng mình, càng không phải do cái nụ cười lưu manh kia.

Chỉ là, Adonis cảm giác, Tề Lãng nói như vậy để tạm biệt lần cuối ấy.

Mẹ nó, rõ ràng rất giống muốn ôm lấy những nỗi đau đi theo xuống mồ vậy.

A mẹ kiếp, mình đang nghĩ gì thế?

Adonis rung mình một cái, lắc mạnh đầu, xua tan đi suy nghĩ kia. Sau đó, Adonis đánh Tề Lãng một cái ở vai.

”Mày đừng nói lung tung. Tao thiếu đó.”

Tề Lãng buồn cười, ngửa mặt cười lớn một tiếng. Tiếp đến, cậu cầm ly rượu, nhấp thêm một ngụm nữa.

Trong bar âm nhạc ồn ào, đỉnh tai nhức óc, giọng nói của Tề Lãng cũng bị loãng ra không ít. Adonis cực lực ghé sát tai mình ngay môi Tề Lãng mới có thể nghe được.

”Tao sẽ đi.”

Adonis nhú chặt mày, ”Mày nói gì? Mày đi đâu?”

Tề Lãng ngã người ra phía sau ghế đệm, giơ bàn tay lên che khuất đi đôi mắt của mình. Rượu dần thấm vào cơ thể, nó làm cậu thấy nóng bức và khó chịu.

Nhưng hơn cả là sự sợ hãi.

Một nỗi sợ rất hữu hình.

Adonis lần này không đùa nữa, nghiêm túc quan sát Tề Lãng. Hai người ngồi rất gần nhau, Adonis kề mặt mình sát mặt Tề Lãng, sau đó chớp mắt.

Ngón tay Adonis không yên mà xoa xoa một bên mặt Tề Lãng, bỗng dưng thấy nó ướt ướt, nóng nóng.

Giật mình thu ngón tay về, Adonis thất thần không nói gì nữa.

Wayne, đang khóc?

Ý niệm này làm Adonis cực kỳ sốt ruột.

”Tao, sẽ cứu, Walton.”

Adonis đang cúi đầu liền ngẩng lên nhìn Tề Lãng. Cậu đã chịu buông bàn tay kia xuống rồi, để lộ ra một đôi mắt đầy thương tâm.

”Cứu?” Adonis càng lúc càng mơ hồ.

Tề Lãng liếc mắt nhìn Adonis, mỉm cười nhàn nhạt.

Phải, chính là cứu.

Ngày hôm sau, Tề Lãng đau đầu không dứt.

Ảnh hưởng của mấy chai rượu đêm qua làm cơ thể cậu mệt mỏi chẳng muốn làm gì. Xoay người một cái, Tề Lãng muốn với lấy cốc nước thì lại làm rớt cuốn lịch trên bàn.

Cúi người lượm lên, Tề Lãng nhìn thấy dấu tích màu đỏ.

Còn không quá ba ngày nữa.

Tề Lãng bị suy nghĩ này làm cho tỉnh táo. Cậu đặt cuốn lịch trở về chỗ cũ, sau đó sửa soạn thay đồ đi đến một nơi.

Nơi ấy, cậu từng đến một lần rồi. Bầu không khí lạnh lẽo cùng sự vắng vẻ này khiến người ta cảm thấy cô độc quá.

Có lẽ, sau này cậu cũng giống như thế.

Một mình một cõi, cô độc lạnh lẽo.

Tề Lãng cầm trên tay một bó hoa thật đẹp, từng bước đi trên con đường ốp đá sỏi để đến trước một bia mộ.

Lâu lắm rồi cậu mới đến đây, mà hôm nay cũng không phải là ngày giỗ.

Đặt bó hoa lên mặt xi măng, Tề Lãng lúc này ngồi bệt xuống đất, bên cạnh bia mộ, giống như hai người bạn.

Cậu nghiêng đầu nhìn bức ảnh đã bạc màu kia, ngón tay chậm rãi lau đi bụi bẩn.

Rồi cậu thấp giọng lên tiếng, " Mẹ..."

Người phụ nữ trong tấm hình kia chính là mẹ ruột của Tề Lãng. Bà mất ở bên Trung Quốc từ khi cậu bốn, năm tuổi. Nhưng sau đó, Tề Dương cũng đã dằn lòng mà đem bà về đây chôn cất.

Tiếng mẹ thương tâm một lần nữa trôi tuột vào không khí. Tề Lãng vẫn bình thản ngồi đó, ngược mắt nhìn bầu trời rồi mới mở lời tiếp:

" Mẹ à, hôm nay con đến thăm mẹ đây. Con biết không phải ngày giỗ nhưng con thật sự muốn đến nhìn mẹ...lần cuối. Con từng đến nói với mẹ về một người mà con đã yêu hết lòng. Mẹ còn nhớ đúng không? Hmm, người đó mắc một căn bệnh rất nặng, rất cần một quả tim để mà sống tiếp. Mẹ à, con trai của mẹ, thật sự rất yêu người đó. Con trai của mẹ trước đây cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ hy sinh bản thân để cứu một người..."

Tề Lãng quay đầu nhìn tấm hình kia, khuôn mặt hiền hậu của Tần Thạc Nhu khiến cậu cảm thấy an tâm.

"... Con trai của mẹ thật sự đã lớn rồi đó. Con đã quyết định cứu người ấy bằng chính trái tim của con. Bác sĩ đã gọi cho con và bảo rằng, tim của con rất thích hợp với người đó. Mẹ à, khi nghe tin đó, con đã rất...hạnh phúc. Cuối cùng thì người con yêu cũng được cứu. Nhưng sau đó, con lại thấy rất sợ hãi. Con giấu mọi người về chuyện này, ngay cả Tề Ôn, Adonis, con cũng không nói. Mẹ nói xem, chúng con sẽ được bên nhau mãi mãi đúng chứ?"

Tề Lãng đưa tay lên ngực trái, mỉm cười nhàn nhạt:

" Trái tim này, chỉ có một người duy nhất. Con đem nó trao cho người đó, thích hợp lắm rồi đúng không? Mẹ không phải là đang oán trách con đấy chứ? Đừng lo, một vài ngày nữa, con sẽ đến với mẹ. Sau này, mẹ cũng sẽ không cô đơn nữa..."

Dừng lại, Tề Lãng cảm thấy lồng ngực nặng nề. Cậu xoay người, ngồi đối diện bia mộ, cúi thấp đầu.

" Mẹ, chỉ có mẹ mới nghe được những lời này thôi. Con thật sự...thật sự rất sợ. Mẹ à, con thật sự rất yêu người đó..."

Trước một bia mộ lạnh lẽo lại đang được lấp đầy bởi những giọt nước mắt ấm nóng.

Tề Lãng quỳ xuống trước mặt mẹ mình, không ngừng khóc nức lên từng tiếng.

" Con không còn lựa chọn khác...Mẹ, đừng trách con nhé..."

Ngồi bên cạnh mẹ mình đến gần chiều tối, Tề Lãng mới chịu đứng dậy, rời đi.

Tâm trí cậu kể từ lúc rời khỏi nghĩa trang cũng chưa tỉnh táo lại hẳn. Đến khi cậu mở to mắt nhìn thấy tên của bệnh viện, xung quanh người người đi lại vội vàng, cậu mới biết mình đến chỗ Hoắc Kinh.

Không tránh né, Tề Lãng bước thẳng đến thang máy, di chuyển tới phòng bệnh của anh.

Trước cửa phòng bệnh lúc này gặp mặt đông đủ mọi người, chỉ thiếu mỗi Chu Sa.

Nhìn thấy Tề Lãng, Hoắc Ứng cũng không còn tức giận như hôm bữa mà chỉ lạnh nhạt im lặng.

Jin nhìn cậu, " Wayne, cậu đến khuya thế?"

Tề Lãng liếc mắt nhìn Jin, sau đó thản nhiên ôm lấy cô giống như cậu đã làm với mọi người khác. Nhận lấy cái ôm này, Jin bất ngờ lắm.

" Cảm ơn cậu những ngày qua đã ủng hộ chúng tôi. Cảm ơn những cái đánh của cậu, cảm ơn những lời mắng nhiếc của cậu. Sau này, tôi cũng không quên cậu."

Tề Lãng nói thật dứt khoát rồi buông Jin ra. Hướng mắt đến hai người còn lại, Tề Lãng không ôm họ mà chỉ nói:

” Cảm ơn hai người đã từng bên cạnh ủng hộ giúp đỡ chúng tôi.”

Ngạo Thiên ngạc nhiên nghe Tề Lăng nói, còn Hoắc Ứng thì nhú mày đáp lại:

” Cậu muốn làm gì đây?”

Tề Lăng vội cười xòa, ” Tôi muốn gặp Hoắc Kinh.”

” Hôm bữa là lần cuối rồi không phải sao?”

” Anh tin người thật đấy.” Tề Lăng thần nhiên cười khẽ, sau đó đẩy cửa phòng bệnh ra, đi vào.

Hoắc Ứng lần đầu mất thể diện như vậy, khóe môi giật liên hồi.

Hoắc Kinh bên trong vừa mới đặt cuốn sách trên đầu giường. Anh cũng đã nghe tin từ bác sĩ, mặc dù suy sụp nhưng anh đã lường trước được việc này.

Trông thấy Tề Lăng, Hoắc Kinh trong một phút đã thật sự muốn ôm lấy cậu để có thể mạnh mẽ hơn. Nhưng hiện tại, hai người rất khó như thế.

Tề Lăng bước từng bước dứt khoát đến bên cạnh Hoắc Kinh, không ngại ngần mà ôm lấy anh vào lòng.

Đầu anh tựa trước ngực cậu.

” Cậu...” Hoắc Kinh không biết nên nói lời gì cho thích hợp, tròng lớn mắt.

Tề Lăng ân cần ôm anh, âu yếm dịu dàng.

” Đừng sợ, tôi luôn bên cạnh em. Em nhất định sẽ sống thật khỏe mạnh, sẽ tiếp tục làm những gì mình thích. Những ngày qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi rất lo lắng cho em, cũng rất muốn ôm em như thế này, muốn cùng em làm những việc trước kia từng làm. Tôi muốn làm món bánh ngon nhất cho người tôi yêu nhất trên đời này. Tôi, đã từng muốn cùng em chung sống đến hết đời... Đừng hận tôi, Hoắc Kinh, xin em đừng hận tôi nữa. Sau này, cũng đừng hận tôi, đừng oán giận tôi. Hôm nay là lần cuối tôi đến nhìn em, ôm em, nói những gì mình nghĩ cho em biết. Kể cả khi nói xong rồi, em vẫn còn hận tôi, tôi cũng không hối tiếc...”

Giọng cậu dần dần run rẩy hơn, đứt đoạn hơn, thê lương hơn.

Cánh tay kia vẫn ngoan cố muốn ghì chặt lấy Hoắc Kinh, một giây cũng không muốn buông bỏ.

“... Quan trọng nhất, tôi có thể yêu cầu em một chuyện không?”

Hoắc Kinh đến giờ phút này mới thực sự tỉnh lại. Nghe những lời nói kia, lòng anh đau như cắt. Giống như từng mũi kim bén nhọn ra sức xuyên xỏ qua trái tim của anh vậy.

Hoắc Kinh mơ màng lên tiếng, ” Được.”

Tề Lăng cúi đầu, hôn lên trán anh một cái.

” Sau này, không thấy tôi nữa, em cũng không được quên tôi. Em không được quên tôi là người yêu em nhất. Em không được quên khuôn mặt này. Tất cả về Tề Lăng, Hoắc Kinh em nhất định không được quên.”

Dứt lời, Tề Lăng lập tức buông Hoắc Kinh ra, không phí thêm một chữ nào nữa mà xoay lưng, mạnh mẽ cất bước rời khỏi.

Để lại trong căn phòng kia là những lời chưa kịp nói.

Tề Lăng rời khỏi phòng cũng không tạm biệt ba người kia, cứ như vậy chạy thật nhanh ra cổng bệnh viện. Đứng dựa vào bức tường nơi vắng người, Tề Lăng lấy di động ra, gọi cho vị bác sĩ kia.

Hồi chuông nhảm chán vang lên...

Tề Lăng siết chặt nắm tay, cố gắng giữ vững giọng nói:

” Là tôi, Wayne Jones đây. Bác sĩ, tôi đã sẵn sàng để tiến hành phẫu thuật. Không thể chậm trễ hơn.”

” Cậu thật sự chắc chắn?”

” Tôi chắc chắn. Nhưng mà tôi xin ngài, đừng nói danh tính của tôi cho họ biết.”

“... Thật sự phải giữ bí mật?”

Tề Lăng ngược đôi mắt nhòe đi của mình nhìn về phía trước:

” Đúng vậy. Không được nói, sau này, cũng không được nói.”

56. Chương 56: Vẫn Có Phép Nhiệm Màu

Sáng sớm bác sĩ đã đến tận phòng bệnh của Hoắc Kinh mà thông báo một tin mừng.

Đối với người nhà của anh, đó đích thị là tin mừng, giống như một phép màu nhiệm từ trên trời ban xuống.

Nhưng riêng Hoắc Kinh, đó không hẳn là một điều khiến anh thấy hạnh phúc nhất. Ngược lại, anh cảm thấy vô cùng bất an.

Mọi người đều có đông đủ mặt mũi ở phòng bệnh để nghe bác sĩ thông báo.

” Bệnh viện chúng tôi đã tiếp nhận được một người đồng ý hiến tim của mình cho bệnh nhân Walton đây. Thông tin này đã được xác nhận vào hôm qua.”

Nghe xong thông báo, ai nấy đều rất đổi kinh ngạc.

Chu Sa có lẽ là người vui mừng nhất. Hai bàn tay bà run lên vì kinh ngạc, cẩn thận hỏi lại bác sĩ:

” Bác sĩ, đây là sự thật đúng không?”

Vị bác sĩ kia nhìn bà, mỉm cười nhẹ nhàng:

” Đúng như thế. Hai ngày nữa, chúng ta sẽ tiến hành phẫu thuật. Dù sao cũng đã có người đồng ý hiến tim là qua được cửa ải cam go nhất rồi. Mọi người có thể bớt lo lắng một chút rồi.”

Hoắc Kinh ngược mắt nhìn mọi người, nụ cười của họ đang hiện hữu trên môi. Có lẽ là họ thật sự vui mừng cho anh. Anh, sắp được sống thêm một lần nữa rồi.

” Bác sĩ, chúng tôi có thể biết thông tin về người đồng ý hiến tim không?”

Ngạo Thiên là kẻ máu lạnh nhất, y tuy vui mừng nhưng hoàn toàn không tỏ ra quá đổi hạnh phúc. Nụ cười trên môi cũng thoát ần thoát hiện.

Nhìn vị bác sĩ kia thật lâu, Ngạo Thiên mới hỏi câu đó.

Trong lòng y cũng đoán được trước chuyện này sẽ được giữ bí mật rồi. Không ngờ, vị bác sĩ kia đã nói y chốc như thế.

” Chuyện này...người kia đã bảo không được tiết lộ danh tính. Chúng tôi cũng không thể làm khác được.”

” Không cho tiết lộ? Sao lại bí ẩn như vậy?”

Lần này Hoắc Ứng lên tiếng thắc mắc.

Vị bác sĩ trông thấy nhiều đôi mắt đang hướng đến mình, đột nhiên cũng mất tự nhiên kỳ lạ. Ông ấy cố gắng lắc đầu, từ chối mọi lời mời gọi của người nhà bệnh nhân.

” Thật xin lỗi, chúng tôi không thể tiết lộ được.”

Sau đó, ông cùng vài cô y tá rời khỏi phòng bệnh.

Còn lại năm con người ở trong lần lượt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt kịch liệt nhưng cuối cùng vẫn là im lặng.

Ngạo Thiên bộ dáng thông dong có vẻ không lo nghĩ, nhưng kỳ thực, y chính là đang suy nghĩ rất nhiều.

Y không tin vào phép màu mà ông trời ban đến. Y chỉ tin, có một người tự tạo ra phép màu đó. Nhưng chuyện chưa rõ ràng, y không thể nói chắc.

Hoắc Ứng ngồi xuống ghế, trái ngược với niềm vui mừng khi này là sự bất an cùng tò mò. Hắn ngược mắt nhìn Ngạo Thiên đang đứng:

” Ngạo Thiên, anh thấy chuyện này thế nào?”

Vương Ngạo Thiên liếc mắt nhìn Hoắc Ứng, sau đó nhìn đến Hoắc Kinh vẫn còn im lặng, y hạ giọng:

” Anh cũng không chắc.”

Hoắc Ứng bực bội thở mạnh ra.

Chỉ có Jin, người lạc quan nhất trong căn phòng đành lên tiếng:

” Mọi người đừng nghĩ ngợi nữa. Chuyện trước mắt chú Walton đã có thể được thay tim, mọi người nên vui mới phải.”

Dừng lại, Jin nuốt khan, cố xua đi suy nghĩ trong đầu của mình:

” Hmm còn về người hiến tim, chúng ta rồi sẽ biết đó là ai mà. Không có chuyện gì bí mật được đâu.”

Mọi người trầm mặc lắng nghe, coi như đồng tình mà gật đầu cho qua.

Chỉ có một mình Hoắc Kinh là không như thế.

Giữa một bầu không khí ấm áp vui vẻ thì anh đột nhiên nói như thế này:

” Con sẽ không phẫu thuật.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Hoắc Ứng vừa mới dịu xuống, bây giờ lại phải bốc hỏa. Hắn nhìn em trai mình, nghe giọng điệu cứng đầu kia, không đành lòng mà mắng quá nặng.

Nhưng cũng không kìm nén được bực tức.

” Em lại nghĩ cái gì vậy?”

Chu Sa bên cạnh cũng căng thẳng theo anh, vội đến gần, cầm tay anh:

” Hoắc Kinh, con nói như vậy là ý gì? Đừng nghĩ nhiều quá. Mọi người đều lo lắng cho con lắm...”

Hoắc Kinh cúi thấp đầu nhìn bàn tay của mẹ, mi mắt khẽ hạ xuống. Anh không nói thêm lời nào nữa, để mọi thứ chìm xuống trong tĩnh lặng.

Ngạo Thiên ở phía đối diện thì vẫn điềm nhiên quan sát anh, qua một lúc, y rời khỏi phòng bệnh đến công ty.

#

Tám giờ tối, Jin ở lại trông chừng Hoắc Kinh.

Cô bé không biết mình làm việc này là có quá liều mạng hay không nhưng dù gì đi nữa, mình cũng gật đầu đồng ý rồi. Bây giờ mà rút lại lời có khi sẽ chọc cho bệnh nhân đau tim lên cơn bất ngờ mất.

Jin mãi mê nghĩ ngợi, cũng không biết là người nọ lúc này thay xong quần áo hết rồi.

Hoắc Kinh đội lên đầu một chiếc nón kết màu đen, rõ ràng nguy trang rất giỏi luôn. Jin chớp chớp mắt, nuốt khan, nhỏ giọng lên tiếng:

” Chú Walton, chú thực sự phải đi trong buổi tối nay sao?”

Hoắc Kinh chỉnh lại mũ, khoác thêm một chiếc áo khoác da bên ngoài rồi ngẩng mặt nhìn Jin. Trông thấy đôi mắt Jin ngấn nước, còn có chút lo lắng, anh cười khế.

” Đừng lo, chú đã uống thuốc cầm cự rồi. Đêm nay chú không đi, chắc chắn sẽ muộn.”

Mặc dù được an ủi trấn tĩnh, Jin vẫn không yên tâm nổi. Cô bé nín lấy góc áo khoác của anh, bồn chồn hỏi:

” Chú làm sao biết cậu ấy đang ở đâu chứ?”

Hoắc Kinh lúc này dừng chân, xoay người nhìn Jin.

Nghe cô bé hỏi, anh mới nhận ra, mình còn chưa suy nghĩ thấu đáo nữa mà đã hành động rồi.

Anh có biết chắc người ấy đang ở đó hay không?

Hoàn toàn không có cơ sở nào để khẳng định điều đó cả.

Hoắc Kinh cắn nhẹ môi, hít sâu một hơi rồi thở ra.

Không sao cả, dựa vào linh cảm một lần, có lẽ sẽ ổn?

Hoắc Kinh trấn an bản thân xong liền gỡ bàn tay của Jin ra khỏi vạt áo, dịu dàng nói:

” Người ấy chắc chắn ở đó. Chú thử một lần xem sao.”

” Còn nếu không gặp?”

Hoắc Kinh trầm mặc.

Nếu không gặp?

Bỗng dưng nhớ lại đêm hôm đó, Tề Lãng đột ngột xuất hiện, nói thật nhiều điều ý nghĩa, nhưng lại khiến người ta vô cùng bất an, Hoắc Kinh không khỏi sợ hãi.

Anh không rõ nỗi sợ của mình là gì, nhưng cứ nghĩ đến Tề Lãng, anh lại không ngăn bản thân run rẩy.

” Nếu không gặp...” Hoắc Kinh như hạ quyết tâm mà nói, ” Thì chú cũng không phẫu thuật.”

Chín giờ tối, Hoắc Kinh đi xe đến một bờ biển.

Nơi này đã từng ghi lại không ít kỷ niệm của cả hai. Bờ biển này là lúc anh bị mẹ gọi đến đây, có ý định dụ dỗ anh trở về công ty làm việc. Sau đó, anh gặp Tề Lãng cũng ra biển chơi.

Hai người đã cùng ngồi trên phiến đá to ở đằng kia mà trò chuyện. Hai người còn nắm tay nhau dạo quanh biển đến xế chiều. Tề Lãng còn xả thân cứu anh khỏi đám lưu manh.

Còn có...

Hoắc Kinh lơ đãng nhìn sóng ở đằng xa vỗ rì rào, khóe môi lại cong lên, cười thật nhẹ.

Còn có nhiều kỷ niệm khác nữa.

Bị gió đêm thổi mạnh đến, Hoắc Kinh kéo kín áo khoác rồi bước đi trên nền cát vàng mịn màng.

Ban đêm, đứng ở biển, gió lồng lộng thế này, Hoắc Kinh đột nhiên cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Đưa bàn tay hứng lấy một hớp nước biển lạnh buốt, Hoắc Kinh nhận ra, bản thân đã không còn bị ám ảnh bởi chuyện trước đây nữa.

Đang mơ màng cảm thụ dòng nước mát lạnh kia thì ở phía sau lưng Hoắc Kinh tựa như có tiếng bước chân.

Ngày một lúc một gần hơn.

Hoắc Kinh bừng tỉnh, vội vàng đứng dậy, xoay người lại nhìn. Dưới ánh đèn màu vàng trà leo loét ở hai bên bờ biển, thân ảnh kia ngày càng hiện rõ lên trong tầm mắt của anh.

Hình dáng đó, đời đời anh cũng không thể quên được. Khuôn mặt đó, cho dù bị bóng nặng, bị gì đi nữa, anh cũng không thể không nhận ra.

Thân ảnh đó sau khi xác nhận được kẻ lạ mặt vừa mới đặt chân đến đây thì ngay lập tức lùi về sau một bước.

Đôi mắt có vẻ kinh ngạc, chân mày nhíu chặt lại.

” Sao...anh lại ở đây?”

Hoắc Kinh lúc này mới động dậy hàng mi, chớp một cái để tỉnh táo. Sau đó, anh bước thật nhanh đến chỗ người kia, rất thẳng thắn mà tát cho tên đó một bạt tai.

Ba phần là tức giận, bảy phần là đau lòng.

Cái tát của Hoắc Kinh luôn là như thế.

Tề Lãng ngậy ngốc chạm vào chỗ vừa bị đánh, sau đó ngược mắt nhìn Hoắc Kinh.

” Ngốc nghếch!”

Hoắc Kinh cắn chặt môi, túm lấy hai vạt áo đang bay phất lên trong gió, kéo Tề Lãng gần mình hơn.

” Sao cứ phải làm những trò khiến người khác đau lòng vậy chứ? Nói đi, cậu là đồ ngốc từ trong bụng mẹ rồi đúng hay không? Hả? Cậu nghĩ cậu âm thầm hy sinh bản thân để cho tôi cuộc sống là tôi sẽ nhớ cậu hoài hay sao? Cậu không nghĩ khi bí mật lộ ra, tôi sẽ đau khổ thế nào sao?”

” Đồ ngốc nghếch! Đồ dở hơi! Tôi sẽ tức chết vì cậu trước khi bệnh tim tái phát đó, có biết hay không? Cậu nghĩ bí mật sẽ được giấu hoài hay sao? Hả? Ngạo Thiên chỉ điều tra một tí đã tra ra là cậu rồi. Cậu còn có thể đáng ghét hơn không? Tôi đã rất, rất khổ sở đó, tên ngốc...”

Tề Lãng không rõ người kia đã dồn bao nhiêu uất ức mới nói đến mức như thế. Nói mà không ngừng lại một giây, giống như giấy trước tức giận, giấy sau có thể cầm dao đâm chết cậu vậy.

Nhưng mà, khi nhìn thấy Hoắc Kinh mắng cậu như thế, tức giận vì cậu, cậu lại rất an lòng.

Đó là chứng minh cho việc, Hoắc Kinh vẫn còn để tâm đến cậu rất nhiều.

Mặc kệ vạt áo của mình bị nắm chặt muốn rách một đường, Tề Lãng dứt khoát ôm lấy Hoắc Kinh vào trong lồng ngực. Dem cả cơ thể đang khổ sở vì cậu kia dịu dàng nâng niu.

Tề Lãng kéo vạt áo rộng thùng thình bao lấy toàn bộ thân thể Hoắc Kinh, đem anh như một món bảo vật quý giá mà cất giấu.

” Tôi xin lỗi.”

Hoắc Kinh ở trong lòng người kia cũng không mắng nữa, cực kỳ trầm tĩnh. Chỉ có khóe mắt anh hơi ướt, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh.

” Đừng làm như thế.”

Hoắc Kinh thì thầm ở trong ngực Tề Lãng.

Anh thật sự không cần cậu làm điều đó vì anh. Cậu còn rất trẻ, một tương lai phía trước vẫn còn đợi chờ cậu. Vì cái gì mà cậu phải từ bỏ nó để đổi lấy một cuộc sống của một ông chú gần bốn mươi chứ?

Không đáng một tí nào cả.

Gió đêm mang những lời thì thầm kia bay vào tai Tề Lãng. Cậu lơ đãng nhìn ra ngoài khơi, cánh tay thêm một lực ôm chặt anh.

” Tôi có thể làm mọi thứ vì em.”

” Không cần thiết!”

” Tôi đã hạ quyết tâm rồi, em cũng đừng cản trở nữa.”

Hoắc Kinh đột nhiên lui ra khỏi lòng Tề Lãng, bắt lấy bàn tay cậu, kéo đi về phía trước. Hành động này làm cậu giật khê người, may mắn là tỉnh táo để mà giữ anh đứng lại.

” Này, làm gì thế hả?” Cậu nhin không muốn quát lớn.

Hoắc Kinh không xoay mặt, vẫn kiên định kéo tay cậu về phía trước.

” Cùng chết!”

Tề Lãng lần này dùng lực nhiều hơn, nghiêm mặt nhìn Hoắc Kinh:

” Đờng có làm chuyện hồ đồ nữa. Bao nhiêu người lo lắng cho bệnh tình của em, còn em thì đang làm gì vậy?”

” Lo lắng? Thế thì Tề Ôn, ba cậu, mọi người khác thì thế nào? Đột nhiên nhận lấy tin tức con trai mình đã qua đời do tình nguyện hiến tim cho một ông chú gần bốn mươi tuổi, ai sẽ sốc hơn?”

Tề Lãng nghe đến đây, đôi mắt ngây ra, không nói được gì.

Mấy ngày qua cậu đã không muốn nghĩ đến người nhà vì mỗi lần nghĩ đến sẽ thực khó khăn để mà bước chân đến bệnh viện.

Nhưng đúng là Hoắc Kinh nói không sai.

Cậu chỉ mãi muốn đạt được mong muốn Hoắc Kinh sống khỏe mạnh, nhưng lại quên đi người ba đã lớn tuổi vừa mừng rỡ khi thấy con trai trở về, quên mất người chị vẫn chờ đợi cậu đến tiệc cưới, quên cả thằng bạn thân suốt ngày lải nhải bên tai.

Tề Lãng buông tay Hoắc Kinh ra, nhắm chặt mắt lại.

Lúc này cậu còn có lựa chọn nào khác hay sao?

Hoắc Kinh nhìn Tề Lãng đang một lần nữa đấu tranh tâm lý, anh hạ mi mắt, nắm lấy bàn tay cậu.

” Chi bằng chúng ta cứ ở cùng nhau cho hết đêm nay đi? Ngày mai ra sao thì ngày mai tính.”

Tề Lãng chậm rãi mở mắt nhìn anh, tia ý chí cuối cùng cũng bị lay động.

Hai người đêm hôm ấy đã ở cùng nhau trong một phòng khách sạn.

Chẳng làm gì cả, chỉ đơn thuần nằm cạnh nhau trên cùng một chiếc giường. Dưới lớp chăn dày, bàn tay hai người, mười ngón tay đan xen nhau, vô cùng ấm áp.

Hoắc Kinh vì vội vã thay đồ rồi đến đây, bị gió đêm làm cho mặt mũi không ít. Nhưng anh gắng gượng cùng Tề Lãng trò chuyện suốt đêm không chớp mắt.

” Sao lại biết tôi ở đây mà đến?”

Hoắc Kinh ngược mắt nhìn trần nhà, ” Ừm, linh cảm rất mạnh.”

Tề Lãng bên cạnh khẽ cười một tiếng, sau đó bỗng đứng đổi tư thế, nằm sấp lại, cúi mặt nhìn anh.

Trần nhà thoán chốc bị khuôn mặt kia che khuất, Hoắc Kinh nheo mắt, một tay vuốt sườn mặt của cậu.

” Hửm? Khi này bảo là không làm gì đó.”

Tề Lãng càng lúc càng cười tà ma hơn, không nhiều lời liền hạ thấp đầu, hôn lên môi anh. Nhiệt độ lạnh lạnh của cả hai chạm vào nhau nhưng nhanh chóng tạo nên một ngọn lửa bùng bùng cháy.

Mười ngón tay vẫn đan xen nhau không một khe hở. Tề Lãng nhẹ nhàng mút mát đầu lưỡi mềm mại của anh, cơ thể cũng bắt đầu động đậy.

Sau màn hôn đầy dứa mây mưa, Tề Lãng vẫn lưu luyến hôn thật sâu lên trán anh, lên mũi anh, xuống cằm anh.

” Tôi muốn cùng em như thế này mãi.”

Hoắc Kinh siết lấy bàn tay của cậu, khóe môi nhếch lên cười mỉm.

” Quên nói, tôi đã cho phép cậu bỏ kính ngữ từ bao giờ ấy?”

Nụ cười hạnh phúc trên môi Tề Lãng vụt tắt. Cậu nhúm mày, đột nhiên biến thành con chó khổng lồ làm nũng.

” Thay đổi một tí cũng không tệ đâu. Kinh, có thể hay không gọi tôi một tiếng anh đi.”

Hôm cổ của Hoắc Kinh bị tên kia náo loạn một hồi, cuối cùng anh chịu thua, đẩy đầu cậu ra.

” Không thể.”

Tề Lãng mỉm cười tà ma, " Có thể." Nói rồi cậu lại hôn anh một cái, " Mau nào, Kinh."

Hoắc Kinh nhú chặt mày, nhắm mắt lại.

" Kinh, nói tôi yêu anh đi. Tôi yêu anh thôi cũng được."

Hoắc Kinh vẫn nhắm mắt như cũ.

Chiếc kim đồng hồ vẫn tích tắc di chuyển chậm chạp. Gần ba giờ sáng, Tề Lãng không dụ dỗ được liền nằm ngay ngắn lại, ôm lấy Hoắc Kinh, đi ngủ.

Lúc này, bên tai cậu bật sóng âm cực tốt.

Nghe từ chính miệng ai đó nói thế này, " Lãng, em yêu anh."

#

Sáng ngày hôm sau, Tề Lãng mơ màng tỉnh giấc do ánh nắng bên ngoài gay gắt quá. Cậu mất một phút mới có thể mở mắt hẳn.

Nhận ra cánh tay của mình tê rần khi mà Hoắc Kinh đã suốt đêm tựa đầu lên đó. Trở mình một cái, Tề Lãng định đánh thức anh dậy thì giật mình nhận ra, cơ thể Hoắc Kinh lạnh toát.

Giống như đêm hôm ấy, cái đêm mà Hoắc Kinh tự vẫn.

Nháy mắt, cơ thể Tề Lãng cũng muốn đông cứng lại như một tảng băng. Ngón tay cậu ngáp ngừng chạm vào gương mặt như say ngủ kia, khó khăn gọi:

" Kinh, em có nghe tôi nói không?"

Tề Lãng một lần lại một lần lay cánh tay của Hoắc Kinh, mất một lúc thì đỡ anh dậy, ôm vào lòng.

" Kinh, đừng ngủ nữa. Làm ơn, trả lời tôi đi..."

" Kinh, tôi sẽ cứu em. Kinh, đợi tôi một chút..."

Năm ấy, Hoắc Kinh cứ ngủ thật say trên lưng của Tề Lãng. Cậu đã đi dọc đường biển, miệng liên tục gọi tên anh, rồi bắt được một chuyến xe, chạy thật nhanh về thành phố.

Năm ấy, Tề Lãng tận mắt nhìn thấy người ta đưa Hoắc Kinh vào phòng cấp cứu, nhưng cậu thì vẫn ở bên ngoài không cần làm gì.

Giống như người ta thường nói, phép màu sẽ xuất hiện trong lúc bạn tuyệt vọng nhất.

Khi Hoắc Kinh được đưa vào phòng cấp cứu thì bác sĩ đã thông báo cho mọi người biết một tin mừng khác.

" Có một bệnh nhân hôm qua tự vẫn tại nhà, đưa đến bệnh viện này. Trước khi tự vẫn, bệnh nhân đó đã tình nguyện ký tên muốn hiến tạng nội tạng cho các bệnh nhân cần nó. May mắn là tim của người đó thích hợp với Walton."

Cho đến nhiều năm sau đó, Tề Lãng cũng không thể quên được phép màu kỳ diệu đó. Và cậu cũng không biết rõ đó là người nào.

Chỉ là, cậu cảm thấy người kia thật cao thượng quá...

Nhìn thấy Tề Lãng lơ đãng nhìn trời mây, Hoắc Kinh lúc này vẫn còn ngồi xe lăn, vươn tay nín áo cậu.

Quay đầu lại, ngược hướng của nắng, Tề Lãng nhìn thấy đôi mắt kia đang nhìn mình thật chăm chú.

Cúi người xuống, Tề Lãng nâng bàn tay của anh lên, thích thú mân mê từng ngón tay thon dài.

" Tôi vẫn luôn nghĩ đến ngày hôm ấy..."

Hoắc Kinh ngược mắt nhìn cậu, sâu trong đôi mắt đen láy đó có biết bao ân tình không nói ra được.

" Đừng nghĩ đến những chuyện khó khăn ấy nữa... Bây giờ không phải rất tốt rồi sao?"

Tề Lãng ngồi khụy một gối, nhìn gương mặt kia lo lắng mà bật cười.

” Đúng nhỉ, không nên nhớ lại nữa. Em không biết được tôi đã run sợ đến mức nào đâu. Tôi đã sợ em sẽ ngủ mãi trên lưng của tôi...”

” Nếu thật sự là như thế, chính là định mệnh rồi. Tôi sẽ ngủ thật say ngay bên cạnh cậu...”

Ánh mặt trời phía trên chiếu rọi xuống mặt đất, một vài tia nắng phảng phất trên hai chiếc nhẫn bạc, làm nó sáng loáng kỳ diệu.

Tề Lăng bị ánh sáng đó thu hút, lập tức nhìn chiếc nhẫn trên tay mình. Sau đó cậu lại cạ nó vào chiếc nhẫn trên tay Hoắc Kinh.

Không nhanh không chậm, Tề Lăng bộc bạch tâm tình của mình.

” Thượng Đế đã cho tôi một cơ hội để có thể chăm sóc em thật tốt. Cho dù sau này có biến cố gì đi nữa, tôi cũng không tránh né nó, sẽ ra sức bảo vệ cho em. Kể cả khi phải đem trái tim này ra trao cho em, tôi cũng không nghĩ ngợi một giây nào.”

#

Nhiều năm sau đó.

Cô y tá thực tập ở bệnh viện Bình An tên Tào Hy Linh đã thực tập được hai năm rồi. Trong hai năm đó, Tào Hy Linh đã không thể quên được hai con người mà cô hữu duyên được gặp mặt.

Đó là một ngày đông lạnh giá, tuyết rơi dày đặc trên đường.

Tào Hy Linh nhận ca trực ban suốt một tuần.

Ngày đông ấy, bệnh viện có một bệnh nhân nam được đưa đến vì căn bệnh tim. Tào Hy Linh trở thành y tá chăm sóc cho bệnh nhân ấy.

Trong mắt cô, người đàn ông kia là một thực thể kỳ diệu. Mặc dù đã không còn trẻ nữa, ước chừng gần năm mươi tuổi nhưng đôi mắt của ông ấy rất dịu dàng và ấm áp, trong veo tận đáy.

Lần đầu tiên nhìn người đó, Tào Hy Linh thật sự động tâm.

Sau vài ngày chăm sóc bệnh nhân ấy, Tào Hy Linh mới chợt nhận ra, xung quanh người đó không có quá nhiều người thân hay bạn bè.

Chỉ độc nhất một người khác, cũng là đàn ông, nhưng so ra trẻ hơn người kia một tí.

Điều khiến Tào Hy Linh đặc biệt chú ý chính là người đàn ông trẻ hơn mỗi ngày đều ở lì trong bệnh viện, ngoại trừ buổi sáng sớm không thể đến. Còn lại, người đó túc trực không ngừng nghỉ.

Có một lần Tào Hy Linh mở lời với người nọ:

” Chú không cần đến thường xuyên đâu ạ. Cháu là y tá nhận bệnh nhân này, chú cứ lo xong công việc trước đi ạ.”

Tào Hy Linh nhận ra người đó vốn dĩ bận rộn, nhưng buổi trưa đến buổi tối đều không rời khỏi phòng bệnh làm cho cô cũng lo lắng lắm.

Thế nhưng người đó đã nói lại thế này:

” Tôi biết công việc của mình rất bận, nhưng tôi không thể an tâm làm việc khi người kia ở đây. Tôi không nghĩ ngờ năng lực của cô, nhưng tôi muốn tự tay chăm sóc người đó.”

Tào Hy Linh nghe vậy, bất đắc dĩ gật đầu.

Những ngày sau đó, Tào Hy Linh định ninh hai người họ là bạn bè lâu năm, bạn bè cực kỳ thân.

Cho đến một buổi tối nọ, khi Tào Hy Linh xong việc định đi loanh quanh dân gian cốt thì nghe được giọng hát phát ra.

Nó phát ra tại phòng bệnh 1314.

Tào Hy Linh không cố tình nghe lén nhưng mà giọng hát rất ấm. Cô đứng dựa bên ngoài cửa, im thin thít lắng nghe.

Bài hát kia là bài hát tình cảm, giống như con trai hát tặng con gái.

Mà phòng bệnh này là phòng bệnh của người đàn ông ôn nhu dịu dàng kia.

Tào Hy Linh chớp mắt, nín thở lắng nghe.

Sau khi hát xong, bên trong có tiếng nói.

” Trong thời gian này phải dưỡng bệnh thật cẩn thận vào. Mùa đông đến rồi, rất dễ bệnh vặt.”

” Đã có người suốt ngày bên cạnh rồi, cũng không lo nữa.”

” Nói như thế mà nghe được à? Tôi lo cho em đến mức bỏ bê công việc, còn em lại...”

” Được rồi, đã nhớ, đã nhớ.”

” Kinh, hãy hứa sẽ sống cùng tôi đến 100 tuổi đi.”

” Hmm, là ai 100 tuổi đây? Nếu tôi 100 tuổi thì cậu sẽ...86 tuổi.”

” Ý của tôi chính là muốn sống cùng em đến khi chết đi thì thôi.”

” Vẫn là tôi chết trước cậu.”

” Không. Nếu như em chết đi, tôi sau đó cũng sẽ chết đi.”

“...Vớ vẩn.”

” Tôi yêu em như thế mà.”

” Lãng, cậu đã hơn ba mươi rồi đó.”

” Dù 100 tuổi, tôi vẫn yêu em.”

Tào Hy Linh ngây ngốc nghe đến đây thì đã hiểu ra, quan hệ của bọn họ là như thế nào. Cô ngoài kinh ngạc còn có chút ngưỡng mộ.

Đây là một loại tình cảm đầy chông gai, không phải ai cũng dễ dàng vượt qua được rào cản xã hội, rào cản gia đình. Thế mà hai người họ...thật sự là như thế.

Tào Hy Linh đột nhiên chớp mắt, khịt khịt mũi.

Tự dưng lại khóc, ngốc nghếch!

Ngày hôm sau, trước khi người đàn ông bệnh tim kia xuất viện, Tào Hy Linh đã bạo gan hỏi:

” Chú ơi, cháu hỏi cái này được không?”

Người kia nhìn cô, trều mến, ” Cháu hỏi gì?”

Tào Hy Linh chớp mắt, chỉ vào nhánh hoa trên bàn, ” Cháu muốn biết kia là hoa gì ạ?”

Người đàn ông theo hướng Tào Hy Linh chỉ, ánh mắt phút chốc nhu hòa đến mức tan chảy lòng người.

Nhiều năm sau nữa, Tào Hy Linh cũng không quên được tên loài hoa đặc biệt đó, còn cả câu trả lời của người kia.

Người đó đã nói:

” Đó là hoa anh thảo muộn. Hoa tượng trưng cho tình yêu thâm lắng. Cứ nghĩ đó là loài hoa đơn phương cô độc, nhưng kỳ thực, tình yêu thâm lắng còn có thể hiểu như là sự hy sinh một cách thâm lắng của những người yêu nhau.”

– HOÀN CHÍNH VĂN –

Má Vi: Về người hiến tim, cứ đợi phiên ngoại là rõ.

Má Vi: Đã hoàn thành, thoát một kiếp nạn ăn gạch, hahaha.

57. Chương 57: Phiên Ngoại 1: Chuyện Chưa Kể

Phiên ngoại 1 Chuyện chưa kể

Nhận được cuộc gọi của Tề Ôn, Tề Lăng đã lập tức lái xe đến chỗ của cô.

Đến chỗ hẹn, Tề Lăng nhất thời ngẩn người ngược mắt nhìn hai cột đá thật lớn kia khắc vài chữ, sau đó hướng mắt về phía trước, nhìn con đường dài ngoằng thẳng tắp.

Đế giày từng bước dứt khoát bước lên từng mặt đá màu xám trắng, Tề Lăng bắt đầu đi vào sâu bên trong hơn.

Khu nghĩa trang này là một nơi không được tiện nghi cho lắm, không giống chỗ của mẹ cậu được chôn cất. Nôm na gọi là bình dân.

Đi thẳng một đường vào sâu bên trong, Tề Lăng liếc mắt nhìn quanh, thấy bóng dáng Tề Ôn đang đứng trước một bia mộ của người nào đó.

Kể từ khi Hoắc Kinh phẫu thuật thành công cuộc đại phẫu thay tim, công việc của Tề Lăng cũng bắt đầu bận rộn hơn.

Khoảng thời gian đó, bên công ty H&H lên kế hoạch cho ra một số sản phẩm mới, cho nên Tề Lăng rất bận rộn. Suốt ngày cậu ở dưới xưởng tìm ra một loạt hương vị mới lạ, trộn vào nhau, làm ra một sản phẩm mới toanh.

Nhưng khoảng thời gian đó, Hoắc Kinh cũng đang nằm trong viện nghỉ dưỡng nên sự bận rộn của cậu càng tăng lên gấp bội.

Mặc dù bên cạnh Hoắc Kinh đã có Jin chăm sóc nhưng Tề Lăng cậu tính tình cầu toàn, cảm giác không an tâm mấy cho nên vừa lo công ty vừa vào viện trông nom Hoắc Kinh.

Việc này Tề Lăng đã xin phép ngài Alvin, mà Alvin cũng thực lòng từ bi cho phép cậu. Chẳng qua vì Alvin đã xác nhận được một việc quan trọng.

Đó là về Tề Lăng.

Alvin điều tra được Tề Lăng chính là đứa con trai của người phụ nữ ông yêu một thời gian dài dang dở. Về sau Tề Lăng có dẫn ông đến nơi bia mộ của Tần Thục Nhu.

Ngày hôm đó, trời mưa rào rích.

Alvin cứ ngồi lặng bên bia mộ của bà Tần, chẳng thốt nổi ra một câu gì cả. Tề Lăng thì đứng im bên cạnh, bung dù che đi những hạt mưa nặng trĩu kia.

Đó là một mảng ký ức ghim sâu vào tâm trí của Tề Lăng. Cậu rốt cục cũng an lòng khi nhìn thấy mẹ mình cũng có một người đàn ông thật sự yêu thương.

Mãi nghĩ ngợi cuối cùng cũng đến bên cạnh Tề Ôn.

Tề Lăng dừng bước, trầm mặc xoay người lại, đối mặt với tấm bia đá kia. Trên đó không có hình, chỉ có tên của người được chôn cất.

Canne Joanne.

Cơ thể Tề Lăng ngay lập tức cứng ngắc, ánh mắt không di chuyển đi đâu ngoài nhìn thật lâu vào cái tên được khắc trên tấm bia đá kia.

Cậu nhìn cái tên ấy như muốn đục thủng một lỗ thật lớn trên tấm bia.

” Canne, mắt lâu rồi.”

Tề Ôn lúc này mới lên tiếng. Chiếc kính bản to che đi đôi mắt của cô. Tề Lãng sau một hồi ngẩn người thì cũng chịu tỉnh lại, quay sang nhìn chị mình.

Rõ ràng cái tên kia rất quen thuộc với cậu. Chỉ ít thì đã từng quen thuộc.

Trong ký ức của Tề Lãng, Canne là người bạn thân nhất của Tề Ôn. Canne cùng Tề Ôn học cùng nhau từ cấp hai cho đến khi đại học. Tình bạn lâu năm như vậy cũng không bị phai nhạt, đúng là kỳ tích.

Còn nữa, Canne từng dùng nhiều chiêu trò để khiến Tề Lãng chú ý đến y. Nhưng khi ấy, Tề Lãng đã sớm có người ở trong lòng nên y đành bỏ cuộc.

Cuộc sống của Canne trong suy nghĩ của Tề Lãng có chút bài xích. Cậu từng nghĩ y là một kẻ thác loạn sa đọa với những cuộc vui trong gay bar. Về sau, khi y cùng cậu uống rượu, trò chuyện, tâm sự vài câu, Tề Lãng mới bỏ đi suy nghĩ lúc trước.

Tề Lãng nhận ra, Canne thật sự đáng thương. Giống như y có một ký ức rất đau buồn và vì thế mà tự dày đọa bản thân.

Hôm nay tận mắt chứng kiến người kia đang nằm sâu bên dưới lòng đất lạnh lẽo, dơ bẩn, Tề Lãng thật sự không đành lòng.

” Vì sao lại mất?” Tề Lãng cảm thấy giọng mình cũng đang run rẩy theo cơ thể.

Tề Ôn vẫn không cởi mắt kính ra, vì cô sợ người khác sẽ thấy được đôi mắt sưng húp, đỏ tấy của cô.

Từ ngày nhận được tin Canne rời khỏi thế gian, Tề Ôn ngày nào cũng cảm thấy rất mất mát và trống trải. Mặc dù được Seb bên cạnh, khích lệ cùng trấn an nhưng cô vẫn không cảm thấy đỡ hơn.

Cái tên ngốc đó lúc nào cũng chỉ muốn một điều duy nhất. Bây giờ thì đã thành sự thật rồi.

Tề Ôn nén đi cảm xúc chua xót đau thương, nói với Tề Lãng:

” Canne tự vẫn tại nhà.” Như chưa đủ, cô nói tiếp, ” Một ngày trước khi Walton được phẫu thuật.”

Tề Lãng quay sang nhìn Tề Ôn, trong ánh mắt tràn ngập nghi ngờ lẫn hoang mang. Canne tự vẫn trước khi Hoắc Kinh phẫu thuật thay tim sao?

Có chuyện trùng hợp như thế?

” Anh ấy được đưa đến bệnh viện nào?”

Tề Ôn khẽ thở dài, ” Canne cắt cổ tay, tử vong do mất máu. Hôm đó cậu ta được đưa đến bệnh viện Mercy.”

” Mercy? Bệnh viện đó...là nơi Hoắc Kinh phẫu thuật thay tim.” Tề Lãng càng lúc càng không muốn nghĩ đến điều mình đang nghĩ.

Suy nghĩ đó rất đáng sợ, rất...sốc.

Tề Ôn ngồi xồm xuống, chỉnh lại vài cành hoa trên đất, nhẹ nhàng mỉm cười với tấm bia đá:

” Đúng như em đang nghĩ đó. Trước khi tự mình chấm dứt cuộc đời, Canne đã tình nguyện ký vào một tờ giấy, sau này có chết đi sẽ hiến tặng tất cả nội tạng của mình cho bệnh nhân cần nó. Canne...thật ra muốn tự mình hiến tim cho một người khác. Cậu ấy luôn bị ám ảnh bởi những con người mắc căn bệnh tim, cho nên luôn ôm ấp suy nghĩ sau này chết đi sẽ hiến tim của mình.”

Hiến tim?

Con người cao thượng đã trao trái tim cho Hoắc Kinh trong giây phút thập tử nhất sinh đó...lại là một người bọn họ quen hay sao?

Canne...chính là con người cao thượng đó?

Tề Lãng vừa mới kéo mình dứt khỏi những bộn bề suy nghĩ thì một lần nữa bị nhấn chìm xuống.

Không rõ cảm giác của cậu lúc này là kiểu gì, nhưng cứ nghĩ đến trái tim kia đang ngự ở trong lồng ngực của Hoắc Kinh, Tề Lãng lại cảm thấy rung mình một cái.

” Trước kia chị biết em không thích Canne vì thái độ của cậu ta quá phóng đảng và có chút thác loạn. Nhưng mà...cuộc đời của Canne cũng rất gian nan, nhất là chuyện tình cảm của Canne.”

Tề Lãng ngồi xuống bên cạnh Tề Ôn, khuôn mặt đã bình tĩnh trở lại. Cậu nắm lấy tay Tề Ôn, cảm nhận được đôi bàn tay ấy đang run rẩy.

Tề Ôn mím nhẹ môi, hít sâu một hơi rồi mới trầm ngâm kể cho Tề Lãng nghe thật nhiều câu chuyện xoay quanh Canne.

Đó đều là những chuyện chưa kể.

Năm Canne mười hai tuổi, cha y kết hôn cùng với một người phụ nữ người Anh. Người phụ nữ đó còn mang theo cả một đứa con trai riêng của bà.

Ngày đầu tiên bốn người bọn họ gặp mặt, đứa con trai riêng kia không hề có mặt.

Canne nghe loáng thoáng ba mình bảo rằng người đó lớn hơn y tận hai tuổi, là một người cực kỳ hướng nội, không thích rời khỏi phòng dù chỉ một chút. Ngoại trừ những khi cấp bách, người đó mới chịu rời khỏi phòng ngủ của mình.

Canne thoát đầu nghe như vậy, đôi chân mày cong cong đã nhíu nhíu lại, tỏ ra một bộ mặt bái xích thấy rõ.

Mấy tháng sau, bọn họ chính thức dọn về sống dưới một mái nhà. Canne hôm đó đã ôm lòng mong ngóng được diện kiến người anh trai trên danh nghĩa kia.

Nhưng cả ngày hôm đó, người kia chỉ ở trong phòng, không hề gây ra một tiếng động nào.

Canne lúc này càng lấy làm tò mò, muốn biết cho được khuôn mặt người kia trông như thế nào, có phải là mắc bệnh gì hay không mà nằm lì một chỗ.

Đêm xuống, Canne bật dậy từ trên giường, mò mẫm trong bóng tối rồi mở cửa phòng, đi ra. Y nhắc từng bước chân một cách nhẹ nhàng, à không, là rón rén như một tên trộm.

Đến trước một phòng ngủ yên tĩnh nọ, Canne nín thở, tránh cho mình gây ra động tĩnh đánh thức người ta.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, không gây tiếng động quá lớn cho nên Canne đã qua được ải thứ nhất. Gian phòng ngập trong thứ ánh sáng lập lờ, không nhìn rõ lắm những vật xung quanh.

Canne một lần nữa rón rén bước tới, nhướn cong người nhìn cho được cái khuôn mặt đang bị vùi sâu dưới lớp chăn bông. Nhưng người kia thể quái nào lại vùi sâu quá, làm Canne khó mà nhìn thấy toàn bộ.

Lúc này Canne không nhón chân nữa, cúi thấp người, dùng hai ngón tay kẹp lấy tấm chăn, nín thở kéo ra.

Tấm chăn nhanh chóng trượt xuống theo lực kéo của y, một bên khuôn mặt của người kia dần dần hiện ra.

Canne dừng tay, chớp đôi mắt nhìn thật kỹ.

Khuôn mặt bình thường mà? Chẳng có sẹo gì cả, có quái gì mà trốn kỹ thế a?

Canne bĩu môi, quyết định kéo mạnh chăn để trêu người nọ một phen. Giống như y đoán, người nọ lập tức mở mắt, vội vàng bật dậy, dùng chăn là bình phong che chắn.

Nhìn phong thái người kia vội vã mà sợ hãi, Canne bỗng ngẩn người.

Khi khuôn mặt kia lộ ra hoàn toàn, nhờ ánh sáng trong phòng, Canne mới nhận ra, người kia thật sự không giống như y.

Một bên mặt người đó có một vết sạm đen, giống hệt như một vết sẹo bị bỏng nặng vậy.

Người nọ nhìn thấy y, thoát đầu khiếp sợ mà ngẩng mặt nhìn lên. Sau đó, người kia lập tức cúi gằm xuống, hai bàn tay bấu chặt dưới chăn.

” Cậu vào làm gì?” Người nọ gằm nhẹ nói.

Canne bây giờ tỉnh lại, chớp đôi mắt của mình như vô tội lắm.

” Em xin lỗi. Em chỉ muốn xem anh như thế nào.”

Người nọ không ngẩng mặt, cắn nhẹ môi mình:

” Giờ thì thấy rồi, mau đi ra ngoài.”

” Nhưng mà...”

” Mau đi ra ngoài!!”

Người kia bỗng quát lớn lên làm Canne giật mình lùi về phía sau, chốc lát y liền chạy khỏi phòng, đóng cửa lại.

Những ngày sau đó, Canne không dám lui đến căn phòng kia nữa. Nhưng trong lòng y lại cực kỳ khó chịu, bứt rứt không yên.

Y muốn một lần nữa nhìn thấy người đó, muốn cùng người đó trò chuyện giống như anh em trai thật sự.

Canne đâu có sợ khuôn mặt bị sẹo đó? Con người có ai là hoàn hảo đâu...

Cứ như vậy cho đến khi Canne mười ba tuổi, một năm trời, bọn họ không hề gặp mặt nhau ngay tại căn nhà của mình.

Canne một phần bận học tập lấy thành tích, một phần là y cũng ham vui nữa cho nên hoàn toàn quên bồng đi một người anh trai trên danh nghĩa.

Cho đến một ngày, Canne chủ động tiến vào căn phòng đó, trông thấy người kia đang ngồi trên giường, chuyên tâm đọc sách, tim y trật đi một nhịp.

Bộ dáng đó thật sự rất tập trung, giống như người kia đang nghiên cứu cái gì rất ghê gớm vậy.

Canne nhìn không được liền khẽ cười, làm cho người nọ giật mình ngẩng mặt lên. Y thấy rõ chân mày người kia nhíu chặt vào, vẻ tình không mấy thích thú hoan nghênh.

” Cái kia...” Canne ngập ngừng nhìn chung quanh, ” Em có thể ngồi nói chuyện với anh không?”

Người kia nhìn y, không biểu tình gì khác ngoài muốn đuổi.

Canne nhún vai một cái, thản nhiên đi lại gần, ngồi ngay mép giường. Bàn tay duỗi ra chạm vào quyển sách của người kia.

Sách “Luật, Hiến pháp và Pháp quyền”.

Khụ, anh ta đọc loại sách khô khan này sao?

Canne lén lút nhìn người nọ, người nọ cũng đang nhìn y, không giấu cái khuôn mặt kia nữa.

” Hmm, anh thích học Luật sao?”

Người nọ dời tầm mắt, bực bội, ” Ừ.”

“...Ừm, sau này anh định làm luật sư?”

Đến đây, người nọ càng tỏ ra khó chịu, ” Thì làm sao?”

” Anh tên gì?”

Người nọ lần nữa nhìn y, một hồi thì nói, ” Steven.”

” Steven, chúng ta ra ngoài chơi đi. Đừng lo người khác chòng ghẹo, em sẽ bảo vệ anh.” Nói rồi Canne cầm lấy quyển sách đặt lên bàn.

Steven nghe thế liền choáng váng, nhất mực không đồng ý. Canne nhìn anh, sau đó bắt lấy cánh tay kia, kéo thật mạnh về phía trước.

Cứ nghĩ kéo như vậy, Steven sẽ đứng dậy khỏi giường, đi với y nhưng không ngờ, sau khi kéo mạnh một cái, Steven liền ngã xuống đất.

Anh hoàn toàn không có một lực chống đỡ.

Canne ngơ ngác nhìn Steven chật vật trên sàn nhà, bàn tay xoa xoa hai chân. Lúc này y mới phát giác ra một chuyện.

” Steven...”

Steven bám tay vào cạnh giường, cố gắng dùng sức ngồi dậy nhưng không cách nào được. Bàn tay anh vì hoạt động hết công suất mà trở nên run rẩy.

Canne một bên chỉ ngậy ngốc nhìn, muốn lùi khỏi nhưng nhìn người kia khổ sở, y lại tiến lên.

” Steven, em giúp anh.”

Canne đưa một tay ra đỡ lấy Steven liền bị anh hất mạnh ra. Nhìn bàn tay cứng ngắc giữa chân không, Canne nhất thời nhú mày.

” Bây giờ thì cậu biết hết rồi đó. Tôi là một thằng tàn phế, một thằng xấu xí, chẳng có gì hay ho để mà nhìn ngắm, mà lộ mặt ra cả. Cũng thôi giả vờ làm thân với tôi đi. Chúng ta có quen biết gì nhau ngoài việc ba mẹ chúng ta tái hôn? Cậu có hiểu hay không?”

Steven cúi đầu, thấp giọng lên tiếng.

Trong giọng nói của anh, y nghe được sự giận dữ cùng tuyệt vọng.

Phải, người ngoài sẽ bảo anh là một thằng tàn phế, một thằng xấu xí. Nhưng Canne sẽ không như thế. Canne đã hạ quyết tâm phải làm thân với anh, cho nên y sẽ không để ý bất cứ thứ gì khác.

Cúi người ôm lấy Steven, Canne mất tự chủ mà hôn lên một bên mặt của anh.

” Anh đừng đuổi em đi, đừng bảo em phải né tránh anh. Steven, bây giờ chúng ta sẽ thành anh em, thành bạn bè thân nhất. Em hứa sẽ bên cạnh anh. Mãi mãi.”

Không biết do Canne mặt dày bám riết hay vì Steven dễ dàng động lòng nhưng những tháng ngày sau đó, hai người hệt như hình và bóng, tuyệt nhiên không tách rời.

Steven càng lúc càng tin tưởng vào Canne, toàn tâm toàn ý dựa dẫm vào y. Có những lúc, Steven cũng ra dáng anh trai, chần chừ lại bản tính nóng nảy của Canne.

Lâu dần, mưa dầm rột cục cũng thấm, Canne đã bày tỏ tình cảm của mình một cách quang minh chính đại, không run sợ, không căng thẳng.

Cứ như vậy mà nói ra.

” Em thích anh. Ở bên cạnh em được không?”

Ngày hôm ấy Canne đã chuẩn bị rất nhiều thứ. Chuẩn bị một gian phòng ngập trong bong bóng màu trắng lẫn màu hồng, cùng với một bàn tiệc nhỏ rất trẻ con.

Canne bí mật đưa Steven đến đây, sau đó thì ngồi xổm trước mặt anh, như một chú cún con, mặt mày nũng nịu. Cầm lấy bàn tay Steven, Canne đã nói ra như thế.

Steven ngăn người nhìn y không chớp mắt. Bàn tay của anh được bao bọc bởi một sự ấm áp. Cúi nhìn nó, Steven mím nhẹ môi, bỗng nhiên từ trên lại rơi xuống một giọt nước trong veo.

Giọt nước ấy nóng cực kỳ, chạm vào da thịt giống như muốn thiêu cháy.

Canne ngược mắt, dịu dàng lau đi những giọt nước ấy. Y vẫn kiên nhẫn chờ đợi Steven nói ra một lời.

Một hồi lâu, Steven cuối cùng cũng nói ra.

” Ừm, anh đồng ý.”

Cuộc sống hạnh phúc của hai người tưởng chừng đã màu hồng rực rỡ, màu hồng hết kiếp nhưng không phải là thế.

Canne quá đắm chìm trong tình yêu của Steven mà gạt bỏ đi sự thật tàn nhẫn mà cuộc đời luôn đem lại.

Đó lại là một ngày trời trở lạnh, rét run.

Khi Canne đang ngồi bên cạnh cùng Steven trò chuyện thâu đêm thì anh bỗng dưng nhắm mắt lại, lời nói cũng nhỏ dần rồi tắt lịm.

Canne cứ ngỡ là anh buồn ngủ đã ngủ quên, nhưng khi lay nhẹ anh, anh cũng không tỉnh lại.

” Steven, nghe em nói chứ?”

Mặc kệ Canne kêu đến khản cổ họng, Steven cũng không chịu mở đôi mắt nhìn y một lần.

Mặc kệ trời rét lạnh, tuyết rơi dày đặc, Canne vẫn cố mang Steven trên lưng, chạy ra ngoài đón xe đến bệnh viện.

Mặc kệ cuộc phẫu thuật trải qua lâu thật lâu, Canne vẫn ngồi lì một chỗ không rời đi. Một khắc cũng không rời khỏi băng ghế dài trước phòng cấp cứu.

Thời gian khi đó giống như một con dao bén nhọn, đang chậm rãi khoét trái tim y từng chút, từng chút.

Khi ba mẹ của hai người xuất hiện, bác sĩ cũng bước ra ngoài thông báo tình trạng.

Thế nhưng đôi mắt lãnh đạm của bác sĩ đã làm Canne vô cùng chán ghét. Ông ấy không biểu lộ một chút cảm xúc nào, chỉ nói một câu mà người nhà bệnh nhân bài xích nhất.

Sau đó thì bỏ đi.

Y tá lúc sau đẩy Steven ra trong một tình trạng vải trắng che đầy thân thể anh. Canne thất thần nhìn chiếc xe chậm chạp rời đi, tim gan của y giống như bị bào mòn thật nhanh.

Ngã khụy trên sàn, Canne muốn khóc thật lớn nhưng lại không thể khóc được. Bàn tay y nắm thật mạnh xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Từng cú đâm cứ thay phiên nhau.

Ba của Canne nhìn con trai mình trở nên điên cuồng, vội vàng ôm lấy y, trấn an.

” Ba...Steven rất cực...là bị bệnh gì?”

Người đàn ông kia vẫn ôm chặt con trai lại, sợ rằng nó sẽ lại làm quẫn. Nặng nề nói ra bệnh tình của Steven, ông cũng không đành lòng.

” Steven...đã bị bệnh tim bẩm sinh. Bệnh tình rất nặng, từng phẫu thuật đôi lần nhưng không chữa khỏi hẳn. Đến khi gặp chúng ta, bệnh của thằng bé cũng không thuyên giảm. Vết sẹo và đôi chân của Steven bị như thế là do lúc nhỏ, Steven từng kẹt trong một đám hỏa hoạn. Người người chen chúc, giẫm đạp lên đôi chân đó...”

Khi ông nói đến đây, người phụ nữ kia đã không còn sức lực chống đỡ mà ngã trên sàn sau những cơn kìm nén.

Một mình Canne ở lại khu hành lang đó, một mình chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Vì bệnh tình của mình cho nên Steven từng một khắc muốn chối bỏ tình cảm, muốn đuổi Canne đi khỏi mình thật xa nhưng tình cảm là thứ khó kiểm soát nhất.

Nó còn mạnh hơn não bộ, nó sẽ điều khiển hành động cùng suy nghĩ của con người.

Steven từng ghi lại trong nhật ký của anh rằng:

” Con biết con đã sa vào lưới tình. Con rất yêu Canne, nhưng xin Chúa, đừng để Canne phát hiện bệnh tình của con. Nếu được, ngài cứ mau chóng lấy đi sinh mạng này trong vài giây. Con không đau đớn, Canne sẽ không phải lo lắng cho con quá nhiều. Nỗi đau nào rồi cũng tàn lụi theo thời gian. Con yêu Canne rất

nhiều, cho nên con đã không thể rời xa em ấy mà chấp nhận ở bên cạnh. Ngày con rời khỏi thế gian này về bên Chúa, con chỉ có thể hy vọng Canne sẽ mau chóng quên đi một người tàn nhẫn là con...”

Sống tiếp quãng đời của mình, Canne dần tự đầy dọa bản thân bằng nhiều cách khác nhau. Canne quan hệ phức tạp, nhưng cuối cùng chỉ cảm thấy nhạt nhẽo.

Canne không còn nếm được mùi vị của tình yêu đích thực nữa, cho đến khi...

Tề Ôn giọng nói càng ngày càng trầm, giống như đè nén cực hạn cảm xúc của mình.

” Cho đến khi...Canne nhìn thấy em đó Lãng.”

Tề Lãng giống như Tề Ôn, cũng trầm mặc không muốn nói gì thêm. Cậu không nghĩ một người như Canne, một người luôn cười đùa cợt nhả, luôn khiến bản thân trở nên phóng đảng trong mắt người khác lại đáng thương như vậy.

Tề Lãng nhắm chặt mắt lại, cảm nhận giọt nước mắt đang nặng nề lăn xuống bên gò má.

” Có lẽ do trời định rồi, tim của Canne phải dành cho Walton. Vì trái tim đó, cũng một thời yêu mến em. Mặc dù không sâu đậm, không mãnh liệt nhưng vẫn là động lại chút tình cảm.”

Tề Lãng nặng nề mở mắt, khóe môi giương lên một chút:

” Em tin trên đời này có những số phận như thế, những duyên nợ như thế.”

” Canne cuối cùng cũng trở về bên Steven rồi, thật ra, chị cảm thấy an lòng không ít. Cậu ấy luôn yêu Steven như vậy, không sớm thì muộn cũng trở về bên anh ấy mà thôi.”

Tề Ôn khẽ cười, quay sang nhìn Tề Lãng:

” Mà em có biết chuyện này không?”

Tề Lãng vẫn còn đắm chiêu với chuyện của Canne, lại nghe Tề Ôn cười lên, cậu quay sang nhìn một cái.

” Khi một người được thay tim của người khác vào thì ít nhiều gì cũng bị trái tim đó chi phối tình cảm. Không phải giống như mất trí nhớ, mà là trái tim ấy từng yêu ai, từng ghét ai, nó sẽ ảnh hưởng không ít cho người được nhận tim.”

Tề Ôn bình thản nói như thế, rồi quan sát khuôn mặt khó coi của Tề Lãng, trong lòng buồn cười không ngớt.

Hai chị em sau khi viếng mộ thì ai về nhà nấy.

Tề Lãng sau khi nghe Tề Ôn nói xong chuyện kia, tâm trạng sốt ruột kỳ lạ. Cậu mở cửa phòng ngủ, nhìn thấy Hoắc Kinh đang nằm trên giường mà ngủ.

Tề Lãng bước đến, lay nhẹ thân thể của anh.

Hoắc Kinh cảm nhận được động tĩnh, đôi mắt chậm rãi hé mở. Anh còn chưa tỉnh ngủ hẳn, lại bị Tề Lãng lôi dậy.

Hai cánh tay cậu giữ chặt người anh.

Hoắc Kinh mơ màng nhìn Tề Lãng:

” Ừm? Gì thế Lãng?”

Tề Lãng gương mặt cực kỳ đắm chiêu:

” Kinh, em có từng mơ thấy người nào tên Steven không?”

Hoắc Kinh chớp mắt, ” Steven...ừm, từng gặp qua...ừm...”

Cái gì a?

Tề Lãng môi mím chặt, khẩn trương ôm lấy Hoắc Kinh:

” Kinh, em gặp Steven rồi? Gặp khi nào? Anh ta như thế nào? Dù có gặp lại cũng đừng để ý, đừng nhớ tới cái người đó nữa.”

Hoắc Kinh bây giờ tỉnh hẳn, mới nhận ra Tề Lãng đang khấn trường một cách ngốc nghếch. Anh ôm lấy cậu, vỗ vỗ lưng cậu:

” Steven là một con mèo tam thể ở tiệm hoa, Jin nhặt về vào mấy hôm trước.”

“ ... ”

Tề Lãng không soi gương cũng biết gương mặt của mình trông thảm hại như thế nào. Cậu bực mình mắng trong bụng, mẹ nó, mèo gì đặt tên sang quá vậy!

Lặng lẽ buông Hoắc Kinh ra, Tề Lãng ho khan hai tiếng:

” Ừm, vậy hả? Ừm, được rồi...”

Hoắc Kinh dụi mắt một cái, sau mới nhìn Tề Lãng, mỉm cười khoái trá:

” Tề Ôn đã kể cho cậu nghe rồi đúng không? Về chuyện của Canne và người cậu ấy yêu.”

“...Em biết rồi?”

” đương nhiên là biết rồi. Chỉ là chưa tìm được thời điểm thích hợp nói cho cậu nghe. Ha, vừa nãy mơ màng nghe Steven đã nhớ ra người đó.”

Dừng một tí, Hoắc Kinh ôm khuôn mặt kia, hôn lên trán cậu:

” Lãng à, có lúc cậu ngốc nghếch đến đáng yêu a. Cứ như vậy mà nghĩ rằng tôi sẽ yêu một người còn chưa từng gặp mặt chỉ vì trái tim này từng yêu người đó hay sao?”

Tề Lãng nhìn anh, mím nhẹ môi, gật gật hai cái.

Người ta tin thật đấy, còn ác ý trêu đùa.

” Đáng yêu quá, đáng yêu quá. Được rồi, tôi đi làm một ít món ăn bù đắp cho cậu nhé.”

Hoắc Kinh ôn nhu xoa tóc Tề Lãng.

Tề Lãng chớp mắt nhìn anh, bắt đầu cái trò vùi đầu vào cổ, cắn một cái.

” Làm bánh bao hấp hoặc sủi cảo đi.”

Hoắc Kinh né đầu một bên, cười cười vì nhột, ” Được được, sủi cảo nhé.”

” Ừm.” Tề Lãng lại gặm một miếng thịt trắng trắng, ” Về sau còn giấu bất cứ chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua đâu.”

” Thế thì không có sủi cảo, không bánh bao, không sườn chua ngọt, không...”

” Được rồi, tôi yêu em mà, sẽ bỏ qua.”

Trong gian phòng lại có tiếng cười giòn tan hạnh phúc của hai người.

Hoắc Kinh đi rồi, Tề Lãng mới ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên trời lúc này bỗng có hai đám mây màu trắng thật lớn, hình dáng giống như hai người đứng cạnh nhau.

Một khắc nào đó, Tề Lãng đã nhoẻn miệng cười nhẹ nhàng, kèm theo một lời chúc tụng:

” Có phải hai người không? Canne, Steven, tôi hy vọng hai người sẽ thật hạnh phúc, mãi mãi.”

Khi dứt lời, hai đám mây ấy bất ngờ tan đi theo cơn gió vừa thổi mạnh qua.

58. Chương 58: Phiên Ngoại 2: Cùng Nhau Sang Việt Nam

Phiên ngoại 2 Cùng nhau sang Việt Nam

Khi công việc dần ổn định, Alvin đã không ngần ngại tạo cho Tề Lãng một điều kiện thật tốt để trụ lại ở công ty của ông.

Vì Alvin nhận thấy Tề Lãng là một con người rất kiên trì trong mọi việc, cũng có lòng ham muốn học hỏi thêm nhiều thứ mới nên ông đã không ngớt tiền bạc mà tạo điều kiện cho cậu.

Sau nhiều loại bánh được sản xuất rồi xuất khẩu sang nhiều nước khác được thực khách đón nhận nhiệt tình, Alvin đã có ngó ý hỏi Tề Lãng có muốn tự mình gây dựng một cửa hàng bánh thật lớn ở một số nước hay không.

Nhiều đêm suy nghĩ rồi chọn lựa, sắp xếp kế hoạch đầu ra đó, Tề Lãng cuối cùng cũng xin Alvin giúp cho mình một số vốn trước để có thể qua Việt Nam mà mở một cửa hàng bánh ngọt với quy mô không nhỏ.

Cậu nói, chúng ta có chí lớn, ắt sẽ thắng lớn.

Ngài Alvin cùng Basil cũng đã xem qua kế hoạch của cậu, vô cùng hài lòng. Trước đây Tề Lãng luôn ngại ngần con trai ruột của ngài Alvin là Basil. Cậu sợ nếu Alvin qua nương tình cậu thì người kia sẽ phát sinh lòng ghen tị.

Đây là một phần xạ rất bình thường của con người mà thôi.

Nhưng không ngờ Basil không ghen tị lại còn rất sẵn lòng giúp đỡ cậu trong nhiều lãnh vực khác mà cậu chưa hiểu hết.

Sau một đồng công việc ở xưởng bánh, Tề Lãng cuối cùng cũng có thể trở về nhà với một khuôn mặt đờ đẫn như một con ma đói.

Bước vào cửa, Tề Lãng khịt khịt mũi, nghe được mùi bánh nướng thơm lừng. Động tác cởi bỏ giày ra nhanh hơn mọi ngày, sau đó thì cậu phóng thẳng vào bếp.

Nhìn thấy người kia đang ngồi xồm trên đất, chăm chú nướng bánh, Tề Lãng như ngẩn người vài giây.

Bộ dáng kia đúng là động lòng người nha.

Tề Lãng cẩn thận bước đến, ngồi đối diện Hoắc Kinh:

” Sao lại nướng như thế này? Mỗi chân lấm đấy.”

Hoắc Kinh nghe thế liền ngồi bệt xuống đất, ” Ngồi là được rồi.”

“ ... ”

Tề Lãng nhất thời không biết nói gì nữa, lại nhìn chăm chú vào cái bánh nướng vàng ươm thơm nức mũi. Cậu đi làm về đúng là rất mệt, nhưng nhìn cái bánh ai kia làm cho mình, cậu quên hết cả mệt mỏi.

Hoắc Kinh nướng thêm vài cái khác, sau đó xua xua tay:

” Mau đi tắm đi. Có mùi.”

Tề Lãng lúc này lờm anh một cái, rất bất bình:

” Nè nè, tôi đi làm về, em không hỏi có mệt không lại bảo tôi có mùi? Công bằng ở đâu đây?”

Hoắc Kinh nhún vai:

” Vậy bao lần tôi đều nằm dưới cậu, công bằng ở đâu đây?”

Tề Lãng trừng lớn mắt, ” Cái này làm sao có thể nói? Vì tôi khỏe hơn em mà.”

Hoắc Kinh gấp cái bánh đã nướng xong xuống, tiếp tục đứng đợi:

” Thế có đi tắm hay không? Thật sự là có mùi mà...”

Tề Lãng hừ mũi, ” Tôi tắm xong, thơm tho thì em đừng lại gần tôi.”

Nói rồi, Tề Lãng đứng dậy, bước thật nhanh vào phòng tắm. Khi nghe thấy loáng thoáng tiếng vòi sen mở ra, nước rơi xuống sàn nhà, Hoắc Kinh mới cười khê một tiếng.

Anh cũng không ngờ con người kia nhìn như vậy mà còn dọa trẻ con như thế. Đúng là chỉ có xác lớn, tuổi tăng chứ trí óc vẫn như cũ.

Khi Tề Lãng tắm xong bước ra ngoài thì Hoắc Kinh cũng đã nướng xong bánh. Anh loay hoay dọn lò nướng rồi đặt bánh lên bàn ăn.

Tề Lãng ngồi xuống ghế sa lon, tay cầm khăn lông lau khô tóc, mắt liếc liếc vào trong bếp.

Hoắc Kinh vẫn không hay là cậu tắm xong rồi, cho đến khi anh đem số bánh nướng kia ra ngoài phòng khách. Nhìn người kia mệt mỏi nhắm mắt lại, Hoắc Kinh chợt đau lòng.

Anh hiểu công việc của Tề Lãng rất bận rộn, mệt mỏi. Suốt ngày ở trong xưởng bánh, cố gắng tạo ra nhiều loại bánh thật hấp dẫn thực khách. Còn anh, dù sao thì bây giờ đã an nhàn không ít.

Có một cửa tiệm hoa như trước đây. Jin cũng làm thêm ngoài giờ, vì bây giờ cô bé cũng có công việc ổn định của mình. Nhưng Hoắc Kinh vẫn thấy mình không mệt nhọc bằng con người nào đó đang thiếp đi kia.

Vòng qua cạnh bàn, Hoắc Kinh nhẹ nhàng gỡ cái khăn lông kia khỏi tay của Tề Lãng, nhưng trượt được một nửa thì cả người anh đều ngã sấp lên người cậu.

Cánh tay Tề Lãng mau chóng ôm chặt lấy hông anh, cố định một chỗ, không thể nhúc nhích.

Hoắc Kinh kinh ngạc quay sang nhìn cậu một cái, trừng mắt:

” Giả vờ ngủ?”

Tề Lãng khước môi nhếch lên cười mỉm, dùng khăn lông bản lớn kia quàng lên người anh. Sau đó kéo khuôn mặt anh xuống, dịu dàng hôn lấy.

Khung cảnh ấy nếu để người ngoài nhìn thấy thì đúng thật chỉ có thể trông thấy một chiếc khăn lông bản lớn đang phủ kín hai cái đầu.

Hôn xong, Hoắc Kinh cảm thấy sinh khí của mình cũng bị rút cạn, đành nghiêng mặt đi, hít sâu một hơi. Tề Lãng được hôn thỏa thích, khuôn mặt chẳng còn mệt mỏi gì sắt, ngược lại càng thêm sắc lang.

Tề Lãng cầm một miếng bánh lên cắn một miếng to, nhàn nhã vừa ăn vừa ôm mỹ nhân trong lòng.

” Công việc ở tiệm hoa vẫn ổn chứ?”

Hoắc Kinh nhướn người lấy một miếng bánh khác, chậm rãi cắn, nhai, nuốt rồi mới trả lời:

” Ừm, vẫn ổn. Khách quen cũng đến nhiều lắm.”

” Có thể sắp xếp nghỉ dài hạn không?”

Nghe Tề Lãng đột ngột đưa ra ý kiến như thế, Hoắc Kinh không thể không nhìn cậu. Anh chưa rõ lắm ý của cậu cho nên nhíu mày.

” Tại sao?”

Tề Lãng ăn nốt miếng bánh bị cắn:

” Ừm bên công ty đã cho tôi một số vốn để mở thêm một cửa hàng bánh ở nước ngoài. Tôi đã chọn được nơi, thời gian thì khoảng chừng hai năm.”

” Giống như đi công tác?”

Tề Lãng gật đầu, dựa lưng ra sau ghế:

” Tôi sẽ xây dựng một cửa hàng bánh ngọt thật lớn ở Việt Nam. Nếu được, tôi muốn em cùng tôi sang bên đó.”

Hoắc Kinh trầm mặc nghe Tề Lãng giải thích xong, cũng không rõ là nên đi hay ở lại đây. Nhưng công tác bận hai năm, khoảng cách xa như vậy, anh đứng là không đành lòng lắm.

Tề Lãng nhìn Hoắc Kinh suy tư, cậu khẽ cười một tiếng, kéo mặt anh qua, hôn nhẹ lên đôi môi kia.

” Đi cùng tôi đi, chúng ta sẽ không phải dính vào yêu xa.”

#

Nửa tháng sau, Tề Lãng cùng Hoắc Kinh sắp xếp ổn thỏa công việc của cả hai. Đến ngày ra sân bay, hai người vẫn rất vô tư giống như đang tận hưởng một chuyến đi tuần trăng mật dài hạn vậy.

Cứ như vậy mà bay sang Việt Nam.

Khi máy bay hạ cánh, Tề Lãng tỉnh giấc, mơ màng nhìn thấy Hoắc Kinh đang dựa vào mình mà ngủ.

Hai người kéo vali ra đến cổng sân bay mới cảm thấy choáng váng đầu óc. Việt Nam lúc này đang ở vào mùa hè, nhiệt độ cực kỳ cao khiến hai người không thích nghi kịp.

Mồ hôi nhanh chóng thấm ướt lưng áo. Tề Lãng có học được vài câu nói cơ bản, chủ yếu để bắt tắc xi, hỏi đường, hỏi giá tiền.

Hai người mau chóng được đưa đến một khu căn hộ cao cấp. Khu căn hộ này đã được ngài Alvin chuẩn bị tất cả rồi.

Hoắc Kinh đồ vào nhà, chợt thấy căn hộ này không tồi, rất tiện nghi, rất xinh xắn. Tề Lãng với nửa ngày bay thì người mệt rã rời, chỉ muốn ngã lưng lên giường.

” Nằm nghỉ một chút đi, Kinh.” Tề Lãng nghiêng mặt, duỗi cánh tay ra, bắt đầu cái trò làm nũng quá đỗi.

Hoắc Kinh định soạn đồ nhưng thật sự đôi mắt đã díp lại không ngừng. Anh đành bỏ những thứ đó sang một bên rồi đến bên giường, nằm xuống cạnh Tề Lãng.

Tên sắc lang ngay lập tức quần lấy anh như đứa trẻ con, hôn lên cổ anh một cái rồi ngoan ngoãn đi ngủ.

Trong hai năm công tác bên Việt Nam, Tề Lãng cùng mọi người đã dốc hết sức lực để xây dựng nên một tiệm bánh có quy mô không kém cạnh gì ở Mỹ.

Cửa hàng bánh được pha trộn hai màu xanh dương cùng màu trắng. Xanh dương đại diện cho sóng biển, màu trắng lại tượng trưng cho cá voi. Vì nếu chọn màu xám thì sẽ rất tối.

Ngày khai trương, nhiều thực khách đã lui đến ủng hộ. Trong số đó, có một vài người thắc mắc tên của tiệm.

Nếu không lầm thì đó là tiếng Pháp, chỉ là họ không hiểu nghĩa của nó.

Gặp được ông chủ đẹp trai người lai Mỹ - Trung vừa nhã nhặn vừa thân thiện giải thích, mấy cô gái kia đã suýt hú hét lên vì chịu không nổi.

Tên cửa hàng bánh của Tề Lãng là ” Soirée Primevère ”.

” Ông chủ đẹp trai à, ý nghĩa của tên cửa hàng là gì thế?”

Tề Lãng trong hai năm nay cũng tích cực học tiếng Việt, nhưng cách phát âm vẫn là còn kém một tí. Nhưng cậu nghe hiểu được họ hỏi cái gì.

Vì thế mà Tề Lãng niềm nở mỉm cười, cố gắng nói thật chậm:

” Hoa Anh Thảo Muộn.”

” Hoa Anh Thảo Muộn?” Thực khách lúc này quay nhìn nhau, bàn tán xì xầm.

Tề Lãng nhìn mọi người càng lúc càng tò mò hơn, trong lòng cũng thoáng vui vẻ. Khi cửa hàng đã vắng, Hoắc Kinh mới xuất hiện trước cửa tiệm.

Mỗi lần anh ghé sang đây đều ngược mắt nhìn tên cửa hàng, sau đó dụi dụi mắt mỉm cười.

Tề Lãng còn ở trong bếp, có một nhân viên chạy vào báo cho cậu Hoắc Kinh đến thì mọi công việc đều đổ dồn qua cho cậu nhân viên kia.

Nhìn thấy Hoắc Kinh đang ngồi ăn bánh, Tề Lãng khấn trương đi đến.

” Sao em không ở nhà nằm nghỉ?”

Chẳng qua trong hai năm công tác bên đây, Hoắc Kinh có một đợt phải nhập viện vì bệnh cũ. Đúng là thay tim nhưng lâu lâu cũng phải đi tái khám một lần. Thế nhưng do công việc bận rộn, Hoắc Kinh cũng quên bồng đi chuyện đó.

Điều này làm Tề Lãng day dứt không yên mấy ngày liền. Chỉ vì cậu quá bận nên như thế.

Hoắc Kinh ném thử bánh mới xong sau mới ngược mắt nhìn cậu:

” Chỉ đến ăn bánh thôi. Bổng dừng lại thêm.”

Tề Lãng nghe vậy cũng chỉ biết cười khở.

” Còn muốn ăn thêm không?”

Hoắc Kinh khẽ nhú mày, lắc đầu, ” Nhiều đây được rồi.” Sau đó thì lấy trong túi ra hai tấm vé gì đó.

Tề Lãng cầm lên nhìn qua, đó là vé dành cho liveshow ca nhạc.

Nhóm nhạc L”ANGE qua Việt Nam lưu diễn.

Tề Lãng chớp mắt, đây không phải là nhóm nhạc nước ngoài sao? Nhưng khoan đã, nhóm nhạc này rất quen nha...

Hoắc Kinh một bên ăn bánh, một bên lại nhắn tin với ai đó. Một lúc sau, anh mới đặt điện thoại xuống, quay sang nói với Tề Lãng:

” Tối nay cùng đi đi.”

” Làm sao em có vé này thế? Khi nãy có một vài thực khách trẻ tuổi cũng bàn tán về nhóm nhạc này. Hóa ra là tối nay diễn?”

Hoắc Kinh giành lại hai tấm vé, mỉm cười nhàn nhạt:

” Không đoán được là nhóm nhạc nào sao? Chắc, lẽ nào quên rồi?”

Tề Lãng nghe Hoắc Kinh úp mở, cậu cũng sốt ruột không thôi. Lẽ nào cậu thực sự quên điều gì đó quan trọng?

L”ANGE, cái này cậu hiểu nó là ý nghĩa gì a. Nhưng mà...

Hoắc Kinh lúc này định bật mí thì ngoài cửa có khách đến. Nhìn qua, Tề Lãng chớp mắt nhìn bọn họ cái trang kín ới là kín.

Vài giây trôi qua, Tề Lãng còn tưởng mấy người kia là cướp a.

” Kính chào quý khách.” Tề Lãng định thần lại, đứng dậy.

Hai vị khách kỳ lạ kia lúc này bỗng thản nhiên ngồi xuống đối diện chỗ Tề Lãng với Hoắc Kinh. Ngần ngại một tí, một trong hai người gỡ mắt kính xuống.

Đôi mắt đen láy tinh anh lộ ra làm Tề Lãng một phen sửng sốt. Hoắc Kinh ngược lại rất bình thản, gọi một cậu nhân viên lại bảo cậu mang một ít bánh lên.

Nhìn nhau nửa ngày trời, Tề Lãng mới có thể lên tiếng:

“...Dĩ Khang?”

Sau đó cậu liếc sang người bên cạnh, người này đeo kính gọng đen, thoát nhìn như học sinh, suýt thì cậu cắn đầu lưỡi.

” Mạch An?”

Hai câu hỏi nghi vấn nhưng cũng đã khẳng định. Tống Dĩ Khang không ngờ thời gian lâu như vậy mà Tề Lăng vẫn nhận ra mình, hẳn liền vỗ vai cậu một cái.

”Bạn tốt đúng là bạn tốt. Chỉ có đôi mắt mà đã nhìn ra.”

Quách Mạch An ngồi đối diện Hoắc Kinh, y lễ phép cúi đầu:

”Đã lâu không gặp, thầy Hoắc.”

Hoắc Kinh cũng vui vẻ mỉm cười, ”Mạch An, tính cách của em vẫn lạnh lùng như vậy nha.”

”Không hẳn là thế ạ.” Quách Mạch An bỗng đỏ mặt, ”Ừm, cửa hàng này rất đẹp đó.”

Tề Lăng bất ngờ tái ngộ bạn cũ, không những vậy mà Quách Mạch An còn là mối tình đầu của mình, cậu nhất thời căng thẳng.

Tề Lăng hiện tại đã hoàn toàn dứt bỏ được mối tình đầu kia, nhưng cậu chỉ lo lắng Hoắc Kinh sẽ lại nghĩ ngợi mà sinh buồn bực.

Liếc nhìn phu nhân của mình, Tề Lăng ho khan một tiếng:

”Tôi sẽ vào làm vài món bánh đặc biệt đãi hai người.”

Nói rồi Tề Lăng đứng dậy, đi vào trong. Tình cờ gặp cậu nhân viên kia, Tề Lăng dặn cậu mang nước thôi, còn bánh để mình làm.

Tống Dĩ Khang lúc này mới nhìn Hoắc Kinh, mỉm cười tà ma:

”Hai người xem ra rất hạnh phúc. Thầy Hoắc à, thầy nợ em một châu rồi.”

Hoắc Kinh uống một ngụm nước trà bạc hà, ngược mắt nhìn Tống Dĩ Khang, đôi mắt anh hơi híp lại thăm dò:

”Tiểu Khang của thầy có ý gì đây?”

Tống Dĩ Khang đã hơn ba mươi, nghe đến hai chữ Tiểu Khang thì rung mình một cái, rất không hài lòng. Hắn hừ khẽ một tiếng rồi nói:

”Không nhờ em dứt khoát đá tên kia về Mỹ, có khi hai người cũng chưa gặp nhau.”

Hoắc Kinh đặt tách trà xuống bàn, cười ý vị:

”Em nghĩ như vậy thật à? Thầy không nghĩ như thế.”

”Ồ?” Tống Dĩ Khang nhăn mặt, lại không hài lòng.

Lúc này, Quách Mạch An ở bên cạnh, vừa uống nước xong thì lên tiếng:

”Ý của thầy ám chỉ hai người họ đã là định mệnh, sớm hay muộn cũng sẽ gặp nhau, rồi nảy sinh tình cảm. Không phải nhờ chúng ta đốc thúc, hiểu chưa?”

Tống Dĩ Khang im lặng lắng nghe, hồi sau liền bất mãn, không thèm cười nữa.

Còn chẳng phải nhờ hắn nói vào nói vào thì Tề Lăng mới nghĩ ngợi hay sao?

Với cả, hắn đâu tốt bụng mà khuyên Tề Lăng hay giúp thầy Hoắc, chỉ đơn giản là muốn đá bay Tề Lăng khỏi Quách Mạch An thôi.

Nhưng mà về già, Tống Dĩ Khang đã nghiệm ra một điều.

Ngoại trừ hắn, Quách Mạch An cũng chẳng thèm liếc nhìn một ai khác. Cái loại ánh nhìn của Quách Mạch An đích thực là tia băng lạnh lẽo.

Trúng vào người như trúng độc, cứu không kịp sẽ chết tức khắc.

Nhiều lúc không rõ vì sao Tống Dĩ Khang hẳn lại yêu điên cuồng hồ ly nhỏ ghê gớm như thế. Có lẽ cũng vì trúng tình được rồi đi?

Tổng Dĩ Khang mãi lo nghĩ mà không biết hai người kia đã nói rất nhiều chuyện rồi. Khi tỉnh táo lại, Tổng Dĩ Khang nghe Quách Mạch An nói về Mạt Mạt.

” Mạt Mạt của chúng em đã vào lớp một rồi.”

Hoắc Kinh lúc này bỗng mở to mắt, cực kỳ thích thú.

” Sau này thầy phải gặp được Mạt Mạt bé con nha. Mà có Mạt Mạt rồi mà hai đứa vẫn còn thời gian lưu diễn sao?”

Tổng Dĩ Khang nhìn anh, nhún vai nói:

” Bọn em đã sắp xếp cả rồi. Bọn em rất yêu cái nghề này, không hát kỳ thực khó chịu vô cùng. Với cả, Mạt Mạt đã có người chăm sóc hộ.”

” Ồ, ra là vú nuôi. Thầy lại không nghĩ đến.”

Tổng Dĩ Khang chớp mắt, định sửa lại câu nói của Hoắc Kinh rằng, không phải vú nuôi, đó là đàn ông, một người cực kỳ có kinh nghiệm với trẻ con.

Nhưng mà Quách Mạch An đã chặn trước:

” Người đó chăm sóc trẻ em rất tốt. Một vú nuôi rất giỏi.”

Tổng Dĩ Khang nghe xong suýt thì phun ngụm nước trong miệng. Hắn liếc nhìn Quách Mạch An, trong lòng thầm thương xót cho Mãn Đông.

Mấy hôm trước Mãn Đông vô tình chọc giận hồ ly nhỏ, không ngờ đến giờ hồ ly nhỏ vẫn ghim hận như vậy.

Trò chuyện một lúc, Tề Lãng cũng làm xong vài cái bánh đặc biệt đãi ngộ hai người bạn lâu năm không gặp của mình.

Mỗi người lần lượt thưởng thức, không ngừng khen ngợi.

Tề Lãng nhận thấy tay nghề mình đã lên một bậc mới, mãn nguyện mỉm cười. Lúc này Tổng Dĩ Khang mới chợt hỏi:

” Mà hai người có định nhận con nuôi gì không?”

Tổng Dĩ Khang vô tình hỏi, lại nhận ra mọi người nhìn mình quá mức run rẩy. Hắn nuốt khan, trong đầu không khỏi thắc mắc, lẽ nào mình hỏi sai?

Quách Mạch An vẫn tiếp tục ăn bánh, bộ dạng nhanh chóng không thêm quan tâm ai kia đang chột vật.

Hoắc Kinh lúc này khẽ cười:

” Ý kiến này hay đó. Nghe hai người kể về Mạt Mạt, thầy cũng rất có hứng thú.”

Tề Lãng lúc này cúi mặt, cầm ly nước lên uống một ngụm cho cơ thể bớt căng thẳng. Sau đó mới nhỏ giọng nói:

” Chuyện đó sẽ tính sau. Bây giờ công việc còn bận rộn quá, sẽ không có thời gian.”

Tổng Dĩ Khang cũng gật đầu.

Còn định trò chuyện thêm thì điện thoại Tổng Dĩ Khang reo chuông. Lấy ra nhìn một cái mới thấy hiện lên hai chữ, Bố Già.

Tổng Dĩ Khang biết hai người bọn hắn phải rút về công ty rồi để chuẩn bị cho tối nay.

” Xin lỗi hai người, chúng tôi phải về trước. Tối nay biểu diễn.”

Quách Mạch An nhìn hắn một cái, rồi buông nĩa. Đôi mắt to tròn kia nhìn chăm chú vào đĩa bánh, hồi lâu mới nhìn Tề Lãng:

” Tề Lãng, bánh của cậu rất ngon.”

Bây giờ mới nghe thấy Quách Mạch An nói với cậu một câu, Tề Lăng nhất thời ngẩn người. Một hồi sau mới mỉm cười, gật đầu tiếp nhận.

Tổng Dĩ Khang quay qua nhìn Quách Mạch An, cười tinh ranh:

” Tề Lăng, phiền cậu gói giúp tôi vài cái bánh này đi.”

” Hừm?” Tề Lăng chưa hiểu.

” Bảo bối của tôi muốn ăn nhưng lại không nói ra. Phiền cậu gói nhanh giúp tôi.”

Tề Lăng đã hiểu ra, bèn gọi một nhân viên gói vài cái bánh lại rồi đưa cho Quách Mạch An.

Hai người bọn họ một lần nữa đeo kính lên, cải trang kỹ càng rồi mới rời khỏi cửa hàng bánh. Hoắc Kinh nhìn theo bóng dáng của họ, ánh mắt có chút thẳng thừng.

#

Tối đến, live show đình đám của L”ANGE một lần nữa khuấy đảo cả dàn sân khấu.

Chưa đến giờ chính thức diễn mà khán đài đã chật kín. Tề Lăng cùng Hoắc Kinh được hân vế VIP, chắc chắn là do Quách Mạch An hoặc Tổng Dĩ Khang chuẩn bị cho rồi.

Hai người ngồi vào vị trí, ngẩng mặt lên nhìn, sân khấu ngập trong ánh sáng chuyển màu. Âm nhạc dạo đầu vang lên, bên cạnh còn có tiếng khán giả, rất náo nhiệt.

Tề Lăng ghé tai anh thì thầm:

” Không ngờ bọn họ lại nổi tiếng như thế. Lượng fan quá khủng đi.”

Hoắc Kinh mỉm cười thích thú:

” Vì hai người họ công khai quan hệ, có lẽ vì thế mà nhiều fan hơn.”

Tề Lăng nhú mày:

” Chắc chứ? Có nhiều fan cũng không đồng tình chuyện đó đâu. Bọn họ công khai như vậy đúng là nguy hiểm.”

Hoắc Kinh thở nhẹ một cái:

” Đừng lo lắng. Núi có thể dời, biển có thể lấp nhưng Quách Mạch An thì không ai có thể làm lung lay em ấy đâu.”

Nghe đến đây, Tề Lăng giật khế mình. Hồi lâu thì bật cười như một thằng thần kinh.

Cũng đúng, không ai có thể làm lung lay ý chí của người đó.

Đã yêu rồi là yêu rất sâu đậm đó.

Tề Lăng thôi cười, ngược mắt nhìn lên sân khấu.

Hoắc Kinh khi nãy quay sang nhìn lên cậu một cái rồi nhẹ nhàng cong môi cười thoáng qua.

Sau vài màn biểu diễn những sáng tác của chính mình, nhóm L”ANGE bắt đầu thay đổi chủ đề, hát những bài tiếng Việt.

Hoắc Kinh không ngờ hai người còn có khả năng làm việc này a. Giọng hát khi phát âm tiếng Việt cũng trong trẻo và mượt mà như vậy.

Tổng Dĩ Khang cầm micro, nói vài lời:

” Bài hát sau đây chúng tôi xin tặng cho hai người bạn đã nhiệt tình đến đây ủng hộ chúng tôi. Bài hát Lăng Tử của Trịnh Thăng Bình.”

Tổng Dĩ Khang đưa micro cho Quách Mạch An, còn mình thì chỉnh lại cái guitar điện, bắt đầu đệm nhạc.

Khúc nhạc dạo đầu êm đềm vang lên, tiết tấu nhịp điệu giống như một bài Trung Hoa.

Quách Mạch An theo âm điệu du dương mà lắc nhẹ thân người, đôi mắt cậu không còn lạnh lùng như mọi ngày nữa mà chan hòa hơn.

” Ta đã xa nhau bao lâu rồi em có nhớ không?

Anh vẫn cứ thế dấu biết bao người trông ngóng anh từng ngày...

Khi xưa em hay hiểu lầm lâu lâu em hay nghĩ thầm... chẳng biết sẽ đến bao giờ mình rời xa nhau...

Đôi khi anh hay vu vơ hờn ghen em với ai...

Rồi nhiều lúc anh hay ham vui hện hò cùng ai kia.

Xa em không vui từng ngày mới biết anh yêu em nhiều lắm.

Mong em hiểu cho lòng anh...

Anh biết anh đã sai khi anh lỡ vắn vương về ai...

Nhưng biết phải làm sao cho đêm hôm qua quay trở lại.

Chuyện cũng đã lỡ rồi... có trách cũng thế thôi.

Nhưng biết phải làm sao cho em quay về với anh

Em nói không cần anh rồi em cũng sẽ quên thật nhanh...

Nhưng biết em còn yêu anh nên đôi ta sẽ làm lành.

Thôi nhé xin em mà em chỉ cần biết là... anh yêu em nhiều lắm, mong em hãy hiểu cho lòng anh...

Cho lòng anh...”

Hai người hát xong một lượt, đôi mắt lại trao về phía của nhau, Tống Dĩ Khang cong khóe môi lên mỉm cười.

Trước khi kết thúc bài hát, Tống Dĩ Khang vô sỉ hát chêm vào một câu cuối khiến cho cả khán đài muốn bùng cháy.

” Thôi nhé xin em mà, em chỉ cần biết là...anh yêu em nhiều lắm. Mong em hãy hiểu cho lòng anh~ Cho lòng anh~~...”

Quách Mạch An đã quá quen với mấy trò con bò như thế, cậu cũng quay sang nhìn Tống Dĩ Khang, lạnh lùng mỉm cười.

” Anh cũng nên biết là, em sẽ không bỏ qua đâu người ơi~...”

Tề Lăng ngồi gần một cô bạn nữ, chẳng hiểu là loại người gì lại có thể điên cuồng hú hét bất chấp hình tượng như vậy. Cậu cực khổ nghiêng người qua phía Hoắc Kinh, bắt măn nói:

” Em nói xem, hai đứa kia cố tình muốn gián tiếp giết chúng ta đúng không? Khán giả hú hét muốn nổ màng nhĩ tôi rồi...”

Hoắc Kinh lúc này mới dời tầm mắt, nhìn xuống khuôn mặt đáng thương kia. Bàn tay mang theo nhiệt độ lạnh lạnh của anh chạm lên gò má Tề Lăng, dịu dàng dỗ dành.

” Hai đứa nhóc ấy thật là biết cách trêu đùa fan đi. Cứ như vậy, người ta cũng sẽ không chịu nổi mất.”

Tề Lăng gật gật đầu, ” Đúng đó. Tôi sắp không chịu nổi rồi.” Sau đó cậu bịt hai tai mình, ” Kinh à, em mau nói gì lấn át bọn người điên loạn kia đi.”

Hoắc Kinh vẫn còn đang nghe nhạc chăm chú, lại nhíu mày vì câu nói của Tề Lăng. Anh biết mọi người sẽ không chú ý đến họ vì bọn nhìn nhóm nhạc L”ANGE mất rồi, nhưng anh cũng ngại vậy.

” Nói cái gì?”

Tề Lăng vẫn bịt hai tai, ” Nói gì thật đáng yêu vào.”

“ ... ”

Hoắc Kinh không có trí óc của người sao Hỏa, thành ra không biết làm gì khác ngoài im lặng mặc kệ.

Tề Lãng biết mình làm nũng bất thành, cậu đành ngồi thẳng dậy, một tay bịt lỗ tai, sau đó thì ghé sát Hoắc Kinh thì thầm:

” Về chuyện con cái, tôi không có nhu cầu nhận con nuôi.”

Nghe đến chuyện này, Hoắc Kinh kinh ngạc nhìn cậu, sau đó hạ mi mắt:

” Trẻ con rất đáng yêu.”

Tề Lãng bắt chập lắc đầu:

” Không muốn!”

Hoắc Kinh híp mắt nhìn cậu, bất đắc dĩ cười khổ:

” Sao lại không muốn?”

Tề Lãng lần nữa kiên định, buông hai bàn tay xuống, bộ dạng ngoan ngoãn khiến người ta rùng mình.

” Vì tôi muốn cả đời này chỉ quan tâm chăm sóc em thôi. Tôi muốn nuôi em, muốn làm mọi thứ cho em. Trẻ con rất phiền, em lại không phiền. Trẻ con hay đòi ăn, còn em thì có thể cho tôi...”

Chữ “ăn” cuối cùng không có cơ hội thoát ra khỏi miệng.

Hoắc Kinh bất mãn bịt kín miệng người kia lại, trừng mắt:

” Hư hỏng!”

Tề Lãng chớp mắt, tỏ ra cực kỳ vô tội. Nhưng vì nghe lời Hoắc Kinh, một tí cũng không cãi lại, đành ngoan ngoãn ngồi thưởng thức âm nhạc tiếp.

Ngặt nổi, trong lòng Tề Lãng vẫn ầm ứ không nguôi được.

Trẻ con rõ ràng rất phiền mà!!

59. Chương 59: Phiên Ngoại 3: Nhật Ký Trưởng Thành Của Chim Chim

Phiên ngoại 3 Nhật ký trưởng thành của Chim Chim

Vào một ngày mùa Hạ nóng bức, hai vị thiếu gia của nhà họ Hoắc ra đời.

Vị thiếu gia lọt ra sớm hơn vị thiếu gia còn nằm bên trong bụng mẹ được hai phút đã oai phong được làm anh trai.

Anh trai ấy, được mẹ đặt tên là Hoắc Ứng – Một con chim ưng lấy lòng uy vệ.

Nhưng hôm nay chúng ta sẽ gọi cậu ta bằng cái tên Chim Chim đầy thân mật, nhé.

Từ đây, nhật ký trưởng thành của Chim Chim ra đời.

Mùa đông, Chim Chim tròn năm tháng tuổi.

Trong phòng ngủ của hai anh em, Cá Cá đang một mình một côi với bộ xếp hình hình thù kỳ lạ. Từng mảnh ghép nằm lung tung trên sàn nhà. Cá Cá nhìn nó chăm chú, đôi mắt tròn xoe, duỗi ngón tay bốc lấy một miếng ghép.

Chim Chim cũng ở trong phòng nhưng chui vào cái chỗ khác. Chim Chim năm tháng tuổi biết lật rồi, khoái nằm lăn ra tắm tắm nhưng mềm mại rồi cười khinh khịch.

Cá Cá đưa đôi mắt nhìn sang phía anh trai mình, sau đó bắt đầu chống hai tay xuống đất, chập chững bò tới, bò tới bên cạnh Chim Chim.

Chim Chim nằm ngửa ra lòl cả cái bụng tròn tròn mịn mịn, Cá Cá từ trên nhìn xuống, chớp chớp mắt, nói thứ ngôn ngữ gì đó của trẻ con.

Ai cũng không hiểu, chỉ có Chim Chim là hiểu.

Cá Cá khoe cho Chim Chim cái miếng ghép, Chim Chim lật người lại, bắt đầu thích thú.

” A a ô ô, ba ba bô bô ” (Anh ơi, xem nè)

” Bô bô ba ba, ô ô a a ” (Cái gì vậy? Đẹp quá!)

Duỗi tay muốn giành miếng ghép trên tay Cá Cá, Chim Chim hoàn toàn không biết mình làm một hành động thật điên rồ.

Cá Cá bỏ miếng ghép xuống đất từ bao giờ rồi, chỉ hại Chim Chim nhướn lên, trượt tay rồi bịch một cái.

Mũi chưa gãy nhưng miệng đã tiếp đất, ngậm lấy miếng ghép vào trong miệng.

Ngày hôm đó, Chim Chim khóc một trận long trời lở đất. Cá Cá thì vô tội tìm mãi miếng ghép hình mà mình khi nãy đã cầm.

Cá Cá không nhớ mình bỏ ở đâu.

Chim Chim thì cứ xuyết xoa cái miệng bị chảy máu của mình...

Mùa hạ, Chim Chim tròn một tuổi.

Hôm nay là thôi nôi của Chim Chim và Cá Cá.

Ba mẹ đều tổ chức một bữa tiệc thật lớn, mời không dưới một trăm vị khách. Ba mẹ của Chim Chim và Cá Cá đều là dân thương gia, rất có tiếng trong thương trường nên khách đến dự thôi nôi thì giống như đi ăn lễ cưới vậy.

Người lớn một bên chào hỏi, xuyết xoa nhau đủ kiểu.

Chỉ có Chim Chim với Cá Cá thì ngồi ở chỗ được định sẵn, nghịch nghịch đồ chơi.

Hôm nay Chim Chim bận đồ đẹp trai lắm. Vì hai người là sinh đôi nên ăn vận y chang nhau làm cho nhiều người nhầm lẫn.

Có người nựng má Cá Cá thì bảo, Chim Chim yêu quá.

Chim Chim không hiểu, chỉ nghe được tên của mình liền ngóc cái mỗ nhọn lên hóng hớt. Nhưng mà người ta toàn nựng má Cá Cá không hà.

Còn có người thơm thơm Chim Chim thì nói, Cá Cá đẹp trai quá.

Cá Cá lần này giống anh trai, nghe tên mình thì hóng hớt qua phía đó.

Thôi nôi của hai anh em chỉ đọng lại một ký ức thật mờ nhạt.

Chính là tên của họ hình như bị thay đổi rồi.

Mùa thu, Chim Chim đi học lớp một.

Chim Chim cùng Cá Cá lần đầu đến trường tiểu học.

Ngôi trường trong trí tưởng tượng của hai đứa bé thật rộng lớn, thật vĩ đại. Người người đi qua đi lại đông đúc.

Cá Cá ngược mắt nhìn bọn họ, sau đó ghé tai Chim Chim:

” Trường lớn quá, chúng ta có bị lạc nhau không?”

Chim Chim tỏ ra một vẻ lạnh lùng cực soái nhìn một loạt bạn nữ vừa đi ngang qua mình, sau đó thì nắm lấy tay Cá Cá, đĩnh đạc nói:

” Anh nắm tay em, chúng ta sẽ không bị lạc nữa.”

Cá Cá nghe Chim Chim hùng hổ tuyên bố như vậy, cái mặt hào hứng cười toe toét.

Ở giữa sân trường tiểu học có hai vị thiếu gia quần áo hết nhau, khuôn mặt hết nhau, chỉ khác một người khoải lạnh lùng, một người thì như hoa nở.

Mùa xuân, Chim Chim sắp tốt nghiệp tiểu học.

Trong những tháng ngày đi học, Chim Chim trở thành một người vệ sĩ vừa đẹp trai, vừa phong cách, còn mạnh mẽ của Cá Cá.

Trong trường không ai là không biết đến hai vị thiếu gia sinh đôi này hết.

Mỗi lần ra chơi, Chim Chim sẽ chủ động lặn xăn chạy xuống căn tin, mua thật nhiều bánh trái lên lớp để Cá Cá ăn. Còn mình thì ngồi bên cạnh, hễ đứa nào tới xin xỏ, Chim Chim liền trừng mắt, đuổi.

Đó là lý do Cá Cá tăng cân vùn vụt, riết hai cái má múp múp, cắn một phát thì khỏi chê.

Chim Chim nhìn Cá Cá xoa xoa bên mặt, hứng thú dí sát miệng vào, cắn thật mạnh.

” Anh hai, đau quá!”

Chim Chim cắn xong, cười hả hê, ” Đã quá!”

Cá Cá đáng thương trưng ra đôi mắt ngấn nước, không thềm nói chuyện với anh trai nữa.

Mỗi lần như vậy, Chim Chim đều phải lặn lội lấy tiền tiết kiệm của mình đi mua một bịch kẹo sô cô la để dỗ dành Cá Cá.

Những năm tháng đó, Chim Chim được mọi người phong biệt hiệu, anh trai quốc dân.

Mùa xuân, Chim Chim tròn mười ba tuổi.

Vào khoảng thời đó đã có một sự việc kinh thiên động địa.

Đó chính là bỗng dưng có một thằng bạn lớn tuổi hơn hai anh em họ xin gia nhập chơi chung.

Chim Chim lần đầu tiên mới thấy một đứa mất nét đầy mình như vậy nha.

Thằng bạn đấy gọi tên Vương Ngạo Thiên.

Nhưng mà Chim Chim đâu có ưa, nên gọi nó là Vương Bát Đản.

Trời Trời lúc đó cũng đâu có ưa Chim Chim, mặc dù tên hai đứa chung một hệ nhưng nó không có ưa nhau gì sất.

Trời Trời khi đó lớn hơn, nhưng lại bị Cá Cá thu hút.

Lần đầu tiên Chim Chim nhận ra em trai mình có sức hút mạnh mẽ như thế đó. Trời Trời khi đó rất là cừ, rất là ghê gớm, dùng mọi cách để lấy lòng Cá Cá.

Chim Chim một lần nhìn thấy Trời Trời bắt chước mua bánh kẹo dụ ngọt Cá Cá đã nổi sùng lên:

” Ê Vương Bát Đản, sao mi thủ đoạn vô biên thế?”

Trời Trời nghe tên của mình bị đối không thương tiếc, đôi chân mày nhú lại nhưng không thềm chấp Chim Chim.

Trời Trời tiếp tục đưa bánh kẹo cho Cá Cá rồi nói:

” Nè, sau này chúng ta chơi chung nha.”

Cá Cá ôm một đồng quà vật trong người, ngược đôi mắt nhìn Trời Trời rồi quay sang nhìn Chim Chim.

Nhìn anh trai giận dữ, Cá Cá nuốt nước bọt, thành thật trả lại quà vật cho Trời Trời.

” Thôi, Thiên Thiên ăn đi.”

Chim Chim chứng kiến cảnh đó, cười có tâm ghê hồn.

” Nhục chưa con!”

Nói xong Chim Chim kéo Cá Cá bỏ đi không ngoảnh lại.

Năm đó, Trời Trời đem Chim Chim liệt vô danh sách đen. Chim Chim thì suýt làm hình nhân ghim vài cây kim.

Mùa đông, Chim Chim mười bốn tuổi.

Chim Chim bị một cú sốc.

Nửa đêm, Chim Chim đang ngủ thì bật dậy vì tiếng ồn bên ngoài. Chim Chim dụi mắt cho tỉnh táo, sau mới mò sang giường Cá Cá.

” Kinh Kinh, em có nghe gì không?”

Hỏi xong rồi Chim Chim mới phát hiện, Cá Cá mất tiêu.

Theo tiếng ồn, Chim Chim mở cửa đi ra ngoài thì phát hiện trong nhà chốc chốc có rất nhiều người. Mọi người dường như phớt lờ Chim Chim mà vội vã chạy về hướng ngoài vườn.

Chim Chim nhìn một tí rồi lẫn vào đám đông, chạy ra đó.

Ra đến ngoài sân, Chim Chim nhìn thấy một viễn cảnh rừng rợn và khiếp đảm.

Mặt đất loang lổ những vệt máu đỏ tươi, bốc mùi tanh tưởi. Trên mặt đất thì có một người đàn ông chừng chạc.

Chim Chim nương theo đám đông chen chúc lên phía trên, nhìn rõ được người kia là ba mình thì chết lặng.

Mất một lúc lâu mới có người phát hiện ra Chim Chim liền nhắc bóng Chim Chim lên mang vào trong.

Chim Chim khi đó vùng vẫy kịch liệt:

” Buông tôi ra. Ba tôi nằm kia, ba tôi tại sao lại chết! Ba tôi đang đau. Mấy người buông tôi ra!!”

Chim Chim khóc rất thảm thiết, tức giận đập mạnh vào ngực người đang nhắc bóng mình.

Sau khi trở về phòng, Chim Chim cũng bình tĩnh lại, chùi nước mũi:

” Kinh Kinh đâu rồi? Em ấy đi đâu rồi?”

Người nọ nhìn Chim Chim, một hồi trầm mặc không nói mà lui khỏi phòng. Chim Chim ngồi không yên một chỗ lại mở cửa trốn ra ngoài.

Khi đi dọc hành lang phòng ngủ, Chim Chim tìm thấy một phòng đang hé cửa, ánh sáng chiếu ra.

Đứng gần đó, Chim Chim chăm chú lắng nghe.

” Nó không sao chứ? Có phải bệnh tái phát hay không?”

” Chứng kiến cảnh đó sẽ ảnh hưởng tâm lý lắm. Bệnh tình chuyển nặng hơn rồi.”

Chim Chim nghe có chút mờ mịt, bạo gan đẩy cửa ra rồi bước vào. Điều đầu tiên Chim Chim thấy chính là em trai mình đang đeo vài thứ dây nhợ linh tinh trên người.

Bác sĩ thì vây xung quanh.

Chu Sa nhìn thấy Chim Chim liền ôm lấy Chim Chim mang ra ngoài.

” Em trai của con bị gì thế?”

” Chỉ là ngất đi.”

” Bệnh tình chuyển nặng là sao?”

” Đờng hỏi nữa, Ưng.”

Năm đó để lại cho hai vị thiếu gia biết bao là vết thương lòng.

Chim Chim đương nhiên hiểu ra được sự tình. Chim Chim biết em trai mình mắc bệnh tim bẩm sinh, còn bản thân mình thì không bị cho nên rất thương em trai.

Mỗi một giây phút, Chim Chim đều tự nhắc nhở bản thân phải bảo vệ yêu thương Cá Cá.

Mùa hạ, Chim Chim mười lăm tuổi.

Tình cảm anh em trai cứ tưởng sẽ mãi bền chặt thì lại bị rất nhiều thứ xung quanh ảnh hưởng.

Đó là sự thiên vị của Chu Sa.

Chim Chim đủ thông minh để hiểu ra mẹ mình cưng chiều Cá Cá hơn. Còn bản thân mình thì mẹ sẽ không mấy quan tâm.

Chim Chim rất khó chịu về điều này.

Thời gian lâu dần, Chim Chim bỗng dưng không còn mấy hứng thú chơi cùng Cá Cá hay đơn giản là trò chuyện nữa.

Chính vì thế mà khiến cho tên Vương Bát Đản có cơ hội thân mật với Cá Cá hơn.

Từ bộ ba chơi cùng nhau lại thành một cặp đôi Trời Cá chơi với nhau, còn Chim Chim thì một mình.

Lúc Chim Chim vui đầu học bài thì thấy Trời Trời đang ở trong vườn với Cá Cá, cố gắng bày nhiều trò để khiến Cá Cá cười.

Sau cú sốc kia, Cá Cá khá trầm lặng.

Nhìn một cái rồi rời đi, Chim Chim quơ hết tập vở trên bàn xuống đất, quyết định không học bài gì nữa.

Lúc Chim Chim vi vu trên con xe đạp của mình thì thấy Trời Trời đang dừng trước một tạp hóa, mua mấy cây kem rồi lao xe về hướng nhà mình.

Chim Chim nhìn theo, chẳng hiểu sao quay đầu lại, trở về nhà.

Cất xe xong, Chim Chim nhìn thấy Cá Cá đang ăn kem rất ngon lành. Trời Trời thì ở bên cạnh, cũng ăn kem.

Cá Cá nhìn thấy Chim Chim vội gọi:

” Anh hai, lại đây ăn kem nè.”

Chim Chim mặt mũi lạnh tanh bước tới, nhìn xuống cái bàn chỉ còn cái bọc ni lông.

Trời Trời cắn một miếng kem lạnh buốt, thản nhiên nói:

” Tôi mua có hai cây thôi.”

Chim Chim nghe xong lập tức đá mạnh vào cạnh bàn, cạnh bàn lập tức hướng tới chân Trời Trời đập thẳng một cú.

” Méo cần!”

Chim Chim bỏ đi. Trời Trời đau đến mức thấy cả dòng họ mình đang xoay quanh.

Mùa thu, Chim Chim mười sáu tuổi.

Vương Bát Đản sang Úc du học.

Cái ngày tiễn Trời Trời ra sân bay, Chim Chim không có đi mà vui đầu vào chăn ngủ thật ngon.

Mặc kệ Cá Cá bên cạnh khuyên nên đi tiễn nhưng Chim Chim vẫn quyết tâm không đi.

Cái thằng đấy, mình có mặt hay không có mặt cũng chẳng quan tâm đâu. Ôi bố khỉ, thiếu gia đây làm quái gì phải khiến người vui lòng?

Nghĩ vậy, Chim Chim lại tiếp tục nhắm mắt, ngủ.

Cho đến khi Cá Cá trở về thì Chim Chim đã ngồi ở giường, cầm máy game tập trung chơi.

Liếc mắt nhìn Cá Cá, Chim Chim nói:

” Bay rồi hả?”

Cá Cá gật đầu, ” Thiên Thiên hỏi tại sao anh hai không tới đó.”

” Không thích thì không tới.”

Cá Cá lại gần, cúi mặt nhìn Chim Chim:

” Không thích thật sao? Vậy mà đêm qua, em nghe thấy anh hai nói mớ, nói là Vương Bát Đản, đừng có đi.”

Chim Chim cứng họng nhìn Cá Cá.

Cá Cá tiếp tục, ” Mà Vương Bát Đản thì có mỗi Thiên Thiên thôi. Anh hai hay gọi cậu ấy như vậy mà, đúng không?”

Cá Cá chỉ hỏi rồi không cần câu trả lời, thản nhiên lấy đồ đi thay. Chim Chim lúc này mới nhúc nhích, bực bội đập cái gối.

Mẹ nó, mình nói mớ mà cũng bị bắt gặp. Chẳng có tí tiền đồ!

Đi thì đi, ai cần quái gì mà níu kéo!

Chim Chim ném máy game sang một bên, bước tới mở học tử, định tìm thứ gì vui vui chơi. Không ngờ nhìn thấy một con hạc giấy.

Chim Chim tò mò cầm lên, có nếp gấp đã gỡ ra một lần rồi. Chim Chim theo nếp đó gỡ ra lần thứ hai.

Trong đó có ba chữ: Tôi thích cậu.

Học tử này là của cả hai anh em.

Cá Cá thay đồ xong đi ra, nhìn thấy Chim Chim xem con hạc giấy thì có chút sững sốt.

” Cái này của ai thế?”

Cá Cá ngáp ngừng một lúc lâu mới khai thật:

” Của Thiên Thiên.”

” Gửi ai?”

“...Gửi cho em.”

Mùa đông, Chim Chim hai mươi ba tuổi.

Chim Chim mua vé, bắt chuyến bay từ Mỹ sang Úc.

Bất chấp sự phản đối của Chu Sa, Chim Chim quyết định sang Úc tìm thằng nào đó họ Vương tên Bát Đản.

Khi đến nơi, Chim Chim gọi vào số của con người đó.

” Alo?”

” Mau ra sân bay đón tôi.”

“... Cậu là ai?”

” Chồng người đấy!”

Cúp cái roẹt.

Trời Trời nhất thời ngẩn người, nhìn mãi điện thoại của mình, sau đó cũng vác xác ra sân bay.

Khi Trời Trời đến sân bay thì phát hiện có một thanh niên dáng dấp không tệ, bận một chiếc áo lông dày đang ngồi xổm.

Mái tóc nâu dưới ánh đèn đường lại thêm tịch mịch.

Trời Trời thở dài một cái, bước tới đó, đứng trước mặt Chim Chim.

Chim Chim nhìn thấy đôi giày tây đắt tiền, lập tức đứng dậy, tổng cả vali vào Trời Trời.

” Đến muộn quá đó!”

Trời Trời bất đắc dĩ cầm lấy vali của người kia, khuôn mặt rất tuyệt tình.

” Có ai hoan nghênh đâu mà đến!”

Mùa xuân, Chim Chim hai mươi tư tuổi.

Chim Chim mặt dày dọn đến sống cùng một phòng trọ với Trời Trời.

Ngày ngày hai người chạm mặt không ít.

Những ngày đầu, Trời Trời cố tình dọn một ít đồ vào ký túc xá của trường học để mà ở. Còn Chim Chim thì một mình một côi, tung hoành thế nào cũng được.

Nhưng chỉ tầm khoảng nửa tháng, hai tuần ngắn ngủi thôi, Chim Chim đã cáu mất rồi.

Ông đây bắt chập tất cả dọn đồ bay qua đây với người mà người lại dám dọn đi sao? Mẹ nó, ông đây không tóm cổ người về thì không phải đại thiếu gia họ Hoắc.

Nói là làm, buổi tối đó, Chim Chim xâm nhập vào ký túc xá của Trời Trời, không khách khí gõ cửa phòng rầm rầm.

Một người bạn của Trời Trời ra mở cửa, nhìn thấy một khuôn mặt phần nộ liền lùi về sau.

” Bạn của ai vậy?” Người đó ngơ ngác hỏi.

Người trong phòng đều nhìn nhau, không biết.

Chim Chim mặt dày bước vào trong, nhưng khi nhìn thấy một ổ lợn không hơn không kém thì lùi lại, không bước qua ngạch cửa nửa bước chân.

Người nọ nhìn thái độ của Chim Chim liền sượng trân.

” Bạn kiếm ai?”

Chim Chim liếc một cái, ” Tìm vợ. Vợ tôi đang ở đâu?”

” Vợ? Khụ, ký túc xá nam...Khụ, Dylan?”

” Vợ tôi đấy.” Chim Chim lớn giọng, ” Dylan ở đâu?”

” Cậu ta đang...”

Lúc này có giọng nói trong phòng tấm vọng ra, ” Ai kiếm tôi à?”

Chim Chim bây giờ bắt chập ổ lợn, đi thẳng vào trong, dùng khăn lông quấn quanh cổ Trời Trời, lôi đi ra ngoài.

Vừa đi vừa cáu:

” Vợ à, cưng hư quá! Về nhà thôi!”

Trời Trời không kịp ứng xử liền cứ thế bị lôi đi. Cửa phòng đóng sập lại, mọi người đều ngơ ngác.

” Mẹ nó, cậu làm cái gì thế?” Trời Trời nổi giận.

Chim Chim hất mặt, ” Đưa vợ về nhà chứ làm gì!”

” Còn tôi thì đưa cậu vào bệnh viện tâm thần.”

” Mẹ kiếp, ai điên hả?”

” Không lẽ là tôi?”

” Vương Bát Đản!!!”

Trời Trời không nhìn Chim Chim, quay đầu trở lại phòng ký túc xá. Chim Chim cắn chặt môi mình, tức tối đi về phòng trọ.

Nửa đêm, tiếng cửa lục đục, Chim Chim buồn bực không ngủ được cũng không quay lưng lại nhìn.

Thấy cái giường có hơi nặng, Chim Chim giật mình ngồi dậy. Nhìn thấy người nọ vừa nằm đã ngủ, Chim Chim tròng lớn mắt.

Bố khi, giỏi thì đi luôn đi.

Tất nhiên, Chim Chim chỉ nghĩ vậy thôi, thật ra lại mặt dày chui rúc vào chăn bông, thản nhiên ôm lấy người kia.

” Tránh ra đi.”

” Ôm một tí, mát miếng thịt nào?”

” Khó ngủ.”

” Tôi dễ ngủ là được.”

Chim Chim đối phó với Trời Trời khá giỏi, chỉ có điều, sáng hôm sau lại thấy mình bị cuốn chặt trong chăn như cuộn chả giò.

Mùa hạ, Chim Chim hai mươi lăm tuổi.

Chim Chim chuẩn bị tiệc sinh nhật cho Vương Bát Đản.

Lần đầu tiên Chim Chim mày mò trên mạng mấy cái thứ trang trí linh tinh vớ vẩn, sau đó mua một đồng về, tập trang trí phòng trọ.

Trang trí xong cũng hết nửa ngày, Chim Chim bắt đầu đặt vài món ăn ở nhà hàng đến.

Buổi tối, Chim Chim ngồi ở phòng khách, chờ đợi người nào đó về.

Sáng nay Chim Chim đã dặn dò Trời Trời phải về, nhất định phải về. Nhưng mà người kia chỉ đáp thờ ơ rồi biến luôn.

Đến gần tám giờ tối, Chim Chim bắt đầu đói bụng, lén lút gấp một miếng đồ ăn bỏ vào miệng. Tiếp đến uống một ngụm nước ngọt, rồi lại ăn một miếng.

Nhìn đồng hồ, Chim Chim thấy đã gần mười giờ, con người kia vẫn không thấy đâu cả.

” Khi nào cậu về?”

” Tôi có công việc, về muộn.”

” Công việc gì? Tôi bảo cậu phải về mà.”

” Bạn cùng phòng tổ chức tiệc.”

Chim Chim suýt nữa thì ném vỡ điện thoại. Thật sự rất muốn trả lời lại rằng:

” Thế tôi để o s tổ chức cho cậu được hay sao?”

Ừ thì thôi, bỏ đi, dẹp mẹ đi.

Chim Chim đứng dậy, đổ hết thức ăn vào một cái bọc ni lông lớn, sau đó gỡ hết mấy món trang trí trong phòng.

Căn phòng khi nãy còn tràn ngập màu hồng vui vẻ thì bây giờ không khác gì đồng rác.

Chim Chim ngã lưng xuống giường, cố gắng nín nhịn cảm xúc của mình.

Một lần nữa Trời Trời trở về vào lúc nửa đêm. Chim Chim đã sớm ngủ. Trời Trời mở đèn lên thì phát hiện hiện trường bữa tiệc bị lỗi.

Đôi chân mày ai kia nhíu chặt lại.

Nhìn vào bọc ni lông lớn, đồ ăn còn chưa đụng đến đều nằm ở trong, còn có cả chiếc bánh kem nữa.

Liếc nhìn người đang nằm ngủ, Trời Trời bước đến gần hơn.

” Ngủ rồi?”

Âm thanh khe khẽ phát ra, Chim Chim vẫn ngủ không biết gì. Trời Trời đột nhiên dấy lên nỗi xúc cảm, lật Chim Chim lại. Sau đó thì cúi xuống, hôn lên môi Chim Chim.

Nụ hôn tựa như chuồn chuồn lướt nước, cho nên Chim Chim không hay biết, nụ hôn đầu đã sớm bị cướp.

Mùa thu, Chim Chim hai mươi sáu tuổi.

Trời Trời đột nhiên công khai có bạn gái.

Chim Chim cả ngày ở nhà sốt ruột. Khi nhìn thấy người kia trở về liền bay lại gần, nắm lấy cổ áo:

” Cậu, có bạn gái bao giờ?”

Trời Trời lạnh nhạt nhìn Chim Chim:

” Có khi nào phải báo cáo với cậu?”

” Mẹ nó, cậu đừng có đùa với tôi! Mau chia tay nó đi.”

Trời Trời dứt khoát gỡ bàn tay đang nắm cổ áo mình ra, xoay người đi vào phòng tắm.

Trước khi rời đi, Trời Trời còn bỏ lại một câu:

” Nếu ở không được nữa thì đi về nước đi.”

Chim Chim tối hôm đó đã soạn quần áo vào vali. Khi Trời Trời trở về cũng đã hơn chín giờ tối.

Nhìn thấy hai cái vali đặt ở phòng khách, Trời Trời nhíu mày, đôi mắt tìm kiếm kẻ nọ.

Chim Chim từ trong phòng ngủ bước ra, quần áo đã được thay rất tươi tắn, gọn gàng. Nhìn thấy Trời Trời, Chim Chim cũng không lên tiếng câu nào.

” Soạn đồ định đi?”

Chim Chim ngồi xuống ghế, mang vớ:

” Liên quan gì đến cậu?”

Trời Trời cũng không bày tỏ cảm xúc gì quá nhiều, chỉ ngang nhiên bước qua mặt Chim Chim, rót một ly nước uống.

” Cần tôi gọi xe cho cậu không?”

— Khốn khiếp!

Chim Chim cắn chặt môi mình, không để bản thân phải thốt ra thêm lời nào khó nghe nữa. Mang xong vớ, xỏ xong giày, Chim Chim đứng dậy, phủi áo.

” Không cần.”

” Ừm, vậy...tạm biệt.”

Chim Chim nhìn Trời Trời xoay lưng lại với mình, khóe mắt lúc này đột nhiên nóng ran. Chim Chim siết quai vali, không đành lòng nhắc chân rời khỏi đây nhưng quần áo đều soạn cả rồi.

Đứng tần ngần một hồi, Chim Chim nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

” Ừm, anh vừa về. Em ngủ sớm một chút.”

” Ừm, ngày mai không cần đến. Anh sẽ đón.”

” Được, em ngủ ngon.”

Chim Chim trong một khắc đã làm chiếc vali ngã xuống sàn nhà, vang lên một tiếng chói tai.

Trời Trời cất điện thoại vào trong túi, giật mình quay người lại nhìn.

Có điều y không ngờ là Chim Chim đang đứng trước mặt y mà khóc thật thảm hại. Đôi mắt đầm nước, không lau không chùi, cứ như vậy mà khóc.

” Tôi thấy cậu diễn hài kịch mà buồn quá. Tôi khóc thay cậu đó. Đúng là đáng thương mà. Mười sáu tuổi tỏ tình với một thằng con trai, bây giờ được một thằng khác theo đuổi thì lấy con gái làm bình phong. Mẹ nó, cậu đừng có làm đàn ông nữa đi!”

Nói xong, Chim Chim kéo vali rời khỏi phòng trọ.

Ngay sau đó, lập tức bay trở về Mỹ.

Mùa xuân, Chim Chim ba mươi sáu tuổi.

Trời Trời xác nhận tình cảm của mình, nhưng vì muốn giúp bạn thân là Cá Cá nên diễn kịch.

Vở kịch ấy lại vô tình có một diễn viên kém chính một tí là Chim Chim.

Sau khi thú tội, Trời Trời bị Chim Chim mắng một trận, rồi lại nhìn thấy người kia khóc thêm một lần, cuối cùng không chịu nổi mà xiêu lòng.

Hiện tại, hai người vô cùng hạnh phúc.

Chim Chim không cần biết mẹ mình có chấp nhận hay không đã lập tức muốn dọn đồ cùng chung sống với Trời Trời.

Ngày Chim Chim một lần nữa muốn rời khỏi biệt thự của Hoắc gia, Chu Sa suýt thì ngất xỉu. Nhưng sau đó bà nghe bảo Chim Chim sống cùng người kia thì liền an tâm, không truy hỏi.

Chim Chim dọn đến nhà Trời Trời, vừa thấy y liền nhào đến ôm hôn.

” Nhớ em không, cưng à?”

Trời Trời nghiêng đầu, đẩy Chim Chim ra rồi chần chừ:

” Nói lại một lần nữa xem.”

Chim Chim bĩu môi:

” Nhớ em không, cưng?”

” Một lần nữa.”

“...Nhớ em không?”

” Nghiêm túc.”

” Mẹ nó, yêu mà nghiêm túc thì yêu làm gì hả?”

Chim Chim bực mình, đá văng vali sang một bên rồi nhảy lên giường, nằm thật thoải mái.

Trời Trời nhìn chiếc vali bị đá văng vào một xó rồi nhìn Chim Chim, nhất thời bất mãn.

” Tôi xin lỗi.”

Vừa nói, Trời Trời vừa leo lên giường, dịu dàng hôn lên trán Chim Chim:

” Tôi cũng nhớ em, nhớ nhiều lắm.”

Chim Chim nhướn người lên, hôn đáp trả:

” Vậy làm chuyện người yêu hay làm đi.”

Trời Trời nhú mày, ” Em muốn bây giờ?”

” Ừm hửm. Em mua đủ đồ rồi a.”

“ ... ”

Trời Trời chợt trầm mặc không nói làm Chim Chim nghĩ rằng, người kia đang nghiêm túc và không mấy thích chuyện này.

Nhưng mười phút sau, Chim Chim hối hận lắm.

Trời Trời sau khi mây mưa dây dưa với nụ hôn xong liền cởi nhanh cúc áo của Chim Chim, ngậm lấy hạt đậu, mạnh mẽ cắn mút.

Chim Chim bị kích thích mà cong người lên, càng khiến cho sự ma sát mạnh hơn mà thôi.

” Ừm...”

Trời Trời trêu đùa xong mới thấp giọng nói:

” Trước đây có một thằng bạn hỏi tôi, đầu ti đàn ông để làm gì.”

Chim Chim đang mơ màng, nghe thế liền phụt cười không để ý hình tượng.

” Anh trả lời thế nào?”

Trời Trời nhếch môi cười tà ma, một lần nữa cúi xuống ngậm lấy hạt còn lại, tiếp tục mút mát đến nghiện.

” Đầu ti đàn ông là để dùng làm việc này.”

Chim Chim nhú mày, ” Anh...quả là không thể coi thường!”

” Anh định thu âm lại gửi cho nó nghe, để rõ hơn về kết quả.”

” M...” Chim Chim định mắng thì môi bị lấp đầy.

Trời Trời thuần thục cởi bỏ chiếc quần bó vướng víu kia, bắt lấy dục vọng của Chim Chim, từng đợt mạnh mẽ lên xuống đều đặn. Lúc sau thì động tác nhanh hơn khiến ai kia chịu không nổi, vặn vẹo thân người.

” Ừm, nhanh nữa đi...”

Chim Chim đôi mắt mờ mịt, hé môi nói. Sau đó Chim Chim luồn tay xuống dưới, giữ lấy dục vọng của Trời Trời, bắt chước y, vuốt lên vuốt xuống.

Một lúc sau, Trời Trời đột ngột cúi thấp đầu, bao bọc trọn lấy dục vọng đang trướng lên kia, dùng đầu lưỡi mạnh mẽ cắn mút.

Hai bàn tay Chim Chim bấu chặt ga giường, cơ thể uốn vặn ngày càng mềm mại.

” Ừm...thích lắm...”

Trời Trời một bên an ủi dục vọng, một bên lại dùng tay vuốt ve thân thể kia.

Chim Chim cảm thấy cơ thể thật thoải mái, hân hoan người, ngồi dậy đẩy ngã Trời Trời.

Cúi thấp đầu, Chim Chim giống như y, ngậm lấy dục vọng kia, rất ngoan ngoãn mà an ủi từng chút từng chút.

Bên khố môi Chim Chim mau chóng vương lại một ít chất lỏng trắng đục. Hân ngẩng đầu, vươn lưỡi liếm sạch sẽ vết tích đó rồi mỉm cười tà ma.

Áp hân lên người Trời Trời, Chim Chim ôm lấy cổ y, gặm gặm cắn cắn. Trời Trời lại duỗi cánh tay ra hết cỡ, chạm vào tiểu huyệt ướt át và co rút.

Chim Chim nhướn ngược lên, ” Thiên, thoải mái lắm~...”

Trời Trời nhìn con người phía trên mình, khố môi nhếch lên cười thật ý vị.

Bất ngờ lật Chim Chim nằm sấp trên giường, Trời Trời cắn mạnh lên phần mông đầy đặn của hân.

Vết cắn còn in lại dấu răng, vừa ướt vừa đỏ đỏ, Chim Chim khẽ mím môi mình, rên rỉ ủy mị.

Trời Trời hết cắn lại vỗ mạnh vào hông Chim Chim, tiếp đến dùng đầu lưỡi khuếch trương.

” Ừm, chỗ đó...lạnh, lạnh...”

Chim Chim vẫn úp mặt xuống gối, hai bàn tay bấu chặt xuống ga giường, nhận lấy từng đợt kích thích bên dưới.

Một hồi lâu, Chim Chim nhịn không được lại cong người lên, càng khiến tiểu huyết lộ ra trước mặt ai đó.

Trời Trời quỳ gối trên giường, kéo hông Chim Chim lại gần, mạnh mẽ dứt khoát đưa dục vọng vào sâu bên trong hắn.

Sự ướt át lạnh lẽo cùng với dục vọng bỏng rát được tiểu huyết bao lấy toàn bộ, đang chậm rãi tiến vào lui ra rồi nhanh dần, nhanh dần.

Chim Chim bị đưa đẩy đến đầu óc mờ mịt.

Chim Chim không phân biệt được cái kia...đang nhanh hay là chậm, là xong rồi hay là chưa xong.

Trời Trời một khi không làm thì thôi, đã làm rồi thì vật Chim Chim đến gần nửa đêm.

Lần cuối cùng phóng ra, Trời Trời nằm ngả lên người Chim Chim, thở thật mạnh.

“...Anh không phải người.” Chim Chim đầu óc choáng váng.

” Không phải là em muốn còn gì?”

Chim Chim nằm sấp lại, đẩy mạnh người kia qua một bên, rút điều thuốc, rít sâu vào. Sau đó đưa qua cho Trời Trời.

” Lần đầu của em, anh lại mạnh bạo như vậy. So với tên Wayne ngốc nghếch kia thì...đúng là cảm thú.”

Trời Trời hút một hơi rồi phả ra khói trắng, thản nhiên nhún vai:

” Làm sao em biết rõ vậy?”

Chim Chim úp mặt xuống, thì thào, ” Nghe đồn vậy.”

Trời Trời lúc này mỉm cười, ghé sát tai ai kia:

” Không phải em muốn có mười đứa con nối dõi sao? Anh đang rất tận tình hợp tác đây. Mười đứa, chúng ta phải mau chóng tích cực nha.”

Chim Chim trừng lớn mắt, hận không thể cầm cái gì đó bẻ một phát cho hết đời Vương Bát Đản.

Nhật ký trưởng thành của Chim Chim chỉ ghi chép đến đây thôi. Từ một người anh trai quốc dân, vì bất mãn sự đời mà biến thành một mỹ nhân không sợ trời không sợ đất.

Nếu phải chúc mừng Chim Chim, chúng ta nên nói, cuối cùng cũng có người đồng ý hốt, à không, rước Chim Chim về làm vợ rồi...

– HẾT –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-anh-thao-muon>